

Chất Tử Điện Hạ

Contents

Chất Tử Điện Hạ	4
1. Q.1 - Chương 1	4
2. Q.1 - Chương 2	6
3. Q.1 - Chương 3	8
4. Q.1 - Chương 4	9
5. Q.1 - Chương 5	11
6. Q.1 - Chương 6	13
7. Q.1 - Chương 7	15
8. Q.1 - Chương 8	16
9. Q.1 - Chương 9	18
10. Q.1 - Chương 10: Chương 10	19
11. Q.1 - Chương 11	21
12. Q.1 - Chương 12	22
13. Q.1 - Chương 13	24
14. Q.1 - Chương 14	25
15. Q.1 - Chương 15	26
16. Q.1 - Chương 16	28
17. Q.1 - Chương 17	29
18. Q.1 - Chương 18	30
19. Q.1 - Chương 19	32
20. Q.1 - Chương 20	33
21. Q.1 - Chương 21	35
22. Q.1 - Chương 22	37
23. Q.1 - Chương 23	40
24. Q.1 - Chương 24	41
25. Q.1 - Chương 25	44
26. Q.1 - Chương 26	45
27. Q.1 - Chương 27	47
28. Q.1 - Chương 28	49
29. Q.1 - Chương 29: Ngoại Truyện Ngày Cá Tháng Tư	51
30. Q.2 - Chương 1	52
31. Q.2 - Chương 2	53
32. Q.2 - Chương 3	56
33. Q.2 - Chương 4	57
34. Q.2 - Chương 5	58
35. Q.2 - Chương 6	60
36. Q.2 - Chương 7	63
37. Q.2 - Chương 8	64
38. Q.2 - Chương 9	66
39. Q.2 - Chương 10: Chương 10	68
40. Q.2 - Chương 11	70
41. Q.2 - Chương 12	72

42. Q.2 - Chương 13	74
43. Q.2 - Chương 14	76
44. Q.2 - Chương 15	77
45. Q.2 - Chương 16	79
46. Q.2 - Chương 17	81
47. Q.2 - Chương 18	83
48. Q.2 - Chương 19	85
49. Q.2 - Chương 20	87
50. Q.2 - Chương 21	88
51. Q.2 - Chương 22	90
52. Q.2 - Chương 23	92
53. Q.2 - Chương 24	93
54. Q.2 - Chương 25	94
55. Q.2 - Chương 26	96
56. Q.2 - Chương 27	97
57. Q.2 - Chương 28	99
58. Q.2 - Chương 29	100
59. Q.2 - Chương 30	102
60. Q.2 - Chương 31	104
61. Q.2 - Chương 32	106
62. Q.2 - Chương 33	107
63. Q.2 - Chương 34	109
64. Q.2 - Chương 35	110
65. Q.3 - Chương 1	113
66. Q.3 - Chương 2	114
67. Q.3 - Chương 3	116
68. Q.3 - Chương 4	118
69. Q.3 - Chương 5	119
70. Q.3 - Chương 6	121
71. Q.3 - Chương 7	123
72. Q.3 - Chương 8	126
73. Q.3 - Chương 9	129
74. Q.3 - Chương 10	131
75. Q.3 - Chương 11	133
76. Q.3 - Chương 12	135
77. Q.3 - Chương 13	136
78. Q.3 - Chương 14	138
79. Q.3 - Chương 15	139
80. Q.3 - Chương 16	141
81. Q.3 - Chương 17	142
82. Q.3 - Chương 18	144
83. Q.3 - Chương 19	146
84. Q.3 - Chương 20	148
85. Q.3 - Chương 21: Cứu Trị	151
86. Q.3 - Chương 22: Vong Hồn	154
87. Q.3 - Chương 23: Thức Tỉnh	157
88. Q.3 - Chương 24: Kích Tỉnh	160
89. Q.3 - Chương 25: Lưu Luyện	164
90. Q.3 - Chương 26: Dị Biến	167
91. Q.3 - Chương 27: Lỗ Hoạch (bắt Tù Binh)	170
92. Q.3 - Chương 28: Nghĩ Cách Cứu Viện	172
93. Q.3 - Chương 29: Hồi Kinh	178
94. Q.3 - Chương 30: Giải Chú	180

95. Q.3 - Chương 31: Đế Thương Tiểu Sửu Đích Tiểu Yếp (chú Hề Má Lúm Đồng Tiền Của Hoàng Đế)	184
96. Q.3 - Chương 32: Chú Hề Má Lúm Đồng Tiền Lên Cơn Bực Bội	187
97. Q.3 - Chương 33: Chú Hề Tiểu Yếp Bị Nhiễm Bệnh	190
98. Q.3 - Chương 34: Phong Lâm (rừng Phong)	192
99. Q.3 - Chương 35: Thu Đồ	196
100. Q.3 - Chương 36: Cật Vị (ăn Dấm Chua)	199
101. Q.3 - Chương 37: Sự Tình	202
102. Q.3 - Chương 38: Họa Khởi	206
103. Q.3 - Chương 39: Âm Mưu	209
104. Q.3 - Chương 40: Lan Phi	211
105. Q.3 - Chương 41: Dục Tình	215
106. Q.3 - Chương 42: Luyện Tiễn	218
107. Q.3 - Chương 43: Thu Liệp	220
108. Q.3 - Chương 44: Mật Lâm (rừng Rậm)	223
109. Q.3 - Chương 45: Xạ Sát	226
110. Q.3 - Chương 46: Lân Long	228
111. Q.3 - Chương 47: Biệt Ly	230
112. Q.3 - Chương 48: Ngoại Truyện Thiên Chi Khúc Tử	234
113. Q.4 - Chương 1: Phong Thành	235
114. Q.4 - Chương 2: Bàn Tử (tên Béo)	237
115. Q.4 - Chương 3: Xuất Thành	240
116. Q.4 - Chương 4: Uẩn Nộ	243
117. Q.4 - Chương 5: Ủy Thác	246
118. Q.4 - Chương 6: Huyền Trận	249
119. Q.4 - Chương 7: Tra Tấn	253
120. Q.4 - Chương 8: Tìm Được	256
121. Q.4 - Chương 9: Băng Hà	259
122. Q.4 - Chương 10: Thụ Mệnh	262
123. Q.4 - Chương 11: Thụ Thương	264
124. Q.4 - Chương 12: Bấy Rập	266
125. Q.4 - Chương 13: Lân Châu	268
126. Q.4 - Chương 14: Dân Oán	271
127. Q.4 - Chương 15: Điều Tra	274
128. Q.4 - Chương 16: Bái Phổng	276
129. Q.4 - Chương 17: Phản Loạn	279
130. Q.4 - Chương 18: Tàn Bạo	281
131. Q.4 - Chương 19: Chiếm Thành	284
132. Q.4 - Chương 20: Liễm Tài (vợ Vết Cửa Cửi)	287
133. Q.4 - Chương 21: Mở Màn	290
134. Q.4 - Chương 22: Hành Trình	294
135. Q.4 - Chương 23: Mê Mang	297
136. Q.4 - Chương 24: Trừng Phạt	300
137. Q.4 - Chương 25: Biểu Ý	303
138. Q.4 - Chương 26: Hòa Hảo	305
139. Q.4 - Chương 27: Hiệp Nghị	307
140. Q.4 - Chương 28: Quan Văn	310
141. Q.4 - Chương 29: Phân Đạo	313
142. Q.4 - Chương 30: Đánh Bất Ngờ	316
143. Q.4 - Chương 31: Thích Khách	317
144. Q.4 - Chương 32: Hồ Ly	320
145. Q.4 - Chương 33: Yển Mạch	322
146. Q.4 - Chương 34: Binh Lâm	325
147. Q.4 - Chương 35: Cổ Chấp	329

148. Q.4 - Chương 36: Bệnh Tình Nguy Kịch	331
149. Q.4 - Chương 37: Tiểu Chiến	333
150. Q.4 - Chương 38: Vũ Khí	335
151. Q.4 - Chương 39: Đại Thắng	337
152. Q.4 - Chương 40: Mật Hiện	341
153. Q.4 - Chương 41: Cứu Chúa	344
154. Q.4 - Chương 42: Giao Phong	346
155. Q.4 - Chương 43: Phân Cao Thấp	349
156. Q.4 - Chương 44: Độc Nghiện	352
157. Q.4 - Chương 45: Quỷ Kế	354
158. Q.4 - Chương 46: Mưu Đồ	356
159. Q.4 - Chương 47: Giải Vây	359
160. Q.4 - Chương 48: Kết Cục	361
161. Q.4 - Chương 49: Xích Tương Thiên Mạc Hoa Diễm	364
162. Q.4 - Chương 50: Xích Tương Thiên Mạc Hoa Diễm [Nhị]	365
163. Q.4 - Chương 51: Xích Tương Thiên Mạc Hoa Diễm [Tam]	366
164. Q.4 - Chương 52: Xích Tương Thiên Mạc Thương Cảnh [Nhất]	367
165. Q.4 - Chương 53: Xích Tương Thiên Mạc Thương Cảnh [nhị]	368
166. Q.4 - Chương 54: Xích Tương Thiên Mạc Thương Cảnh [tam]	370
167. Q.4 - Chương 55: Ngoại Truyện Thiên Hoàn Khánh	371
168. Q.4 - Chương 56: Cực Khanh Thiên	372
169. Q.4 - Chương 57: Ngụy Thần Thiên	374
170. Q.4 - Chương 58: Ngoại Truyện Tử Li Thiên	377
171. Q.4 - Chương 59: Ngoại Truyện Thiên Cuộc Sống Hạnh Phúc	380

Chất Tử Điện Hạ

Giới thiệu

Em năm nay tròn 17, hồn nhiên đến mức vô tư, vô tại, cuộc sống vốn dĩ êm đềm cho đến ngày hôm ấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chat-tu-dien-ha>

1. Q.1 - Chương 1

Sáng sớm, sương mù vẫn còn chưa tan hẳn, rừng cây thấp thoáng lộ dần ra dáng vẻ ẩm ướt của nó. Chốc chốc vài tiếng chim ngói kêu vang làm cho cánh rừng sâu thẳm càng tăng thêm vẻ đáng sợ.

Và ngay chính trong bức lâm họa hoang vu, dị thường này xuất hiện một con đường nhỏ. Mặc dù là đường tắt nhưng vì nơi đây quá hẻo lánh nên ít ai biết đến. Tuy nhiên, lúc này đang có một tiểu đội quân kỵ mã đi trên tiểu lộ đó, trước sau cẩn thận bảo vệ cỗ xe dẫu không lớn nhưng vẫn rất sang trọng.

Soàn soạn.

Từ rừng rậm truyền ra tiếng động, lũ chim bị chấn động liền bay vút đi. Bọn thị vệ lập tức dừng lại, rút gươm giáo ra nhìn chăm chăm bốn bề cây cối đầy cảnh giặc.

“Này, cái đám cầu nô tài, vì cái gì lại đột nhiên dừng lại? Muốn đâm chết bản điện hạ sao?” Một giọng nói của một thiếu niên chừng mười bảy tuổi. Một dáng người mở cửa xe ra, hai mắt trừng lên với cái trán ửng đỏ, phần hận mà quát.

Đầu hấn đội mũ nạm vàng ngọc, thân mặc áo tơ lụa màu nhũ, đeo dây đai thắt lưng màu đỏ tía, chân mang giày ánh kim rực rỡ. Nhìn qua là có thể nhận ra sự vương giả xa hoa trong bộ dáng của thiếu niên này, chỉ là gương mặt lại đầy kiêu ngạo, ương ngạnh khiến cho người khác không chút cảm tình.

“Điện hạ, phía trước khác thường, có mai phục.” Tên thị vệ đứng đầu cung kính đáp.

“Hàm ngôn, những lời này ngươi đã nói không dưới mười lần mà có lần nào xuất hiện phục kích đâu.” Thiếu niên nổi giận dùng dưng dùng mắt mắng mỏ.

“Thuộc hạ đáng chết.” Thị vệ hoảng sợ lĩnh tội.

“Ngươi đương nhiên đáng chết, nếu có thể, bản điện hạ lập tức chém ngươi. Còn không mau đi?”

“Nhưng.. điện hạ, cần phải cẩn thận thì tốt hơn. . . .” Thị vệ ngập ngừng.

“Đúng vậy đấy, điện hạ.” Một tên khác nói bồi thêm.

“Thật to gan, các ngươi muốn kháng lệnh sao?” Vị điện hạ kia tức giận không thôi.

“Ta lệnh cho các ngươi lập tức xuất phát.” Hấn mở miệng uy hiếp lần nữa.

Hiện rõ trước mắt mọi người là hoàng tử của một quốc gia, tương lai có thể trở thành hoàng đế. Nhưng tính khí ngỗ nghịch này lại dễ dàng đưa tới họa sát thân. Hơn nữa, con đường rút lui này cũng chính do tướng quân định đoạt, không còn cách nào khác, bọn thị vệ đành phải thúc vào bụng ngựa mà tiếp tục đi tới.

...

Tình hình xảy ra trong chớp mắt, những sợi dây có đầu móc câu từ hai bên bắt ngờ được quăng ra.

“Hiiii —” Lũ ngựa chấn động nhấc hai móng trước lên cao, ngã ngựa về phía sau. Một đội quân đeo vũ khí của Sở kinh quốc nhảy bổ ra, che hết cả thân cây cối, bao vây đoàn người.

Bọn thị vệ nhanh chóng rút binh khí đồng thời tỏa đều người bảo hộ gắt gao xe ngựa bên trong.

“Lũ chậm chạp, bản điện hạ nhất định sẽ chém các ngươi...” Tên hoàng tử hùng hùng hổ hổ vươn đầu ra nhưng vừa thấy bên ngoài giương cung tuốt kiếm thì sợ tới mức lập tức nín bật, rút lui đầu; sau đó mới nơm nớp lo sợ nói, “Hộ- hộ giá, các ngươi mau đem bọn họ toàn bộ giết hết, bản điện hạ sẽ ban thưởng các ngươi thật nhiều bạc, còn- còn có mỹ nữ... .”

Loảng xoảng.

Tiếng gươm giáo vang lên. Đám thị vệ đang chiến đấu hết sức căng thẳng chẳng còn rảnh rang mà nghe những lời nói vô nghĩa từ hấn.

Tên thị vệ đứng đầu chụp lấy vai phải của hoàng tử thiếu niên, cố gắng không phạm thượng mà đặt lên lưng ngựa; đồng thời vừa ngăn cản mọi đường kiếm chém tới vừa hét to với đám binh lính “Các huynh đệ, giết a—”

Trước tình cảnh hỗn loạn này, mặt vị hoàng tử trắng bệch ra. Bên tai tiếng đao kiếm va vào nhau kịch liệt không ngừng, với một kẻ suốt ngày sống an nhàn sung sướng như hấn hỏi sao trong lòng không khỏi run sợ?

Tuy rằng thị vệ hộ giá cho hoàng tử võ công không kém nhưng chênh lệch về số lượng quá lớn khiến họ mau chóng rơi vào thế bất lợi.

Bất chợt nghe thấy một tiếng kêu đau đớn của vị điện hạ, đám thị vệ phía sau liền lập tức bị khống chế chịu hàng chục lưỡi kiếm kề sát cổ. Đến lúc này, kết cục đã rõ — nhiệm vụ cứu giá đã thất bại!

Thế nhưng dù bị bắt, tên hoàng tử ngược lại chẳng sợ hãi. Hắn đứng lên, khó chịu mà nói: “Chuyện này không liên quan tới ta à, là bọn chúng nhất quyết đòi bắt ta đi. Quay về mà nói cho Sở kinh vương của các người biết rằng ta chưa bao giờ có ý nghĩ chạy trốn”

Trong mắt tướng lĩnh Sở kinh quốc ánh lên một tia nhìn khinh bỉ, ngay lập tức mặt không biến sắc, nói : “Thỉnh Bắc linh tam điện hạ hồi cung”

Vị hoàng tử thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, phải phải bần đất trên người rồi đứng dậy.

Có người nói “Minh thương dịch đáng, ám tiến nan phòng* “, lời này quả không sai, nhất là khi tất cả mọi người đang ở trong trạng thái không đề phòng. Từ bụi cây cách chỗ họ vài chục bước, một mũi tên bắn ra nhắm thẳng vào ngực vị hoàng tử. Sự việc quá bất ngờ, đến khi mọi người định thần lại thì mũi tên đã tiến sát đến ngực điện hạ.

Âm thanh cắm phập vào da thịt có thể nghe rõ mồn một, sắc đỏ sẫm của máu lập tức thấm ướt xiêm y nhũ bạch. Bạch linh hoàng tử kinh hoàng, từ từ hướng nhìn xuống mũi tên cắm vào ngực mình, thở gấp vài cái rồi ngã nhào xuống đất....

2. Q.1 - Chương 2

Từ trong bóng đêm hỗn loạn thần trí dần dần tỉnh lại nhưng ngay lập tức cảm nhận được một nỗi đau đớn tột cùng xâm nhập vào cơ thể, Tô Tử Ly chịu không nổi bật ra tiếng rên rỉ. Cậu chậm rãi mở mắt, trong tầm mắt bóng người mờ mờ ảo ảo nhạt nhòa hiện hữu.

“Điện hạ, ngài cuối cùng đã tỉnh!” Một âm thanh vui sướng đập vào tai. “Xuân Lam, mau mời thái y đến kiểm tra”

“Rõ”

Tử Ly mở trừng hai mắt, hình ảnh trở nên rõ ràng. Trước mắt cậu là gương mặt thanh lệ của một cô gái lạ lẫm. Tử Ly há hốc mồm nhưng cổ họng không thể phát ra âm thanh nào. Cô gái kia thấy thế liền bưng tới một ly nước hầu cậu uống.

“Cô là ai? Đây là đâu?” Tử Ly chật vật mới có thể nói được. Không phải bệnh viện, không có bác sĩ lại thêm một cô gái thanh tú mặc đồ cổ trang, chưa kể nơi này hoàn toàn xa lạ. Thật là kỳ quái ! Mình tột cùng là đang ở đâu?

Đồng lúc với sự kinh hoàng nghi hoặc của Tử Ly, Minh Nguyệt cũng đầy nghi hoặc khó hiểu ‘Điện hạ tại sao lại không nhận ra ta? Còn hỏi đây là nơi nào?’

Sống ở đây mười hai năm, nàng tin chắc rằng hẳn đối với nơi này so ra còn quen thuộc hơn là với hoàng cung của quốc gia mình. Chẳng lẽ lần này trọng thương đến mức để lại di chứng? Vậy tốt hơn là thỉnh thái y đến xem .

“Điện hạ, nô tỳ là Minh Nguyệt, nơi này là hoàng cung của Sở Kinh quốc.” Thị nữ Minh Nguyệt trả lời rành mạch rõ ràng.

“Điện hạ? Sở Kinh quốc? Hoàng cung?” Nàng ta đang nói cái gì vậy. Nơi này không phải là bệnh viện tâm thần sao?! Tử Ly chăm chú ngắm nhìn gương mặt đầy vẻ lo lắng của Minh Nguyệt, thật, trông thế nào cũng không giống người thần kinh có vấn đề cả!

Tử Ly cơ hồ muốn đứng lên nhưng một trận đau đớn bất ngờ tái xuất hiện làm cho cậu ngã trở lại giường.

“Điện hạ không nên cử động, thái y nói miệng vết thương sẽ rách ra.” Minh nguyệt vội vàng đỡ lấy Tử Ly.

“Ngực của ta như thế nào mà bị thương?” Tử ly cúi đầu nhìn xuống phần thân thể bị quần tã tã vài trắng.

“Minh Nguyệt chỉ biết là điện hạ bị tiễn bắn trọng thương, mê man đã tám ngày, những chuyện khác liên không rõ lắm.” Minh Nguyệt trả lời.

Tiến? A-men, chỉ có cổ đại mới ‘chơi’ cái thứ này. Tử Ly một trận kinh hoàng, đừng bảo cho cậu biết rằng bản thân giống Hạng Thiếu Long* khi không chạy về cổ đại?!

“Bây giờ là triều đại nào?” Tử ly nhìn lên nhìn xuống Minh Nguyệt, đoán mò thông qua phục sức trên người cô “Thời Tần? Hán? Đường? Đừng nói là Chiến Quốc á?”

Minh Nguyệt khó hiểu chỉ biết lắc đầu.

“Ais, quên đi!” Tử Ly chán nản, thở dài.

Đầu cậu giờ là một đồng hỗn loạn. ‘Mình vốn đã chết trong trận hỏa hoạn đó, sau đó đầu thai vào... không đúng, là linh hồn đi tới thời cổ đại Trung Quốc hoặc là một nơi nào đó cùng loại với nó, đã vậy còn chiếm luôn cả thân thể của một hoàng tử quốc gia nào đó. Vậy nghĩa là mình rốt cuộc chết mà không phải là chết? Ahhh—— Trời ạ, điên mất thôi!’

“Điện hạ, đầu không được khỏe?” Minh nguyệt nhìn Tử Ly gõ liên tục vào đầu mà mở miệng dò hỏi nhỏ nhẹ.

“Ehh, không ” Tử Ly ngượng ngùng che dấu “Chỉ là vết thương đau”

“Điện hạ, thái y đã đến.” Một thị nữ trẻ tuổi xuất hiện tại cửa, cung kính dẫn vị thái y có bộ râu hình chữ bát đến trước mặt Tử Ly.

Minh Nguyệt hành lễ “Đại nhân, Bắc Linh điện hạ nói miệng vết thương đau, ngài. . . .”

“Thế nhưng đã tỉnh lại, vậy không có gì nguy hiểm, ai bị thương mà chẳng đau?” Thái y liếc Tử Ly một cái, ngữ điệu đầy khó chịu “Lão phu ở thái y quán vốn dĩ còn có rất nhiều việc phải làm, các người lại một mực cho đòi gấp làm chậm trễ thời gian của lão phu.”

Lời này đối với Minh Nguyệt các nàng thì chỉ cảm thấy bất ngờ. Các nàng hầu hạ vị chủ tử này mặc dù thân phận là hoàng tử nhưng hẳn không phải Sở Kinh hoàng tử, mà là hoàng tử của địch quốc, nói trắng ra là tù nhân. Ngày thường, một vài kẻ hầu người hạ hay quan lại miệng thì gọi điện hạ nhưng trong lòng đâu có ai coi trọng hẳn?

Tuy nhiên những lời nói này đối với Tử Ly thì lại gây sự kinh ngạc tột độ. Cậu hiện tại chẳng phải hoàng tử sao? Trong Tivi chẳng phải luôn diễn giải thân làm hoàng tử liền muốn gió được gió, muốn mưa được mưa sao? Vì cái gì mà hiện tại lại bị người khác miệt thị?

Aiss, không nghĩ nữa , dù sao sự tình đã quá đủ kỳ quái rồi. Tử Ly nhắm mắt lại, chốc lát sau liền ngủ ngay!

Khi tỉnh lại cũng không biết là giờ nào, chỉ thấy trong phòng có ánh nến lay lay chiếu sáng, Minh Nguyệt túc trực bên giường, tay tựa vào má, mắt mơ hồ muốn khép lại.

Tử ly từ đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi xúc động, bản thân đã rất lâu không còn trải qua hoàn cảnh đầy ám áp như vậy. Chỉ nhớ rõ trước đây khi ốm đau, mẹ cũng giống như thế này, thức trắng đêm bên giường chăm sóc cho cậu với một ánh mắt hiền hậu. Nhưng từ khi ba ngoại tình, quan hệ cha mẹ chuyển biến xấu đi, mỗi ngày chỉ biết có cãi nhau thậm chí là dùng đến bạo lực. Cứ như thế dây dưa một năm, cuộc hôn nhân chấm dứt, hai người mỗi kẻ một nơi bỏ cậu lại một mình. Tình cảnh ám áp bây giờ khiến cậu nhớ lại sự đổ vỡ của chính gia đình mình.

Minh Nguyệt chợt tỉnh, nhìn lên thấy Tử Ly hai mắt ửng đỏ, nàng hốt hoảng nhảy dựng “Điện hạ làm sao vậy? Có phải hay không miệng vết thương rất đau?”

Tử ly khẽ lắc đầu, thương cảm nói: “Minh Nguyệt, ta có lẽ không thể nào trở về được!”

Minh nguyệt nghĩ rằng hẳn đang nói đến việc quay về quốc gia của mình – Bắc Linh, cho nên ngay tức thời cũng không biết như thế nào an ủi, đành phải dời đi sự chú ý của Tử Ly

“Điện hạ hôn mê đã nhiều ngày cũng không ăn gì, Minh Nguyệt giờ sẽ đi lấy một chút điểm tâm đến, được không?”

Nghe nàng vừa nói tức thì cái bụng Tử Ly hưởng ứng ngay “Ọt ọt” kêu vài tiếng.

Minh nguyệt hé miệng khẽ cười nói: “Điện hạ chờ một lát, sẽ rất nhanh.”

3. Q.1 - Chương 3

Đêm đã nửa khuya nhưng trong ngự thư phòng thì đèn đuốc vẫn sáng trưng. Cung thị* vẫn minh mẫn đứng hầu ngoài cửa, chờ đợi vị quân vương bên trong cho truyền lệnh sai bảo.

“Kétttt”

Cửa phòng mở ra, một tên nội thị lồng hai tay vào áo để trước ngực, hô vang “Chuẩn bị kiệu, bệ hạ khởi giá!”

Ngay tức thời, một nam tử có dáng người cao lớn xuất hiện tại cửa. Người này có khuôn mặt lạnh lùng cùng đôi mắt anh tuấn. Dấu hiện trạng ánh mắt đó đang nhuốm vẻ mệt mỏi sau mấy ngày thức trắng đêm phê duyệt tấu chương nhưng vẫn không làm mất đi độ sâu thẳm đầy uy nghi mạnh mẽ cơ trí của nó. Đôi mắt của kẻ thống trị thiên hạ.

Hắn ngồi trên kiệu, cúi đầu dặn dò cung thị: “Tối nay không đi Lan Hình điện, quay về thẳng tẩm cung!”

“Tuân lệnh, bệ hạ” Tên người hầu cung kính trả lời.

Cung thị lĩnh mệnh, lập tức nâng kiệu lên mà vẫn giữ được khí khái trang trọng, hai hàng thị nữ phía trước cầm đèn lồng dẫn đường. Cả một hành lang cung điện tối đen như mực bỗng chiếu ánh lên một mảng sắc da cam, trông xa xa nhìn lại giống như những mảnh trăng tròn lay động giữ đêm đen.

Cả một đoàn người đi hết một hành lang dài, băng qua một tòa cung điện bề thế xa hoa rồi lại tiếp tục lướt qua ngự hoa viên sắc sỡ các loại hoa lá, cuối cùng nghiêm nghị ngừng lại trước điện có mái cong ngói xanh. Đây chính là tẩm cung của quân vương.

Minh Tiêu điện.

Hoành Húc giẫm lên lưng cung thị bước xuống kiệu. Chân mới vừa chạm đất liền có một kẻ hầu đến bên cạnh tiếp đón.

“Nô tài tham kiến bệ hạ!”

Hoành Húc bắt giắc nhíu mày “Người không phải là người hầu bên cạnh Lan phi sao?”

“Thưa vâng, bệ hạ. Lan phi nương nương biết bệ hạ mệt nhọc cho nên tự tay xuống bên chưng một chung tổ yến hạt sen nóng cho người. Lúc này liền sai phó nô tài đem đến thỉnh bệ hạ dùng làm thức ăn khuya”.

“Biết rồi, người có thể đi.” Hoành Húc cắt ngang những lời nói vô vị của hắn, ra dấu cho nội thị phía sau nhận lấy lồng thức ăn rồi nhanh chóng bước vào trong điện.

Còn chưa kịp tới cổng lại có một cung thị nghênh đón nói: “Nô tài tham kiến bệ hạ!”

“Có chuyện gì, chẳng lẽ không thể đợi ngày mai tái bẩm báo sao?” Hoành Húc rút cuộc nhìn không được lạnh lùng nói.

“Nô tài đáng chết, thỉnh bệ hạ bớt giận.” Tất cả người hầu kẻ hạ xung quanh đều quỳ rạp xuống đất.

Hoành Húc hít một hơi thật sâu, trong chốc lát mới chậm rãi lên tiếng: “Đứng lên đi! Các người đều đi ra ngoài, để trẫm một mình thanh tĩnh.”

“Tuân lệnh bệ hạ, chúng nô tài cáo lui.”

Phía bên trong, tẩm thất rộng lớn được hơn mười đé đèn đặt dạ minh châu chiếu sáng. Nhưng đối với Hoành Húc, thứ ánh sáng này không đem lại cho hắn chút ấm cúng nào mà ngược lại còn khiến hắn cảm thấy trống rỗng và lạnh lẽo.

“Người đâu! .”

“Có nô tỳ, bệ hạ có gì phân phó?” Vài cung nữ nội thị đẩy cửa đi vào, run rẩy sợ hãi mà đối diện với sắc mặt lạnh tanh chết người của Hoàn Húc.

“Đêm nay là ai thấp đèn?”

“Bẩm bệ hạ, là nô tỳ.” Hai thị nữ thân mình run nhẹ, bước lên cúi đầu nói.

“Đem hai tên cầu nô tài này mang ra ngoài trượng phạt ba mươi bản, sau đó đuổi đến tẩy y phòng*.”

Hai tên thị vệ nhanh chóng lĩnh mệnh đem hai thị nữ đang sợ tới mức thần tình trắng bệch ra ngoài.

“Đem mấy hạt châu chán ghét này toàn bộ bỏ đi, thay bằng nén.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.” Mọi người lập tức dựa theo phân phó nhanh nhẹn làm việc. Chẳng mấy chốc cả gian phòng sáng lên sắc cam nhạt.

Cung thị đều đã lui ra. Nơi đây giờ chỉ còn lại mình Hoàn Húc lặng lẽ đối diện với ánh nến lay động trong đêm.

*cung thị = kẻ hầu hạ trong cung đình

*tẩy y phòng = phòng giặt quần áo

4. Q.1 - Chương 4

Khi Tô Tử Ly tỉnh giấc thì trời đã sáng choang. Theo một khía cạnh nào đó, học tập theo câu “Gió chiều nào nương theo chiều đó*”, Tử Ly đấu tranh tư tưởng ba ngày liền, cuối cùng đành buông xuôi mà chấp nhận “bản thân” ở thế giới này. Mà ngẫm lại, kỳ thật cậu hiện tại cũng hết sức an nhiên nhàn rỗi, mỗi ngày đều cơm no áo ấm. Không chỉ thế, lần dùng cơm nào cũng được một đám thị nữ xinh đẹp hầu hạ tận miệng – việc này ngay cả “những kẻ đại gia” ở hiện đại cũng không có điều kiện hưởng thụ. Tuy nhiên, thoải mái chỉ ở khía cạnh vật chất chứ tinh thần thì hiện trạng đang hết sức thiếu thốn. Vì phải dưỡng thương, cậu không được phép bước xuống giường, điều duy nhất có thể chính là bị đám hầu dịch chuyển ra ngoài cửa phòng cho phơi nắng.

Tử ly buồn bực vô cùng, nhiều lần la hét ồm ồm đòi bước xuống giường đi ra ngoài một chút nhưng nhìn thấy nước mắt Minh Nguyệt giọt ngắn giọt dài nhỏ xuống thì cậu lại không đành lòng, vậy là đành phải ngoan ngoãn mà nằm ở trên giường hoặc trường kỉ cứ như là người thực vật vậy.

Tinh dưỡng hơn một tháng, vết thương trên ngực đã lành bảy tám phần. Lúc trước thoát nhìn cứ nghĩ cung tiễn trúng vào nơi hiểm yếu nhưng may mắn là mũi tên lại đâm chệch khỏi lục phủ ngũ tạng.

Hiện tại vết thương cũng đã lên da non, thế nên Tử Ly rốt cuộc được phép xuống giường, tay chân có thể tự do vận động. Cái này thì chỉ có thể định nghĩa bằng một chữ – THÍCH!!

Tử Ly mở cửa phòng, đứng ở hành lang ngoài mặt hướng thẳng về ánh mặt trời chói chang mà vươn vai uốn ngực, rồi hít một hơi thật sâu mùi vị tươi mát của hoa cỏ trong vườn.

“Trái ba vòng phải ba vòng, cổ xoay xoay mông xoay xoay, ngủ sớm dậy sớm chúng ta cùng vận động! Duỗi duỗi tay rồi duỗi duỗi chân này, hít thật sâu này ! Học gia gia ca ca múa múa, vĩnh viễn trẻ mãi không già a !”

Tử ly vừa lẩm bẩm lẩm bẩm hát hò vừa vận lưng xoay cổ hoạt động chân tay. Lúc sau khi tinh thần hồi phục lại mới phát hiện cả đám thị nữ đều dần mặt ra mà nhìn cậu trần trối.

“Ách, aha ha ha ha. Chào! Mọi người sớm quá ha! Tất cả đều đông đủ ha!! Hôm nay trời đẹp ghê ha!!” Tử Ly gương cười đến méo mó mà “ha ha” từ đầu đến cuối.

“Điện hạ đói bụng chưa? Minh Nguyệt lập tức chuẩn bị cho ngài, điện hạ đi tắm trước đi!” Minh Nguyệt là người hồi phục lại tinh thần đầu tiên, vội vàng chỉnh chu lại thái độ mà dò hỏi.

“Tốt, nhanh đi, nhanh đi, tôi.. e hèm... bản điện hạ rất là đói, đói đến mức bụng kêu cồn cào. Minh Nguyệt, ta muốn ăn bánh hạt sen ngày hôm qua người làm.” Tử Ly miệng suýt nhỏ dài nước dãi, hướng bóng dáng Minh Nguyệt mà đặt tên.

Nhắc đến bánh mới nhớ tới chính mình trước kia để ăn vô cùng, phàm chỉ cần là cái gì bỏ vào mồm được thì không cần biết nó mặn ngọt thế nào, nhét đầy bụng là xong. Chứ còn bây giờ thì ngọt quá cũng không ổn mà mặn quá cũng không xong. Xem ra cái miệng này đã bị Minh Nguyệt khiến cho kén canh chọn cá mất rồi. !

Sau khi ăn uống no nê, Tử Ly cảm thấy giờ đây đúng là thời điểm nên đi làm chính sự. Cái gọi là chính sự ... đương nhiên là việc đi ra ngoài tản bộ rồi; phải dựa vào đó mà thăm dò thiên thời địa lợi để hiểu rõ hơn về cuộc sống lẫn vị trí của bản thân ở thế giới này chứ.

Đừng xem thường hành động này, nói đúng hơn là rất cần thiết, thậm chí là tối quan trọng đấy. Khi một người nước ngoài vào khách sạn nào đó thì việc trước tiên chính là xem xét lối thoát hiểm của nơi đấy, điều này cốt là nhằm phòng ngừa trường hợp nguy hiểm. Chẳng bù với người Trung Quốc, họ lại xem việc này là dư thừa, bởi thế mới dẫn đến tai hại là khi có việc thì bù lu bù loa cả lên, nhón nháo như rắn mất đầu. Mà điển hình... hình như là chính cậu thì phải... E hèm .. nhưng nói đi cũng phải nói lại, tùy rằng ‘ai kia’ bị tụt lại phía sau trong hỏa hoạn nhưng là.. nhưng là việc này cũng không thể toàn bộ trách cậu được. Nếu lối thoát hiểm bị tạp vật phá hỏng thì có muốn chạy đằng trời. Cậu nói không đúng sao? Cho nên, không được trách cậu à !... Oách, xùy xùy, đi xa quá, trở về trở về nào.

Tử Ly băng qua tiểu viện đi đến cổng lớn, vừa mới thò đầu ra ngoài lập tức nghe một tiếng “Keng” – thanh đao quan công chia thẳng vào mũi cậu cách có ba milimet.

Thật, nếu giả như chỉ cần sơ xuất một tí, cái đao trên tay thị vệ này không biết làm cái mũi cậu ra cái gì... Tử Ly cảm thấy lạnh cả sống lưng, liền vội vàng vàng thối lui vài bước.

“Người, các người vì cái gì không cho ta ra ngoài?” Tử Ly giận dữ hỏi.

“Bên ngoài không an toàn, tốt nhất điện hạ không nên manh động. Nếu chẳng may có gì sơ xuất, chúng tôi không đảm đương nổi” Hai tên lính canh cổng nói một cách bài bản.

Tử Ly nhin đã lâu như vậy mới được đi lại , hiện tại lại nói cho cậu biết “Không cho phép” ? Việc này còn tệ hơn là chuyện bị người khác dội một chậu nước lạnh vào người trong cái rét của tiết đông nữa.

Tử ly hiện tại vừa tức vừa ảm ức, hơn nữa càng thấm thía được sự thê lương khi phải xa xứ.

Cậu mặt ủ mày chau hậm hực trở về, cái lưng khòm xuống trông phía sau cứ y như cái lồng tích điện từ mây đen vậy .

“Điện hạ làm sao vậy?” Mới vừa sắp xếp ngăn nắp lại giường, Minh Nguyệt quay người lại liền thấy bộ dạng đáng thương của Tử Ly – vừa khi nãy còn rất cao hứng phấn chấn mà đi ra, giờ thì cúi gầm mặt, ỉu xiu lê từng bước đi tới.

Tử ly lắc đầu, ngồi ở ghế trên, thở dài: “Minh Nguyệt, ta thật là hoàng tử sao? Vì cái gì ta hoàn toàn không cảm giác bản thân có chút địa vị gọi là hoàng tử cả?”

Minh nguyệt nghe vậy ngẩn ra, nhanh chóng miễn cưỡng cười nói: “Điện hạ đương nhiên là hoàng tử, chỉ là... chỉ là hoàn cảnh có chút bất đồng thôi!”

“Bất đồng? Như thế nào? Ta hiện tại có cái gì bất đồng sao?”

Minh Nguyệt lại ngẩn ra, nàng hoài nghi mà nhìn nhìn Tử Ly. Vì sao nàng cảm thấy từ lúc điện hạ bị thương tới nay liền trở nên khác lạ ? Chẳng những hỏi vài vấn đề kì quái mà thậm chí dường như là không nhớ rõ sự tình trước kia.

Lời vừa tuông khỏi miệng, Tử Ly cũng tự biết mình bị ‘hớ’ . Ngay lập tức cậu muốn đổi đề tài nhưng Minh Nguyệt lại mở miệng nói: “Bởi vì điện hạ đang là con tin! Ngài đang đứng ở vị trí một hoàng tử bị chính quốc gia của mình đưa đến địch quốc làm con tin.”

Con tin? Phải rồi, trong thời đại tranh giành quyền lực này, các quốc gia luôn nghi kị, lợi dụng lẫn nhau. Quốc gia nào yếu thế hơn muốn đổi quốc tính nhiệm liên phái con cháu vương tộc sang nước đó làm con tin. Nguyên lai thì ra cậu lại chọn đúng ngay cái thân thể được xem như vật hi sinh cho quốc gia một khi chiến tranh diễn ra mà nhập vào!! Bây giờ nghĩ lại mới hiểu được vì cái gì mà mọi người xung quanh đều nhìn cậu với vẻ mặt khinh bỉ như thế! Nguyên nhân do bởi cậu chỉ là con tin á! Aiss, vậy thì chẳng hay ho chút nào cả a !!!

Trong khi Tử Ly vẫn đang cố gắng tiêu hóa hết mọi chuyện thì Minh Nguyệt lại nói thêm: “Điện hạ, Minh Nguyệt mạo muội... Minh Nguyệt vẫn muốn nói cho điện hạ biết. Minh Nguyệt mặc dù là người của Sở Kinh nhưng đã theo hầu hạ, chăm sóc ngài từ lúc còn nhỏ. Minh Nguyệt xem ngài như là đệ đệ của mình. Từ khi điện hạ bị thương tới nay, Minh Nguyệt cảm thấy ngài thay đổi rất nhiều giống như là biến thành người khác vậy. Tuy rằng điện hạ bây giờ so với trước kia trở nên hiền lành hơn nhưng Minh Nguyệt vẫn thực lo lắng, không biết điện hạ vì sao đột nhiên lại có sự chuyển biến như thế. Minh Nguyệt khẩn cầu điện hạ nói cho Minh Nguyệt, có hay không lần bị thương này làm cho điện hạ phát sinh thêm bệnh tình nào nữa? Nếu đúng là thế Minh Nguyệt sẽ thỉnh thái y đến khám và chữa bệnh.”

Tử Ly trong lòng lạnh run, nàng ta nói nhiều như vậy nguyên lai là sợ đầu cậu có vấn đề à! Chẳng lẽ cậu phải nói rõ cho nàng biết “Điện hạ của cô đã sớm ‘đứt bóng’, hiện tại thân thể này là một linh hồn khác nhập vào mà cũng chẳng rõ lý do sao?” Cậu dám cam đoan nếu nói như vậy liên nhất định sẽ bị tống cổ tới nhà thương điên mặc dù ở đây cũng chẳng tồn tại cái nơi quái quỷ đó!

“Minh nguyệt, được rồi! Liền thành thật nói cho người biết, kỳ thật lần này sau khi bị thương, bản điện hạ liền không thể nhớ nổi chuyện trước kia. Vì sợ người lo lắng cho nên không có nói cho người biết, không ngờ ngược lại càng khiến người đứng ngồi không yên, sớm biết như vậy, bản điện hạ đã thành thật nói ra !”

Minh nguyệt nghe xong sợ hãi vô cùng, chăm chú nhìn tử ly, thái độ đó làm cho Tử Ly trong lòng cảm thấy ảm áp. Cậu vội vàng an ủi: “Không có gì trở ngại cả, chỉ là mất trí nhớ thôi, mà chẳng phải người nói mất trí nhớ rồi tốt hơn là chưa mất trí nhớ sao?”

Minh nguyệt ngẫm lại cũng đồng ý mà gật gật đầu, nét u sầu trên khuôn mặt khi nãy mới dần mất đi “Thôi cũng tốt, đem những việc không vui trước đó mà quên hết đi!”

5. Q.1 - Chương 5

“Aiss!” Tử Ly nằm dài người chán chường trên cái bàn đá ngoài sân. Ngay cả một vườn hoa đua nhau khoe sắc cũng không làm cậu bớt thôi than thở. “Không thể ra ngoài, nơi này lại không có gì thú vị cả, chẳng lẽ muốn ta giống đám nữ nhi ba bước cũng không thể ra khỏi phòng sao?” Cậu rên rỉ uất ức, cầm lên một miếng điểm tâm cắn phập lấy. Bình thường thì cảm thấy vị của nó rất ngon nhưng lúc này thì nuốt không trôi nổi.

“Không được, mình nhất định phải đi ra ngoài dù là một tí thôi cũng được, nếu không chắc mình điên lên mất!” Tử Ly quyết định dứt khoát, nghĩ ngay đến kế sách tẩu vi.

Cậu đứng dậy làm ra bộ dáng đang dạo chơi, mắt láo liên thăm dò toàn bộ tiểu cung điện hay ở nghĩa nào đó là “nhà tù dành cho bản điện hạ”. Ngay tức thời, sự quyết tâm lẫn bao mưu kế ban đầu nhanh chóng bị đánh sập đi với cái tường thành cao ngất ngưỡng này. Cậu bực bội ngược nhìn bốn phía tường vây, bĩu môi: “Thật là buồn cười! Như thế nào mà cả cái hốc ỉnh chui lỗ chó cũng không có!”

Vừa ca thán xong, cậu chợt nghĩ đến điều gì đó. Tử Ly đảo mắt nhìn trái phải. Tốt. Không có ai.

Không có lỗ chó sao? Vậy thì bốn thiếu gia ta sẽ tự “kiến tạo” nên một cái a!

Nói động thủ liền động thủ, Tử Ly lén lén lút lút chạy đến phòng bếp đem ngay một con dao làm thức ăn đi ra. Đầu tiên là đứng ở bên tường bình tĩnh xem xét tổng quan, sau đó phát hiện bên ngoài không có tiếng người hay tiếng bước chân, điều này chứng tỏ phía bên kia tường không có ai qua lại hay chắc chắn hơn là hoàn toàn vắng. Nhưng Tử Ly nghĩ đi nghĩ lại vẫn là thấy không yên tâm cho lắm vì thế cúi người nhặt lấy một nắm đá lớn nhỏ hướng ra ngoài mà ném. Một tiếng trầm đục vang lên!

“Trời cũng giúp mình!” Nếu là đá lót cung hành lang thì không thể nào phát ra âm thanh đó, rõ ràng là bùn đất !

Đến lúc này thì Hạ Tử Ly mới yên tâm ! Cậu hí hửng đứng ở sau viện, nhắm thẳng chân tường mà đục. So với tường xi măng cứng cáp ở hiện đại thì loại này chỉ dùng bùn trộn với nước mà xây nên. Đục một hồi bầm đảm đổ ngay, chỉ cần gạch không dính tạp vật thì lôi nó ra hết sức dễ dàng.

Đục đến mãi chừng một giờ đồng hồ, Tử Ly cuối cùng cũng cho ra thành phẩm. Thoạt đầu, cậu hướng đầu ló ra ngoài xem xét tình hình. Quả nhiên là đoán đúng! Bên ngoài là một dải cỏ hoang của một tiểu viện.

Tử ly thật cẩn thận chui ra, sau đó che kín cái lỗ hổng lại.

“Ha ——, thành công!” Cậu vươn người vặn lưng, tay lau trán mà tận hưởng thành tựu đạt được.

Tử Ly phấn khởi cất bước dạo quanh thiên viện đã lâu bị bỏ hoang này, đứng bên cạnh một hồ nước, cậu để ý xung quanh dương liễu mọc rậm rạp xanh tươi. Nước bên trong hồ cũng thập phần chuyển xanh vì đám rêu dưới đáy, không chỉ thế còn loáng thoáng trong không khí bốc lên mùi bùn lâu năm.

Dẫu ánh mặt trời có rọi thẳng vào nơi đây nhiều đến bao nhiêu thì tòa nhà cũ nát này cũng không tránh khỏi khiến người khác có cảm giác âm u lạnh lẽo.

Tử Ly đi dọc theo lối nhỏ lót đá cuội bước nhanh ra khỏi khu điện hoang vu này, trong tâm có chút hơi sợ, khẽ vuốt vuốt ngực nói: “Má ơi, thật là u ám! Nếu dùng để quay phim kinh dị thì chắc chắn số vé bán ra tăng vọt!”

Đã qua bảy tám cái góc quẹo hành lang nhưng tuyệt nhiên không gặp một bóng người nào, cậu cảm thấy mình thật tốt vận may mắn nhưng đồng thời cũng đâm ra buồn bực. Vì cái gì một cung điện lớn vậy mà cả một cung nữ cũng không có là sao? Đang nghĩ ngợi, chợt cậu bỗng nhiên nghe thấy thanh âm đồ vật bị rơi đổ.

Tử Ly tò mò theo tiếng vang mà nhấc chân bước đi. Chẳng mấy chốc trong không khí bắt đầu ngửi được mùi nồng nặc của thuốc đông y dù vẫn chưa đến nơi.

Ngay sau đó, đập vào mắt Tử Ly là một cậu nhóc chừng mười ba mười bốn tuổi đang cúi đầu ngồi xổm dưới mái hiên già được liệu. Bên cạnh hắn còn để la liệt mấy thứ thuốc đông y không biết tên, không chỉ thế, ngoài sân đình cũng đang phơi nắng nhiều loại dược vật.

“Chào!” Tử Ly tới gần, giọng điệu vô cùng sáng khoái mà chào hỏi.

Đối phương hiển nhiên bị bất ngờ, hấn cứng người, ngẩng ngay đầu lên liền phát hiện trước mặt là một người hắn chưa từng gặp qua bao giờ, trên mặt và áo khoác của người này đều dính đầy bùn đất.

“Người là ai? Chạy đến nơi đây làm cái gì? Nếu để Lý đại nhân biết, coi chừng hắn lột da ngươi đó!” Chỉ đơn thuần nghĩ Tử Ly là một tên phó nô ở điện nào đó không cần thận mà lạc đến đây nên hắn hảo tâm mà cảnh báo trước, mong cậu mong chong rời đi.

Nhưng Tử Ly nào có chịu tuân theo cái đạo lý đó? Cậu thần nhiên ngồi chồm hổm xuống, nhìn cậu bé thiếu niên đáng yêu này nói: “Tiểu đệ đệ, ta không sợ cái tên Lý đại nhân gì đó đâu! À, ngươi có thể nói cho ta biết nơi này tên gọi là gì không?”

Cậu bé nhìn Tử Ly một cách kỳ quái, nói: “Người không phải kẻ hầu trong cung này sao? Vì sao không biết đây là thái y quán?”

“A, thì ra là thái y quán!” Tử Ly gật gật đầu sáng tỏ. Chưa chịu dừng ở đó, cậu lại tiếp tục hỏi: “Nếu đúng thái y quán, vậy tại sao không thấy những người khác?”

“Chỗ này không phải chủ diện của thái y quán, chỉ là mặt sau của điện – một gian phòng để thuốc nhỏ thôi. Hiển nhiên người sẽ không thấy ai đến đây rồi. ” Cậu thiếu niên nói xong, thần sắc liền trở nên ảm đạm hẳn đi.

Vẫn chưa hiểu, Tử Ly tiếp tục hỏi: “Vậy người vì cái gì ở đây?”

“Ta... ta bởi vì phạm lỗi cho nên bị Lý đại nhân phạt đến xó này già nhuyển tất cả dược liệu.” Hắn có chút xấu hổ, thành thật trả lời.

“Nhiều như vậy mà người phải làm hết sao?” Tử Ly giật mình, đưa tay chỉ vào đám thuốc đang phơi dưới trời nắng.

“Phải.” Thiếu niên gật gật đầu. “Thật ra nhiều đây vẫn chưa tới phân nửa số lượng mà ta phải già đầu.”

Nói rồi, cậu bé không buồn ngó đến Tử Ly vẫn tiếp tục công việc của mình.

“Dược liệu nhiều như vậy mà bắt một đứa bé như người phải làm hết, thật là quá đáng mà!” Tử Ly nhìn hai bàn tay của người đối diện lấm tấm nổi đầy mụn nước to nhỏ vậy mà nhiệm vụ của hắn vẫn chưa xong được phân nửa. Đợi đến lúc già hết cái đồng thuốc này chắc đôi tay kia cũng vứt đi luôn. Tử Ly vừa giận vừa thương.

Cậu giựt phắt lấy cái chùy đâm trong tay thiếu niên. “Ta giúp người làm, người đi bằng bó cái tay của mình đi!”

“Không được” Thiếu niên kinh ngạc, lắc đầu liên tục.

“Như thế nào không thể ? Không sao cả, đi đi, ta giúp người già.”

“Nếu vậy.. thật tạ ơn tiểu ca ca !” Hắn rối rít cảm kích.”Chờ ta băng lại vết thương ngay lập tức quay trở lại!”

6. Q.1 - Chương 6

Liên tiếp nhiều ngày, Tử Ly đều theo cái thông đạo bí mật của cậu mà trốn ra ngoài giúp thiếu niên kia nghiền dược. Giúp người ta thì giỏi, chỉ mỗi tội khi về đến điện liền nằm dài trên giường cho người khác xoa bóp hầu chính mình.

Minh Nguyệt rất buồn bực, không hiểu vì sao mấy ngày nay cứ đến giấc ngủ chiều, điện hạ đều la hét rên rỉ đau xương sống thất lưng, tay mỏi chân tê?

Mà hỏi thì Tử Ly không chịu hé răng, kiếm đại một lí do hàm hồ nào đó cho xong chuyện.

Minh Nguyệt dẫu hồ nghi nhưng vẫn không ép hỏi cặn kẽ.

Kỳ thật, bản thân Tử Ly cũng tự mắng chính mình sao lại “anh hùng rơm” mà hấp tấp đi hứa hẹn với cậu bé kia làm chi không biết ! Đang sống an nhàn sung sướng, da thịt thân người trắng trẻo mềm mại khi không lại phải lao lực tổn hao sức khỏe ! Chưa kể là bị tra tấn liên tiếp nhiều ngày nữa !

Thế nhưng, Tử Ly chỉ dám ở trong lòng kêu khổ chứ trước mặt người kia một câu cũng không dám hó hé. Ai bảo cậu là cái loại “ Thân dù không có tiền cũng phải vênh mặt lên *” làm chi ! Huống hồ cậu cảm thấy thiếu niên này tâm tính trong sáng thiện lương, chân thật ôn hòa, xem cậu như là anh trai của mình mà tin tưởng, làm sao có thể nào không nghĩa khí mà bỏ lơ được. Hơn nữa có nhiều điều bất tiện không thể hỏi Minh Nguyệt liền vận ngay tên này mà tra, dễ dàng hơn nhiều. Tính ra thì cũng đâu phải cậu làm không công đâu.

Chắc, nhưng là dù chống chế thế nào thì trong lòng cũng có chút oán hận, lại chẳng có ai cho cậu “giận cá chém thớt” cả nên đành tay thì “đâm chọt” dược liệu, miệng thì mắng chửi không ngừng cái tên Lý đại nhân chết toi chết dẫm nào đó đến nỗi nước miếng muốn bắn tung ra đầy cả sàn. Tên khốn khiếp đó không những mua rẻ sức lao động mà còn phi pháp ngược đãi trẻ em nữa!

Mặc Thủ ở bên cạnh đang già được nghe mãi Tử Ly “nguyên rủa” nhin không được phải phì cười mà nói : “Tô đại ca, nếu Lý đại nhân mà nghe những lời người nói chắc sẽ tức điên lên đến hồ muốn trợn trắng mắt.”

“Chỉ có trợn trắng mắt thôi hả? Ta còn nghĩ muốn hấn học máu đứt gân cơ!” Tử Ly hậm hực trả lời.

Nét mặt thiếu niên dăm chiêu như ông cụ non, lắc đầu có chút lo lắng: “Tô đại ca, tính người thẳng thắn quá, cứ cái kiểu này thì ở trong cung liền sẽ gặp hàng tá麻烦 tai vạ đấy!”

“Kệ nó, người cũng không cần thay đại ca ta lo lắng làm gì.” Tử Ly ngồi phịch xuống đất, xoa bóp toàn bộ nguyên cánh tay, “Ta nếu ở trong này bát nháo đã lâu như vậy cũng không bị xử lý, chứng minh ta không đến nỗi đàn độn phải không nào?”

Mặc Thủ học theo Tử Ly, ngồi ạch xuống nền.

“Nhưng dù sao chuyện trong cung không thể nói trước được, hôm nay có thể được vua sủng ái , quay mặt lại ngày mai không chừng lại thành oan hồn dưới tay đao phủ. Cần thận vẫn tốt hơn!”

Lời nói của Mặc Thủ làm cho Tử Ly căng thẳng. Đúng vậy, đây là nơi nào chứ, đâu phải là quốc gia mà người dân có quyền làm chủ đâu. Ở chế độ phong kiến, con người làm gì có cái gọi là nhân quyền tự do dân chủ? Không cần nói đâu xa, bản thân cậu hiện tại là con tin ở địch quốc là một ví dụ điển hình rồi! Nói không chừng, bây giờ còn có thể ngồi đây mà bóc phét, lập tức ngày mai sẽ bị uống ngay một ly rượu độc hay gặp phải âm mưu thâm hiểm nào đó mà chết.

Hoàng cung này, tranh chấp chính trị chẳng khác nào một con hổ vồ mồi hung hãn mồm đầy máu cả, một dạng khiến cho người ta nơm nớp lo sợ, ăn không ngon ngủ không yên. Muốn bảo toàn mạng sống thoát khỏi cái ranh nanh nhọn khiếp đảm kia thì biện pháp duy nhất chính là trốn đến một nơi thật xa!

Tử Ly càng nghĩ tâm tình càng ảm đạm hơn, thiếu não trở lại cung điện, ngồi tại cửa mà ngơ ngẩn ngẩn người.

“Ai ya, điện hạ, ngài ngồi ở chỗ này làm gì vậy?” Thị nữ Xuân Lam từ phía điện xéo góc đi ra, nhìn thấy Tử Ly về mặt ngủ ngơ, không khỏi giật mình mà hỏi.

Quay về hiện thực, Tử Ly nhận ra một cô gái tú lệ đang nhẹ nhàng hướng tới bên này mà bước đi.

“Xuân Lam đấy à?”

“Sao thế? Không phải Minh Nguyệt tỷ tỷ nên điện hạ không vui?” Xuân Lam chu cái miệng nhỏ nhắn ra, bất mãn nói. Nếu là trước kia nàng thật không dám dùng ngữ điệu như vậy mà nói chuyện cùng điện hạ, chẳng qua từ sau khi điện hạ bị thương đến nay, cả người liền thay đổi, trở nên thực hiện hoà thiện lương, đối với các nàng cũng nho nhã lễ độ, thái độ tựa như đối đãi bạn bè thân thiết. Hơn nữa câu nói đùa này cũng chẳng ảnh hưởng đến điều gì nên nàng không sợ.

Quả nhiên, Tử Ly không có thái độ gì, chỉ cười nói: “Hảo Xuân Lam, ai nói ta không vui khi thấy người ? Chỉ là bình thường ta ít thấy người bên cạnh nên mới hơi ngạc nhiên thôi”

“Hừ, bình thường bao nhiêu là tỷ tỷ hầu hạ bên cạnh ngài, nô tì chỉ là một tên nha đầu lỗ mãng làm sao dám trèo cao?” Xuân Lam vẫn không ngừng càu nhàu.

Đang lúc Tử Ly luống cuống không biết đáp trả thế nào với tiểu nha đầu miệng mồm lạnh lẽ này thì bỗng nghe một âm thanh lả lướt dịu dàng vang đến: “Con a đầu này, công việc đã xong sao mà dám chạy đến đây vênh vác hiếp đáp điện hạ.”

Cả hai người đồng bộ quay đầu lại. Một thân hình thon thả, yêu kiều thực nữ trong bộ quần áo thanh lệ thoát tục nhẹ nhàng đi tới.

“Ai ya, Minh Nguyệt tỷ tỷ, ta nào có hiếp đáp điện hạ đâu! Hơn nữa phần việc của ta đã sớm làm xong. Chẳng lẽ trò chuyện với điện hạ cũng không cho sao?”

“Người nha đầu kia, thật sự là càng ngày càng không quý củ . Không tính ngày xưa, liền nhìn xem bộ dáng người hiện tại đi, nào có ai dám ngẩng cao đầu mà nói đạo lý với chủ tử không hả?” Thị nữ trưởng Minh Nguyệt lắt quỵ củ ra mà răn đe Xuân Lam – kẻ chỉ chịu ngọt chứ không chịu cương.

“Ai ya, tỷ tỷ, nếu nói như vậy, kia vì sao cả chính người cũng ngẩng cao đầu trước mặt chủ tử mà nói chuyện a? Người xem, người đứng còn cao hơn ta nữa mà?” Xuân Lam nghịch ngợm phản bác.

“Người” Minh Nguyệt cứng họng, mặt ửng hồng.

Ở một bên thưởng thức cuộc chiến một hồi lâu, cuối cùng Tử Ly cũng “Xì” một tiếng, cười rộ lên.

Điều này càng làm Minh Nguyệt thêm xấu hổ, nàng dậm chân phẫn uất, nói: “Hôm nay ta không và được cái miệng nha đầu người, ta thề không phải Minh Nguyệt!”

“Ai ya, nói không lại liền tính động thủ à! Điện hạ, người xem xem, cái dáng điệu này bình thường làm sao mà có được, nàng ta cũng chẳng có ngoan hiền gì đâu, điện hạ chớ để bị lừa.”

“Đứng lại. “

Tử Ly tâm tình thoải mái mà nhìn hai cô tì nữ xinh tươi như hoa mẫu đơn nở rộ đang rượt đuổi nhau náo động cả viện, khung cảnh này khiến nỗi phiền muộn uể oải khi nãy tan biến mất. Nỗi lòng cô đơn u tịch của một kẻ xa lạ lạc đến thế giới này như được một luồng ánh sáng ấm áp chiếu rọi bừng tỉnh.

Đúng vậy, ngay cả Xuân Lam – người mà cậu không quen cho lắm cũng tìm cách làm cậu vui vẻ, chưa kể đến còn có Minh Nguyệt kề cận quan tâm cậu như chị của mình, thêm đứa em đáng yêu Mặc Thủ nữa ! Nói tóm lại, cậu cũng đâu phải khổ cực hay bơ vơ lạc lõng gì, vẫn có chỗ để nương tựa mà.

Nghĩ thông suốt, Tử Ly liền đứng lên hét lớn: “Minh Nguyệt, ta giúp người bắt Xuân Lam để báo thù ——

“

7. Q.1 - Chương 7

Sau thời gian lâm triều, hàng trăm quan lại đủ mọi cấp bậc thối lui. Giờ đây trong ngự thư phòng chỉ còn lại Sở Kinh vương Hoành Húc đang ngồi tựa vào ghế sau chiếc bàn chất đầy ấn thư, thân vận bộ thường phục màu đen viền vàng thay cho long bào uy nghiêm hàng ngày. Đế vương một tay tựa vào thái dương một tay gõ nhẹ mặt bàn, chăm chú lắng nghe trình sát báo cáo tình hình với một vẻ mặt khó lường.

Lão thừa tướng Trâu Nghiêm Niệp đứng một bên khẽ híp lại cặp mắt tinh tường khó đoán, cảm lộ ra bộ râu tinh tế, trên gương mặt cũng mang biểu cảm giống hệt hoàng đế khiến người khác không khỏi thót tim.

Lại bộ thượng thư Lương Duẫn Bình thì lại nhất nhất tuân theo qui tắc lễ nghĩa mà nghe tin tức mới nhất mà trình thám vừa báo về.

“Hai vị ái khanh đối việc này thấy thế nào?”

Ra hiệu cho trình thám lui ra, Hoành Húc mới hướng ánh nhìn về phía Thừa tướng cùng Thượng thư, mở miệng hỏi.

“Bệ hạ, vì thần cho rằng Bắc Linh quốc đi sứ lần này nhất định có mục đích khác.” Lương Duẫn Bình tiến lên từng bước, chấp tay trả lời.

“Hửm? Chẳng phải Bắc Linh hàng năm đều phái Tiềm quan viên đi sứ sang nước ta sao? Lí do gì khanh cho rằng lần này bọn họ đến với mục đích khác?” Nét mặt Hoành Húc vẫn không từ bỏ vẻ bình lặng khi này.

“Theo như trình sát vừa rồi tự thuật, đoàn sứ giả Bắc Linh lần này do chính Ngụy thần tướng quân cầm đầu, mang theo người phần lớn là võ tướng. An bài như thế mà nói là đi sứ tầm thường thì khó có thể làm người ta tin tưởng.”

“Như vậy... ái khanh cho rằng bọn họ có mục đích gì? Ở đâu?” Hoành Húc hỏi nhát gừng.

“Mục đích e chính là muốn tìm cách cứu viện Bắc Linh Tam điện hạ An Cẩn Du.”

“Cứu thần thì lại nghĩ khác.” Nghe một hồi lâu, Trâu thừa tướng mới mở miệng nói. “Mục đích của bọn họ nói không chừng là muốn giết Tam điện hạ Bắc Linh.”

Lương Duẫn Bình giật bản mình: “Thừa tướng xin nói rõ hơn?”

“Ha ha.” Lão Thừa tướng theo thói quen xe xe chòm râu “Đừng quên lần trước Bắc Linh tử sĩ trà trộn vào hoàng cung nghĩ muốn đem vị diện hạ của bọn họ tìm cách cứu viện về nước nhưng giữa đường bị quân ta chặn lại, ngay lúc đó đã có người thừa dịp loạn thế mà phóng ám tiễn nhắm hướng An Cẩn Du mà đưa vào chỗ chết.”

“Đúng là có chuyện đó.” Lương Duẫn Bình nói phụ họa, bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Đã như vậy người nên đoán được rằng : có kẻ vì lần trước ám sát thất bại cho nên muốn mượn sứ đoàn lần này gây thêm chuyện.”

“Người muốn giết Bắc Linh Tam diện hạ không thể nghi ngờ, nhất định đúng là Bắc Linh Đại diện hạ An Cẩn Lạc.”

“Đúng vậy, An Cẩn Du mặc dù đã sống ở quốc gia chúng ta mười hai năm, chỉ biết chăm chút cho bản thân, là một con tin hung vô chí lớn*. Tuy nhiên, hẳn lại là hoàng tử duy nhất có thể cùng An Cẩn Lạc tranh đoạt vương vị, sự tồn tại của An Cẩn Du vẫn đang là một mối uy hiếp.”

Hoành Húc không nói được một lời, nghe phía dưới hai người kẻ xướng người hoạ, trên mặt mang vẻ thản nhiên biếng nhác vẫn không che giấu được đôi mắt lạnh lùng đầy ngạo nghễ, giống như một con sư tử đang nghỉ ngơi nhưng vẫn duy trì vẻ hung hãn.

“Bệ hạ, mặc kệ lần này mục đích của sứ đoàn Bắc Linh là cứu viện hay ám sát, dù sao cũng là thân phận sứ giả, chúng ta cũng không thể làm khó dễ. Trước mắt thật muốn đánh cũng không đánh được mà nghênh đón lại càng không xong.” Lương Duẫn Bình nhận xét tình thế khó khăn lúc này, cân nhắc một trận. Nói rồi lại ngẩng đầu lên thì bất gặp bên môi cười như không cười của Hoành Húc, nhìn nhìn lại một bên thì đụng phải cặp mắt híp đang suy nghĩ của lão thừa tướng. Ngay lập tức, trong lòng thượng thư không khỏi “báo động” một chút. Aiya, nghĩ cho lắm vào mà bản thân đã quên trước mắt mình là hai kẻ cáo già mà! Muốn đem cái tình huống khó khăn khổ sai này vứt cho ta à? Cũng tại cái miệng đi trước cái đầu mà, khi không nói ra suy nghĩ của mình làm gì không biết!!

Lương Duẫn Bình bưng tỉnh ngộ, vừa định mở miệng gỡ gạc thì đã quá muộn...

Bản thân Hoành húc có chút buồn cười nhìn vị thượng thư đại nhân này bị Thừa tướng đẩy ra làm tằm chần. “Tuy rằng vấn đề này không dễ dàng để giải quyết, bất quá trẫm tin tưởng Lương ái khanh nhất định có năng lực đem chuyện này xử lý tốt. Như vậy nhiệm vụ tiếp đãi sứ đoàn liền giao cho Lương ái khanh .”

“Ách, bệ hạ!!! Thần—thần... lĩnh chỉ.”

8. Q.1 - Chương 8

Hôm nay là ngày trọng đại à nha, hôm nay thật là ngày đáng phải chúc mừng lớn: Tử Ly bình thường rất thích ngủ nướng vậy mà lần này không cần ai gọi cũng tự động chui ra khỏi cái chăn ấm áp trên giường. Phía bên ngoài, Minh Nguyệt, Xuân Lam cùng các thị nữ liên can đều kinh ngạc trở mắt nhìn vị chủ tử của mình hai mắt sinh động đầy tinh thần đang hăng hái súc miệng rửa mặt, tự tay mặc lấy quần áo. Ngay sau đó, cậu “Uỳnh ạch” chạy ra cửa đại điện, mặt mày hớn hở khi phát hiện “hai vị quan công giữ cổng” đã bỏ đi.

Bỏ lệnh cấm túc ! Rốt cuộc không bị cách ly nữa !

Này, đừng xem thường quyết định tối quan trọng này nhé, ý nghĩa của nó đối với Tử Ly là to lớn vô cùng: từ nay về sau xuất môn không bao giờ phải... chui lỗ chó nữa, cũng không bao giờ... phải lén lén lút lút như kẻ ăn trộm.

Tử ly thấy sao hả? Hiển nhiên là vừa hưng phấn vừa cảm khái, lại còn đắc ý nữa a!!! Cảm giác giống như trước đây mỗi khi biết được cuối tuần sẽ được ba mẹ thưởng dắt đi chơi vậy đấy.

Nuốt nhanh vội điểm tâm, Tử Ly chùi miệng sạch sẽ. Sau đó, cậu tự cho phép mình khoan thai mà “Phạch” một tiếng – mở toang chiếc quạt “từ trên trời rớt xuống” hết sức bóng bẩy và thơm ngát, vẻ mặt rất ư chi là quanh mình chính đại không ai bì nổi – nghênh ngang theo cửa chính đi ra ngoài.

Kỳ thật, nếu hỏi cậu đến tột cùng muốn đi đâu thì quả thật Tử Ly cũng không rõ. Một nơi lạ nước lạ cái thế này thì đi đâu cho được, chỉ là ngao du vớ vẩn thôi !! Đằng nào thì bản thân cũng đã sớm hiểu hoàng cung là cái dạng gì từ kiến thức ở mấy cuốn truyện rồi.

Tử Ly như vị du khách với tâm tình vô cùng phấn chấn, phe phẩy cái quạt trông không có gì đặc sắc mà nhàn nhã ngắm hoa duyệt dung. Cậu bước dọc theo con đường đi đến đình đài lầu các trắng lệt, khung cảnh khiến cho Tử Ly chợt nhớ tới “A phòng cung phú” của Đỗ Mục.

“Phú áp tam bách dư lí, cách li thiên nhật.

Li sơn bắc cầu nhi tây chiết, trực tẩu Hàm Dương.

Nhị xuyên dung dung, lưu nhập cung tường.

Ngũ bộ nhất lâu, thập bộ nhất các,

Lang yêu mạn hồi, thiềm nha cao trác.

Các bảo địa thế, câu tâm đấu giác.

Bàn bàn yên, khuôn khuôn yên,

Phong phòng thủy oa, súc bắt tri kì kỉ thiên vạn lạc.

Trường kiều ngọa ba, vị vân hà long?

Phức đạo hành không, bất tể hà hồng?

Cao đề minh mê, bắt tri tây đông...” *

“Chắc chắc.” Tử Ly lắc đầu cảm thán “Cung điện hoa lệ rộng lớn như vậy không biết tiêu hao biết bao nhiêu mồ hôi, máu và của cải của dân chúng! Một vương triều chỉ lo an nhàn hưởng lạc cho chính mình mà quên đi sinh tử của dân chúng thì sẽ không tồn tại lâu dài!”

“Lớn mật!! ” Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn chói tai, sắc nhọn.

Tử Ly giật nảy mình, kinh hồn xoay người thì thấy một tên công công mặt mày dữ tợn uy nghiêm nhúu mày, mắt lộ ra ánh nhìn giận dữ chằm chằm nhòm cậu. Đứng bên cạnh là một thân hình cao lớn toát khí thế băng bạc. Tuy rằng nam tử này mặt không chút biến chuyển nhưng ánh mắt càng khiến cho người ta rét run. Gương mặt rất tuấn tú nhưng đôi con ngươi thâm trầm đáng sợ kia thiệt chẳng khác nào là diêm vương hay Atula !!

Tử Ly không diên đến nỗi không hiểu nơi đây là thời cổ đại, hơn nữa là hoàng cung, phàm có những chuyện dù đúng cũng không được nói lung tung. Khổ nỗi cái miệng đi trước cái đầu, đã vậy còn bị người khác nghe thấy!! Xui gì đâu! Đến lúc này thì biện pháp hữu hiệu nhất tự cứu lấy bản thân chính là : “Giả ngu mặt đần” .

“Gi?” Dẫu có khó coi đến mức nào nhưng Tử Ly vẫn ráng kéo cho cái miệng cười rộng ra mà đáp lại hai thân hình đang đứng trước mặt, đặc biệt là cái vị mỹ nam tử kia, chỉ số nguy hiểm của người này hơi bị cao... Tuy nhiên, đón nhận sự “niềm nở” của cậu vẫn chỉ là tầm mắt lạnh đến nỗi ướp được cả nước ô mai của “đại ca tuần tú”.

Tử ly toát mồ hôi hột, tim đang đánh lô tô trong lòng ngực.

“Lớn mật. Nhìn thấy bệ hạ còn không quỳ xuống?” Tên công công tiến từng bước, giọng nói đầy ác thù.

Trời đất ơi !! Làm sao đây?! Làm sao đây!? – Hai chân cậu mềm nhũn ra !!

Giờn hã!! Bệ hạ à?? Người trước mắt cư nhiên chính là chủ nhân của hoàng cung này?? Kia-k-kia lời nói mới vừa thốt ra chẳng phải là bị người không nên nghe nhất nghe phải sao?

Trời ơi, sao mà lại xui thế này ! Luật lệ cổ đại thật là nhảm nhí mà, chẳng lẽ nói một câu công đạo cũng có thể đưa tới họa sát thân à? Không cần a! Mình vừa mới chết một lần, bây giờ còn chưa sống đủ mà! Mình không muốn bị ngũ mã phanh thây hay trăm thủ thị chúng, cũng không muốn bị lăng trì xử tử á

Tử Ly về mặt cầu xin hướng mắt đến nam nhân kia. Hắn đang nhìn chằm chằm vào cậu khiến cho sống lưng bất chợt lạnh run, chậm rãi bước tới trước mặt Tử Ly, từ từ nâng tay phải lên hướng đến cái cổ cậu.

Ta chết chắc rồi! Hắn muốn bóp chết ta rồi!

Nam nhân dùng hai ngón tay cẩn thận nâng cằm cậu lên, nhìn có vẻ như không gắng sức kỳ thật cũng đủ bóp nát xương Tử Ly, miệng không nói lời nào mà quan sát cậu một trận, cuối cùng, buông tay xuống, vòng qua Tử Ly bỏ đi.

Công công thấy hắn bước đi cũng lập tức nhẹ nhàng đuổi theo.

Đến lúc này, về mặt Tử Ly tỏ ý khó có thể tin nổi, nhìn trên trời “vị đế vương” biến mất ở phía sau hòn non bộ. Liền như vậy buông tha ta ?

Hình như là như vậy buông tha ta !

Cậu chợt bừng tỉnh, sợ hãi đột nhiên đổi ý lại quay về hành hung cho nên ba chân bốn cẳng chạy đi.

Nhưng mà... aya... Tử Ly à... chạy... chạy... chạy cỡ nào thì cũng thoát không nổi a!! Cái này là người ta hay bảo “Tránh vô dưa gặp vô dưa*” đây mà !!

9. Q.1 - Chương 9

Đã nhiều ngày trôi qua, lần đầu tiên trong đời, Tử Ly – một tên nhóc vô lo vô nghĩ – ném trái cái gì gọi là mùi vị thấp thỏm đề phòng, cái gì gọi là lo sợ bất an, hay một thứ chi đó mà người ta hay bảo là thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc và cả bộ dạng kinh hoàng đến một ngày cũng chịu không thấu!

Cậu chỉ cần nhớ đến đôi mắt có thể dễ dàng giết chết hàng trăm tế bào não của tên Sở Kinh vương thì liền nhẹn không được mà phát run cầm cập. Thật đáng sợ, loại nam nhân như hắn chắc chắn không thể nào là vị chúa có tấm lòng rộng lượng được. Đã vậy, chính mình còn đắc tội “người trên vạn người” ! Tuy rằng lúc ấy không có nổi trận lôi đình ngay lập tức nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ dễ dàng bỏ qua. Mấy ngày nay tên vua đó không hề có động tĩnh gì, rất có thể là đang bàn tính biện pháp gì đó để trừng trị cậu.

Việc này khiến Tử Ly ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày cứ phập phồng lo sợ mà cộng trừ hết mọi trường hợp có thể xảy ra, đến nỗi hễ mà ngoài cửa có động tĩnh gì thì lập tức khẩn trương nín thở lắng nghe.

Tử Ly càng nghĩ càng cảm thấy bị áp đảo tinh thần ghê gớm, mà càng bị áp đảo thì lại càng nghĩ nhiều hơn, càng thêm nặng nề tinh thần. Cứ như thế tuần hoàn ác tính, Tử Ly rốt cuộc ngã bệnh !

Cậu cuộn tròn nằm dài trên giường, dùng khăn trùm kín người, chỉ lộ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn da trắng mắt thanh.

“Điện hạ à, ngài.. ngài nằm xuống ngủ một hồi đi!” Minh Nguyệt đi đến trước giường, vừa nhẹ giọng nói vừa đưa tay hướng lên đầu Tử Ly.

Tử Ly lập tức cảnh giác, nhìn chằm chằm bàn tay thon dài nhỏ nhắn trắng nõn kia đến gần mà tạo một thế thủ “Nhích thêm một bước ta liền cắn người” .

Xuân Lam nhận ra tia nhìn đầy đe dọa trong mắt chủ tử, vội vàng kéo Minh Nguyệt lại gần, nói: “Chớ động ngài, tỷ tỷ, người nhìn ánh mắt điện hạ xem, mê man u ám, có khi nào do đụng phải thứ gì đó không tốt khiến tâm trí mơ hồ rối loạn? “

Minh Nguyệt nghe nàng nói như thế cũng giật mình nhảy dựng lên. Tái nhìn Tử Ly thêm lần nữa, hai mắt vốn dĩ luôn sáng ngời đầy sinh lực kia giờ cứ mờ mịt mà nhìn khoảng không.

“Này, này vậy nên làm thế nào đây?” Minh Nguyệt vội la lên.

Xuân Lam suy nghĩ trong chốc lát nói: “Đối phó với loại tà ma yêu quái hại người thì ở quê của ta có một phương pháp nhân gian có thể trị liệu, chỉ là....”

“Chỉ là cái gì? Xuân Lam, người nói mau đi!” Minh Nguyệt sốt ruột, “Bệnh mất tâm trí này không để lâu được, người nhìn bộ dáng diện hạ hiện giờ xem, trông chẳng khác nào kẻ điên loạn, nếu chậm trễ không biết còn biến thành cái gì nữa !”

“Ais, ta làm sao mà không biết rằng tình thế cấp bách.. nhưng dù sao nơi này cũng là hoàng cung, không có giống bên ngoài. Quy củ trong cung không cho phép kẻ hầu tỳ mình làm pháp gọi hồn. Nếu để cho người khác đã biết, kết cục chính là...” Xuân Lam khó xử nói.

Minh Nguyệt gặp Xuân Lam do dự, liền đoán được ý nàng muốn nói gì. Quy củ trong cung đối với các nàng – những kẻ nô tài hèn mọn mà nói – chính là khuôn vàng thước ngọc, ai đã biết mà còn cố phạm thì đúng thật gan tày trời chán sống.

Nhưng phạm là việc gì đều cũng có ngoại lệ, điển hình như Minh Nguyệt, mắt nàng đã ngấn nước, run rẩy mà nhìn Tử Ly nói: “Xuân Lam, người đến nơi này sau ta nên không hiểu được ân tình của điện hạ đối với ta. Cái mạng này chính do điện hạ cứu, nếu không phải khi đó điện hạ thay ta hướng công công cầu tình, lúc ấy ta sớm đã bị đánh chết. Điện hạ giờ vốn là đứa nhỏ thông minh lanh lợi, thiện lương hoà thuận, chỉ là về sau phải mặc quần áo sĩ tộc mới trở nên quái đản thô bạo. Bất quá mặc kệ thế nào, ta đều đã thế sống chết đi theo điện hạ. Cho nên, Xuân Lam, vì cứu điện hạ, ta không sợ phạm cung quy, người liền nói cho ta biết phương pháp đi, ta sẽ tự mình làm, sẽ không liên lụy người. Xuân lam, nói cho ta biết biện pháp gì đi?”

“Người nói vớ vẩn gì vậy.” Xuân Lam cắn môi nhìn Minh Nguyệt, “Ta do dự là bởi vì việc này nếu làm không tốt, giữa chừng mà bị xen ngang thì ngay lập tức sẽ phản tác dụng. Ta Xuân Lam mặc dù không là kẻ cao thượng gì nhưng cũng không phải hạng người tham sống sợ chết. Tỷ tỷ, người nói như vậy không phải đem ta biến thành loại tiểu nhân vô tình vô nghĩa sao!”

“Xuân Lam muội muội, ta... ta không phải ý này.” Minh Nguyệt nhìn Xuân Lam tức giận đến mặt đỏ ửng, không khỏi áy náy một phen.

“Tốt lắm, tốt lắm. Hiện tại tối quan trọng hơn hết chính là thay điện hạ chiêu hồn, nếu không thật nguy hiểm.”

10. Q.1 - Chương 10: Chương 10

Theo như cách nói ở quê Xuân Lam, con người có ba hồn bảy vía, một khi đụng phải tà ma sẽ mất nhất hồn tam phách. Muốn gọi hồn phách tản mạn khắp nơi trở về thì vào giờ Tí, thôn dân sẽ đem người bệnh đến nơi âm khí nặng nề nhất, dẫn theo đèn lồng giấy trắng, hô tên tự của người bệnh để đem hồn phách bị lạc đường dẫn trở về.

Đã muốn nhiều ngày không ngủ nhưng Tử Ly vẫn cố gắng mở banh hai con mắt đã thâm đen mà nhìn chăm chăm cánh cửa. Đầu óc cậu cứ liên tục tưởng tượng đến việc bỗng nhiên cổng môn bị đá tung ra rồi “quân địch” lăm lăm trong tay đại đao chói lóa mà xông vào, cứ như thế đỉnh ninh rằng chỉ cần im lặng trốn ở trong đồng cỏ này là một đối sách an toàn nhất. ! (Đừng có tin, tên nhóc này đầu óc có vấn đề á !)

Với tình trạng như thế, Tử Ly không chú ý con sư tử vàng trong phòng đang tỏa ra những lớp huân hương* mỏng lượn lờ lan tỏa trong không gian. Phía trên tấm bình phong trắng đục, đóa mẫu đơn nhụy vàng trụ một ánh nền cam nhạt, thấp lên vàng sáng lay động mờ mờ lung.

Mí mắt Tử Ly bắt đầu nhíp lại, cảnh vật trước mắt như mộng ảo, mơ mơ hồ hồ. Đầu chậm rãi gục xuống kéo theo thân mình lệch đi, cuối cùng, ngã nhào xuống giường mà ngủ.

Một lúc lâu sau, cửa phòng bỗng nhiên nhẹ nhàng đẩy ra, hai nữ tử dung mạo nghiêng lệ rón ra rón rén đi tới, vén tấm lụa trắng thăm dò kiểm tra “vật” phía bên trong.

“Huân hương có tác dụng , điện hạ ngủ rồi.” Một trong hai cô gái nhỏ giọng nói.

“Tốt lắm. Hiện tại là giờ Tuất, chúng ta cần phải đem điện hạ chuyển qua lãnh cung trước giờ Tí.” Cô còn lại cũng nhỏ giọng trả lời.

Hai người này không phải Minh Nguyệt và Xuân Lam thì còn ai vào đây ?

Ngay lập tức, các nàng liền lấy áo chăn mền bằng gấm quần Tử Ly lại kỹ lưỡng rồi một đầu một đuôi mà ôm đi ra ngoài.

Hoàng cung, tất nhiên là một nơi được canh phòng nghiêm ngặt. Cứ mười hai thị vệ lập thành một tiểu đội, mỗi một khắc đồng hồ sẽ tuần tra một lần, cách một canh giờ sẽ kiểm kê nhân số rồi thay ca một lần, làm thế là vì tránh cho người từ ngoài đột nhập vào, vàng thau lẫn lộn.

Nhưng là, bách mật tổng hữu nhất sơ*, hoàng cung có nghiêm mật phòng thủ bao nhiêu thì cũng tồn tại kẽ hở, chẳng hạn như thời điểm thị vệ thay ca để tuần tra các lộ tuyến, tính ra có ước chừng nửa nén hương thời gian để trống.

Lợi dụng điều này, Minh Nguyệt cùng Xuân Lam liền kế hoạch mang Tử Ly đến lãnh cung – nơi có âm khí nặng nhất hoàng cung. Hiện nay hành lang cung điện xung quanh không người, hai cái thị nữ sốt ruột cứu chúa cần thận khiêng chủ tử của các nàng hướng đến mục tiêu đã định mà đi. Giờ Hợi, ánh trăng đã lên tới đỉnh đầu, các nàng còn khoản một canh giờ để bố trí.

Hai người mới vừa đi tới Bách nhị uyển thì bất thành linh nghe được phía sau truyền đến một tiếng quát bảo ngưng lại: “Phía trước là người nơi nào?”

Minh Nguyệt cùng Xuân lam kinh hoàng, quay đầu lại nhìn, ngay tức khắc thắm hô không ổn, nguyên lai là một đội tuần tra thị vệ.

Không phải thay ca sao? Với số lượng này kêu các nàng phải “đánh” làm sao đây? Giờ làm thế nào cho phải? Đang lúc các nàng kinh nghi bất định*, đội tuần tra đã tiến đến sát mặt.

“Các người thuộc cung nào ? Nửa đêm khiêng cái gì vậy?” Tên thị vệ đứng đầu chấp vấn sắc bén. Mấy tên kia đã muốn rút ra trường kiếm chặn đứng đường lui của hai nàng.

“Chúng tôi...” Minh Nguyệt và Xuân Lam đổ mồ hôi lạnh như mưa, không biết nên như thế nào mà qua loa giải thích.

Đúng lúc này, bỗng nhiên lại nghe đến một thanh âm lạnh lạnh pha lẫn tiếng thở hồng hộc: “Ôi, hai cái tiểu tiện nô này, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì nha? Ta gọi các người đem công tử ôm đến Đông môn, các người lại đảo ngược chạy đến Tây môn. Nếu để chậm trễ canh giờ, bệ hạ trách tội xuống dưới, chẳng những cái mệnh tiểu tiện của các người không còn mà ngay cả chúng ta cũng bị các người cấp hại chết !”

Mọi người theo tiếng nói mà nhìn lại, liền thấy một vị công công thân hình mập mập hỏn hỏn hấp tấp chạy tới, phía sau còn kéo thêm bốn người nâng kiệu nhỏ nữa.

Bọn thị vệ vừa nghe, nguyên bản đã biết chuyện gì, nơi này là “Bách nhị uyển “, bên trong có tú nữ cùng nam thị vừa mới tiến cung ngụ ở. Xem tình hình này, dám chừng người được bọc bên trong chính là nam thị tối nay thị tẩm bệ hạ.

Bọn thị vệ khẽ liếc mắt trộm nhìn đến thân hình đang được bọc trong chăn toát hương thơm ngát, mềm mại kia. Nhất định bên trong là một mỹ mạo thiếu niên vẫn còn nguyên vẹn trong trắng, không biết một khi đã bước vào liễm diễm cảnh xuân rồi thì hội thể nào.

Đương nhiên nghĩ là nghĩ như vậy nhưng bọn hán cũng không dám biểu hiện ra ngoài cái nhìn đầy dục vọng của mình.

“Nếu là như thế, chúng ta sẽ không chậm trễ công công. Cả đội đi thôi.”

Nghe được trưởng thị vệ nói, Minh Nguyệt cùng Xuân Lam mới có thể cho tim mình hồi lại vị trí cũ của nó. Thật là sợ muốn chết, tưởng chừng chưa kịp làm gì giúp điện hạ chiêu hồn thì hồn các nàng đã sớm tan rồi.

Vài tên nội thị tiến đến ôm đi bị khâm* trong các nàng, cẩn thận đặt nhẹ nhàng vào kiệu.

“Khởi.” Công công vung vung tay, the thé giọng cất cao

Chỉ một tiếng đó thôi lập tức kéo hồn hai nữ tử trở về.

Không xong! Cái này... chẳng phải là muốn đưa đi đến chỗ bệ hạ để thị tẩm?

11. Q.1 - Chương 11

Ánh trăng dịu dàng xuyên qua hiên cửa sổ rộng, chạm đến chiếc giường lớn nơi có tấm chăn hình hắc hồ*. Vầng trăng trong suốt chậm rãi rót những luồng sáng xuống, uyển chuyển như làn suối, lan đều trên thân người quấn kín trong chăn. Suối trắng chảy dọc theo đường cong nhu hòa nghiêng nghiêng nơi gương mặt, len xuống chiếc cổ tinh tế rồi lan xuôi cùng vòng eo gọn nhỏ mà chảy về phía hai chân thon dài mảnh khảnh được quần áo áp sát vào, cuối cùng chạm đến đôi bàn chân bó nhỏ đầy mượt mà kia.*

Bức tranh sống đầy hoạt sắc sinh hương* “Mỹ nhân xuân thủy” * này mà đập vào thị lực của người khác thì không chỉ đơn thuần “Khí huyết dâng trào” là có thể diễn tả hết được.

Nhưng đối với Hoàn Húc, người đã quá lão luyện trong những trường hợp như vậy thì dục vọng chỉ hơi động lên một chút mà thôi. Không nhanh không chậm, hần thông dong bước đến bên giường, đứng từ trên à nhìn xuống gương mặt quá phân nửa đang vui trong khâm lý mà ngủ say của tên luyện sủng này.

Lá gan cũng không nhỏ, thị tẩm cũng dám nằm vật ra ngủ.

Hoàn Húc nhấp nháy mi, một tình huống ngoài ý muốn có thể gia tăng tình thú thì cũng không cần chấp nhất làm gì. Vì thể hần tha tội cho việc xiêm y vẫn chưa trút bỏ lẫn những hành vi trái qui tắc của thiếu niên đang nằm trên giường.

Ngay lúc đó, một đám mây đen di chuyển che lấp đi ánh trăng như rằng bảo một kẻ quân tử thì không được nhìn lên phi lễ, nên an phận thủ thường mà liếc mắt sang chỗ khác.

Hoàn Húc lật lại thân hình của thiếu niên, toàn bộ cơ thể bao lấy người, bạo dạn mà hôn lên bờ môi đỏ sẫm đang hé mở kia.

Tử Ly đang ngủ bất chợt phải há miệng hô hấp gian nan, đầu óc bắt đầu hỗn loạn, thân thể thì như bị một tảng đá lớn đè nặng không thể động đậy. Cậu rướn cổ lên, cố gắng muốn thoát khỏi thứ đang làm mình ngạt thở kia. Đột nhiên, một trận đau xót ập đến khiến cậu hét lên một tiếng. Cảm giác nhức nhối khiến thần trí Tử Ly dần dần khôi phục, cậu nhận thấy trước ngực trở nên lạnh lẽo hơn bình thường, mơ mơ hồ hồ bắt gặp một vật thể mềm mềm ẩm ẩm liên tục di chuyển, đảo vòng từ xương quai xanh đến hai điểm mẫn cảm bên dưới.

Như bị sét đánh ngang tai, Tử Ly mở to mắt chờ đợi khi đập vào mắt cậu là một người nam nhân đang đè hần lên người mình, cúi đầu “bận việc”.

“A” Nụ hoa bên phải lại bị day day cắn một chút.

Ngây người đứng bầy giầy, rốt cục Tử Ly bừng tỉnh hiểu rõ hiện tại đến tột cùng là đang diễn ra cái gì.

“Aaaaaaaaaa—— biến thái! Cút ngay ——” Tử Ly thét chói tai, dùng hết lực đưa tay đẩy người nam nhân ra khỏi người mình.

Hoàn Húc đang thỏa thê thưởng thức “món khai vị” thì bị âm thanh kinh hoàng của cậu làm chấn động. Trong lúc rối loạn hỗn độn, tấm chăn nơi lông tạo điều kiện cho “con mồi” đẩy ngã hần sang một bên.

Tử Ly vội vàng vàng mặc lại áo, ngồi phất dậy tính né đi. Hoàn Húc dần dần phục hồi tinh thần, lập tức nhận ra ý đồ của cậu, trong lòng không khỏi giận dữ. Những hành động trái ý nho nhỏ thì dễ dàng tạo thêm sự “kích thích” nhưng tình huống hiện tại lại là một vấn đề khác.

Chính vì thế, chân Tử Ly vừa mới chạm đất còn chưa kịp xuống giường thì một bàn tay lớn giật ngược cậu lại, xoay một vòng hoa mắt, tay bị hấn nắm chặt lấy không buông.

Hoành Húc híp mắt, mặt thâm trầm nhìn chằm chằm thiếu niên không ngừng giãy giụa ở dưới thân, nói: “Ta xem ngươi thật sự là chán sống.” Hấn đè mạnh đôi bàn tay rắn chắc như sắt siết chặt lấy Tử Ly. Xương cốt cậu như muốn nát vụn ra, tức giận, cậu gào lên: “Buông, tên biến thái này, đồ ghê tởm.”

Hoành Húc tuy rằng không biết cái từ “biến thái” phun ra từ miệng cậu nghĩa là gì nhưng chỉ với mấy từ “đồ ghê tởm” cũng đã quá rõ ràng. Một nam sủng nhỏ bé cư nhiên dám mắng hấn là “Đồ ghê tởm” ?

Tử ly mắng xong liền nhanh cảm thấy quanh thân người phía trên mình tỏa ra từng trận hơi thở âm hàn khủng bố. Trong bóng đêm, đối diện với cặp mắt của hấn, cậu bất giác vô thức toàn thân trở nên cứng ngắt.

Tử Ly nơm nớp lo sợ mà nhìn đối phương càng ngày càng hạ thấp thân mình, tiến đến tai cậu, nhẹ giọng nói: “Ngươi nói trầm nên xử trí thế nào cho thỏa đáng hử? Đúng là nên trực tiếp tha ra ngoài cho ngũ mã phanh thây rồi sau đó đem nội tạng vứt cho cẩu ăn? Hay để cho người lỏa thân quảng xuống xà trì* cho chúng nó mặc sức mà dùi đục? Hoặc giả chặt đứt tay chân ngươi thả vào vại muối như một con lợn sề?

Trầm?

Tử Ly thực bi ai khi biết rằng bản thân một lần nữa lại đắc tội tên nam nhân đáng sợ kia. Nhưng là... vì cái gì mà cậu lại nằm ở trên giường của hấn?

“Ngươi..... ngươi không thể giết ta, ta là Bắc Linh tam hoàng tử.” Tử Ly định thần lại.

“Bắc Linh tam hoàng tử?” Hoành Húc dừng một chút, cười nhạt “Bắc Linh tam hoàng tử thì làm được gì? Ngươi hiện tại chẳng qua là một tên tù nhân của trầm, trầm muốn giết ngươi căn bản là không cần cố kỵ cái gì, chẳng lẽ ngươi cho rằng Bắc linh có năng lực báo thù rửa hận cho ngươi sao?”

Hả ... hả... tên này... hấn — thật tráo trở!!!

Tử Ly khấn trương “Ngươi.... ngươi vẫn không thể giết ta.”

“Hừ, vì cái gì trầm không thể giết ngươi?” Ngón tay Hoành Húc lướt ngang qua gương mặt non mịn của Tử Ly rồi dừng lại ở phía mạch cổ .

“Bởi vì — bởi vì ngươi là hoàng đế á! Mọi người đều nói ‘Tể tương đồ lý năng xanh thuyền’ (Bụng tể tướng có thể chống được thuyền)*, vậy thì bụng của một hoàng đế lại càng phải rộng lớn hơn nhiều lần. Hiện tại, ta chẳng qua là nói một câu nho nhỏ thôi, chẳng lẽ chỉ vì thế mà ngươi giết chết một sinh mạng sao ?” Tử Ly thật cẩn thận mà giảng giải “thấu tình đạt lý”.

Mắt Hoành húc chợt sáng lên: “Ha hả, trầm thật không thể ngờ một kẻ vốn bất học vô thuật*, thích chinh chu thanh sắc như Bắc Linh tam hoàng tử nguyên lai miệng mồm lại lạnh lẽ, trí tuệ hơn người đến thế!”

Tử Ly vừa nghe ngay tức khắc đổ mồ hôi lạnh. Tiêu. Lộ tẩy. Lần này là chết chắc!

12. Q.1 - Chương 12

Đang lúc Tử Ly không biết nên như thế nào dời đi sự chú ý của Hoành Húc thì ngoài điện bỗng nhiên truyền đến tiếng người ầm ỹ lẫn những tiếng bước chân hỗn độn. “Thích khách! Có thích khách! Bảo vệ bệ hạ!”

Đan xen vào âm thanh đó là bóng người cũng với hàng loạt bó đuốc, thậm chí mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng va chạm kim loại “Loảng xoảng loảng xoảng” .

Vừa rồi mâu thuẫn một hồi, Tử Ly vốn đã khiến Hoành Húc tích tụ khí giận như một ngòi nổ đang sắp sửa bùng phát. Thế nhưng hấn vẫn còn chưa kịp đem cậu nghiền nát thành tro, điều này một phần là do Tử Ly miệng mồm lạnh lẽ, nhanh trí mà không hấp tấp, cẩn thận từng câu chữ nhằm không châm ngòi cho “viên

hỏa đạn” Hoành Húc. Ấy vậy mà bây giờ, vận cậu có “tốt” không kia chứ khi có người cư nhiên chích cháy “ngồi nổ” lại còn ngu xuẩn mà quạt cho nó bùng phát nhanh hơn nữa. !

Hoành Húc nén giận, mặt tối sầm lại thoát trông cứ như một con mèo bị giẫm phải đuôi, à không, phải nói là con rồng bị người chọc tiết thì đúng hơn, ngay lập tức buông ra Tử Ly, bước xuống giường, một cước đạp mạnh mở toang cửa phòng. Tình huống bên ngoài quả nhiên hỗn loạn như cậu nghĩ. Một toán thị vệ thân đeo gươm giáo đang bao vây một tên hắc y nhân che mặt, từ theo thân hình có thể phỏng đoán thích khách là một tên nam tử.

Tên thích khách kia thân thủ thập phần nhanh nhẹn, sử dụng hai thanh đao hình bán cung, lưỡi dao sắc bén vũ động liên tục tạo thành những đường kiếm khí vô cùng sắc bén làm cho đám thị vệ không thể tới gần hắn trong phạm vi một thước.

Cả một đội hộ quân được huấn luyện nghiêm ngặt bị hắn đánh cho bát nháo trận hình lên, cứ thế mà bại lui.

Thích khách thành thạo đối phó mấy chục thị vệ chung quanh, vừa đánh vừa dời theo hướng phòng ngủ của Hoành Húc, nhưng càng ngày đám quân càng xuất hiện nhiều, thích khách cũng dần dần tỏ vẻ lực bất tòng tâm, mặt nhăn nhú, hắn biết mình không thể giữ tình trạng này mãi, dù sao sức chịu đựng là có giới hạn. Do đó, phải tốc chiến tốc thắng, cho nên khi thấy cánh cửa phòng ngủ hoàng đế mở ra mà chẳng ai khác chính Sở Kinh vương Hoành Húc đứng ngay trước cửa, hắn lập tức vung đao giải quyết vài tên hộ quân chắn đường rồi giẫm lên bả vai bọn họ, mượn lực nhảy về phía trước, giơ lên loan đao hướng tới vị đế vương đang mang một khuôn mặt bình tĩnh đứng một bên xem cuộc chiến mà đàm.

Nếu là người khác trong tình cảnh này liền nhất định trước thì surely sốt sau là sợ hãi tột độ nhưng Hoành Húc thì chỉ lạnh lùng mà nhìn lưỡi đao đang càng ngày càng tiến đến gần mình, cũng không thấy rõ hắn đến tột cùng là làm cái quái gì, chỉ biết khi bọn thị vệ phục hồi tinh thần lại thì tên thích khách kia đã tựa như một con chim bị bể gãy cánh, vô lực hất tung về phía sau, ngã thật mạnh xuống đất.

Thích khách ôm chặt ngực, gian nan ngẩng đầu, hướng đôi mắt kinh nghi bất định mà nhìn Hoành Húc đứng cao cao phía trước, chỉ với một động tác, khăn che mặt trông như thể bị thấm ướt dầu mà dán chặt vào gương mặt, xem ra đúng là hộc máu. !

Thân thủ thật là khủng khiếp ! Tên thích khách bàng hoàng. Công phu của hắn tại vùng đất này đã là cao thủ số một số hai, vì cái gì tên hoàng đế kia không tốn sức chút nào mà có thể né tránh một đòn chí mệnh, đã vậy còn có thể không động thủ, chỉ dùng nội lực là đủ khiến hắn bị thương nặng đến thế này?

Thích khách xui xẻo tứ chi hoảng sợ mà nhìn Hoành Húc từ từ bước xuống bậc. Gương mặt không chút biến sắc, đi đến bên cạnh hắc y nhân, trong mắt hắn lóe lên một tia sắc bén âm hàn làm cho thích khách nhìn không được rung mình một cái.

“Người.... giết ta đi!”

Hoành Húc liếc nam tử trên đất như đang nhìn một con kiến “Giết người? Muốn chết như vậy sao?”

“Â...Hừ” Nam tử rên lên, cánh tay vô lực gắng gượng muốn hất bàn chân đang hung hăng giẫm lên xương sườn mình như thể muốn nghiền nó ra thành mảnh vụn.

“Đây đúng là vận mệnh đầy bi ai của kẻ phải chấp nhận làm “nhân vật phụ” mà, sống cũng không hoan hỉ mà chết cũng không thống khoái.” Tử Ly thầm nhận xét, nằm sấp cạnh cửa mà trộm quan sát tình huống bên ngoài. Mỗi lần bàn chân kia chuyển động là mỗi lần tim Tử Ly run lên từng đợt.

Người nam nhân này chẳng những lãnh khốc vô tình còn là kẻ thích ngược cồng thể xác mà... Người ta cho dù muốn ám sát người, nhưng rốt cuộc cũng đã bị người đem hắn đánh thành bán tàn bất phế rồi còn đâu! Người còn như vậy tàn nhẫn, nhắm ngay miệng vết thương của người ta mà giẫm lên, ngấm lại thấy....

Run cầm cập

Cuối cùng, Tử Ly thừa dịp mọi người đều đổ dồn sự chú ý ở thích khách, liền men theo mép tường, nhẹ nhàng hướng cửa đại điện bỏ đi.

“Hô ——” Thoát khỏi cái hang hỏ hùm kia an toàn, Tử Ly không nhin được mà bật ra tiếng thở phào. Nhưng còn chưa kịp cao hứng, từ phía sau lưng, một bàn tay vươn tới bịt kín miệng cậu, lôi cả người về phía sau.

13. Q.1 - Chương 13

Aa ——” Tử Ly gỡ xuống bàn tay đang chụp lấy miệng mình “Minh Nguyệt, Xuân Lam, các người làm ta sợ muốn chết! A, các người sao lại ở chỗ này? Mà vì sao ta ở đây?”

“Suyt ——, điện hạ khoan lên tiếng, trước hết chạy nhanh khỏi nơi này vẫn quan trọng hơn!”

Nói xong, chủ tớ ba người thừa dịp xung quanh đang trong tình trạng rối ren lộn xộn mà phóng chạy về chắt tử điện. Theo lời Minh Nguyệt và Xuân Lam thuật lại sự tình, Tử Ly toát mồ hôi lạnh mà thầm nghĩ : bản thân cũng may mắn khi không bị hai nàng khiêng đến lãnh cung. Càng ngẫm thì càng thấy hai hàm răng đánh vào nhau cắn cạp, giả sử đúng thật nửa đêm cậu tỉnh lại phát hiện mình nằm ở một nơi âm u quỷ ám đó thì cái mạng còn con của cậu cũng bị dọa lạc mất phân nửa. Tồn tại ở nơi này, chỉ có trời biết cậu sợ nhất chính là ma quỷ với mấy nơi u trầm ám muội !

“Bất quá, việc này theo chúng tôi là chó ngáp phải ruồi thôi! Nếu không, điện hạ sao có thể hết bệnh nhanh như vậy!” Minh Nguyệt thư thái mà cười nói.

Tử Ly từ chối cho ý kiến, lắc lắc đầu nói: “Ta chẳng những bị hù chết mấy ngàn vạn tế bào não mà còn đắc tội hần thêm một lần nữa. Kiểu chữa bệnh như thế cho ta xin miễn đi”

Minh Nguyệt, Xuân Lam nhìn lẫn nhau.

Tử Ly mang theo tâm tình nặng nề mà lê thân leo lên giường, đêm nay phát sinh chuyện làm cho cả thể lực lẫn tinh lực của cậu đều bị hao mòn. Vốn dĩ cậu định sau khi hiểu rõ nơi mà mình đến, sẽ lên kế hoạch né tránh đụng mặt tên hoàng đế kia, đồng thời nhẫn nại chờ đợi người xung quanh đem cái tên “Bắc Linh hoàng tử” trôi vào quên lãng, sau đó dốc sức tìm mọi cơ hội mà thoát khỏi hoàng cung, vứt bỏ thân phận của thân thể này, chọn lựa một cuộc sống như bao người dân bình thường khác. Vậy mà tình huống hiện tại...thật là... cứ hết lần này đến lần khác vi phạm ý nguyện cậu. Chẳng những làm cho hoàng đế nhận ra rằng trên đời này có loại nhân vật như cậu tồn tại mà còn nhiều lần bại lộ ra tính cách trái ngược hoàn toàn so với chủ nhân thân thể này lúc ban đầu. Cứ như vậy, không làm cho người khác chú ý cũng khó!

“Điện hạ chắc là mệt mỏi, kia... Minh Nguyệt và Xuân Lam liền xin cáo lui trước. Nếu điện hạ có gì phân phó, cứ việc kêu chúng tôi một tiếng.”

“Ừm.”

Nhìn hai cô tỳ nữ lui ra ngoài, Tử Ly cũng khép lại mắt, nhưng đầu mệt mỏi vô cùng cũng không thể ngủ được, cứ lộn lộn mãi ! Cậu cứ miên man suy nghĩ ngày mai người nọ sẽ tính sổ cùng mình thế nào, có thể hay không thật sự bắt cậu chết? Nhớ tới vài loại kiểu chết trước đó, Tử Ly cảm thấy lạnh cả người.

Cuối cùng, chịu không được, cậu ngồi dậy, xuống giường tự rót chén nước.

“Ai ” –Lại thở dài. Tử Ly thán xong lại không khỏi cảm thấy buồn cười, chính mình khi nào trở nên thương cảm phiền não như vậy? Trước kia Tô Tử Ly dù là chuyện gì cũng không để bụng, phiền toái cỡ nào cũng chẳng bận tâm. Từ lúc nào lại biến thành cái bộ dáng suốt ngày ngồi than ngán thở dài như thế này? Chẳng lẽ nguyên nhân vì thân thể thay đổi sao?

Tử Ly nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định đi đến trước gương đồng. Đập vào mắt cậu là một khuôn mặt mà... nói thẳng ra, cậu không vừa lòng chút nào. Nước da quá mức tinh xảo lẫn thanh tú, thân thể thì gầy teo ốm yếu, không thể khiêng vác đồ, thậm chí chạy vài bước cũng thở hồng hộc; nếu so với thân thể đã rèn luyện chơi bóng rổ nhiều năm của cậu trước kia thì quả là thua xa. Tổng kết một câu thôi : bộ dáng tên này thật đàn bà !

Tử Ly hối hận một trận xong bò về giường, tiếp tục ép mình đi gặp chu công*!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Ly thức dậy trong tình trạng mơ mơ màng màng, ý thức còn treo trên à liếng xiềng bước xuống giường, chưa kịp hoàn hồn thì đã bị thánh chỉ truyền gọi lên điện khiến cả người nhảy dựng lên. Liền sau đó, cậu chìm trong nỗi lo sợ bất an, để mặc cho đám thị nữ vây quanh thay y phục, rồi mặc cho công công dắt đi qua mười tám hành lang, đứng bên ngoài ngự thư phòng hoàng đế chờ triệu kiến.

Cứ như thế, cậu đứng mòn mỏi suốt một canh giờ, coi đến phát chán từng tốp người cứ đi ra đi vào, hết đại quan rồi tới vài vị tướng quân mặt mũi khô ngô, vừa bước ra liền thêm vài ông đại quan hay tướng quân gì đó nổi đuôi mà tiến vào, rồi lại đi ra, rồi lại đi vào một vài kẻ chẳng biết là loại người nào... ấy... lại đi ra nữa...

Tiến tiến xuất xuất, cả một đám người như thế, vậy mà không ai nói cho Tử Ly biết khi nào thì mới đến phiên cậu. Tử Ly cảm thấy mình hết như một cây chong chóng đo chiều gió vậy, đứng ngây ngốc, thân người liên tục bị “mấy tên nhân vật quan trọng kia” quất bảo, lúc sang trái lúc sang phải, ba hồi tiến ba hồi lùi...

Cuối cùng, một tràng âm thanh lạnh lạnh kéo dài vang lên: “Truyền Bắc Linh Tam điện hạ yết kiến!”

Tử Ly nhẩn nhẩn này giờ, rốt cuộc chịu không được mà mắng thầm: Bà nó, làm hoàng đế toàn thích chơi trò thâm hiểm, làm cho người khác không biết là phúc hay họa mà nơm nớp đứng bên ngoài ngốc chờ. Hay là hắn đang muốn thử một chút năng lực tâm lý của mình à? Hừ, lão tử sẽ không mắc mưu đâu, ta xem người làm thế nào mà tóm được ta!

14. Q.1 - Chương 14

Tử Ly nhẩn nhẩn này giờ, rốt cuộc chịu không được mà mắng thầm: Bà nó, tên nào trở thành hoàng đế đều thích chơi trò thâm hiểm, làm cho người khác không biết là phúc hay họa mà nơm nớp đứng bên ngoài ngốc chờ. Hay là hắn đang muốn thử một chút năng lực tâm lý của mình à? Hừ, lão tử sẽ không mắc mưu đâu, ta xem người làm thế nào mà tóm được ta!

Với ý nghĩ như thế, lập tức sĩ khí của Tử Ly hùng hực dâng trào. Cậu ưỡn ngực, thần sắc trấn định, nện từng bước chân kiên định xuống sàn mà tiến về phía trước.

Trong ngự thư phòng, Hoàn Húc đang ngồi ở sau án thư, một tay bưng ly trà, một tay chậm rãi mà dùng nắp chung lườn lọc lá trà nổi trên mặt. Đối với việc Tử Ly đã tiến vào phòng, hắn chỉ hơi hơi lướt phớt qua rồi lại ung dung thưởng thức hương trà được cống dâng năm nay.

Tử Ly cũng đứng ở phía dưới bất động thanh sắc, lâu lâu lại dùng khóe mắt mà nhăm thẳng vào gương mặt người nam tử mang khí thế áp người đang tại vị ở trên cao.

Sau khi ly trà đã vơi đi phân nửa, Hoàn Húc rốt cục buông tách xuống, dùng một thanh âm nghe không rõ là vui hay giận mà nói: “Bắc Linh điện hạ cũng biết trầm hôm nay cho truyền người tiến là vì chuyện gì?”

Một tầm mắt bén nhọn như băng tấn công thẳng vào Tử Ly, khiến cho cậu lúc đầu còn muốn tính toán so đo trừng mắt cùng hắn liền lập tức bỏ cuộc.

Đòn đánh phủ đầu của tên hoàng đế này thật không sáng sủa chút nào! Ta không phải con giun trong bụng người, quý mới biết người gây nên chuyện gì a! – Bên ngoài đầu không lại, Tử Ly đành phải ở trong lòng trộm “chửi gào mắng chửi” bù lại nỗi khuất nhục của mình.

Nhưng đời người có câu “khẩu Phật tâm xà”, trên mặt Tử Ly vẫn đóng kịch như thể là kẻ không biết gì, bộ dáng đầy sự ngạc nhiên, khúm núm mà nói “Tại hạ ngu dốt, thỉnh bệ hạ nói rõ!”

Hoàn Húc neoh lại hai mắt nhìn chăm chăm thiếu niên phía dưới kia, rõ ràng trong ngoài không đồng nhất biểu hiện... Lá gan quả nhiên không nhỏ! Cứ nhiên lặp đi lặp lại nhiều lần mà ở trước mặt hắn giả ngây giả dại?

“Ngu dốt? Trăm xem ra người thật khôn khéo mà! Lần này xem ra đã chuẩn bị hết kỹ càng cho việc nhận tội sao? Bắc Linh tam hoàng tử?”

Tử Ly thăm dò sắc mặt không tốt của Hoàn Húc, cậu không khỏi hối hận chính mình sao lại hồ đồ chọn một đối sách sai lầm. Aiya, không có biện pháp, trước kia mỗi lần bị gọi lên văn phòng khiển trách sai sót trong công việc, mười lần hết chín lần lão ban* đều “mắt nhắm mắt mở” mà cho qua, dường như thành thói hư nên hiện tại nhất thời cậu quên rằng trước mặt không phải lão ban mà là vị quân vương cổ đại cao cao tại thượng, một kẻ đứng đầu quốc gia khôn khéo lãnh khốc tàn bạo!

Này, thiên uy không thể xúc phạm a! Chính mình hiện tại cùng hấn tranh cãi chẳng phải là tự đào mộ chôn mình sao? Không được, phải nhanh thay đổi kế sách mới được!

Một lòng hạ quyết tâm, Tử Ly mạnh dạng tiến lên từng bước, bộ dạng thành kính lễ độ cộng thêm vẻ thâm sâu khiêm tốn, nói: “Tục ngữ có câu ‘ người không biết không tội ’, nếu là ta* mạo phạm bệ hạ, tất cũng không phải bản thân cố ý lâm vào. Thỉnh bệ hạ niệm tình ta nhất thời không biết làm ra những việc lỗ mãng, đại trượng phu không chấp kể tiểu nhân, mà giơ cao đánh khẽ !”

Hoàn Húc chớp chớp hàng mi, bắt đầu phải nhìn lại vị Bắc Linh chất tử này với một cặp mắt khác xưa. Vì sao tình báo từ cơ sở ngầm thu về so với người đang đứng trước mặt hiện tại kém xa như thế? Hoàn Húc đối với tin tức báo từ âm vệ rất ít khi nào nghi ngờ, nhưng nếu tình báo là thật, vậy thì tên hoàng tử đang cả gan đứng đối diện với một kẻ đầy mưu mô quỷ kế như hấn mà lạng đông xả tây kia thì giải thích thế nào?

Hoàn Húc trầm mặc, nhìn chăm chú vào đôi mắt có thần sáng ngời ấy, bỗng nhiên khóe môi chậm rãi nhếch cong lên. Hấn đang cười. Nếu để ấy đại thần khác nhìn thấy đế vương của bọn họ – kẻ luôn luôn lạnh lùng nghiêm khắc – chẳng những nở nụ cười mà còn cười đến ngả ngón như thế này thì tuyệt đối cảm sẽ trật khớp mất!

Tử Ly cũng nhin không được rùng mình một cái. Má ơi, tên bạo quân này cười rõ lên thật đúng là kinh người a! Tuy rằng bộ dáng so với lúc mặt lạnh như băng có phần đẹp dễ hơn nhưng nhìn ngang nhìn dọc cỡ nào cũng cảm thấy được nụ cười kia không có hảo ý mà!

“Hừm? Bắc Linh diện hạ cho là mình mạo phạm bốn vương? Kia đến tột cùng là như thế nào mạo phạm?” Hoàn Húc biếng nhác tựa vào tọa ỷ thượng*, tạo một bộ dáng khó hiểu.

Tử Ly trong lòng một phen nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tại hạ đã nói năng lỗ mãng, chửi mắng sự anh minh của bệ hạ. Nhưng ta tin tưởng rằng dưới sự thống trị của ngài, Sở Kinh quốc nhất định phú cường phồn vinh, thiên thu muôn đời, trường trường thiên cổ, vĩnh viễn lưu truyền!”

Thích nghe “ngôn văn hoa nhã” đúng không? Lão tử đây trong bụng tồn kho một đồng toàn sách là sách, thêm mười mấy năm kinh nghiệm diễn tập, so với mấy tên đại thần của người thì giống như đập lên vài con kiến nhỏ thôi !

Vừa nói xong, quả nhiên cậu liền thấy được bộ dáng hài lòng của hoàng đế, Tử Ly trong lòng thầm mừng, đắc ý cười trộm một chút rồi nói tiếp: “Tại hạ cũng không hiểu tại sao lại nằm trên long sàng, càng không nên quấy rầy ‘thời gian hưởng lạc’ của bệ hạ” (Trời đất, tiểu Ly Ly nha, người như thế nào càng nói càng lạc đề vậy!)

Đang lúc Tử Ly cho rằng chỉ cần thẳng thắn thành khẩn thừa nhận sai lầm là mọi sự có thể thuận buồm xuôi gió thì đột nhiên, từ phía trên truyền đến tiếng quát mắng lãnh khốc muốn nát cả băng “Chết đến nơi mà còn dám lạng đông xả tây với trẫm? Người thật sự là chán sống ! Người đâu ! Đem Bắc Linh An Cẩn Du lôi ra ngoài, trưng hình năm mươi, giam vào thiên lao canh giữ nghiêm ngặt.”

15. Q.1 - Chương 15

Đang lúc Tử Ly cho rằng chỉ cần thẳng thắn thành khẩn thừa nhận sai lầm là mọi sự có thể thuận buồm xuôi gió thì đột nhiên, từ phía trên truyền đến tiếng quát mắng lãnh khốc muốn nát cả băng “Chết đến nơi

mà còn dám lạp đông xả tây với trẫm? Người thật sự là chán sống ! Người đâu ! Đem Bắc Linh An Cẩn Du lôi ra ngoài, trưng hình năm mươi, giam vào thiên lao canh giữ nghiêm ngặt.”

Tử Ly vừa nghe lập tức cả người chấn kinh.

Vài tên thị vệ ngay sau đó đẩy cửa vào, một trái một phải mà kéo cậu đi chuẩn bị hành hình. Tử Ly vội vàng hoảng sợ , kêu lên: “Từ từ, cho dù muốn phạt cũng phải nói cho ta biết đến tội cùng phạm vào tội gì chứ? Khi không ép một cái nhân tình chỉ vì hành động không thuận theo khuôn mẫu mà luận tội, ta không phục! !”

Hoành Húc hừ lạnh một tiếng, nói: “Khá lắm, theo pháp luận tội! Lầm Đức?”

“Có nô tài.” Nội thị tổng quản thần sắc dữ tợn lập tức khom người tiến lên.

“Người liền hảo hảo giải thích cho Bắc Linh tam hoàng tử , hấn đến tội cùng phạm vào tội gì, làm cho hấn tâm phục khẩu phục.”

“Tuân chỉ!” Lầm công công xoay người, vẻ mặt chanh chua khoái ý mà nhìn Tử Ly “Bắc Linh tam hoàng tử An Cẩn Du sai sát thủ ám sát vương chúng ta, chứng cứ vô cùng xác thực, luận tội liền trẫm, nhưng niệm tình thân phận đặc thù, trước bắt giam thiên lao để sau xử trí.”

“Ta? Sai khiến sát thủ? Ám sát?” Tử Ly khó có thể tin mà ngẩn người, tiếp theo tức giận bất bình mà kêu lên, “Chẳng biết tại sao! Không có khả năng! Ta nhiều lắm chỉ là nói năng lỗ mãng mà thôi, ta khi nào thì biến thành kẻ giết dây phía sau việc ám sát ? Ta ngay cả tên thích khách kia là nam hay là nữ, cao hay thấp, béo hay gầy cũng không biết. Ta làm sao có thể sai khiến ám sát, các người quả thực là ngậm máu phun người! Chứng cứ gì vô cùng xác thực, ta xem chính là ngụy biện chứng cứ giết người vô tội*!”

“Lớn mật!” Hoàng đế còn không kịp lên tiếng, Lầm công công đứng một bên đã lớn mồm tỏ vẻ tức giận đến nói năng lộn xộn, gằng gằng cổ họng, hấn lại xào xào mồm cũ mà nói “Trước mặt bệ hạ sao có thể để ột con tin tầm thường như người lớn tiếng chống đối ? Người đâu, vả miệng!”

“Còn nói không phải vì thù hằn cá nhân? Hình bất công, phạt không đáng, ta nói chuyện lớn tiếng liền bị vả miệng. Vậy cái gọi là tội danh khiến người ám sát nói vậy cũng là các người tự vẽ tự tạo nên.”

“Làm càn!” Hoành Húc vỗ án thư , lạnh lùng quát.

“Nô tài đáng chết, thỉnh bệ hạ bớt giận!” Lầm công công cùng bọn thị vệ đều sợ hãi, lập tức quỳ rạp xuống đất. Chỉ có Tử Ly tức giận thở hồng hộc đứng như cây chày giã cối ở giữa phòng, vẻ mặt quật cường biểu tình. Tính cậu chỉ ăn mềm không ăn cứng, một khi bị người chọc nổi giận thì tuyệt đối sẽ với tên đó đấu tới cùng. Hừ, ta mặc kệ người là thiên hoàng hay là lão tử mà!

Tử Ly đứng thẳng sống lưng, ngẩng cao đầu quật ngạo mà đón nhận tầm mắt băng hàn của Hoành Húc. Cả hai người không tiếng động giằng co trong chốc lát, sau ánh mắt Hoành Húc chợt nhú lại, hấn mở miệng: “Tam hoàng tử muốn nhìn chứng cứ, kia dễ dàng. Người tới, đem tối hôm qua thích khách dẫn tới.”

“Tuân mệnh!”

Mấy tên thị vệ lui ra, một lúc sau liền ném một thân người đang hấp hối xuống đất. Nhìn lướt một lượt thì thấy xiêm y người nọ lam lũ , giấu không được làn da đầy vết roi đánh rỉ máu , cháy đen, tứ chi suy sụp vụn vụn , trên mặt cũng đầy huyết đến nỗi không nhìn rõ gương mặt. Xem ra tối hôm qua đã chịu không ít khổ hình! Thậm chí cả miệng cũng chảy huyết không ngừng, dọc đường bị tha vào cũng kéo lôi theo mấy vệt máu.

Chưa bao giờ phải chứng kiến tình cảnh thảm khốc như thế, Tử Ly bất giác lui về phía sau vài bước.

“Này — này thì có năng lực thuyết minh cái gì? Huống hồ ta cũng không biết hấn!”

“Hừ, người không nhận biết hấn, nhưng hấn thì nhận ra người.”

“Nói bậy!” Mùi tanh tươi của huyết cứ xông vào mũi làm Tử Ly vô cùng khó chịu.

Một cái thị vệ nắm giắt ngược tóc tên sát thủ ra sau khiến cho hấn mặt đối mặt với Tử Ly. Khi nhìn thấy rõ người trước mặt là ai, ánh mắt tro tàn âm đạm bỗng nhiên chớp động, lóe lên tia khát khao sống.

“Điện...điện hạ, cứu — cứu mạng! Cứu cứu— ta ; “

Tử Ly trong lòng không khỏi một trận bối rối sợ hãi. Sai khiến sát thủ ám sát hoàng đế, tội danh như thế ở cổ đại tuyệt đối là khó thoát khỏi cái chết, hơn nữa, chết theo kiểu này thì đúng là ... thảm thiết. Nhìn tên thích khách, bộ dạng xem ra giống như biết chủ nhân của thân thể này ... chẳng lẽ thật là do An Cẩn Du làm? Nhưng khả năng không lớn a, theo như Minh Nguyệt cũng mấy cung thị khác nhận xét thì dù dần đến mấy cậu cũng đại khái biết được Bắc Linh tam hoàng tử đến tột cùng là loại người thế nào! Hẳn đủ bản lĩnh làm vậy sao? Lá gan hăn to thế sao?

Nhưng là mặc kệ sự tình đến tột cùng là ai làm, tối quan trọng là cậu đã bị lôi vào cái án tử này! Cậu không muốn dâng đầu của mình đi thế mạng cho tên An Cẩn Du đó đâu !!

16. Q.1 - Chương 16

Hoành Húc nhíu nhíu mi, chăm chú nhìn Tử Ly – tên hoàng tử lúc thì cau mày tỏ vẻ khó khăn chật vật lúc thì như thể dẫn đo suy nghĩ gì đó mà thì thào tự nói, từng nét biến hóa trên gương mặt cậu đều bị Hoành Húc thu hết vào tầm mắt. Bỗng nhiên hăn cảm thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn kia chốc thả lỏng chốc gấp gáp thật ra có điểm thú vị.

Nói về tên thích khách, hình như hăn phát hiện Tử Ly mang bộ dạng tựa hồ “thấy chết mà không cứu”, bản năng sinh tồn lập tức trỗi dậy, khiến hăn chịu đựng đau đớn mà dùng hai tay đã bị bẻ gãy lết trườn trên đất hướng đến cậu. Tầm thẳm dưới thân cũng bị máu tên thích khách làm cho loang lổ. Hăn gian nan di chuyển đồng thời hai mắt sáng quắc nhìn Tử Ly chằm chằm.

“Điện hạ — điện hạ, thuộc hạ làm hỏng đại sự... nhưng là — nhưng là, cầu ngài cứu cứu thuộc hạ — thuộc hạ nguyện làm trâu ngựa báo đáp ân này “

Tử Ly nghe xong cả người sợ đến chết điếng lên, theo phản xạ mà kháng cự lại bàn tay đầy máu đang không ngừng muốn nắm lấy góc áo cậu. Bản thân Tử Ly một bên thì tự lẩm ba lẩm bầm, một bên cố gắng tìm mọi cách lùi xa khoảng cách với tên thích khách.

Thật sự là bị người hại chết ! Người — người đừng tới đây . Ta đã nói với người ta không biết người, cho dù trước kia biết người hiện tại ta cũng không nhớ rõ người a !!! Mà thậm chí hiện tại dù nhớ rõ quan hệ giữa ta với người thì cũng không thể nào cứu được người nha, ai kêu tội người phạm chính là ám sát hoàng đế như vậy chứ? Huống hồ ta bây giờ cái mạng của chính mình còn muốn bảo toàn không nổi , muốn ta như thế nào cứu người? Chưa kể hiện tại người nói như vậy chẳng phải là muốn lôi ta cùng chìm chung một thuyền* với người sao ??

Hoành Húc vừa lòng khi bắt giữ được sự sợ hãi hiện lên trong mắt Tử Ly, trong chốc lát mới lạnh giọng mở miệng nói: “Tam hoàng tử bây giờ còn có gì lời muốn nói?” Âm giọng ngạo nghễ ẩn ẩn lộ lộ ra thái độ như thể nắm chắc phần thắng rằng con mồi sẽ mau chóng sa bẫy, nằm gọn trong lòng bàn tay chính mình.

“Này.. này chỉ bằng một lời nói phiến diện từ hăn như thế nào có thể kết luận chuyện này chính là ta chủ mưu?! Huống hồ hăn hiện tại cái dạng này, ta làm sao biết hăn không phải do vu oan giá hoạ mà ra?”

“Hừ, đến nước này mà còn狡辯* ? Nếu theo cách nói của người, chẳng lẽ phải chính mắt thấy người cầm kiếm tới giết trẫm còn không thì không thể kết tội người? ” Hoành Húc một bộ hàn quang liệt liệt* như thể hận không thể đem Tử Ly ngay tại đây bầm ra trăm mảnh.

“Ách, ta cũng không phải ý tứ này! Ta là nói, kia... nếu muốn phán định một người có hay không thật sự phạm chuyện này, ít nhất phải kết hợp nhiều phương diện căn cứ chính xác lại, chỉ dựa vào khẩu cung một người căn bản là không thể trở thành hữu lực chứng cứ mà theo, càng không thể trở thành bằng chứng để phán định hành vi phạm tội.” Tử Ly trả lời gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Một tên nhân chứng chỉ biết tro mắt nhìn cùng một mớ khẩu cung nhắm thẳng vào cậu mà “sát” *- những thứ này ắt hẳn đều là cảnh dàn dựng; hiện tại cục diện đối với cậu thật phi thường bất lợi.

“Bệ hạ, tội danh ám sát này không phải người bình thường có thể đảm đương được hoàn hảo, ta chỉ đơn thuần là một tiểu nhân vật, không có quyền lại không có thế, làm sao lại có người cam nguyện mạo hiểm tính mạng chính mình thậm chí là sinh mệnh cứu tộc mất đi để tuân theo lời ta sai khiến mà ám sát bệ hạ?”

“A, vấn đề này chẳng phải trầm mới vừa hỏi người sao? Người nói thử xem... vì sao có người hội tởn hại tính mạng chính mình thậm chí đúng tính mạng cứu tộc cũng muốn nghe lệnh người – một tên tiểu nhân vật không có quyền không có thể để đến ám sát trầm?”

Vốn dĩ muốn đem lí do thoái thác này để dời đi sự chú ý của hắn, thật không ngờ, hắn lại có thể “phản công” ngay tức khắc như thế, đem vấn đề lật ngược lại mà áp đảo Tử Ly. Cái này thật đúng là tự chui đầu vào lưới mà... * Chẳng những bị đánh trở tay không kịp mà còn bị bức ép dồn về đường cùng nữa.

Ừc- ực Tử Ly nhin không được nuốt nuốt nước miếng, nhưng vẫn kiên trì nói “Bệ hạ, ta không có khả năng làm như vậy, cũng không có động cơ để làm chuyện này. Xin phép cho ta nói thẳng, nếu lần này ám sát thành công, ta được ưu đãi cái gì? Đáp án đúng : không có. Chẳng những không có lợi gì ngược lại còn có thể đưa tới họa sát thân. Một việc mà mất cả vốn lẫn lời* như thế trừ phi là tên ngốc tử mới đâm đầu vào làm.”

Hoành Húc nghe xong, ánh mắt bất chợt biến động. Nối tiếp theo đó là thần tình đầy thâm ý mà nhìn chằm chằm Tử Ly.

Tử Ly cảm thấy được tầm mắt ấy tựa như một tia X quang đương đại * chiếu rọi thẳng lên thân mình từ thấp lên cao, từ trong ra ngoài; cứ như thể muốn phân cậ ra làm trăm mảnh để soi xét từ tí một. Hành động của hắn khiến toàn thân cậu đều nổi hết da gà lên, tẻ hơn nữa chắc nắm mốc ngứa cũng mọc sạch sẽ a...

Hoành Húc không nói gì, lặng lẽ đánh giá cậu trong chốc lát. Bỗng nhiên, lên tiếng ra lệnh cho tên thị vệ bên cạnh cùng Lãm công công: “Các người đi xuống hết cho trầm.”

“Tuân lệnh, bệ hạ!”

17. Q.1 - Chương 17

Hoành Húc bước khỏi ngự thư thai*, mang khí thế sắc bén của chính mình mà tiến gần đến vị thiếu niên đang trợn to đôi mắt đen lầy như nai con đầy linh hoạt. Hai người, kẻ tiến kẻ lùi nhịp nhàng, cuối cùng hắn bức Tử Ly dồn sát tựa lưng vào một cây cột trụ. Hoành Húc một tay chống sát cạnh tai Tử Ly, một tay nhẹ nhàng nâng cằm đối phương lên; cứ như thể tầm mắt dao động ngắm nghía ngang dọc gương mặt trắng mịn như bạch ngọc này.

Thân hình Hoành Húc vốn cao lớn, ngay lúc này, cả người đều bao phủ lấy Tử Ly tạo cảm giác áp bách vô cùng! Nhưng có chống cự cũng vô ích, phía sau đã không còn đường thoái lui, cậu chỉ còn cách gắng gượng ổn định tâm lý, dùng ánh mắt cương nghị oanh liệt mà nhìn thẳng vào đôi con ngươi đang dò xét của hắn.

“À, không phải mặt nạ da người à!” Hoành Húc vỗ vỗ lên gương mặt nhẵn nhụi mịn màng, nói “Như vậy, chính là bộ dáng gần như giống với Bắc Linh tam hoàng tử? Nói ! Người rốt cuộc là ai? Vì sao phải giả trang An Cẩn Du?”

“Cái — cái gì giả trang?” Tử Ly khấn trương mà nói “Ta chính là người không ai có thể giả mạo – Bắc Linh Tam điện hạ An Cẩn Du!”

“Chậc... có phải hay không cũng không do người định đoạt! Trầm muốn đích thân kiểm tra thân thể của người để xác nhận một chút.” Hoành Húc vừa nói vừa bắt tay “hành động”, kéo tuột vạt áo của Tử Ly.

“Đợi đã — từ từ người muốn làm gì?” Thân thể bị Hoành Húc mà theo Tử Ly là tên biến thái vô đối đụng vào lập tức phản ứng theo cách tiêu cực. Một cảm giác khó chịu trào lên trong cậu; như một tia chớp xẹt ngang, hình ảnh bị hắn “vuốt ve âu yếm” môi ngày hôm qua hiện rõ mông một trong đầu. Một trận ác hàn thổi ngang.... * Cậu vội vã nắm chặt lấy cổ áo, chống cự lại động tác của hắn.

Hoành Húc cũng ko mấy may tỏ vẻ giận dữ, thần nhiên lấy tay trái nắm chặt lấy hai cổ tay “con mồi” đè mạnh trên đỉnh đầu, sau đó, giật rung đai lưng một cách cường nghị.

“Không được! Buông ! Đáng giận, ta không phải đồng tính luyến ái! Mẹ nó- A — không cho phép cởi ——” Tử Ly ra sức giãy giụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của đối phương. Ngoại sam* đã muốn bị cởi toàn bộ, cổ áo lót màu nhũ bên trong mở rộng ra do sự vụng về chống đối của cậu; từ đó lộ ra bờ vai mượt mà trắng như ngọc .

“Làm càn! Trầm cũng sẽ không ăn người, nếu người thật là An Cẩn Du thì sợ hãi làm cái gì?” Nói xong, một phen xả hạ xiêm y nửa trên, một cảnh sắc mỹ miều cứ như thể tinh tế phơi lộ ra ngoài không khí. Kia xương quai xanh tinh xảo, kia làn da trắng trẻo nhẵn nhụi, và còn kia hai nụ anh hồng sắc màu như cánh hoa mai. Từng đường nét đến hoàn mỹ, xinh đẹp khiến cho lòng người phải nổi tà tâm. Nhưng quan trọng hơn hết, trên cơ thể tuyệt hảo này, ngay cạnh vị trí trái tim có một vết sẹo nho nhỏ cỡ đồng tiền. Theo hình dạng mà tra xét thì đúng là vết thương do cung tiễn gây ra, vết sẹo vẫn còn sáng màu chứng tỏ mới lành không lâu. Theo những bằng chứng này, có thể xác minh người này đúng thật là An Cẩn Du không thể nghi ngờ vào đâu được. Nhìn vết thương có chút ghê người kia, Hoành Húc nhin không được đưa tay xoa nó. Mặt ngoài có chút gập ghềnh ...

“A —— buông tay, không cho phép nhìn, không cho phép chạm ta ——” Tử Ly uấn giận, nhấc chân đá tên nam nhân đang dùng đôi mắt dâm loạn mà ngắm cơ thể cậu, lại há mồm cắn phập lấy cái tay chết tiệt đang vỗ về chơi đùa tại ngực trái cậu.

Hoành Húc có chút chật vật ngăn cản Tử Ly dường như đang phát cuồng, liên tục miệng cắn chân đá. Vốn dĩ chỉ có ý định cởi áo tên hoàng tử này để kiểm tra xem trên ngực có trúnng tên hay không, thật không nghĩ tới việc nhận phải sự chống cự dữ dội . Không chỉ thế, trên mặt tên An Cẩn Du còn hiện rõ thái độ chán ghét, điều này xúc phạm đến sự tôn nghiêm của một thiên tử như hắn. Hoành Húc không khỏi không giận dữ, chưa từng có người dám ngang nhiên giữa thiên hạ hết lần này đến lần khác ngỗ nghịch trái ý hắn! Hắn cảm thấy người trước mặt thật đáng phải trừng phạt mà..

“Người thực chán ghét trầm đụng vào?” Hắn hung tợn mà giữ chặt khuôn mặt Tử Ly, trầm giọng lạnh lùng nói. “Vậy thì trầm càng muốn va người, chẳng những phải va người mà còn muốn hơi thở trầm tòn động trên người người , khiến người không lúc nào không nhớ rõ cảm giác được trầm chạm đến da thịt ! “

Đồng tử con người Tử Ly chợt co rút lại. Lời nói người nam nhân này làm cho cậu lạnh sống lưng, đồng thời cũng chất đầy sợ hãi trong lòng. Cậu không thể tưởng tượng sự tình một khi chuyển biến theo lời hắn nói như thế thì cậu nên làm cái gì cho đúng! Toàn thân trên dưới đều bị “nhiễm” hơi thở của tên này? Ý tứ của hắn không lẽ là cái — cái loại- đó?

Chỉ mới nghĩ đến đó thôi mà Tử Ly đã muốn phun hết những gì trong bụng ra. Cậu không phải là nữ nhân a, và cậu cũng không nhần nhục đến mức có thể để người khác đem mình ra làm nữ nhân !

Hoành Húc kéo thân thể cứng còng của Tử Ly lại, cái nhìn ngạo nghễ từ trên cao vọng xuống như thể con hùng sư vờn đuổi con mồi. “Tam hoàng tử đáng người đẹp như vậy, nói thế... so với đám hậu cung nam thị này cũng không thua kém hửm?”

18. Q.1 - Chương 18

“Không được, ô ——” Tử Ly nghiêng đầu ý định tránh né cái hôn sắp giáng xuống của tên Hoành Húc nhưng lực lượng chênh lệch quá lớn, cuối cùng đành cay mà bại trận. Không những môi bị “xâm phạm” mà hắn lại thân nhiên đem đầu lưỡi ngoáy trộn đùa giỡn trong miệng cậu. Đầu Tử Ly run lên, trừng mắt nhìn tên nam nhân trước mắt giờ trò ác ý. Mối Hoành Húc vừa ly khai, cậu lập tức gân cổ mà quát “Má ơi!! Đồ biến thái! Biến thái! Lão tử cảnh cáo ngươi, lão tử mang đại đồ quyền đạo đấy! (Ừa thật ra em mới có đại trắng thôi !) , ngươi mà không dừng lại lão tử liền phét đi ——“

Hoành Húc ngoảnh mặt làm ngơ, ngăn chặn cái chân đang làm loạn của Tử Ly, kéo lê nụ hôn nồng cháy mạnh mẽ tuột xuống tới tận cổ, vừa mút vừa cắn thành một đường như kí hiệu chiến tích ột lần công thành thắng lợi.

“Không cho phép chạm ta, lão tử cảnh cáo ngươi lần nữa, ta biết võ đấy!! A ——” Cả người Tử Ly giật nảy lên khi cảm nhận được hai nhũ hồng trước ngực bỗng nhiên chôn sâu trong cái ẩm áp của vòm miệng. Cái lưỡi cứ linh hoạt mà dạo vòng quanh hai điểm mẫn cảm ấy.

“Ghê tởm quá! ! —— buông ——” Con giận khiến mặt cậu đỏ lừ lên. Cái thứ hành vi âu yếm của mấy tên đồng tính kiểu này cậu không thể chấp nhận được.

Tiếng thét chói tai hết sức đặc biệt của cậu cuối cùng cũng đánh tỉnh được Hoành Húc, hấn ngẩng đầu nhìn thẳng vào vị thiếu niên đang ra sức phản kháng rồi tỏ vẻ hài lòng khi đôi mắt đen lầy như chú nai con này chất đầy sự xấu hổ, giận dữ lẫn kinh hãi. Bất giác trên môi Hoành Húc nhếch nhẹ một nụ cười âm tà “Trẫm vốn muốn người cảm thấy rõ thế nào là ghê tởm, người càng ghê tởm trẫm lại càng cao hứng!”

Vừa nói xong, không kịp để cậu hoàn hồn thì “Soạt” – Tiếng xé vải vang lên minh chứng ảnh áo che thân cuối cùng thoát khỏi người Tử Ly, đồng thời, chọn lấy một góc ống tay áo nhét vào miệng cậu.

“Hừmmhh

~~ “

Hoành Húc giữ chặt thắt lưng cậu, ác ý cố tình cọ sát phần hạ thể mình vào điểm mẫn cảm giữa hai chân, chưa kể kèm theo bàn tay không yên phận nhẹ nhàng trượt dần từ thắt lưng đến phần mông trắng như tuyết kia. Sau đó, không ngần ngại mà lẩn một ngón tay lên giữa chúng, sục sạo tìm kiếm vùng mật cảm.

Hành động của tên hoàng đế khiến Tử Ly không ngừng run rẩy, khắp người nổi da gà lên hết đợt này đến đợt khác. Sự hoảng sợ cộng thêm phần nộ bùng phát trong ánh mắt nhìn thẳng vào tên nam nhân trước mặt.

“Không cần dùng thứ ánh mắt ấy nhìn trẫm! Người có biết hay không bộ dáng này thực quyến rũ người. Nó đầy dụ hoặc đến nỗi khiến trẫm nghĩ muốn lập tức đem người ...” Hoành Húc ngân dài câu nói, nắm lấy Tử Ly thon dài trắng nõn chân mà lôi kéo “ — ăn — toàn- bộ!”

“Hừmmmm

~” Cậu gào lên trong bất lực, trán lấm tấm mồ hôi, hoảng loạn mà lắc lắc cái đầu như thể muốn ngăn lại hành động kế tiếp của hắn.

“Quá trễ rồi, Tam hoàng tử!”

Tử Ly gần như nín thở khi nhìn Hoành Húc thay đổi tư thế giữa hai chân mình, đập vào mắt cậu là một “tư thế” đang chuẩn bị dùng toàn lực mà “công thành”.

“Rầm —— ” Đang ở thời khắc mấu chốt bất thành linh nóc nhà rung chuyển lớn.

“A —— “

Tiếp theo tiếng hét là một đồng hỗn độn gồm người và vật thể rớt thẳng xuống đất kèm theo vô vàng âm thanh chói tai phụ họa

“Thịch!” Vật thể rớt cục chấm đất.

“Ai aia aiai! Đau đau đau, sao tự dưng cái mái hiên chết tiệt này phản chủ là sao!?” Chủ nhân của tiếng gào khóc kêu rên ấy là một kẻ toàn thân lồi thoi lếch thếch, tóc xõa tung, râu ria xồm xoàm.

Ngay lập tức, mặt Hoành Húc còn đen hơn cả đêm không trăng.

Nhưng đối với Tử Ly, mặc kệ tên này rốt cuộc là ai đi nữa, cậu cũng buông được một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Cậu quay phắt mắt trừng trừng tên Hoành Húc vẫn còn đang tiếp tục động tác : “Ô ô ô ô ô ——” (phiên dịch ọi người rõ ha: Còn không cút ngay cho ta ——)

“Hoàng huynh, người chưa bao giờ sai người đi sửa sang lại cái ngự thư phòng này à ? Nó chẳng khác gì cái miếu đổ nát cả, thật mất thể diện hoàng đế à nha- !”

Một cái. Hai cái. Trán bắt đầu nổi gân xanh.

Cái tên vừa mở miệng chê bai “ngự thư phòng hoàng đế” kia bắt đầu chật vật mà đứng dậy, xoa xoa cái bàn tọa đau nhức của mình, khắp khiêng tiến gần tới. Bất thành linh như phát hiện điều gì đó quái lạ, cái miệng kia lại bắt đầu la lên: “A —— hoàng huynh, nguyên lai người đang bận việc nha! Hắc hắc, hắc hắc,

ta thật sự xin lỗi, quấy rầy , quấy rầy! Ta đi ra ngoài trước, hai vị chậm rãi, bắt quá nên kiềm chế chút nha, lỡ làm đau thất lưng thì không tốt lắm đâu! “

Tử Ly vừa nghe xong đã muốn đem hắc biến thành đầu heo mà chặt chém, không cần tới phiên Hoành Húc – người đang nhẫn đến mức sắp phát nổ. Hắc vừa quay đầu lại, tầm mắt nhìn liền lập tức phóng ra hàng loạt lưỡi dao sắc bén đến nỗi có thể chọc thủng lớp xe mà cắm thẳng vào người tên đối diện phá đám.

“Hoàng huynh, sao lại nhìn đáng sợ thế, ta cũng là mang ý tổ mà!” (gặp ta ta chém chứ không nhìn như hoành húc đâu =)))

“Hoành —— khánh —— tên khốn khiếp chết tiệt này! Người không thể một lần học theo qui củ mà đi của chính sao hả? Mỗi lần trở về không phải cửa sổ gãy thì tường đổ, lần này còn “xơi” thêm phía trên? Nếu người lần sau còn dám hủy hoại hoàng cung một mảnh gỗ thối, trẫm sẽ dùng xích đen đem người khóa trong thiên lao.” Hoành Húc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thế mà tên kia lại vung tay tỏ vẻ không thêm quan tâm, nói: “Hoàng huynh, lời này ta đều nghe đến mồn cả tai rồi! Còn ca từ nào mới mẻ hơn nữa không?”

Àm. Gân xanh lại hiện thêm một cái.

Tử Ly đã nhẫn đến mức ruột gan đều sắp lộn ngược lên. Cậu ra sức dùng lưỡi đẩy miếng vải ra khỏi miệng mình, hai mắt đỏ ngầu, quát: “Con mẹ nó, hai người các người là lũ biến thái, muốn uống trà đàm đạo việc nhà thì trước hết buông lão tử ra!!!”

19. Q.1 - Chương 19

Tiếng quát “oanh vàng” của Tử Ly cuối cùng cũng đánh động được đến hai tầm mắt khiến chúng chuyển hướng về phía mình. Tuy nhiên, vừa đụng tới ánh mắt tà nịnh nguy hiểm của tên Hoành Húc, ngay lập tức đáng về oai hùng kiêu ngạo nhất thời kia lập tức “xep lép”. Cậu chuyển “tông” ngay “Ách, ý là... bệ hạ, tại hạ xin phép thối lui trước, tránh quấy rầy ngài cùng vị này ...vị này... “

“Hoành Khánh, ta là Cửu vương gia Hoành Khánh.” Kể vừa chen ngang cuộc vui của Hoành Húc cướp lời, đồng thời ánh lên cái nhìn đánh giá Tử Ly đầy hứng thú. Tầm mắt tràn ngập tính hiếu kỳ này khiến “nạn nhân” muốn nhảy dựng lên mà chửi đổng.

“Đúng, đúng...” Tử Ly cười cười đáp mà hai bên trán cứ cương lên “Để tránh quấy rầy bệ hạ cùng vương gia Hoành Khánh trao đổi chuyện quan trọng.”

Đôi phượng mắt khế híp lại, Hoành Húc nhìn chằm chằm nụ cười “bằng mặt không bằng lòng” kia, thẳng đến lúc trên trán cậu chảy xuống một giọt mồ hôi to tướng hắc mới chịu đành chỉ loại hình lãng trì bằng thị giác này. Sau đó, vẫn chưa chịu buông tha, lại tà tà cười nói : “Vậy thì tam hoàng tử cứ việc cáo lui trước đi. Chúng ta vẫn còn dư – dả thời gian về sau, trẫm.. cũng không phải vội – vàng làm gì!”

Tử Ly nuốt nuốt nước miếng, tên này thật đúng là không phải dạng “đơn thuần” đáng sợ! Nhưng mà mặc cho hắc nói gì, dù sao hiện tại “thân thể” tạm thời vẫn an toàn ! Sau này thì .. không biết... *Lải nhải*

Thôi! Trở về nghĩ biện pháp khác vậy!

Nhận được lệnh “ân xá” của hắc, cậu hồi hắc đứng lên, vội vàng mặc lại quần áo, đến cả cái đai lưng cũng chưa kịp quần liền mở bung cửa phóng ra ngoài như bị ma đuổi.

“Thú vị! Hoàng huynh, người nam thị này thật sự là rất thú vị !” Hoành Khánh nhìn theo hướng Tử Ly biến mất.

“Chắc, đúng là rất thú vị, có điều hắc cũng không phải nam thị.” Đế vương dừng trong chốc lát rồi nói tiếp “... hơn thế nữa, còn là một người tràn ngập bí ẩn.”

“Hả? Không phải nam thị? Vậy là ai?” Vừa hỏi vừa tiến đến trước mặt vị “huynh đệ” của mình, nín nín ồng tay áo hắc với đôi mắt trong suốt long lanh đầy hiếu kỳ.

Cái dáng vẻ “thơ ngây” đó khiến đầu Hoành Húc phủ đầy mây đen bão tố.

Hoành Húc được biết đến là vị Sở Kinh vương chỉ cần một cái tròng mắt cũng có thể làm cho đối phương sợ mất hồn, hay một vị chủ tử với nét mặt trầm xuống giây lát thôi đã khiến cho tất cả thần tử đều cảm như hèn. Ấy vậy mà khi đối diện với kẻ có tâm tư đơn thuần mang danh phận là đệ đệ cùng mẫu hậu sinh ra này, hần cũng chỉ bó tay chịu trối làm một ca ca có tấm lòng khoan dung ưu ái. Thế nên, hần có thể bỏ qua tất cả khuyết điểm, có thể nhắm mắt làm ngơ mọi hành vi bất kính của tên này. Nhưng cũng vì thói quen hay thỏa hiệp đó của Hoành Húc mới làm hư đệ đệ mình, thả cho hần phóng túng vô pháp vô thiên. Thành ra kết quả là.. đáp lại cái hành động níu tay áo của Hoành Khánh, vị Sở Kinh vương uy quyền chỉ có thể bất đắc dĩ cắn răng chịu đựng, kìm nén câu quát “Làm càn” mỗi lúc đối diện thần tử.

“Hoàng huynh? Người còn không chịu nói cho đệ biết hần là ai vậy ?!” Hoành Khánh lại lôi kéo kẻ đối diện – vị quân vương luôn lấy hai từ “nghiêm khắc” lót theo tên gọi.

“Chuyện của người đều làm xong chưa mà ở đây loạn nháo chỗ mõm vào ?” Hoành Húc không để ý tới hần, vòng qua một bên đi trở về đài ngự thư ngồi xuống.

Hoành Khánh vừa nghe hoàng huynh muốn kiểm tra công việc của hần, lập tức đắc ý hần lên. Biết làm sao được, việc nào mà hần đã nhúng tay vào thì không ai có thể bì được về độ xuất sắc cả! Điều này phải thừa nhận, Hoành Khánh có thể nói là dạng người đầu mang chỉ số thông minh thiên tài. Hơn nữa hần còn mang một thân võ học kỳ tài, nếu so với Hoành Húc thì chỉ có hơn chứ không kém.

“Hoàng huynh, nhiệm vụ lần này thật hảo ngoạn cực kỳ, phong cảnh Bắc Linh quốc vô cùng đẹp!”

Khụ!

“Aiii, cái miệng này.. đánh, đánh!” Hoành Khánh tự “vuốt” nhẹ miệng tỏ vẻ hối lỗi. Mặt Hoành Húc lại thiếu điều muốn chuyển đen đi khi nhìn thấy bộ dạng đó của hoàng đệ.

Đùa giỡn xong, nét mặt Hoành Khánh đổi về vẻ nghiêm nghị, nói: “Chúng ta an bài người tại triều đình Bắc Linh đã phát huy tác dụng. Bọn họ chia làm hai phái gia nhập vào thế lực của Bắc Linh vương và đại hoàng tử An Cẩn Lạc, sau đó châm ngòi thổi gió làm tăng sự mâu thuẫn đối nghịch giữa hai phe. Hiện tại, cục diện chính trị nơi Bắc Linh vương thất đã bắt đầu xuất hiện vết rách lớn, thế trạng Bắc Linh vương cũng ngày càng lụn bại, An Cẩn Lạc vì ngôi vị hoàng đế đã muốn bắt đầu tiến hành loại trừ các hoàng tử khác. Bây giờ chỉ còn lại Bắc Linh tam hoàng tử An Cẩn Du đang làm con tin bị giam cầm ở quốc gia ta là có cơ hội cùng hần tranh đoạt vương vị. Mà Bắc Linh vương cũng đã chuyển hướng chú ý đến vị tam hoàng tử này cho nên cố ý phái một đoàn người dùng cớ đi sứ để thực hiện kế cứu người. Tính ra đội ngũ này nửa tháng sau sẽ tới.”

Hoành Húc nghe xong cũng không tỏ thái độ gì, việc này hần đã sớm biết trước nhờ thám tử mật báo. Có điều khi Hoành Khánh tự thuật, có điểm khiến hần chú ý tới : Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lại diệt trừ được sáu vị hoàng tử khác, xem ra An Cẩn Lạc người này không phải là kẻ đơn giản như bọn họ biết!

Tuy nhiên cho dù hần lợi hại đến thế nào, trong mắt Hoành Húc, nhân vật này cũng không đúng là một nan đề. Bởi vì trong tay hần đang nắm giữ một con át chủ bài, mà hần – Sở Kinh hoàng đế – một kẻ rất giỏi trong việc dùng thao túng những dạng bài như vậy sẽ vận dụng lợi thế này một cách tuyệt đối. Không đánh mà thắng, hần vẫn có thể đem Bắc Linh nắm trong tầm tay.

Nghĩ vậy, Hoành Húc nở một tia cười lãnh khốc.

20. Q.1 - Chương 20

Ở bên kia, Hoành Húc đang cùng Hoành Khánh thương nghị như thế nào để nuốt gọn Bắc Linh vào bụng thì bên này, sau khi đã chạy lạc hết sáu cung hành lang, xông nhằm ba tòa đền, cuối cùng Tử Ly mặt mày hầm hầm về được tới cung điện của mình.

Sáng nay từ lúc Tử Ly đột nhiên nhận được thánh chỉ, Minh Nguyệt cùng Xuân Lam vẫn trong tình trạng hoảng loạn, đứng ngồi không yên. Các nàng không biết việc bệ hạ lần này truyền gọi có liên quan đến sự kiện nam thị tối hôm qua hay không. Vốn dĩ ngọn nguồn là do các nàng hảo tâm lo liệu mà thành chuyện bé xé to, nếu truy cứu trách tội điện hạ thì quả là oan uổng!

Minh nguyệt vò nhàu nhát khăn tay, một mặt thăm mắng bản thân không nên lỗ mãng làm việc một mặt lo lắng an nguy của Tử Ly. Xuân Lam cũng lo lắng không kém, đứng tòng ngồng ở cửa đại điện ngắc đầu trông ngóng bóng dáng điện hạ bình an trở về ! Hai người liền như vậy đợi vài canh giờ, cuối cùng, tận tít đầu bên kia hành lang dài cũng thấy thấp thoáng bóng dáng Tử Ly.

Đập vào mắt các nàng là bộ dạng hết sức thê thảm : cả người thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, quần áo không chỉnh. Càng tiến đến gần, thảm trạng của cậu càng hù chết khiếp hai nàng, không ai bảo ai liền lập tức bước nhanh tới đỡ lấy thân thể sắp ngã quỵ đó.

“Điện hạ, đây là làm sao vậy?”

Tử Ly phát tay vô lực, thở dốc nói: “Đừng — đừng nói nữa! Má ơi ... so với năm—năm nghìn cây số chạy đường dài còn mệt hơn!! Phù.. phù.. phù... Nước— cho ta chén nước!”

Đỡ được Tử Ly trở lại trong phòng, Xuân Lam liền vỗ vỗ sau lưng cậu giúp đả thông khí giận, Minh Nguyệt nhanh nhẹn bưng tới nước trà. Lập tức, Tử Ly chộp lấy “ừng ực” nuốt vội nuốt vàng hết ba chén lớn mới thấy ngực thoải mái chút ít.

“Điện hạ, bệ hạ lần này truyền gọi là có chuyện gì? Hay chẳng cùng tối hôm qua nam thị... “

“Aiiii! Nếu chỉ vì chuyện này thì nói làm gì, nhưng là, các người biết hẩn tìm ta vì lí do gì không hử?”

Hai người khấn trương liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu.

“Là bởi vì thích khách á! Chính là tên vận hắc y tối hôm qua, hẩn lại còn dám nói ta là kẻ đứng phía sau màn sai sử, là bản điện hạ bày ra âm mưu ám sát này! Ta cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi, ta làm gì có thời gian rảnh mà đi bày vẽ mấy cái trò đó! Chưa kể, ta có lá gan to như vậy sao?” Tử Ly đứng phắt dậy, hồng hộc nói một mạch, phì phì thở rồi lại đặt mông ngồi xuống, hớp vài ngụm nước trà.

Minh Nguyệt, Xuân Lam vừa nghe tới chữ thích khách thì đã cả kinh trừng lớn hai mắt, kể nghe đến việc hoài nghi điện hạ là kẻ đứng phía sau, hai người lập tức đỡ người, khủng hoảng nói không ra lời .

Trong khi đó, nhân vật chính vẫn đang cúi đầu hằm hằm bực tức lại có chút là lạ khi thấy hai nàng nữ tử im ắng bình tĩnh quá mức cần thiết. Bình thường có tí chuyện nhỏ thôi thì hai người này đã nhảy dựng lên rồi, hôm nay sao lại... Tử Ly vừa thắc mắc vừa ngắc đầu lên. Hai gương mặt tú lệ thường ngày giờ tái mét như hai tờ giấy trắng, mắt bắt đầu rưng rưng chảy nước.

Tử Ly vừa thấy lập tức luống cuống lên, trên đời này cậu sợ nhất là nước mắt của con gái, giống như Cổ Bảo Ngọc từng thuyết “Nữ nhân đều từ thủy tạo nên “, nhìn hai cô gái dịu dàng, tốt đẹp như vậy rơi rụng nước mắt, nhìn nhữn giọt lệ như hạt thủy tinh kia nhỏ xuống, Tử Ly cảm giác lòng mình cũng trầm theo. Aiii thật là đau lòng mà !

“Minh Nguyệt, Xuân Lam, hảo tỷ tỷ của ta a, các người làm cái gì vậy?” Tử Ly vội vội dùng tay áo luỳnh quỳnh chà lau nước mắt trên mặt hai nàng , nhưng càng lau thì nước mắt lại càng cuộn cuộn chảy ra nhiều thêm.

“Ô

ôh

~ điện hạ, đều là chúng tôi không tốt, nếu không phải chúng tôi làm đủ trò mưu ma chước quỷ, điện hạ cũng sẽ không bị oan uổng, chúng tôi thật đáng chết mà.. điện hạ! A ~a

Ô ôh

” Hai người quỳ sụp trên mặt đất, khóc ròng nói.

“Các người— Aiii, mau đứng lên, việc này không liên quan chuyện của các người, sao lại đem hết sai lầm ôm vào người chứ?” Tử Ly nóng nảy, vội vàng đỡ lấy hai thân người khóc lóc đến mau đau sốc hông. Nhìn kĩ lại phải nói thật, phần son trên mặt hai nàng bị nước mắt làm nhòe đi rồi tình giờ cứ như mặt miêu trông rất buồn cười. Nhưng kẻ trong cuộc thì cười không nổi, Tử Ly ngược lại càng đau lòng hơn, kiếm mọi cách an ủi.

Hai cô gái này tựa như người thân thật lòng quan tâm lo lắng cho cậu nha!

“Đừng khóc, mau đứng lên! Ta chỉ nói là hoài nghi thôi, cũng không phải khẳng định ta chính là kẻ chủ mưu. Các người ngẫm lại xem, nếu bệ hạ tin lời thích khách nói, lẽ ra hẳn liền trực tiếp đem ta trói lại đánh năm mươi đại bản sau đó ném vào trong thiên lao đợi sau xử trí đúng không? Đằng này hẳn chỉ triệu ta đến để đe dọa đối chất một phen, cuối cùng còn cho ta trở về! Điều này còn không phải chứng minh tên đó cũng không tin ta là kẻ chủ mưu đấy thôi! Hẳn làm ầm ĩ như vậy chẳng qua là vì đe dọa ta một phen!” Với tư cách là một “thân từng trải dặm đường” quậy nát cái trường học, là con chuột nhất trong mắt thầy cô khi xưa, Tử Ly có cơ sở để sớm nhận ra điều này. Chẳng qua so về “phương pháp đe dọa” giữa mấy ông thầy với tên hoàng đế băng sơn này thì.. đúng là một trời một vực, lần đầu tiên cậu cảm thấy thực sự sợ hãi khi bị hắn “khủng bố”.

“Thực.. thực sự?” Hai nữ tì nức nở hỏi.

“Đúng vậy, bản điện hạ có thể khẳng định điều này. Nếu không phải, thì theo y tính tình hoàng đế các người, ta có thể không sút đầu mẻ trán mà toàn thân về tới đây sao?” Tử Ly nhin không được ở trong lòng trộm bồi thêm một câu: đương nhiên thiếu chút nữa mất đi “tắm thân trong sạch”.

Nhắc tới vụ này, cậu liền nhớ về tình cảnh vừa rồi, không khỏi đánh rùng mình một cái. Tử Ly chắc như đinh đóng cột, nếu không nhờ Cửu vương gia bất thành linh xông vào, tên chết tiệt đó sẽ tiến hành đến “thao tác” cuối cùng không chừa phần nào! !

Trần an trong chốc lát, rốt cuộc hai nàng nữ tì cũng chịu nín khóc.

Tử Ly nhẹ nhàng thở ra, buông thõng cả vai, thiết một a! Rõ ràng người cần an ủi là mình, vì cái gì cậu phải đi dỗ dành người khác chứ !!

21. Q.1 - Chương 21

Từ sau khi đi vào cái chỗ này, Tử Li phát hiện mình không có lúc nào là không lo lắng hãi hùng, không khi nào là không như đứng trên miếng băng mỏng. Trong hoàng cung dày đặc uy nghiêm giống như luôn lơ lửng một cỗ hương vị âm mưu tán không đi, chỉ cần là bị nó theo dõi, mặc kệ người có cẩn thận cỡ nào, an phận thủ thường cỡ nào cũng là chạy trời không khỏi nắng. Huống chi còn có tên Hoàng đế rất khó ứng phó hơn nữa còn hỉ nộ vô thường kia?

Tử Li hiểu rõ, nhưng hẳn tuyệt đối không phải ngu ngốc, từ sự kiện thích khách lần này hẳn đã có thể thấy được, tình cảnh hiện tại đối với mình thập phần bất lợi! Không nói trước cái tên hoàng đế bí hiểm quỷ quái khôn lường kia, mặc kệ là hắn hành động như thế nào, với Tử Li mà nói thì điều gì cũng miễn cưỡng đối đầu với mọi chiêu sách đánh ngoài sáng. Nhưng đáng chết chính là bọn người lòng dạ hiểm độc lại tránh ở chỗ tối gài sẵn bẫy tùy thời muốn đưa hắn vào chỗ chết, chiêu thức của bọn họ tựa như đâm sau lưng, đầu mũi tên phiếm hàn quang nhắm ngay chỗ yếu hại của hắn nhìn chằm chằm, chỉ cần một cái không đề phòng liền lập tức mũi nhọn xuyên thẳng vào bụng.

Đau đớn như vậy mặc kệ là trên tâm lý hay là trong lòng Tử Li cũng đã ném qua một lần, hẳn tuyệt đối không muốn lại có lần thứ hai.

Đối mặt với hoàn cảnh nguy cơ tứ phía như vậy, Tử Li trước hết trầm tư sau đó suy nghĩ cân nhắc một phen, rốt cuộc cũng quyết định trước tiên thực hành kế hoạch lẩn trốn của hắn.

Nhưng trước khi kế hoạch được thực thi, căn cứ vào kinh nghiệm ngày xưa xem qua điện ảnh trên TV cùng tiểu thuyết võ hiệp, Tử Li còn phải làm tốt vài món chuẩn bị trước đó!

Đầu tiên là tiền! Tục ngữ không phải đều nói “Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền liền vạn vạn bất năng!” Sao? Hắn bây giờ là đang tính toán bỏ trốn, cuộc sống sau này nhất định phải trốn đông trốn tây, như vậy tiền chính là pháp bảo phòng thân ắt không thể thiếu.

Tiếp theo là công cụ nguy trang, tỷ như nhân bì diện cụ (mặt nạ da người) trong tiểu thuyết có nhắc tới! Công cụ biểu diễn này khả tuyệt đối không thể khinh thường. Ngày xưa người trong giang hồ vì tránh cho phiền toái hoặc là tránh né cừu gia đuổi giết đều là đem nhân bì diện cụ mỏng manh đắp lên trên mặt, gương mặt xinh đẹp đều có thể biến thành xấu, xấu cũng có thể hóa thành xinh đẹp, thần tình mặt rõ lồi lõm gì cũng đều có thể trở mã ra da sáng thịt mềm, mà ngay cả mi chuột mắt dã cũng có thể nhất thời biến thành mày kiếm mắt sáng. Công năng kia thật có thể nói là thần hồ kì hồ (gọi chung là thần kì ==) ! Cho nên đạo cụ dùng để cải trang dịch dung chính là thứ tuyệt đối không thể khuyết thiếu.

Chân chính cuối cùng là vũ khí phòng thân! Nhưng khi đối mặt với vấn đề này Tử Li còn phải cân nhắc động não, nên mang cái gì thì tốt đây? Dao? Khiêng theo sẽ không thể động! Kiếm? Sẽ không bay lên nổi! Phi tiêu? Sợ lỡ rời tay liền quay ngược về! Cung tiễn? Còn chưa có đặt lên đã bị người làm rớt! Lưu tinh chùy (cây chùy thân dài như thương) ? Không bằng trực tiếp đứng ở tại chỗ cho người ta bắt còn tốt hơn! Cưỡi lễ tiên (roi)? Tự trời còn muốn hay hơn! Song tiết côn? Trước kia từng bắt chước Châu Kiệt Luân đùa giỡn qua, đây chính là thể vô đập xương a! Không được, không được, toàn bộ đều không được! (=====)

Tử Li khó khăn ở trong phòng bước tới bước lui, một bên cau mày một bên lẩm bẩm nói thầm . Bỗng nhiên hai tay Tử Li vỗ mạnh, cao hứng nói: “Như thế nào đã quên nó? Hắc hắc, liền chọn người !”

Nhớ kĩ những vật phẩm cần chuẩn bị, Tử Li lập tức bắt đầu hành động! Đương nhiên quá trình vơ vét này là ở dưới tình huống cực kỳ bí mật mà tiến hành, ngay cả Minh Nguyệt cũng là không thể nói!

Số tiền này thật ra lại rất dễ tìm! Nhìn quanh một chút chỗ ở trong cung điện này, nơi nơi đặt đồ cổ ngọc khí mà ngay cả Tử Li là người ngoài nghề vừa thấy cũng biết là giá cả xa xỉ, kia là bức họa phong điều, đó là kim điêu thú nghê (sư tử) , kia là minh châu các loại lớn nhỏ, tùy tiện chọn cũng đã muốn lên con số vạn, chẳng qua không biết đổi thành bạc nên như thế nào tính. Bất quá này cũng không trọng yếu, có thể đổi tiền là được.

“Chắc chắc, ngay cả chỗ ở của một chất tử cũng xa hoa như vậy, đãi ngộ này cũng không tránh khỏi quá tốt đến mức nghi ngờ! Oa, thứ này, cực phẩm!” Tử Li chắc chắn cảm thán đem một vài kim sức, trân châu bảo thạch liêu mạng gom vào túi.

Ngay khi gom đến mặt mày hớn hở, chợt nghe ngoài cửa có người đến gần. Tử Li hoảng sợ, vội vàng đem tang vật nhét vào dưới sàng, còn chưa kịp đứng lên thì cửa phòng đã bị đẩy ra, Minh Nguyệt đi đến.

“Điện hạ, Liên đại nhân cầu kiến!” Minh Nguyệt phúc hạ thân mình, ngẩng đầu nhìn thấy Tử Li ngồi xổm bên giường, không chút sợ hãi mà lại nghi hoặc hỏi han, “A, điện hạ, ngài ngồi xổm làm cái gì? Có phải là rớt đồ hay không? Nếu vậy để cho Minh Nguyệt giúp ngài tìm?”

“Không, không có. Ta chỉ là đang buộc hài, a, không, là buộc dây hài. Khụ, người mới vừa nói là ai cầu kiến?”

“Là tể tự phụng quan Liên Phan Liên đại nhân.” Minh Nguyệt biết Tử Li đã không nhớ rõ, cho nên mới giải thích cặn kẽ.

“Nga.” Tử Li gật gật đầu, lại hỏi, “Hắn tìm ta có chuyện gì?”

“Này, hắn nói là tìm điện hạ ngài ra cung đi uống, uống hoa tửu!” Minh Nguyệt có chút tức giận lại có chút khó xử nói. Liên Phan này thật không phải là thứ tốt gì, bản thân mình thích tắm hoa văn liễu cũng thôi đi, lại còn cố tình muốn kéo điện hạ cùng chung chạ với hắn. Tuy rằng Minh Nguyệt trong lòng rất không vui vì điện hạ các nàng lại có giao tình với người như thế, nhưng đối phương là quan, cho dù chỉ là cái chức quan nhàn tản trên danh nghĩa, nhưng các nàng làm nô tỳ cũng không dám đuổi hắn khỏi cửa, cho nên đành phải tâm không cam lòng không nguyện tiến vào thông báo.

“Ra cung? Uống hoa tửu?” Tử Li trừng lớn ánh mắt, “Mẹ ôi! Nguyên lai ta còn có thể ra cung?”

Minh Nguyệt khó hiểu nhìn Tử Li.

“Minh Nguyệt, người như thế nào không nói sớm?”

“Khả điện hạ người không có hỏi a!”

Điều này cũng không thể trách Tử Li kinh ngạc như thế, ở trong lý giải của hắn, chất tử chẳng khác nào con tin, một con tin bị giam lỏng ở trong hoàng cung sao có thể còn được cho phép đi ra bên ngoài chứ? Chẳng lẽ sẽ không sợ người chạy sao?

Đương nhiên, Tử Li nếu có thể nghĩ được như vậy, thì Hoành Húc đa mưu túc trí làm sao có thể không nghĩ đến vấn đề này? Hắn cho phép Tử Li tùy ý ra cung, tự nhiên là đã âm thầm bố trí nghiêm mật, Tử Li muốn chạy? Ha ha, kia quả thực so với lên trời còn khó hơn!

Bất quá sau khi Tiểu Li biết mình có thể tùy ý ra cung thì đã mừng rỡ quên hết tất cả. Hắn cho rằng đó là một điều kiện tuyệt đối có lợi cho hắn thực hành kế hoạch lẩn trốn. Tử Li cao hứng hướng Minh Nguyệt nói: “Đã có người muốn ta ra cung uống rượu, đây tuyệt đối chỉ là muốn xã giao thôi. Minh Nguyệt nha, giữa trưa ta sẽ không trở về dùng bữa, ta đi đây, cúi chào!”

22. Q.1 - Chương 22

Tử Li đáp ứng cùng đi với Liên Phan, thừa lúc cổ kiệu một trước một sau ra cửa cung. ngồi ở trong kiệu, tâm tình của Tử Li thật có thể nói là phấn khởi không thôi! Có thể ra cung cũng đồng nghĩa tỷ lệ lẩn trốn thành công của hắn lại gia tăng thêm vài phần. Chỉ cần hắn chuẩn bị tốt vài món đồ kia là có thể lập tức lấy cơ ra cung uống rượu rồi trốn đi, sau đó rất nhanh ngựa trang, tiếp theo lại mua một con bào mã ngày đi ngàn dặm, cuối cùng quát roi giục ngựa là có thể giống hiệp khách trong tiểu thuyết ngàn dặm độc hành!

Nga ha ha ha ha —

Đang lúc Tử Li đắc ý dào dạt tự nhận kế hoạch lẩn trốn của mình quá hoàn mỹ, bỗng nhiên từ trong đám người bên đường nhảy ra hai tiểu hài tử quần áo tả tơi rồi bù, một bên nhanh chân chạy trốn một bên liên tục quay đầu lại giống như có chó dữ từ phía sau đuổi theo, tiếp theo một cái không chú ý liền cả người đụng vào trước bụng kiệu phu.

Cổ kiệu vững vàng bỗng nhiên tả hữu lay động hướng một bên nghiêng đi.

“Đông”

Tử Li trong kiệu thoáng chốc mất thăng bằng, đầu nảy lên thật mạnh nện ở trên trần kiệu.

“Ai yêu! Đau chết được!” Tử Li nhe răng trợn mắt sờ sờ cục u trên trán, nắm chặt khung cửa vén rèm lên hỏi, “Các người làm cái quỷ gì nha?”

Chỉ thấy bọn kiệu phu thất tha thất thểu lắc lư cổ kiệu kinh sợ đáp: “Bắc, Bắc Linh điện hạ, nô tài, nô tài không phải cố ý! Đây là hai tên tiểu khát cái này gây họa!”

Bọn họ thật sự là sợ cực kỳ, tuy nói người nọ trước mắt là chất tử biệt quốc đưa tới, nhưng đãi ngộ của hắn ở trong hoàng cung đã có thể so với một hoàng tử chân chính thậm chí hậu đãi càng thêm tôn quý. Vạn nhất bản thân làm cho hắn không thoải mái, đây chính là chuyện phải rơi đầu! Cho nên bọn họ chạy nhanh đem trách nhiệm đổ lên trên người hai tiểu tử không may mắn này.

“Hai thằng nhãi con các người còn chạy? Để cho ta bắt được, xem ta có đem các người treo trên tường thành phơi mấy ngày hay không!” Bỗng nhiên một thanh niên nam tử tướng mạo anh tuấn thân vận thanh y bào, đầu đội ngọc quan dụng khinh công từ trong đám người vọt tiến vào dừng ở trước kiệu Tử Li.

Lúc này bọn kiệu phu lại hoảng đến đầu đầy mồ hôi! Hai tiểu hài tử kia dường như tìm được vật che chở lập tức vây quanh cổ kiệu của bọn họ chuyển tới chuyển lui, thỉnh thoảng còn lôi kéo nhóm kiệu phu làm cho họ không thể không chuyển cổ kiệu đến thay hai người bọn chúng chặn lại đuổi bắt của nam tử. Chỉ thấy bọn họ chốc lát lại từ dưới tay kiệu lên đến bên trái, trong chốc lát lại từ dưới kiệu nhảy qua bên phải, thân thủ linh mãnh y như hai con hầu tử (khỉ). Mà nam tử tuy rằng có võ hơn nữa võ công cực cao, nhưng

đổi mặt với hai thằng nhãi con thân hình chiếm ưu thế hơn, địa hình lại thích hợp cho bọn chúng tác chiến chỉ có thể lần lượt để cho bọn họ từ dưới chướng của mình đào thoát.

Tử Li thật sự là vô pháp nhẫn nại với cái kiểu ngồi như đu dây xóc nảy này nữa, hần tức giận quát: “Mấy người các người, đem cổ kiệu buông xuống không phải là được sao, mẹ ôi!”

Thật sự là một câu làm bưng tỉnh người trong mộng a, vài kiệu phu lập tức buông cổ kiệu. Hai người con trai đã không còn tăm chắn, bọn họ nhanh chóng nhìn nhau sau đó đồng thời xoay người hướng hai bên ngõ hẻm chạy tới.

Nam tử vừa thấy chỉ sững sờ trong chốc lát, sau đó nhanh chóng nhấc chân đá một hòn đá nhỏ trên mặt đất, viên đá chuẩn xác đánh trúng ma huyết của một đứa bé trong đó, tiếp theo nam tử lại phi thân ngăn ở trước mặt đứa nhỏ, bàn tay to túm một cái xách hần trở về. Nam tử cứ như là khoe ra chiến lợi phẩm một tay xách ở trước mặt đắc ý dào dạt hướng bọn họ cười vài tiếng.

Hai người con trai không tiếng động loạn tránh, đôi mắt hắc bạch phân minh hung hăng trừng mắt nam nhân trước mặt.

“Da? Da? Hai tên nhãi con các người trộm túi tiền của đại gia ta chẳng lẽ còn có lý?”

“Cẩn Du huynh, đã xảy ra chuyện gì?” Liên Phan từ trong kiệu đi tới hỏi. Vừa rồi đang đi chợt phát hiện kiệu của Tử Li không có nối đuôi ở phía sau, không khỏi kỳ quái, vì thế mới cho kiệu phu quay đầu lại, lúc này quả nhiên phát hiện cổ kiệu của Tử Li đứng ở đây.

“Là hai tên này ”

Tử Li vừa định giải thích, bỗng nhiên bị một tiếng kêu sợ hãi của Liên Phan đánh gãy .

”Ai nha, đây không phải là Khánh Vương gia sao? Vương gia tôn giá lúc này mới phát hiện, hạ quan thật sự là mất bị mù, hạ quan đáng chết, thỉnh Vương gia thứ tội!”

Liên Phan vội vàng quỳ xuống cung kính nịnh hót.

“Miễn đi!” Hoành Khánh mắt cũng không liếc một cái.

Tử Li nghe được nam tử tướng mạo đường đường trước mắt này lại chính là Cửu vương gia Hoành Khánh râu ria xồm xàm lần đó từ trên nóc nhà ngã xuống, cả kinh đến cảm thiếu chút nữa trật khớp.

Này, này khác biệt cũng quá lớn đi?

Mà khi hai người con trai trong tay Hoành Khánh nghe được người trước mắt là Vương gia cũng liền lập tức đình chỉ giãy giụa, hai mắt bọn họ sáng lên nhìn Hoành Khánh, trong đó một người tựa hồ nghĩ muốn mở miệng nói chuyện, người kia lại vội vàng lay lay ống tay áo sau đó khẽ hướng hần lắc đầu, đứa nhỏ muốn mở miệng chợt thấy đành ngậm miệng lại. Hoành Khánh đem mỗi một động tác nhỏ của hai người bọn họ đều xem ở trong mắt, bất quá hần lại không có tỏ vẻ gì.

“Người, người là Hoành Khánh? Chính là Cửu vương gia Hoành Khánh?” Tử Li khép lại cằm chỉ vào hần xác nhận.

“Phải nha, phải nha! Da, người không phải là nam thị của hoàng huynh sao?” Hoành Khánh sau khi thấy rõ Tử Li, lập tức bỏ lại chiến lợi phẩm trong tay tiến đến trước mặt Tử Li mặt mày hớn hờ nói, “sau lần đó ta vẫn muốn tìm người, nhưng hoàng huynh không chịu nói cho ta biết. Không thể tưởng được ở trong này gặp được người , chúng ta thật sự là rất hữu duyên !”

Tử Li nghe được hai chữ “Nam thị” liền cảm thấy rất chói tai, hần thập phần không vui nói: “Bản nhân là Bắc Linh Tam điện hạ An Cẩn Du, không phải nam sủng gì đó của hoàng huynh người.”

“Này, người chính là chất tử Bắc Linh? Nguyên lai là người nha?” Hoành Khánh còn không biết mình đã đắc tội với người, mở miệng lại bồi thêm nhiều lời.

Tử Li trong lòng ngầm phát điên, sau đó lạnh lùng cứng rắn nói: “Bản điện hạ còn có việc, đi trước một bước!”

Nói xong chấp tay cho có lệ một lần nữa ngồi trở lại kiệu, chợt phát hiện Liên Phan còn ngây ngốc quỳ trên mặt đất, “Cái kia, Liên Phan huynh, người chẳng lẽ muốn ở chỗ này qua đêm?”

“Nga, nga. Vậy, Vương gia, hạ quan cũng xin được cáo lui trước !” Lại rất là thành kính cúi người cáo từ mới đứng lên.

“Này, các người muốn đi đâu a?” Hoành Khánh vừa nghe thấy cũng mặc kệ, thật vất vả mới lại thấy được, hẳn làm sao có thể cho Tử Li rời đi nhanh như vậy?

“Chúng ta phải đi Hương Uyển lâu nghe hát, Vương gia cũng có hứng thú cùng đi sao?” Không đợi Tử Li mở miệng, Liên Phan liền chạy nhanh hỏi đáp. Trên mặt còn rõ ràng mang theo một bộ tươi cười đáng khinh.

Tử Li phản cảm mặt nhăn nhú, những kẻ An Cẩn Du qua lại đều là những thứ hồ bằng cầu hữu này?

“Hương Uyển lâu? Hình như là nơi không tồi, bốn vương cũng phải đi. Cẩn Du huynh, cũng mang ta cùng đi đi?”

Cẩn Du huynh? Kêu thân thiết như vậy bộ ta với người rất quen thuộc sao? Tử Li thần tình hắc tuyến nhìn Hoành Khánh giống như một con chó nhỏ phe phẩy đuôi mong chờ mình.

Người này rốt cuộc mấy tuổi a?

“Vương gia muốn đi, chúng ta tự nhiên vui mừng. Vậy xin Vương gia hạ mình một chút ngồi vào cỗ kiệu của hạ quan đi?”

“Không được! Bốn vương không muốn ngồi cỗ kiệu của người, bốn vương cùng ngồi với Cẩn Du huynh.” Nói xong lập tức khom lưng tiến vào trong kiệu, gạt ra Tử Li liền đặt mông ngồi xuống, hướng kiệu phu phân phó, “Khởi kiệu.”

Tử Li buồn bực a! Cỗ kiệu vốn đã nhỏ, nam nhân tam đại ngũ thô chết tiệt này còn cố tình chen vào. Làm hại mình giống như cái bánh bị nhét vào một khuôn với hẳn không thể động đây.

“Người ngồi xích qua một chút được không?” Tử Li nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hoành Khánh cũng là ngồi đến thật khó khăn, hẳn nhìn đến vị trí căn bản là không còn khoảng không mà thối lui, sau đó lại nhìn xem Tử Li ở bên cạnh: “không được , không bằng người ngồi ở trên đùi ta đi? Như vậy tất cả mọi người đều thoải mái!”

Tử Li hai mắt tựa như đèn lồng nhìn nam nhân nói chuyện không dùng não này.

Hoành Khánh thấy Tử Li không nói chuyện nghĩ rằng hẳn đã đồng ý , cho nên vươn bàn tay to đặt ở trên lưng Tử Li dùng sức nhấc lên, đem hẳn đặt trên đầu gối mình.

Tử Li chỉ cảm thấy thân mình bỗng chốc nhẹ hẫng, đến khi lấy lại tinh thần thì phát hiện mình đã ngồi xuống ở trên đùi nam nhân.

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Ngực Tử Li kịch liệt đập phồng, điều động tất cả ý chí chen ép dục vọng sôi trào đang kêu gào sắp phát điên xuống đáy lòng mình.

Bất quá, cuối cùng vẫn bị thất bại.

“Oá ——”

“Tên —— biến thái ——”

23. Q.1 - Chương 23

Hương Uyển lâu là một nơi thế nào? Hắc hắc, tên như ý nghĩa, Hương Uyển lâu chính là kỹ viện, một nơi chuyên dành cho các nam nhân tìm hoan mua vui!

Có thể trở thành một nơi phong nguyệt lớn nhất trong kinh thành, Hương Uyển lâu không chỉ có dựa vào phía thế lực chính phủ sau lưng âm thầm duy trì, mà tối trọng yếu chính là dù ở phương diện cứng hay mềm đều tuyệt đối là tiêu chuẩn cao. Cô nương trong lâu mỗi một người đều là hương diễm nhu uyển (xinh đẹp mềm mại), trong sáng lả lướt! Không chỉ có bộ dáng là trăm dặm mới tìm được một, mà ngay cả mới học cũng là tài nghệ hơn người. Còn nữa chính là cấu tạo bố cảnh của Hương Uyển Lâu, kiến trúc to lớn được chia làm hai cánh, đông cánh là phòng biểu diễn ca múa, tây cánh là nhóm Hoa nương nghỉ tạm hoặc phòng nghỉ khách lưu lại. Trung gian còn lại là một tiểu viện đặt một ngọn sơn giả có lưu thủy, họa đồ tuyệt mỹ lại còn có những loài hoa dị thảo.

Cho nên dưới điều kiện may mắn như thế, sinh ý của Hương Uyển Lâu như thế nào không náo nhiệt? Các nam nhân lại như thế nào không xua như xua vệt?

Tử Li chờ cỗ kiệu vừa chạm đất, lập tức khẩn cấp từ bên trong chui ra. Hoành Khánh đi theo phía sau hần vuốt vuốt lên mấy cái hồng ngân trên mặt rất là ủy khuất nhìn Tử Li đang bạo hỏa sửa sang lại xiêm y.

“Cẩn Du huynh, người vì sao phải tức giận nha? Còn có, người vì sao phải cào mặt của ta?”

Tử Li tiếp tục đen mặt không để ý tới hần.

“Tiểu Du nhi” (=|||||)

“Cút, ta cũng không phải thái giám của nhà ngươi, kêu ghê tởm như vậy làm gì!” Tử Li rút cục nhịn không được hướng hần quát.

“Chính là Tiểu Du nhi dễ nghe!”

“Không được kêu, về sau ngươi chỉ có thể gọi tên đầy đủ của ta.”

Liên Phan mới từ trong kiệu xuống dưới đúng lúc nhìn thấy không khí quái dị giữa Tử Li cùng Hoành Khánh, không khỏi có chút buồn bực, bất quá hần cũng thông minh không đề cập tới, mà là hướng hai người bọn họ nịnh nọt nói sang chuyện khác: “Vương gia, Cẩn Du huynh, nghe nói Hương Uyển Lâu lại mới vào một tiểu mỹ nhân tuyệt diệu, nàng chẳng những cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, hơn nữa múa càng xinh đẹp phi thường! Tay còn có thuật xoa bóp vô cùng tốt, kĩ thuật đó hầu hạ nam nhân thư thái cả người! Hôm nay nếu đã đến đây, chúng ta không bằng đi nhìn thử mỹ nhân này xem, như thế nào?”

Tử Li kỳ thật là cũng thực không tính toán cùng tên Liên Phan này đến cái gì kỹ viện, hần nguyên bản chỉ muốn lần này theo ra cung, sau đó ở nửa đường tùy tiện tìm cái có lý khai, lên đến trên đường đi mua công cụ ngự trang nhân bì diện cụ cùng một ít râu giả lông mi giả linh tinh. Nhưng ai biết nửa đường lại nhảy ra cái tên Hoành Khánh, chẳng những dám đi theo bọn họ đến đây, lại còn chen vào ngồi ở bên cạnh mình làm cho hần không thể hành động. Cứ như vậy mà vô tình lãng phí một lần cơ hội che giấu tai mắt người khác, Tử Li có thể không tức giận sao? Cho nên Tử Li đang nổi nóng đối với Liên Phan mặt mày hờn hờ giới thiệu căn bản nghe không lọt tai! Hần chỉ biết tức giận trừng mắt cái tên Cửu vương gia về mặt tò mò đang ngắm nhìn kỹ viện ở bên cạnh.

Liên Phan không khỏi buồn bực: Bắc Linh điện hạ này trình độ háo sắc tuyệt đối không dưới mình, nếu là lúc trước nghe thấy chuyện tốt như thế, tuyệt đối sẽ thần tình cười phóng đảng thúc giục đi trước. Nhưng hôm nay sao lại không có phản ứng gì a? Chẳng những không hề có ý vui mừng ngược lại còn quắc mắt nhìn trừng trừng, chắc không phải là mình có chỗ nào đắc tội hần đi?

Tử Li không có hứng thú vào kỹ viện, nhưng Hoành Khánh lại cảm thấy hứng thú vô cùng, đừng thấy hần hiện tại đã là hai mươi một, thế nhưng đối với phương diện này thật sự là nông cạn, nguyên nhân chính yếu đương nhiên là bởi vì hần có một hoàng huynh sốt ruột bảo hộ đệ đệ. Hoành Húc cảm thấy được nam nhân đến kỹ viện tìm nhạc kỳ thật cũng không phải không được, nhưng đó là đối với nam nhân bình thường, nếu đối tượng là đệ đệ tính tình đơn thuần của mình vậy thì khỏi phải bàn luận, nơi thanh lâu nước bùn trọc hủ này có thể nào để Hoành Khánh chung chạ? Cho nên hần tuyệt không cho Hoành Khánh đi đến nơi đó,

Hoành Khánh lúc còn là thiếu niên đối với lời nói của hoàng huynh tất nhiên sẽ tuyệt đối phục tùng, nhiều năm qua đi, hẳn cũng thật sự không có bước vào những chỗ này một bước. Nay đột nhiên theo tới hoàn toàn là bởi vì Tử Li muốn đi, cho nên khi nhìn thấy bên trong lầu oanh ca yến hót, rượu ngữ yến yến náo nhiệt không khỏi làm cho tâm động.

Đối lập với Tử Li bên này, Liên Phan nhìn thấy Hoành Khánh một bộ dáng nóng lòng muốn thử, lập tức tiến lên khuyến khích: “Vương gia cảm thấy hứng thú sao không đi vào a? Để hạ quan dẫn đường cho ngài như thế nào?”

Không đợi Hoành Khánh trả lời, bỗng nhiên một cô nương cười tươi như hoa đào từ bên trong đi ra: “Yêu, đây không phải là Cẩn Du điện hạ và Liên đại nhân sao? Như thế nào đã đến đây lại vẫn đứng ở ngoài cửa a?”

Liên Phan vui cười hướng tới cái eo thon nhỏ của nàng nhéo một cái nói: “Còn không phải bởi vì tiểu Đào cô nương không đi ra dẫn đường sao?”

“Yêu, đại nhân thật là xấu! Nhéo ta đau quá!” Nói xong thuận thế hướng lên người Liên Phan lượn tới.

“Đau sao? Đến, để cho gia xoa bóp!” Một bàn tay tham ăn cứ như vậy vói vào trước ngực của nàng mà xoa nắn.

Tử Li cùng Hoành Khánh đồng thời rùng mình một cái, tiếp theo mặt đỏ tai hồng dời đi tầm mắt!

“Nha, Cẩn Du điện hạ, ngài tại sao lâu như thế cũng không có tới nhìn xem Hồng Anh nha?” Lúc này lại có một nữ tử bộ dáng xinh đẹp đi tới trực tiếp bổ nhào vào trong lòng ngực Tử Li ôm bờ vai của hắn mân mê cái miệng nhỏ nhắn làm nũng.

Tử Li lần này nhức đầu nha, cả thân mình đều cứng ngắc, đương nhiên hắn cũng không có thể nói mấy lời quái quỷ như “Tiểu thư, người vui lòng tự trọng một chút”, đành phải mặc nàng bê nguyên bộ ngực đầy đặn mà cọ lên trên người mình.

“A —— đau quá!” Mới cọ hai cái, một bàn tay lớn bỗng nhiên từ bên cạnh đưa qua nắm lấy cổ tay Hồng Anh kéo nàng từ trên người Tử Li một phen xả xuống dưới.

Hoành Khánh rất không cao hứng mà đem nữ nhân này xách đến một bên sau đó kéo Tử Li qua bên cạnh nói với nàng: “Không được chạm vào hắn.”

24. Q.1 - Chương 24

Tử Li tuy rằng thực cảm tạ Hoành Khánh đã thay mình giải vây, nhưng câu cuối cùng hắn nói nghe như thế nào cũng thấy quái dị thế a! Tử Li nheo mắt liếc nhìn Hoành Khánh đứng bên cạnh một cái, chân động kéo xuống móng vuốt đang khoát lên trên vai mình, mở miệng nói: “Vương gia không phải muốn đến sao? Đứng trước cửa lại vì sao không đi vào?”

Hồng Anh nguyên bản còn buồn bực nam tử kia không biết thương hương tiếc ngọc, khả vừa nghe Tử Li xưng người này là Vương gia, không khỏi lập tức khôi phục tươi cười quyến rũ, lượn lờ na na đi đến trước mặt Hoành Khánh phúc hạ thân tử (hạ thấp người hành lễ =.) nói: “Hồng Anh thật là đáng chết nha, không biết Vương gia đại giá quang lâm nên đã đắc tội, xin Vương gia thứ tội.” Nói xong còn nhẹ giương đôi mắt đầy sao điểm đậm đáng yêu phiêu tới Hoành Khánh liếc mắt một cái.

Hoành Khánh sao chịu nổi nữ tử can đảm khiêu khích như vậy? Cho nên chỉ có thể ngây ngốc đứng ở đằng kia đỏ mặt.

Hồng Anh kiễng hạ thân đến nỗi chân cứng đờ cũng không thấy Hoành Khánh đến nâng dậy, trong lòng không khỏi lại khấu trừ cho hắn một điểm phong tình.

Liên Phan vội vàng chạy tới hoà giải: “Đều đứng ở chỗ này nói chuyện làm chi a?” Lại thuận thể đem Hồng Anh kéo đến trong lồng ngực, “Người cũng thật kỳ cục, sao không đem Vương gia cùng Cẩn Du điện hạ mang đến sương phòng?”

“Vâng, vâng, Hồng Anh thật sự là hồ đồ ! Các vị gia xin đi theo Hồng Anh!”

Tử Li không muốn vào cũng phải đi theo vào, ai kêu Vương gia kia đang dắt tay mình kích động chui vào trong a!

Ba người được Hồng Anh và tiểu Đào dẫn đi đến trước một gian sương phòng sang trọng trên lầu hai, còn chưa có đẩy cửa ra đã có thể nghe thấy bên trong truyền ra từng đợt âm điệu của đàn trúc và thanh âm thét to thỉnh thoảng.

“Yêu, xem ra bọn Tiêu Ngọc huynh đều đã đến đủ. Chúng ta cũng nên vào đi thôi! Vương gia, bên trong thỉnh.”

Đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong đã ngồi bốn công tử trẻ tuổi, bọn họ mỗi người ôm một ca kỹ nửa thân đều bại lộ, hoặc uống rượu, hoặc trêu đùa. Thấy có người tiến vào, đều lấy mắt liếc về phía cửa, đoán trước chính là An Cẩn Du cùng Liên Phan, chẳng qua hôm nay như thế nào còn có thêm một nam tử? Nghĩ thế đều lập tức đưa ánh mắt tập trung đến trên người Hoành Khánh, vừa nhìn thấy, a, đây không phải là Cửu vương gia sao? Bốn người bọn họ cũng là ở trong triều mò được một chức quan nhỏ nhàn tản trên danh nghĩa, tuy rằng quan phẩm nhỏ không được vào triều, nhưng là đối với nhân vật tôn quý như vậy, bọn họ tất nhiên là nhận biết.

Cho nên bốn người vội vàng buông tay ca kỹ ra hướng Hoành Khánh chấp tay nói: “Hạ quan kiến quá Cửu vương gia!”

“Miễn đi! Miễn đi!” Hoành Khánh xuất ra phong thái Vương gia khoát tay nói, “Mọi người đừng để ý ta, các người cứ tiếp tục uống đi!”

“Phải nha, phải nha, các người cũng không cần giữ lễ tiết, Vương gia khó có được đến một chuyến không phải là vì muốn hảo hảo thoải mái sao? Các người như vậy đã có thể quấy rầy hưng trí của Vương gia!” Liên Phan tiếp lời.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bọn họ đều phụ họa, “Vương gia mời ngồi, mời ngồi!”

Hàn huyền một phen bọn họ mới một lần nữa ngồi xuống, sai người đổi mới tiệc rượu, lại chọn thêm vài cô nương hồng bài trong lầu cũng chính là mỹ nhân mới đến mà Liên Phan đã nhắc tới. Mới đầu bọn họ bởi vì Hoành Khánh nên còn chưa dám múa may tay chân, nhưng rượu càng uống càng nhiều, nữ tử xinh đẹp ôm bên cạnh, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, trò hề cũng dần dần lộ rõ.

Tử Li nhìn chỗ ngồi một mảnh dâm ca lãng ngữ, thật sự là như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Hắn thật sự là chịu không nổi hành động quá mức phóng đảng này.

”Điện hạ, vì sao này giờ không để ý tới ta cũng không uống rượu? Không phải là trong lòng có tân hoan liền bỏ quên người cũ ta đây chứ?” Một mỹ nữ vạt áo trước mở rộng lộ ra một tảng lớn cảnh xuân dựa sát trên người Tử Li gắt giọng.

“Không phải.” Tử Li vội vàng lui về phía sau tránh thoát thể tấn công bằng thân thể của nàng.

“Còn nói không phải, này không phải đang trốn tránh ta sao?” Nàng lại tiến lên một bước điềm đàm đáng yêu nói.

“Cẩn Du huynh a, ách” Liên Phan mắt say lờ mờ sương mù xách theo bầu rượu ôm một mỹ nữ thất tha thất thểu đứng lên, tiến đến bên người Tử Li đánh rượu giảo lười nói, “Ách, nói như thế, còn, ách, chưa từng thấy ngài uống qua một ly rượu nha! Mọi người nói đúng không?”

Vài tên nam tử đồng dạng đã quá say cũng mơ mơ hồ hồ bồi đắp thêm: “Đúng rồi, này không đúng quy củ, người xem ngay cả Vương gia đều nể mặt uống nhiều như vậy, điện hạ sao có thể từ chối mà chỉ đứng nhìn chúng ta vui a?”

Tử Li vừa thấy Hoành Khánh quả nhiên cũng là ứng hồng đầy mặt, đang giương đầu lưỡi đón liếm giọt rượu trên bình ngọc. Hoành Khánh nguyên bản cũng không tính toán uống rượu hơn nữa còn là uống đến say như vậy, hẳn chỉ là tò mò muốn tiến vào nhìn một cái thanh lâu rất cuộc vì cái gì làm cho nhiều nam nhân lưu luyến quên đường về như vậy, lúc đầu nhìn thấy một đám ca kỹ quần áo bại lộ thì hẳn thật đúng là thoáng giật mình một chút, mấy nữ tử này chẳng lẽ không sợ người khác nói các nàng không tuân thủ nữ tắc sao? Tiếp theo lại nhìn thấy mấy người nam nhân kia vẫn thích hướng lên thân nữ nhân cọt cọt lên lấy tay trêu chọc những nơi mẫn cảm của hồng bài, cũng dần dần hiểu được hàm nghĩa bên trong thanh lâu. Hẳn vốn muốn lôi kéo Tử Li dẹp đường hồi cung, ai ngờ Liên Phan tiến lên nói xin nể mặt uống một chén, dù sao cũng phải cho hẳn mặt mũi a, cho nên uống ngay một chén, tiếp theo lại có vài người đi lên nói uống với Liên Phan sao có thể không uống với bọn họ? Cho nên lại uống ngay! Tiếp theo một vòng cuối cùng Hoành Khánh cũng duy trì không được —— nằm úp sấp !

“Điện hạ, người nể mặt ta uống một chén đi?” Cái chén tiến đến bên miệng, Tử Li vừa định cự tuyệt, miệng vừa hé ra thì giọt rượu nóng rát lập tức khuynh đảo vào trong miệng.

“Khụ khụ,”

“Điện hạ cũng phải nể mặt uống với ta, đến!”

Miệng còn chưa có khép lại thì lại thêm một ly đổ vào trong.

“Đến, còn có ta!”

“Ồ ——”

,

Cho nên, đến khi Hoành Húc đi vào Hương Uyển Lâu đẩy ra cánh cửa sương phòng thì nhìn đến chính là cảnh tượng lang thang tục tũ, mùi rượu nồng lên tận trời.

Hắn đá văng ra một đôi nam nữ đang quay cuồng bên chân, sau đó đen mặt bước qua đóng xiêm y đầy đất kéo Hoành Khánh đang say tịa vào bàn.

“Người hỏi ta yêu người sâu đậm, ta yêu người có mấy phân, chuyện của ta cũng thâm, tình yêu của ta cũng thực, ánh trăng đại biểu lòng ,” một trận gào khóc thảm thiết nghiêm trọng chạy khắp phòng truyền đến.

“Điện, điện hạ, ngài tha ta đi, mệt mỏi quá a!”

“Không, không được, còn không có nhảy xong mà? Đến đến đến, xoay quanh, chuyển a người, thực ngu xuẩn, đứng lên, mau đứng lên nhảy. Thiết , vô dụng. Hảo, người, người tới theo giúp ta nhảy.”

Tử Li luẩn quẩn chuyển vòng loạn choạng bước ra, bỗng nhiên đụng vào một bức tường vững vàng, hẳn vượt lên mặt tường có điểm mềm mềm trước mặt rồi dần dần hướng lên trên, “A, tường này như thế nào có khuôn mặt a?” (=|||||)đập thử đi e)

Giơ tay giật nhẹ, sờ sờ, “Thật thú vị ... người, đến, cùng đại gia ta nhảy” nói xong kéo tay Hoành Húc bắt đầu tả hữu lay động.”Không nhảy, vậy cho gia hôn một cái, đến”

Hiện tại mặt của Hoành Húc quả thực có thể cùng đáy nồi so sánh. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Li ở trước mắt thần tình ứng đỏ, mắt say lơ lơ mông lung, quần áo không chỉnh tề đô đô đôi môi đỏ tươi tiến đến ngoài miệng mình hôn một cái thật mạnh.

“Ba”

“Thêm một cái, ba, ba ba”

Hoành Húc tùy ý để cánh môi mềm mại có chứa mùi rượu của hắn dừng ở khóe miệng lẫn trên cằm mình. Ánh mắt trầm xuống :”Hiện tại chính là người chủ động, đến lúc đó cũng đừng đến oán trầm!”

Nói xong khiêng lên Tử Li cùng Hoành Khánh nhảy ra cửa sổ trở mình lên nóc nhà hướng hoàng cung bay đi.

25. Q.1 - Chương 25

Trở lại hoàng cung đem Hoàn Húc giao cho thị nữ chăm sóc, Hoàn Húc trực tiếp mang theo Tử Li hướng đến tấm cung của mình. “Spider Man, như thế nào không bay? Lại, lại bay thêm một lần a, ta, ta chính là fan hâm mộ của người –, Spider Man ——” Tử Li tay chân loạn nháo kêu la, “Ta muốn bay a ——”

Hoàn Húc không nói được một lời tùy ý hấn phát ra rượu điên, dùng chân đóng cửa phòng đi đến bên giường xách Tử Li ném lên trên.

Trong mơ màng tựa hồ chạm được vào cái giường mềm mại quen thuộc, Tử Li lập tức thoải mái mà đánh cái ngáp, sau đó giống như con sâu lông cuộn tròn vào ổ chăn.

Hoàn Húc cười ra áo khoác của mình, ngẩng đầu nhìn thấy chính là một con tiểu đà điêu cao cao vĩnh mộng, hấn không khỏi có chút buồn cười dán sát vào người Tử Li, vỗ vỗ mộng y nói: “Này có thể cho là đang mời gọi trầm không?” (đang mời dùng thử =]]]])

Tử Li lúc lắc mộng muốn thoát khỏi bàn tay to ở trên tiểu thí thí đã từ vỗ về đổi thành vuốt ve. Cái mộng vụn vụn cọ lướt qua khổ hạ của Hoàn Húc khi có khi không, nhẹ nhàng trêu chọc phảng phất như lông chim phút chốc thối bùng lên một cổ cuồng lưu khô nóng dưới hạ phúc của Hoàn Húc.

Ánh mắt Hoàn Húc trầm xuống, nhanh chóng mở nút tháo thắt lưng, xốc lên chần trên đầu của y hung hăng hôn lên cánh môi đỏ tươi ướt át kia, khoang miệng ấm áp không hề có sức chống cự mặc hấn càn quét mút vào, bắt lấy đôi môi đang có ý đồ tránh né, xúc giác nhẩn mẫn đậm mùi rượu làm cho Hoàn Húc lần lượt muốn ngừng mà không được.

Tử Li cau mày đổi sang dùng mũi tận sức thử phì phò, hấn rất không thoải mái, luôn cảm giác có thứ gì đó đang cuốn lấy đầu lưỡi của mình làm không biết mệt. Trên người còn có một con chuột không có lông nhồn nhột chạy loạn, nó chui vào vạt áo của hấn, xẹt qua lồng ngực của hấn, tìm được điểm anh hồng liền hưng trí bưng bưng kéo nắn, sau đó kẻ sát da tay của hấn trượt đến thắt lưng tinh tế vỗ về chơi đùa. Tử Li không vui vụn vụn thắt lưng, vật kia quả nhiên ngừng nghỉ một lát, còn chưa tới lúc cao hứng thì động tác nguyên bản coi như mềm nhẹ kia lập tức trở nên cuồng bạo.

Hoàn Húc một phen xả sạch xiêm y vương bận trên người Tử Li, lộ ra ở trước mắt chính là thân thể nõn nà và đôi chân thon dài xinh đẹp, bởi vì có cồn nên làn da trắng nõn lúc này đã phiểm một màu ửng hồng thần nhiên, hai bên má phấn hồng làm cho thiếu niên không ngừng lay lay tay trước mắt thoát nhìn tựa như hoa mai run rẩy đầu cành trong trời đông giá rét, đáng yêu giống như thế, động lòng người như thế.

Hoàn Húc rốt cuộc không thể áp chế dục vọng đang kêu gào trong lòng, mị mắt tách ra hai chân trắng như ngọc của Tử Li gác lên trên vai, nắm lấy phần thân bên dưới khổ đã sớm giương cao lên đạn để ở cửa vào u cảnh (mê huyết=]], tiếp theo dùng sức đâm thẳng.

“A ——”

Trong mơ hồ bỗng nhiên cảm thấy trên người truyền đến một cổ đau nhức bén nhọn vọt thẳng lên da đầu, Tử Li nhịn không được kêu thảm thiết, men say cũng vì mạnh mẽ kích thích mà tiêu thất hết năm phần. Hấn bỗng dưng mở mắt, đồng tử đau đến co rút lại mờ mịt đối diện với Hoàn Húc đang nằm yên lặng bất động ở trên người.

Hoàn Húc phát hiện vẻ ửng hồng trên mặt Tử Li giống như thủy triều dâng xuống nhanh chóng tan biến, cũng biết hấn bởi vì một phen xông vào của mình mà đau đến lợi hại, cho nên hấn cực lực đè nén xuống ý niệm muốn điên cuồng trứu sáp ở trong đầu, tạm thời án binh bất động nhìn Tử Li ở dưới thân.

Đại não cứ thế đình chỉ trong nửa phần chung (15s?), Tử Li rốt cục khôi phục thanh minh, mà khi hấn tỉnh táo lại cũng rất nhanh cảm giác được một thứ gì đó không thuộc về thân thể mình hiện tại lại vùi vào trong cơ thể hấn, nhìn thân thể mình trơn tuột và Hoàn Húc trên người đồng dạng trần truồng, Tử Li rốt cục cho ra một cái kết luận —— hấn đang bị người áp!

“A ——” một tiếng thét chói tai đột ngột từ khoảng giữa hai người đang trầm mặc đối diện vang lên.

Hoành Húc thoáng chốc sững sốt, sau đó nhanh chóng đưa tay che miệng Tử Li, đúng lúc bóp chết tiếng kêu tuyệt đối có thể được xưng là “Kính thiên địa, hoàng quý thần” của y.

“Người la cái quỷ gì? Người ta chịu cung hình còn không có kêu đến thăm như người!” Hoành Húc tức giận nhìn Tử Li nói.

Vừa rồi khi ngủ còn có cảm giác nhu thuận, hiện tại vừa mở mắt lại biến thành dã nhân!

Hoành Húc bằng bỏ cái miệng Tử Li, động tác trước sau lại chậm rãi động đậy.

“Ngô ngô ——” Tử Li đau đến hai mắt bắn tia, mồ hôi lạnh chảy ròng! Hắn dùng lực nhỏ xuống bàn tay của Hoành Húc sau đó hung hăng cắn một hơi.

Hoành Húc nhú mày nhìn Tử Li hai mắt đăm lệ lưng trông ngậm ngón tay của mình nói: “Chỉ biết cắn người! Người là cẩu sao? Nhả ra!” Không thể phủ nhận, nước mắt cuộn cuộn rơi kia đã làm cho Hoành Húc trong lòng mềm nhũn xuống dưới.

“Ô ô ——” Tử Li một bên chảy nước mắt xoạch xoạch một bên vẫn không buông miệng tiếp tục sử dụng lực, đã muốn cắn vào thịt, Tử Li có thể cảm thấy trong miệng có một cổ vị tanh nồng bốc lên.

“Thực đã thành cẩu sao? Còn không nhả ra?” Hoành Húc giật nhẹ ngón tay bị cắn đau.

“Không buông!” Tử Li khóc kêu lên, “Đau quá, ô —— không cho phép người nhúc nhích! Ô —— mau tránh ra, ô ——”

“Đừng tranh cãi, rất nhanh là đến nơi!” Lý trí bị đánh lui trong quá trình Tử Li vịn vẹo cũng lập tức nổi lên từng trận đục vọng, hắn đè lại hai tay Tử Li loạn đánh bắt đầu mạnh mẽ co rúm.

26. Q.1 - Chương 26

Một đêm xuân tiêu trôi qua, ngày thứ hai tỉnh lại Hoành Húc tất nhiên là thần thanh khí sảng, nhưng Tử Li bị giăng co một đêm đã không thể còn mệnh tốt như vậy! Vốn chuyện Tử Li lấy thân nam nhi đi hầu hạ như thân nữ tử đã là đau đến kêu cha gọi mẹ, chính là đối phương chẳng những không biết kiềm chế ngược lại đem khổ hình này kéo dài một lần lại một lần thẳng đến canh ba ngày hôm sau mới dừng lại! Hậu quả của việc miệt mài như vậy chính là —— Tử Li giống như người tụt hết khí nằm bẹp ở trên giường không thể động đậy!

Hoành Húc đang được cung nữ hầu hạ thay triều phục quân vương, quét mắt sang Tử Li vẫn đang mê man trên giường, không chút biểu tình phân phó: “Đi thỉnh Lí thái y lại đây nhìn thương thế của Bắc Linh điện hạ.”

“Dạ, bệ hạ.”

Cuối cùng lại phân phó thêm một câu “vệ sinh sạch sẽ, dùng các loại dược tốt nhất” liền bãi giá vào triều.

Tử Li từ nãy giờ vẫn nhắm chặt hai mắt lúc này mới mở lớn hung tợn dõi theo bóng dáng của hắn.

“Điện hạ ngài tỉnh? Để nô tỳ thay người tẩy trừ thân thể một chút?”

“Cút, ai muốn người chạm vào ta?” Tối hôm qua bị hắn mạnh mẽ chà đạp như vậy, Tử Li đã là phần uất trong lòng, hiện tại lại thấy cả phòng cung nữ thái giám bị hắn phái tới giống như là muốn thu thập tàn cục, Tử Li lại cảm thấy được xấu hổ lẫn phần hận khó có thể chịu được.”Cút, cút, cút, đều cút ra ngoài cho ta.” Tử Li rúc ở trong chăn hờn hển hướng bọn họ quát.

Mấy người cung nữ thái giám kia đều là thị cận bên người hoàng đế, mặc dù không phải đại nhân chủ tử gì, nhưng đối với phi tử quý nhân hậu cung luôn muốn được Hoàng Thượng sủng ái mà nói, cũng là nghĩ muốn tất cả biện pháp nịnh bợ lấy lòng bọn họ, lâu ngày cũng dần hình thành một loại tâm lý “Ta cũng không phải là cung thị bình thường, dù là chủ tử cũng phải nhượng ta ba phần”. Hiện tại bọn họ vẫn luôn cho bản thân cái cảm giác ưu việt bỗng nhiên bị một chất tử nước khác không hề có chút thế lực kêu gào mắng chửi, trong lòng tất nhiên là nén không được lửa giận thiêu đốt.

Cho nên khi Tử Li hướng bọn họ tiết khí hô to, chỉ thấy một gã cung nữ tiến lên từng bước khinh miệt nhìn Tử Li, hừ lạnh nói: “Đừng tưởng rằng được bệ hạ sủng hạnh một lần thì đã xem mình là chủ tử chân chính. Thành thật nói cho người biết, loại giống như người nếu có năng lực thì cũng không có khả năng sinh con như nữ nhân, luận về tư sắc cũng không so được với những nam thị hậu cung, bệ hạ chẳng qua là nhất thời hứng trí thích thứ mới mẻ, nói không chừng qua mấy ngày đã quên đi. Hừ, đến lúc đó ta xem người còn có thể kiêu ngạo thế nào.” (nô tì mà bày đặt chảnh~khoai lang mà tưởng là nhân sâm)

Lời nói này hèn mọn đến cực điểm, trong ý tứ chẳng những lấy hấn ra so sánh cùng nam sủng, lại còn miệt hấn thị sủng mà kiêu! Mặc kệ loại ý tứ nào thì cũng đều là châm vào tử huyệt của Tử Li không thể nghi ngờ, vốn tức giận đã tích tụ từ trước, hiện tại lại bị người chỉ thẳng vào mũi mắng ra lời khó nghe đến mức này, ý nghĩ của Tử Li bỗng chốc mờ mịt, lồng ngực một trận huyết khí bốc lên.

Những cung nữ thái giám khác chợt thấy hai mắt Tử Li đăm đăm, sắc mặt xanh trắng, không khỏi thầm kêu không ổn, quả nhiên, chỉ thấy hấn co rút một cái nôn ra một ngụm huyết lớn, bọn họ vội vàng tiến lên đỡ lấy nửa thân mình Tử Li đã muốn trượt ra khỏi giường.

“Không tốt, mau giúp hấn cầm máu.”

“Chớ để động, làm cho hấn nằm ngửa.”

“Các người ai mau đi thúc giục Lí thái y đến nhanh đi!”

Tử Li từng ngụm từng ngụm huyết nôn ra, trên cằm, trên cổ, trên ngọc chẩm (gối), hồng tích (vết đỏ) một đường kéo dài lên chần nệm thoát nhìn thật là làm cho người ta sợ hãi.

Cung nữ kia cũng hoảng đến không biết như thế nào cho phải, này, người vừa mới còn lớn tiếng rống to như thế nào bị mình nói mấy câu liền nôn nhiều máu như vậy? Nàng bất an thầm nghĩ, tuy nói người này không phải chủ tử lợi hại gì, nhưng dù sao cũng là người được bệ hạ mới phân phó phải hảo hảo săn sóc, nếu vừa quay đầu lại đã thấy hấn thành bộ dáng như thế, vậy chính mình còn yên ổn sao? Vẫn là mau mau đem hấn chữa khỏi quan trọng hơn. Nghĩ vậy nàng vội vàng đáp: “Các người coi chừng, ta đi thúc giục Lí thái y.”

Ai ngờ vừa mới chuyển thân liền đánh thẳng vào một bức tường thịt lớn. Chỉ thấy Hoàn Khánh xoa huyết Thái Dương về mặt khó chịu đang tiến vào, ách thanh (khàn giọng) hỏi: “Ta nói đám người các người cũng thật không ra thể thống gì, mới sáng sớm ở đây nháo cái gì? Làm cho ta muốn ngủ cũng ngủ không được. Còn có người, sao giống con ngựa hoang chạy loạn vậy hả?”

Người trong phòng thấy hấn vội vàng hành lễ nói: “Kiến quá Cửu vương gia, Vương gia thiên tuế!”

“Được rồi, được rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồi, hồi bẩm Vương gia, là Bắc Linh diện hạ, hấn nôn ra máu!” Nàng thấy không ai dám trả lời, đành phải tự mình kiên trì hồi đáp.

Hoàn Khánh vừa nghe lập tức trừng lớn hai mắt, hấn bước nhanh đi đến bên giường một phen xốc lên trướng幔 (màn che) đang rũ xuống, nhìn thấy Tử Li nằm ở bên trong đã hoàn toàn chết ngất nhưng vẫn đang không ngừng trào ra huyết, Hoàn Khánh vội vàng vạch trần chần ở trên người Tử Li điểm liên tiếp mấy chỗ huyết vị, lại vận công tham nhập chân khí dẫn đường cho hơi thở trong cơ thể đang tán loạn chung quanh trở về vị trí cũ.

Những cung nữ thái giám khác đều không lên tiếng ở một bên không dám hoạt động nửa phần, chỉ sợ chính mình không cẩn thận làm cho Vương gia đang vận công xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ước chừng một khắc, Hoàn Khánh rốt cục thu hồi chưởng thế, hấn đem Tử Li đã đình chỉ nôn ra máu nhẹ nhàng đặt lên trên giường nằm xuống, tầm mắt thoáng dừng trên ngực bị che kín dấu vết ứ đọng của máu, sau đó mới dịch lại chần quay đầu trầm giọng hỏi: “Đến tột cùng là chuyện gì? Bắc Linh diện hạ tại sao lại đột nhiên khó thở công tâm đến nỗi hộc máu?”

Bình thường thấy Cửu vương gia này tùy tiện, tựa hồ chuyện gì cũng không để bụng, nhưng khi thật sự tức giận thì khí thế kia cùng với bệ hạ bọn họ đều đồng dạng làm cho người ta sợ hãi!

Cho nên lúc này, bọn cung nữ thái giám tất cả đều nơm nớp lo sợ cúi thấp đầu, thở mạnh cũng không dám.

Ánh mắt của Hoàn Khánh ở trên mặt bọn họ nhất nhất đảo qua, bỗng nhiên một thị nữ hoảng loạn quỳ xuống, thần tình tái nhợt ô ô khóc rống nói: “Vương gia, nô tỳ đáng chết, là, là nô tỳ nói..nói mấy câu, sau đó Bắc Linh điện hạ liền nôn ra máu.”

“Nói mấy câu? Nói nghe thật nhẹ, nếu chỉ là nói mấy câu, người đang hảo hảo lại như thế nào tức giận đến hộc máu?”

“Nô tỳ, nô tỳ, Vương gia tha mạng a, nô tỳ biết sai rồi, thỉnh Vương gia tha nô tỳ đi, Vương gia”

Hoàn Khánh không nói được lời nào nhìn chằm chằm vào nàng, thẳng đến khi nàng bị ánh mắt của hắn làm sợ tới mức thu lại tiếng khóc. Vừa định nói chuyện, bỗng nhiên thấy thị nữ dẫn Lí thái y cùng một gã được thị đi đến.

“Hạ quan kiến quá Cửu vương gia!”

“Không cần đa lễ! Lí thái y mau tới thay Bắc Linh điện hạ chẩn trị.”

Nghiêm mạch cẩn thận xong, Lí thái y vuốt vuốt râu hình chữ bát nói: “Bắc Linh điện hạ lần này nôn ra máu không chỉ là do khó thở công tâm dồn nén. Kỳ thật, nếu là người bình thường cũng sẽ không dễ dàng nôn ra máu như vậy, chính là Bắc Linh điện hạ lần trước bị trúng tên chịu tổn hại, bệnh căn bên trong không dứt, gặp được chuyện quá bi hay quá hỉ đều sẽ dễ dàng xảy ra sự cố. Nếu muốn dứt hoàn toàn phải trừ tận gốc, hiện tại hạ quan chỉ có thể khai chút được an tâm dưỡng thần trước. Mặc Thủ, đem Ngưng thần hoàn của ta tới cho Bắc Linh điện hạ ăn.” Quay đầu lại phát hiện được thị kia đang ngăn người nhìn Tử Li trên giường, Lí thái y không vui khụ một tiếng.

“Nga, dạ” Mặc Thủ chạy nhanh mở ra cái hòm thuốc xuất ra một cái bình sứ nhỏ màu trắng, mở nắp vừa định đi qua đút cho Tử Li.

Hoàn Khánh tiến lên phía trước nói: “Ta đến.” Sau đó lấy qua bình được đổ ra một viên thuốc màu trắng mang một cỗ mùi đặc thù đưa vào miệng Tử Li, viên thuốc gặp nước dần dần hòa tan, chỉ chốc lát sau Tử Li đã hoàn toàn ăn vào.

27. Q.1 - Chương 27

Bệnh của Tử Li tới nhanh mà đi cũng nhanh, Hoàn Húc còn chưa có về tới thì hắn đã từ từ chuyển tỉnh. Trợn mắt thấy cả phòng cung nữ thái giám nơm nớp lo sợ còn Hoàn Khánh thì khó có được biểu tình nghiễm túc mà ngồi ở một bên.

“Khụ khụ.” Miệng đầy mùi máu tươi làm cho Tử Li ngẩn người, lập tức mới nhớ tới chuyện mình té xỉu phát sinh trước đó.

Hoàn Khánh thấy Tử Li tỉnh lại, biết đã không còn đáng ngại, hắn tiến lên đè lại Tử Li đang giãy giụa muốn ngồi dậy: “Chớ lộn xộn, người hiện tại thân thể rất yếu!”

Lời hắn vừa dứt cũng làm cho Tử Li nhớ tới mình vì sao cả người đau nhức không chịu nổi, đặc biệt chỗ hạ thân vừa động lại có chất lỏng kỳ quái chảy ra!

“Ta không cần ở chỗ này, ta muốn quay về Minh Dương Cung.”

“Nhưng người hiện tại không nên đi lại! Trước hết ở nơi này nghỉ ngơi đi?”

“Không cần, ta muốn quay về Minh Dương Cung, ta muốn quay về Minh Dương Cung, ta muốn quay về Minh Dương Cung, ta muốn quay về Minh Dương Cung, a —— ta muốn quay về Minh Dương Cung ;” Tử Li hữu khí vô lực vận dụng cái cổ họng đau rất tới hôm qua liên tiếp không ngừng kêu lên, rất có tư thái không đạt được mục đích quyết không bỏ qua, mạch máu trên cổ giương lên mảnh liệt làm cho người ta thoạt nhìn vừa đau lòng lại đáng thương!

“Hảo hảo hảo hảo! Đừng kêu, ta lập tức đưa người trở về!” Hoàn Khánh chống cự không nổi vội vàng đáp ứng yêu cầu của hắn. Sau đó phân phó các cung nữ đem nhuyễn sàng nâng đến.

Tử Li vừa thấy chỉ thị kia liền giật mình, vốn sẽ không muốn cho người khác biết chuyện phát sinh tối hôm qua, hiện tại lại muốn hắt hủi nằm lên như đi dạo phố trở lại Minh Dương Cung, vậy không phải tương đương với khua chiêng gõ trống bố cáo khắp chốn sao? Hắt tình nguyện chết cũng không làm!

“Không cần, ô —— ta không cần như vậy trở về, ô ——” Tử Li lập tức một phen nước mũi một phen lệ khóc ròng nói.

“Hảo hảo hảo, không như vậy, không như vậy!” Hoành Khánh thật sự là lớn đầu còn chưa từng thấy ai khó hầu hạ như vậy. Nhưng nhìn thấy người đang ở trên giường khóc sụt sùi đến rồi tỉnh rồi mù liền lập tức thỏa hiệp !”Không chịu dùng cang, ta đây ôm người trở về được không?”

Tử Li thút tha thút thít chuyển hướng hắt nói: “Không được.. không được để người ta nhìn thấy là được!”

Vì thế, Hoành Khánh dùng chăn giường gói kỹ lưỡng Tử Li chỉ lộ ra một cái mũi dùng để hô hấp, sau đó ôm lấy đôn bông lớn thi triển kinh công nhảy lên mái ngói xanh hướng Minh Dương Cung lao đi.

Rất cục khi Tử Li về tới Minh Dương Cung chẳng những không có xú cảm giác hưng phấn, ngược lại còn cảm thấy ủy khuất vạn phần! Đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Minh Nguyệt, cảm giác ủy khuất trong lòng lại càng thêm mãnh liệt.

Minh Nguyệt thực sự lo lắng cho Tử Li một đêm chưa về, lại đột nhiên thấy Cửu vương gia từ trên trời giáng xuống, trong lòng ngực còn ôm một đôn chăn bông, trong lòng không khỏi kinh ngạc, vừa định tiến lên hành lễ thì lại thấy từ trong cuộn chăn bỗng nhiên chui ra một cái đầu nhỏ, tả hữu chớp mắt sau đó ủy ủy khuất khuất nhìn mình.

A, này không phải là điện hạ sao!

Khả Minh Nguyệt còn chưa kịp cao hứng, liền thấy điện hạ của các nàng đột nhiên ” Oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Điện hạ, ngài, ngài đây là làm sao vậy? Nha, dưới áo điện hạ vì sao có máu? Có phải bị thương hay không?” Minh Nguyệt cuống quýt hỏi.

“Ô ô —— Minh Nguyệt!”

“Vào nhà nói sau đi, hắt cần nghỉ ngơi!” Hoành Khánh nói.

“Dem ta buông, người, người có thể đi rồi, ta, cũng không muốn nhìn thấy người!”

Tử Li rên một tiếng trềnh mắt nhìn Hoành Khánh, cho rằng hắt cùng chuyện này cũng thoát không khỏi liên quan, cho dù hắt không can hệ tới chuyện này thì ai bảo hắt họ Hoành làm gì? Dù sao Tử Li hiện tại đối với những thứ gì phạm là cùng Hoành Húc dính tới quan hệ đều xem không vừa mắt.

Hoành Khánh có chút vô tội nhìn Tử Li nói: “Được rồi, vậy người hảo hảo dưỡng bệnh, ngàn vạn lần không nên nổi giận, ta đi trước, người nếu có chuyện gì cứ việc sai người đến vương phủ tìm ta.” Nói xong lại từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình sứ nhỏ đặt ở trên bàn rồi nói tiếp, “còn có, đây là Ngưng thần hoàn Lí thái y cấp, người phải nhớ kỹ mỗi ngày dùng!”

Thật vất vả mới chờ được Hoành Khánh rời đi, Tử Li lập tức đỡ xuống biểu tình cứng rắn trên mặt hướng tới Minh Nguyệt nức nở đáng thương: “Ta muốn tắm rửa!”

“Hảo, hảo, điện hạ, Minh Nguyệt chuẩn bị cho ngài ngay.” Biết Tử Li không muốn nhắc tới, Minh Nguyệt đành phải thu hồi nghi vấn chuyên tâm đi chuẩn bị vật dụng tắm rửa.

Chỉ chốc lát sau, một cái thùng gỗ lớn đã được đổ đầy nước ấm đặt ở trong phòng Tử Li, sau đó hướng hắt nói: “Điện hạ hiện tại tựa hồ không nên tắm rửa trong bồn tắm, cho nên Minh Nguyệt cho người đưa đến đục dưng, điện hạ ngài ở trong này tắm đi.”

“Àn, ta đã biết, các người đi ra ngoài trước đi, ta tự mình tới là được .”

“Dạ, điện hạ.”

Đợi bọn hắt đều lui ra ngoài, Tử Li mới gạt đi nước mắt, “Tê tê” hút một ngụm lạnh khí từ trên giường chậm rãi đứng lên, vịn vào mép bàn đi đứng như nhũn ra chậm rãi lết đến bên đục dưng, sau đó chịu đựng

miệng vết thương bị xé rách nâng chân lên bước vào, đợi đến khi hoàn toàn ngồi xuống, trên trán Tử Li đã là đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa. Hắn cắn cắn cánh môi tái nhợt nâng tay đi tẩy trừ bên trong thân thể, cúi đầu nức nở nhìn bạch dịch nhẹ tiêu tán ở trong nước.

“Ta, ta nhất định phải rời đi nơi này! Ô ô ——”

28. Q.1 - Chương 28

Hoàn Húc lâm triều xong mới vừa đi tới cửa đại điện, lập tức nhìn thấy một nội thị khom lưng tiến lên hướng hắn bẩm báo chuyện Tử Li nôn ra máu la hét quay về Minh Dương Cung.

Hoàn Húc sau khi nghe xong chỉ mị mắt giọng điệu lạnh nhạt nói: “Trẫm đã biết, người đi xuống đi.” Nói xong liền dẫn theo vài đại thần hướng đến ngự thư phòng!

Tên nội thị kia thấy Hoàn Húc vẫn chưa xuất hiện biểu tình không vui hay thân thiết gì đối với tân sủng bị bệnh, xem ra Bắc Linh hoàng tử ở trong mắt bệ hạ phân lượng cũng không quá lớn! Nghĩ như vậy, tảng đá lớn đè nặng trong lòng rốt cục cũng rơi xuống. Hắn phóng tâm mà nâng tay áo lau lau mồ hôi trên trán, vung phát trần* trở về báo tin vui!

Biểu tình trong lòng Hoàn Húc đúng là thờ ơ như vậy sao? Không phải vậy! Kì thực Hoàn Húc vừa nghe xong, trong lòng lập tức có một cảm giác, đó là —— giận!

Bất quá hắn không phải giận người khác, mà hoàn toàn là giận người bị hại trong sự kiện lần này, cái tên tiểu hồn đản kia luôn không nhận tình của hắn, luôn cùng tranh cãi với hắn.

Người khác tranh bề đầu cũng muốn được hắn sủng hạnh, y lại kháng cự cứ như bị cưỡng gian! Đặc biệt cho phép y ở trên long sàng của mình nghỉ ngơi nhưng y vừa tỉnh lại cứ nhiên la hét muốn rời khỏi! Hoàn Húc cảm thấy tôn nghiêm đế vương của mình lại một lần nữa bị tên tiểu hồn đản không biết nên nói là ngu xuẩn hay là ngộ nghịch kia xúc phạm .

“Khụ khụ!” Lão Thừa tướng Trâu Nghiêm cố ý ho nhẹ vài tiếng, nhắc nhở vị hoàng đế bệ hạ cấp trên đang như đi vào cõi thần tiên vũ trụ kia nên hồi hồn! Thật là, trong bầu không khí hội đàm quân sự nghiêm túc như vậy mà vị hoàng đế luôn luôn nghiêm nghị này lại thất thần? Người khác có thể nhìn không ra, nhưng đối với lão nhân khôn khéo với ánh mắt xảo quyết Trâu Nghiêm này, cái cười tỉnh kẻ âm hiểm trong mắt hoàng đế ngẫu nhiên hiện lên đã bị hắn nhìn thấu rõ.”Bệ hạ, cự thủ thần cho rằng kế hoạch của Lý tướng quân mặc dù không phải sách lược vẹn toàn nhưng cũng có thể dụng, không biết bệ hạ cho rằng như thế nào?”

“Nếu Thừa tướng cảm thấy có thể, vậy cứ theo ý của Hứa ái khanh mà làm!” Hoàn Húc không chút dấu vết thu hồi tâm thần nghiêm túc nói

“Tuân mệnh!” Hứa Trung Hứa tướng quân lấy sự dũng mãnh mà vang danh tiến lên từng bước ôm quyền lĩnh mệnh.

“Hôm nay đến đây thôi, các vị ái khanh cáo lui đi!”

“Dạ, bệ hạ!”

Đợi bọn hắn đều lui hết, Hoàn Húc cũng đem tấu chương cầm trong tay đẩy ra, đi ra ngự thư phòng phân phó: “Bãi giá Minh Dương Cung!”

Tử Li cuộn ở trong ổ chăn mơ mơ màng màng tựa hồ nghe thấy có người đẩy cửa đi vào, lặng im trong chốc lát, bỗng nhiên một bàn tay lạnh lạnh dán lên trên trán của mình, tiếp theo nghe được một thanh âm trầm thấp: “Nuôi các người làm cái gì? Chủ tử bị bệnh cũng không một người đến hầu hạ ?”

“Nô tài đáng chết!” một trận thanh âm dứt nôi của quần áo sát lên đất.

“Còn quỳ ở đó làm cái gì? Còn không đi tìm Lí thái y đến?”

“Dạ, dạ, bệ hạ!”

Tử Li chậm rãi mở ra mí mắt, tiếp theo liền nhìn thấy gương mặt hiện tại hắn không muốn nhìn thấy nhất. Vì thế ánh mắt nhất quát (liếc), cổ nhất phiết (quẹo qua một bên =]), chui vào ổ chăn.

Hoàn Húc vừa thấy, trong lòng lại nổi khí, hắn mặt lạnh hướng một bên thị nữ nói :”Các người đều lui ra.”

Các nàng lập tức thấp thỏm lo âu rời khỏi phòng. Xuân Lam nhìn thấy Minh Nguyệt bộ dáng muốn nói lại thôi, vội vàng khoát tay dắt ống tay áo của nàng lui xuống.

Chờ những tên nô tài đang bất an rời khỏi phòng, Hoàn Húc mới quay đầu lại nhìn chằm chằm Tử Li tự cho là lui vào ổ chăn là có thể mọi sự đại cát, lên tiếng nói: “Trăm đếm đến ba, nếu người không ra cũng đừng trách trăm không lưu tình.”

Ổ chăn run run.

“Một,”

Ổ chăn siết thật chặt.

“Hai”

Ổ chăn rụt lui.

“Ba! Tốt lắm!”

Hoàn Húc chịu đựng xúc động muốn một chương phé hắn đi, tiến lên kéo lấy góc chăn dùng sức lôi kéo, Tử Li mất đi che chở liền cứ như vậy mà liệt liệt bại lộ trong tầm mắt lạnh băng của hắn.

Tử Li cố ý nhắm mắt lại duy trì nguyên trạng, bỏ qua luôn cái chăn đã bị kéo đi. Vốn cũng bởi vì phát sốt mà toàn bộ gương mặt đều ửng hồng, hiện nay lại vì một trận che đậy mà đã biến thành trứng tôm bị luộc chín. Hai má phần hồng nộn nộn, cái cổ mảnh khảnh kéo dài tới xương quai xanh tinh xảo, tham nhập vào cổ áo thoáng mở rộng.

Rất không thoải mái mà cảm thấy tầm mắt băng hàn phóng đến trên người mình đột nhiên trở nên quái dị, đến khi Tử Li mở lớn đôi mắt, quả nhiên thấy Hoàn Húc đang lấy ánh mắt dâm loạn nhìn hắn!

“Bắc Linh hoàng tử chơi trò rúc trong bụi hoa thời gian dài như vậy, có từng nghe qua cách nói người càng phát nhiệt sẽ càng khiến người tiêu hồn?” Hoàn Húc tà nịnh cười khê hởi.

Tử Li lập tức cảnh giác theo dõi hắn, thân mình nhịn không được rụt lui về phía trong. Bộ dáng gầy teo nho nhỏ lại lạnh run thoát nhìn thật là đáng thương.

Hai người liền như vậy giằng co một trận, bỗng nhiên Hoàn Húc một tiếng than nhẹ đem chăn một lần nữa quay về trên người Tử Li.

“Người thật sự cứ không biết phân biệt như vậy? Cứ ương ngạnh như vậy sao?” Hoàn Húc giúp hắn dịch hảo chăn bắt đắc dĩ nói, “Người nhìn xem, mỗi người đều bởi vì muốn được ân sủng của trăm mà mình tranh ám đấu, toán tâm lộng quyền, vì sao người lại đối với ước mơ mà người khác tha thiết khinh thường chối bỏ, thậm chí cực lực kháng cự như thế?”

Tử Li nghe hắn nói cứ như lẽ đương nhiên lập tức bị chọc giận nhịn không được căm giận hướng hắn nói: “Bởi vì ta không muốn làm một con dã thú bị giam ở trong lồng! Người hiện tại chỉ đơn giản là sắm vai một nhân vật tuần thú sư (người huấn luyện thú), người dùng huyết nhục (máu thịt) tươi ngon dụ dỗ bầy dã thú của người, khiến cho bọn họ cắn xé lẫn nhau, tàn sát lẫn nhau, khiến bọn họ vĩnh viễn tranh đấu đến chết cho đến khi người xem chán chê. Người chẳng qua chỉ là một kẻ đáng thương bởi vì không có người đồng hành mà lựa chọn xem bầy thú tranh đấu, thu hồi bộ dạng người tự cho là đúng đi, ta không phải dã thú trong lồng của người, cái người gọi là ân sủng, ta tuyệt không cần!” Nói xong ngực kịch liệt phập phồng ngoan cường trừng mắt hắn.

Hoàn Húc thật sâu nhìn vào mắt y, thật lâu sau, bỗng nhiên cười khê lên, tiếp theo càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng bắt đầu cười ha ha.

Tử Li nhìn hắn giống như nhìn thấy kẻ điên.

“Ha hả, ha hả, tiểu Cẩn Du nha, ngươi thật sự là làm cho trẫm ngoài ý muốn!” Hoành Húc tự tiểu phi tiểu nhìn ánh mắt đen láy của Tử Li, nơi đó tinh khiết như nước, nơi đó rõ ràng ánh lên gương mặt một người nam nhân lạnh lùng mà tịch liêu.

“Bất quá, ta thích! Không phải trẫm, là ta!” Hoành Húc xoa xoa khóe mắt của Tử Li nhẹ giọng nói.

Tiếp theo hôn thật sâu lên đôi môi người dưới thân.

29. Q.1 - Chương 29: Ngoại Truyện Ngày Cá Tháng Tư

Tiểu Húc Húc dục cầu bất mãn đang đối diện với xuân cung đồ, chợt nghe ngoài cửa có người rón ra rón rén tới gần. Tiểu Húc Húc vội vàng cuộn tròn bức họa giấu đi, hướng tới người vừa đến giận dữ hét: “Tên vương bát cao tử (con dê =]]]) nào ở ngoài cửa?”

Tiểu Li Li đẩy cửa đi tới ủy ủy khuất khuất nhìn hắn: “Tiểu Húc Húc, người ta ngủ không được a! Chạy đến tìm người, người cư nhiên mắng chửi người gia là vương bát cao tử! Ô ô

~”

Tiểu Húc Húc vội vàng đi qua ôm lấy cái eo nhỏ của hắn, móng vuốt luồn đến phía sau lưng xoa xoa an ủi: “Là ta không tốt, tiểu bảo bối đừng khóc!”

“Ô ô

~”

“Được rồi, bảo bối nhi muốn như thế nào mới bằng lòng nguôi giận?”

“Ô ô, người ta muốn phạt người!”

“Hảo hảo, bảo bối cứ tùy tiện phạt!”

“Thật sự? Người ta cùng với người làm một chuyện thoải mái nga!”

Tiểu Húc Húc vừa nghe lập tức tâm hoa nộ phóng, “Hảo hảo, vậy chúng ta lên trên giường rồi nói sau!”

“Nằm xuống!” Gương mặt Tiểu Li Li ửng hồng hàm xuân lướt qua hắn nhẹ giọng nói.

Tiểu Húc Húc tâm thần rung động vội vàng nghe theo.

“Nằm xoay người lại!”

“Ách? Xoay người? Xoay người lại ta làm như thế nào a?”

“Ô ô

~”

“A, hảo hảo hảo, ta xoay. Di, bảo bối nhi lấy dây làm gì?”

“Buộc người nha!”

“Đa? Vì cái gì phải buộc ta nha?”

“Nếu không buộc để cho người phản kháng ta như thế nào ngăn cản a!” Tiểu Li Li hắc hắc âm hiểm cười vội vàng buộc chặt.

“Bảo, bảo bối a, ngươi không phải nói chúng ta đến làm một chuyện thoải mái sao?” Tiểu Húc Húc nơm nớp lo sợ hỏi han.

“Phải nha, là thực thoải mái, giúp người giãn giãn gân cốt không phải là chuyện thực thoải mái sao?” Tiểu Li Li tháo giày nhảy lên trên giường, nắm tay xoa xoa nhìn miêng thâm thệt phía dưới nói.

“Bảo bối nhi muốn làm.. A ——”

“Mẹ ôi, người ta chịu cung hình còn chưa có kêu thảm như người!” Tiểu Li Li dẫm trên lưng của hắc ngaoan độc nghiền động.

“A —— gãy rồi gãy rồi gãy rồi muốn gãy rồi ——”

“Hắc hắc, thoải mái đi! Ta giẫm, ta giẫm, ta giẫm giẫm giẫm!”

“Ngao, ngao, ngao ngao ngao ——” (ghi chú: tiếng gào khóc)

Lúc lâu sau, tiểu Li Li thần thanh khí sảng từ trong phòng đi ra, “Hắc hắc, cho người nửa đêm phát xuân, muốn phát xuân cũng đừng làm ra tiếng vang lớn làm ồn đến giấc ngủ của lão tử!”

Như bỗng nhiên nhớ lại cái gì lập tức hướng vào bên trong hồ: “Cái kia, ngày cá tháng tư khoái hoạt a!”

Tiểu Húc Húc miệng đang sùi bọt mép vô lực run rẩy.

30. Q.2 - Chương 1

Cơn gió sáng sớm biêng nhác có chứa một chút sợ sệt lướt qua sa mạn cửa sổ nửa trắng đục nửa trong suốt làm phát lên thanh âm như có như không trước nhuyển tháp, khe hở lúc ẩn lúc hiện đúng lúc có thể nhìn thấy gương mặt buồn ngủ của thiếu niên ở bên trong. Hàng chân mày đẹp hoàn toàn giãn ra, nhãn tiệp (lông mi) dài mà mật (dày) tà tà hấp háy, cái mũi thanh tú thẳng tắp phập phồng thở như là tiểu động vật đang kiếm ăn, còn có đôi cánh hoa duyên dáng đang hé mở, vô tình lộ ra sắc thái diễm đam đến an bình.

Cái cúc áo trải qua một đêm đầu đá đã trở nên không quá bền chắc rồi cục cũng rời ra khi thiếu niên xoay người, y sam rớt xuống lộ ra hơn phân nửa bả vai với làn da nõn nà, thiếu niên bất giác hồn nhiên miễn cưỡng cọ cọ lớp tơ lụa mềm mại dưới thân, sau đó theo thói quen nâng chân khoát lên trên chăn, vén lên vật y đơn độc lại không chút nào keo kiệt mà loã lồ ra một cái chân trắng nõn thon dài. (cái tướng ngủ mất nét hết sức ==)

Làm cho Hoành Húc sau khi thương nghị chính sự xong lại tới đây, nhìn thấy chính là một bức tranh phiến tình liêu nhân như vậy!

Hoành Húc bị cảnh đẹp đánh sâu vào có chút tâm viên ý mã (cái tâm lăng xăng nhưc nhối ==)) đi đến trước giường, ánh mắt tham lam nhìn mảng lớn da thịt sáng bóng đang dao động trên người thiếu niên.

Tử Li trong lúc ngủ mơ ngâm khê một tiếng, tiếp theo xoay người nằm ngửa, tư thế toàn thân mở ra này tựa như dê con đang được dâng lên đàn tế, lộ ra cái bụng thật to mềm mại nhu thuận động lòng người đủ để khiến người bên cạnh phạm tội.

Hoành Húc cúi xuống ở trên đầu vai mướt mà mút ra một cái dấu hồng hồng, tiếp theo đầu lưỡi cuộn lại một đường đi xuống, liếm lộng hai hạt anh quả ngon ngọt.

“Ân” trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên rỉ tình tế.

Hoành Húc nâng mắt lên nhìn thấy hàng chân mày xinh đẹp hơi hơi nhíu, nhãn tiệp như cây quạt nhỏ cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Hoành Húc tà mị nhếch nhếch khóe môi, thân thủ dọc theo cặp đùi non mềm ngọc nhuận xoa nắn dần về phía trước, tiếp theo thủ pháp lão luyện nắm lên bộ vị mẫn cảm hơi hơi nhếch lên kia, nhẹ nhàng xoa nắn. Hô hấp của Hoành Húc có chút dồn dập một bên trên chọc dục vọng của Tử Li một bên xem xét mỹ thái (dáng vẻ xinh đẹp) của hắc dưới tay mình mà nở rộ.

Khoái cảm giống như mộng lại không phải mộng làm cho Tử Li khó nhịn cong cong ngón chân, hắc cảm thấy mình hắc phải nên mở to mắt tỉnh lại, nhưng cảm giác toàn thân vô lực cứ như bị mộng đè khiến cho hắc căn bản không phát ra một tia khí lực để mở ra hai mí mắt trầm trọng. Khoái cảm còn đang kéo dài, tất cả đều tập trung ở một chỗ dưới thân, nơi đó bị thiêu đốt giống như nham thạch nóng chảy quay cuồng, lại giống như lông chim nhẹ lướt, một loại thoải mái kì quái lại khó nhịn luân phiên khiến cho hắc vừa muốn

hồ to đình chỉ lại vừa khiến cho hần muốn cầu xin tiếp tục. Tử Li cũng không biết thân thể hần đang ở trong loại khoái cảm cực hạn dây dưa khiến hạ thân dần dần lộ ra mị hoặc tựa như sợ nam mà phòng xuất. Bỗng nhiên chỉ cảm thấy cả người giật mình một cái trong đầu bạch quang chợt lóe, thất hồn ngẩn ngui tuyệt không thể tả!

Tử Li bỗng đứng mở to mắt, không chút tiêu cự đối diện với đỉnh giường chạm rồng khắc hoa thở hỗn hển, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, hần hoa mắt nhức đầu ngồi dậy, trong phòng ngủ không có một bóng người mà chỉ có làn gió sớm không ngừng trên chóc sa mạn.

“Chẳng lẽ là nằm mơ?” Tử Li nhíu mày vỗ vỗ cái trán lẩm bẩm.

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Minh Nguyệt Xuân Lam cùng vài thị nữ bưng mặt bồn (bồn rửa mặt), chung muối, ly trà, dọi phân phó rửa sạch vật dụng mới tiến vào.

“Điện hạ, ngài tỉnh! Ta nói nếu ngài còn ngủ thì chúng ta cũng sẽ đánh thức ngài!” Xuân Lam trêu đùa nói.

“Điện hạ mau súc miệng đi, ăn sớm một chút còn phải đứng giờ dùng dược Lí thái y cho người đưa tới a!”

“Như thế nào còn uống nha! Cơn sốt của bản điện hạ đã sớm lui!” Tử Li mặt mũi ai oán nói. Hần vừa nghĩ tới cái thứ thuốc đông y đen ngòm đắng muốn chết kia liền nhịn không được dạ dày co rút, đều đã uống ba ngày, hiện tại lại còn phải uống!

Minh Nguyệt thấy gương mặt khổ qua của hần liền biết hần sợ khổ dược kia, cho nên hé miệng khẽ cười nói: “Thuốc vào miệng sẽ không còn đắng nha, điện hạ, càng là đắng lại càng hữu hiệu, sốt của điện hạ tuy là lui, bất quá Lí thái y nói điện hạ thân thể yếu đuối, chi bằng dùng dược hảo hảo điều trị một phen!”

Tử Li bất đắc dĩ thở dài, tiếp nhận chung muối bắt đầu súc miệng, rửa mặt. Khi cho các nàng bưng dụng cụ lui ra ngoài, Tử Li bỗng nhiên gọi lại Minh Nguyệt hỏi: “Vừa rồi có ai tới phòng ta?”

“Có ta, Xuân Lam.”

“Ta không phải nói các người!”

“Này, bệ hạ sáng nay đã tới!”

“Hừ, ta biết ngay mà, cái tên hôi lang vô khổng bất nhập (không nơi nào không vào được) kia.” Tử Li buồn bực nói thầm.

“Ách?”

“Không có gì. Minh Nguyệt, về sau nếu hần còn muốn tiến vào, người nhất định phải nhớ rõ đánh thức ta, biết không?”

“Ách, vâng!”

31. Q.2 - Chương 2

Khi Tử Li còn đang dùng thức ăn sáng thì Mặc Thủ cũng đã mang theo một dược hạp (hộp thuốc) đi tới cửa. Mấy thị nữ khác nhìn thấy người đến là thị đồng đưa thuốc, đều vội vàng đưa hần vào trong.

“Điện hạ, dược đưa tới!” Mặc Thủ cẩn thận ôm dược hạp đi đến trước mặt Tử Li cúi đầu nói.

Tử Li gian nan nuốt xuống miếng rau trong miệng cau mày nói: “Trước đem đến chỗ khác đi, đợi lát nữa rồi uống!”

Minh Nguyệt nghe Tử Li nói lại đi tới, không khỏi khuyên can: “Điện hạ điều này sao có thể, nếu lằm canh giờ dược hiệu sẽ phát huy không được đầy đủ! Huống hồ dược lạnh cũng sẽ uống rất đắng!”

Tử Li biết có một nữ bao thanh thiên thiết diện vô tư như Minh Nguyệt coi chừng dùm, bản thân mình dù có muốn trốn cũng sẽ không xong! Hắn đành phải bắt đắc dĩ thở dài hướng Mặc Thủ nói: “Vây hiện tại đưa cho ta đi!”

Mặc Thủ lĩnh mệnh, vội vàng mở ra được hạp thật cẩn thận nâng ra một chén thuốc đen thui còn một chút nhiệt khí đưa đến trước mặt Tử Li.

Tử Li bữu môi tiếp nhận, hít sâu vài cái, sau đó một hơi rầm ừng ực đem thuốc tọng vào trong bụng, cuối cùng đến khi còn lại ước chừng một phần tư thì thật sự là chịu không nổi, chỉ thấy hắn đem bát đặt lên trên bàn liền cúi thân mình bắt đầu nôn ra một trận.

Trải qua vài lần kinh nghiệm, Minh Nguyệt cùng Xuân Lam đối với phản ứng của Tử Li đã thuộc nằm lòng, cho nên bọn họ đợi Tử Li tiếp nhận chén thuốc đã đem đường cùng nước trà chuẩn bị thỏa đáng, thấy Tử Li bắt đầu nôn khan liền chạy nhanh đưa lên nước trà cho hắn súc miệng, sau đó lại đưa lên miếng đường cho hắn ngậm.

Tử Li hoàn thành công tác đầy đủ xong, ngừng nghỉ trong chốc lát rồi nói: “Rất cực cũng không có việc gì! Ai, mỗi lần biểu diễn thật đúng là muốn lấy mạng, chẳng những đắng mà còn thối! Làm cho người ta vừa ngửi đã muốn phun! Cũng không hiểu được người khác vì sao luôn nói được thơm được thơm mà không nói được thối được thối!” (ám thị đó e=|||||)

Minh Nguyệt Xuân Lam nghe vậy không khỏi hé miệng nở nụ cười.

Xuân Lam trêu ghẹo nói: “Điện hạ, được những người đó uống đều là lấy bạch chỉ, huân thảo, đồ nhược, đồ hành cùng hao bản ngao ra mà!” (toàn là thuốc đông y đấy, àj muốn hiểu rõ vui lòng hỏi bác Gồ)

“Ha ha!” Tử Li không hiểu rõ lắm nên chỉ đành cười gượng vài cái.

“Điện hạ, nếu ngài đã uống xong được, vậy Mặc Thủ cáo lui trước!”

“Ai, Mặc Thủ từ từ, người lưu lại trong chốc lát được không? Ta còn có vài lời muốn cùng người nói!” Đợi sau khi Minh Nguyệt cùng Xuân Lam lui ra ngoài, Tử Li mới nói, “Mặc Thủ người không phải đang giận ta?”

“Mặc Thủ không tức giận!”

Tử Li đi đến trước mặt Mặc Thủ, “Thật sự? Người không có giận ta giấu diếm thân phận với người?”

“Ấn. Mặc Thủ không có tức giận, chỉ là cảm thấy ngoài ý muốn mà thôi!” Mặc Thủ ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của Tử Li nghiêm túc nói. Lúc trước Tử Li bỗng nhiên không còn xuất hiện nữa, Mặc Thủ vẫn thực lo lắng, hắn không biết Tô đại ca có phải hay không bị chủ tử phạt hoặc là xảy ra chuyện gì khác, hắn thực hối hận tại sao mình không hỏi rõ ràng Tô đại ca là ở cung nào, nếu sớm biết thì chính mình cũng có thể đi hỏi thăm! Mặc Thủ còn thường xuyên đến tiểu viện kia chờ đợi, đợi một ngày có thể lại nhìn thấy Tử Li! Khả nhiều lần đều thất vọng rồi, thẳng đến lần đó theo Lý đại nhân đến khám bệnh ở tẩm cung bệ hạ mới gặp được Tử Li! Chẳng qua cuộc hội ngộ như vậy thật sự là ngoài ý muốn của hắn! Hắn vẫn nhớ rõ thiếu niên nằm ở trên giường lúc ấy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, dưới hàm tràn đầy máu tươi, thân mình nhỏ nép trong lòng sần thật to, bộ dáng suy nhược làm cho người ta nhìn đã cảm thấy đau lòng không thôi!

Tử Li biết Mặc Thủ cũng không có hỏi lại mới nhẹ nhàng thở ra: “Không tức giận là tốt rồi! Vậy người về sau còn nhận thức Tô đại ca ta đây không nha?”

“Ách, nhưng Tô đại ca cũng không phải Tô đại ca, điện hạ cùng Mặc Thủ thân phận cách xa, Mặc Thủ không dám vượt qua!”

“Cái gì điện hạ hay không điện hạ, cách xa hay không cách xa!” Tử Li đặt lên bả vai Mặc Thủ nói, “Mặc lão đệ nha, người nên biết điện hạ ta đây chẳng qua chỉ là danh hiệu trên danh nghĩa, nói đến thân phận của ta, nói trắng ra chỉ là một tù nhân. Người nói như vậy có phải hay không khinh thường ta nên không muốn cùng ta dính tới quan hệ gì nha?”

“Không phải, không phải!” Mặc Thủ nghẹn họng hoảng đến liên tục lắc tay nói, ” trong lòng Mặc Thủ chưa từng nghĩ như vậy!”

“Nếu không nghĩ tới, vậy bây giờ còn nhận biết Tô đại ca ta đây hay không?”

“Ân.” Mặc Thủ có chút ngưng ngưng gật đầu.

“Lúc này mới là anh em a!” Tử Li vỗ vỗ bờ vai của hắn hào khí nói, “Về sau người có Tô đại ca hậu thuẫn a, có ai khi dễ người người lập tức tới tìm ta, ta giúp người xử hắn!”

“Ách! Hảo! Bất quá, Mặc Thủ có điểm nghi vấn, diện hạ vì sao phải gọi mình là họ Tô? Diện hạ không phải họ An sao?”

“Này, vấn đề này có điểm phức tạp, cứ xem nhẹ nó đi! Bất quá người chỉ cần biết rằng ta gọi là Tô Tử Li, là Tô đại ca của người là được rồi!”

“Nga!”

Tử Li càng kéo hắn lại gần giả bộ làm tỉnh hỏi: “Khụ khụ, Mặc Thủ nha, còn nhớ rõ chuyện lần trước lúc ta giúp người đảo được, tay đụng tới một loại dược phấn (thuốc bột), sau đó làn da của ta liền ngứa lên vừa đau lại nóng không?”

“Đương nhiên nhớ rõ! Trước đó ta đã nói với ngài không thể loạn chạm vào nó!” Mặc Thủ có chút kỳ quái Tử Li vì cái gì bỗng nhiên nhắc tới việc này.

“Hiện tại dược phấn kia người còn không?”

“Có, trong dược khổ có rất nhiều mà!”

“Người có thể lấy đến không?”

“Này đương nhiên, ta là người trông nom dược khổ a!”

“Vậy thì tốt quá! Người có thể lấy một chút đưa cho Tô đại ca của người không?”

“Có thể, trở về ta cùng Lý đại nhân nói một tiếng, hắn hẳn là sẽ cho!”

“Không phải, không phải, ta là nói người đưa cho ta, lấy trộm, không thể để cho người thứ ba biết đến nga!”

“Ách, là cho ta đi trộm sao?” Mặc Thủ nháy mắt mấy cái hỏi.

“Này, này không tính là trộm, chỉ có thể nói là lén lấy, dược không? Người là trông nom dược khổ đúng không? Như vậy người còn có quyền lợi lấy vài thứ, biết không?”

Mặc Thủ mờ mịt lắc đầu.

“Được rồi, được rồi, nói như vậy đi, cùng người giữ dược khổ còn có những người khác đúng hay không? Những người đó khẳng định không được đầy đủ bốn phần thành thật giống như người vậy đúng hay không? Bọn họ khẳng định cũng sẽ âm thầm trộm lấy dược liệu trong dược khổ đúng hay không? Nếu dưới tình huống bọn họ lấy mà người không lấy, bọn họ sẽ cảm thấy dược người quá mức thanh cao, cùng bọn họ căn bản không phải một loại người, cho nên bọn họ sẽ ngầm xa lánh người, hãm hại người! Vì để người có thể có một hoàn cảnh làm việc và mối quan hệ giao tiếp với người tốt hơn, người phải hi sinh vấy bùn lên thân, bọn họ mới không cảm thấy dược người là ngoại tộc, mới có thể không kháng cự người thậm chí chấp nhận người!” Tử Li mang lời nói thắm thía vỗ vỗ bờ vai của y nói, “Cho nên Mặc Thủ, người phải trộm dược, nga không, là lén lấy dược! Đi thôi, đi lấy loại dược phấn ta đã nói với người cho ta, sau đó chứng minh cho bọn hắn xem, người cùng bọn họ là giống nhau!” (mẹ ôi =]]]]]]]])

Mặc Thủ lẳng lặng nhìn Tử Li, trong mắt rộng mở quang mang làm cho Tử Li nhìn không được chột dạ rút lui đầu.

“Ta cuối cùng cũng biết vì cái gì bọn họ luôn nơi chốn khó xử ta, cảm ơn Tô đại ca đã chỉ điểm! Ta nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người lén lấy dược dược! Tô đại ca ta đi trước, sau khi lấy dược xong ta sẽ lập tức đưa tới cho người!”

Tử Li nhìn bóng dáng Mặc Thủ vội vàng đi ra, bỗng nhiên có chút hối hận vì sự xui khiến của mình!

32. Q.2 - Chương 3

“Tám viên, chín viên, mười viên! Mười viên dạ minh châu, năm khối lam điền ngọc, sáu cái nhẫn phỉ thúy, còn có mười ba phiến vàng lá, tám sợi trân châu hạng liên(vòng cổ), còn có một cái, cái này gọi là gì? Ai, quần nó làm chi, chỉ cần đáng giá là được!” Tử Li đóng cửa sổ ngồi xồm bên giường đem tài sản hẩn mỗi ngày sưu tầm lấy ra để trên đệm chuyên chú tính toán một lần. “Như vậy có vẻ còn chưa đủ nha! Ai biết ta phải trốn chạy bao lâu mới có thể hoàn toàn thoát khỏi truy binh chứ? Đến lúc đó nơi nào cũng phải dùng đến tiền nha! Ừ, quả thật không đủ! Còn phải thu thập nhiều thêm một chút mới được!” Nghĩ như vậy, Tử Li cẩn thận đem châu báu gói kỹ chuẩn bị thả lại dưới sàng, “Không được, đặt ở nơi này rất không tốn sức tìm thấy! Vạn nhất có người quét tước đáy giường ta đây không phải mất trắng còn gì!”

Tử Li nhìn chung quanh phòng ở, phát hiện cũng không có chỗ nào đủ an toàn có thể dùng để giấu mấy thứ này!

Đang lúc Tử Li phát sầu nên đem tang vật giấu ở nơi nào thì chợt nghe ngoài cửa truyền đến một thanh âm lạnh lạnh: “Thỉnh Bắc Linh tam hoàng tử tiếp chỉ thụ thưởng ——”

Tiếp chỉ thụ thưởng? Làm cái gì rầm rộ vậy a? Tử Li vội vàng lấy châu báu nhét vào bên dưới gối đầu của mình rồi lọt tọt chạy ra phía cửa, còn chưa có mở thì cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đẩy ra, Minh Nguyệt cùng Xuân Lam mặt mang vẻ vui mừng vội vàng đi tới hành lễ nói: “Chúc mừng điện hạ, xin điện hạ mau cùng chúng ta đi ra tiếp chỉ!”

Tử Li có chút khó hiểu bị các nàng một tả một hữu khiên ra chính sảnh, vừa tới cửa đã bị bọn cung nữ thái giám đứng trong viện tay nâng khay làm cho hoảng sợ. Oa, nhiều người như vậy!

Lầm công công vừa thấy Tử Li, lập tức đi lên trước mặt mảy mảy hổ nói: “Điện hạ vạn phúc a! Mấy ngày trước đây nghe nói điện hạ ngài kim thể (thân thể quý báu=.) nhiễm bệnh, lão nô trong lòng rất gấp nha, nhưng vì phải thường xuyên ở trước mặt bệ hạ hầu hạ, cho nên không thể lại đây ân cần thăm hỏi điện hạ. Nay lão nô phụng mệnh riêng tiến đến truyền chỉ cho điện hạ ngài, nhìn thấy điện hạ ngài đầy mặt hồng quang, kim thể an khang cũng an tâm!”

Tử Li nghe hẩn mở miệng đem từ đầu tới đuôi khách sáo một lượt, thật là một tên tiểu nhân thấy gió bẻ lái xu nịnh! Bất quá mọi người đều nói”Giờ tay không đánh mặt người cười”, nhìn hẩn cười thiếu điều đã tới trình độ thấy rằng không thấy mặt, Tử Li cũng không muốn làm hẩn mất mặt, cũng chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười cùng nói vài lời khách sáo.

“Vừa rồi nghe Lầm công công nói truyền chỉ, không biết Lầm công công truyền chỉ gì?”

“Ôi, xem lão nô hồ đồ, chỉ để ý cùng điện hạ ngài nói chuyện mà trì hoãn chính sự! Sáng nay bệ hạ thu được cống phẩm từ phiên quốc, thật là vui sướng cho nên đem cống phẩm phân ra để các nô tài đưa đến các vị nương nương cùng công tử, phần của điện hạ ngài là bệ hạ tự mình chọn lựa nha,vinh dự này ngay cả nương nương công tử cũng hưởng không được” Lầm công công tự cố vuốt mông ngựa nói, vẫn không phát hiện gương mặt Tử Li càng ngày càng khó coi.

“Điện hạ nhìn xem này danh mục quà tặng này,”

Tử Li đen mặt một phen đoạt lấy thánh chỉ trong tay Lầm công công ném trên mặt đất, hành động đại nghịch bất đạo này thoáng chốc làm cho những người có liên can chung quanh quá sợ hãi.

Chỉ thấy Tử Li hẩn hẩn mắng: “Cái gì vậy, ngươi trở về nói cho cái tên hoàng đế tự cho là đúng kia của ngươi biết ,bản điện hạ không phải phi tần hậu cung cũng không phải nam sủng của hẩn, cống phẩm phần thưởng chó má gì đó bản điện hạ không cần! Đem đi, đều đem đi hết cho ta!” Tử Li đem Lầm công công còn đang sững sờ ở tại chỗ đẩy ra bên ngoài.

“A, tên nào làm cho con nhím nhỏ của trẫm dựng gai lên đầy người thế này?” Bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm trầm thấp từ ngoài cửa truyền đến.

“Nô tài tham kiến bệ hạ!” Hành động cả kinh của Tử Li làm đám cung nữ thái giám liên can đang đứng chờ tại chỗ bỗng nhiên nhìn thấy Hoàn Húc đi đến, lúc này mới phục hồi tinh thần lại vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Trong sân viện chỉ có Tử Li đứng xuất hiện một bóng dáng cao cao, kỳ thật vừa rồi khi nghe đến thanh âm của y thì Tử Li cũng đã hối hận vì hành động của mình, này quá mức lỗ mãng, không khéo bị rơi vào tay tên hoàng đế hỉ nộ vô thường này, người tuyệt đối thiệt thòi sẽ là chính mình! Tựa như hiện tại, mình bị y dùng ánh mắt tự tiếu phi tiếu nhìn chăm chú làm cho khí thế lập tức tụt nửa phần, nhưng làm cũng đã làm rồi, Tử Li cũng không có lý do khiến mình sợ hãi rồi đột nhiên chịu thua giải thích, đây không phải là phong cách của hần, hơn nữa cũng quá dọa người! Cho nên Tử Li đành phải cố gắng thẳng thắt lưng sắc thái can trường không biết sợ cùng Hoàn Húc giằng co .

“Người còn chưa nói cho trẫm, đến tột cùng là vì chuyện gì mà nổi giận?” Hoàn Húc đi đến bên cạnh hần hỏi, thanh âm làm cho người ta có chút phát lạnh.

Tử Li nuốt nước miếng đáp: “Ta lúc trước đã nói với người rõ ràng, ta không phải nam thị của người, ta cũng không cần thiên ý ân sủng của người!”

“Nói như vậy hóa ra là trẫm làm cho tiểu Cẩn Du mất hứng, nếu như vậy, để trẫm phụ trách dỗ cho tiểu Cẩn Du cao hứng đi! Người tới, đem mấy tên nô tài kia dẫn tới!”

33. Q.2 - Chương 4

Tử Li có chút mờ mịt nhìn thị vệ áp tải vài cung nữ thái giám sắc mặt sợ hãi đi đến, hần thật sự không rõ hoàng đế này lại muốn làm trò xiếc gì!

“Tiểu Cẩn Du, người còn nhận ra những người này?” Hoàn Húc nhìn hần hỏi.

Tử Li quét nhìn bọn họ một chút, cảm giác quả thật có điểm nhìn quen mắt, nhưng nhất thời cũng không nhớ nổi đến tột cùng là người nào .

“Ha hã, nàng kia người còn nhận được?” Hoàn Húc đi qua nâng mặt một cung nữ lên đối diện với Tử Li.

“Ách, đây không phải là cung nữ lần trước mắng ta sao?” Tử Li trong lòng không khỏi đập mạnh một cái, xem tình hình này chẳng lẽ là muốn xử phạt những người này?

“Bệ, bệ hạ, tha mạng a,” cung nữ kia đôi môi tái nhợt run rẩy cầu xin.

“Người là muốn xử phạt bọn họ sao?” Tử Li có chút không xong nhìn nam nhân luôn lộ ra một cổ hơi thở hung ác nham hiểm trước mắt.

“Bọn họ từng làm cho tiểu Cẩn Du của trẫm sinh khí, trẫm hiện tại báo thù cho người, người hần là sẽ cao hứng đi!”

“Người chẳng lẽ tính toán giết bọn họ?”

“Ha hã, tiểu Cẩn Du nha, giết người là một chuyện đơn giản mà lại buồn tẻ, kết quả quá dứt khoát thường làm cho người ta không thể nghiệm được khoái ý của quá trình! Cho nên trẫm không định như thế mà giết bọn họ!”

Đây là câu trả lời khủng bố kiểu gì, hần cũng không phải cái loại người bạo ngược cuồng vừa nhìn thấy người khác thống khổ kêu thảm thiết liền ức chế không được mà hưng phấn! Tử Li có chút phát lạnh nhìn nam nhân ở trước mắt.

Hoàn Húc đưa lên một ánh mắt ra hiệu, thị vệ lập tức lĩnh mệnh đem mấy cung nữ thái giám kia kéo dài tới trong viện. Cung thị quỳ đầy xung quanh vội vàng hoảng sợ cúi thấp đầu thối lui đến một bên.

Trong viện không biết từ khi nào đã đầy mấy cái giá bằng thiết được mở rộng ra, chỉ thấy thị vệ đem mấy cung thị đang bắt đầu thê thiết khóc kêu kia phân biệt dùng thiết khâu (chốt bằng thiết) túm lấy tay chân cố định ở trên cái giá.

Đám đông chung quanh đều tận lực cúi sát đầu, hoảng sợ đến ngay cả hơi chút thở mạnh cũng không dám.

Tử Li nhìn thấy một bộ trận thế chuẩn bị đại hình hầu hạ, vội vàng lôi kéo Hoàn Húc cầu tình: “Từ từ, từ từ, bọn họ một không giết người hai không phóng hỏa, người như thế nào có thể tùy tiện vận dụng khổ hình? Như vậy thật vô nhân đạo!”

Phải, hẳn lúc trước là bởi vì lời nói của cung nữ kia mà tức giận đến không nhẹ, nhưng hẳn cũng chưa bao giờ có ý niệm muốn giết nàng hoặc muốn báo thù kiểu này!

“Tiểu Cẩn Du không cần sợ hãi như vậy, có trẫm ở đây!” Hoành Húc không để ý tới vẻ cầu tình của Tử Li, ôm bờ vai của hắn tự cổ tự địa nói, “Trước đem cái lưỡi xuất ra lời cuồng ngôn của tên tiện nô kia cắt bỏ!”

“Không cần! Không thể!” Tử Li hút một hơi lạnh khí, “Không thể như vậy, nàng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi! Ta bất kể nàng từng đối với ta khẩu xuất cuồng ngôn, thả nàng, thả bọn họ được không?”

Bị một đôi mắt như ưng gắt gao nhìn chăm chăm, Tử Li cảm thấy thân thể của mình càng không ngừng trở nên run rẩy. Hoành Húc tựa hồ vừa lòng với loại cầu tình này, chỉ thấy ánh mắt của hắn thoáng nhu hòa một chút, nói: “Nếu ngay cả người bị hại cũng khoan dung đại lượng không so đo như thế, vậy trẫm cũng không tất yếu cường thế xuất đầu. Bất quá, tiện nô kia cả gan làm loạn vẫn là không thể tha thứ! Người tới, trước đem nàng và miệng năm mươi, sau đó quất roi một trăm, những người khác chờ cùng tiên hình (quất roi) một trăm.”

“Dạ, bệ hạ!”

Thị vệ đem tới trường tiên trên xe dụng cụ, sau đó vung cánh tay không chút lưu tình quất về phía một khối thân thể đang không thể động đậy.

“A ——”

Tầng tầng tiếng kêu thảm thiết thay nhau nổi lên, tiếng roi da phá không vun vút hòa vào thanh âm trầm đục của da thịt tràn ra trong không gian tĩnh lặng có vẻ phá lệ bén nhọn chói tai.

Tử Li trừng lớn ánh mắt sắc mặt tái nhợt nhìn một màn huyết tinh tràn ngập trước mắt, hắn hiện tại mới biết được Hoành Húc căn bản là không tính toán buông tha bọn họ, mình cầu tình chẳng qua là lùi lại thời gian bọn họ chịu hình mà thôi!

“Bệ hạ, nàng không còn thở !” Một thị vệ tiến lên chấp tay hồi bẩm.

“Thật đúng là vô dụng a, chẳng qua là hơn hai mươi roi!” Hoành Húc không mặn không nhạt nói, “Đem nàng nâng xuống.”

Tử Li khắp cả người phát lạnh nhìn cung nữ kia vài giây trước còn khóc lóc hiện giờ đã biến thành một khối thi thể huyết nhục mơ hồ, hắn không thể cứu được bọn họ, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bị quất roi chí tử.

Khổ hình còn đang tiếp tục , nhưng tiếng kêu thảm thiết đã càng ngày càng yếu, mùi máu tươi dày đặc cũng dần dần tràn ngập không khí chung quanh, thẳng đến khi cái roi thứ một trăm hoàn thành, mà một người sống sót đến phút cuối cùng cũng đã đoạn khí khi thị vệ thu roi!

Hiện trường nhất thời an tĩnh lại giống như lượn lờ một bầu không khí khủng bố tĩnh mịch, làm cho người ở chỗ này đều cương thân mình không dám có hơi chut nhúc nhích.

“Tiểu Cẩn Du đang sợ hãi sao? Người phải biết rằng trẫm sẽ không như vậy đối với người, trừ phi, người làm ra chuyện gì làm cho trẫm khó có thể chấp nhận, nếu như vậy,” Hoành Húc vén lên một luồng tóc đưa đến bên miệng khẽ hôn một cái, nói tiếp, ” trẫm cũng không biết sẽ đối với người làm ra trừng phạt như thế nào! Cho nên, tiểu Cẩn Du, người cũng tuyệt đối không thể để cho trẫm khó xử a.”

Tử Li nghe vậy cả kinh, chợt ngẩng đầu liền cứ như vậy mà chống lại đôi mắt nửa hí của Hoành Húc.

34. Q.2 - Chương 5

Lúc sau đã xảy ra những chuyện gì Tử Li đã không nhớ rõ , trong đầu phát qua một vài hình ảnh huyết tinh làm cho Tử Li chỉ muốn né ra xa, trốn đến nơi không người cái gì cũng không muốn nhìn cái gì cũng không muốn nghe!

Hắn kinh hồn táng đảm cước bộ nhanh chóng đi trở về phòng ngủ, sau đó đem cánh cửa nghiêm nghiêm đóng chặt, hai tay khẽ run rớt ly trà ỳnh, thẳng đến khi chất lỏng lạnh lẽo lướt qua khoang miệng làm dịu đi vết hầu khô khốc, hồi hộp trong lòng mới thoảng được giảm bớt. Thật là một nam nhân đáng sợ!

Cái loại ánh mắt giống như hiểu rõ hết thấy đó làm cho Tử Li thấp thỏm lo âu, chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn đã biết mình muốn chạy trốn sau đó cố ý đem trận khổ hình này đến để cảnh cáo? Chính là mình cũng không có cùng bất luận kẻ nào nói nha, hắn từ đâu mà biết được?

Tử Li kinh nghi bất định mà đoán dụng ý của Hoàn Húc, hẳn hiện tại hoang mang lo sợ, thật sự là không biết nên làm thế nào mới tốt! Chẳng lẽ hắn thật sự phải nhận cảnh cáo của tên bạo quân kia mà ngoan ngoãn sống ở chỗ này làm luyện sủng?

Không, không được, Tô Tử Li hẳn cho tới bây giờ cũng không phải là người chịu đựng khinh khi! Hắn có thể nào vì một lần đe dọa không rõ ý nghĩa của đối phương liền khiếp đảm lùi bước, buông tha cho tự do hắn luôn khát cầu để cuộn mình ở nơi này làm chim trong lồng chứ?

Nghĩ như vậy, ánh mắt mờ mịt bất an của Tử Li dần trở nên thanh minh kiên định lên!

“Điện hạ, đã đến giờ uống được!” Trải qua một hồi khổ hình sáng nay, trong lòng đám người Minh Nguyệt Xuân Lam vẫn đang sợ hãi không còn giống như bình thường tùy ý cười đùa nữa, các nàng trầm mặc đem Mặc Thủ đến ngoài phòng sau đó hướng Tử Li trong phòng hồi bẩm.

Một lát sau cửa phòng trước mắt mở ra, Tử Li đứng ở cửa quét mắt về phía bọn họ một cái, nói: “Ta đã biết, nơi này không cần các người hầu hạ, đều đi xuống đi!” Sau đó đem Mặc Thủ kéo vào, đóng cửa lại.

“Thế nào? Được lấy được không?” Vừa quay người, Tử Li liền vội vàng hỏi.

“Ân.” Mặc Thủ gật gật đầu sau đó từ trong ống tay áo lấy ra một bao thuốc bột giao cho Tử Li nói, “tuy rằng Mặc Thủ không biết Tô đại ca lấy làm gì, nhưng Mặc Thủ phải nhắc nhở Tô đại ca một chút, tuyệt đối không thể lấy thuốc này dùng chung với nước, nếu không sẽ không phải là phần ngứa bình thường mà là độc được thử gì chạm tới đều sẽ mục nát!”

“Ân, Tô đại ca hiểu được! Mặc Thủ, cảm ơn người! Người giúp Tô đại ca rất nhiều!” Tử Li vỗ vỗ bờ vai của hắn nói.

Mặc Thủ có chút ngượng ngừng cười cười.

“Nga, Tô đại ca, thỉnh uống được đi!”

” Hảo.” tầm mắt Tử Li chuyển qua bát được thủy đáng giận, kiên trì nhận lấy.

Lúc sau tự nhiên cũng tránh không được một trận cũ tái diễn, Tử Li uống vài chén nước trà mới thoảng dịu đi nhìn Mặc Thủ đang thay hắn vuốt lưng ai oán nói: “Người nói tên Lý thái y kia vì cái gì không thể đem thuốc này biến thành viên a? Càng muốn làm cho người ta uống cái thứ nước thối này!”

“Ách, Tô đại ca nói như thế, ta phát hiện Lý đại nhân có làm viên thuốc mà! Cũng không biết có phải làm cho Tô đại ca hay không!”

“Ai, quên đi. Người cũng mau trở về đi thôi, nếu muộn sẽ lại bị mắng!”

“Ân, được. Vậy Mặc Thủ cáo lui trước.”

“Từ từ, Mặc Thủ.”

“Ách? Tô đại ca còn có gì phân phó?”

“Không, Tô đại ca chỉ là muốn hảo hảo nhìn người, còn có, Mặc Thủ tuyệt đối không thể nói với người ta về quan hệ thân mật của Tô đại ca và người, nếu như có người hỏi, người cứ nói người chẳng qua là đưa qua được vài lần cho ta thôi biết không?”

“Ân, Mặc Thủ biết!”

“Tốt lắm, đi thôi!”

”Hy vọng Tô đại ca không có liên lụy người!” Nhìn cửa phòng khép lại, Tử Li lẩm bẩm nói.

.....

“Tiểu Du Nhi, ta thật sự là rất cao hứng ! Còn tưởng rằng người không bao giờ để ý ta nữa , không nghĩ tới người hôm nay cư nhiên chủ động hẹn ta đi ra nha!” Hoành Khánh chống cằm cười tủm tỉm nhìn Tử Li ở đối diện. Sáng nay mới vừa rời giường đã có người thông báo Bắc Linh điện hạ phái người đưa tin tới, Hoành Khánh ngay cả mặt cũng chưa rửa liền bỏ chạy đi ra ngoài gặp khách, sau đó thì điên thì điên chạy về bằng tốc độ bão táp tắm rửa xong xuôi, tiếp theo dưới chân lại như lướt gió ra khỏi vương phủ chạy tới hoàng cung.

Hiện tại bọn họ đang ngồi trong một gian nhà các cửa tửu lâu nổi danh kinh thành dùng cơm trưa, trên bàn bày đầy chiêu bài mỹ thực, nhưng Tử Li đang mang mục đích khác sao còn có hứng trí ăn cái gì cơm nha, hẳn chỉ là ứng phó gấp đưa vài cái, tiếp đó liền nhàn nhã ẩm trà.

“Tiểu Du Nhi, đừng chỉ mãi uống nước nha, bụng trưởng sẽ ăn thức ăn không vô a! Đến, đến, ném thử món thịt kho tàu này chút đi.”

Tử Li buông cái chén đánh cái cách, nói: “Ta khát nha! Tiểu nhị, thêm trà!”

“Có ngay, công tử.” Tiểu nhị vội vàng thay một bình thiết Quan Âm tốt nhất cho Tử Li, sau đó theo quy củ đứng ở một bên chờ đợi sai phái.

“Khát a? Vậy ném thử ô mai hầm thịt này, có thể giải khát mát họng!” Hoành Khánh vội vàng gấp một khối thịt dính dước ô mai phóng tới trong bát Tử Li.

“Ách” Tử Li đánh cái ợ no, nói: “Ta muốn đi nhà vệ sinh, xin lỗi không tiếp được một chút! Tiểu nhị, dẫn đường.”

“Được, công tử thỉnh hướng này!” Tiểu nhị vội vàng đi đến đằng trước dẫn đường.

Tử Li đi theo ở phía sau bộ dáng ra vẻ vội vàng xao động nói: “Tiểu nhị người nhanh lên được không? Ta sắp nhịn không nổi!”

“Dạ dạ!”

Bước nhanh đi khỏi khu vực đông người, sau khi xác định bọn họ sẽ không thật sự biến thái đến nỗi đi WC cũng muốn đến giám thị, Tử Li mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu nhị ” vừa đi đến chỗ rẽ, Tử Li vội vàng gọi lại tiểu nhị ca đằng trước.

“Công tử nhẫn chút nữa, rất nhanh sẽ tới!” Tiểu nhị nghĩ rằng Tử Li thúc giục hẳn mau chút nữa, cho nên liền thanh đáp.

“Chớ đi , hiện tại ta muốn người thay ta làm một chuyện.” Tử Li trước lấy ra một thỏi bạc phóng tới trong tay của hắn, “Đây chính là một nửa tiền thưởng, chờ sự tình làm thỏa đáng lại trả cho người một nửa còn lại, như thế nào?”

Tiểu nhị nhìn thấy ngân lượng Tử Li vừa ra tay đủ cho hai tháng tiền công của hắn, thái độ lập tức cung kính nói: “Công tử có chuyện gì muốn tiểu nhân hỗ trợ thỉnh cứ việc phân phó, tiểu nhân chắc chắn kiệt lực thay công tử làm thỏa đáng!”

“Tốt lắm!” Tử Li đem tờ giấy đã sớm nắm ở trong tay nhét vào trong lòng bàn tay hắn nói: “sau khi chúng ta rời đi, người phải giúp ta mua hết những thứ viết ở mặt trên, bất quá phải thay ta bảo quản trước, sau đó lại giúp ta chuẩn bị một gian khách phòng ở chỗ người. Ba ngày sau ta sẽ lại đến, đến lúc đó người đem đồ vật cho ta, ta sẽ trả cho người một nửa tiền thưởng còn lại! Bất quá chuyện này tuyệt đối không thể để cho người khác biết!”

“Đây xin mời công tử yên tâm, tiểu nhân sẽ tuyệt đối giữ bí mật.”

35. Q.2 - Chương 6

Qua loa đã xong ngo thiện, Tử Li liền hướng Hoành Khánh cáo từ quay về hoàng cung. Hoành Khánh căn bản là chưa cùng hắn nói được mấy câu nào chịu thả người? Chỉ thấy hắn thần tình ủy khuất lay lay ống

tay áo của Tử Li nói: “Tiểu Du Nhi, không phải là người còn giận ta đấy chứ?”

Tử Li trở mình xem thường nói: “Người cảm thấy được ta là người dễ giận như vậy? Nếu như vậy ta hôm nay còn có thể hẹn người đi ra ăn cơm?”

“Đa, đúng nga! Nói như vậy Tiểu Du Nhi không phải chán ghét ta!” Hoành Khánh phe phẩy cánh tay Tử Li vui tươi hơn hở nói. (*phun máu mũi*)

“Buông tay! Kính nhờ người làm chuyện phù hợp với thân phận và tuổi của mình được không!” Tử Li ác hàn nhìn Hoành Khánh cười đến vẻ mặt ngu ngốc, lại nghĩ đến vị hoàng đế cả ngày hắc nghiêm mặt kia. Thật không rõ, cùng là một mẹ sinh ra, vì cái gì tính cách lại kém xa như vậy! Một tên là ngàn năm hàn băng, một tên là thần kinh thô!

Phát hiện Tử Li mất hứng, Hoành Khánh lập tức ngoan ngoãn buông tay đứng ở một bên, lại trơ mặt ra nói: “Nếu Tiểu Du Nhi không phải giận ta, như vậy đợi một chút hãy hồi cung được không?”

“Không được! Tuy rằng ta không có giận người, nhưng ta hiện tại tâm tình rất không vui, ta muốn hồi cung!” Tử Li phụng phịu nói.

“Ách, được rồi!” Hoành Khánh cúi mặt xoắn xoắn góc áo nói, “Như vậy, Tiểu Du Nhi chúng ta khi nào thì mới có thể gặp lại?”

Tử Li nhú nhú mày, người này sao lại thế này nha? Cứ như đang nói lời từ biệt với tiểu tình nhân!

“Ngày có rảnh thì nói sau, ta đi đây.”

“Nga, vậy phải nhớ nha!” Hoành Khánh lưu luyến hướng bóng dáng Tử Li hô to.

Thoát khỏi Hoành Khánh dây dưa đáng ghét, Tử Li cũng không có ở bên ngoài lưu lại nhiều liền trực tiếp về tới Minh Dương cung của hắn. Đi đến đại môn, phát hiện bên ngoài viện ngay cả nhân ảnh cũng không có.

“Kỳ quái! Mọi người chạy đi đâu? Minh Nguyệt, Xuân Lam, ta đã trở về!” Tử Li một bên hô một bên hướng buồng trong đi đến.

Một phen đẩy ra cánh cửa chính sảnh, phát hiện bên trong im ắng đã đầy một phòng cung thị, Minh Nguyệt Xuân Lam đã đứng ở một bên, các nàng nhìn thấy Tử Li ở cửa đều âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Tử Li thấy trận thế trong phòng liền sửng sốt vài giây, sau đó tim đập thành thạch hướng nam nhân cao cao ngồi ở thượng vị hành lễ: “An Cẩn Du khấu kiến bệ hạ!”

Cảm giác một đạo tầm mắt ở trên người mình soi một trận, sau đó mới nghe được đối phương mở miệng nói: “Miễn!”

Tử Li xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay cúi đầu đứng ở một bên. Nói thực ra, hắn đã lĩnh giáo sự đáng sợ của người nam nhân này, huống hồ hắn cũng không muốn ở thời khắc mấu chốt chọc giận cái đầu sư tử nguy hiểm kia, cho nên trơ mắt tự nhủ mình nhất định phải hèn mọn một chút, cẩn thận một chút, cúi thấp một chút, tuyệt đối không thể lỗ mãng luôn cùng y tranh cãi giống như trước đây.

“Tiểu Cẩn Du hôm nay làm sao vậy, cứ nhiên im lặng như vậy?” Hoành Húc gõ gõ ngón tay thường thức đáng vẻ cúi gầm mặt của Tử Li nói.

“Ách, không biết bệ hạ tiến đến có chuyện gì?” Tử Li đành phải kiên trì mở miệng hỏi.

“Có phải trẫm không có chuyện gì thì không thể tới hay không?”

“Cẩn Du cũng không phải ý này!” Tử hoàng đế, nguyên lai là tìm đến kiểm tra!

Hoành Húc không có tiếp lời, lại dùng tầm mắt làm người ta sợ hãi nhìn chăm chú Tử Li một trận nói: “Tiểu Cẩn Du hôm nay ra cung?”

Ra cung, ta còn đi ngoài luôn đó! Biết rõ còn hỏi! Nhưng trong lòng nghĩ như vậy, Tử Li cũng không dám nói ra, hắn rất quy củ trả lời: “Đúng vậy, bệ hạ! Cẩn Du thỉnh khánh Vương gia đi ra ngoài dùng bữa!”

“Dùng bữa? Ha ha, vừa hay, trẫm cũng đói bụng! Người tới, truyền lệnh!”

“Dạ, bệ hạ!”

Nhóm cung thị lập tức bố trí mặt bàn, chỉ chốc lát sau liền mang lên một bàn mỹ thực tinh phẩm.

“Tiểu Cẩn Du lại đây.”

“Hồi bệ hạ, Cẩn Du vừa mới nếm qua !” Tử Li mở miệng cự tuyệt, hẳn thật sự là không muốn cùng nam nhân này ngồi cùng một chỗ, rất dọa người!

“Lại đây, ngồi ở đây.” giọng điệu của Hoàn Húc lập tức lạnh đi vài phần.

“Dạ” Tử Li không thể không ở dưới dâm uy của hắn mà ngồi xuống.

Hoàn Húc tựa hồ vừa lòng mị hí mắt, sau đó ở trong tầm mắt kinh ngạc của cung thị gấp một khối cá đưa đến bên miệng Tử Li nói: “Há miệng.” (O.o)

Tử Li nhìn biểu tình hắn không ra lý nộ sau đó ngoan ngoãn há mồm, cắn xuống khối cá tước vài cái, thực không biết vị đem thứ đó nuốt xuống.

Tiếp theo, Hoàn Húc lại gấp mấy thứ đồ ăn uy Tử Li.

“Bệ, bệ hạ, ta ăn no !”

“Phải không? Người ở ngoài cung chỉ ăn vài hộp thịt kho tàu, hiện tại lại chỉ ăn một chút như vậy liền no rồi sao?”

Tử Li nghe vậy, sau sống lưng một mảnh ớn lạnh, người nam nhân này đối với nhất cử nhất động của mình quả nhiên đều rõ như lòng bàn tay. Kỳ thật Tử Li cũng nhận thấy được mình vừa ra cung đã bị một đồng cơ sở ngầm theo dõi , nhưng không nghĩ tới chính là những người này cư nhiên ngay cả mình ăn cái gì cũng hướng hắn bẩm báo! Mà bọn họ làm như vậy đơn giản là vì Hoàn Húc ra lệnh! Người nam nhân này cư nhiên ngay cả chi tiết như vậy cũng muốn hỏi đến, như vậy chính mình mượn cớ đến nhà vệ sinh hẳn là không phải cũng hiểu rõ?

“Người rất nóng sao?”

“Không, không phải!”

“Vậy người ăn no chưa?”

“Không, không, còn có chút đói!”

“Tốt lắm, người đem mấy thứ này toàn bộ ăn, một chút cũng không được dư thừa nga!”

Tử Li sợ hãi nhìn chằm chằm một bàn đồ ăn, sau đó quay đầu lại nhìn Hoàn Húc.

“Như thế nào? Tiểu Cẩn Du không phải đói sao? Vậy tại sao không ăn? Nếu không, trẫm cho người ta uy người đi! Người tới.”

“Không cần, ta tự mình ăn!” Ở trong tầm mắt lạnh lùng của Hoàn Húc, Tử Li run rẩy bất đắc dĩ mang thực vật bỏ vào miệng.

Một bên cung thị đều cúi đầu không dám sảo động, Minh Nguyệt thấy Tử Li sắp bị thực vật nuốt chửng luôn rồi, trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng vẫn là bưng nước trà đi qua hơi run run đặt vào trong tay Tử Li, sau đó dưới ánh mắt băng hàn của Hoàn Húc cúi đầu lui về chỗ cũ.

Tử Li trong lòng bỗng nhiên đau xót, lệ trong mắt liền nhịn không được lăn xuống dưới.

“Ăn no sao?”

Tử Li hàm chứa mồm to thực vật, hai mắt đầm lệ lưng tròn gật đầu.

Hoàn Húc để sát vào, ấn ấn cái bụng phình to của hắn sau đó ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Về sau dùng bữa người đều phải cùng ăn với trẫm biết không?”

Tử Li lại gật gật đầu.

“Còn có, về sau ra cung người đều phải được sự cho phép của trẫm, biết không?”

Tử Li bị kiềm hãm, nhưng cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

“Lúc này mới ngoan!”

36. Q.2 - Chương 7

Tử Li định thời gian trốn đi là ba ngày sau cũng không phải không có căn cứ, bởi vì trước đó hắn đã nghe từ đám cung thị nói chuyện phiếm một tin tức trọng yếu, đó là hoàng đế Hoàn Húc sẽ rời cung đến quốc tự tiến hành trai tịnh. Nghe nói đây là một hoạt động quan trọng được quan tâm nhất, là quy củ từ khai quốc hoàng đế tức lão ba của lão ba của lão ba có thể còn có vài tên lão ba của Hoàn Húc định ra, dự ý ở chỗ cùng vạn dân cùng khổ, hy vọng trời xanh cảm động vì sự chân thành mà ban phúc trạch.

Nghe thế Tử Li lại đem hoàng đế ra vẽ đạo mạo kia khinh bỉ một cái, trai tịnh nói nghe thật đường hoàng, kì thật nói trắng ra chẳng qua là hoàng đế ăn quá nhiều thức ăn mặn đầy dầu mỡ nên muốn đi nhai hai ngày rau xanh cho tan dầu thôi! (=|||)

Nhưng khinh bỉ thì khinh bỉ, Tử Li vẫn là thực may mắn có thể có thời cơ tốt như vậy. Chỉ cần cái tên bạo quân biến thái kia rời cung, hắn sẽ có thể nhân cơ hội này chuẩn đi! Đã tiêu tốn tâm cơ chuẩn bị đích đáng mọi sự, Tử Li như thế nào cũng không nghĩ ra lại thu được một cái tình thiên phúc lịch (sét đánh giữa trời quang) như vậy.

“Cái gì?” Vừa nghe cung thị truyền lời, Tử Li bật người từ trên ghế nhảy dựng lên, ly trà trên bàn cũng vì cả kinh mà lay động vài cái, “Vì cái gì muốn ta đi? Dựa vào cái gì muốn ta đi?”

Bị cấm chỉ ra cung đã đủ làm cho hắn phiền lòng, hiện tại cư nhiên còn bắt hắn đi theo? Mẹ ôi, một không phải là con của hắn, hai không phải là thần tử của hắn, bản thân mình là một chất tử lại phải chạy đi theo hắn trai tịnh vì Sở Kinh cầu phúc? Tuy rằng hắn không phải An Cẩn Du nguyên bản, nhưng với tư cách là người đương nhiệm thân thể này, hắn có nghĩa vụ thay An Cẩn Du đưa ra phản đối! Hơn nữa tối trọng yếu là nếu đi theo, ở cái chỗ tên biến thái không coi vào đâu kia mình còn như thế nào trốn a?

Tử Li túm hai cái đồ trang sức treo lủng lẳng(*) trên mũ quan ở trong phòng phát điên đi tới lui, bỗng nhiên dừng lại nhìn chằm chằm cung thị vẫn cúi đầu đứng ở một bên hỏi: “Không đi được không?”

Cung thị tựa hồ đối với câu hỏi của Tử Li sững sốt một chút, lập tức cúi đầu không chút hoang mang đáp: “Điện hạ, nô tài chỉ là truyền lời giúp bệ hạ, bệ hạ nói nếu ngài có ý kiến gì thì có thể đến chỗ bệ hạ.”

Tử Li vừa nghe nhất thời ngậm họng, muốn hắn đến chỗ tên biến thái kháng nghị không bằng trực tiếp làm hắn quên đi.

“Điện hạ, nếu là ý chỉ của bệ hạ, ngài liền làm theo đi! Trăm triệu không thể làm bệ hạ bực bội, nếu không sẽ phải bị trách phạt.” Minh Nguyệt ở một bên nhẹ giọng nói.

Đối với hiện trạng của Tử Li, Minh Nguyệt là nửa vui nửa lo. Nàng không phải là không hiểu được quan hệ giữa hoàng đế cùng Tử Li, cũng không phải không hiểu được mâu thuẫn của Tử Li đối với loại quan hệ này của bọn họ. Tuy là biết trong lòng Tử Li không thoải mái, nhưng vừa nghĩ tới hoàng đế kia thủ đoạn cường ngạnh cùng tâm mắt lạnh lẽo thì liền nhịn không được phát run, nếu điện hạ lại ngộ nghịch ý tứ của hắn không phải là lấy trứng chọi đá, tự tìm đau khổ sao? Huống hồ tại nơi thâm cung này, một kẻ đơn độc chìm nổi không có quyền không có thể có thể leo lên đến nhất phương quyền quý, có thể tìm được một ngôi nhà che chắn là cực khó khăn, đặc biệt khi người này không phải là hoàng tôn đại thần quyền quý bình thường mà là đệ nhất thống lĩnh cao cao tại thượng nắm quyền to sinh sát, leo lên vương vị hoàng đế tuy rằng khiến người đổ kỵ nhưng cũng có thể ở trong huyết xà đàm muốn tìm một phương đặt chân!

Tử Li trơ mắt nhìn tình hình đúng là một vạn cái không vui, nhưng hắn rất rõ ràng lời của Minh Nguyệt không phải là sai, nếu còn tiếp tục nghịch ý tên biến thái hoàng đế kia, mình tuyệt đối không có một thứ trái cây ngon lành mà ăn, hảo hắn không chịu thiệt trước mắt a!

Tử Li chỉ có thể buồn bực ngồi trở lại ghế trợn trừng mắt nhìn cung thị truyền lời, hướng về nơi gây ra phiền muộn cho hắn phất tay nói: “Được rồi, được rồi, truyền lời xong thì mau rút đi.”

“Dạ, dạ, nô tài cáo lui.”

Hai ngày rất nhanh trôi qua, ở ngày trai tịnh, hoàng đế Hoàn Húc mang theo lục cung phi tần, văn võ bá quan, số ít hoàng thất quý tộc đủ bối phận, rất nhiều vệ binh, chậm rãi khởi hành về phía quốc tự Trường Khôn tự ngoài vùng ngoại ô kinh thành.

Tử Li buồn bực đến cực điểm ngồi ở trên kiệu nhỏ dưới hàng đuôi cuối cùng trong cái đội ngũ thật dài, hùng hùng hổ hổ nói: “Này rõ ràng là kỳ thị thân phận, đúng là lợi dụng chèn ép người.” Một phen xóc lên bức màn quất, “Cái tên gia hỏa ở bên ngoài, các người tưởng đang quấy dòn gánh a, lắc gì ghê vậy hả?” Bất quá tiếng la rất nhanh bị lấn át giữa những tiếng hô to hoàng đế vạn tuế của đám người chật chội ở hai bên đường.

Tử Li ghen chấy khí thả mình xuống, tiếp tục mắng: “Tử cổ kiệu, tử kiệu phu, tử hoàng đế.”

37. Q.2 - Chương 8

Trong ngày thường chỉ cần hai ba canh giờ là có thể tới Trường Khôn tự, nên hiện nay đội ngũ đã tiến đến khi trời vẫn còn sáng. Tử Li đứng ở đuôi hàng, rất xa thấy được quốc tự trong truyền thuyết, quả nhiên là quy mô to lớn, xanh vàng rực rỡ. Trước chủ điện là một mảnh đất trống có thể so với quảng trường Thiên An Môn, nơi trung ương đặt một cái đại đỉnh thanh đồng chừng bốn năm thước cao, trên đỉnh lượn lờ vài đạo khói trắng, sương khói bay lên không cư nhiên không theo gió tán đi, mà là giống như mây mưa nấn ná quay về, tầng tầng trải ra, hợp lại dưới đại đỉnh, từ xa nhìn lại tựa như một gốc cây cổ mộc vân tùng lay động bao bọc cái cột thật lớn.

Tử Li sợ hãi thâm thán cảnh trí này, không thể không bội phục người nơi này lại có bản lĩnh làm ra ảo cảnh như vậy, không thể phủ nhận, khi hắn vừa nhìn thấy từng thụ vân này trong lòng không hiểu sao dâng lên một cỗ xúc động muốn quỳ xuống đất triều bái.

Trên thực tế, khi Tử Li lấy lại tinh thần mới phát hiện từng từng quan viên bên cạnh đều đã làm như vậy, duy độc một mình hắn vẫn còn lơ đãng như tượng đá, cho nên cũng chạy nhanh quỳ xuống, đợi trong chốc lát cũng không thấy những người khác có tỏ vẻ gì, Tử Li không khỏi tỏ mò, sau đó khẽ ngẩng đầu hướng về nơi hoàng đế kia nhìn lại, quá xa, tuy rằng không cận thị nhưng chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng thon dài thân mang mình hoàng đế đứng ở giữa đỉnh, sau đó từ trên tay một người khoác hồng y cà sa tiếp nhận cái gì đó rồi bước lên cầu thang vừa mới được dời tới đi lên trên đầu đại đỉnh.

Lại lộng một trận, hoàng bào kia rốt cục cùng hồng bào đi vào chủ điện, sau đó những người đang quỳ đi theo đứng dậy, Tử Li cũng đứng lên, mờ mịt nhìn chung quanh, đang lúc hắn không biết kế tiếp phải làm gì thì một hòa thượng đi tới vỗ tay nói: “Thỉnh các vị đại nhân theo tiểu tăng đi trước thiên điện dâng hương tẩy trần.”

Tử Li chỉ phải cùng vài quan viên theo hòa thượng đi đến một tòa thiên điện, nơi đó thờ phụng một pho tượng đồng cũng không biết là phật chủ nào, hai tiểu sa di (tiểu hòa thượng) đang cầm hương một tả một hữu đứng ở giữa hương đàn. Thấy bọn họ tiến vào, lập tức đem hương châm (nhang) gửi đến trong tay bọn họ.

Đại hòa thượng dẫn đường lại nói: “Thỉnh các vị đại nhân kì nguyện dâng hương!”

Tử Li tuy rằng ăn nằm cùng với chùa miếu, cũng ăn nằm cùng với hương (ý e Li là quốc gia e chuyên về phật giáo a), nhưng không biết trình tự thực hiện ở nơi này của bọn họ có phải giống với những gì mình biết hay không, cho nên hắn chỉ phải hạ xuống nửa nhíp đi theo phía sau bọn họ bắt chước làm theo.

Đại hòa thượng thấy bọn họ đều đã dâng hương xong, liền tiếp nhận một đóa hoa kim liên trong tay tiểu sa di, một bên lẩm bẫm một bên thấm nước trong hường trên đầu bọn họ phất lên.

Tử Li trộm ngấm đóa kim liên thoát nhìn tựa hồ là vàng ròng tạo ra, trong lòng âm thầm hấp khí.

” Nghi thức tẩy trần đã xong, thỉnh các vị đại nhân theo tiểu tăng đến chủ điện tham lễ.”

Đi đến chủ điện, phát hiện rất nhiều quan viên đã gom lại nơi đó, bởi vì chức vị của Tử Li so ra thấp hơn quan viên, cho nên bọn họ chỉ có thể đứng ở ngoài điện.

Cũng không biết bên trong đều cử hành những thứ nghi thức gì, khiến Tử Li ở bên ngoài đứng thẳng chân đều đã mềm nhũn. Bất quá thấy những người khác vẫn không nhúc nhích, hắn cũng không dám có động tác quá lớn, chỉ là trộm đổi chân. Cuối cùng khi Tử Li thật sự là chịu không nổi muốn ngay tại chỗ ngồi xuống, rốt cục nhìn thấy một công công đi ra hắng cổ họng tuyên cáo nghi thức chấm dứt, các vị có thể giải tán. Tử Li vừa thấy sắc trời đã là chạng vạng, trong lòng không khỏi lại mắng hoàng đế cư nhiên để cho bọn họ ở trong này phạt đứng vài canh giờ!

Sau đó lại có người đến lĩnh bọn họ đến phòng đã sớm an bài tốt dựa theo địa vị chức quan nghỉ ngơi.

Tử Li buồn bực kiên khó chịu nhìn tiểu sương phòng nằm ngay nơi hẻo lánh lại còn là nơi biệt viện đơn độc trước mặt, vì cái gì bọn họ đều ngụ ở phòng xa hoa, mà hắn phải ngụ ở dưới khách sạn? Đẩy cửa phòng ra, bên trong quả nhiên đủ đơn sơ, chỉ có hé ra một cái giường cùng một cái bàn vuông góc tùy tiện.

“Năm nay chúng ta thật sự không biết Bắc Linh điện hạ sẽ đi theo, sương phòng đã an bài rất tốt cũng không còn chỗ trống, thật vất vả mới ở bên cạnh sài phòng tìm được một phòng trống, Bắc Linh điện hạ ngài đã đến thì đành chịu ủy khuất hai ngày đi!” tiểu hòa thượng dẫn đường nhìn ra Tử Li không vui, cho nên dựa theo lời sư huynh phân phó mà giải thích.

Mất hứng chỉ là chuyện trong chốc lát, rất nhanh Tử Li liền tỉnh ngộ ra đó là một cơ hội chạy trốn tuyệt hảo, hơn nữa quả thực là thiên thời địa lợi nhân hoà a! Ở ngoài cung, rời xa mí mắt hoàng đế, không ai trông giữ.

Tử Li hưng phấn mà vỗ mạnh bàn tay, đem tiểu hòa thượng ở bên cạnh sợ tới mức nhảy dựng.

“Tốt lắm, bản điện hạ phi thường vừa lòng an bài của các người, trở về thay ta cảm ơn chủ trì của người a!” Hắn nắm tay tiểu hòa thượng tự đáy lòng nói.

“Ách?” Tiểu hòa thượng kỳ quái nhìn Bắc Linh điện hạ hai mắt tỏa ánh sáng, trong lòng không khỏi buồn bực, còn chưa từng có người nào sau khi biết mình ngụ ở sài phòng lại cao hứng như thế!

Tiến chân tiểu hòa thượng, Tử Li lập tức thăm dò địa hình.

“Đây là trời cũng giúp ta!”

Bên ngoài bức tường chính là một mảnh rừng cây nhỏ không người trông coi, chỉ cần xuyên qua rừng cây là có thể tránh đi thủ vệ đến đại lộ, sau đó lại tốc tốc trở về thành đi khách điểm lấy mấy thứ đã chuẩn bị.

“Từ từ, ta hình như đã quên thứ gì đó!” Tử Li bỗng nhiên dừng lại ánh mắt rút một miếng lãnh khí, “A—— tiền của ta a, gia sản của ta a, ta cư nhiên không mang đi ra! Làm sao đây? Làm sao đây? Không có tiền ta trốn cái rắm a!” Hắn ảo não nắm đầu của mình phát tiết.

“Điện hạ, điện hạ?” Chợt nghe ngoài cửa có người kêu lên.

“Làm gì?” Tử Li thần tình uẩn giận mở ra cánh cửa, thấy Lãm công công hé ra cái mặt tươi cười thấy rằng không thấy mặt đứng ở ngoài cửa, bên cạnh còn đi theo tiểu hòa thượng vừa rồi dẫn đường.

“Ai ô, điện hạ, ngài làm ta tìm khổ sở quá a!” Lãm công công nói xong quay qua hướng tiểu hòa thượng giáo huấn, “Điện hạ thân thể kiều quý, các người như thế nào có thể đem điện hạ an bài đến loại chỗ đó bẩn này? Trở về gọi sư phụ người cấp điện hạ một gian sương phòng khác.”

“Lãm công công, bản điện hạ cảm thấy được nơi này tốt lắm, không cần phải điều phòng khác!” Tử Li vội vàng đánh gãy lời của hắn. Thái giám chết bầm, ai muốn người nhiều chuyện!

“Chính là.. điện hạ.”

“Được rồi, ta nói nơi này tốt lắm, không có nghe đến sao?” Tử Li không vui nói.

Lãm công công ở trước mặt tiểu hòa thượng bị Tử Li bôi nhọ mặt mũi, hắn không khỏi ở trong lòng mắng thầm: cho người vờ lên mặt đại gia, xem người kiều ngạo được bao lâu, chờ bệ hạ chán ngấy, hừ, xem chúng ta đến lúc đó như thế nào thu thập người.

“Người tìm ta có chuyện gì?”

“Nga, bệ hạ cho nô tài đến thỉnh diện hạ ngài đi qua!”

38. Q.2 - Chương 9

Tử Li bất an nhìn cánh cửa, tên nam nhân kia đang ở bên trong! Hắn muốn tìm mình làm cái gì? Gần đây hình như mình cũng không làm ra chuyện gì không nên làm nha!

“Nếu đến đây, vì sao còn đứng ở cửa?” Bỗng nhiên từ bên trong truyền ra thanh âm nam nhân kia. Tử Li hít sâu một cái, sau đó ngoan ngoãn đẩy cửa đi vào.

Bên trong là một mảnh đàn hương hình khí (mùi hương lững bay xa), hơi nước ngút trời, tầng tầng sa mạn giống như lâm ngân liễu rủ đem dục trì trong phòng vây quanh. Phía sau màn dâng lên sương mù thấm qua sa mạn lượn lờ khuếch tán, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác thân lâm mộng ảo không thực!

“Lại đây!” thanh âm Hoàn Húc hơi biếng nhác trong hoàn cảnh hư mờ chứa đựng một cỗ lực hấp dẫn trí mạng, làm cho Tử Li không khỏi nhớ tới một loại yêu tinh kêu là mỹ nữ xà.

Dưới sự dụ dỗ giống như bị thôi miên, Tử Li đi hướng về nơi thần bí kia, bên trong quả nhiên là một đại dục trì tứ phương, trên bốn vách tường có vòi nước lúc này đang há mồm cuộn cuộn phun nước âm không ngừng xuống bể. Hoàn Húc nhắm mắt tựa vào vách đá, mái tóc luôn bó buộc vương miện lúc này hoàn toàn rối tung, ướt sũng dán lên lưng áo rộng lan tràn vào trong nước, sau đó ở dưới nước nhân nhả tán khai, giống như bèo rong miễn cưỡng đong đưa. Song chưởng (đôi cánh tay) của hắn tinh tráng, tuy là tùy ý khoát lên trên thành trì, nhưng cơ mạch pháp phồng tựa như ung trảo cứng cáp hữu lực. Tầm ngực màu mạch thẩm thấu bọt nước, cùng hô hấp lúc ẩn lúc hiện tản ra một cỗ lực khêu gợi mị hoặc. Lần xuống tiếp có thể nhìn đến cơ bụng rắn chắc với bờ lưng vững chãi, đường cong hoàn mỹ làm cho người ta đổ kỵ. Nam nhân không có động tác gì nhưng toàn thân cao thấp lộ ra tà mị như có như không lúc này chỉ có thể dùng từ ma vương để hình dung. Đường Tử Li còn muốn nhìn xuống chút nữa, nhưng thật đáng tiếc đã bị nước ao trì ngập mù sương trắng che lấp. (bạn có thắc mắc: trong chùa lấy đâu ra dục trì thế?)

“Xem đủ chưa?” Người nào đó lại miễn cưỡng mở miệng.

Tử Li tỉnh ngộ lại, nhất thời trên mặt một mảnh đỏ bừng. Chính mình cứ nhiên lại rình coi biến thái hoàng đế! Hơn nữa còn là muốn rình coi hắc trần truồng! Thảm ! Chẳng lẽ mình cũng thành biến thái?

“Lại đây sát bối (chà lưng) cho trẫm.” Lại là một cái mệnh lệnh.

Tử Li lúc này mới nhớ tới người này chẳng những có vẻ ngoài ma vương hơn nữa còn có bản chất ma vương, nguyên lai gọi hắn tới chỉ là muốn làm công tác tắm rửa. Tử Li không tình nguyện vén lên ống tay áo, cầm lấy bố khăn bên cạnh đi đến sau lưng Hoàn Húc, nhìn nhìn, lại nhịn không được mở miệng nói: “Người dựa vào thành trì muốn ta như thế nào sát?”

Hoàn Húc cau mày, sau đó ngời thẳng thân mình.

Tử Li thò người ra, đem bố khăn phóng tới trong bể tắm nước, lại không nghĩ qua khăn mặt rời tay rơi vào đáy ao. Hắn trộm liếc mắt nhìn qua Hoàn Húc vẫn đang nhắm mắt chờ hắn đến sát bối, lại nhìn nhìn bố khăn tìm không thấy bóng dáng, cuối cùng vẫn là kiên trì chột chột lưng Hoàn Húc nói: “Cái kia, phiền toái đem bố khăn bên trong vớt lên được không?”

Hoàn Húc trợn mắt, quay đầu lại trừng mắt Tử Li vẻ mặt vô tội, trong chốc lát mới mở miệng nói: “Người cố ý?”

“Nào có, ta là không cẩn thận!” Tử Li nhảy dựng kêu lên. Hoàng đế này tức giận cái gì a, luôn lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!

Nhưng bị ánh mắt sâu thẳm đến người phải sợ hãi của Hoàn Húc nhìn chằm chằm không nhúc nhích, Tử Li lập tức ghen vài phần, hắc hắc môi nhỏ giọng lầm bầm: “Người ta là không cẩn thận thôi!”

“Nếu là không cẩn thận, vậy ngươi liền tự mình xuống dưới lấy đi.” Nói xong, chỉ thấy hần bỗng chốc nhướng người lên, bọt nước bay lên giống viên đạn đánh tới trên đầu Tử Li, Tử Li chỉ cảm thấy dưới chân tê rần, thân hình thoáng cái không xong, còn chưa kịp phản ứng thì đã chìm vào đục trì.

“Rầm”

Tử Li ho khụ khụ ngoi đầu lên, vuốt đi nước trên mặt, tức giận kêu lên: “Ngươi là cố ý.”

“Ngươi thấy ta cố ý?” Hoàn Húc nhướng nhướng mi.

“Không, không có!”

“Không có vậy vớt bỏ khăn lại đây sát bối cho trẫm.”

Tử Li chỉ phải ngoan ngoãn nghe lệnh, trong chốc lát ra sức chà chà lau lau bỗng nhiên lại nghe thấy hoàng đế ra mệnh lệnh: “Ngươi làm dơ nước ao, đem y phục của ngươi cởi ra.”

Tử Li vừa nghe lập tức cảnh giác lui về phía sau vài bước nắm chặt cổ áo của mình trừng mắt nhìn Hoàn Húc. Quá sợ hãi! Như thế nào có thể quên tên biến thái hoàng đế này đã từng làm ra cái loại chuyện biến thái đối với mình a?

“Cho ngươi hai lựa chọn, tự ngươi cởi hoặc là trẫm giúp ngươi cởi.”

” Ta.. hai cái ta đều không chọn!”

Hoàn Húc nguy hiểm híp mắt nói: “Ngươi không chọn, vậy trẫm giúp ngươi chọn. Như thế nào? Muốn chạy sao? Vậy ngươi bỏ chạy thử.”

“A, không cần, không cần, tự mình cởi, tự mình cởi còn không được sao?” Tử Li khùng bố liếc mắt về phía hần một cái, sau đó chìm vào trong nước thực hành động tác, chậm rãi mở ra một cái đai lưng, một kiện ngoại sam ướt sũng, một chiếc hài.

Hoàn Húc khóe miệng run rẩy, hung tợn nói: “Trẫm cũng không phải lang (là sắc lang), ngươi làm như con thỏ phòng bị cái gì?”

“Cái này rất khó nói! A, đừng trừng, ta, ta cái gì cũng chưa nói.”

“Lại đây.”

Giống như đà điểu chậm chậm na qua, còn chưa có đi vào khu vực địa lôi, bỗng nhiên cảm thấy thân thể của mình giống như bị nam châm hấp dẫn không bị khống chế mà lao về phía trước, tiếp theo toàn bộ thân thể bổ vào trong lòng ngực của biến thái hoàng đế. Gương mặt dán lên xương quai xanh của hần, hai tay để ở trước ngực của hần, mà thất lưng...

Hoàn Húc đưa tay chế trụ thất lưng hần, Tử Li hoảng sợ thêm xấu hổ ảo não ngẩng đầu, phát hiện người ở mặt trên đang thần tình tà nịnh nhìn hần.

“Ngươi...ngô!”

Hoàn Húc hung hăng chụp lên môi hần, rất bá đạo khai mở công kích vào, đầu lưỡi hữu lực cường thế càn quét khoang miệng mềm mại, vừa mút vào liền trở mình cắn cái lưỡi cuộn cuộn nổi lên đang liều mạng muốn trốn tránh kia, thẳng đến khi mất Tử Li bắt đầu trợn trắng mới buông ra.

Tử Li thiếu chút nữa là bị hôn tắt thở thật vất vả mới thuận hảo hô hấp, hần hỏn hển nói: “Kẻ lừa đảo, ngươi đã nói ngươi không phải lang. Uy, ngươi buông!”

Hoàn Húc hôn kéo dài đến cái cổ non mềm của hần, một bên mút vào liếm lộng xương quai xanh tinh xảo, một bên tà mị nói: “Trẫm vốn cũng không muốn làm lang.”

“Ngươi” bụng kề sát hạ thân đối phương rõ ràng cảm nhận được nơi đó đang rục rịch, Tử Li ý thức được nguy hiểm lấp bắp nói, “Bệ, bệ hạ, ngài tới nơi này là trai giới nha, ngàn, ngàn vạn lần không cần làm ra chuyện trái nguyên tắc, nếu không sẽ có tai nạn nha!”

“Tiểu Cẩn Du, ngươi biết không? Mỗi lần ngươi sợ hãi sẽ hô to trẫm là bệ hạ!” Hoàn Húc cũng không ngẩng đầu lên, một tay thủ sẵn nơi thất lưng Tử Li phòng ngừa hần lộn xộn, một tay ở dưới nước xoa lên

cái đùi té hoạt, hai chân đặt lên ngọc trụ đang gắt gao che dấu chậm rãi tiết ngoạn, bờ môi nóng cháy tiếp tục đi xuống, sau đó một hơi ngậm vào hai hạt anh quả tiên diễm đang bị làm cho tức giận.

“Ngô.” Tử Li vội vàng lấy tay che miệng mình, rõ ràng cảm thấy được hành vi của y thực biến thái thể nhưng vì cái gì bản thân mình lại cảm thấy được thoải mái? Xong rồi, xong rồi, xem ra chính mình thật sự đã bị đồng hóa !

“Có phải thực thoải mái hay không?” Hoàn Húc tiếp tục bắt tay vào bộ lông ngọc trụ, ngẩng đầu tà mị nhìn Tử Li thần tình ửng đỏ hỏi.

“Thoải mái, mới là lạ!” Tử Li bỗng nhiên hung hăng đẩy y ra, chính mình cũng ngã xuống trong nước lù vài bước thở hồng hộc trừng mắt Hoàn Húc.

“Rõ ràng cảm thấy được thực thoải mái, vì sao lại muốn kháng cự?” Hoàn Húc sắc mặt thâm trầm hỏi.

Tử Li vẫn đang không nói được một lời trừng mắt hấn.

“Hoàng huynh? Hoàng huynh? Trụ trì cầu kiến nha, người tắm có hảo không?” Hoàn Khánh ở ngoài cửa kêu lên.

“Hôm nay tạm thời buông tha người.” Hoàn Húc nói xong, không hề cố kỵ lửa thân đứng lên khoác ngoài y đi vào phòng trong.

39. Q.2 - Chương 10: Chương 10

Tên nam nhân kia, quả nhiên không thể phớt lờ a! Lại bị hấn giở trò! Xem ra chính mình phải nhanh lên thoát đi xa thiệt xa, nếu không muốn lại bị hấn róc xương nuốt vào bụng !

Trên đường trở về, Tử Li siết chặt một thân quần áo ẩm ướt cùng đôi giày dưới chân vừa giẫm xuống đất liền vang lên xì xì, sự vội vã liên tục mang ý tứ hàm xúc đang chạy trời chết. sắc trời đã tối, hấn bước nhanh trở lại tiểu viện tạm thời cư trú, thay quần áo sạch sẽ. Bụng bắt đầu biểu tình ầm ĩ .

Có lộn hay không? Cho dù kỳ thị thân phận cũng sẽ không ngay cả bữa cơm cũng không cho ăn đi! Tử Li chỉ phải ngồi vào trên bàn rót ly trà áp áp bụng.

Đợi một chút vẫn không ai đưa cơm đến, thật sự đói đến luống cuống, Tử Li cảm tức đứng lên, dùng dùng dùng dùng mở cửa đi ra ngoài.

” Thật sự là hổ lạc Bình Dương bị khuyển khi a (cọc xuống đất bằng bị chó khinh thường không còn dụng võ được như khi cá trên cạn), lũ xú hòa thượng các người dám giúp đám thái giám thối, cư nhiên ngược đãi đại gia ta?” Tử Li đang dài thân thể đối mặt với ham thích thức ăn tuyệt đối là bất khả kháng lực (không thể có lực đối kháng), ai hấn cũng có thể có lỗi, nhưng không thể có lỗi với dạ dày của mình!

Nhìn về phía ngọn đèn dầu xa xa hắt ra từ mặt cửa Miếu thờ, Tử Li cũng không mang công cụ gì để chiếu sáng nên chỉ có thể trong cảnh tối lửa tắt đèn sờ soạng đi tới.

“Ân a, không cần, thế tử, Tịnh Ngộ, Tịnh Ngộ còn phải đưa bữa tối cho Bắc Linh điện hạ.”

“Cái gì Bắc Linh điện hạ, chẳng qua là tên chất tử kiêu luyện sủng thôi!”

“A, nhưng mà, nhưng mà, người khác sẽ phát hiện”

“Yên tâm, mọi người đều đã đến tiền điện, nơi này hẻo lánh như vậy lại đang là lúc bận rộn, cảnh tối lửa tắt đèn ai sẽ chạy tới nơi này? Tịnh Ngộ ngoan, đừng nhúc nhích, để cho gia hảo hảo yêu thương, bị lão gia tử trong nhà kia xem chừng gắt quá, vài tháng không có tới gặp người, gia nhớ người muốn chết!”

“Ngô ân, thế, thế tử.”

“Bảo bối ngoan a, kêu gia”

“Gia, a, a .”

Tử Li ngồi xổm ngoài cửa tức giận đến nghiến răng. Hảo một đôi cậu nam nữ, không, là cậu nam nam, cư nhiên ở trong này làm chuyện xấu xa mà đem cơm chiều của hần vứt bỏ? Cái tên kia, cái gì chó má thể tử? Cư nhiên giọng điệu miệt thị chửi mình là chất tử kiêu luyện sủng? Từ ngữ tối xúc phạm nghe thấy từ miệng người khác, uy lực tất nhiên là càng sâu thêm một tầng. Tử Li ghen đầy ngập lửa giận, một phen đá văng cửa phòng.

“Ai?” hai người đang mận nòng lập tức dừng lại tất cả động tác hoảng sợ hỏi.

“Ta là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là ... Các người ở nơi thánh địa này làm chuyện đồi bại nếu rơi vào trong tai bệ hạ, đến lúc đó, hừ!” Tử Li âm hiểm nói.

Trong hai người này, trước không nói tiểu sa di Tịnh Ngộ kia, người còn lại cũng là con trai độc nhất Mặc Sĩ Đông Hải của định cương Đại tướng quân Mặc Sĩ Bằng Uy tiếng tăm lừng lẫy của Sở Kinh quốc. Bởi vì lúc trung niên mới có con nên Mặc Sĩ tướng quân cùng phu nhân khó tránh khỏi che chở dung túng, ai ngờ cương chiều qua đầu khiến cho tính cách Mặc Sĩ Đông Hải càng ngày càng lười nhác suy sút không học vấn không nghề nghiệp, suốt ngày chơi gà, tầm hoa vắn liễu, khiêu khích ẩu đả, không hề có chút tính tình của một công tử, cuối cùng còn không kiêng nể gì nổi lên ngoạn tiểu quan luyện đồng. Mặc Sĩ tướng quân luôn luôn lấy nghiêm minh trị gia đối với hành vi của hần thật sự là không thể nhịn được nữa, cho nên đem bắt hiếu tử cấm chường ở nhà, chỉ vì hoàng đế muốn tới tự trai giới mới chấp thuận để hần xuất môn đi theo. Sao biết được thể tử bị nhốt lâu ngày kìm nén vừa được phóng thích, lập tức ngựa quen đường cũ kéo tiểu sa di vốn đã coi trọng từ một năm trước khi đến trai giới mà thâm hoan, nhưng ai biết lại làm cho Tử Li phát hiện phá ngang!

Hần vừa nghe lời này của Tử Li trong lòng tất nhiên là hoảng sợ, không nói trước để cho phụ thân mình biết sẽ chắc chắn không tránh khỏi một trận đau, này, ở giữa chùa miếu hoàng gia lúc bệ hạ thanh giới lại làm loại việc tăng tị với nhau, truyền ra ngoài chính là một tội danh không chết cũng bị tróc da! Cho nên, hần lại có thể nào không sợ?

Mặc Sĩ Đông Hải lúc này mới thâm mắng mình sắc mê loạn tâm, sao lại tự đâm vào một cái sọt như vậy! Thế nhưng nghĩ lại, người tối cũng không chạy đi mật báo sau khi phát hiện chuyện này mà là tùy tiện đánh vỡ bộn họ nói lời đe dọa, chứng tỏ người tối cũng không thật sự muốn đem mình bầm báo tới chỗ bệ hạ đi, như vậy nguyên nhân người tối làm như vậy rất có thể là muốn đòi lợi lộc! Chỉ cần không tổn hại, Mặc Sĩ Đông Hải thật rất thích ý dùng cái này ngăn chặn miệng đối phương! (đứa nào nói thẳng này rỗng não vậy? *quay đầu* hình như là mình*lắm bầm*)

Cho nên hần vội vàng sửa lại xiêm y, đối với người đứng ở cửa lấy lòng nói: “Vị đại nhân này, ngài tu thân hảo tâm, xin chớ đem việc hôm nay để lộ ra ngoài, để cảm tạ đại ân đại đức của ngài, tại hạ cho dù khuyên gia bại sản cũng sẽ báo đáp đại nhân ngài!”

Tử Li nhướng nhướng mi rất là khinh bỉ nhìn hần, bất quá, đề nghị của tên chó má thể tử này thật cùng ý với hần. (-A-)

“Này, người, không được đốt đèn.” Tử Li hướng về phía Tịnh Ngộ đang đi đến bên cạnh bàn sờ tìm hỏa chiết (=đá lửa) nói.

“Dạ, dạ ” Tịnh Ngộ sợ tới mức lập tức đứng tại chỗ.

Tử Li giữ ở cửa, từng bước một tới gần Mặc Sĩ Đông Hải nói: “Vậy người đem tất cả bạc trên người lấy ra, còn có những thứ đáng giá gì đó, nhanh lên!”

Mặc Sĩ Đông Hải vừa nghe, lén thở dài nhẹ nhõm một hơi, nguyên lai thật sự là cầu tài! Dễ lo liệu thôi! Hần nghe lời mà đem hà bao cùng trang sức trên người cởi xuống giao cho Tử Li.

Tử Li điềm điềm (dùng tay ước lượng nặng nhẹ) phần tài vật có phần nặng trong tay, trong lòng nhất thời tâm hoa nộ phóng, ha hã, kinh phí chạy trốn đã được giải quyết . Bất quá, còn thiếu một vật, vì thế hần lại âm hiểm tà tà nói: “Còn không? Đem những thứ bên người người đều cởi xuống.”

Mặc Sĩ Đông Hải sững sốt một chút, sờ sờ bên hông mình, phát hiện đã không còn thứ gì đáng giá.

“Cái kia là đồng bài (lệnh bài bằng đồng) ra vào cửa thành sao?” Tử Li đành phải nhắc nhở.

“Nga, nga, phải” Mặc Sĩ Đông Hải lập tức theo lời cúi xuống, bắt quá trong lòng không khỏi buồn bực, một khối đồng cũ cũng muốn?

Thứ đó vừa tới tay, Tử Li cảm thấy được khả năng mình ly khai thành công lại tăng thêm một bước.

“Hai tên gian phu dâm phụ các ngươi, đại gia ta nhắc nhở các ngươi, nếu không muốn bản thân bại lộ chịu gièm pha liền ngoan ngoãn cúi trở về làm chuyện nên làm cho ta! Nếu không đi ra ngoài đừng trách gia ta không nhắc nhở các ngươi.”

“Dạ, dạ, đã biết.” Mặc Sĩ Đông Hải dầu gì cũng là thế tử, từ nhỏ sao chịu qua người khác chửi rửa như vậy? Cho nên trong lòng không khỏi một trận tức giận, nhưng nhược điểm của mình nằm trong tay người ta cũng không dám biểu lộ, chỉ có thể thâm nghĩ:đừng để cho lão tử biết ngươi là ai.

Nói bên này, Tử Li lấy được tiền lại lấy được giấy thông hành, hắn lập tức trở về tiểu viện, đem đồ vật phóng tới tay nải mình làm sau khi tắm rửa thay quần áo rồi quẩy lên trên vai, lén lút chạy tới bên dưới bức tường, leo lên trở mình đi ra ngoài.

40. Q.2 - Chương 11

Đỉnh đầu không thấy mặt trời, tán đại thụ phủ lấp một màn đêm, thỉnh thoảng “Dát” một tiếng quạ đen bay nhanh, đi ở trong rừng cây tối đen lại âm trầm giống như ẩn núp vô số yêu ma quỷ quái, đối với Tử Li tật xấu từ nhỏ chỉ sợ tối sợ quỷ cho dù là tuổi tác có tăng cũng vô pháp vượt qua mà nói, đây là một khảo nghiệm tâm lý tuyệt đối khủng bố! Hắn đem tay nải gắt gao ôm vào trong ngực, ý đồ giảm bớt một chút lông tơ đang dựng đứng, răng nanh run lên, đi đứng chột dạ. “Trần định trần định, rất nhanh là ra ” Tử Li một bên nghiêng ngả lão đảo đi về phía trước một bên lao thao trấn an.

“Răng rắc” phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm cành khô gãy ngang, ở trong không gian tĩnh lặng lại có vẻ càng đột ngột.

Tử Li nghe tiếng lập tức dựa vào một cây đại thụ bên cạnh, mồ hôi lạnh rùng rùng nhìn rừng rậm dày đặc hàn ý phía sau. Sợ thì sợ, nhưng Tử Li tuyệt không dám đại đột hỏi ra “Là ai?” Vấn đề như vậy thật quỷ dị, vạn nhất thực sự có thứ gì đó trả lời “Là ta!” Vậy phải làm thế nào? Khẩn trương đứng yên trong chốc lát phát hiện cũng không có cái gì dị động, tâm nhảy đến cổ họng mới thoáng dịu đi một chút. Vừa mới chuyển thân, đột nhiên, một cái bóng đen nghênh diện đánh tới.

“A ——” Tử Li hãi hùng kêu một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, hai tay liều mạng công kích bóng đen đang hướng về phía mình.

“Chi” vật kia sau khi ở trên mu bàn tay Tử Li lưu lại một vết trảo mới vừa lòng phịch cánh bay đi .

Tử Li thở hổn hển ngồi dưới đất sờ sờ vết thương đau rát trên mu bàn tay, ướt dính dính một mảnh, đổ máu !

“Con chim chết tiệt!” Tử Li hỏn hỏn mắng.

“Răng rắc” lại truyền đến tiếng chân đạp gãy cành khô.

Tiếng vang trầm xuống lập tức làm ột bụng cơn tức của Tử Li hóa thành run rẩy mao cốt từng nhiên (nổi da gà). Hắn mãnh liệt quay đầu lại, liền thấy đám cây bên cạnh chui ra hai cái đầu tóc rối quỷ quái

“A —— quỷ a ——” Tử Li rớt cuộc nhin không được ôm đồm tay nải bắt đầu chạy như điên.

“Đừng đuổi theo ta a, cứu mạng a ——” Tử Li dị thường chặt vật vừa hô vừa kêu lên.

Thứ phía sau không hề có ý nửa điểm buông tha, vẫn đang theo đuổi không bỏ, hơn nữa hơi thở càng ngày càng gần. Tử Li kinh hãi, dưới chân vừa trượt, không khỏi một cái lão đảo gục ở trên mặt đất. Còn chưa có ngồi lên thì trên người đã “Bang bang” bị hai cái sức nặng áp chế.

“A, đừng ăn ta —— ngô ——” quỷ vươn bàn tay thối thối một phen che miệng Tử Li, đầu đầy tóc tai bù xù tiến đến bên tai Tử Li thanh âm khàn khàn nói: “Đừng kêu nữa, cẩn thận đem binh lính hộ vệ dẫn lại đây!”

Người quỷ đè lại hai chân loạn tránh của Tử Li nói: “Làm sao bây giờ?”

Người quỷ bịt miệng Tử Li trầm ngâm trong chốc lát, cúi người nói: “Chúng ta buông người ra, nhưng người nhưng không được kêu nữa?”

Liều mạng gật đầu, Tử Li sau khi lấy được tự do lập tức nhảy đến một bên, dùng tay áo mãnh liệt chà sát miệng mình. Thối chết được! Bẩn chết được! Mắt định lại mới phát hiện hai thứ này nguyên lai còn không có cao tới cằm hăn.

“Các người là người!”

“Vô nghĩa, chúng ta không phải người chẳng lẽ là quỷ sao? Chỉ có người mới có thể gọi bậy giống như thấy quỷ.” tiểu quỷ vừa rồi đè lại chân hăn nhảy ra cắn giận nói.

Tử Li vừa nghe nhất thời hỏa đại, hăn một phen tóm lấy cái cổ tiểu quỷ ban nãy đè lên trên lưng hăn mắng: “Con mẹ nó, nếu là người người nữa đem chạy vào trong rừng cây giả cái quỷ gì! Ta bóp chết người!”

“Người, người làm gì, mau thả đệ đệ ta ra!” Tiểu quỷ vội vàng tiến lên ra sức bài khai tay Tử Li đem đệ đệ cứu ra.

“Khụ khụ, người, người thật sự muốn bóp chết ta?”

“Mẹ nó, nếu có thể ta còn muốn một đao đem bọn người bỏ ra a!” cơn giận của Tử Li còn sót lại chưa tiêu quát lớn, mới vừa rồi bị bọn họ làm sợ tới mức kêu cha gọi mẹ thiếu chút nữa liền tè ra quần , hai tên tiểu tử này chẳng những một câu giải thích không có, hơn nữa thái độ cư nhiên lại kiêu ngạo như vậy?

“Vị đại ca kia, mới vừa rồi thật là chúng ta không đúng, nguyên bản cũng không muốn dọa người, chẳng qua thấy người đột nhiên bỏ chạy, chúng ta sợ tìm không ra người, cho nên đành phải chạy đuổi theo người!”

“Mẹ ôi, ta chạy của ta, các người giống âm quỷ lấy mạng đuổi theo ta như vậy làm gì?” Tử Li tức giận đến gờ chân, thật sự là chẳng biết tại sao, vô duyên vô cớ đã bị người hù chết tế bào não.

“Chúng ta, chúng ta.”

“Đi đây, đừng ngăn đường thiếu gia ta.” Tử Li quyết định không cùng hai tên lai lịch không rõ này dây dưa, thời gian của hăn rất quý giá.

Bọn họ thấy Tử Li phải mong chạy lấy người, trong lòng hoảng hốt, cũng vội vàng đuổi theo. Chỉ chốc lát sau, ba người liền đi ra rừng cây tới trên quan đạo.

“Hai người thối hoặc các người đi theo ta làm chi?” Tử Li thấy bọn họ còn bám ở sau người, không khỏi phiền phức kêu lên.

“Chúng ta, chúng ta có việc muốn nhờ!”

“Ta hiện tại cũng tự thân khó bảo toàn, người cầu ta cái rắm!”

“Chính là, người là từ Trường Khôn tự ra tới nha? Chúng ta nhìn thấy người từ bên trong trèo tường ra tới.”

“Từ bên trong trèo tường đi ra lại làm sao vậy?”

“Chúng tôi nghe nói Hoàng Thượng đến Trường Khôn tự trai giới, đi theo đều là văn võ quan viên, đại ca từ trong tự đi ra, chứng minh đại ca cũng là ở trong triều làm quan, nếu làm quan trong triều còn có cơ hội thấy Hoàng Thượng, nếu thấy Hoàng Thượng là có thể giúp chúng ta!”

“Các người muốn gặp tên biến thái hoàng đế kia thì đi mà gặp, đi tới quán lấy ta làm gì?”

“Chính là không có người dẫn vào, chúng ta không thể diện thánh a! Lúc trước có đi tìm vài vị đại nhân nhưng đều bị gia đình của bọn họ dùng côn đồ đuổi ra đây!” Tuy rằng nhìn không thấy biểu tình đối phương, nhưng theo thanh âm có thể nghe ra hăn đang thương cảm mất mát.

Tử Li dưới chân bị kiềm hãm, xoay người nhìn chăm chú hắn trong chốc lát, bỗng nhiên buồn thảm nói: “Hai người như tiểu khát cái các ngươi có thể không làm cho người ta đuổi sao?” Hắn vẫn còn mang cừu hận vừa rồi bị dọa. Nói xong liếc xuống bọn họ tiếp tục chạy đi, hắn phải trở lại đô thành trước khi bị người phát hiện mình lẩn trốn, không thể tiếp tục ở trong này lãng phí thời gian !

“A ——” tiểu quỷ sau khi bị bóp cổ liền vẫn trầm mặc bỗng nhiên chỉ vào Tử Li quát to một tiếng.

Tử Li bị hách đến tim nhảy dựng té ngang, thật vất vả mới bình ổn cơn tức “Đằng” một cái đứng lên, “Tử tiểu quỷ, ngươi kêu cái gì?”

“Ta nhận ra ngươi rồi!”

“Nhận thức, nhận ra cái gì?” Tử Li cũng bị hấn cả kinh biến thành có chút bất an, tiểu quỷ này nhận ra ta cái gì?

“Ca, ngươi còn nhớ rõ ngày ấy chúng ta bị Khánh Vương gia kia truy đuổi chạy trên đường không?”

“Này, đương nhiên nhớ rõ! Ngày ấy biết hấn là Vương gia, ngươi còn suýt chút nữa muốn đem sự tình nói ra rồi đó, bất quá ta sợ ở trên đường cái bại lộ thân phận, cho nên không nói cho ngươi. Nghĩ đến lại hối hận, một cơ hội thật vất vả mới gặp được liền như vậy mà bỏ lỡ.”

“Vậy, ca còn nhớ rõ ngày ấy đi cùng Vương gia còn có một người khác?”

Hắn suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên cũng khẽ kêu một tiếng, nhìn Tử Li nói: “Ngươi chính là cái gì điện hạ ngày đó! Thật tốt quá, ngươi nhất định có thể giúp chúng ta, van cầu ngươi, mang chúng ta đi gặp Hoàng Thượng được không?”

“Kỳ quái, ta vì cái gì phải giúp các ngươi. Cút, đừng cản đường a, nếu ta bị nắm trở về, cho dù thành quỷ cũng sẽ không buông tha các ngươi.”

Hai Tiểu ca thấy Tử Li thật sự vô tình không muốn hỗ trợ, nhưng thật vất vả mới đợi được một người dẫn đến sao có thể buông tha? Cho nên, trong lòng bọn họ lóe lên gian kế ôm chân Tử Li khóc rống nói: “Ô ô —— điện hạ, van cầu ngài giúp chúng ta đi, ân tình của ngài chúng ta sẽ trọn đời không quên, làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ngài. Ô ô ——”

Hai chân một tả một hữu đều bị bọn họ gắt gao ôm lấy, muốn chạy cũng không được, gỡ lại gỡ không xong, Tử Li vừa tức vừa vội, nhưng thấy hai người bộ dáng chết không buông tay, xem ra mình nếu không đáp ứng thì đừng hòng chạy .

“Mẹ ôi, hai tử tiểu quỷ các ngươi, thiếu gia ta đáp ứng các ngươi được rồi đi!” Cuối cùng đành phải nghiêng răng nghiêng lợi quát.

“Thật tốt quá, cảm ơn điện hạ! Cảm ơn điện hạ!” Mục đích đạt tới, lưỡng đạo ca xướng không biết là có nước mắt không lập tức dừng lại cười nói.

“Được rồi, nếu muốn gặp hoàng đế, từ giờ trở đi hết thấy cũng phải nghe lời của ta!”

“Hảo!”

“Tốt lắm, như vậy hiện tại, theo ta cùng quay về đô thành!”

41. Q.2 - Chương 12

Trường Khôn tự cách đô thành cũng không xa, trước đó cũng đã nói qua, chỉ là bởi vì Tử Li thoát được trong hoàn cảnh ngoài ý muốn căn bản là không có làm tốt chuẩn bị tiếp theo, cho nên đối mặt với kỳ mã chỉ cần nhất hai canh giờ lộ trình thì hấn lại đi suốt một đêm, đến khi nhìn đến cửa thành thì ngày đã hoàn toàn lên cao. xoa bóp thắt lưng đã muốn cứng đơ, Tử Li nhanh chóng quảy bao quần áo trên vai đi đến cửa thành với hàng người đi đường không dứt cách đó không xa, hai tiểu quỷ phía sau cũng vội vàng nhắm mắt theo đuôi, như là sợ hãi... không ... như là lưu ý đối phương sẽ bỏ trốn!

Tử Li không rên một tiếng đi ở đằng trước, mắt như vô tình mà lại chuyển động quay tròn. Hai khối chướng ngại vật này phải như thế nào mới bỏ rơi được?

“Điện, điện hạ, Hoàng Thượng không phải ở Trường Khôn tự sao, chúng ta quay về đô thành như thế nào thấy được hần a?” Nhịn một đêm nghỉ hoặc rốt cục vẫn là không nín được hỏi lên.

“Dốt nát, Hoàng Thượng trong lúc trai giới không tiếp khách, ta tùy tiện chạy tới khó tránh khỏi lại bị người làm bao cát đá ra. Chúng ta bây giờ trở về liền ngồi xổm trước cửa nhà hần mà chờ, hai ngày sau tự nhiên là có thể nhìn thấy hần !” Tử Li nửa thật nửa giả đáp.

Tuy rằng trong lòng vẫn còn nghi vấn hoặc, nhưng Tiểu ca lưỡng cũng không tiếp tục đặt câu hỏi nữa.

Ba người mang theo tâm sự đi tới cửa thành, binh lính canh giữ ở bên cạnh trạm kiểm duyệt trường mâu (như trường thương) chặn đứng đường đi ý bảo bọn họ đưa ra giấy thông hành, Tử Li đã sớm nghĩ đến sẽ như vậy cho nên lôi cái đồng bài tối hôm qua vợ vét tài sản từ trên người cái tên thể tử coi tiền như rác kia ra. Kiểm tra xong, binh lính thu mâu cho đi.

“Từ từ, hai người các người thì sao? Không có giấy thông hành không được vào thành.” Tử Li có thể đi, nhưng hai tiểu khát cái phía sau bản như vậy đừng không thể cho đi.

“Vị binh đại ca này, ” hai tiểu quý đồng thời chỉ vào Tử Li trăm miệng một lời nói, “Chúng ta là người hầu của hần”.

Tử Li trong lòng thoáng chốc tê liệt, tử tiểu quý, có phải là đã sớm thương lượng tốt hay không? Nói được đồng lòng như vậy!

Binh lính quay đầu lại đường như muốn nhận được chứng thật nhìn Tử Li.

“Phải, bọn họ là mấy gã nô phò ta mới vừa thu ở trên đường!” Tử Li đành phải không tình nguyện nói.

Ba người vào thành, khi đi đến một gian tử lâu thì Tử Li ngừng lại, hần thanh thanh cổ họng xoay người đối lương tiểu quý ở phía sau nói: “Bản điện hạ đi lấy một vài thứ được lo liệu dành cho chuyện quan trọng, các người ở chỗ này chờ .”

Lương ca vừa nghe, đầu chịu ngoan ngoãn ở đây để cho Tử Li một mình rời đi? Bọn họ lập tức nắm chặt ống tay áo của Tử Li, vẻ mặt đáng thương nhìn hần, ngón tay bản bản ở trên tà áo dài trắng như nguyệt nha của Tử Li ấn hạ vài cái dấu bản đen đen.

“Các người sợ? Các người đứng ở cửa chẳng lẽ còn sợ bản điện hạ sẽ chạy sao?” Tử Li cố ý không vui nói.

Nghe hần vừa nói như thế, lương ca cũng thấy có lý, đành phải phần nộ buông ra Tử Li, nhưng vẫn đang có chút không yên lòng nhắc nhở: “Điện hạ nói qua sẽ giúp chúng ta, này cũng không thể nuốt lời, nếu không, nếu không sẽ bị người nhạo báng, lưu lại bêu danh ăn nói bừa bãi!”

Tiểu tử này cư nhiên uy hiếp đại gia ta? Nhớ năm đó tời điểm ta uy hiếp người khác, các người còn đang bú sữa mẹ nha! Huống hồ so với bị người làm sưng vật giam cầm như vậy, cái thứ ” Bêu danh ăn nói bừa bãi” này quả thực là không chút liên can tới đau khổ

Trong lòng nghĩ như vậy , Tử Li cũng không động thanh sắc nói: “Được rồi, được rồi, bản điện hạ giống cái loại người nói không giữ lời nhân sao? Các người chờ, ta xong xuôi mọi chuyện sẽ ra!”

Nhìn theo Tử Li đi vào tử lâu người đến người đi, lương ca không dám lơ lửng gắt gao nhìn chăm chú coi chừng cửa.

Lại nói tiếp, bên này Tử Li rốt cục đem hai oắt con dụ trước bỏ rơi sau, trong lòng không khỏi một trận nhảy nhót. Tiểu thí hài quả nhiên vẫn là tiểu thí hài, cùng mình đấu? Đạo hạnh còn thấp lắm!

Lắc mình đi vào tử lâu, rất nhanh cùng tiểu nhị ca ngày ấy bàn bạc, đúng lời đưa cho hần một nửa bạc còn lại sau đó đi đến khách phòng. Những thứ cần dùng đều đã đặt ở trên bàn, Tử Li mở ra bỏ vải nhất nhất nghiệm thu.

Vải bố quần áo, giày vải, râu giả, nhân bì diện cụ (mặt nạ da người), mũ sa che mặt, lông mi giả, thuốc nhuộm, cư nhiên còn có một viên giả mạo chí lông mao (nốt ruồi dê= =|||)! Tử Li rất là vừa lòng nhìn một đồng đạo cụ nguy trang. Xuống chút nữa chính là mấy bình thuốc trị thương cùng mười mấy cái túi mềm giống như khí cầu thời hiện đại, Tử Li trong lòng vui vẻ, cầm lấy một cái lật xem, không thể tưởng được người nơi này thật sự có thể dùng ruột dê làm ra mấy cái túi như vậy! Trước dừng hỏi Tử Li lấy mấy cái

bộ ruột dê đó làm cái gì, rất nhanh sẽ biết cách sử dụng của chúng nó, hơn nữa mấy thứ này từng trong lúc Tử Li trốn chết kiếp sống sau này từng nhiều lần làm cho hắn thành công thoát ly hiểm cảnh.

Chỉ thấy Tử Li cẩn thận lấy túi ruột dê cất kỹ, sau đó xuất ra kim chế được xử lý miệng vết thương trên mu bàn tay tối hôm qua bị chim cào rách nhưng hiện tại vẫn đang có chút đau đớn. Sau khi chuẩn bị tốt hắn rất nhanh thay vải bố quần áo cùng giày vải, tiếp theo từ trong ấm trà đổ ra một chén nước, đem thuốc nhuộm hòa tan vào trong nước, sau đó dùng nó hướng lên trên mặt, trên cổ, trên tay chờ hết thấy làn da bại lộ bên ngoài bị hủy diệt, sau khi hơi nước bốc lên, da thịt nguyên bản trắng nõn trơn mềm rất nhanh bị che lấp dưới một tầng da vàng thô ráp, điều này làm cho Tử Li thoát nhìn tựa như một chúng thôn dân trường kỳ bên ngoài đồng ruộng, sau đó xuất ra đoản tu tra tra ngạnh ngạnh (râu má dưới cằm cứng cứng) dán ở trên môi, một hình tượng đại thúc cày ruộng cứ như vậy được sinh ra, xem ra mình thật là có thiên phú hoá trang a! Tử Li vừa lòng nhìn hiệu quả trong gương. Nguyên bản còn định dùng mặt nạ da người ngựa trang, bất quá bỗng nhiên nghĩ đến nếu là gặp mấy chuyên gia dịch dung thì kỹ xảo sứt sẹo của mình không phải lập tức bị vạch trần sao? Huống chi bộ dáng của mình hiện tại so với cái nhân bì diện cụ thợ khéo không tinh tinh tế kia mà nói thật sự là hảo rất nhiều.

Thu thập xong toàn bộ gia sản, đứng ở trước cửa phòng hít sâu một cái, Tử Li vừa hưng phấn vừa lo lắng đẩy cửa đi ra ngoài.

42. Q.2 - Chương 13

“Ca, lâu như vậy cũng không thấy hắn đi ra, có phải hay không đã bỏ rơi chúng ta đi?”

“Không thể nào! Từ lâu này không có cửa sau, đôi ta lại có bốn con mắt ở chỗ này nhìn chăm chăm, hắn đi như thế nào?”

“Xì” một đại thúc đang đi ngang qua ở giữa bỗng nhiên phốc nở nụ cười một tiếng, thấy lương ca đồng thời nhíu mày xem xét hắn lại vội vàng vờ khụ vài cái đám đám sống lưng bước nhanh đi ra. “Vừa rồi tư thế người nọ đi đường sao nhìn quen mắt thế?”

“Người cũng thấy được?”

Lương ca đồng thời sờ sờ chóp mũi bần, bỗng nhiên trong lòng lộ bộ một cái, chống đỡ to mắt nhìn đối phương kêu lên: “Truy ——”

Tử Li ở trước mặt hai tiểu quỷ thành công qua ải hiện tại đối với kỹ thuật dịch dung của mình lại rất đắc ý, chỉ thấy hắn hào khí mà đem tay nải vung hướng lên vai liền đi nhanh đến chỗ nuôi ngựa.

“Đi qua đi ngang qua ngàn vạn lần không cần bỏ qua a, công mã, mẫu mã, chủng mã, yêm mã (ngựa đực, ngựa cái, ngựa thuần, ngựa thiện), tùy người chọn lựa tùy người tuyển, các vị mau đến xem xem ——” một người buôn mã cầm cái chiêng đồng hô to.

“Này, vị đại thúc này, vừa thấy người thì đã biết chính là nhà giàu, đến đến đến, đến xem, ” hắc tiểu hỏa kia một phen giữ chặt Tử Li đang từ trước mặt đi qua vỗ một con ngựa gầy còn sót chút uể oải suy sút bên cạnh ân cần nói, “Nhìn con thất chủng mã này một cái xem, thân hình thon dài, lẳng ngạnh kiêu mịch (trán thẳng mắt sắc), hơn nữa mỗi ngày tinh nguyên sung túc, canh giờ nào cũng có thể làm việc.”

Tử Li thần tình hắc tuyến, này rõ ràng là hôi mã đi đường miệt mài quá độ: “Ta muốn mua không phải loại ngựa này.”

“Không mua chủng mã? Vậy nhìn một cái thất yêm mã này như thế nào, không nói tới mấy chuyện phát tình loạn náo, tứ chi lại rất phát đạt, uy mãnh hữu lực, chịu khổ nhọc, có thể chở hơn một trăm cân hàng hóa ;”

“Dừng, dừng, vị tiểu ca này, loại ta muốn mua chính là tọa kỵ (ngựa cưỡi), tọa kỵ dùng để trốn chạy biết không? Không phải mấy loại chủng mã yêm mã này!” Tử Li không đợi đã đánh gãy hoàng bà bán dưa nước

miếng bay tứ tung. Còn chưa có xoay người thì ống tay áo lại bị kéo lấy, lúc này tính tình Tử Li dù có thoải mái cách mấy cũng nhịn không được bắt đầu cảm tức, mình chính là đang đào mệnh a, thời gian đích thực cấp bách, khả mã buôn này còn cố tình muốn quần quít lấy mình đây chứ!

Đang muốn phát tác, hắc tiểu hỏa kia lại mở miệng nói: “Chỗ buôn ngựa của chúng ta không bán tọa kỵ, muốn mua phải đi đến mã tràng cách ngoài thành ba dặm.”

Tử Li vừa nghe trong lòng khấn trương, vốn không trực tiếp trốn chạy mà lộn trở lại nơi này nguyên nhân rất lớn chính là vì chọn một thiên lý mã hảo hảo xa hoàng đế rất có thể sẽ phái ra truy binh, khả hiện nay lại đến nói cho hắn biết, nơi này chẳng những không có thiên lý mã mà thậm chí ngay cả tọa kỵ bình thường cũng không có!

”Bất quá, vị đại thúc này cũng thật có vận đầu, mấy ngày trước đây ông chủ chúng ta vừa lúc ở mã tràng khiên trở về một con mã câu (tuần mã), mặc dù mới ba tuổi, tuy rằng tính tình có chút bướng, nhưng con này chính là đỉnh đỉnh nổi danh Hà Khúc mã (một loại ngựa được thuần hóa từ giống ngựa sống ven những con sông lớn).!”

Hắn vừa nói như thế, Tử Li thoáng chốc có loại cảm giác “Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn*” (núi sông ngõ chẳng đường vô, qua hàng liễu thấy ruộng hoa có làng), hắn trừng mắt mã buôn về mặt mang biểu tình “Người không nói sớm”, nói: “Đừng nói nhảm, mau dẫn ta đi coi thử!”

Đi vào chuồng, quả nhiên thấy bên trong nhốt một con Hà Khúc mã còn chưa trưởng thành. Tử Li cũng từng cưỡi qua ngựa, bởi vì nhiệt tình yêu thích loại vận động liên quan đến ngựa nên cũng cảm thấy hứng thú, ở trên mạng tìm không ít tư liệu về nghiên cứu, cho nên tự nhiên nhận biết loại Hà Khúc mã từ xưa đã có danh, chỉ là không nghĩ đến thời không này cũng có giống đó.

Hà Khúc mã kia thấy có người tới gần, lập tức mang tính cảnh cáo hí lên phát ra tiếng phì phì trong mũi, ánh mắt đen bóng hữu thần mang theo chút ngạo mạn lại có chút sợ hãi nhìn bọn hắn chằm chằm.

Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại danh mã này Tử Li cũng tinh tế đánh giá nó, đầu ngựa dài lớn, mũi hở ra hiện ra đầu hình thỏ, cổ dày rộng, thân thể bình thẳng, hung (phần từ cổ tới bụng)khuyết sâu rộng, hình thể còn không tính là thực tráng kiện, nhưng với đồng loại vị thành niên tương đối mà nói đã là to con!

“Bán thế nào?”

“Hắc hắc, không mắc, chỉ cần một trăm lượng!” Mã buôn biết Tử Li nhu cầu cấp bách cho nên cố ý lên giá, giở công phu sư tử ngoạm.(thời nay đã được biến tấu thành mua bán cắt cổ gà)

Giá này kỳ thật dùng để mua một Hà Khúc mã trưởng thành cũng có dư, nhưng Tử Li quả thật nhu cầu cấp bách, hắn không bao giờ có thể trì hoãn nữa, hiện tại đã sắp đến buổi trưa, biến thái hoàng đế rất có thể đã phát hiện chuyện hắn chạy trốn, cho nên Tử Li đành phải cắn răng nói: “Hảo, thành giao!”

Hà Khúc mã kia thấy giao dịch tiền trước mặt, rất là không vui đá vó ngựa hí du chuyển. Tử Li thấy thế thật cẩn thận dựa vào qua đi, ánh mắt hắc lộ lộ nhìn chăm chú vào đôi mắt to đồng dạng đen nhánh của nó, nhẹ giọng an ủi: “Ngoan, không cần sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi” nó dường như nghe hiểu quả nhiên yên tĩnh trở lại. Tử Li trong lòng vui vẻ, chậm rãi đưa tay sờ lên mã bờm của nó, ngoan ngoãn không phản kháng đứng yên để cho Tử Li trừu thủy (bơm nước?làm gì?).

Mã buôn thấy vậy ngạc nhiên nói: “Đại thúc là tuần mã sao? Ngày thường nó còn không cho người ta tới gần trong vòng năm thước, chớ nói chỉ là vuốt ve!”

Tử Li nghe xong lại đắc ý, ai ngờ vừa mới dứt lời, Hà Khúc mã liền quay đầu một hơi ngấm ngay tay Tử Li cắn vào miệng.

“A ——” Tử Li quát to một tiếng, kinh hoảng nghĩ muốn rút rồi lại không nhổ ra được, chỉ có thể dùng ánh mắt đã bịt kín một tầng hơi nước đáng thương như vậy nhìn nó.

Nếu Tử Li không nhìn lầm, hắn cứ nhiên thấy trong mắt nó hiện lên một mặt quang mang trêu tức đắc ý, sau đó buông lỏng miệng.

Tử Li vội vàng rút tay ra, nhìn bàn tay mình căn bản hoàn hảo không tổn hao gì mà chỉ dính đầy nước miếng, tức giận trừng mắt con Hà Khúc mã đã khôi phục lại nhất phái ngạo mạn.

43. Q.2 - Chương 14

Thái dương chói lọi thẳng giắt trên đỉnh đầu, ánh mặt trời cay xè như nướng chín thổ địa trần trụi. Sóng nhiệt dâng lên vụn vụn giống như không khí bị ngưng trệ, hết thấy trước mắt đều lay động chớp lên khiến người sinh ra chiết xạ ảo giác.

Tử Li hữu khí vô lực nằm bẹp trên lưng ngựa, liếm liếm môi dưới bởi vì thiếu nước mà khô nứt, lắc lắc túi nước đã rỗng tuếch bắt đầu dể dãi thở dài. Sớm biết như vậy sẽ không hướng về cái nơi quỷ quái vừa nóng lại hoang vắng này mà chạy! Cứ như là một ngọn Hỏa diệm sơn! Ban ngày đừng nói là một người, ngay cả một cọng cỏ còn không thấy!

“Khúc Tử!”

“Tê ——” nó bất mãn bắt đầu kháng nghị, lần thứ hai lập trường kiên định đỉnh thiên lập địa nói lên rằng mình tuyệt không nhận xưng hô như thế.

Tử Li ngoảnh mặt làm lơ ôm lấy cái cổ Khúc Tử hơi hơi ướt mồ hôi nói: “Khúc Tử, ta sắp chết khát! Không bằng ngươi học người ta tinh thần xả thân cứu chúa, để cho ta đem ngươi giết dùng mã huyết của ngươi giải khát được không?” (= =|||)

“Tê ——” nó rất bất mãn run rẩy thân mình muốn hất ngã chủ nhân thần kinh đã bắt đầu thác loạn này. Tử Li với thuật cưỡi ngựa vô cùng tốt bắt đầu dể dãi như khối kẹo đường gắt gao dính ở trên lưng nó, bắt đầu nguy hiểm sờ soạng lên động mạch chủ trên cổ con ngựa.

“Không muốn để cho ta giết? Vậy để ta hút một hơi được không?”

“Tê ——” chỉ thấy Khúc Tử cất vó trước một cái, tiếp theo bắt đầu nhanh chân chạy như điên. Tử Li lập tức nắm chặt dây cương phòng ngựa té xuống ngựa.

Gió ghènh diện thổi tới thoáng mang theo một cỗ nhiệt khí khó tiêu, nhưng dù vậy đại bộ phận cũng đã xua tan phần nào cảm giác nóng rực trên người.

Bay qua một cái đồi núi trụi lủi, ánh mắt Tử Li bỗng nhiên sáng quắc nhìn chăm chăm phía trước hô: “Phía trước giống như có ốc đảo! Giá, Khúc Tử, chạy nhanh chút nữa! Giá ——” một người một con tựa như đang đua ngựa, về mặt chuyên chú tiến về phía rừng cây cách đó không xa chạy như điên.

Một đầu chui vào rừng rậm dày đặc mà ôn hòa, toàn bộ thân mình giống như tắm vào trong nước ao thanh lương, thích ý đến mức làm cho người ta nhìn không được sợ run cả người.

“Làm tốt lắm, Khúc Tử!” Tử Li vỗ vỗ trán nó tán thưởng.

Khúc Tử khinh thường hất vó phát ra tiếng phì phì trong mũi.

“Có rừng cây sẽ có nguồn nước.” Vừa nghĩ tới chữ nước kia, tế bào trên người lập tức bắt đầu kêu gào ầm ĩ.

“Khúc Tử, tánh mạng của thân gia ta liền giao cho ngươi, độ miễn cảm của ngựa luôn luôn cao hơn so với người.” Tử Li như lấy lòng cọt cọt gương mặt nó nói.

Khúc Tử hí một tiếng xem như đáp lại, cho dù nó không đem mạng của Tử Li xem là vấn đề cũng phải bận tâm cái mạng mã của chính mình, ai biết hần có thể hay không khát đến cực độ thực sẽ lấy máu của mình? (chủ nào ngựa nấy - -)

Tử Li mất mao lực quang nhìn chăm chăm cái ót nó, thỉnh thoảng liếm liếm đôi môi khô nứt, dưới loại áp lực mao cốt từng nhiên này, Khúc Tử vác Tử Li ở trong đám cây cối mật mật tạp tạp (rậm rạp) tả gạt hữu gạt một trận, rốt cục sau khi chui ra khỏi một đám lá chắn màu xanh thì thấy được một thanh tuyến (con suối) đang ồ ồ lưu động.

Tử Li vừa thấy, trong mắt lực quang đại thịnh, lập tức động tác cấp bách ngã sấp đến bên suối bắt đầu rầm rầm quất lên điên cuồng (quất ở đây là tát nước vào mặt). Nước suối mát lạnh ngọt ngào làm ôi một lỗ chân lông mỗi một tế bào đều được gột rửa sáng khoái đến phi thường thích ý.

Thẳng đến khi đánh một cái ợ to, thẳng đến lúc cái bụng lắc lắc rung động, Tử Li mới thỏa mãn xoay người nằm ngựa ở trên cỏ. (mất nét)

Khúc tử thấy Tử Li một bộ dáng thoả mãn sau khi gặp nước, không khỏi khinh bỉ quét mắt nhìn hần một cái, sau đó mới chậm rãi tung tăng đến bên dòng suối cúi đầu bắt đầu uống nước.

Nghỉ ngơi một trận, lại đem túi nước chứa đầy, Tử Li mới đứng dậy vỗ vỗ lưng ngựa nói: “Chúng ta no đủ rồi, không thể ở đây trì hoãn lâu hơn!”

Ra khỏi rừng cây, lọt vào trong tầm mắt không còn là mặt đất tầng tầng nham thạch lở lổ, mà là một trận đồi núi phập phồng hòa hoãn. Tử Li còn phát hiện có vài người đi đường, giống như tơ lụa màu trắng cùng đồi núi tụ một chỗ lúc ẩn lúc hiện. Tử Li phi ngựa theo đường đi tới, đến khi thái dương sắp xuống núi mới tới một thị trấn nhỏ.

“Nga, vị khách quan thỉnh vào bên trong!” Tiểu nhị nhìn thấy một người phong trần mệt mỏi dắt ngựa tới trước cửa, đoán được là muốn tới tìm nơi ngủ trọ, cho nên vội vàng đi ra hỗ trợ dẫn ngựa nói, “Vị đại gia này là muốn tìm nơi ngủ trọ sao?”

“Ân. Ta ở một đêm, không cần quá đắt tiền, chỉ cần sạch sẽ là được.” Tử Li trả lời.

“Vâng vâng, Chưởng quầy, một gian phòng hạng trung.” Tiểu nhị rướn cổ hòng hướng vào trong hô.

“Tiểu nhị, hảo hảo chiếu cố ngựa của ta a, đây là tiền thưởng của ngươi.” Tử Li sợ hấn bạc đãi Khúc Tử, cho nên dặn dò riêng.

“Đây là đương nhiên, khách quan ngài cứ yên tâm đi!” Tiếp nhận tiền thưởng, tiểu nhị lại ân cần nói.

Đến gần khách điểm, phát hiện bên trong tuy rằng không lớn nhưng mặt tiền cửa hàng lại rất chỉnh tề. Chắc là sắp đến giờ đóng cửa.

Thực khách rất ít.

Chưởng quầy giơ ngọn đèn dầu khuôn mặt tươi cười nghênh đón người đi tới nói: “Một gian phòng hạng trung, mời khách quan đi theo ta.”

Đi theo đi lên lầu hai, chưởng quầy đẩy ra cửa một gian sương phòng, Tử Li hướng vào trong nhìn nhìn thăm dò, phòng trong đơn sơ chỉ có một cái giường và một cái bàn bát tiên (bàn 4 góc, mỗi bên ngồi dc 2 người), bất quá sạch sẽ thì được rồi, hiện tại trên người mình cũng không có quá nhiều tiền nên không thể yêu cầu quá cao.

“Cũng không tệ lắm.”

“Vậy khách quan có ăn cơm không?”

“Đây là đương nhiên phải có, ngươi đem tới phòng ta đi, nga, còn mang cho ta một thùng nước ấm đến.”

“Hảo, xin khách quan chờ.”

44. Q.2 - Chương 15

Lang thôn hổ yết (ăn ngón ngấu) đem cơm chiều trở thành hư không, lại còn liếm liếm khóe miệng dính thức ăn, Tử Li thỏa mãn thở dài. Tuy rằng chỉ là thức ăn bình thường, nhưng đối với Tử Li đã vài ngày nhai lương khô mà nói đã xem như mỹ vị nhân gian.

Một tên tiểu nhị béo ồm ồm ào ào qua lại đem dục dưng đồ đầy, Tử Li ở một bên xia răng thần tình nhàn nhã nói: “Tiểu nhị ca, nước không cần đun nóng, trời nóng như vậy tắm nước ấm là được rồi!”

“Hảo, khách quan, nước đã bị tốt lắm. Ngài còn có phân phó gì?” Tiểu nhị sát sát mồ hôi trên đầu cúi người hỏi.

“Tạm thời không có, ngươi đi ra ngoài đi!” Tử Li phát tay nói.

Tiểu nhị thoáng chốc ngốc lảng, lập tức đứng ở tại chỗ có chút nhẩn nhơ nhìn Tử Li nói: “Khách quan, ta, ta giúp ngài khiêng mười thùng nước!”

Tử Li kỳ quái nhìn hắn một cái, nói: “Ta biết nha, kia lại làm sao vậy?”

“Cái kia, ngài còn chưa cho ta tiền thưởng a?” Tiểu nhị nóng nảy, vừa rồi ở cửa rõ ràng nhìn thấy hắn rất hào phóng cho ngân lượng tiểu Xuyên dẫn ngựa mà, vì sao đến phiên mình ngay cả bóng dáng cũng không có?

Tử Li vừa nghe bắt đầu nhíu mi, một cước đạp ở trên băng ghế hất cầm lên nói: “Tiểu tử ngươi nghĩ rằng đại gia ta là ngân khố tư nhân sao? Bạc dễ dàng tặng người như vậy? Gọi chuông quây của các người đến đây, ta thật muốn hỏi hắn trong điểm có quy củ tiểu nhị hưởng khách nhân đòi phần thưởng hay không.”

Béo tiểu nhị tự chuốc lấy mất mặt, trên mặt hồng trắng một trận, lập tức xám xịt đi ra ngoài.

“Hừ, tiền của ta cũng không phải là dễ kiếm như vậy!” Đóng chặt cánh cửa, Tử Li gãi mũi nói lầm bầm.

Kéo xuống râu giả, lột nhanh y phục vừa thối lại bẩn sắp mọc nấm trên người, Tử Li khấn cấp nhảy vào dục dưng. Liên tiếp ba ngày phi ngựa không đình chỉ, toàn thân cơ thể đều đau nhức đến lợi hại! Hắn thả lỏng bắt tay vào trong nước ở độ ấm vừa phải thật thoải mái mà ngâm mình, hưởng thụ cảm giác thích ý khi mỗi một trên người chậm rãi biến mất.

Thuốc nhuộm lúc trước đổ lên làn da đã bị mồ hôi hóa đi hơn phân nửa, chẳng qua tro bụi đầy mặt và dầu cổ làm cho người ta cảm thấy không ra thôi! Hiện nay ngâm nước mấy thứ dính dính đã không ngừng tan rã, dần dần lộ ra da thịt nguyên bản trắng nõn trơn mềm. Miễn cưỡng vươn một cái đùi ngọc mảnh khảnh gác lên cạnh thùng gỗ, Tử Li một bên hừ hừ hát một bên vốc nước xoa nắn da mặt và mái tóc dài. (...ta đang tưởng niệm những em thụ ngây thơ biết thẹn thùng...)

Đang lúc tắm đến cao hứng, bỗng nhiên bị một trận thanh âm gõ cửa làm phiền.

“Ai nha?” Tử Li rất không vui lớn tiếng hỏi.

“Ta.” Đúng là béo tiểu nhị vừa rồi xuất lực lấy lòng, biểu hiện ân cần.

“Chẳng lẽ lại muốn đến đòi tiền thưởng?” Tử Li hồ nghi nghi, lập tức hướng ra ngoài cửa trước hô: “Làm chi? Không nói cho người biết đại gia ta đang tắm rửa sao?”

“Trước cửa mở, có khách quan muốn ở trọ.” Béo tiểu nhị thô lỗ vỗ cửa nói.

“Mẹ ôi, ta cũng không phải chuông quây, có người ở trọ người réo chụp cửa của ta làm gì?” Tử Li tức giận quát. Người này rõ ràng chính là muốn kiếm chuyện, tâm tình hảo hảo đều bị hấn làm cho trộn lẫn.

“Vị huynh đài này, tại hạ cũng là người qua đường tới đây tìm nơi ngủ trọ, chẳng qua mới vừa rồi ngân lượng trên người đều bị kẻ trộm偷 đi, hiện nay bị nhân (cách xưng khiêm nhường) chỉ còn vài đồng tiền, không thể ngụ được một gian phòng, không biết vị huynh đài này có thể cùng tại hạ thuê chung một phòng?” Bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm dễ nghe tao nhã hữu lễ dò hỏi.

Người này nghe ra là một thân sĩ! Xuất môn đi bên ngoài tiền bị thâu, hình như cũng đáng để đồng tình. Dù sao mình chỉ ở một đêm, ngày mai liền đi, hắn là không quan hệ đi! Nghĩ như vậy Tử Li đứng lên tùy ý lau lau thân mình đem áo đơn phủ thêm, mái tóc ướt sũng còn rơi nước, Tử Li ảo não mà đem mái tóc dài vẫn cảm thấy vướng bận cột lại. Hắn không thể để cho người khác nhìn thấy bộ dáng hiện tại của mình, chính là muốn trát thuốc nhuộm cũng đã không còn kịp rồi, Tử Li rất nhanh mở ra tay nải xuất ra khối nhân bì diện cụ cẩn thận đắp lên trên mặt, sau đó lại dán lên râu giả, bộ dáng đã cùng hình tượng đại thúc cày ruộng lúc trước cách khá xa, bất quá chỉ cần có thể che khuất bộ mặt vốn có là được rồi! Kiểm tra một chút phát hiện không có gì bại lộ mới đi qua mở cửa phòng.

Béo tiểu nhị kia sớm đã chờ không kiên nhẫn, vừa định gõ cửa, cửa phòng lại mở. Hắn hồ nghi trừng mắt Tử Li xuất hiện ở cửa.

“Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nam tử a!” Tử Li trừng lại nói.

Lập tức đảo mắt nhìn về phía nam tử đứng bên cạnh niên kỷ không lớn, mày kiếm mắt sáng, mũi ôi mỏng, trên mái tóc đen như mực đội kim ngọc quan, trên người mặc nhũ sắc trường sam cộng thêm ngoại y thủy

sắc tơ lụa, bên hông quần một tương ngọc yêu đài (đai lưng), cả người tao nhã, khí chất xuất trần, thấy thế nào cũng giống như quý công tử đại tộc thế gia.

Tử Li không khỏi buồn bực, trên người hắn tùy tiện lấy ra một thứ cũng đủ để hắn thuê phòng một đêm, loại thiếu gia này như thế nào có thói quen cùng người thuê chung? Tuy rằng hắn thoát nhìn không xấu, nhưng nhìn người không thể nhìn tướng mạo nha! Tử Li trong lòng không khỏi trở nên cảnh giác.

“Tại hạ làm phiền!” Nam tử chấp tay ôn hòa nói.

Người ta đều khiêm khiêm hữu lễ như vậy rồi, Tử Li cũng không hảo cự tuyệt, bất quá vẫn là nhắc nhở chính mình tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền (thuyền cẩn thận sử dụng có thể dùng đến vạn năm)!

45. Q.2 - Chương 16

Trên cái bàn bát tiên tàn cũ, dương chi đăng (tim đèn dầu) đang co rúm lại tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Tử Li ngồi ở bên cạnh bàn, một bên không chút để ý trêu chọc bắc đèn, một bên cảnh giác lấy khước mắt lên ngắm nam tử khả nghi ngồi ở bên giường vẽ mặt thân mật hướng về mình cười mỉa, một bên ở trong lòng tính toán nếu hắn muốn đối với mình bất lợi vậy nên dùng loại biện pháp nào đối phó, hô to cứu mạng sao? Hay là bỏ chạy? Hay là nhắc ghế đập thẳng vào gương mặt anh tuấn của hắn?

“Phụt, ha ha ha ha ——” bỗng nhiên, đối phương phốc một tiếng bật cười.

Tử Li nhú mày, neho mắt nhìn hắn, nói: “Người cười cái gì?”

“Xin lỗi, thật sự là thất kính!” Thật vất vả mới ngừng cười, nam tử đứng lên chấp tay ảo não hướng Tử Li nói: “Vị huynh đài này, ta cũng không phải là ác nhân, người không nên đề phòng như vậy!”

Tử Li hồ nghi liếc hắn, nhỏ giọng nói thầm: “Ác nhân như thế nào thừa nhận mình là ác nhân?”

Nam tử dở khóc dở cười đi tới.

“Ai ai ai, làm gì nha? Muốn động thủ? Nói cho người biết lão tử cũng không phải là dễ chọc!” Tử Li thấy hắn có động tác, lập tức cảnh giác đứng lên, bày ra một bộ tư thế đánh nhau kịch liệt nói.

Nam tử chỉ đành phải ở tại chỗ vẽ mặt vô tội lại thành khẩn nhìn hắn nói: “Mới vừa rồi nhìn thấy trên tay huynh đài có thương tích, mà ta đây vừa lúc có dược trị ngoại thương rất tốt.”

“Người là người bán dược?”

Nam tử sững sốt, lại là dở khóc dở cười, “Huynh đài hiểu lầm! Ta cũng không phải người bán dược, bất quá ngày thường thật ra yêu thích tìm hiểu chút thảo dược!” Hắn nói xong từ ống tay áo xuất ra một lọ sứ men xanh phóng tới trên bàn nói, “Nếu miệng vết thương thật lâu không xử lý sẽ sinh mủ thối rữa, thuốc này mặc dù không phải kim chế tốt nhất, bất quá đối với miệng vết thương trên tay huynh đài vẫn là hữu dụng. Đó cũng là lòng biết ơn của ta, hướng huynh đài nhận lấy!”

Tử Li có chút xấu hổ sờ sờ cái ót, thật sự là, lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử! Nguyên lai người ta là một mảnh hảo tâm!

“Cái kia, thật có lỗi! Ta thật sự là quá mức khẩn trương! Đa tạ dược của người!” Tử Li kéo ghế dựa ngồi xuống.

“Xuất môn ra bên ngoài đích xác cần lưu lại tâm nhãn! Tựa như ta, bởi vì quá mức sơ ý, làm cho tên tiểu khát cái kia trộm hết ngân lượng đi, ai, nếu không cũng sẽ không rơi xuống tình trạng này!” Nam tử cũng ngồi xuống tỏ vẻ lý giải.

Nghe hắn vừa nói như thế, Tử Li bỗng nhiên có loại cảm giác cùng là người thiên nhai lưu lạc! Lại cẩn thận nhìn đối phương, phát hiện bộ dáng của hắn không chỉ anh tuấn, hơn nữa nho nhã ôn hòa như thế nào nhìn cũng không giống người xấu! Không khỏi buồn bực chính mình vừa rồi vì cái gì lại thần kinh quá nhạy cảm như vậy!

Hắn cảm kích hướng đối phương cười cười, chẳng qua nhân bì diện cụ trên mặt làm cho cái cười này thoát nhìn có chút quái dị. Lấy qua dược bình, đẩy ra nắp lọ phóng tới mũi người người, tuy rằng không hôi nhưng

lại ần ần có cỗ mùi. Hắn nhìn vết cào trên tay trái mình chẳng biết tại sao thật lâu không thể khép lại, miệng vết thương tuy rằng không đổ máu, nhưng da thịt vẫn đang duy trì sắc đỏ hồng như khi mới vừa trào thương, mà làn da chung quanh cũng phiem tử hắc (thâm tím) tự nhiên, vừa thấy đã làm cho người ta sợ hãi, bất quá hiện tại lại tuyệt không đau!

Thực không xong, không phải dính độc đi!

“Để ta tới giúp ngươi sát đi, ngươi chỉ có một tay không thuận tiện!”

“Nga, nga, cảm ơn!”

Tử Li nhìn hắn lấy ra thuốc mỡ màu xanh nhạt cẩn thận sát ở trên miệng vết thương, còn ở một bên nhẹ nhàng mà thổi khí, không khỏi một trận xấu hổ, vội vàng mở miệng hỏi: “Ách, cái kia, ngươi tên là gì?”

Đối phương bồi xong được lại từ trên y phục xé xuống một góc bố đem bàn tay của Tử Li bọc lại, mới nói: “Ta họ Mạc, danh Thương Cảnh.”

“Ta gọi là Tô Tử Li, nhĩ hảo a!” Tử Li vươn tay cười nói, lập tức nhớ tới cổ nhân không có loại lễ nghi bắt tay này, cho nên vội vàng rút về ngưỡng ngừng chấp tay.

Mạc Thương Cảnh tiểu ý không hiểu nhìn hắn nói: “Tử Li, Tô Tử Li! Ta đây gọi ngươi Tử Li huynh được không?”

Tử Li vội vàng gật đầu tỏ vẻ không quan hệ.

“Không biết Tử Li huynh có mục đích đi nơi nào?”

Câu hỏi vừa ra khiến Tử Li ở trong lòng buồn rầu, hắn nhin không được bữu môi nói: “Ta cũng không hiểu được chính mình đến tột cùng phải đi chỗ nào! Hiện tại chỉ là muốn trốn đi trước tìm được một nơi không có người nhận biết bí mật của ta!”

“Nga? Lời này của Tử Li huynh có ý gì?”

“Này, ai, thật không dám giấu diếm, ta là từ trong tay cái tên biến thái hoàng.. Hoàng lão đầu trốn tới! Nói vậy, hắn hiện tại nhất định phải không ít nanh vuốt tới bắt ta, nếu như bị hắn tróc (bắt) trở về,” nhin không được sợ run cả người, “khi đó, chỉ sợ ta ngay cả xương cốt cũng không còn !”

“Hoàng lão đầu? Chính là nhân vật thực âm ngoan sao?”

“Phải nha, phải nha! Thương Cảnh huynh ngươi không biết thôi! Hắn vừa già lại xấu, cả ngày trưng ra cái mặt băng hàn, chiều cao gần ba thước, còn có thất lưng như thùng nước, chân như củ cải. Hơn nữa tính cách tàn nhẫn, từng hạ lệnh đem vài tên gia nô chẳng qua là nói sai mà phải bị quất roi đến chết. Còn ba ngày hai lượt đe dọa ta, muốn bức ta làm chuyện biến thái. Ta thật sự là chịu không nổi , cho nên bỏ chạy ra.” Tử Li đem một phen nước mũi một phen lệ tổ khổ. (cái này là tả quái thú nè)

“Không thể tưởng được trên đời cư nhiên có người nhẫn tâm như vậy!”

“Ân.” Tử Li vẻ mặt đáng thương liên tục gật đầu, một bên cầm lấy tay áo sát sát nước mắt không biết là có hay là không, trong lòng lại gõ “Đát đát đát” tính toán nhỏ nhặt: đến đây đi, đến đây đi, Thương Cảnh, trong nhà của ngươi hẳn là có tiền có thế, xem ta đáng thương như vậy, ngươi liền phát huy tinh thần đồng tình tràn ra tâm của ngươi, vỗ vỗ ngực nói ‘ tiểu ca, ta giúp ngươi thu phục! ’ đi! ——

Mạc Thương Cảnh quả nhiên đứng lên vẻ mặt đồng tình nhìn Tử Li nói: “Tử Li huynh, ngươi thể đơn lực bạc, hiện trạng lại đầy nguy cơ như vậy, Mạc Thương Cảnh ta tuy rằng cùng ngươi bình thủy tương phùng, nhưng không thể thấy chết mà không cứu được!”

“Ân!” Tử Li ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

“Cầm, đây là ngọc bội gia truyền của ta, tuy rằng không đảm đương nổi một ngàn cũng bán được mấy trăm, ngươi nhận lấy, ăn ngon một chút, mặc tốt một chút, trên đường trốn chạy cũng không cần chịu khổ như vậy!” Mạc Thương Cảnh không biết là thật không hiểu hay là giả vờ không hiểu mà đem ngọc bội trên đai lưng cởi xuống nhét vào trong tay Tử Li nói, “Tốt lắm, đêm đã khuya, nghỉ tạm sớm một chút đi, nếu không không có tinh lực liền phiền toái !”

Tử Ly chớp chớp mắt nhìn ngọc bội trong tay, lại giương đôi mắt trầu chớp chớp nhìn Mạc Thương Cảnh đã đi đến trên giường nằm xong.

Người này, người này...

46. Q.2 - Chương 17

Ngày thứ hai tỉnh lại, lão thái dương đã thẳng cao. Tử Li xoa xoa đôi mắt buồn ngủ lại ở trên giường lười trong chốc lát mới chậm chậm bò lên.

Nhìn vị trí người bên cạnh đã lạnh đi, nhìn nhìn lại căn phòng trước mắt không có một bóng người.

“Đi cũng không lên tiếng gọi, rất không nghĩa khí ! Uống cho người tối hôm qua còn Tử Li huynh Tử Li huynh kêu đến thân thiết như vậy!” Tử Li đỏ đỏ miệng la ó xóc lên chần đi xuống giường, liền thấy trên bàn có một tờ giấy bị chặn.

“Bởi vì chợt có việc gấp đành rời đi trước, bất quá thấy Tử Li huynh buồn ngủ nên không đành lòng quấy rầy, cho nên lưu lại tờ cáo chi này. Hi vọng Tử Li huynh sớm ngày thoát khỏi kiếp trốn chạy, sau này còn gặp lại! Mạc Thương Cảnh kính thượng.” Tử Li có chút bực mình đặt mộng ngồi ở trên ghế.

Có việc gấp? Cũng không biết là thật hay giả! Vốn đang trông cậy vào hắn có thể giúp đỡ mình một phen! Lại lập tức nghĩ thầm: người ta cùng người không thân cũng chẳng quen làm gì phải ăn no rồi rãi vác lấy đại phiền toái người?

“A

!” Tử Li sầm sầm cào cào tóc, mình đã chạy ra bốn ngày, cũng không biết kinh thành bên kia động tĩnh như thế nào! Tình hình trước mắt thật là có điểm mơ hồ, vẫn luôn cảm thấy mình cứ như Tôn hầu tử trở mình như thế nào cũng không ra khỏi ngũ chỉ sơn (năm ngón tay) của biến thái nam nhân kia.

“Dừng dừng, lão tử như thế nào lại ở đây diệt chí khí của mình đề cao uy phong người khác nha! Cứ việc phóng ngựa lại đây đi! Lão tử cũng không sợ người!” Lại tiến hành một phen tính thần ủng hộ bản thân, Tử Li mới vừa lòng đứng lên tính toán sức miệng rửa mặt.

“Ba ba ba” lúc này truyền đến một trận thanh âm gõ cửa thô lỗ, vừa nghe động tĩnh cũng biết là phi tiểu nhị tối hôm qua cùng mình đòi công.

“Rời phòng, rời phòng, mới giao ngân lượng thuê một đêm cư nhiên da mặt dày ở lại tận canh giờ này? Mở cửa, không ra ta sẽ đẩy cửa vào!” Tiểu nhân quả nhiên ít đặc tội thật là tốt!

Tử Li thật là hỏa đại, nhưng mình đích xác đuối lý trước, cũng không tiện mở miệng phản bác. Chỉ có thể bực tức vài câu, rất nhanh vệ sinh xong, thay một kiện thanh bố trường sam, khác lên tay nải, sau đó hoắc mắt mở ra cửa phòng bị chụp đến lưng lay sắp đổ. Phi tiểu nhị chụp một cái vào khoảng không suýt chút nữa đã nhào vào phòng.

Tử Li mị nhãn trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó “đông đông đông đông” đi xuống lầu.

Đem lương khô cùng nước uống chuẩn bị đủ lại cắn vài cái bánh bao thịt, Tử Li mới vỗ vỗ mộng chuẩn bị xuất phát.

“Khách quan đi thông thả!” tiểu nhị dẫn ngựa vừa đem dây cương đưa đến trong tay Tử Li vừa cười nói.

Tử Li khước mắt phiêu phiêu về phía sau, tiếp theo từ trong tay áo lấy ra một lượng bạc đưa cho tiểu nhị, nói: “Ngựa của ta được chiếu cố thật sự rất chu toàn! Nao (động từ chỉ sự ồn ào), đây là phần thưởng của người.”

“Cám ơn khách quan, cám ơn khách quan!” Tiểu nhị dẫn ngựa thiên ân vạn tạ tiếp nhận.

“Khúc Tử, xuất phát thôi! Giá ——” Tử Li tâm tình thư sướng trở mình lên lưng ngựa run run dây cương nói. Một người một kỵ rẽ bụi mù mà đi thẳng, đem phì tiếu nhí đang tránh ở phía sau cửa tức giận đến thần tình xám ngắt.

Mấy ngày kế tiếp, Tử Li vẫn ruổi ngựa hướng về phía đông. Giáp giới với biên giới phía đông Sở Kinh chính là quốc gia có tên là Xích Tương. Xích Tương bao quanh là biển rộng, tạo nên thuyền nghiệp thập phần phát đạt, lại mở vài tuyến lộ hàng hải dùng cho buôn bán vận chuyển, cách thi hành này không chỉ hạ thấp phí tổn hàng hóa hơn nữa cũng đề cao tính an toàn của hàng hóa cùng lượng vận chuyển. Lãnh binh khí mà nó tạo ra ở các quốc gia cũng là đứng đầu. Với thể cục hiện nay, ở trên phiên đại lục này quốc lực của nó cùng Sở Kinh là tương đương, hai bên song song làm thành lưỡng đại cường quốc.

Tử Li trải qua cân nhắc nghiên cứu cẩn thận, rốt cục quyết định đào quốc lẩn trốn. So với việc ở địa bàn của tên nam nhân kia ẩn thân, đi Xích Tương lại là lựa chọn bảo đảm. Tử Li hiện nay xem như là thật sâu lĩnh ngộ ra vì cái gì xã hội này tham quan tội phạm đều thích chạy ra ngoại quốc. (= =)

Ngày hôm đó đi tới một con đường nhỏ, Tử Li dắt Khúc Tử đi đến dưới tàng cây ven đường nghỉ ngơi ăn chút lương khô, tìm khối mặt cỏ đang chuẩn bị ngồi xuống, bỗng nhiên một con rắn màu sắc rực rỡ từ trong bụi cỏ bên cạnh xông tới, Tử Li sợ tới mức đột nhiên nhảy văng ra, còn chưa có trong kinh hách phục hồi tinh thần lại, cùng lúc đó lại nghe thấy “Sư” một tiếng, một thanh chủy thủ phiếm hàn quang hiem hiem sát qua gương mặt cắm thẳng vào vị trí đang chuẩn bị ngồi xuống vừa rồi.

Tử Li thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm chủy thủ giống như đã cắm ở trên người hắn, cái kia, giống như, mục tiêu là... thật hút một hơi lãnh khí, tiếp theo bỗng nhiên hú lên quái dị: “A —— cứu mạng a ——”

Bay nhanh lên lưng ngựa, lập tức giục ngựa chạy như điên mà đi. Tốc độ nhanh đến mức khi sát thủ trốn ở trên cây kịp phản ứng lại thì người đã chạy xa năm mươi thước. (=0=|||)

Tử Li cúi sát người, quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy phía sau mười mấy người che mặt thần tình sát khí đang đuổi theo.

“Giá —— Khúc Tử, chạy nhanh lên chút a! Có người muốn giết ta nha, nếu ta bị ngã rớt, người cũng sẽ biến thành mã bái (ngựa luộc = =) ——”

Vó ngựa từ đoàn người đem con đường làm cho cát bụi cuộn cuộn, từ trên cao nhìn xuống tràng diện thật là hoành tráng, nếu là bình thường Tử Li chắc chắn phun ra từ ngữ “Cool quá nha~”, nhưng mà hiện tại hần thân là người bị đuổi giết đã có thể cảm thấy được đầu đều căng lớn. Khúc Tử tuy rằng chạy trốn mau, nhưng đã chạy một ngày thể lực còn chưa có khôi phục lại, hiện tại đồng thời gặp đến hơn mười thất hảo mã, hơn nữa là hơn mười thất hảo mã trưởng thành đuổi theo, dần dần liền hiện ra tình cảnh xấu do thể lực chống đỡ hết nổi mà tốc độ chậm lại. (cái chữ cool trong bản gốc là khốc- là từ hán việt của cool)

Những người này vì cái gì muốn giết mình, đến tốt cùng là ai phái tới? Là Hoành Húc sao? Đây, tựa hồ cũng không quá hợp lý! Trời ạ, thật sự là phải chết! Chính mình đến tốt cùng gặp phải nguyên cố gì, vừa mới ra khỏi cửa đã bị người đuổi giết!

Tử Li đầu đầy mồ hôi nhìn sát thủ càng ngày càng gần, dường như chợt nhớ tới cái gì nhãn tình liền sáng lên, vội vàng vươn tay vào trong tay nải lấy ra một thứ hung hăng hướng về một sát thủ gần nhất ném tới. Đối phương đang đắm chìm trong phần thắng sắp nắm bắt được, hoàn toàn không dự đoán được Tử Li sẽ bỗng nhiên ném ám khí, cho nên khi còn chưa thấy rõ ám khí kia chẳng biết là vật gì thì bỗng nhiên bùm mặt hét thảm một tiếng lăn xuống ngựa, bị đồng bạn phía sau chưa kịp dừng ngựa một cước đạp xuyên qua da thịt.

“!” Tuy rằng cảnh tượng trước mắt là huyết tinh, nhưng thành công thu phục một sinh mệnh uy hiếp, Tử Li vẫn là rất cao hứng hô to một tiếng. Lúc sau lại liền tiếp quay đầu ném ám khí độc môn của hắn.

Bọn sát thủ thấy đồng bạn bên cạnh đều trúng chiêu kêu thảm thiết, lập tức cảnh giác rút ra trường kiếm, ngẩng đến ám khí đang nghênh diện bay tới, lập tức huy kiếm ngăn cản, ai ngờ vật kia không phải kim loại cứng rắn, ngược lại là viên cầu mềm như bông, mũi kiếm vừa chạm lập tức vỡ tan, tóe ra chất lỏng rơi xuống trên người, lập tức cảm thấy một trận toàn tâm đau nhức, cúi đầu nhìn thấy làn da đã hoàn toàn thối rữa hóa thành huyết.

47. Q.2 - Chương 18

Tử Li chặt vật không chịu nổi té xuống ngựa lăn trên mặt đất vài vòng, trên người dính đầy bùn đất cùng lá khô, chỗ khuỷu tay cùng đầu gối đều xước ra máu, một chiếc giày trên chân cũng không thấy tung tích, râu giả ngoài miệng đang muốn rụng tới rụng lui, mồ hôi chảy xuống làm cho bên ngoài làn da như thoa một tầng nhựa cao su gắt gao dính chặt, rất là khó chịu. Nhưng mà, trong tình hình đối mặt bốn sát thủ trước mắt mang theo lợi kiếm chói lợi từng bước một hướng mình tới gần, hết thấy những thứ này đều đã không trọng yếu.

“Người, các người tốt nhất dừng tới đây, ta, ta còn có ám khí.” Tử Li một bên lão đảo lui về phía sau một bên vô lực uy hiếp.

“Hảo, chúng ta đây sẽ mở to mắt ra mà xem ngươi còn có độc môn ám khí gì để đối phó bốn chúng ta!” Sát thủ oán độc theo dõi hần nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Không thể tưởng được một người tay trái gà không chặt cứ nhiên đem bảy hảo thủ của bọn họ tiêu diệt! Bốn người dàn hình bán cung đem Tử Li ngăn dưới một gốc cây đại thụ.

Tử Li nuốt nuốt nước miếng giãy giụa nói: “Ta và các người không oán không cừu, tội gì phải giết chết ta? Ta, trên người của ta có rất nhiều tiền, như vậy đi, ta đều đem tiền cho các người, các người thả ta được không?”

Sát thủ lạnh lùng cười, “Tiền? Giết người bọn ta cũng có thể lấy được!”

Ách, Tử Li mồ hôi lạnh bão táp. Ô ô, bọn họ nói đúng như là sự thật a! Xong rồi xong rồi! Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở trong này?

“Từ từ, từ từ, trước khi ta chết, các người có thể nói cho ta biết đến tột cùng là ai phái các người tới giết ta hay không?”

“Muốn biết?” Sát thủ lại là nhe răng cười một tiếng, ” vậy xuống dưới Diêm la vương hỏi thăm đi thôi!” Nói xong đột nhiên rút kiếm hướng ngực Tử Li đâm tới.

Nhìn thế trường kiếm không thể đỡ, Tử Li sợ hãi nhắm chặt hai mắt tuyệt vọng chờ đợi tử thần giáng xuống, đánh giá ngay sau đột kích mình sẽ nghe được thanh âm da thịt toác ra rồi cảm nhận được đau nhức, nhưng đợi một hồi, kiếm của đối phương lại chậm chạp không thấy hạ xuống, Tử Li kinh nghi mở lớn ánh mắt, liền thấy sát thủ trước mắt dừng hình ảnh ở tư thế rút kiếm muốn đâm âm âm ngã xuống đất, sau lưng rõ ràng cắm một tiễn vũ xuyên thấu trái tim.

Đám sát thủ hôm nay đã gặp được quá nhiều tình hình bất ngờ hiển nhiên đã từ trong trạng thái hoảng hốt lúc ban đầu rất nhanh khôi phục lại, bọn họ lập tức đưa lưng về nhau làm thành một vòng huy kiếm cảnh giác nhìn chăm chăm bốn phía.

“Ai? Đám chuột nhắt nào ở sau lưng ám toán người khác, tốt nhất mau mau hiện thân cho ta!”

Vừa mới dứt lời, bỗng nhiên cây cối từ hai bên “Sưu sưu sưu sưu” bắn ra vài mũi ám khí.

“Mẹ nó, lại tới?” Bọn sát thủ biến sắc sắc mặt, nhưng đối mặt với trận ngoạn ý này thật sự là không biết nên chặn hay là nên tách ra.

“Dừng đừng chúng nó, rút.” Một sát thủ quyết định thật nhanh quát. Ba người thân hình nhanh nhẹn tản ra, ở thời điểm tự nhận là mọi sự đại cát, ai ngờ viên cầu ám khí rơi xuống đất bỗng nhiên “oanh oanh” nổ tung, lập tức thả ra từng đợt khói trắng vây lấy người.

“Khụ khụ khụ khụ, mẹ nó, nguyên lai là phích lịch đạn (đạn khói)! ”

“Không tốt, nhanh coi chừng tên tiểu tử kia đừng cho hắn chạy.”

Nhưng chung quanh một mảnh khói đặc đầu còn phân rõ phương hướng nha, chờ đến khi sờ soạng đến cây đại thụ kia, Tử Li đã sớm không thấy bóng dáng.

“Hô hô, một chết ta! Bất quá, cuối cùng, cuối cùng cũng nhặt về một cái mạng!” Tử Li đi xuống ngựa thoát lực nằm bẹp trên cỏ ở bên hồ ai thần, hướng hai người bên cạnh cũng nhảy xuống ngựa nói, “Các người, cảm tạ a! Đúng, đúng rồi, các người như thế nào ở trong này?”

Hai người này không phải ai khác mà chính là lưỡng ca ngày đó ở kinh thành bám theo Tử Li muốn gặp hoàng đế. Vậy bọn hắn như thế nào xuất hiện ở chỗ này? Nay nói đến lại rất dài!

Chỉ biết là ngày đó, sau khi bọn họ cảm thấy được đại thúc kia chính là Tử Li dịch dung, lập tức truy hướng người đi, bắt đắc dĩ người ở kinh thành quá nhiều nhất thời cũng tìm không thấy tung tích, vòng vo một trận, rốt cục ở cửa thành thấy Tử Li đã gấp rút ruổi ngựa hướng ra ngoài thành. Còn chưa kịp đuổi theo, bỗng nhiên lại thấy một kỵ binh tay cầm thánh chỉ từ ngoài thành chạy tới hạ lệnh phong tỏa cửa thành, tất cả dân chúng ra vào đều phải trải qua kiểm tra nghiêm mật, bên trong thành cũng có rất nhiều binh lính lùng sục, lòng người hoảng sợ giằng co hai ngày mới giải phong (cởi bỏ lệnh phong tỏa). Nghe đồn hoàng đế đang đuổi bắt một tội phạm quan trọng lẫn trốn, bất quá, bọn họ lại có thể mơ hồ đoán được sự tình không phải là đơn giản như vậy. Bất quá mục đích của bọn hắn là muốn gặp Hoàng Thượng cáo ngự trạng, đối với sự tình này cũng vô tâm đi quản, nhưng cố tình người dẫn bọn họ vào gặp lại ngay trước lúc ở cửa thành chạy thoát, không có hắn, bọn họ lại chỉ có thể trở lại khởi điểm. Đang lúc lưỡng ca lo lắng có nên đuổi theo hay không, bỗng nhiên bị cừu gia bọn họ phát hiện hành tung, lúc sau lại là tránh không được một đường đuổi giết, hai người không có cách nào khác, vẫn là quyết định tạm thời rời đi kinh thành, một là vì đuổi theo Tử Li, hai cũng là vì tránh né tử địch. Cho nên hai người một đường màn trời chiếu đất mã bất đình đề (không dừng ngựa) tìm tung tích Tử Li, chạy vài ngày, cuối cùng ở một cái trấn nhỏ nghe được Tử Li tối hôm qua ngay tại chỗ này qua đêm, có được tin tức này, hai người biết mục tiêu của bọn họ ngay ở phía trước không xa, vì tránh cho phức tạp lưỡng ca không lưu lại mà lập tức đuổi theo, ai ngờ lại nhìn thấy tình cảnh Tử Li bị mười mấy người đuổi giết! Vì thế huynh đệ quyết định đi đường vòng đến phía trước mai phục, sau đó mới có một màn trong rừng cây kia.

Tử Li nghe xong, trong lòng lại là cảm khái lại là hổ thẹn, không thể tưởng được người mình có ý xấu lừa gạt hiện tại ngược lại cứu mình một mạng! Mặc kệ nói như thế nào mình là thiếu bọn họ một cái nhân tình. Biết bọn họ muốn gặp hoàng đế là vì cáo ngự trạng, Tử Li cân nhắc một trận, dùng bút lông méo mó liệ liệ viết một phong thư, sau đó lại từ trên người mình tháo xuống một kiện tín vật giao cho bọn họ nói: “Ta không có khả năng cùng các người trở lại kinh thành, các người có thể cầm phong thư này đi tìm Cửu vương gia Hoành Khánh, để cho hắn mang bọn người gặp hoàng đế, ta nghĩ là hắn nhất định nhận lời. Bất quá, các người tuyệt đối không thể tiết lộ hành tung của ta, nếu bọn họ truy vấn, các người cứ nói mấy thứ này là lúc ta ở kinh thành giao cho các người, biết không?”

Hai huynh đệ vừa mừng vừa sợ nhìn nhau, bất quá rất nhanh lại suy sụp hạ mặt nói: “Cho dù chúng ta có thư của người trước mắt cũng không thể trở lại kinh thành, bởi vì cừu gia chúng ta khẳng định ở ven đường mai phục, chỉ cần chúng ta vừa tới gần tuyệt đối sẽ bị chết thê thảm. Cho nên, điện hạ, trước hết để cho chúng ta đi theo người đi, chờ có thời cơ thích hợp, chúng ta lại rời đi được không?”

Tử Li nhìn hai gương mặt vẫn là bản như vậy nhưng tràn đầy chờ mong trước mắt, chỉ đành phải thỏa hiệp nói: “Được rồi! Bất quá từ lúc này, ta phải sửa xưng hô cho các người một chút, về sau không được bảo ta điện hạ, ta gọi là Tô Tử Li, các người có thể bảo ta Tử Li đại ca, mình bạch không?”

“Đại, Tô lão đại!”

“Không đúng, là Tử Li đại ca, bất quá, ta thích xưng hô này, vậy các người kêu ta Tô lão đại đi!”

“Hảo.”

“Đúng rồi, còn không biết tên các người nha?”

“Ta là Lâm Tồn Công.”

“Ta là Lâm Tồn Thủ.” (hai anh em công thủ = ||~ sao ko công thụ cho rồi)

“Cái kia, tiểu Công a, tiểu Thủ a, ách, như thế nào kêu có điểm là lạ! Khụ khụ, các người là huynh đệ đi?”

“Phải, chúng ta là song bào thai.”

“Trách không được ăn ý như vậy!”

“Hắc hắc!”

“Tốt lắm, chúng ta nhanh lên đi thôi, nếu không lại sẽ có một đồng lớn truy binh sát thủ ! Khúc Tử, đi thôi, giá ——”

“Giá ——”

Ba người sóng vai phát mã hướng về phía mặt trời lặn màu quất hoàng (da cam)chạy đi.

48. Q.2 - Chương 19

Trong phòng ngủ hết sức xa hoa, tiếng rên rỉ lẫn dồn dập thổ dốc bởi tình dục khi thì phần khởi khi thì biếng nhác từ sau sa mạn trên giường phát ra, hai hình ảnh phản chiếu lên sa trướng, có thể thấy được nam tử đang phủ phục ở phía trên đang trước sau tiến lên, động tác rất mạnh khiến khung giường cũng lay động theo. Một phòng ánh nền quất sắc (màu quýt) cùng xạ hương kéo dài không tiêu tan lại càng kích thích cảnh tượng thêm phần tối tăm mờ.

“Ân a, điện, điện hạ,” nữ tử rên rỉ thổ gấp không ngừng.

Nam tử không nói một lời, chính là siết chặt cánh tay ngọc của nữ tử, đắm chìm trong loại vận động thuần túy của tử chi, sau vài cái tiến lên nhanh hơn, cùng với một tiếng ngâm sớ run của nữ tử, trận phát tiết nhục dục này rốt cục tuyên bố kết thúc.

Nam tử phi y đi xuống giường, biểu tình âm lãnh nhìn chằm chằm ba sát thủ đang quỳ phục trên mặt đất trước mắt nói: “Sự tình làm như thế nào?”

Ba người không dám phát ra tiếng, cúi đầu càng thấp hơn!

Nam tử cười lạnh một tiếng nói: “Như vậy chính là thất bại ?”

Sát thủ bên dưới nhin không được bắt đầu run rẩy.

Nam tử sắc mặt nhăn nhó, nhắc chân tàn nhẫn hướng một người trong đó hung hăng đá vào, đối phương đánh vài cái lăn vòng, phốc ra khẩu huyết, nhưng lại lập tức bò lại chỗ cũ quỳ nghiêm.

“Người chưa có giết, các người còn có mặt mũi trở về? Bản điện hạ chưa bao giờ đường phệ vật!”

“Thuộc hạ đáng chết, thỉnh Đại điện hạ lại cho chúng ta thêm cơ hội một lần.” Ba người thanh âm phát run nói.

“Món nợ lần này bản điện hạ nhớ kỹ, nếu lần sau các người không mang về đầu của An Cẩm Du, liền tự xử đi.”

“Dạ, điện hạ.”

Hỉ Lai khách điểm là một lão điểm ít nhất cũng có hơn bốn mươi năm lịch sử, đương nhiệm chương quầy là tiếp nhận từ cha của hắn, mặt tiền điểm chỉ có một người kinh doanh. Nó nằm ở một con đường nhỏ cách quan đạo khá xa, vị trí địa lý hẻo lánh đến mức làm cho người ta hoài nghi nó đến tột cùng là đang ẩn cư hay là đang kinh doanh buôn bán!

Bởi vì là tiểu bản sinh ý nên khách nhân cũng không nhiều, chương quầy cũng không có thuê tiểu nhị ca, thậm chí ngay cả đầu bếp cũng là từ lão bà của hắn đảm đương, toàn bộ mặt tiền cửa hàng cũng chỉ có đôi vợ chồng trung niên xử lý .

Ngày dần trôi, trong điểm cư nhiên một người khách nhân cũng không có, bất quá, chương quầy cùng lão bà của hắn cũng vui vẻ đến thanh nhàn, giống như mùa ế ẩm, bọn họ bình thường là xuống bếp làm mấy thứ thức ăn, xuất ra mễ tửu (rượu gạo) tự mình ủ uống mấy chén.

Hiện nay đã là hoàng hôn, hai phu thê tự định chủ ý không có khách nhân đến đang chuẩn bị đóng cửa, bỗng nhiên nhìn thấy trên nhai đạo rất xa có ba điểm đen di động, đợi đến gần mới xác định kia quả thật là ba người qua đường đang cưỡi ngựa.

“Đại thúc, đừng đóng cửa, chúng ta muốn tìm nơi ngủ trọ a.” Một nam tử ước chừng hơn hai mươi, mặc thanh bố trường sam, mang râu ngắn khăn trương kêu lên.

“Thủ hạ lưu môn, thủ hạ lưu môn(phiên bản của thủ hạ lưu tình=]])!” Bên cạnh hai đại hài tử bản hề hề cũng oa oa kêu lên.

Chưởng quầy ha hả cười, nói: “Này không phải chờ ba vị sao!”

Ba người nhảy xuống ngựa phúi phúi đầu đầy tro bụi, theo chưởng quầy đi vào tiểu khách điểm cổ xưa.

“Đại thúc, trước mang chút gì lên ăn đi, bụng đều đói đến kêu lên!”

“Hảo a, xin chờ một lát!” Chưởng quầy bưng lên nước trà cho ba người, rồi sau đó xoay người vào tiểu môn ở sau quầy, chỉ chốc lát sau liền nâng mấy món đồ ăn đi ra, “lão bà của ta chỉ biết làm chút thức ăn hương dã, ba vị khách quan xin đừng chê bai.” Chưởng quầy vui tươi ha hả nói.

“Thơm quá! Đại thúc thật sự là quá khiêm nhượng, ở chỗ ta loại thực phẩm hương dã thiên nhiên không ô nhiễm này so với kê áp ngư (gà vịt cá) còn trân quý hơn nhiều!”

“Ô lão đại, chúng ta đói bụng!” Bên cạnh hai tiểu hài tử ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm thức ăn còn đang ở trong tay chưởng quầy, trâm miệng một lời nhắc nhở.

“Nga, xem ta hồ đồ, chỉ lo nói mà quên trong tay còn bưng, để cho hai vị Tiểu ca chê cười.” Hai phu thê vội vàng đặt hảo đồ ăn, “Không quấy rầy, ba vị chậm dùng!”

“Đại thúc, từ từ, chỗ các người có rượu không?”

“Khách quan muốn uống rượu? Có thì thật ra có, bất quá đều là mễ tửu nhà tự nhượng, không thể đặt lên mặt bàn.”

“Không quan hệ, có thể mang đến cho ta một chút không?”

“Đương nhiên có thể.” Nói xong liền đi tới hầm ủ rượu.

“Ô lão đại, ta cũng muốn uống rượu.” Lâm Tồn Thủ vừa lừa cơm vừa nói. Đúng vậy, ba người này chính là Tử Li cùng lương ca Tồn Công Tồn Thủ.

Tử Li gõ đầu Tồn Thủ nói: “Còn nhỏ tuổi uống cái gì rượu!”

“Nhưng người cũng uống?” Tồn Thủ miệng chứa đầy đồ ăn không phục nói.

“Ai nói ta muốn uống! Đây là có công dụng khác hiểu hay không?” Tử Li tức giận lại xao xao đầu của hắn.

“Đừng xao, mỗi lần gõ sẽ bị ngốc!” Tồn Công có chút đau lòng sờ sờ đầu đệ đệ nói.

“Thiết! Mê tín!” Trên đường đã lĩnh giáo qua trình độ bao che khuyết điểm của ca ca này cho nên Tử Li chỉ bĩu môi, tiếp theo vùi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, dưới sự hướng dẫn của chưởng quầy bước lên thang lầu kéo kẹt rung động đi tới một gian sương phòng hơi hơi phiếm vị mốc.

“Thật sự là ngượng ngùng, bởi vì là phòng ở cũ nên hương vị nặng chút!”

Không cần ở nơi đã ngoại tràn đầy xà trùng đóng quân đã là rất tốt, cho nên gian phòng như vậy, Tử Li vẫn là có thể tiếp nhận.

Nhưng hai tiểu quỷ Công Thủ lại khùng hoảng hít hít cái mũi nói: “Thực thối!”

Tử Li trở mình xem thường, không tư cách nói lời này nhất chính là hai người bọn họ.

“Là trên người các người thối hay là phòng ở này thối? Hình như từ lúc ta bắt đầu nhận thức các người, cũng không gặp qua các người tắm!”

“Ách, này, đây là vì nguy trang!” Công Thủ giảo biện nói.

Tử Li nheo mắt liếc bọn họ một cái nói: “Muốn nguy trang thì tìm ta nha! Ta chính là cao thủ! Cổ hương vị kia trên người các người, ta sớm đã muốn nói ra!”

“Người chê chúng ta?”

“Nói thực ra, đúng vậy!”

Hai huynh đệ biểu tình thụ thương.

“Được rồi, đừng giả bộ ! Hiện tại lập tức đi tẩy sạch cho ta, nếu không đừng tìm ta cùng ngụ một phòng.”

49. Q.2 - Chương 20

Tử Li muốn tắm rửa, nhưng lão bản lão bản nương người ta đều niên kỷ đã lớn đương nhiên không thể nói bọn họ bưng nước. Nói vậy nhưng bọn họ cũng hiểu được không thể chậm trễ khách nhân, cho nên ngay ở phía sau tiểu điểm dựng nên một gian nhà tắm.

Cầm quần áo tắm rửa, lại túm hai tên tiểu quỷ không tình nguyện đi đến nhà tắm, đối mặt với một hồ nước ao trong vắt, Tử Li lập tức đem mình lột sạch sẽ nhảy vào ao trì vui sướng tột độ bơi a bơi.

“Thật thoải mái, có thể tắm rửa quả nhiên là chuyện hạnh phúc! Uy, hai người các người, đem thân thể rửa sạch mới tiến vào a!”

“Bá đạo!” Tồn Thủ nhắc chân vừa định vào ao trì bủi mồi nói.

“Đệ đệ đừng nói nhiều, mau tắm đi!”

“Ca, giúp ta gội đầu.”

“Vậy nhắm mắt lại.” Tồn Công trước mức nước đổ lên trên đầu của hắn, sau đó cầm bờ kết xoa đi xoa tới một trận, lại xả sạch sẽ.

“Ta giúp ca ca sát bối (chà lưng).”

Tử Li trừng mắt nhìn hai anh em đang giở trò lẫn nhau ở trước mặt mình, bỗng nhiên âm hiểm nói: “Hai người các người, cũng đừng loạn luân cho ta a!” (hự!)

Trả lời hắn chính là một cái mộc chúc (gáo nước) nghênh diện bay tới.

“Oa, hai tên tiểu quỷ các người ăn của ta dùng của ta cứ nhiên dám đối với Tô lão đại ta đây vô lễ?”

.....

Hiện tại Tử Li mới hiểu được vì sao hai anh em này phải đem mình biến thành đen thui . Nhìn bộ dáng này của bọn họ, tinh xảo như hai tiên đồng, mặc cho ai thấy đều có xúc động muốn bắt cóc bọn họ.

“Tô lão đại, người đừng nhìn chăm chăm chúng ta như vậy được không? Trong lòng ta sợ hãi!” Tồn Công vuốt cánh tay của mình nói.

“Khụ khụ.” Tử Li vội vàng chột vớ mấy cái bong bóng hồng nhạt bay bay “tiểu Công + tiểu Thủ =?” khụ khụ nghiêm mặt nói: “Các người cái dạng này quả nhiên rất chú ý, bắt quá may mắn có cao thủ dịch dung ta ở đây! Ngồi xuống, ta lột sạch cho các người.”

Tồn Công Tồn Thủ theo lời ngồi yên, ngẩng hai khuôn mặt nhỏ nhắn sờ vào phần nộn nộn. Tử Li mở ra tay nải của hắn, suy nghĩ một chút nói: “Lần này các người ngụ trang làm nhi tử của ta là được!”

“Chính là Tô lão đại, người so với chúng ta chỉ lớn hơn năm tuổi!” Tồn Công Tồn Thủ đồng thời nói.

“Có biết cái gì là ngụ trang hay không? Ta hiện tại nói chính là ngụ trang được không! Đừng nhúc nhích!” Tử Li cầm cánh tay của Tồn Công Tồn Thủ, từ trong một đồng công cụ ngụ trang xuất ra hai tấm nhân bì diện cụ bất đồng phân biệt dán lên trên mặt bọn họ.

Tồn Công Tồn Thủ từ từ nhắm hai mắt đợi nửa ngày cũng không thấy động tác bước tiếp theo, không khỏi mở mắt ra kỳ quái hỏi: “Tô lão đại, như thế nào không lột ?”

“Còn muốn lột như thế nào? Đây không phải là chuẩn bị tốt rồi sao? Không tin người xem!” Cầm lấy gương đồng đưa cho bọn họ.

Thần tình hắc tuyến nhìn gương, trăm miệng một lời nói: “Cái này cũng kêu là cao thủ dịch dung? Chúng ta cũng biết a!”

Tử Li tựa vào cạnh cửa phía trên bọn họ nheo mắt nói: “Như thế nào? Có ý kiến?”

“...Không có!”

“Không có thì tới đây hỗ trợ! Chúng ta chuẩn bị nhiều vũ khí phòng thân một chút.”

Tử Li đem mẽ tửu vừa rồi chưởng quầy đưa tới rót vào chậu rửa mặt, sau đó xuất ra túi ruột dê nửa đường đã mua không ít bỏ vào ngâm.

“Làm cái gì vậy?”

“Độc!” Tử Li rõ ràng lưu loát đáp.

Tồn Công lập tức đem đệ đệ kéo đến ba thước xa bịt mũi đề phòng nhìn chằm chằm chậu rửa mặt.

Tử Li khòe miệng run rẩy nhìn hai người bọn họ nói: “Ta lại chưa nói cái này là độc, các người trốn xa như vậy làm gì? Đây chẳng qua là túi dùng để giấu độc!”

Tồn Công có chút xấu hổ buông ra Tồn Thủ.

“Đây là túi? Cái bọc kia chính là độc gì?” Tồn Thủ rất tò mò hỏi. Cho tới bây giờ còn chưa từng nghe qua có người dùng túi ruột dê giấu đồ!

Nhìn lại song bào thai đang vây lên thần tình kinh ngạc, Tử Li đắc ý cười cười nói: “Đây các người cũng không biết đi! Ha ha, đây chính là phát minh ám khí độc nhất vô nhị của ta—— vô địch đạn đạn hoàn!” Tử Li xuất ra được phần ngày đó Mặc Thủ trộm cho hắn cẩn thận từng chút thả vào nước trà, chỉ thấy được phần “Tư” một tiếng rất nhanh hóa thành dịch thể mặc lục sắc (màu xanh đen).

“Đây cũng không thể chạm, tay của người nếu chạm sẽ toàn bộ nhanh chóng hư thối! Hơn nữa không thể ngăn lại, sẽ vẫn tiếp tục thối nát, thẳng đến khi người biến thành một đồng tro cốt!” Tử Li cũng có chút nơm nớp lo sợ nói. Thật không rõ cái chất ăn mòn này so với axit còn lợi hại hơn đến tột cùng là cái gì vậy! Ngày đó sau khi lấy được được phần, hắn liền làm một cái thực nghiệm, phát hiện nó chẳng những có thể ăn mòn kê trảo (móng vuốt gà), hơn nữa còn có thể ăn mòn gỗ, sợi, thậm chí là sắt thép, nhưng cũng không ăn mòn được gốm sứ còn có ruột dê pha rượu, tuy rằng rất không hiểu được đến tột cùng là nguyên lý phản ứng gì! Mà nhìn thấy cái ruột dê kia, Tử Li không khỏi nhớ tới trò chơi mới trước đây dùng tiểu khí cầu đựng nước giả làm lựu đạn. Rồi sau đó còn có thần bí ám khí ném ra khi bị đuổi giết.

Tồn Công Tồn Thủ nhìn một chén độc nguy hiểm kia, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt hỏi: “Vậy, vậy phải như thế nào mới có thể ngăn lại nó tiếp tục ăn mòn?”

Tử Li ném cho hai người bọn họ hai thủ sáo (bao tay) được rượu ngâm qua nói: “Đương nhiên là dùng rượu a, đốt nát! Làm việc, đem được phần hòa tan, cẩn thận một chút nha! Ta muốn cất vào mũ!”

“Hảo!” Hai huynh đệ được được dục thí (nóng lòng muốn thử) đáp.

Ba người ở trong phòng xem như nhà xưởng ngầm chế ra ba mươi một khóa đạn được. Hơn nữa trên người Tồn Công Tồn Thủ còn mang theo chín khóa phích lịch đạn, tin tưởng vẫn có thể cho ba tên tiểu tử mới ra đời năng lực tự bảo vệ mình thấp này một chút an toàn bảo đảm.

“Cái thủ sáo các người lưu trữ, nhớ rõ lúc ném đạn được nhất định phải mang vào. Tốt lắm, ngủ đi, ngày mai còn phải chạy đi!”

Bọn họ thu thập xong đồ vật mò lên giường mới vừa nằm xuống, bỗng nhiên nghe thấy dưới lầu truyền đến một trận gõ cửa dồn dập thô bạo. Ba người kinh hồn, tiếp theo chợt nghe thấy chưởng quầy thở hồng hộc lên lầu gõ cửa phòng bọn họ kinh hoảng nói: “Tiểu tử, mở cửa nhanh, các người đi nhanh đi!”

50. Q.2 - Chương 21

“Chuyện gì xảy ra?” Tử Li vội vàng đeo nhân bì diện cụ ra mở cửa phòng, vội vàng hỏi.

“Cường, cường đạo, cường đạo tới rồi, các người lấy tay nải mau đi thôi!” Chưởng quầy hoảng loạn dắt bọn họ đi ra ngoài.

“Cái gì? Cường đạo? Như thế nào sẽ có cường đạo?” Ba người trừng lớn ánh mắt.

“Ai nha, này nhất thời cũng nói không rõ, người trẻ tuổi, trước đi theo ta. Trong hầm có một con đường ngầm đi thông ra bên ngoài, các người theo chỗ đó mau chạy đi!”

Đoàn người vội vàng đi xuống lâu, thấy ngoài cửa lớn bị đánh đến lung lay sắp đổ ánh lửa sáng quắc, tiếng người ầm ỹ.

” Từ lão đầu, còn không mau mở cửa cho đại gia ta? Nếu không ra, có tin lửa của ta sẽ đem nơi này của người thiêu rụi hay không!” Một phen lớn giọng hung thần ác sát quát.

“Mở cửa, mở cửa.” lâu la phía sau phụ họa kêu lên, “Đại ca, lão quỷ kia không ra, chúng ta liền phá cửa, ở đây chờ cho ngốc điếu sao.”

“Đúng, phá a, đừng làm cho dê béo chạy!”

“Lão, lão nhân...” nhìn thấy bọn họ xuống dưới, lão bản nương sợ hãi đến tay chân run run vội vàng cầm lấy ống tay áo chưởng quầy.

“Bọn họ cũng sắp vào được, các người cũng cùng đi đi!” Từ Li chưa từng thấy qua cảnh này cũng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Cường đạo a, có thể vừa xông tới sẽ đem bọn họ giết hay không? Thật sự là xui tận nhà, mới vừa đem sát thủ đánh chạy, hiện tại lại tới cường đạo!

“Lúc trước cũng thử qua vài lần, bọn họ chính là hướng về phía khách nhân trong điểm mà đến, đối với chúng ta thật ra không làm gì! Các người vẫn là mau chút đi thôi, nếu bị bọn họ bắt được, không nói trước tiền tài không còn, mà ngay cả người cũng sẽ bị bọn họ bắt quay về trại làm nô dịch.” Chưởng quầy nhắc lên tấm ván cửa gỗ, “Cửa ngầm ngay ở phía sau hầm rượu, mau đi xuống đi!”

“Bành”

Nơi cửa hầm rượu mới vừa khép lại, đám cường đạo cũng đã hoàn toàn phá cửa xông vào.

“Các người, các người không thể,”

“Xú lão đầu, cút ngay cho đại gia ta. Các huynh đệ, lục tìm a!”

Trên đỉnh đầu cước bộ hỗn độn đem sàn nhà giẫm lên kéo kết rung động, ba người hăm trong bóng đêm sợ tới mức lập tức không dám lên tiếng, bọn họ rón ra rón rén sờ soạng đến bên hầm rượu hợp lực đem nó mở ra, phía sau quả nhiên xuất hiện một cái động khẩu chỉ cần khom người liền có thể thông qua.

“Này có hỏa chiết (mồi lửa).” Tồn Thủ còn từ một bên đụng đến một cây đuốc.

Tình huống bên ngoài nghe hỗn loạn dị thường, bọn cường đạo đã muốn lục tung. Bất quá, hiện tại đã quản không được nhiều như vậy, Từ Li cắn răng đi theo phía sau Tồn Công Tồn Thủ chui vào hầm ngầm.

Ánh trăng tái nhợt lạnh lùng bề ngỗ phủ phục bóng đêm bất động, ngược nhìn đỉnh đầu chỉ thấy một vầng trăng mờ ảo treo cao trên màn trời, một con chim ưng bất động thanh sắc giương cánh xoay quanh, giống như người thợ săn tùy thời mà động. Bỗng nhiên, chỉ thấy nó thu thể một cái, tiếp theo giống như tên rời cung rất nhanh hướng bóng dáng thon dài đang đứng lặng ở trên gò cao kia lao xuống, mắt thấy sẽ đánh lên lại thấy nó xoát giương cánh mạnh mẽ vỗ vài cái, thân mình liền nhẹ nhàng dừng ở trên đầu vai người nọ, run rẩy run rẩy cánh, vẻ mặt kiêu ngạo ngẩng đầu hướng nam nhân đang quỳ gối trước mặt chủ nhân.

“Chủ thượng, hết thấy đều ở trong kế hoạch. Bắc Linh điện hạ đã từ nơi đó rời đi!”

“Ân.”

Nam tử thanh lãnh ứng một tiếng, góc áo trong gió đêm bay phất phới. Nhìn khách điểm bị hùng hực thiêu đốt phía xa xa, bỗng nhiên khóe miệng câu ra một mặt cười hàm súc không rõ.

.....

“Tất tất tốt tốt, tất tất tốt tốt” trong đám cỏ dại bỗng nhiên truyền ra động tĩnh mấy con tiểu ma tước (chim sẻ) kinh hoảng bay ra.

“Phốc phốc, thiệt nhiều cỏ!” Tồn Thủ vừa phun nhúm cỏ dính trên môi vừa bắt mẫn oán. Hắn đẩy ra đám cỏ trước động khẩu chui ra ngoài, theo sát sau đó chính là Tồn Công cùng Tử Li.

Uốn cái thất lưng ở địa đạo đã đi không biết bao nhiêu canh giờ, ba người rốt cục lại thấy ánh mặt trời lập tức mệt đến ai thán ngồi dưới đất, hữu khí vô lực đầm đầm phần eo sắp cứng ngắt.

Hiện tại chân trời đã là hừng sáng, xem ra bọn họ đích xác đã đi rất lâu, cũng không biết nơi này là chỗ nào!

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Tử Li đứng lên nói: “Đi thôi, nhìn xem chung quanh có người hay không!”

Ba người trầm mặc đi.

Tâm tình Tử Li rất hoang mang, không biết tình huống của khách điểm bên kia ra sao! Cường đạo có thể bởi vì không cướp được đồ sẽ làm khó đại thúc hảo tâm kia hay không? Còn có, Khúc Tử, nó có thể hay không bị cường đạo khiên đi rồi? Hy vọng những người đó không cần bắt nó giết mới tốt! Ai!

“Xem, bên kia có chiếc xe ngựa! A, còn có người!” Tồn Công Tồn Thủ bỗng nhiên chỉ vào phía trước kêu lên.

Ngẩng đầu, quả nhiên thấy một chiếc mã xa rộng lớn hoa lệ đứng ở bờ sông đằng trước. Một thanh niên nam tử ngồi ở trên một tảng đá lớn, mái tóc đen như mực, y bào nhũ sắc, ngoại sáo (áo khoác ngoài) thủy sắc, gương mặt nghiêng trong tia nắng ban mai dường như càng thêm tuấn mỹ.

“Mạc Thương Cảnh?” Tử Li kinh hô.

51. Q.2 - Chương 22

Bóng đêm dày đặc quanh quần toàn bộ hoàng cung điện vũ, trong tòa Minh Tiêu điện lạnh lẽo vững chải kia lại đăng hỏa tỏa sáng trái ngược. Hoành Húc vẽ mặt biếng nhác ngồi trên đàn mộc y trải chăn tuyết điêu, chỉ phủ đơn y huyền sắc, cổ áo khoác ngoài hở hững lộ ra tấm ngực màu mật ong tinh trắng, hai chân dài kiện mỹ hữu lực khoác lên trên gối thị nữ mặc cho đôi tay tuyết trắng nhẹ nhu đã qua huấn luyện mà xoa bóp. Cho dù hần lúc này trạng thái thanh nhàn, nhưng khí thế quanh thân phát ra vẫn sắc bén đến mức làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Người nói Bắc Linh tam hoàng tử đã táng thân trong biển lửa?” Hoành Húc nhìn thị vệ quỳ gối một bên nhân thần ám trầm hỏi.

“Dạ, đúng vậy! Thuộc hạ đáng chết, thỉnh bệ hạ ban tội!” Thị vệ buông xuống thân mình khẽ run nói, “trước lúc cường đạo xâm nhập chúng ta cũng ẩn vào khách điểm tìm kiếm, nhưng chưa từng nhìn thấy Bắc Linh hoàng tử, vốn nghĩ rằng hắn đã an toàn chạy ra, chính là khi chúng ta ở chung quanh điều tra lại không thu hoạch được gì! Cho nên vội vàng lộn trở lại khách điểm, nhưng khi đó khách điểm đã bị cường đạo hỏa thiêu!”

Nghe vậy, vẽ mặt Hoành Húc hơi hơi lộ ra vẻ oải, nói: “Một khi đã như vậy, các người lại như thế nào biết được Bắc Linh hoàng tử đã táng thân biển lửa?”

“Lúc ấy cường đạo canh giữ ở chung quanh đợi khách điểm bị thiêu hủy hầu như không còn mối rời đi, giữa lúc đó cũng không có người trốn thoát! Cho nên...”

“Hừ, chết không thấy xác, thậm chí sống cũng không gặp người, các người lại như thế nào khẳng định Bắc Linh hoàng tử lúc đó ở trong khách điểm kia, lại như thế nào khẳng định hắn đã táng thân biển lửa? Vô đoán qua loa như thế, các người còn có tư cách gì đảm nhiệm chức vị hiện tại này?”

“Thuộc hạ đáng chết!”

“Cút xuống đi, đừng để cho trẫm thấy các ngươi lần thứ hai!” Nói xong rút về hai chân lại hướng thị nữ ở một bên âm lãnh nói, “Các ngươi cũng cút xuống đi!”

“Dạ, bệ hạ!” người trong phòng lập tức kinh sợ lui ra ngoài.

Về mặt khó lường lặng im trong chốc lát, Hoàn Húc bỗng nhiên mở miệng nói: “Ám vệ.”

Nơi tầm mắt rõ ràng không có một bóng người xuất hiện một Hắc y nhân quỳ một gối xuống đất.

.....

Mã xa rộng rãi dung nạp bốn người vẫn còn dư dả, Tử Li thư thư phục phục ngồi ở trên nhuyễn điểm, uống trà thơm cực hảo ăn điểm tâm tinh xảo.

“Thương Cảnh huynh, thật không nghĩ tới sẽ ở nơi này gặp ngươi, lúc trước ngươi bỗng nhiên rời đi, ta còn tưởng rằng không bao giờ gặp lại được nữa!”

“Ha ha, Tử Li huynh, lời này nên từ ta nói mới phải. Vốn là ở bờ sông nghỉ chân một chút, ai ngờ liền gặp ngươi! Đúng rồi, Tử Li huynh còn chưa giới thiệu hai vị tiểu huynh đệ này cho ta a!” Mạc Thương Cảnh tao nhã cười nói.

Tử Li vỗ trán ngượng ngùng nói, “A, đều đã quên!”

Nói xong, một phen ôm lấy Tồn Công Tồn Thủ ở hai bên giới thiệu: “Đây là Tồn Công, đây là Tồn Thủ, bọn họ là..” vốn muốn nói là nhi tử, nhưng nghĩ lại Mạc Thương Cảnh đối với mình đã biết thân phận nên cũng không cần tất yếu nói dối, cho nên sửa lời nói, “tiểu đệ đệ ta mới vừa nhận thức! Ha ha!”

“Thì ra là thế!” Mạc Thương Cảnh cũng khẽ cười một tiếng, tiếp theo hỏi, “Không biết Tử Li huynh có từng nghĩ đến nơi muốn đi?”

Khi Tử Li đang do dự có nên nói cho hẳn biết mình muốn đến Xích Tương quốc hay không, Mạc Thương Cảnh lại tiếp tục nói: “Thật không dám giấu diếm, ta không phải là người Sở Kinh mà là người của Xích Tương, lần này tiến đến hoàn toàn là vì sinh ý gia tộc, trước đó vài ngày bỗng nhiên thu được thư nhà thúc giục ta trở về. Nếu Tử Li huynh vẫn chưa nghĩ ra nơi muốn đi, không bằng theo ta đến Xích Tương quốc đi, ở bên kia một là có thể tránh đi Hoàng lão đầu hung ác kia, thứ hai cũng có ta chiếu cố.”

Hắn nói như vậy Tử Li đương nhiên là cầu còn không được, “Rất tốt rất tốt! Vậy làm phiền Thương Cảnh huynh!”

“Ô lão đại, chúng ta đây thì sao?” Tồn Công Tồn Thủ bỗng nhiên vội vàng mở miệng nói, “Ngươi đi Xích Tương, chúng ta đây làm sao?”

Đúng rồi, như thế nào đã quên còn có hai huynh đệ một lòng muốn gặp Sở Kinh vương a! Tử Li khó khăn suy nghĩ một trận, nói: “Không bằng các ngươi cũng đi theo đến Xích Tương đi!”

“Vậy còn ngựa trạm chúng ta muốn cáo, tới Xích Tương làm sao cáo?”

“Vậy chúng ta ngay tại nơi này mỗi người đi một ngã đi, ta cho các ngươi một ít ngân lượng, các ngươi cầm lá thư trước đó ta viết lên kinh tìm Khánh vương gia thế nào?”

“Chúng ta sẽ bị người đuổi giết!”

“Ách, cái gì cũng không được, vậy các ngươi đến tột cùng muốn thế nào?”

Hai huynh đệ mở to đại nhân trượt tới trượt lui nháy mắt cũng không nháy nhìn Tử Li cũng đang đồng dạng tròn to mắt không thêm nháy.

“Không bằng, hai vị tiểu huynh đệ này tốt hơn theo chúng ta cùng nhau đến Xích Tương, tới bên kia rồi, ta lại phái gia thân hộ tống các ngươi quay về kinh được không?” Nhìn bộ dáng ba người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, Mạc Thương Cảnh ngồi ở một bên mở miệng nói.

“Như thế rất tốt! Rất tốt!” Ba người lập tức quay đầu mắt sáng quắc nhìn Mạc Thương Cảnh nói.

Ách, mình như thế nào lại có cảm giác bị gài một trận?

52. Q.2 - Chương 23

Nói đến cũng kỳ quái, từ sau ngày ấy thoát đi, dọc theo đường đi rất là gió êm sóng lặng, không có sát thủ đuổi giết cũng không có cừu gia trả thù. Đoàn người của bọn họ một đường nhắm hướng đông mà đi, bảy ngày sau liền ra khỏi Sở Kinh vào biên giới Xích Tương.

Ngày hôm đó, xe ngựa đi tới một phố xá náo nhiệt ở Xích Tương, Tử Li đẩy ra một góc màn nhìn phía ngoài cửa sổ, bên ngoài cảnh tượng phồn hoa, người hành tẩu trên đường mặc kệ nam nữ già trẻ đều là trang phục hoa lệ, mỗi người trên mặt đều một bộ dáng vui sướng. Tử Li thấy thế không khỏi tò mò hỏi: “Thương Cảnh huynh, này là nơi nào? Vì sao náo nhiệt như thế?”

Nghe vậy, Mạc Thương Cảnh cũng tiến lên nhìn phố xá bên ngoài.

“Nơi này là Hạm Đạm thành, hôm nay chắc là sinh thần của Hạm Đạm tiên tử!”

Tử Li không nghĩ tới Mạc Thương Cảnh sẽ bỗng nhiên tiến lên, phía sau có một cổ hơi thở đặc biệt mát lạnh vây quanh hắn, nhiệt khí khi nói chuyện phun đến sau tai cũng làm cho lưng Tử Li một trận phát ngứa. (e hèm = =)

Mạc Thương Cảnh tựa hồ cũng không chú ý tới tư thế hiện tại của bọn họ có cái gì không ổn, vẫn đang kiên nhẫn giải thích: “Tương truyền thật lâu trước kia, nơi này chỉ là một cái thôn trang nhỏ, mà trong thôn có một cô nương mỹ lệ, nàng thực cẩn cù cũng thực thiện lương. Một ngày nàng đến bờ sông giặt áo, thủy yêu trong sông nhìn thấy muốn đem nàng về nhà, nhưng cô nương kia cự tuyệt, thủy yêu rất là tức giận, vì thế hân lên tiếng nói nếu không đáp ứng vậy hắn liền dâng lũ đem thôn trang nhấn chìm. Cô nương không muốn các hương thân của nàng bị thương tổn, cho nên đành phải đáp ứng, bất quá nàng yêu cầu thủy yêu ngày sau phải điều hành tốt nước sông chung quanh thôn, không thể phá hư hoa màu của hương thân, nhưng lúc gặp hạn phải cung cấp đủ nguồn nước cho hương thân, thủy yêu đáp ứng. Cho nên thôn trang về sau vẫn mưa thuận gió hoà, cuộc sống thôn dân tốt đẹp! Bởi vì nàng thích hạm đạm (hoa sen), cho nên mọi người đem thôn danh sửa thành Hạm Đạm thôn, còn nàng thì được gọi là Hạm Đạm tiên tử! Hàng năm tới thời điểm sinh thần của nàng đều sẽ vì nàng khai yến chúc mừng!”

“Nga, thì ra là thế!” Tồn Công Tồn thủ không biết từ khi nào cũng đã ghé vào một bên nghe tới nhập thần, đồng thời một bộ dáng giống như hiểu rõ điểm đầu nói.

“Ách, cái kia, không biết sinh thần tiên tử có ăn mì trường thọ hay không nha! Ha hả!” Tử Li theo khe hở lách mình đi ra nói.

Vừa nghe Tử Li nhắc tới, bụng Tồn Thủ bỗng nhiên thoáng vang lên thình thịch, “Ca, ta đói bụng!” Hắn nhìn Tồn Công chớp chớp mắt nói.

“Ô lão đại, bụng của ta cũng đói!” Tồn Công cũng nháy nháy mắt nhìn Tử Li nói.

“Thật sự là chậm trễ, hiện tại đã là buổi trưa, không bằng mọi người đi dùng bữa trước rồi lại chạy đi!” Mạc Thương Cảnh tiểu dung ôn hòa nói.

Trong tửu lâu ——

Khách nhân đến từ đại giang nam bắc gom lại một chỗ dùng cơm, thời điểm trà dư tửu hậu (nói chuyện phiếm) tự nhiên sẽ nghe được hoặc là nhìn thấy bất quá tin tức nhằm tăng thêm tư vị nhàn hạ.

“Các người nghe có nói không?”

“Nghe nói cái gì?”

“Chính là Bắc Linh vương a, nghe nói đã ốm đau trên giường, chỉ sợ không bao lâu sẽ đi về cõi tiên !”

“Thật hay giả? Chỉ sợ là tin vớ vẩn!”

“Này, ta lừa ngươi làm gì, ta có một bằng hữu làm người hầu trong hoàng cung Bắc Linh, hắn đưa tin tức có thể giả sao?”

“Nếu thật sự là như vậy, vậy Bắc Linh vương vị không phải rơi vào tay đại hoàng tử sao? Ta nghe nói vị hoàng tử kia tính tình táo bạo, thủ đoạn tàn nhẫn.”

” Tử Li huynh, Tử Li huynh?”

“A?” Tử Li rút cục cũng đem lỗ tai dài thu hồi vội vàng đáp.

“Làm sao vậy?”

“Nga, không! A, Tồn Công đâu?”

“Ca xử mao xử (ca đi mao xí)!” Tồn Thủ miệng chứa thức ăn hàm hồ nói.

“Nơi này ly kinh thành cũng không xa, mọi người đã nhiều ngày chạy đi vậy hẳn là rất mệt nhọc, không bằng chúng ta trước tiên ở nơi này nghỉ tạm một ngày, sáng mai lại đi! Huống hồ ta ở trong này cũng có một gian trạch tử (nhà ở). Tử Li huynh cho rằng như thế nào?” Mạc Thương Cảnh nhìn Tử Li hỏi.

“Cũng tốt, vậy quấy rầy !” Tử Li không có dị nghị gì đáp ứng. Dù sao mình cũng thoát ly phạm vi nắm giữ của hoàng đế, huống hồ cũng không thấy truy binh nào tới bắt người, Tử Li cũng vui vẻ đến tiêu diêu tự tại, đến chỗ nào cũng không sao cả.

53. Q.2 - Chương 24

Phòng tử của cổ nhân rộng lớn đều dùng cấu tạo hình ốc, nội trí đình đài lầu các, hành lang gấp khúc và cung kiêu (cầu hình vòm), liễu uyển hương kính, liên tiếp quanh những khúc rẽ lóe lên ánh bạc của lưu thủy. Kiến trúc của thời không này cũng không thoát khỏi khuôn giá đại thể, cho nên vị trí tư trạch này của Mạc Thương Cảnh cũng cùng Tô Châu lâm viên có hiệu quả tởm vẻ như nhau!

Nghênh đón bọn họ chính là lão quản gia niên kỷ hơn bán bách (50), sống lưng đỉnh đặc thẳng tắp, bộ dáng nghiêm túc đến dọa người, nhưng khi đối mặt với Mạc Thương Cảnh thì biểu lộ trong mắt lại tuyệt đối phục tùng cùng cung kính.

Nhìn chung quanh một đám gia phó đồng dạng bất cầu ngôn tiểu (không nhiều lời), Tử Li cảm thấy cả người đều là áp lực bất an, kỳ thật không chỉ hẳn có loại cảm giác này, mà ngay cả Tồn Công Tồn Thủ luôn luôn hoạt bát hiếu động lúc này cũng là không rên một tiếng, bọn họ nhắm mắt theo sát ở phía sau đuôi Tử Li, bộ dáng sợ hãi giống như lại nhớ tới lúc bắt đầu Tử Li sẽ bỗng nhiên bỏ lại bọn họ đào tẩu!

Tựa hồ nhìn thấu bất an của ba người bọn họ, Mạc Thương Cảnh ôn hòa khẽ cười nói: “Chắc là quản gia ngày thường yêu cầu nghiêm khắc một chút, nhưng bọn họ cũng không ác ý!”

“Ách? Ân!” Bị chủ nhà nói trúng tâm lý Tử Li đành phải xấu hổ cười cười. Về mặt của mình thực sự rõ ràng như vậy sao? Hẳn không tự giác sờ sờ nhân bì diện cụ bên ngoài mặt thẩm nghĩ.

Mạc Thương Cảnh tự mình dẫn bọn họ đến sương phòng đêm nay nghỉ tạm nói: “Tử Li huynh ngụ ở nơi này, hai vị tiểu huynh đệ ngụ ở hai bên cạnh! Các người không cần câu nệ, có cái gì cần cứ việc hướng bọn họ phân phó cũng được!”

“Vậy quấy rầy, Thương Cảnh huynh!” Tử Li chấp tay nói.

“Nào có! Các người trước hết nghỉ ngơi một chút đi, đợi đến văn thiện (bữa tối) sẽ có người tới gọi các người!”

“Ca, ta không muốn một mình ngụ ở một gian, ta muốn cùng người ngụ.” Đợi Mạc Thương Cảnh đi rồi, Tồn Thủ lập tức nắm ống tay áo Tồn Công nói.

Tồn Công không nói gì xem như ngầm đồng ý, chỉ bất quá hẳn bỗng nhiên quay đầu hướng Tử Li nói: “Tô lão đại, ta cảm thấy được những người đó là lạ!”

“Ân!” Tồn Thủ vội vàng đồng tình cùng gật đầu, tiếp theo như có chuyện lạ nói, ” Quanh thân bọn họ là sát khí!”

“Xì” Tử Li phì cười, gõ đầu Tồn Thủ nói: “Người tiểu thí hài biết cái gì là sát khí?”

Tử Li tuy rằng cũng hiểu được không được tự nhiên, nhưng tuyệt không giống Tồn Thủ nói nghiêm trọng như vậy!

“Cái gì tiểu thí hài! Ta đã mười hai tuổi rồi!” Tồn Thủ gân cổ không cam lòng nói.

“Hảo hảo, người không phải tiểu thí hài!” Tử Li không muốn cùng tiểu quỷ chấp nhặt, “không cùng các người nói, ta muốn vào phòng!”

Quay người đẩy ra cánh cửa sương phòng, bên trong bố trí thập phần thanh nhã rất khác biệt, Tử Li vừa lòng quảng cục nợ, vừa mới chuyển thân liền nhìn thấy bên ngoài vài gia phó mang theo thủy dừng đi tới trước cửa.

“Công tử, thiếu gia dặn chúng ta chuẩn bị nước cho ngài mộc dục (tắm)! ”

Tử Li cũng đang muốn tẩy rửa! Chỉ là không nghĩ tới Mạc Thương Cảnh lo lắng chu đáo như vậy, cho nên hảo cảm đối với Mạc Thương Cảnh không khỏi lại tăng thêm vài phần! (hết dạy nổi ==)

Đến bữa tối chỉ có Mạc Thương Cảnh, Tử Li cùng Tồn Công Tồn Thủ bốn người, tất cả mọi người là người quen cho nên cũng không câu nệ, trên bàn tiệc Tử Li còn uống ngay mấy chén hoa nhưỡng quên mất tên kêu là gì nhưng hương vị rất ngon, vốn là sợ say không dám uống, nhưng sau khi nhìn Tồn Thủ ực một hơi liền thích đến không ngừng được chén, xuất phát từ tò mò cũng nếm thử một chút, hương vị tinh thuần ngon miệng cũng không có cay chất như mê tửu, cuối cùng cũng nhịn không được uống ngay vài chén, nhưng ai biết rượu này tác dụng chậm mười phần, chờ phát giác ra thì chính mình đã đầu vầng mắt hoa, thiên hôn địa chuyển. Trước khi ngã xuống ấn tượng cuối cùng chính là gương mặt của Mạc Thương Cảnh một phần thành hai, miệng hé ra hợp lại đang nói gì đó.

Trước mắt mờ lung lung đưa bóng dáng một người cao lớn, một đôi tay với khớp xương thon dài đang vén lên sa mạn như sương khói trước giường, một cổ hơi thở quen thuộc liền bao phủ dày đặc ở phía trên, cho dù mí mắt không chống đỡ nổi sự trầm trọng nhìn không thấy tình huống trước mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác được tầm mắt nóng bỏng của đối phương đang lướt ở trên người mình.

Bàn tay to lớn chậm chậm xoa lên mặt mình, từng cái vuốt ve khi khinh (nhẹ) khi trọng (nặng) mơ hồ, tiếng thở dốc phía trên cũng dần dần trở nên ồ ồ. Nhưng thân thể không thể động đậy, hoặc có lẽ căn bản cũng không muốn nhúc nhích!

Sức nặng của đối phương đè lên ở trên người, vật thể phun nhiệt khí ướt át cũng kéo dừng ở trên mặt, bên miệng, cuối cùng là đôi môi, thô bạo đoạt lấy, trần trọc, mút vào, tiếng vang ‘sách sách’ nghe vào trong tai chính mình chẳng những không có cảm giác ghê tởm, ngược lại cảm thấy được phiến tình vô cùng. Cái hôn của đối phương từ đôi môi kéo dài tới cổ, tiếp theo ở trước ngực không biết từ khi nào đã loã lồ ra của mình tả hữu xoa nắn. Tay của đối phương cũng từng chút bỏ đi y phục trên người mình, đến khi lấy lại tinh thần mới phát hiện hai người sớm đã lộ ra tương đối, tứ chi dính sát vào nhau như là thủy thảo (bèo rong) dây dưa trong nước, có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ cùng hô hấp lẫn nhau.

“Ân” Tiếng rên rỉ nhỏ vụn nhịn không được thoát ra.

“Ha ha, thoải mái sao?” Một từ âm khàn khàn ở bên tai nhẹ cười nói.

“Ân” cảm giác mình tựa như một con miêu biếng nhác dưới ánh mặt trời

Đối phương tựa hồ hết sức hài lòng tự giác lướt lên đôi chân dài ở phần eo, hấn lại là khinh a một tiếng, tiếp theo bàn tay nguyên bản dán ở trên mặt vuốt ve bất ngờ hoạt hướng đồn biện(mông) tròn trịa như cánh hoa, khẽ nâng lên, sau đó vũ khí để ngay nhập khẩu liền đỉnh về phía trước một cái.

Đột nhiên mở to mắt, chống lại trước mắt là gương mặt tà mị giống như ma vương khiến mình tránh không kịp.

54. Q.2 - Chương 25

“A ——” Tử Li cả kinh quát to một tiếng từ trên giường bật dậy, mồ hôi thấm đầy trên trán ban đêm phiếm nhiều điểm thủy quang mơ hồ.

Khẩn trương nhìn hoàn cảnh chung quanh, chỉ có một chút ánh trăng yếu ớt xuyên thấu qua cửa sổ rót vào, bóng cành trúc cao gầy loang lổ lay động trên đất. Này làm sao có bóng dáng Hoành Húc? Mới vừa rồi rõ ràng là một hồi ác mộng!

Thoảng nhẹ nhàng thở ra, Tử Li vỗ vỗ ót có chút đau nhứt, đã nhớ không rõ chuyện phát sinh sau khi say! Mình là như thế nào trở lại trong phòng?

Nội sam thấm ướt khó chịu dính sát làn da, yết hầu cũng khô khốc phát đau. Sờ soạng đi đến bên cạnh bàn rót ỉnh một ly trà nhuận nhuận hầu. Vừa nghĩ tới cơn mộng không biết nên quy kết là mộng xuân hay là quy kết thành ác mộng vừa rồi, gương mặt Tử Li liền một trận nóng ran! Mọi người đều nói “Ngày có suy nghĩ đêm mới nằm mộng”, nhưng mình chưa từng nghĩ tới cùng với biến thái hoàng đế làm cái loại chuyện biến thái này, vì cái gì lại đột nhiên..hơn nữa trong mộng mình vẫn là tha thiết chờ mong như thế? Ác..

Tử Li ảo não đăm đăm sọ não, lại rót một ly trà, cảm giác vẫn là nhiệt đến khó chịu, đơn giản đứng lên mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc này là giữa hè, nhưng nhiệt độ ban đêm so với ban ngày hiển nhiên mát mẻ hơn rất nhiều. Đình viện tích tụ nguyệt quang gọn như nước, bóng cây theo gió đêm hơi hơi nhộn nhạo lần lượt thay đổi. Đầu óc nguyên bản còn có chút choáng được gió phất qua một cái, nhất thời trở nên thanh tỉnh hẳn lên!

Tử Li lững thững đi xuống bậc thang, dọc theo lối hẹp hướng đến lương đình cách đó không xa. Vừa mới chuyển qua sơn giả, bỗng nhiên phát giác trên mặt đất xẹt qua một đạo điểm ảnh, ngẩng đầu nhìn, quả thực thấy trên không đang xoay quanh một con diều to giống như ưng, thật lâu không có ý muốn rời đi, tựa hồ là nuôi trong nhà. Đúng lúc này, chỉ thấy nó thẳng tắp lao xuống chui vào tầng tầng đình viện không có tung tích!

Ngày thứ hai, Tử Li vẫn là ở trên giường đến thái dương nhô lên cao, khi mở cửa phòng, sớm thấy có vài người hầu đang mang dụng cụ tẩy xuyên (vệ sinh hằng ngày) đứng ở cửa. Ngượng ngùng rửa mặt chải đầu xong, Tử Li mới phát hiện hai tiểu quỷ Tồn Công Tồn Thủ giống như so với mình còn thức trẻ hơn, chạy đến cách vách gỗ cửa phòng bọn họ, đợi cả buổi Tồn Công mới xuống giường mở cửa.

“Các người cũng quá mê ngủ đi? Ta đều đã tỉnh dậy!”

Tồn Công ngáp dài nói: “Tối hôm qua Tồn Thủ uống rượu, vừa phun vừa nháo, thật vất vả mới ngủ được, bây giờ còn chưa tỉnh a!”

“Có lắm hay không! Tửu lượng như vậy cũng đòi uống.” Tử Li bày ra bộ dáng lão đại ca giáo huấn.

Tồn Công vừa nghe, neho mắt suy nghĩ nói: “Cũng không biết tối hôm qua là ai gặp người liên hôn, hồ nháo thành như vậy hiện nay lại chạy tới giáo huấn Tồn Thủ nhà ta?”

“Người, người nói cái gì?” Tử Li trừng lớn ánh mắt xem xét Tồn Công cực độ bao che khuyết điểm người nhà nói, “Ai, ai gặp người liên hôn?”

“Còn có ai? Không phải là người sao? Dem Mạc công tử người ta áp đến trên mặt đất thoa đầy mặt nước miếng! Làm hại Tồn Thủ cũng đi điên theo! Được rồi, không cần quấy rầy Tồn Thủ ngủ. Mạc công tử nói buổi chiều lại chạy đi, ta còn chưa ngủ đủ nha!” Nói xong dem cửa phòng đóng lại, lại chạy về trên giường.

Tử Li thần tình đỏ bừng, trước không cùng tiểu quỷ này so đo thái độ ác liệt với hắn, chỉ nghĩ đến tình cảnh tối hôm qua mình ôm Mạc Thương Cảnh cuồng hôn liền đầu tràn đầy huyết.

Thiên, thiên a! Vì cái gì mình lại có tật xấu sau khi uống rượu như vậy? Về sau, về sau không bao giờ ... uống rượu nữa!

Buổi chiều ngồi ở trong xe ngựa, Tử Li vẫn trốn tránh không dám cùng Mạc Thương Cảnh có ánh mắt gì tiếp xúc! Tồn Thủ tựa lên gối ca hân ngủ say sưa, Tồn Công cũng mơ màng ngủ. Thanh tỉnh chỉ còn Tử Li xấu hổ đối diện cùng Mạc Thương Cảnh.

“Tử Li huynh có gì không khỏe hay không?” Mạc Thương Cảnh lại thật ra không có việc gì dò hỏi.

“Khụ khụ, không, ta tốt lắm! Làm phiền lo lắng!” Tử Li ngồi nghiêm chỉnh nhìn chăm chăm song sa(màn che cửa sổ) phiêu phiêu lắc lắc đáp.

Mạc Thương Cảnh cười cười, lúc sau lại trầm mặc !

Tử Li nghĩ nghĩ, cảm thấy được hành vi của mình thật sự rất không quân tử! Ăn xong đậu hủ của người lại vờ như không biết, nói như thế nào cũng phải tỏ vẻ xin lỗi một chút đi! Lấy khốe mắt trộm liếc Mạc Thương Cảnh một cái, phát hiện y đang tự tiểu phi tiểu nhìn mình, mặt nhin không được nổi lên một rặng mây đỏ.

“Khụ khụ, cái kia, Thương Cảnh huynh, tối hôm qua thật sự là thất lễ !” Tử Li đành phải kiên trì chấp tay nói.

“Ha ha, không ngại!” Mạc Thương Cảnh tươi cười khoát tay nói.

Tử Li cũng xả miệng cười, vì đánh vỡ phần xấu hổ này, Tử Li bỗng nhiên chuyển hướng đề tài hỏi: “Đúng rồi, ta tối hôm qua giống như nhìn thấy có một con ưng bay vào trong phủ, có phải là Thương Cảnh huynh dưỡng không?”

Mạc Thương Cảnh nghe vậy thoáng ngừng một chút, lập tức tươi cười không thay đổi nói: “Đúng vậy, kia thật là chim ưng ta dưỡng.”

“Nga, trách không được! Lúc trước cũng đã được nghe nói loài chim bay như vậy, chính là vẫn chưa từng gặp qua, không biết hôm nào có thể hữu hạnh nhìn xem!” Tử Li rất là tò mò lại có chút tiếc hận nói.

“Kia dễ dàng, ta hiện tại gọi nó đến!” Nói xong, Mạc Thương Cảnh từ trong lòng ngực lấy ra một cái tiểu tiêu tử ngân chế (còi bạc) nhẹ nhàng thổi. Tiếp theo xóc lên màn tử, chẳng bao lâu chim ưng kia liền lướt tiến vào vũng vàng dừng ở trên cánh tay y.

Chỉ thấy chim ưng kia toàn thân dài chừng ba mươi tới năm mươi thước. Thân trên màu xám, lông hắc nâu có vân đốm. Đỉnh đầu hắc nâu, sau cổ toàn một màu trắng; má, hầu màu trắng; lông cánh hắc nâu; đuôi đậm nâu, toàn bộ vùng hắc nâu đều có đốm. Hung (phần thân thể phía trước từ cổ đến bụng), phần bụng màu vàng nhũ dần dần kéo dài xuống màu nâu nhạt, dày một màu hắc nâu nhạt; mỏ màu lam xám, phần đỉnh biến thành đen, chân màu vàng. Tròng mắt nâu đen, sấp màng màu vàng.

Ánh mắt sắc bén, bộ dáng ngạo mạn đến cực điểm nhìn Tử Li.

“Hảo, thật khá a! Ta có thể sờ sờ không?”

“Có thể!” Mạc Thương Cảnh đưa cánh tay hướng ra.

Tử Li thật cẩn thận vươn bàn tay ra chạm lên trán nó, chim ưng giễu cợt nhìn chằm chằm tay Tử Li xem xét một trận, sau đó miễn cưỡng nhắm lại hai mắt trong suốt.

55. Q.2 - Chương 26

Trong cung điện rộng lớn, ở vị trí ngày thường nô tài tỳ nữ nên đứng lúc này lại bị sắp xếp một loạt khung cửa khắc hoa chiếm cứ ! Điện thính trống rỗng chỉ có mấy lương trụ sơn son cùng sa liềm vô lực phấp phới. Bắc Linh vương nằm ở trên long sàng đối diện với trên đỉnh nghi ngội đến thất thần, nhân thần thanh minh giờ đây không có nửa điểm trầm đục do sinh mệnh đe dọa .

Bỗng nhiên, trước đại môn tẩm cung rộng mở, dương quang chói lọi không kiêng nể gì soi đến chần đệm nằm dưới đất, đem đại sảnh nguyên bản quá mức u ám chiếu đến sáng sủa chói mắt.

Bắc Linh vương tựa hồ đối với người tới rõ ràng làm càn không hề sở giác, hắc vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, ngơ ngác nhìn một điểm trên không trung, chẳng qua ánh mắt đã là một mảnh mờ mịt không còn thanh minh như mới vừa rồi.

An Cẩn Lạc chậm rãi đi đến bên giường nhìn xuống Bắc Linh vương tuổi già sức yếu.

“Phụ vương, long thể an khang!” Hắc nghiêm trang làm cái thỉnh an, nhưng bên miệng lại lộ ra một mặt cười âm hiểm đắc ý.

Đối với lão quân vương ngoảnh mặt làm ngơ, An Cẩn Lạc không chút nào để ý sờ sờ cằm, tiếp theo ngồi ở bên giường nhìn Bắc Linh vương tựa hồ đối với ngoại giới đã không biết chút gì nói: “Bệnh của Phụ vương

vẫn làm cho cuộc sống hàng ngày của nhi thần khó thư thái! Hôm nay nhìn thấy khí sắc phụ vương cũng không phải tệ, xem ra ngự y này cũng không phải chỉ có hư danh!”

“A, đúng rồi, phụ vương luôn luôn ở tẩm cung nói vậy cũng sẽ không thu được tin tức xấu Tam Hoàng đệ mệnh vận bất hạnh đã bỏ mình đi! Ai, thật đúng là chất tử đáng thương nha! Vừa ra đời mẫu phi liền khó sinh mà chết, năm tuổi lại bị đưa đến biệt quốc làm chất tử, bây giờ còn bị cường đạo hỏa thiêu đến ngay cả tro cũng chưa lưu lại! Ai, Cẩn Du hoàng đệ hân tráng niên mất sớm, thật sự là đáng tiếc, đáng tiếc nha!” An Cẩn Lạc về mặt giả mù sa mưa nói.

“Nếu hân ngoan ngoãn đứng ở trong hoàng cung Sở Kinh, tuy rằng kia cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, nhưng ít nhất có thể đợi cho phụ vương chuyên phái sứ hòa đoàn đi cứu nha! Phụ vương ngài nói là có đúng không? Ai nha, khả hiện tại nói cái gì cũng đã chậm, Tam Hoàng đệ không còn, như vậy còn lại cũng chỉ có đại hoàng tử ta đây có thể kế thừa giang sơn An Thị của phụ vương, phụ vương xin yên tâm, sau khi ngài đi về cõi tiên, nhi thần nhất định sẽ hảo hảo quản lý tốt giang sơn Bắc Linh, sẽ không để cho ngài thất vọng!”

Bắc Linh vương sắc mặt một trận trắng bệch, các cơ trên mặt khó có thể khống chế mà run rẩy, hân cứng ngắc mà đem đầu chuyển ánh mắt đăm đăm nhìn chằm chằm nghịch tử đang đắc ý vô cùng ở trước mặt.

“Phụ vương vì sao phải dùng loại ánh mắt này nhìn nhi thần, hay là nhi thần nói sai rồi sao?”

“Phốc” Bắc Linh vương rốt cục nhịn không được phun ra một búng máu.

An Cẩn Lạc lạnh lùng nhìn Bắc Linh vương trên giường bắt đầu tay chân run rẩy.

“Đại.. Đại diện hạ, Hoàng Thượng học máu, nô tài ..nô tài có thể thỉnh ngự ..ngự y đến hay không?” Lão thái giám đã ở bên người Bắc Linh vương hầu hạ hơn ba mươi năm nằm úp sấp quỳ trên mặt đất nơm nớp lo sợ khẩn cầu.

An Cẩn Lạc âm ngoan liếc lão một cái, một cước đạp ở trên lưng của lão nghiêng động nói: “Thật là một tiện nô tài đủ tận trung! Muốn mời ngự y? Vậy từ nơi này bò đến ngự y quán thỉnh đi! Ha ha ha ha ——” tùy chân đá một cước, hân ngang ngược cười lớn phát tay áo đi ra ngoài.

Đợi hân đi rồi, lão thái giám mới vội vàng đi đến bên long sàng nâng dậy Bắc Linh vương đã xanh cả mặt: “Hoàng Thượng, ngài ráng gượng, lão nô cái đi thỉnh ngự y..”

Mục quang Bắc Linh vương một mảnh đỏ đậm nắm trụ lấy tay lão nói: “Không, không nên thỉnh, đám người đó đã bị ác đồ kia thu mua, đến xem cũng là vô dụng, người phải bằng mọi cách ra cung, đến Ngự Thần tướng quân phủ thông tri Đại công tử của hân, nói trầm bị ác đồ kia cầm tù trong Lăng Phi cung, nhượng Ngự Thần tướng quân cấp tốc quay về kinh!”

“Dạ, dạ, Hoàng Thượng, lão nô nhất định không nhục sứ mệnh!”

56. Q.2 - Chương 27

Một tháng, Tử Li trong hành trình đào vong một tháng sau rốt cục như nguyện tới được kinh đô Xích Tương quốc, lâm vào tâm tình kích động cảm thấy khó nói thành lời, cảm giác bản thân mình an toàn lại có thêm một ô dù chắc chắn, cho dù Hoàn Húc là hoàng đế cũng không làm gì được mình, chẳng lẽ hân còn dám mình mục trương đắc (can đảm ngang nhiên) chạy đến nơi đây tới bắt người?

“Hu ——” xa phu buộc chặt dây cương, “Chủ thượng, phủ đệ tới rồi!” Thân thủ lưu loát nhảy xuống xe ngựa tiếp theo cung kính vén lên màn che. Tử Li trừng lớn ánh mắt nhìn thâm trạch đại viện (nhà cao cửa rộng) trước mặt, chủ yếu nhất là trừng mắt nhìn khối kim bài trên cửa chính.

“Vương phủ?” Tồn Thủ lấy tay chỉ hai chữ chậm rãi đọc.

Tồn Công nhìn thấy Tử Li sắc mặt không tốt vội vàng giật nhẹ ống tay áo đệ đệ ngăn lại lát nữa hân nói ra những lời châm thêm dầu gì đó.

Mạc Thương Cảnh có chút khó hiểu nhìn hành động bọn họ, quay đầu lại liền phát giác Tử Li vẻ mặt trầm tĩnh đứng ở tại chỗ. Mạc Thương Cảnh kỳ quái hỏi: “Tử Li huynh, đã xảy ra chuyện gì?”

“Nga, không có việc gì!” Tử Li miễn cưỡng cười nói, chính là thái độ thản nhiên xa cách như ban đầu. Nguyên bản chính là vì muốn thoát khỏi quan hệ dây dưa không rõ giữa thân thể này cùng hoàng thất, cũng không nghĩ đến thoát đi một tên hoàng đế, hiện tại lại gặp một tên Vương gia, thân phận chất tử mẫn cảm lẫn xấu hổ này làm cho Tử Li nhận thức được cùng bất cứ thành viên hoàng thất của một quốc gia nào dính vào quan hệ đều là không sáng suốt!

Mạc Thương Cảnh tự nhiên cũng đã nhận ra Tử Li không vui, hần trầm ngâm trong chốc lát bỗng nhiên thành khẩn nói: “Nếu là chuyện ta che giấu thân phận của mình làm cho Tử Li huynh không vui, vậy thật sự là ta không đúng! Lần đầu gặp mặt liền có ý niệm cùng Tử Li huynh thâm giao, nhưng lại sợ nói ra thân phận của mình làm cho chúng ta sinh ra ngăn cách, cho nên chỉ có thể giấu mà không nói! Thật sự là xin lỗi! Hy vọng Tử Li huynh không xa cách với ta!”

Mạc Thương Cảnh vẽ mặt chân thành khẩn thiết lại hơi bất an làm cho Tử Li cũng không ngăn được trách bản thân mình không biết phân biệt! Người ta đường đường một Vương gia hạ mình cùng người kết giao, giúp người chạy nạn, trên đường hướng người chiếu cố có thừa, hiện tại cư nhiên đối với người trưng ra cái mặt thối? Huống chi mình cũng không phải đang che giấu thân phận dịch dung vịn lấy người ta hết ăn lại uống đó sao? Nghĩ vậy Tử Li không khỏi lòng tràn đầy áy náy, đặc biệt khi nhìn thấy Mạc Thương Cảnh vẫn đang vẽ mặt không yên chờ đợi mình trả lời, áy náy lại tăng thêm một bậc.

“Thương Cảnh huynh, dọc theo đường đi nhận được chiếu cố của người, Tử Li thật sự là vô cùng cảm kích, khó được Thương Cảnh huynh muốn xem ta như bằng hữu, ta lại cô phụ một mảnh thành tâm của người! Tử Li thật sự là không biết phân biệt!” Tử Li hơi đỏ mặt chấp tay nói, “Huống hồ.. huống hồ ta cũng không phải không có chuyện giấu diếm! Ta...ta bộ dáng hiện tại chỉ là dịch dung. Cũng hi vọng Thương Cảnh huynh không lấy làm phiền lòng!”

Mạc Thương Cảnh nghe vậy tựa hồ ngẩn người, lập tức tươi cười rạng rỡ đi lên ấn tay Tử Li nói: “Tử Li huynh nói quá lời! Quân tử chi giao ở chỗ chân thành, nếu đều đã thẳng thắn tương cáo (nói rõ), vậy giữa người và ta làm sao còn khách khí như vậy?”

Tử Li cười gật đầu xưng phải.

Trong phủ cơ thiếp người hầu sớm đứng ở cửa đợi đã lâu, người hầu còn đợi nhưng thật ra chúng cơ thiếp nhìn thấy Vương gia nhà mình ôn tình thấm thiết lôi kéo một nam tử mẫn tai thanh tu (má đầy râu đen) đậm tiêu yển yển (vui vẻ), trong lòng rất ghen tuông buồn bực.

Một đồng tầm mắt nữ nhân tìm tòi nghiên cứu làm cho Tử Li thập phần khó chịu, đặc biệt là khi mình khôi phục thành bộ dạng nguyên lai để gia đình dẫn đi đến chủ thính (nhà chính) dùng bữa.

Sau khi chuyển qua một đạo hành lang dài, Tử Li một phen nắm áo Tồn Thủ ở phía trước đem hần kéo đến hung tợn hỏi: “Người nói, bộ dạng của ta có phải hay không rất giống nam sủng?”

“Ách ..muốn nghe nói thật hay là nói dối?” Tồn Thủ nghiêm trang hỏi.

“Đương nhiên là ..lời nói dối!”

“Không giống, một chút cũng không giống!”

Tử Li nhụt chí gục đầu, “Trường thành như vậy cũng không phải là lỗi của ta!

Tồn Thủ tỏ vẻ lý giải vỗ vỗ vai hần.

Ba người còn chưa đi đến chủ thính liền có một người hầu chạy tới cung kính hữu lễ nói: “Thật sự là xin lỗi, Tử Li công tử! Vương gia bị Hoàng Thượng chiêu vào trong cung, xem ra nhất thời cũng không thể trở về, không thể cùng ba vị cùng nhau dùng bữa tối, Vương gia làm cho nô tài hướng Tử Li công tử cùng hai vị Tiểu ca chịu tội!”

“Vô phương, vô phương. Vương gia thật sự là nói quá lời!” Tử Li khoát tay nói.

“Vương gia còn nói, nếu công tử không muốn ở chủ thính dùng bữa, có thể cho các nô tài chuyển qua trong sương phòng.”

“Vậy, làm phiền!” Tử Li suy nghĩ một chút nói.

57. Q.2 - Chương 28

Liên tiếp mấy ngày, Tử Li cũng không nhìn thấy bóng dáng Mạc Thương Cảnh. Tại cái nơi sinh địa không quen này, hướng hồ lại là dưới tình huống ở nhà người khác làm khách, Tử Li cũng mất hết hứng trí ra ngoài đi dạo. Phạm vi hoạt động lớn nhất chính là ngồi ở trước hoa viên của biệt viện, mà hoạt động giải trí chủ yếu chính là ngồi ở lương đình bên ao sen câu cá.

So sánh với Tử Li đang chán đến chết, hai tiểu quỷ Tồn Công Tồn Thủ kia lại suốt ngày thượng lủi hạ lủi, dựa vào hai gương mặt tiên đồng giống nhau như đúc mà đánh lừa cơ thiếp tỳ nữ vương phủ trùng chiêu hàng rạp, dụ đến khiến chúng mỹ nữ mẩu tính (bản năng làm mẹ=) đại phát, vây quanh hai tên tiểu quỷ kỹ thuật vờ tình khiết lương thiện đã tới mức lộ hỏa thuần thanh (cao thâm, chuyên nghiệp) kêu lên Công nhi Thủ nhi cũng không ngại ngửa rằng.

Tử Li thực hoài nghi, hai tiểu quỷ kia có phải đã đem chuyện mình phải về Bắc Linh cáo ngự trạng ném tới Ngũ Hành sơn rồi hay không! Tử Li vẽ mặt thâm trầm sờ sờ cái cằm trơn bóng, mình không phải là bị lừa? Hai tiểu quỷ kia nào có nửa điểm bộ dáng người nên cáo ngự trạng? Hơn nữa bọn họ cũng chưa từng nói qua phải cáo ngự trạng gì, cũng không có nói qua phụ mẫu cùng gia hương của mình! Mấy vấn đề này rất có vấn đề, ngày khác phải hảo hảo đề ra nghi vấn!

Cần câu trong tay bỗng nhiên kéo kéo, có cá mắc câu? Tinh thần Tử Li thoáng chốc phấn chấn, vội vàng ngồi thẳng thân mình nắm chặt cây trúc kéo trở về.

“Ta như thế nào, như thế nào kéo không nhúc nhích nha! Đợi đã, nhất định là cá lớn!” Tử Li ghen đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn nói. Cần câu đã cong thành trạng thái hình cung, “Thả ba ngày mới có cá mắc câu, nói như thế nào lão tử cũng phải đem ngư lôi lên!”

Tử Li run run đứng ở ngoài rào chắn, vươn tay hướng đến đầu dây câu buộc thẳng tắp, mắt thấy đầu ngón tay còn kém chút sẽ chạm được, hần tiếp tục vươn thân mình về phía trước, tình hình liên phát sinh trong nháy mắt, chỉ thấy dưới chân hần vừa trượt, thân mình không bị khống chế ngã về phía hồ sen.

“A ——” Tử Li kinh hãi, hai tay vung loạn kêu lên.

Đang lúc hần cho là mình sẽ có kết cục ba thước rơi vào nước thì chợt thấy bên hông căng thẳng, phía sau lưng dán vào trong ngực một người, khoảng cách cùng mặt nước cấp tốc rời xa, ở giữa không trung xoay tròn một vòng còn chưa có phục hồi tinh thần lại đã vững vàng rơi xuống trên mặt đất.

“Như thế nào không cẩn thận như vậy!” Một đạo thanh âm ôn hòa lại hơi oán trách ở bên tai nói.

Tử Li lảng lảng quay đầu lại, liền nhìn thấy gương mặt tuần mỹ nhu hòa của Mạc Thương Cảnh, mày kiếm nhập tẩn khê nhíu, đôi mắt dưới hàng mi tĩnh lặng như u tuyền chiếu ra bóng dáng của mình, u tuyền vô phong vô động, một viên đá lại có thể kích khởi ngàn tầng lãng (sóng) có thể nào không khiến người chìm đắm trong đó?

Đến lúc Tử Li xoay đầu từ trong tiếng tim đập phục hồi tinh thần lại mới phát hiện hai người vẫn lấy loại tư thế ái muội mà ôm.

Kích động thối lui vài bước, Tử Li xấu hổ hướng Mạc Thương Cảnh cười nói: “Cám, cám ơn!”

Mạc Thương Cảnh thần tình thoáng mất mát từ trong mắt chợt lóe qua, lập tức không dấu vết khôi phục thành cái cười khê ấm áp, “Tử Li huynh sao lại khách khí như vậy?”

“Nga, nga.” Tử Li ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi.

“Đã nhiều ngày ta đều ở hoàng cung không thể trở về, nghe quần sự nói Tử Li huynh vẫn ở trong này không đi ra ngoài, không bằng thừa dịp hôm nay trời trong nắng ấm chúng ta cùng đi vùng ngoại ô kỳ mã được không?”

“Hảo a, đương nhiên hảo!” Tử Li hai mắt sáng ngời, hưng phấn nói. Nói thực ra hần thật là nhàm chán muốn chết!

Tinh không vạn lí, gió nhẹ ấm áp, phóng nhãn nhìn lại là một mảng lớn thảo nguyên đường cong nhu hòa giống như sóng biển hơi hơi phập phồng, hai con thất hảo mã thân hình bư tuần (cao to chuẩn) một trước

một sau ở dưới trời quang tung hoành ngang dọc, cơ hồ vó ngựa chân không chạm đất, vạt áo tung bay, sợi tóc phi dương (phất cao), dung nhan sinh động, còn có tiếng cười sang sảng...vẽ ra hình ảnh tiên hoạt linh động không một thứ gì có thể trói buộc.

“Giá, giá!” Tử Li khoái trá phát dây cương, thúc giục ngựa hăm hở tiến về phía chung điểm cách đó không xa.

“Đa —— Ta thắng ——” Tử Li ha ha cười buông ra hai tay đón gió thấm mùi hương thảo kêu lên.

Mạc Thương Cảnh đi theo sau cũng tiểu dung lộ rõ nói: “Thật lâu không có đến mã tràng, Tử Li huynh, ta tuy bại nhưng quang vinh nha!”

Hai người nghiêm trang ôm quyền, tiếp theo nhìn nhau cười ha hả.

“Người là Vương gia, ngày thường cho dù có người kĩ thuật cao hơn một bậc cũng không dám giành nổi bật với người nha!”

“Ha hả, tựa hồ là vậy!”

Bọn họ dắt cương ngựa, vó ngựa vui thích giẫm lên đám cỏ xanh, hai người không nói gì, chỉ lẳng lặng hưởng thụ sự tĩnh lặng cùng thích ý khó có được tự nhiên ban cho. Bước chậm tới bên một con sông nhỏ, hai người nhảy xuống ngựa, vốc lên nước sông trong trẻo hắt lên trên mặt.

Bọt nước trong suốt dọc theo đường cong nhu hòa bên mặt, trượt đến cái cằm trơn bóng, tí tách, một giọt rơi vào mặt cổ, một giọt vẽ qua hàu kết tinh xảo nhập vào cổ áo. Ôn nhuận như ngọc, mi mục như họa, lúc này thiếu niên giống như một tầng nhân uân (Khí trời đất hòa hợp) quang huy thần nhiên, mông lung mờ ảo rồi lại rạng rỡ sinh huy (tỏa sức sống)!

Đến khi Mạc Thương Cảnh lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã vững vàng chạm lên hai cánh môi anh đào sáng bóng của thiếu niên...

58. Q.2 - Chương 29

Dán lên đôi môi mềm mại nhẹ nhàng ma sát, mang theo nửa điểm thăm dò đem đầu lưỡi tham nhập vào trong vòm miệng vẫn đang duy trì trạng thái kinh ngạc khe khẽ nhếch kia. Mạc Thương Cảnh tỉnh lại trong luống cuống gần như nhảy mất, tiếp đó liền không chút do dự chế trụ sau gáy Tử Li nhắm nháp đôi môi mềm người này.

Tử Li trợn tròn con ngươi hắc lộc lộc (đen láy), kinh ngạc nhìn y buông xuống bọt nước nhỏ vụn trên hàng mi ngưng đọng dưới ánh mặt trời. Hắn biết Mạc Thương Cảnh đang hôn mình, hắn biết Mạc Thương Cảnh đang làm hành động thân mật chỉ có giữa người yêu mới có thể làm, nhưng là, chính mình tựa hồ cũng không cảm thấy chán ghét, thế công nhiệt liệt vào đôi môi đang lúc nở rộ không có cường thủ hào đoạt như Hoàn Húc, đây là một loại nhiệt tình thuần túy cùng cẩn thận trân trọng.

Vó ngựa thích thú giẫm đạp như là một khúc thanh nhạc tìm đúng vận luật trong lúc vô tình, một thời gian dài hai người đều thật cẩn thận không đi quấy rầy khúc nhạc đậm thú vị này...hai con ngựa thường thường vành tai và tóc mai chạm vào nhau vô cùng thân thiết cũng làm cho hai người vừa mới nhiễm thượng sắc thái ái muội hai má nổi lên rạng mây đỏ. (= =|||Thôi rồi Húc ơi..)

“Vương gia, người đã trở lại!” Còn chưa tới cửa phủ, quân sự luôn luôn nghiêm cẩn lúc này lại mặt mang lo lắng đi ra nghênh đón.

“Chuyện gì kích động như vậy?” Lưu loát nhảy xuống ngựa, đem dây cương ném cho gia nô, Mạc Thương Cảnh mới hỏi.

Quân sự làm như vô tình quét qua Tử Li đang đứng ở một bên, không biết nên trả lời ngay hay không.

“Được rồi, đi vào nói sau đi!” Nhìn ra quân sự khó xử, Mạc Thương Cảnh lên tiếng.

Tử Li nhún nhún vai đi theo hai người vào trong phủ.

Mới vừa bước vào cánh cửa, liền nhìn thấy hoa viên đứng một người thân hồng y, mái tóc dài mặc sắc (màu mực) dùng một cây trâm bằng lụa tùy ý cố định ở phía sau, hồng bào bách hoa kiều diễm theo gió phất phơ, mảnh lụa dệt tinh tế kẻ sọc bên cạnh vây vòng quanh đối phương cũng không che được dáng người tuấn đạt.

Đang lúc Tử Li rất tò mò đánh giá người tới, chỉ thấy Mạc Thương Cảnh trầm giọng nói một câu “Hồ nháo” liền bước nhanh tới.

Đối phương chậm rãi xoay người, gương mặt dần hiện ra làm cho Tử Li thoáng nặng nề mà kinh ngạc, chưa từng gặp qua gương mặt đẹp đến làm cho người ta kinh tâm động phách như vậy, mi nhãn khó có thể phác hoạ, như yên (khói) như vụ (sương mù) rồi lại nhiếp tâm hồn người, cho dù ở hiện đại cũng không có mình tinh nào có thể cùng y so sánh!

Tử Li kinh ngạc nhìn hồng y mỹ nhân, thẳng đến khi đối phương rời khỏi Mạc Thương Cảnh lập tức hướng bên này đi tới mới phát hiện chính mình luống cuống, không khỏi hai má ửng đỏ.

Mỹ nhân mục quang thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng), lại che giấu không được một tia khinh thường biểu lộ trong mắt, y ngạo mạn nâng cằm Tử Li liếc mắt đánh giá một cái, cười nhạt nói: “Loại mặt hàng này ngay cả yêm nô (thái giám) trong cung cũng so ra kém hơn, đường huynh đến tột cùng coi trọng người điểm nào nhất?”

Tử Li vừa nghe thần tình đỏ bừng, đương nhiên đỏ này không phải xấu hổ mà là tức giận, hắn không dự đoán được mỹ nhân này mở miệng ra câu nói đầu tiên lại khiếm nhã như vậy! Cho dù y là mỹ nhân Tử Li cũng quyết định không để ặt mũi, bởi vì đối phương đã đại vũ nhục nhân cách của hắn. Tử Li thân thủ hất ra tay y, cũng không quản tiếng hút khí của người hầu chung quanh, nắm lấy cổ áo y trừng mắt nói: “Tên tử nhân yêu ngươi nói chuyện với đại gia ta cẩn thận một chút!”

Mỹ nhân trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cúi đầu nhìn nhìn hai tay Tử Li bắt lấy áo mình, lại ngẩng đầu nhìn nhìn người hiển nhiên đang ở trạng thái xù lông mao, tiếp theo nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Buông tay!”

“Không buông, nhân yêu, giải thích!” Tử Li siết càng chặt hơn.

Mỹ nhân vẻ mặt nguy hiểm trừng mắt hắn, cũng nắm lấy cánh tay của hắn âm thầm sử lực siết .

Tử Li khinh bỉ hừ mạnh người âm hiểm này, bắt quá thật sự đau quá!

“Buông tay, mau buông tay, các ngươi.” Mạc Thương Cảnh thần tình kinh ngạc vội vàng đi tới, muốn đem hai người trong nháy mắt bỗng biến thành loại bộ dáng này tách ra.

A, Tử Li trong lòng kêu rên một tiếng, tử nhân yêu, nhìn không ra bộ dáng gầy teo nguyên lai sức lực lớn như vậy, nhìn đến cánh tay đau muốn chết! Hắn cũng tuyệt không chịu thiệt cấu a cấu, gắt gao niết cái cổ tinh tế của đối phương.

Mỹ nhân vẻ mặt kinh ngạc, tiếp theo ngoan độc siết cánh tay Tử Li, người này cư nhiên dám cấu mình?

Người hầu chung quanh cả kinh đến mức cầm trật khớp, nhìn hai người trong viện vẻ mặt phẫn hận hổ kháp (cấu lấn nhau), nhưng cũng không dám tiến lên hỗ trợ. Mạc Thương Cảnh tràn đầy bất đắc dĩ ở một bên khuyên can, “..Tử Li huynh, xin người buông tay được chứ.” vừa tiếp xúc đến ánh mắt Tử Li thần tình u oán liền vội vàng ngậm miệng, ngược lại hướng về hồng y mỹ nhân, còn chưa có mở miệng đã bị ánh mắt đối phương trừng cho cứng thanh, cho dù hắn là Vương gia Xích Tương có khả năng xuất danh lúc này cũng không có đối sách, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông, chỉ e có một ai trong bọn họ bị thương cũng sẽ đau lòng!

“Ba” một thanh âm bàn tay tát vang lên, Tử Li xoa gương mặt đau rát quay lại trừng mắt hồng y mỹ nhân vẻ mặt đắc ý.

“Hừ, theo ta đâu? Ngươi còn chưa đủ tư cách!”

Tử Li hít sâu một hơi, sĩ khí sát bất khả nhục (người trí thức thà chết không chịu nhục), mẹ ôi, vô duyên vô cớ bị người mắng, hiện tại lại bị người cho cái tát!

“Nhân yêu, ta liều mạng với người!” Tử Li tức giận đến bốc hơi nước, vén tay áo lên một phen đem đôi phương bổ nhào vào bụi hoa, cười ở trên người y.

“Ba” đáp lễ một bạt tai coi như báo thù.

“A ——” mỹ nhân đau hô lên một tiếng, vuốt mặt mình khóc lớn lên, “Người, người đánh ta? Ô ——” (=|||)

“Ai cho người đánh ta trước?” Tử Li đắc ý lại đưa tay muốn thêm một cái lợi tức, còn chưa có hạ xuống, cổ tay lại bị cường chế ngăn chặn, quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt Mạc Thương Cảnh âm trầm lạnh lùng nhìn hấn.

Cổ tay treo cao thân mình từ trên người mỹ nhân kéo khỏi, tiếp theo bị Mạc Thương Cảnh đẩy qua một bên, Tử Li lảng lảng nhìn hấn khấn trương mà đem hồng y mỹ nhân ôm lấy, hảo ngôn dỗ dành .

Tử Li có chút khó hiểu, người vừa rồi rõ ràng còn cùng mình đua ngựa, tâm sự, thậm chí là hôn môi, nói hết ái mộ, lúc này tại sao lại biến thành xa lạ như vậy! Hấn cũng muốn trấn an gương mặt bị thùng như lão Cao của mình, nhưng vừa vươn tay mới phát hiện cổ tay trật khớp !

59. Q.2 - Chương 30

“Ô ô.. Cảnh, hấn.. hấn đánh ta!” Hồng y mỹ nhân ôm cổ Mạc Thương Cảnh khóc đến hoa lệ đầm mưa nước nở nói.

”Tốt lắm, tốt lắm! Rất đau sao?” Mạc Thương Cảnh nhú mi nhẹ vỗ về gương mặt ửng đỏ của y, tiếp theo lại nhin không được trách cứ, “Người cũng đặc biệt kỳ cục, chẳng những không để ý đến thân phận của mình đơn độc ra cung, lại còn động thủ đánh nhau! Như vậy có nửa điểm bộ dáng quân vương sao? May là ở trong phủ của ta, nếu để cho người truyền đi thì uy nghiêm ở chỗ nào?”

Xích Tương vương đáng thương hề hề nhìn Mạc Thương Cảnh, lệ thủy ngập trong đôi mắt đẹp nhìn như muốn vỡ òa , từ nhỏ đã đối với đường đệ tuần mỹ phi phạm đồng thời lại ngạo mạn bốc đồng này không có cách, cho dù hiện tại làm hoàng đế nhưng vừa đến trước mặt hấn vẫn sẽ là khôi phục thành tâm tính đứa nhỏ. Mạc Thương Cảnh vội vàng thu hồi trợn trệ giáo huấn mềm giọng an ủi: “Đừng khóc, chúng ta vào nhà lấy chút khối băng đến thay người tiêu sưng!”

Người hầu vẫn cúi đầu không dám nhìn thẳng lập tức thức thời đi đến hầm lấy khối băng.

Tử Li ngơ ngác nhìn những người còn lại khấn trương vạn phần vây quanh hai người hướng đến chủ thích, sau đó cúi xuống nâng lên cổ tay của mình lắc lắc, không có tri giác, cho nên không đau! (;___;)

Chậm rãi bước đi thông thả trở về phòng, nằm vật xuống ở trên chần, Tử Li cảm thấy được tới thời điểm bước tiếp theo của kế hoạch mình nên làm như thế nào ! Nếu đã thoát đi Sở Kinh, như vậy hiện nay hấn là trộn lẫn vào trong Xích Tương làm một đầu lão bách tính đi? Hay cần phải tiếp tục đào vong sau đó chọn một tiểu thôn dã hẻo lánh bắt đầu ẩn cư?

“Đốc đốc đốc” lúc này truyền đến vài tiếng đập cửa.

“Ai?”

“Tô lão đại, là chúng ta.”

“Có việc gì thế?”

” ..Chúng ta có thể đi vào không?”

“Ha ha, hai tên tiểu quỷ các người khi nào thì trở nên có lễ phép như vậy? Bình thường không phải trực tiếp đẩy cửa vào sao?” Trầm mặc một hồi mới nghe được bên trong nói, “...vào đi!”

Tồn Công Tồn Thủ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, phát hiện Tử Li đang ngồi ở trên cái bàn đàn mộc nhỏ cười nhìn bọn họ.

“Này, biểu tình của các người như vậy là sao? Hà bao (túi tiền) rớt?”

Tồn Công ngẩng đầu, có chút bất an nhìn Tử Li nói: “Tô lão đại, người, không có việc gì đi?”

Tử Li vẽ mặt kỳ quái nheo mắt liếc hần một cái, “Ta có thể có chuyện gì?”

Tồn Thủ cắn cắn môi dưới lo lắng nói: “Chúng ta, chúng ta tránh ở sau sơn giả đã nhìn thấy chuyện phát sinh vừa rồi, người kia, ca ca dễ nhìn kia đánh người một cái tát, nhưng Mạc Vương gia chẳng những không giúp người, còn đem người đẩy qua một bên..”

“Dừng dừng dừng, “Tử Li vội vàng đình chỉ, “Cho nên các người cho rằng ta đang thương tâm?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hai người đồng thời nghiêng đầu vẽ mặt khẳng định hỏi ngược lại.

“Ha, ta vì cái gì phải thương tâm? Huống hồ, các người không thấy được sao? Ta cũng đòi lại một bạt tai, chưa chịu thiệt thòi nha!”

Quay đầu lại thấy hai tiểu quỷ vẫn là một bộ biểu tình hoài nghi, Tử Li khó chịu gục mặt nói: “Mẹ ôi, ta cũng không phải nữ nhân, chỉ là bị người tát một cái, bị người đẩy một chút cũng sẽ không ít khối thịt nào, ta thương tâm cái gì? Còn có, hai tên tiểu quỷ các người, có phải hay không ăn no không có chuyện gì liên ở chỗ lão yêu quái một ít nhân sự?” Tử Li vội giận đứng lên muốn thưởng bọn họ một cái chân sét đánh!

“Oa oa —— không dám rồi Tô lão đại!” Tồn Công Tồn Thủ lập tức trốn quỷ kêu lên.

Ba người náo loạn trong chốc lát, cuối cùng lấy hình ảnh hai chân Tử Li bị ôm cứng ngắc không thể nhúc nhích mà kết thúc cuộc chiến.

“Tốt lắm, còn không buông tay?” Tử Li bất đắc dĩ cười nói, “Ta còn có chính sự cùng với các người nói!”

Tồn Công Tồn Thủ ngẩng đầu nhìn thấy Tô lão đại của bọn họ bộ dáng cũng không giống nói giỡn, cho nên ngoan ngoãn thả tay.

“Ngồi xuống đi!” Tử Li nhìn hai huynh đệ ở đối diện im lặng chờ đợi mình mở miệng nói, “Kỳ thật mấy vấn đề này ta đã sớm muốn hỏi, các người phải thành thật trả lời, đừng nghĩ sẽ loạn náo cho qua.”

Tồn Công Tồn Thủ liếc mắt nhìn nhau, tiếp theo trịnh trọng gật đầu.

” Mục đích các người vào kinh?”

“Vì gặp Hoàng Thượng cáo ngự trạng.”

“Gây nên chuyện gì?”

“... Phụ thân chúng ta vốn là Huyện lệnh gia hương, có một năm quê nhà nổi lên lũ lụt rất nhiều đồng ruộng đều bị hủy hoại, bách tính nhần cơ chịu đói khổ không chịu nổi, phụ thân không đành lòng dân chúng chịu khổ, liền thỉnh tấu triều đình chi giúp nạn thiên tai, nhưng khi tai khoản (tiền trợ cấp thiên tai) tới tay phụ thân lại chỉ còn có hai trong mười một nguyên số (ghi chép ban đầu), phụ thân phần hận lên cấp quan viên tố giác bọn tham tiền cứu trợ bách tính, vì thế lên lớp giảng bài buộc tội, ai ngờ quan viên này cũng là cá mè một lứa, bọn họ chẳng những bác bỏ lời buộc tội của phụ thân mà còn lập một tội danh đem phụ thân cách chức hạ ngục, cuối cùng phụ thân bệnh chết trong lao, khi đó ta cùng Tồn Thủ vừa mới mười tuổi, qua một năm mẫu thân cũng buồn bực mà chết, trước khi lâm chung lại nuốt không trôi khẩu khí, nàng muốn chúng ta lên kinh diện thánh tố trạng cho Lâm gia chúng ta một cái công đạo!” Tồn Công xiết chặt nắm tay phần hận kể ra.

Nghe xong, Tử Li cảm thán một tiếng: “Quan trường từ xưa là quan lại bao che cho nhau, hãm hại trung lương, căn bệnh này cho dù tới xã hội hiện đại cũng không thể trừ tận gốc! Nếu là như thế này, các người không nên ở trong này trì hoãn, lập tức quay về Sở Kinh đi, ta sẽ đi thu thập tay nải ngay bây giờ!”

Tồn Công Tồn Thủ do do dự dự đứng lên, “Cái kia, Tô lão đại, chúng ta...”

“Các người làm sao vậy? Đây là gia cữu nha, chẳng lẽ các người một chút cũng không gấp? Mẫu thân các người trước khi lâm chung không phải dặn các người nhất định phải đòi lại công đạo sao?”

“Người cũng cùng chúng ta quay về Sở Kinh sao?”

Tử Li sững sốt, lập tức nói: “Này, sợ là chúng ta sẽ mỗi người đi một ngã ! Bất quá ta sẽ cho các người lộ phí đủ dùng, còn có thể cho các người thuê vài tiêu sư, ân, tiêu sư, thời đại này hẳn là có chức nghiệp này đi! Được rồi, nhanh đi thu dọn đồ đạc, ta cho các người thời gian nửa nén hương!”

Tồn Thủ bị đẩy lên cửa quay đầu lại truy vấn: “Chính là, Tô lão đại, vì cái gì phải vội vàng như vậy?”

“Vội? Ai nói vội? Hảo, các người không vội các người ở lại đi, đường nào thì ta cũng sẽ lập tức rời đi nơi này !”

“A, vì cái gì?”

“Vì cái gì? Người hỏi ta ta làm sao biết, vô nghĩa nhiều như vậy đã đủ thời gian để người thu thập tay nải!” Nói xong phanh một tiếng khép cửa phòng lại.

60. Q.2 - Chương 31

Đến khi Mạc Thương Cảnh đưa Xích Tương vương Mạc Hoa Diễm về hoàng cung sau đó hồi phủ thì đã là đêm giờ Hợi (9h đến 11h) . Người đi trên đường đã ít ỏi không còn mấy, đăng hỏa trong nhà dân cũng dần dần phát ra âm ỉ, khắp đại địa tựa hồ chỉ còn lại hai ngọn đèn lồng đỏ thắm treo cao trên cửa Vương phủ đối mặt với vầng ngân nguyệt xa xa giữa không trung .

Hạ kiệu, quần sự vội vàng mang theo đăng lung (đèn lồng) bước xuống bậc thang thay hấn vén cẩm liêm, Mạc Thương Cảnh khom người ra kiệu, vài nô tài ở phía trước dẫn đường cùng một hàng thị vệ cẩn thận hộ ở phía sau hấn vào phủ.

“Vương gia đã dùng văn thiện (bữa tối) chưa? Nếu chưa thì nô tài lập tức đi thu xếp!” Quần sự cung kính hỏi.

“Không cần! Mới vừa rồi đã cùng Hoàng Thượng dùng qua!” Mạc Thương Cảnh một bên đi về phía trước một bên thần nhiên phát tay nói, như chợt nhớ tới cái gì bỗng thoáng dừng quay lại nhìn quần sự, ” Điềm tâm ăn khuya của Tử Li công tử đã đi chưa? Hiện giờ hẳn là lúc y nháo bụng đói.” Trong khoảng thời gian ở chung này, hấn đã thập phần rõ ràng trình độ nhu cầu đối với thức ăn của Tử Li, cho dù ở bữa tối ăn no bầy phần, tới ban đêm bụng vẫn là sẽ thăm thì kêu đói.

“Này..”

Mạc Thương Cảnh nhíu mi, không vui quét mắt quần sự , “Chứ không phải là đã quên?”

“Không, không phải, nô tài cho dù quên ăn cơm cũng sẽ không quên phân phó của Vương gia nha! Chính là...Tử Li công tử đã đi rồi!” Quần sự nói xong, giương mắt nhìn thấy sắc mặt Mạc Thương Cảnh chợt tiêu nộ, trong lòng âm thầm sinh ra sợ hãi.

.....

“Tô lão đại, chúng ta, chúng ta thật sự phải đi sao?” Hai huynh đệ nhìn nhìn vài tên tiêu sư khô ngô trước mặt, lại quay đầu nhìn nhìn Tử Li do do dự dự hỏi.

“Ân.” Tử Li khẳng định gật đầu, sau đó đem bọn họ đẩy lên xe ngựa.

Hai huynh đệ lại đem đầu từ cửa xe vươn ra, đáng thương hề hề giương mắt chờ mong nhìn hấn nói: “Tô lão đại cùng chúng ta đi đi! Chúng ta cùng nhau quay về Sở Kinh!”

Tử Li khóe miệng run rẩy đi qua mỏ lên trán bọn họ nói: “Não lớn bằng hạt đậu ! Ta thật vất vả mới chạy ra, hiện tại lại trở về, ta có bệnh a! Đi thôi, nhiều lời vô nghĩa như vậy! Cát kỹ lá thư này a, còn có, nhớ rõ các người đã phát độc thế không thể nói cho người khác biết hành tung của ta, bằng không...”

“Biết rồi!” Hai huynh đệ bất mãn trả lời.

Tử Li lúc này mới vừa lòng gật đầu, hướng tiêu sư đánh cái thủ thế xuất phát. Xa luân (bánh xe) kêu lộc cộc chuyển động, chở Tồn Công Tồn Thủ vẫn đang rướn cổ lên quay đầu lại nhìn càng lúc càng xa!

Thiên hạ quả nhiên không có buổi tiệc nào không tan! Tử Li thoáng thương cảm phất phất tay, tuy rằng đối phương rất có thể căn bản là không rõ loại ngôn ngữ tứ chi này của hắn.

“Được rồi, rốt cục cũng tổng được hai tên tiểu quỷ quán người này!” Tử Li tự trấn an nói, “Như vậy hiện tại phải đi đâu đây?”

“Cô cô” Tử Li sờ sờ cái bụng bắt đầu kháng nghị, “Ai, sớm biết vậy trước hết ăn xong cơm chiều rồi lại đi!”

Giương mắt nhìn xung quanh một chút, thấy phía trước có một gian hai lầu có cái biển thật to đề chữ “Tửu”. Tử Li bước nhanh hướng đến mục đích, tửu lâu sinh ý rất náo nhiệt, điểm tiểu nhị vội bận rộn xuyên qua ở giữa, Tử Li đợi khoảng thời gian nửa nén hương mới tìm được một vị trí ngồi xuống, gọi một món mặn một món chay thêm một bát canh, Tử Li bụng đói kêu vang rốt cục cũng có thể khởi động.

“Hút” mới vừa đưa tay mới phát hiện cổ tay phải thủng đến lợi hại, “Tử lang băm, rốt cuộc có thể trị lành cổ tay ta hay không a, mẹ ôi, đau chết ta !” Vừa từ trong vương phủ đi ra liền đi tìm thầy thuốc trị cái cổ tay, tuy rằng lúc ấy đau đến Tử Li kêu thảm một tiếng, bất quá chỉ nháy mắt công phu “Ba” một cái đã xong. Nhìn động tác gã rất lưu loát, nhưng ai biết hậu quả cũng là cái dạng này!

Tử Li xem xét cái tay đã thủng thành chân heo, một bên mắng tên lang trung giang hồ, một bên lo lắng tay của mình có thể bởi vậy mà phế bỏ hay không. Bất quá hiện tại chuyện này cũng không phải là tối trọng yếu, mà tối trọng yếu là hắn nên như thế nào cầm đũa ăn cơm, dùng tay trái thử vài lần ngay cả đồ ăn cũng gặp không nổi, đang lúc tức giận, bỗng nhiên một cái thìa đưa tới trước mặt mình.

Tử Li kinh ngạc ngẩn đầu, thấy bàn đối diện một người đầu đội hắc sa mạo đang đưa một cái thìa sạch sẽ ỉnh, gương mặt cách hắc sa nhìn không thấy vẻ mặt đối phương, nhưng Tử Li lại có thể cảm giác được ánh mắt y cũng không ác ý.

“Đa tạ!” Cảm kích nói lời tạ ơn tiếp nhận.

Khi cơm nước xong đi ra thì trời đã tối đen, Tử Li bỗng nhiên hú lên quái dị: “Nguy rồi, giờ này cửa thành có thể đã đóng rồi hay không?”

Một lão bá đi ngang qua quái dị liếc mắt nhìn Tử Li một cái nói: “Trời đã tối rồi, cửa thành đã sớm đóng!”

Ai, xem ra đêm nay đi không được! Vẫn là chạy nhanh tìm khách điểm ở một đêm ngày mai lại đi đi!

“A, khách quan là dùng bữa hay là ở trọ?”

“Ở trọ, một gian sương phòng!”

“Hảo! Mời khách quan ở chỗ này đăng kí, tiền đặt cọc năm mươi văn tiền!”

Tử Li sờ sờ vạt áo, phát hiện phần ngân lượng cuối cùng đã vừa thanh toán tiền cơm, “Chưởng quầy, ta hiện tại trên người không có tiền mặt, ta dùng khóa trân châu này thay thế được không?”

“Không có tiền? Không có tiền cũng học người ở trọ! Ai biết hạt châu này của người có phải thật hay không!” Chưởng quầy vừa nghe Tử Li nói, thần tình tươi cười lập tức biến thành chán ghét lẫn không kiên nhẫn. Gần đây trong kinh thành xuất hiện kẻ lừa đảo cố ý giả dạng làm phú gia công tử lấy một đồng đồ thay cho ngân lượng, chẳng những đồng đồ kia là đồ dỏm mà còn từ chỗ ông chủ bọn họ lừa đi thực ngân (tiền thật).”Đi đi đi, đừng ở chỗ này quấy rầy việc buôn bán của ta. Nếu không đi, ta cần phải báo quan .”

“Không được thì không được, hung hăng như vậy làm gì!” Tử Li bĩu môi nói thăm.

Trời đã hoàn toàn tối đen, các quán điểm trên phố cũng lục tục đóng cửa. Tử Li ủ rũ dọc theo đường chính đi dạo, đêm nay phải ở nơi nào qua đêm đây? Quay về chỗ Mạc Thương Cảnh đã là không có khả năng ,

chủ yếu là không mặt mũi! Hôm nay đột nhiên rồi đi, kỳ thật cũng vì có một chút tức giận. Khi phát hiện Mạc Thương Cảnh đối với mình luôn luôn ôn hòa chiếu cố đối đãi mình như vậy, hẳn vẫn là cảm thấy khổ sở khó chịu.

Tử Li vừa nghĩ vừa đi về phía trước, cũng không lưu ý đằng trước đang đứng một bức tường người.

“Ai yêu!” Thăng đến trên trán va đầu mới phát hiện một đại hán thần tình lưu manh đang không có hảo ý chặn ở trên đường, phía sau còn vây quanh vài tên lưu manh đồng dạng bất thiện.

61. Q.2 - Chương 32

Tử Li lập tức cảnh giác lui về phía sau vài bước, trừng mắt quét bốn phía lưu manh đã nhanh chóng đem mình vây lên nói: “Các người làm gì? Muốn đánh cướp? Nói cho người biết, đồ của ta cũng không phải là dễ lấy như vậy!”

“Yêu, các người nghe xem, đại gia ta còn chưa mở miệng tiểu tử này đã gào thét!” Tên lưu manh cầm đầu ngoài cười nhưng trong không cười nói. Những người khác cũng cười vang lên châm chọc, chậm rãi đem vòng vây thu hẹp.

Kỳ thật trong lòng sợ hãi muốn chết, nhưng Tử Li lại không thể không làm ra một bộ biểu tình trấn định tự nhiên. Khóa giáo dục an toàn không phải đã dạy sao? Khi gặp được kẻ bắt cóc phải bảo trì trấn định, không thể bại lộ nhược điểm của mình, tìm được khoảng cách lập tức phá vây hoặc cầu cứu!

“Hắc hắc, người cho là mình thoát được sao?” Bọn lưu manh tà ác cười nói, “Thức thời một chút đem tiền tài trên người toàn bộ giao ra đây, nếu không sẽ ch người nếm mùi đau khổ!”

Đem tay nắm siết trên ngực thẳng thẩn nhảy loạn, ánh mắt phiêu phiêu chung quanh, tất cả đường lui đã bị bọn họ vây chặn, phá vây là không có khả năng. Nơi này cảnh hắc đặng hạt hỏa (tối lửa tắt đèn) cũng không có người qua đường, lớn tiếng cầu cứu không biết có hữu hiệu hay không, bắt quả kê cũng tốt hơn so với không kêu!

Nghĩ như vậy Tử Li lập tức dặt cổ họng kêu to lên: “A, cứu mạng a, đánh cướp a, giết người rồi..” thanh âm tại ban đêm im lặng thật ra truyền rất xa, chẳng qua đáp lại cũng là vài tiếng cầu cứu “Uông uông uông”.

Bọn lưu manh nghe hẳn vừa kêu, bật người kiểm tra cổ tay phải của Tử Li túm hẳn đi về phía trước, sau đó che cái miệng của hắn hung tợn ghé vào lỗ tai hắn nói: “Tiểu tử người khôn ngoan một chút cho lão tử, cẩn thận ta bóp gãy cái cổ của người. Đem hắn kéo dài tối trong ngõ hẻm đi.”

Cổ tay sừng đỏ bị một trảo như vậy, đau nhức lan toàn thân lập tức làm cho Tử Li da đầu một trận run lên.”Đồng” sau gáy bị đánh lên làm cho hai mắt Tử Li một trận mê mang.

Dùng sức kéo Tử Li vây vào trong ngực, bọn lưu manh còn chưa hết giận nhắc chân đá lên bụng Tử Li nói: “Vốn muốn lấy tiền coi như xong, ai ngờ tiểu tử người cường ngạnh muốn bị đánh, nếu là như thế này, hắc hắc, vậy các đại gia chúng ta hôm nay sẽ hảo hảo luyện quyền!”

“Ngô ——” Tử Li hai tay ôm lấy đầu thống khổ cuộn người. Bụng đã bị một cái làm cho hắn toàn bộ đều co rút ! Những đòn nghiêm trọng không ngừng đá vào người khiến cho hắn không có nửa điểm khe hở có thể đứng lên phản kháng. Đang lúc Tử Li cảm thấy được bản thân mình sẽ bị ẩu đả chí tử thì chợt nghe chung quanh truyền đến tiếng tru lên thê lương của đám ngạt đồ (bắt cóc).

Kỳ quái ngẩn đầu, phát hiện đám ngạt đồ một giây trước còn hung hăng ngang ngược lúc này lại co trên mặt đất giống như gặp phải luyện ngục thống khổ không chịu nổi. Một người thân hình cao to, đầu đội hắc sa mạo không chút sứt mẻ đứng ở một bên.

Nơm nớp lo sợ nhìn người nọ đi từng bước một hướng về mình, Tử Li ho nhẹ huyết bọt nhanh rút vào chân tường nói: “Đừng, đừng giết ta, ta không phải người xấu!”

Người nọ đứng ở trước mặt Tử Li, từ trên cao nhìn xuống hắn, bỗng nhiên ngồi xổm người xuống ấn động mạch cổ Tử Li nói: “Người bị thương!”

“Vô..vô nghĩa.. khụ khụ, người để cho bọn họ đá như vậy...xem người có thể bị thương hay không!” Biết người này đối với mình không có ác ý, Tử Li đảo đôi mắt trắng dã hữu khí vô lực nói.

“Xem ra sẽ chạm tới tâm mạch !” Người nọ còn nói một câu mặc danh kỳ diệu (khó hiểu), “Một ngày gặp người hai lần, chúng ta coi như là hữu duyên, được hoàn này cho người, ăn vào còn có thể bảo trụ tâm mạch.”

Tử Li không rõ ý nhìn lọ bạch ngọc trong tay, vừa nhấc đầu lên trước mặt đâu còn bóng dáng người nọ?

“Khụ khụ.” Tựa vào tường đứng lên, tập tễnh đi đến bên đám ngạt đồ vẫn đang tru lên không ngừng nhặt lên tay nải của mình, mới vừa đi ra ngõ nhỏ liền thấy một đám quan binh rầm rộ hướng bên này đi tới, người cưỡi ngựa ở trên đứng là Mạc Thương Cảnh.

Chỉ thấy hắn rất nhanh nhảy xuống ngựa, chạy tới một phen tiếp được Tử Li yếu đuối ở phía trước, thần tình đau lòng nói: “Thực xin lỗi, Tử Li, thực xin lỗi!”

Tử Li hai mắt mê mang nhìn Mạc Thương Cảnh sắc mặt tái nhợt trước mặt, tiếp theo hôn mê bất tỉnh...

62. Q.2 - Chương 33

Ý thức hỗn độn, thân thể giống như ngâm ở trong nước biển mờ mịt chìm nổi, nhiệt độ khi lạnh khi nóng luân phiên làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác cùng lúc xuyên qua không ngừng băng thiên tuyết địa cùng nhiệt đới sa mạc! Tử Li đã phân không rõ sự thật và cảnh trong mơ, hắn nhìn thấy mặt cha mẹ, ôn nhu yêu thương vuốt ve trán của mình.

“Tiểu Li, ngoan, đến uống thuốc, như vậy bệnh mới có thể hảo, nếu tiểu Li hết bệnh rồi, ba ba cùng ma ma ngày mai mang con đi công viên trò chơi được không?” Bọn họ nói.

Tiếp theo cảm giác mình bị nâng dậy, sau đó miệng bị đẩy vào một chút dược thủy đắng chát, nhưng mới vừa dính vào đầu lưỡi dạ dày liền lập tức một trận bốc lên.

“Lại, lại nôn ra!” Tựa hồ có người kích động nói.

“Ta đến!”

Mơ mơ màng màng hé ra mi mắt, một quang ảnh đi đến trước giường, nhẹ nhàng đưa hắn tựa ở trước ngực, “Tử Li, đến, há miệng uống được , uống thuốc mới có thể hảo!” Thử bốc nhiệt khí hơi để sát vào chóp mũi, lại là chất lỏng khó ngửi này, dạ dày nhin không được lại trở nên cuộn cuộn. Vô ý thức dùng đầu lưỡi ngăn cản dị vật xâm lấn, dược thủy âm âm liền theo khóe miệng chảy xuống, một đường trượt xuống cổ vào tiết y (áo lót).

Ai, bên tai tựa hồ vang lên một tiếng than nhẹ, tiếp theo môi bị bài khai, một vật thể mềm mại dán lên, kiềm chế đầu lưỡi đang chống cự ở bên trong, một cổ noãn lưu (dòng nước ấm) rót vào rơi xuống yết hầu.

.....

Chậm rãi mở to mắt, Tử Li có chút mờ mịt nhìn trưởng đình (đỉnh giường), mình là như thế nào về tới đây? Vỗ vỗ cái đầu còn có chút vụng huyễn, Tử Li ngồi dậy hai chân rơi thõng ở bên giường, ngơ ngác nhìn rừng trúc bên ngoài cửa sổ bị gió sớm phất đến đung đưa.

Đến khi Mạc Thương Cảnh đến gần cửa phòng nhìn thấy chính là hình ảnh ôn nhuận không màng danh lợi như vậy, thiếu niên thân bạch tiết y xuất thần ngồi ngay ngắn ở bên giường, bên sườn cổ mảnh khảnh, bày ra biên độ làm cho người ta liên hệ tới nai con ở dưới mõm sư tử diêm đạm đáng yêu rồi lại làm cho người muốn khăng kăng, lướt đến dưới xương quai xanh, cổ áo khẽ hở lộ ra một vùng da xinh đẹp như băng cơ ngọc phu cùng nửa điểm anh hồng như ẩn như hiện, hai chân ngọc chưa chấm đất một trước một sau nhẹ nhàng lay động như là hài đồng non nớt đang đùa giỡn.

Gương mặt nghiêng của thiếu niên phác họa ra một đường cong nhu hòa đến ám người, dưới hàng mi thật dài che đầy song mâu sáng như tinh thần trong như thủy tinh, che lại chỉ còn yên vũ ba quang (mưa bụi chớp động) mê ly và không màng danh lợi.

“...Tử Li!” Mạc Thương Cảnh kêu lên, thanh âm mềm nhẹ cứ như là sợ quấy rầy thiếu niên như tinh linh này.

Tử Li nghe thấy, ánh sáng nhu hòa trong mắt thu lại, khi đối diện Mạc Thương Cảnh thì đã là một bộ tỉnh táo cùng mơ hồ có thể thấy được xa cách.

Mạc Thương Cảnh trong lòng đau xót, từng chút chua xót liền nhiễm toàn bộ đáy lòng. Hắn đến gần, ánh mắt có chút khổ sở nói: “Tử Li, thực xin lỗi, chuyện ngày đó.. ta không nên đối với người như vậy, chính là, người phải biết rằng người mà người đánh là quân chủ Xích Tương quốc chúng ta, người đánh y một cái tát, người bị đánh không chỉ là y mà còn là đại biểu quốc gia, ta lúc ấy nhất thời khó thở, xuống tay không biết nặng nhẹ, làm bị thương người, thật sự rất xin lỗi!”

Ánh mắt Tử Li trở nên nhu hòa, “Người cũng không có gì phải xin lỗi ta, ta cũng là nhất thời mất bình tĩnh, không ý thức được nơi này đã không phải là gia hương của ta, cũng không phải mỗi người đều ngang hàng! Ngày đó nếu người không làm vậy, thật đúng là không biết hôm nay ta có phải bởi vì dĩ hạ phạm thượng, làm tức giận long uy mà bị trăm thủ thị chúng rồi không!” Tử Li có chút tự giấu cười cười nói.

Mạc Thương Cảnh không quá khăng định nhìn Tử Li cười đến như một cơn xuân phong hỏi: “Như vậy, người là tha thứ ta là không giận ta?”

Tử Li tươi cười điềm tĩnh nói: “Không phải đã vừa mới nói rồi sao? Người không có chuyện gì phải xin lỗi ta thì nói gì đến tha thứ?”

Mạc Thương Cảnh lúc này mới thoải mái nở nụ cười, “Người ngủ ba ngày, hiện tại nên đói bụng đi! Ta đã dặn trù tử (đầu bếp) làm chút cháo tổ yến, người đứng lên ăn đi!”

“Àn, ta cũng thật sự rất đói bụng!”

“Đến, trước đem áo khoác mặc vào, thật vất vả mới hảo, cũng không thể lại cảm lạnh!”

Tỳ nữ rất nhanh bưng lên một chung cháo tổ yến, Mạc Thương Cảnh mới vừa mở nắp cháo, Tử Li đã bị hương vị nhu nhu hương hương này dẫn tới ngón trở đại động, chịu đựng kiên nhẫn xem Mạc Thương Cảnh múc ra một chén nhỏ, đưa tay vừa định tiếp nhận mới phát hiện cổ tay phải của mình đã bị bao giống như cái bánh chưng, lại xuất hiện nan đề như lúc trong tửu lâu. (nan đề hiện tại: Làm sao để ăn cháo!)

“Ta uy người!” Mạc Thương Cảnh buồn cười nhìn Tử Li vẻ mặt khó khăn đang xem xét tay phải của mình, ôn nhu nói.

Tử Li có chút thẹn thùng liếc mắt nhìn Mạc Thương Cảnh lại nhìn nhìn tỳ nữ đang ở bên cạnh hầu hạ.

“Không ngại, đến đây đi, há miệng!” Mạc Thương Cảnh thổi nguội thìa cháo đưa đến bên miệng Tử Li.

Nếu còn từ chối vậy có vẻ xấu hổ, cho nên Tử Li cũng không tái do dự há to miệng hưởng thụ mỹ thực Vương gia tự tay đưa lên.

“Cách” ăn xong một chung cháo tổ yến lại thỏa mãn đánh cái ợ no, Tử Li giống như tiểu miêu thích ý mị hí mắt, động tác khả ái này xem ở trong mắt Mạc Thương Cảnh lại là một trận nhộn nhạo trong lòng, hắn buông bát không xuống nói: “Mới ăn no trước đừng ngủ, đến hoa viên tản tản bộ đi!”

Tử Li mặc dù không muốn động, nhưng ngẫm lại hữu ích đối với thân thể mình nên cũng đáp ứng.

Hiện nay đang là mùa hạ, hồ sen vương phủ nở đầy hoa sen hoặc trắng hoặc phấn hồng, lá sen tốt tươi chặt chẽ đem mặt nước che lấp không chút khoảng cách, thái dương lúc sáng sớm còn chưa quá mãnh liệt, dương quang vừa đủ như là lớp lớp kim phần, dương dương soái soái rải đầy mặt đất, gió thổi qua tựa hồ cũng theo lá sen mà nhộn nhạo mở, điều này làm cho Tử Li nhớ tới câu thơ Dương Vạn Lý “Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.” (Lá sen xanh biếc nối liền trời thăm, nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng). Tình cảnh này quả thật là đẹp không sao tả xiết, thơm mát phát vào người!

Hai người đi một hồi liền vào lương đình uống trà.

Tử Li cũng không phải là một người luôn mang thù, đối với cảm giác không thoải mái lúc trước rất nhanh đã tan thành mây khói, thái độ cùng Mạc Thương Cảnh không khỏi lại trở nên thân mật.

Biến hóa này của Tử Li toàn bộ dừng ở trong mắt Mạc Thương Cảnh, trong lòng Mạc Thương Cảnh cũng tự nhiên một trận vui mừng. Khi hai người đàm thiên thuyết địa (nói chuyện tán gẫu) đến cao hứng thì bỗng nhiên quân gia đi tới bấm báo: “Vương gia, trong cung cho người đến, Hoàng Thượng tuyên ngài tiến cung!”

Mạc Thương Cảnh dừng một chút, lập tức có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: “Tử Li, ta...”

“Đi thôi đi thôi, không có quan hệ, ta lần trước cũng đã gặp qua, Hoàng Thượng Xích Tương quốc cũng không phải là chúa tử hảo hâu hạ như vậy, còn tri hoãn khó bảo toàn y sẽ không long nhan giận dữ!” Tử Li khoát tay, tỏ vẻ lý giải nói.

“Ta đây đi trước. Trên người của ngươi còn có chút ứ thương, không cần loạn xuất môn a, có gì phân phó liền cứ việc đối quân sự nói.” Mạc Thương Cảnh lại dặn dò một câu mới rời đi.

63. Q.2 - Chương 34

Đây là một tấm thất (phòng ngủ) lúc bố trí thập phần hoa quý phú lệ (đẹp đẽ quý giá long lẫy), tây tường bày một con rồng cưỡi mây sơn đen khảm hoa, hai bên có bình lớn giống như là một đôi, trước bắc tường đặt tấm sàng, trên đỉnh có lô sưởi ấm bọc nhung, dưới có lót đệm lông, trên giường có đôi màn trướng, phía bên phải đặt bốn giá hoa lê khảm ngũ hoa diên, bên phía đông có kỷ án (bàn học) tử đàn thiên văn, trên án đặt mấy món đồ trang trí, các thứ trên ngoạn (đồ chơi quý giá) gần hai cái đa bảo cách (hộp nhiều ngăn) nhỏ. Trước án là bàn vuông tử đàn khắc đồ văn cũng bích, hai bên tay vịn tử đàn khắc hoa. Hương trầm bên trong lượn lờ tràn ngập bốn phía, tạo nên một loại cảm giác mờ mờ lung lung như rơi vào tiên cảnh.

Khi Tử Li từ từ chuyển tỉnh, hình ảnh nhìn thấy chính là nơi hoa lệ mà xa lạ như vậy, hẩn nhếch miệng sờ sờ cái ót ần ần đau của mình. Mình không phải ở lương đình uống trà sao, như thế nào lại tới nơi này? Chẳng lẽ là bị người bắt cóc? Nhưng ai phải bắt cóc hẩn chứ? Tử Li từ trên thăm thêu kim mẫu đơn bò lên, mở mắt bất an đánh giá hoàn cảnh chung quanh. Không cửa chính cũng không có cửa sổ, nghiêm nhiên là một gian mật thất, duy nhất chiếu sáng chính là dạ minh châu đặt trên kỷ án. Trang hoàng bài trí như vậy cũng không phải người bình thường có thể có được!

Lúc này, vách tường nguyên bản bằng phẳng bỗng nhiên chậm rãi mở ra, Tử Li mạnh mẽ quay người, khẩn trương nhìn chằm chằm đầu linhAPON cướp sắp sửa xuất hiện!

“Là người?” Tử Li nhíu mày nhìn Xích Tương đế Mạc Hoa Diễm từ tốn đi vào, ý cười trên mặt lộ vẻ lạnh lùng, một thân hồng y phối với da thịt như tuyết nếu dưới ánh mặt trời tất nhiên là mình diễm động lòng người, nhưng ở trong quang mang rọi sáng của dạ minh châu lại có vẻ phi thường quỷ dị!

“Là trẫm, như thế nào?” Mạc Hoa Diễm dừng lại ở trước mặt Tử Li, thần tình hèn mọn giống như đối phương là một con rệp làm người ta sinh ghét. Cho dù ngũ quan có tinh xảo tuyệt luân thế nào, xứng lên vẻ mặt như vậy cũng thật sự làm cho người ta khó sinh hảo cảm.

“Đây là nơi nào? Người, người bắt ta tới nơi này làm gì?” Tử Li có chút bất an hỏi. Hoàn cảnh như vậy, hơn nữa người trước mắt này vẻ mặt chứa ý trả thù, Tử Li không khỏi bắt đầu thay sự an toàn của mình thật sâu lo lắng, ở cái nơi kín mít này cho dù đem thi của mình làm phân cho cây cũng là thần không biết quỷ không hay nha! Có điểm mao cốt tưng nhiên dời đi ánh mắt nguyên bản cùng Mạc Hoa Diễm đối diện.

“Nơi này là hoàng cung, một mật thất trong thư phòng trẫm, người nói đến nơi này của trẫm có thể làm gì?” Mạc Hoa Diễm quỷ dị cười, lộ ra một hàm răng trắng đều, quay đầu Tử Li qua bắt buộc hẩn cùng với hai mắt của mình đối diện sau đó sâu kín nói.

“Ta, ta không biết ngươi muốn làm gì, nhưng ta phải nói cho ngươi biết, nếu ngươi muốn giết ta, ngươi, ngươi sẽ không có cách nào hướng Thương Cảnh công đạo!” Tử Li tròn mắt xem xét y nói.

“Giết ngươi? Ta như thế nào lại giết ngươi!” Mạc Hoa Diễm bỗng nhiên cười tươi, dung nhan như họa này cũng làm cho Tử Li không khỏi thoáng hơi thất thần.”Ngươi không biết mình có giá trị cỡ nào, giết ngươi cũng không phải là một ý định thông minh!” Mạc Hoa Diễm ánh mắt sáng quắc nói, giờ này khắc này vẻ mặt trầm ổn và nghiêm nghị cùng với vẻ tùy hứng ngạo mạn lần đầu tiên gặp mặt là một trời một vực.

Nghe nói không giết mình, trong lòng Tử Li yên ổn không ít, nhưng còn chưa có đem một hơi thả lỏng xong thì lại nghe Mạc Hoa Diễm nói: “Tuy rằng không giết người, nhưng trẫm cũng không nói sẽ làm người an ổn nha!”

Tim của Tử Li “Sư” một tiếng ghen trên cổ họng, hấn không quá khăng định hỏi: “Người, người sẽ dụng hình với ta?”

Mạc Hoa Diễm hí mắt cười, lại khôi phục vẻ mặt quý dị nhìn Tử Li nói: “Người còn chưa đốt nát!”

“Này, uy, người hãy nghe ta nói a, hoàng đế vận dụng hình phạt riêng sẽ dẫn phát một loạt hậu quả thập phần nghiêm trọng, người biết không? Thượng bất chính hạ tắc loạn nha, nếu người vận dụng hình phạt riêng, một đồng lão bà thị thiếp trong hậu cung của người sẽ đều noi theo, đợi người sủng ái nữ nhân khác liền..”

“Trẫm còn chưa thành lập hậu cung, ngay cả hoàng hậu cũng không có, này cũng không nhọc đến người quan tâm!” Mạc Hoa Diễm không biết từ nơi nào xuất ra một thanh chủy thủ nạm lam bảo thạch ở trước mặt Tử Li “Loảng xoảng” rút ra, quơ lưỡi dao sắc bén âm hiểm nói, “Ngày đó người đánh trẫm một cái tát, trẫm còn chưa đòi lại mà! Tuy nói không thể giết người, nhưng trẫm có thể đem cái tay kia của người chặt bỏ. Còn có, người cười đùa với Cảnh đường huynh làm cho trẫm rất không thích, cho nên, sau khi đem tay người chặt bỏ trẫm còn muốn đem mặt người vẽ lên, như vậy người sẽ không thể xử dụng nó đi quyến rũ Cảnh đường huynh, làm cho hấn đối với người quá tốt!”

Hảo biến thái a! Hấn là tên biến thái, cho dù không phải biến thái cũng là tâm lý biến thái!

“Từ từ, từ từ, người không phải tuyên Thương Cảnh tiến cung sao? Người nếu tuyên hấn tiến cung rồi lại đem hấn ném đến một bên làm cho hấn đợi lâu, như vậy không tốt nha! Hấn sẽ nghĩ rằng người đang sinh khí với hấn, như vậy quan hệ của các người sẽ bất hòa!” Tử Li ra vẻ trấn tĩnh gượng ép khuyên nhủ.

Mạc Hoa Diễm nhướng mày, biểu tình giống như nhìn kẻ si trừng mắt Tử Li một hồi, sau đó đi lên trước, nắm lấy cổ áo Tử Li kéo lại gần tát một cái lên mặt hấn, đắc ý nói: “Trẫm từ trước giờ sẽ không ăn thiệt, một cái tát xem như tiện nghi cho người ! Nghe rõ, trẫm không phải bởi vì lời nói của người mới buông tha người, mà là trẫm thật sự không rảnh cùng gốc tử người làm trò!” Nói xong đẩy ngã Tử Li trên mặt đất, bước đi ra ngoài.

Tử Li hoa mắt nhìn cánh cửa lại khôi phục thành vách tường trơn láng.

Người này chẳng những là tâm lý biến thái hơn nữa còn là tinh thần phân liệt!

64. Q.2 - Chương 35

Mạc Hoa Diễm đi rồi liền chưa thấy xuất hiện qua, Tử Li thật sự là không hiểu mục đích y bắt mình tới nơi này.

Mật thất này cùng bên ngoài là hoàn toàn ngăn cách, dưới tình huống không có vật gì chiếu sáng, Tử Li cũng không rõ chính xác mình đến tột cùng đã ở trong này ngày người bao lâu, chỉ có thể từ trong số lần khe cửa mở ra đưa thức ăn vào mà đại khái tính ra ngày, tổng cộng ăn sáu bữa cơm, nhưng ngàn vạn lần đừng dùng cách tính một ngày ba bữa cơm, sáu bữa cơm chính là sáu trừ đi ba tương đương hai như vậy mới đúng, sở dĩ không thể tính vậy là bởi vì Tử Li hoài nghi yêu nhân hoàng đế kia là có ý ngược đãi hấn, mỗi ngày chỉ cho hấn ăn hai lần. Có khi là tảo vãn (lúc sớm lúc muộn), có khi là tảo ngọc (lúc sáng lúc trưa), có khi cũng là bữa sáng cùng ăn khuya, trời biết hấn không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là ủy khuất dạ dày của mình, hiện tại lại bị người hết sức ngược đãi, Tử Li đã đói bụng đến phải choáng váng , ngực còn xoắn đau!

Kỳ thật Tử Li cũng nghiên cứu qua cánh cửa ngầm kia, di chuyển qua hết thấy những thứ thoát nhìn có hiềm nghi là chốt mở ở bên trong, bình hoa, bồn cảnh bài trí, thậm chí là ghế dựa, cái bàn, giường, mấy gia cụ kỷ án, nhưng kết quả cửa đá không chút sứt mẻ.

Tứ chi vô lực tựa trên giường, Tử Li sắc mặt trắng bệch siết chặt cái ngực vô cùng đau đớn.

“Hô, hô” thật là khó chịu a, giống như đang bị một bàn tay vô hình nắm chặt lấy, mỗi chút hô hấp đều phải cùng năm ngón tay khép mở xoa bóp. Đang lúc Tử Li cho là mình sẽ bởi vậy mà đau chết thì đau đốn áp bách trái tim lại chợt biến mất, sắc mặt khôi phục như thường. Tử Li không hiểu nghĩ rằng cơn đau này tới nhanh thì đi cũng nhanh, lau lau mồ hôi lạnh từ bên giường đứng lên, bỗng nhiên, tay tựa trên điều lan ở đầu giường hôm xuống một cái, tiếp theo cửa đạo thạch kia “Oanh oanh long long” mở ra .

Thật là có tâm chăm hoa hoa chẳng nở, vô tình tưới liễu liễu xanh um! Nguyên lai cơ quan cửa đá là long chủy (miệng rồng) điều lan trên đầu giường, chỉ cần dè xuống ngạch là được!

Tử Li thật cẩn thận đi ra mật thất, nguyên lai bên ngoài là một gian thư phòng, bài trí trang hoàng lại hoàn toàn khác biệt với mật thất sạch sẽ thanh nhã, trên án thư là văn phòng tứ bảo cùng các loại đồ cổ tinh xảo dùng trang trí hoặc chơi đùa, trên vách tường là tranh chữ văn thân, song cửa chạm rồng vân thỏ tự, long mộc y (chiếc ghế điều long) tử đàn, hương đàn mộc, chiếc hộp nam mộc (gỗ lim), vạn bảo cách, gia cụ, thư tịch, tự họa (tranh chữ), đồ cổ, trân ngoạn.. tràn ngập bên trong, hương khí từng bách được đốt lượn lờ, hỗn tạp thư tịch, mùi hương cổ họa thư.. lờn vờn thật lâu trong ở cung thất , mà ngay cả bụi đất tựa hồ cũng tản ra mùi hương trong không khí . Thật là một hoàng đế biết hưởng thụ!

“ .. Người hôm nay tiến cung chính là vì chất vấn ta?” Chợt nghe cách vách truyền đến một thanh âm nổi giận dưng dưng.

Thảm , là nhân yêu hoàng đế tinh thần phân liệt nha! Tử Li lập tức khấn trương cắn ngón tay, không biết mình là nên lập tức chạy về mật thất hay cần phải lập tức xông ra!

“Diễm, ta không phải là chất vấn ngươi, ngươi có biết.. ta...”

Thanh âm kế tiếp vang lên làm cho Tử Li trong lòng không khỏi một trận vui mừng. Là Mạc Thương Cảnh a! Thật tốt quá, nếu hấn đến nhất định có thể đem ta cứu ra! Vừa định mở miệng cầu cứu, nhưng mà một tiếng rống giận của Mạc Hoa Diễm mang theo nước mắt rơi lại làm cho Tử Li giống như thân rơi vào hầm băng!

“Ta không biết, không biết! Chúng ta rõ ràng đã vạch kế hoạch hảo, hấn chẳng qua là một quân cờ để chúng ta khống chế Bắc Linh, nhưng hôm nay, Mạc Thương Cảnh, người lại mọi cách cản trở, người đến tột cùng có ý đồ gì, chẳng lẽ người đã yêu hấn không bỏ được?” Tiến vào nội thất, Mạc Hoa Diễm lập tức vứt bỏ lớp nguy trang hỉ giận không hiện sắc trên triều đường đột nhiên xoay người cầm tức nhìn Mạc Thương Cảnh vì tìm kiếm người nọ mà liên tiếp ba ngày cáo bệnh không thượng triều, hôm nay tiến cung lại chạy tới hướng mình đòi người.

“Diễm, ta.. ta không phải như thế!” Mạc Thương Cảnh nhìn Mạc Hoa Diễm gần như bệnh tâm thần trước mặt giọng điệu không xong nói.

“Ngươi nói dối!” Mạc Hoa Diễm hung hăng trừng mắt hấn.

“Diễm..” Mạc Thương Cảnh trong lòng bất an, mắt nhìn đôi mắt đẹp kia đã bịt kín hơi nước, quả nhiên, chỉ chớp lát sau nước mắt liền như xuyên châu bị chặt đứt cấp tốc rơi xuống!

“Cảnh, ngươi không cần thích hấn được không? Không cần bỏ lại ta được không?” Mạc Hoa Diễm bỗng nhiên tán đi một thân lệ khí giường cung bật kiếm về mặt buông lỏng nắm ống tay áo của hấn cầu xin nói.

Mạc Thương Cảnh thấy thế trong lòng đau xót, vội vàng an ủi người như hải đồng chỉ cần bị ủy khuất sẽ chạy đến trước mặt mình ai ai khóc, “Ta như thế nào bỏ lại ngươi? Diễm, ta sẽ không bỏ lại ngươi!”

“Cảnh, ta căn bản là không muốn làm hoàng đế gì! Ta chỉ muốn cùng ngươi một chỗ!” Mạc Hoa Diễm anh anh khóc ròng nói, “Cho nên ngươi không thể thích người khác không để ý tới ta!”

“Sẽ không , Diễm, cho dù người trong thiên hạ phụ ngươi, ta cũng sẽ không bỏ lại ngươi mặc kệ!” Mạc Thương Cảnh ôn nhu an ủi.

Mạc Hoa Diễm lúc này mới vừa lòng dần dần dừng lại tiếng nức!

Mạc Thương Cảnh thấy y cảm xúc hơi ổn mới chậm rãi mở miệng nói: “Diễm, ngươi luôn đa tâm như vậy , ta như thế nào sẽ thích một quân cờ chứ! An Cẩn Du vô tài lại vô mạo, vốn như ngươi nói, ngay cả yếm nô trong cung cũng so với hấn tốt hơn mấy lần, người như vậy ta như thế nào sẽ yêu hấn! Ta chỉ bất quá là cố ý lấy thân phận bằng hữu thân cận, làm cho hấn đối với ta sinh ra hảo cảm để ngày sau làm việc thôi!”

“Thật sự?”

“Thật sự! Tốt lắm, ngươi nhớ hẩn như vậy đều không phải là hảo kế sách, không bằng để cho ta làm một người tốt đem hẩn cứu ra, như vậy hảo cảm của hẩn đối với ta cũng sẽ gia tăng ngày sau cũng tiện không ít!”

“Được rồi!” Mạc Hoa Diễm nín khóc mỉm cười, hướng phòng trong lải nhải nói, “Hẩn ở mật thất bên trong ! Ta lánh đi trước, miễn cho kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân của ngươi mất đi hiệu lực!”

“Cứu mỹ nhân sao? Chính là không có người nào so với người trước mắt ta đẹp hơn a!” (ọe!)

“Răng rắc” cánh cửa mật thất chậm rãi mở ra, dần dần mở rộng trong tầm mắt, người đã tìm mấy ngày đang thẳng tắp đứng ở giữa phòng, bên môi lộ ra một nụ cười tựa hồ vừa chạm đến liền vỡ, hẩn đang nhìn mình nhẹ nhàng nói: “Thương Cảnh, ngươi đã đến rồi?”

.....

Đêm lạnh như nước, trên màn trời không hề có chút tạp chất chỉ có một vầng minh nguyệt trắng muốt như ngọc được khảm ở giữa.

Sau một tòa sơn giả trong Cảnh vương phủ, một bóng dáng lưng đeo tay nải đang thật cẩn thận dò xét xem có phải có thị vệ tuần tra đi qua hay không. Sau đó nhẹ nhẩy ra dừng ở trong bụi cỏ, tiếp theo cúi thân mình về phía sau bước vào hoa viên.

“Răng rắc” Một tiếng vang nhỏ ngoài ý muốn dưới chân lập tức khiến cho bọn thị vệ cảnh giác.

“Người nào? Người nào ở bên kia?” Thị vệ giơ đao nói, tiếp theo chậm rãi hướng đến bên chỗ Tử Li ẩn thân. Tử Li quỳnh lên, cũng không tái bận tâm mình sẽ bại lộ lập tức thò người ra nhanh chân bỏ chạy!

“Thích khách, có thích khách!” Toàn bộ vương phủ ngay lập tức trở nên sáng trưng, Tử Li vô pháp che giấu chỉ có thể bại lộ ở trong vòng vây siết chặt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Thương Cảnh vững bước đi tới.

“Hồi Vương gia, là Tử Li công tử, thuộc hạ tưởng thích khách làm cho Vương gia ngài bị sợ hãi!” Thị vệ trưởng lập tức tiến lên hồi bẩm.

Mạc Thương Cảnh nhìn Tử Li cách ăn mặc một thân xuất hành , ánh mắt ảm trầm, lập tức ôn hòa hỏi: “Tử Li, nửa đêm không nghỉ lưng đeo tay nải muốn làm cái gì?”

“Ta phải đi, cảm ơn Thương Cảnh huynh trong khoảng thời gian này chiếu cố!” Tử Li thành thật hướng hẩn chấp tay nói.

“Đi? Tử Li đây là muốn đi nơi nào? Bên ngoài không an toàn, vẫn là ở lại trong vương phủ của ta đi! Người tới, thỉnh Tử Li công tử quay về sương phòng!”

“Các người đừng tới đây.” Tử Li lập tức xuất ra nọc độc ám khí hẩn tự chế ném về hướng trước mặt bọn họ, nọc độc trong túi vỡ tan lan ra làm cho hoa cỏ dính phải thoáng chốc hủ bại cháy đen, hóa thành bãi bùn. Người xem đều là cả kinh, tinh vật đã là như thế, nếu dính vào người thì đó là loại cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi thế nào.

“Còn bước qua cẩn thận ta cho các người ngay cả tro cũng không còn!”

Mạc Thương Cảnh nhíu nhíu mày, “Tử Li đừng làm rộn , đến, ta đưa ngươi trở về phòng!”

Tử Li thổ hồn hể bình tĩnh nhìn bàn tay hẩn đang vươn về hướng mình, bỗng nhiên oán hận trừng mắt hẩn quát: “Thu hồi bộ dáng này của ngươi đi, ngươi này tiểu nhân đê tiện giả nhân giả nghĩa !”

Mạc Thương Cảnh nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo trên mặt hiện lên một nụ cười khổ bất đắc dĩ, “Mặc kệ ngươi nhìn ta như thế nào, ta..cũng sẽ không để cho ngươi rời đi!”

“Này phải xem các người có bản lĩnh lưu ta hay không!” Tử Li một bộ biểu tình bất cứ giá nào, nhìn chăm chăm thị vệ đang cẩn trọng càng tiến vào càng gần, sau đó âm thầm lấy ra mấy viên phích lịch đạn đột nhiên ném xuống.

Nồng đậm khói hồng lập tức tràn ngập tầm mắt mọi người.

“Khụ khụ” đám người không khỏi một trận ho sặc, ánh mắt cũng cay đến mức chống đỡ không nổi mà ra nước mắt, cảm thấy phích lịch đạn này vẫn là cho thêm bột ốt!

“Vương gia, này...”Đội khói đặc tán đi, đâu còn bóng dáng Tử Li ?

“Cửa thành đã đóng, hẳn là đi không xa, lập tức truy tìm toàn thành.”

Tử Li siết chặt ngực thất tha thất thểu trốn vào một con ngõ nhỏ.

“Đau quá!” Lại tới nữa, cái loại đau đớn này tựa hồ muốn đem trái tim hấn bóp nát!

Tử Li đầu đầy mồ hôi lạnh dựa vào tường trượt ngồi dưới đất, há miệng lớn giống như khi cá thiếu nước tuyệt vọng mà chết.

Bên ngoài tiếng bước chân hỗn độn cùng thanh âm lục soát tảo bạo làm cho hấn thấp thỏm lo âu, nhưng thân thể đã vô lực bước đi! Não bộ thiếu dưỡng từng trận say sẩm, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đến khi ý thức hoàn toàn lâm vào hắc ám, hình ảnh Tử Li nhìn thấy chính là gương mặt vô thanh vô tức tựa bóng ma hiện ra..

65. Q.3 - Chương 1

Trong sa trường niết bạch (trắng đục), trên chiếc giường chẩn thêu mẫu đơn đồ thắm, ở giữa nằm một thiếu niên tinh tế da như nõn ngọc tóc như ô mộc (gỗ mun) im lặng ngủ say. Hoành Húc vẩy lui đám người Minh Nguyệt Xuân Lam cẩn thận hầu hạ ở một bên, sau đó xốc lên giường mạn như vụ ải (sương mù) cách trở tầm mắt.

Sắc mặt quá mức tái nhợt làm cho thiếu niên trên giường thoạt nhìn cũng có một loại yếu ớt tựa búp bê gốm sứ chỉ cần di chuyển sẽ vỡ vụn, mi tâm thanh tú nhú chặt giống như trong lúc ngủ mơ cũng gặp chuyện làm cho hấn khốn khổ không chịu nổi. Trên trán và hai bên má hơi hơi thắm ửng, dính bám vào sợi tóc đen nhánh càng làm nổi bật lên gương mặt như bạch ngọc của y, làm cho lòng người sinh yêu thương!

Hoành Húc ngồi ở bên giường có chút tham luyến nhìn chằm chằm nhân nhi đã xa cách hơn một tháng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi hồng nhạt tự nhiên của y, sau đó cúi người đổi sang dùng môi đi cảm thụ xúc giác mềm mại mê người kia, chôn thật sâu ở hõm cổ hít thở mùi thơm ngát độc hữu của y, Hoành Húc bỗng nhiên lặng người, cảm giác vô cùng an tâm!

Lại ngừng đầu, chống lại tầm mắt thiếu niên, đôi mắt nguyên bản trong suốt như thủy tinh thượng hạng, lúc này lại bịt kín vài tia mê vờng cùng âm đạm, giống như là một u tuyến bị khuấy đến đục nát.

Gợn sóng chỉ là nhất thời, tạp chất sẽ chậm rãi lắng đọng rồi biến mất. Cho dù không thể, cũng để cho trầm đến lấp đi ưu thương của người đi!

Hoành Húc hôn lên mắt của y, nhẹ giọng hỏi: “Người lại quay về bên người trẫm, thật tốt!”

Tử Li mờ mịt nhìn trướng đỉnh hoa lệ, ánh mắt trống rỗng giống như đã bị sâu xuyên thấu mỗi một chỗ ăn mòn hết thấy.

“Ngực còn đau phải không? Trẫm nghe ám vệ nói lúc hấn đem người mang về người đã đau đến ngất đi rồi!” Hoành Húc nhẹ vỗ về tim của y dùng ngữ điệu ôn hòa hiếm có dò hỏi.

Tử Li rốt cục thu hồi tầm mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm nam nhân đang kiên nhẫn đợi mình trả lời, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Hoành Húc lúc này mới vừa lòng câu lên một mặt tiểu ý, “Người ngủ một ngày chắc hẳn rất đói bụng , trẫm dặn Minh Nguyệt làm liên tử cao (bánh hạt sen), hạch đào tô, đan quế hoa cao, hòe diệp lãnh đào (bánh hoa hòe), quán thang bao tử (bánh bao) người thích ăn nhất” hấn ôm lấy Tử Li đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, vỗ vỗ tay, thị nữ lập tức đẩy cửa nối đuôi nhau vào, mang lên một bàn mỹ thực.

Tử Li quả thật đói bụng, nhưng hắn cũng không muốn ăn, bất quá Hoàn Húc đem hắn ôm ở trên đùi không thể động đây, hắn cũng lười cử động, chỉ có thể mặc y xếp đặt.

Hoàn Húc gấp một khối liên tử cao đưa đến bên miệng Tử Li, đầu Tử Li khẽ tránh khỏi.

“Không muốn ăn cái này? Vậy ném thử cái này.” Hoàn Húc buông liên tử cao lại gấp một khối hộc điệp lạnh đào.

Tử Li vẫn như cũ không mở miệng, Hoàn Húc để đưa xuống, hảo tỳ khí (hảo tính tình) vuốt chải mái tóc mềm mại của Tử Li nói: “Cũng không muốn ăn sao? Minh Nguyệt.”

“Có nô tỳ.” Minh Nguyệt lập tức cúi đầu tiến lên.

“Người đem tuyết nhĩ cấp tử thang (canh bồ câu chưng tuyết nhĩ) bưng tới cho chủ tử người.”

“Dạ.”

Tử Li hạ mắt nhìn Minh Nguyệt đang quỳ gối trước mặt, hai tay trình lên chén canh, vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

Hàng mi thật dài run rẩy, Tử Li vẫn là quay đầu nhắm mắt lại.

“Vẫn là không ăn sao?” Hoàn Húc tựa hồ khó khăn nói, “Nếu là như thế này, xem ra là đám nô tài các người hầu hạ chủ tử không tận tâm, vậy mỗi người đi xuống lĩnh năm mươi đại bản đi!”

“Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng a..” bọn thị nữ vừa nghe lập tức quỳ rạp xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ.

“Cầu trăm làm gì? Muốn cầu thì cầu chủ tử các người xin lại chút hữu dụng đi!”

Bọn thị nữ nghe nói lại vội vàng chuyển hướng Tử Li không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ nói: “Điện hạ, van cầu ngài ăn một chút gì cứu cứu nô tài đi! Điện hạ..”

Minh Nguyệt quỳ thẳng người, vũng vàng nâng chén canh.

“Tí tách” một tiếng vang nhỏ mỏng manh. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống nước canh.

“Điện hạ..” Minh Nguyệt trong lòng đau xót, mặc kệ bệ hạ xuất phát từ mục đích gì, nhưng điện hạ quả thật cần phải ăn vài thứ. Rồi cung hơn một tháng, thân thể nguyên bản đã mảnh khảnh lúc này lại trở nên càng thêm suy nhược, sắc mặt cũng tái nhợt không có chút huyết sắc nào!”Điện hạ, ngài.. ngài cho dù bị ủy khuất gì cũng không thể tự hành hạ bản thân! Tốt xấu cũng đem thang này uống hết, như vậy, như vậy cũng không uống nổi khổ tâm của Minh Nguyệt!” Minh Nguyệt nhịn không được nức nở nói.

Tử Li không nói lời nào, chỉ là lệ rơi từ yên lặng chuyển thành nức nở.

Hoàn Húc thấy thế trong lòng không khỏi căng thẳng, hắn xoay thân mình Tử Li qua, nhìn trên mặt y một mảnh lạnh lẽo, phóng hoãn giọng điệu nói: “Tốt lắm, không ăn thì không ăn, có chuyện gì làm cho tiểu Cẩn Du của trăm khóc đến thương tâm như vậy? Nếu người không muốn các nàng bị phạt, vậy trăm liền miễn tội các nàng. Như vậy còn muốn khóc? Tiểu Cẩn Du không phải đều luôn rất quật cường không chịu cúi đầu sao?”

Hoàn Húc ôm Tử Li vào trong lồng ngực, giống như an ủi hài tử vỗ về lưng y. Tử Li chôn ở trong vạt áo của hắn, nắm một nhúm tóc đen của hắn khóc đến nước mũi nước mắt nhất tề (đồng loạt) lưu lại, chỉ chốc lát sau liền đem thân long bào của Hoàn Húc chà đạp thành khăn lau mặt. Hoàn Húc kiên nhẫn mặc y phát tiết, đợi sau khi tiếng khóc dần dần chìm xuống, Tử Li vẫn không nhúc nhích chôn ở trong áo hắn, Hoàn Húc cúi đầu mới phát hiện y đã trầm ngủ!

66. Q.3 - Chương 2

Đến khi Tử Li tỉnh lại, phát hiện mình đang ngâm ở một cái ao hắc hồ hồ (đen sì=)], nhiệt khí bốc lên mặt nước tản ra một cỗ vị thuốc đông y nồng đậm. Tử Li nhịn không được nhứu mày, bất an nhúc nhích người.

“Tĩnh?” Sau tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp biểng nhác.

Tử Li nghe thấy thân mình cứng đờ, bởi vì y lúc này mới phát hiện mình đang ngồi ở trên đùi một người, phía sau lưng cũng đang tựa vào trong ngực người nọ!

Hoành Húc cười nhẹ một tiếng, đưa tay vòng ngang trước ngực mỏng manh của nhân nhi đem cầm nâng lên mặt nước một chút, vốc không ít nước thuốc đông y tưới lên trên bờ vai như ngọc của y.

“Ngự y nói người thể hư khí yếu, ngâm được dục đối với thân mình mới có lợi.” Hoành Húc vừa lâm dục (tắm) vừa nói, bàn tay chôn ở dưới nước cũng không nhàn rỗi, một đường nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve bắp đùi trơn mềm kia, “Nhìn người xem, gầy thành như vậy còn không chịu hảo hảo ăn.” Cánh môi vuốt ve vành tai mượt mà của y, Hoành Húc nỉ non nói, “Trẫm sẽ đau lòng!” (O.o)

Tử Li vẫn cương cứng thân mình, bàn tay ở trên chân của mình hoạt động cùng lời nói phía sau lộ ra hương vị tình dục làm cho y không dám hơi có động tác.

Hoành Húc liếm lộng vành tai cùng gương mặt y, chớp mũi phun ra nhiệt khí thuận theo tai rơi vào trong não giống như phong hải vũ vũ xuy phát. Tử Li phát ngứa rứt cổ tránh né thanh âm mang nguồn gốc tội ác này, Hoành Húc thuận thể dọc theo cổ của y hôn lên tấm lưng trắng nõn, liếm mút đầu vai mượt mà.

Tử Li run rẩy suy nghĩ muốn thoát khỏi dây dưa của nam nhân, bắt đắc dĩ bàn tay để ngang trước ngực cứ như xiềng xích kiên cố làm cho y vô pháp trốn chạy, cái miệng đặt trên bộ vị trọng yếu của nam nhân có thể rõ ràng cảm nhận được nơi đó đang giương cung bạt kiếm.

Bàn tay nguyên bản ve vuốt cơ thể đã trượt vào vùng đất cấm nơi bắp đùi, khi vừa bao vây khí quan mẫn cảm ngụ ở nơi kia, Hoành Húc có thể nghe được người trong lồng ngực phát ra một tiếng ô nhỏ như mèo kêu.

Tử Li vươn tay ngăn lại đại chưởng đang không ngừng dao động ở giữa hai chân, nhân thần có chút mê ly phiếm một tầng thủy quang, cực kỳ giống hắc mã não lưu động dương ở trong thanh thủy.

“Ha hã, ” bên tai lại truyền đến vài tiếng cười khê trầm thấp, “Người bộ dáng như vậy đến tột cùng là khoái hoạt hay là khó chịu hả? Nếu nói là người khoái hoạt vậy vì sao phải ngăn cản tay trẫm? Nếu nói là người khó chịu vậy vì sao mắt phiếm xuân quang? Thật sự là tính cách mâu thuẫn! Bất quá trẫm thích!”

Hoành Húc nói xong xoay mặt của y qua thật sâu hôn lên đôi môi anh đào nửa khép.

Tử Li ngạnh cổ lui về sau ý muốn né tránh cái hôn quá mức mãnh liệt này, bất quá bàn tay thủ sẵn sau gáy y đã chặt chẽ kiềm chế hành động của y.

“Ngô” đầu lưỡi hữu lực đã ở trong miệng của y tàn phá dây dưa thật lâu, cảm giác vách tường trong khoang miệng cùng đầu lưỡi của mình đều sắp chết lạng, đối phương mới lưu luyến rời khỏi, đối sang cắn mút cánh môi của y.

Hoành Húc đem thân thể y chuyển lại đây, cánh tay mạnh mẽ kéo thắt lưng y lại gần, tư thế cơ thể dính sát vào nhau làm cho dục vọng ẩn nhẫn nhiều ngày của hắn tức thì sôi trào lên, cái hôn môi nhiệt liệt cùng với tiếng thở dốc gấp gáp một đường đi xuống, tham lam mút vào hai hạt anh quả đỏ thắm động lòng người cùng da thịt nhẵn nhụi tán được hương.

Tử Li ngưỡng cổ hai tay chống đỡ bả vai rắn chắc của hắn, nhú lại hàng mi thanh tú, khê cắn môi dưới phiếm ra đỏ tươi mị quang, biểu tình mê vông thừa nhận xúc cảm từ đầu lưỡi nhiệt nóng ở trước ngực cùng sự quấy rầy nhộn nhạo của ngón tay ở giữa u huyệt sau người.

“Ngô..” Năm ngón tay chống lên bả vai chột siết chặt.

“Chớ khẩn trương, chỉ là một lông tay mà thôi!” Hoành Húc yết hầu khàn khàn ghé vào lỗ tai y trấn an, “Thả lỏng!”

Tử Li nhuyển hạ thắt lưng căng thẳng, Hoành Húc kéo tay y làm cho y ghé vào trên vai mình, một bên hôn lên cổ, một bên co rúm ngón tay làm công tác khuếch trương. Một ngón tay, hai ngón tay, ba ngón nhanh dần vào huyệt đạo, cho dù là tấm trong nước ấm cũng có thể cảm nhận được phần nhiệt độ liêu nhân bên

trong, nếu là bị nội vách như vậy bao vây lấy, vậy sẽ tiêu hồn thể nào. Hoành Húc nghĩ như vậy lập tức khấn cấp rút ra ngón tay, nắm lấy dự vọng của mình để lên nhập khẩu cực lạc kia.

Đôi tay vòng lên bả vai của mình lại khấn trương bầu chặt.

“Bảo bối nhi, thả lỏng, nếu không sẽ đau!”

Huyệt khẩu đã hoàn toàn đóng lại, nhưng dị vật bị ngăn ở ngoài quả nhiên lại không hề có nửa điểm muốn lui binh, vẫn đang thông thả mà kiên định từ từ đi tới.

“Ba tháp” bỗng nhiên cảm giác phía sau lưng rơi xuống hai điểm chất lỏng ẩm áp.

Hoành Húc trong lòng run lên, mềm nhẹ hôn lên tóc y nói: “Khóc sao? Bảo bối nhi, đừng sợ, trẫm sẽ rất cẩn thận!”

Tử Li ôm thật chặt cổ của hắn không muốn nâng lên mặt. Cảm giác mảnh đất mẫn cảm chưa mấy may rơi xuống đem nội vách bị ma sát chống đỡ trưởng lên theo xương sống chạy dài lên đại não, trải rộng lưới thần kinh toàn thân giống như cũng đem đau đớn kia mở rộng đến vô hạn.

Động tác thông thả tựa hồ lại càng kéo dài thêm đau đớn, đến khi Hoành Húc ý thức được điểm này, Tử Li đã tí tách tí tách lệ chảy đầy mặt, tiếp theo há miệng một hơi cắn lên bờ vai của hắn.

Cơn đau do răng cắn nhập da thịt cũng không làm cho Hoành Húc nhíu mày, hắn chỉ chuyên tâm lo lắng như thế nào đem phần phân thân còn lại của mình tiến vào mà lại đem đau đớn giảm đến mức thấp nhất.

Tử Li nức nở làm cho hắn đau lòng, nhưng đã tới bước xông vào đất vườn này rồi thì dù cho hắn là đế vương với lực nhẫn nại kinh người cũng vô pháp đình chỉ mà từ bỏ. Tâm thoảng ngoạn độc, hắn đỡ lấy thất lưng Tử Li tiếp theo áp xuống, rốt cục toàn bộ đi vào, nhưng người trong lồng ngực cũng đã đau đến mồ hôi lạnh thấm một thân, phát ra nức nở như tiểu miêu bị thương.

“Bảo bối nhi nhẫn một lát nữa!” Hoành Húc một bên trấn an, phân thân bất ngờ nhuyển hạ của hắn một bên khó nhịn bắt đầu đình động.

Thân thể luật động khiến nước ao cũng trở nên nhộn nhạo theo.

67. Q.3 - Chương 3

Cảnh liễu lười nhác đung đưa, hạ hà (hoa sen) thướt tha xinh đẹp, gió nhẹ điểm điểm đưa tới hương thơm thần nhiên của ngọc liên, mặt nước gợn ba quang nổi lên lân quang ngân sắc của du ngư (cá bơi đùa). Một con âu lộ (cò bể) tuyết trắng hốt nhiên giương cánh, hai chân cao to tao nhã xẹt qua mặt hồ, lướt qua một lớp lá sen lại hiển thân ngân dài một tiếng đã hàm một cái đuôi ngân ngư nhỏ vừa.

Tử Li nằm ở trên đặng y điểm liễu nhuyển chiêm (ghế tựa lót len mềm bằng lông thú), con người khép hờ hướng ra cảnh vật ngoài cửa sổ ngơ ngác xuất thần. Xuân Lam đứng ở một bên, dùng tiểu phiến (quạt) phẩy nhẹ ngọc bôn bên trong có khối băng, ánh mắt thường thường ở trên vẻ mặt giống như ngủ mà không phải ngủ của chủ tử bản khoản một vòng.

Vài thị nữ mới đến cũng khó bắt đầu làm việc chỉ có thể cúi đầu đứng ở một bên, mĩ mục (đôi mắt đẹp) của Xuân Lam vừa chuyển, xem xét một thị nữ đứng gần hạ giọng nói: “Đi xem thử Minh Nguyệt tỷ tỷ có đến đây chưa? Đến giờ điện hạ uống dược rồi!”

“Dạ” Thị nữ kia nắm vạt váy nhẹ bước chuyển ra cửa.

Chỉ chốc lát sau liền thấy Minh Nguyệt thướt tha đi đến, đi theo sau chính là thị đồng đưa thuốc của thái y quán.

“Điện hạ, nên uống dược !” Minh Nguyệt nâng qua chén thuốc đi đến bên sườn ôn nhu nói.

Đôi mắt mê mang hơi hơi chuyển động, ánh mắt lơ đãng rơi xuống trên gương mặt tràn đầy lo lắng của Minh Nguyệt, sau đó lại thờ ơ dời đi.

“Điện hạ.. được không đáng, bệ hạ dặn riêng thái y bổ thêm cam thảo, nếu không được, còn chuẩn bị cho ngài mật táo!”

“.. Ta không bệnh.” Thật lâu sau hắn mới chậm rãi mở miệng.

Minh Nguyệt than nhẹ, thật sự là không biết nên như thế nào mở miệng khuyên, tính tình điện hạ một khi quật lên thì dù mấy thốt ngựa cũng kéo không nhúc nhích, huống chi là nàng!

“Dạ, điện hạ không bệnh, bất quá đây không phải là dược chữa bệnh mà là dược điều trị thân mình!” Xuân Lam nhin không được nói.

Tử Li khép nhanh miệng, đối với khuyên giải của hai người không bao giờ để ý tới nữa.

Đang lúc chủ tớ giằng co, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một đạo hắc cổ họng xướng từ: “Hoàng Thượng giá lâm!”

“Tham kiến bệ hạ!” bóng dáng minh hoàng từ bên cánh cửa đi vào, những người trong phòng lập tức nhất tề quỳ xuống.

“Miễn lễ.” Hoàng Húc vung lên ống tay áo, lập tức đi đến trước mặt người nằm nghiêng ở đằng y, thu liễm một thân khí thế lạnh thấu xương phóng hoãn thanh âm nói, “Như thế nào, lại không chịu uống dược sao?”

“Đúng vậy, bệ hạ!” Thấy Tử Li không có nửa điểm muốn tiếp lời, Minh Nguyệt không thể không xen vào hỏi đáp.

Hoành Húc ngồi xuống nâng dậy Tử Li, từ phía sau đưa y lăm vào trong ngực, tiếp nhận chén thuốc trong tay Minh Nguyệt, múc lên một muỗng đưa đến bên miệng y nói, “Ngoan, há miệng, uống thuốc mới có thể hảo!”

“Ta —— không —— bệnh.” Tử Li quay đầu nhìn chằm chằm hắc găng từng chữ nói.

Đối mặt với thái độ tràn đầy khiêu khích của y, nội thị nguyên bản đi theo hắn thì không nói, nhưng là mấy người thị nữ vừa tới kia liền nhin không được trong lòng run sợ một trận, còn chưa bao giờ có người nào dám kiến giá không hành lễ mà còn dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với bệ hạ, cho dù là phi tử hậu cung được sủng ái nhất cũng không dám có chút vượt quá.

Hoành Húc thần sắc chợt tắt, nhưng đối diện với gương mặt như đóa hoa lê mà hắn thương yêu, biểu tình lại nhin không được dịu xuống, “Là sợ hãi uống dược thủy sao? Nếu như vậy thì thôi! Lầm Đức, đem dược hoàn mới vừa rồi Lí thái y nghiên cứu chế tạo trình lên.”

“Dạ, bệ hạ.” Lầm công công đã sớm ở một bên chờ sai phái vội vàng đem một lọ bạch ngọc trình lên.

“Tuy rằng dược hiệu kém, nhưng ăn cũng tốt hơn so với không ăn!” Hoành Húc đổ ra một viên không để cho từ chối đưa vào miệng y, cho dù Tử Li khép nhanh răng nanh, nhưng dược hoàn dính phải thóa mặt (nước miếng) hóa thành vị đắng làm cho Tử Li không thể không tiếp nhận chén nước hắn đưa đến uống xuống.

“Khụ khụ.” vì quá gấp nên Tử Li bị sặc ho khụ lên.

Hoành Húc vội vàng vỗ nhẹ lưng y.

Một tiểu thái giám ở cạnh cửa khom người đi vào tiến đến bên tai Lầm Đức nói nhỏ vài câu, tiếp theo Lầm Đức phát tay áo hỏi bẩm: “Bệ hạ, Khánh Vương gia ở ngoài điện, la hét muốn gặp Bắc Linh điện hạ!”

Mặt Hoành Húc lộ vẻ không vui trầm giọng nói: “Trẫm không phải đã phân phó..”

Còn chưa nói xong liền nghe thấy thanh âm Hoành Khánh lớn giọng: “Tránh ra, còn ngăn đón cẩn thận bốn vương đem người đá bay lên trời. Tiểu Du nhi, tiểu Du nhi, ta tới thăm ngươi đây! Vô thanh vô tức liền chuyển tới Hạ Hà cung này, hại ta đi Minh Dương Cung một chuyến công cốc!”

Hoành Húc nhíu mày trừng mắt Hoành Khánh đã lập tức xuất hiện ở cửa nói: “Ngươi thật sự là trở nên không có quy củ.”

“Ai nha, hoàng huynh, quy củ là người định, nào có đạo lý người thay đổi theo quy củ?” Hoành Khánh vô vị phát phát tay, sau đó về mặt ủy khuất chạy đến trước mặt Tử Li, nắm lấy tay y nói, “Tiểu Du nhi, người cũng thực nhẫn tâm, vừa đi chính là hơn một tháng, hoàng huynh không yết bảng tìm người, ta chỉ phải hao âm thầm sai người tìm, nếu sớm đi tìm được người cũng không cần ăn nhiều đau khổ như vậy..”

“Hoành Khánh!” Hoành Húc một tiếng quát mắng đánh gãy lời của hắn.

Hoành Khánh kinh ngạc quay đầu lại, thấy hoàng huynh sắc mặt âm trầm, đáy mắt lộ khí hiện rõ, này rõ ràng là dấu hiệu tức giận. Hoàng huynh cư nhiên đối với mình tức giận ! Đây là chuyện sau khi mẫu hậu qua đời không còn xuất hiện qua. Hắn kinh ngạc chột dạ không rõ.

Hoành Húc nhìn Hoành Khánh đang ngơ ngác nhìn mình, hoãn khẩu khí nói: “Nói người không quy củ còn không nhận, có người lao thao ảnh hưởng người bệnh nghỉ ngơi như vậy sao?”

Hoành Khánh luôn luôn thiếu tâm nhãn nghe y nhắc như vậy cũng thật sự cho rằng hoàng huynh là đang vì chuyện này mà tức giận, cho nên vội vàng biết sai “Nga” một tiếng, sau đó che miệng mình bẻ khẩu bất ngôn (ngậm miệng không nói), bất quá ánh mắt vẫn đang sáng quắc nhìn Tử Li trên mặt chẳng biết tại sao so với mới vừa rồi còn tái nhợt hơn.

68. Q.3 - Chương 4

Để Tử Li chuyển vào Hạ Hà cung là chủ ý sớm đã định trong lòng Hoành Húc, không nói đến hoàn cảnh khiến người mê mẩn: trước có hồ sen sau có mai viên mùa hạ có thể hàng ôn tiêu thử (hạ nhiệt thư thái), mùa đông có thể đập tuyết thưởng mai, kỳ thật nguyên nhân chính yếu là nơi này cách tắm cung cùng ngự thư phòng của mình rất gần, sau khi hạ triều không cần khuấy động một đám cung nhân đi trên hành lang liền có thể thấy được người! Nghĩ vậy, khí thể thủy chung lạnh thấu xương của Hoành Húc không khỏi có chút nhu hòa . Cước bộ dưới chân cũng không khỏi nhanh hơn, chỉ một cho cung thị theo đuôi không thể không tăng tốc mới có thể đuổi kịp!

Vào cửa điện, ngăn cản thông báo của Lãm Đức, để thị tòng đi theo ở lại ngoài cửa một mình đi vào nội viện, trên một chiếc cầu gỗ điều lan xây trên nước, xen lẫn vào tầng tầng lá sen, ở giữa ao được dựng lên một gian các tử (nhà nhỏ) bằng gỗ bốn phía chạm rồng. Đây là nơi Hoành Húc yêu thích dạo riêng công tượng (thợ xây) kiến tạo, trước khi Tử Li chuyển đến Hạ Hà cung, nơi này vẫn là nơi Hoành Húc thường tới nhất. Mỗi khi làm việc hao tổn tinh thần đều sẽ tới nơi này ngồi một chút, hoặc cho người dâng trà cụ phẩm trà, hoặc là nằm ở trên nhụyễn tháp nghỉ ngơi.

Từ sau khi Tử Li được đưa đến, nơi này lại thành nơi hắn thích ở lại nhất, mỗi lần ngồi xuống chính là cả ngày, tuy là mùa hạ nhưng nơi này thủy lương phong đại (gió lạnh nước mát), Minh Nguyệt sợ y nhiễm hàn khí nên đặt riêng bên trong một sàng tháp (= nhụyễn tháp), cái này ngược lại dễ dàng hơn cho Tử Li, có khi hắn thậm chí ở nơi này qua đêm.

Tuy rằng thành nơi sở hữu chuyên quyền của Tử Li, nhưng số lần Hoành Húc tới có tăng không giảm, chẳng qua hiện tại mục đích tới có chút bất đồng thôi!

Rất xa liền nhìn thấy mặt bóng dáng màu trắng kia, lẳng lặng đứng ở trước lan can các tử, mái tóc đen mềm mại tán phát ở sau đầu, hai bên những sợi tóc rơi lạc vì gió thổi mà khẽ tung bay, cực kỳ giống hàng liễu thướt tha bên hồ sen, làm cho người ta nhìn không được muốn tìm cách đưa tới tay nhẹ nhàng vuốt chải. Một bộ nữ sắc trường bào bao lấy thân mình suy nhược, y vật buộc vòng quanh thắt lưng nhỏ nhắn khẽ phát về phía sau cùng hai cái chân thon dài thẳng tắp. Giữa ngọc liên bích điệp vây quanh mà đứng lẳng lặng, xuất trần giống như là hoa tiên hóa thân thành người.

Hoành Húc rất muốn lập tức phi thân tiến lên, đem tinh linh trú phàm kia ôm vào trong ngực, không mang theo tình dục, hắn chỉ là đơn thuần muốn nghe tiếng tim đập phập phồng và ngửi ngửi cổ hương vị làm cho người ta thư thái của y. Mà trên thực tế thì hắn đã hành động như vậy!

Hắn từ phía sau gắt gao đem Tử Li bao vây vào trong ngực, cầm nhẹ nhàng cọ lên tóc lên má của y.

“Như thế nào đi ra cũng không mặc thêm xiêm y? Gió lớn, cảm lạnh cũng không hảo!”

“Buông ra!” Tử Li không quá hợp tác lắc người tránh nghĩ muốn thoát khỏi gông xiềng của hắn, nhưng sức mạnh cách xa mà thân thể càng cách xa như thế nào là đối thủ Hoành Húc? Chống lại một trận vẫn là giấy không được vòng tay như thiết đồng của đối phương, đành phải ngoan ngoãn mặc Hoành Húc mi khai nhãn tiểu (mặt mày hơn hở) nửa ôm nửa dìu trở lại bên trong.

“Nơi này mặc dù hảo nhưng không nên ở lâu, lâu các này vốn dùng làm nơi hóng mát, sao có thể lấy làm như phòng ngủ?” Hoành Húc đem Tử Li phóng tới tháp quý phi ngồi ổn định, lại tự mình khoác cho y thêm một kiện ngoại bào (áo khoác) .

Ánh mắt Tử Li đen láy yên lặng trừng mắt hắn, trong mắt mờ mờ ảo ảo lộ ra chút tức giận giấu không được, y nắm chặt bàn tay siết lòng ngồi trên nhuyễn tháp, mím môi nhìn nam nhân trên mặt lộ vẻ tiểu ý sủng nịch trước mặt , chẳng qua cái cười này dừng ở trong mắt của y lại trở thành cái cười rất đắc ý dào dạt hoặc là nói cái cười nắm chắc phần thắng.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao? Hôm nay nghe nói người thực nghe lời uống thuốc!” Hoành Húc đưa tay dò xét trán của y.

“Ba” Tử Li rốt cuộc nhìn không được một phen đẩy ra tay hắn đứng lên, nộ khí bùng bùng trừng mắt Hoành Húc thần sắc đã biến đổi.

69. Q.3 - Chương 5

“Người làm cái gì vậy?” Hoành Húc mặt lạnh lùng trầm giọng nói. Ngày thường tuy rằng cũng có lúc giận dữ, nhưng chưa từng dám ngay mặt va chạm giống như hôm nay. Tay bị đẩy ra không một chút đau, nhưng hành động của Tử Li lại không thể nghi ngờ chạm đến điểm mấu chốt dung túng của hắn. Làm quân vương, chỉ cần hắn hơi chút lộ ra một tia sủng hạnh, mặc kệ là phi tử của hắn hay thần dân của hắn tất cả đều che giấu không được vui sướng phát điên trong mắt. Duy độc người trước mặt này, đối với việc có tâm lý lòng của mình cứ nhiên dám khinh thường cố chấp buông bỏ như vậy? Hoành Húc càng nghĩ càng giận, nộ khí bốc lên trong lòng hóa thành hung ác nham hiểm càng sâu nơi đáy mắt.

“Ta làm cái gì? Ta cảm thấy ghê tởm! Người mỗi ngày giả mù sa mưa vờ làm người tốt như vậy có phải cảm thấy rất thú vị hay không? Đem ta ra xem như vở hài kịch đùa giỡn có thể làm phong phú cuộc sống cô độc nhàm chán của người có phải hay không?” lòng ngực Tử Li kịch liệt phập phồng, y xiết chặt nắm tay phần hân hướng nam nhân tự nhận là không ai bì nổi trước mặt quát.

“Người nổi điên làm gì!”

Tiểu ý nơi đáy mắt Hoành Húc đã hoàn toàn thu hồi, khôi phục âm lãnh lạnh thấu xương, cho dù là Tử Li chống đỡ bằng thái độ bất cứ giá nào cũng nhìn không được trở nên sợ hãi. Bất quá trạng thái sợ hãi rất nhanh đã bị tức giận mấy ngày nay không chỗ phát tiết cùng kinh giác khuất nhục sau khi biết được sự thật thay thế.

“Ta điên? Ta còn chưa từng thanh tỉnh qua như vậy, lúc trước vẫn giống như tên ngốc tử bị người đùa giỡn xoay quanh. Hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của người người, không phải cảm thấy được rất có ý tứ? Ta vốn đã kỳ quái, vì cái gì đường đường một chất tử chạy trốn, cứ nhiên không có một tên quan binh đến đuổi bắt, ven đường đi qua thành trấn cũng không nghe nói quan phủ phải truy nã tội phạm quan trọng kinh thành nào, một đường thông suốt, ta còn ngốc hồ hồ cho là mình vận khí tốt, nguyên lai hết thấy đều là người ngầm đồng ý thậm chí là cố ý làm! Người đã sớm biết ta muốn chạy trốn, còn cố ý cho ta đi theo đến Trường Khôn tự trai giới, còn cố ý cho người an bài ta ở tại hậu viện không có thị vệ gác.” Trên trán chảy ra mồ hôi tinh mịn, sắc mặt tái nhợt cũng ẩn ẩn lộ ra thanh khí, y dùng lực hít sâu mấy hơi nói tiếp, “Khi ta cho là mình đã tự do thì người nhất định đang lạnh lùng bật cười. Tựa như nhìn hầu tử diễn xiếc,

nó giãy giụa nó cố gắng thoát đi ở trong mắt người cũng bất quá là một hồi biểu diễn lấy lòng mọi người!” Tử Li nói xong lập tức cắn chặt môi dưới, để ngừa bởi vì ngực đau đớn mà nhin không được bật ra rên rĩ!

Nghĩ đến chính mình hơn một tháng đào vong chẳng qua là một hồi du hí (trò ngoạn) cho cung nhân giải trí, Tử Li liền nhin không được toàn thân trở nên run rẩy. Y cảm thấy mình giống như là một con thú hãm trong bẫy thợ săn đơn độc bất lực, bất kể liều mạng giãy giụa như thế nào cũng không thoát khỏi lồng sắt thợ săn thiết hạ. Gặp phải cùng cảnh tuyệt vọng và cảm giác vô lực làm kẻ yếu khiến cho y cảm thù đến tận xương tủy! Cho nên y phần hận kẻ thao túng nắm trong tay toàn cục này, rõ ràng là cố ý thiết kế lại còn muốn vờ như người qua đường Giáp Ất (Giáp Ất ý chỉ cách gọi người lạ) đến giải cứu, chẳng lẽ mùi vị vui thú của trò miêu thảo lộng lão thử (mèo vờn chuột) có thể thể hiện đại quyền cao cao tại thượng của hần?

Y đã hoàn toàn bị thế giới của mình vứt bỏ, một thân một bóng đi vào thời không xa lạ này, hiện tại mình chẳng qua, chẳng qua là muốn rời xa bọn vương hầu chí lớn quyền kế mưu hoa, lòng tràn đầy kế hoạch này, trải qua cuộc sống của một người bình thường thôi! Chẳng lẽ yêu cầu như thế cũng không thể sao? (;_;

“Nói xong rồi?” Hoành Húc bất vi sở động nhìn chằm chằm Tử Li ở trong mắt hần xem ra chỉ là cảm xúc kích động có hơi quá phận. Khí thế sắc bén bức người tuyệt đối quyền uy không thể nghi ngờ đi từng bước một đến trước mặt Tử Li, bóng dáng cao lớn bao phủ ở trên, ngón tay thon dài hữu lực của hần nâng cằm Tử Li lên, biểu tình thâm trầm, đôi môi mỏng tựa hồ bạc tình bỗng nhiên câu ra một cái cười châm chọc.

“Xem ra ngươi còn chưa đốt nát, chỉ dựa vào Hoành Khánh nói lộ mấy câu liền đoán được trẫm là cố ý cho ngươi chạy trốn.” Ánh mắt sâu thẳm nhìn không ra một tia cảm xúc bỗng nhiên lạnh đi, lực đạo trên tay lại tăng thêm vài phần, Tử Li ngạnh cứng môi không phát ra tiếng.

“Nói nhiều như vậy, mỗi câu đều là trách cứ trẫm, nhưng thật ra bản thân lại không có nửa điểm phản tỉnh! Ngươi muốn rời nơi này, hảo a, trẫm không phải cho ngươi như sở nguyện sao? Ngươi đều đã ra khỏi Sở Kinh chạy đến Xích Tương ! Ngươi trách cứ trẫm cố ý cho ngươi trốn, chẳng lẽ ngươi càng hy vọng chính mình vừa ra cửa thành liền lập tức bị trẫm bắt trở về?” Hoành Húc nguy hiểm nheo lại mắt, bỗng nhiên nắm lên cánh tay của y lôi kéo về phía trước chặt chẽ đưa y siết ở trước ngực mình, cúi đầu nhìn khuôn mặt có chút vụn vặt của Tử Li nói tiếp, “Hỏi chính ngươi một chút xem, nếu không phải bởi vì nhân tình của ngươi phụ ngươi khiến ngươi thương tâm, ngươi còn có thể trách trẫm cố ý cho ngươi cơ hội chạy trốn sao?Hừ, chỉ sợ nói lời cảm tạ còn không kịp!”

“Bọn ta mới không phải cái loại quan hệ này!” Tử Li cắn răng nói, “Không có bắt đầu thì nói gì đến phụ? Ta tức giận ta thương tâm, là bởi vì ta hận chính mình quá ngây thơ nhìn không thấu lòng người.”

Hoành Húc hừ lạnh một tiếng, “Nghe khẩu khí ngươi tựa hồ còn tiếc nuối các ngươi chưa có bắt đầu! Ân? Còn muốn giao biện?”

Khi hần từ trong hồi báo của ám vệ biết được hai người thái độ ái muội cử chỉ thân mật, hần đã muốn lập tức hạ lệnh đem người bắt quay về sau đó chặt chẽ khóa ở bên người không bao giờ để cho y rời đi nửa bước nữa. Nhưng không được, thợ săn muốn săn giết nhất định phải có nhiều kiên nhẫn, dù sao nai con cũng trốn không thoát tầm mắt của hần, vậy hần vì sao không thêm chút thời gian làm cho nai con biết, một khi ra khỏi vòng phạm vi hần định thì chuyện gặp phải sẽ là một chuyện nguy hiểm cỡ nào! Chờ sau khi nai con trở về, chỉ cần mình ở lúc nó yếu ớt bị thương mà ôn nhu trấn an, chẳng lẽ còn sợ nó lại chạy trốn sao? Nhưng sự thật luôn có chút không như nguyện, muốn trách thì trách nai con thật sự quá nhạy bén, nhanh như vậy liền phát hiện ý đồ của mình! Hoành Húc có chút tức giận nghĩ.

Vì sao thời gian cùng mình bình thản ở chung chỉ ngắn ngủi như vậy! Nhưng lại có thể cùng người khác khảnh khảnh ta ta suốt một tháng, đối với người khác triển nhan hoan tiêu (mặt giãn cười vui), ở bên tai người khác thì thảo luận riêng tư.

Nghĩ vậy, Hoành Húc liền nhin không được trở nên cuồng nộ. Cúi đầu lại nhìn thấy bộ dáng Tử Li vẻ mặt ảm đạm đau khổ, nộ hỏa lại bùng cháy.

“Người kia thực đáng giá để ngươi cả ngày sầu mi khổ kiếm như vậy sao? Cũng bởi vì hần đá văng ngươi nên mới đem tức giận tát đến trên người trẫm! Ân? Hần có cái gì tốt, chẳng lẽ là bởi vì công phu trên giường thập phần cao khiến ngươi dục tiên dục tử? Nếu là như vậy, trẫm tuyệt đối so với hần càng có khả năng, cam đoan cho ngươi vài ngày không xuống giường được!” (khùng rồi = =|||)

Tử Li tức giận đến phát run, y chịu đựng tim ần ần phát tác quất lớn: “Đừng đem mỗi người đều phải xấu xa giống như ngươi.. A, ngươi làm gì, buông ..ngô..”

Hoành Húc không đợi Tử Li nói xong, bỗng nhiên một tay đẩy ngã y lên trên nhuyễn tháp, một tay ngăn chặn hai tay hươ loạn của y, mặt lạnh lùng nói: “Xấu xa? Ngươi cư nhiên cho rằng trẫm xấu xa? Ân? Có phải đối với ngươi quá tốt lại càng lên mặt quên đi thân phận của mình hay không? Ân? Nếu là như vậy, vậy hôm nay trẫm sẽ hảo hảo dạy ngươi nhận thức bản thân mình đến tột cùng là thân phận gì!”

Nói xong lập tức đem y bào trên người Tử Li tàn nhẫn xé xuống.

70. Q.3 - Chương 6

Thanh âm bố bạch (vải) xé rách rớt cục kéo về sự sợ hãi bị tức giận che giấu của Tử Li, sắc mặt y tái nhợt, môi run rẩy kêu lên: “Không cần như vậy, Hoành Húc, ngươi.. ngô ngô..”

Hoành Húc xé rách một đoàn bố nhét vào miệng của y, quanh thân lệ khí âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

“Như thế nào? Chẳng qua trẫm là một người trong thiên bách sàng thị (trăm kẻ trên giường), nghĩ rằng trẫm đối với ngươi có chút tốt là có thể thị sủng mà kiêu, tự mình lựa chọn xem nguyện hay không nguyện ý tách chân ra cho trẫm thao?”

Tử Li lắc đầu ô ô kêu, lệ đã theo khóe mắt chảy xuống.

Hoành Húc không nhìn phản kháng của y, rút ra đai lưng đưa hai tay y gắt gao trói ở trên thành tháp quý phi. Cúi đầu chống lại đôi hắc mâu hoảng loạn thống khổ cùng nước mắt làm cho hắn một trận phiền muộn, phần nộ tiếp tục xé xuống một ống tay áo đem chúng chặt chẽ bưng kín!

Miệng không thể nói, mắt không thể nhìn, tay không thể động. Tầm nhìn lâm vào hắc ám làm cho Tử Li một trận sợ hãi, y chỉ có thể bằng tưởng tượng của mình mà đoán trước bước hành động tiếp theo của nam nhân.

Hoành Húc đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Tử Li rõ ràng cứng ngắc trên tháp.

Lý y (y phục) rộng thùng thình trải qua một trận giã giũa đã đến trình độ không thành hình, cổ áo hở rộng lộ ra tấm ngực oánh nhuận trắng nõn, khung xương mảnh khảnh, vòng eo thon gọn, cái cổ khiến người muốn duyên cấn, xương quai xanh xinh đẹp, còn có hai điểm anh quả bắt mắt phập phồng theo hô hấp trên lồng ngực bạch ngọc, theo bất an của chủ nhân mà dần dần run rẩy, không thể không trên chọc dục vọng nguyên thủy của con người!

Tử Li không dám có chút động tác, lúc này y giống như là người bị lạc nơi thâm sơn rừng già trong đêm, hoàn cảnh nguy hiểm khiến y chỉ có thể đứng ở tại chỗ, khủng hoảng bất an phòng bị đã thú ần núp trong bóng đêm.

Hoành Húc lạnh lùng cười, một phen vén lên kiện y vật (trang phục) đã mất nhiều tác dụng, nương theo sắc bóng trầm úc (tối) của tháp quý phi làm bằng tử đàn mộc, một khối thân thể mỹ hảo tán ra hấp dẫn trí mạng hiển hiện trọn vẹn trong mắt.

Lông tơ toàn thân Tử Li dựng đứng, vừa nghĩ tới chính mình lấy tư thái xích thân lỏa thể mặc người xâm lược nằm trong tầm mắt không kiêng nể gì của hắn, cảm giác hổ thẹn cùng phần nộ lập tức tích tụ lớn ở trong ngực sôi trào trở mình cầu xé. Y xấu hổ và giận dữ nhắc chân hướng Hoành Húc đá vào, góc áo còn chưa chạm thì cổ chân cũng đã rơi vào đại chưởng hữu lực của đối phương.

Hoành Húc trào phúng hừ cười một tiếng, ngón tay mang theo ý trả thù từ lòng bàn chân trơn bóng một đường như có như không điểm hướng lên trên, khi đi vào sườn đùi non mịn, ác ý tăng thêm lực đạo vẽ thành vòng, hai chân không hề báo động trước bị tả hữu tách ra. Hoành Húc vươn tay nâng lên khí quan tinh xảo đang mềm nhuyễn, cực phiền tình trấn an lay động, ngẩng đầu nhìn Tử Li đang ô ô lắc đầu châm chọc: “Xem, chỉ dễ dàng như vậy đã thức dậy! Thật sự là thân thể mẫn cảm, ngươi thật có thiên phú làm nam

sửng!” Nói xong dùng móng tay nhẹ gảy đỉnh ngọc trụ, thân mình trước mắt cũng theo đó mà run rẩy lên, xinh đẹp giống như hoa lê theo gió nhẹ lay.

“Thực thoải mái sao? Thoải mái đến khóc!” Hoàn Húc bắt tại thất lưng Tử Li, bao phủ ở phía trên nhìn người dưới thân đang thấp giọng nức nở trong yết hầu, ông tay áo che đi đôi mắt đã thấm ướt thành hai khối thủy tích (lớp nước ướt), “Có phải muốn phát tiết hay không? Ân? Nhưng người tựa hồ đã quên, nam sửng sao có thể trước chủ nhân!”

Tay nắm lấy ngọc trụ đột nhiên thu lại.

“Ngô ——” Tử Li đau đến thân mình bắn lên, tính khí nguyên bản tinh thần phần chấn lập tức xụi lơ xuống.

Dư ba (dư quang sót lại) đau đớn còn chưa bình phục, trong thoáng chốc chợt thấy hạ thân nhẹ đi, hai chân bị tách ra, nhiệt vật cứng rắn đặt giữa đồn biện (mông) làm cho Tử Li giật mình một cái, khi còn đang trong trạng thái đại ra thì dị vật kia đã hung hăng mãnh liệt xông vào, đau nhức không thể dùng ngôn ngữ hình dung thoáng chốc thổi quét tất cả thần kinh cảm giác, đau đớn làm cho người ta tuyệt vọng hận không thể lập tức chết đi cùng với tiếng trầm đục của bố bạch bị xé rách khiến Tử Li sinh ra cảm giác linh hồn đã rời khỏi thể xác.

Hoàn Húc yên lặng làm động tác, mang theo thỏa mãn xâm nhập vào bụng, lãnh nhãn nhìn thiếu niên ngạnh cổ ra sau phát ra tiếng rên rỉ giống như động vật bị thương. Một giọt chất lỏng đỏ sẫm từ bộ vị tương liên chảy xuống, thấm lên y vật rất nhanh liền thẩm thấu, chỉ sót lại một chút hồng chói mắt.

Ngực bỗng nhiên bị kiềm hãm, tình tự khó hiểu ở trong lồng ngực lan tràn, Hoàn Húc phiền muộn chau mày đem vương bận ảnh hưởng trong đầu này áp chế, tiếp theo nắm chặt chân Tử Li giống như chứng minh mình cũng không mềm lòng bất an thoáng chốc dùng sức bắt đầu co rúm.

Thân thể yếu đuối theo động tác của hắn mà vô lực lắc lư trước sau, mỗi một lần ma sát đều mang theo một lượng lớn huyết dịch giống như tiểu kê (con suối nhỏ) ồ ồ chảy xuôi, làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người, huyết tinh tràn ngập chớp mũi làm cho Hoàn Húc mãnh liệt chấn động, hắn ngạc nhiên dừng lại tất cả động tác.

Chính mình đến tột cùng đang làm cái gì! Rõ ràng không muốn cưỡng bức y không muốn tiếp tục thương tổn y nữa! Vội vàng rút ra, nhìn thiếu niên một mảnh im ắng trong ngực tựa hồ bình phục bất động, Hoàn Húc lần đầu tiên cảm thấy khủng hoảng bất an. Hắn lập tức tiến lên cởi bỏ cổ tay Tử Li, xả xuống mảnh vải trên mắt, hốt nhiên, Hoàn Húc gắt gao nhìn chăm chăm song mâu nhắm chặt đang chảy ra hai vết máu uốn lượn. Tay có chút run rẩy nhỏ ra bố đoàn trong miệng, huyết lưu không có vật cản lập tức tuôn trào.

Hoàn Húc vội điểm cách du huyết (Ở phần lưng, nằm cạnh vết hõm xuống ở đốt xương sống thứ 7) của Tử Li, nhưng vẫn ngăn không được huyết dịch đang cấp tốc lan tràn ra ngoài thành vũng.

“Người tới —— ngự y ——” mắt Hoàn Húc như nứt vỡ quá lớn. Một phen ôm lấy Tử Li đang bất tỉnh nhân sự đi nhanh ra ngoài.

“Người tới, tất cả đều đã chết sao? Ngự y ——” Hoàn Húc ôm chặt Tử Li phi thân đến bờ bên kia. Cùng vẻ bình tĩnh lãnh khốc thường ngày cách một trời một vực, Hoàn Húc lúc này kinh hoảng luống cuống y quan hỗn độn, vạt áo trước của long bào, cổ tay áo cùng vạt áo dính đầy vết máu loang lổ. Người trong lồng ngực buông thõng một tay xuống phía dưới, khuôn mặt như tờ giấy trắng lệch sang bên, khóe mắt, bên miệng vẫn đang ồ ồ huyết dịch, bộ dáng thật làm cho người ta sợ hãi, tựa hồ mỗi một phần nhiệt dịch trào ra đồng thời cũng mang đi một phần sinh khí của y!

Đến khi có người nghe tiếng chạy tới nhìn thấy quang cảnh này đều là cả kinh.

Hoàn Húc thần tình bạo nộ quát: “Một đám phế vật, còn sững sờ ở đây làm cái gì? Nếu y có gì vạn nhất, trăm phải đem hết thấy các người chôn cùng!”

Cung thị chẳng qua động tác có hơi chậm lập tức run như cây sậy chạy nhanh đi thỉnh ngự y.

“Hoàng Thượng, thỉnh đem điện hạ ôm vào trong phòng!” Minh Nguyệt vội vàng nói.

Nhưng không chờ nàng đẩy cửa ra, Hoàn Húc đã một cước đá văng cửa phòng đi nhanh vào phòng ngủ, đem người trong lồng ngực thả đến trên giường, động tác cẩn thận giống như đó là trân bảo vừa chạm liền

võ.

Minh Nguyệt đi đến lấy ra thăm bạc mỏng ở trên người trần trụi của Tử Li, vết thương giữa gian cho dù không nói cũng biết là chuyện gì xảy ra. Rõ ràng sáng nay còn là một người hoàn hảo.

Nhìn thấy Hoàn Húc một bộ dáng vừa vội vừa đau, Minh Nguyệt không khỏi thở dài: nếu biết vậy lúc trước hà tất phải đi thương tổn!

“Ngự y như thế nào còn chưa tới? Trì hoãn thêm canh giờ trăm liền tru di cửu tộc các ngươi——” Hoàn Húc đang ung lầy hàm dưới của Tử Li hai mắt đỏ sẫm hết lên.

Hoàng đế rống giận đem vài ngự y đang vội vàng tới bậc cửa bị hù cho dưới chân thoáng chốc chạy như điên.

“Tham ..tham kiến bệ..”

“Còn kiến lễ cái gì? Các ngươi còn không mau lặn lại đây xem y đến tột cùng sao lại thế này?”

“Phải, phải” vài ngự y vác áp lực cực lớn vội đến bên giường, vừa thấy bộ dáng của Tử Li tâm thần đều là trầm xuống.

“Hạ quan cả gan, thỉnh bệ hạ cùng những người khác chờ ở trước ngoại thất.”

Trong phòng ——

Hoàn Húc ngồi ở trên ghế sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm cửa phòng nhắm chặt, thị tòng xung quanh cầm thanh mà đứng.

Toàn bộ đại sảnh giống như bị bao phủ dưới một mảnh trời u ám.

Ước chừng qua thời gian ba nén hương (2h25'), cửa phòng nhắm chặt rốt cục mở ra , Hoàn Húc lập tức đứng lên.

Ngự y vuốt mồ hôi trên trán khom người đi đến trước mặt Hoàn Húc quỳ lạy trên mặt đất.

“Tình huống như thế nào?”

“Bệ hạ, Bắc Linh hoàng tử y.. ách, trước mắt, đã không còn ho ra máu...” ngự y tìm lời mở miệng nói.

Nghe gã vừa nói như thế, sắc mặt Hoàn Húc hơi hoãn xuống, nhưng hắc vẫn không kiên nhẫn nghe bọn họ lảm lời, thần sắc chợt tắt trầm giọng quát: “Có lời gì không thể lưu loát nói xong?”

Các ngự y lập tức phủ phục trên mặt đất thân thể run rẩy nói: “Hạ quan đáng chết! Hạ quan ngu dốt, thật sự là không biết Bắc Linh hoàng tử y..”

Hoàn Húc không đợi bọn họ nói xong đã kinh hoàng cuồng bạo đá văng người đang quỳ gối trước mặt ra vội vàng chạy vào nội thất.

71. Q.3 - Chương 7

Con người không có tiêu cự vòng vo chuyển, hàng mi như tiểu xoát (lông bàn chải) nhẹ nhàng run rẩy, mơ màng màng mà đem ánh mắt tạo ra một khe hở hẹp, trong lúc mông lung tựa hồ thấy một bóng người đang cúi đầu nhìn mình chằm chằm. Mắt nhắm rồi lại mở ra, quả nhiên thấy một bóng người đang cúi đầu thần tình kích động nhìn mình. Đến khi trợn to mắt liền thấy gương mặt đang phóng đại trước mặt, ánh mắt như lang sói nhìn dê non làm hắn phản xạ có điều kiện một quyền tấu qua!

“A ——” người nọ lập tức đau hô một tiếng lui về phía sau vài bước.

Hắn vội vàng ngồi dậy, lúc này mới phát hiện đối phương nguyên lai là nữ nhân, hơn nữa là một nữ nhân thập phần thập phần xinh đẹp. Da như ngưng chỉ (mỡ đông-> hình dung da thịt nõn nà), mắt như thu thủy, môi không điểm mà hồng, mi không họa mà tinh xảo, chỉ thấy nàng thân vận váy phấn sắc nhu (hồng

nhật), bên hông buộc một miêu kim ti đai (sợi thắt lưng mạ vàng), ngoại sáo yên sắc sa la (áo khoác màu khói mỏng), đầu đội văn sai hoa cúc chạm rồng, một thân ăn mặc ung dung hoa quý khiến chủ nhân với song mâu sáng trong vắt lại thêm vài phần rực rỡ vô tà! Lúc này, nàng đang dùng đôi tay nhỏ bé ôm cái mũi của mình hai mắt nhắm lệ lưng trông xem xét hẳn.

“Ách, cái kia, thực xin lỗi, ta không phải cố ý!” Hắc vội vàng xấu hổ nói. Trời ạ, cứ nhiên động thủ đánh nữ nhân? Tuy rằng không phải cố ý, nhưng làm nam nhân không khi dễ kẻ yếu chính là nguyên tắc của hắn.

Mỹ nhân miệng khê mếu, bỗng nhiên oa khóc lớn lên: “Ô ô —— người đánh ta —— ô ô, chẳng những chiếm giường của ta, lại còn đánh ta —— ô ô ——” (= =|||)

Ách, hắn luống cuống tay chân đi qua suy nghĩ muốn an ủi mỹ nhân một phen nước mũi một phen lệ này, “Thực xin lỗi, người đừng khóc được không? Ta thật sự không phải là cố ý, thực xin lỗi, thực xin lỗi a! Đừng khóc, người xem, người lại khóc, đến lúc đó hơi nước chảy khô liền biến thành lão thái bà rồi!”

Vừa nghe, mỹ nhân quả nhiên lập tức đình chỉ âm thanh, khấn trương ôm mặt mình chạy đến trước gương đồng tỉ mỉ soi một trận, lúc này mới phóng tâm mà nhẹ nhàng thở ra.

Ngay tại lúc nàng tự kỷ, hắc nhân cơ hội đánh giá bốn phía một chút, phát hiện đây là một gian tẩm thất bố trí hoa lệ cũng không mất đi vẻ ấm áp.

“Đây là nơi nào? Ta tại sao lại ở chỗ này?” Hắc kỳ quái lắm bầm nói.

“Àn, đây cũng chính là điều ta muốn hỏi!” mỹ nhân không biết đã tới phía sau hắn từ khi nào bỗng nhiên mở miệng, hừ đến hắn co rụt lại cổ.

“Kính nhờ người không cần xuất quỷ nhập thần như vậy được không?” Hơi sợ vồ vồ ngực.

Mỹ nhân nheo lại đôi mắt đẹp kéo dài giọng điệu nói: “Nga —— nguyên lai là cái tên nhất gan!”

Ngữ điệu của nàng làm cho hắn rất không thoải mái, nhưng lấy không ra lời nào mà phản bác, cho nên hắn nói sang chuyện khác.

“Đây là phòng người sao?” Hắc chĩa chĩa chung quanh hỏi.

Mỹ nhân cười tùm tùm gật đầu, “Rất được phải không? Đây chính là phu quân của ta chiếu theo khuê phòng nguyên bản của ta mà bố trí riêng!”

“Ách, ân, là thật xinh đẹp! Bất quá điều kiện tại ta quan tâm nhất không phải nó đến tốt cùng có xinh đẹp hay không mà là nơi này đến tốt cùng là nơi nào! Còn có, người là ai?”

“Ách, ta?” Mỹ nhân chỉ chỉ chính mình, sau đó ánh mắt khê như thu thủy cong lên lập tức phiếm ra tia sáng, “Ha hã, ta chính là người có lai lịch lớn..”

“Quên đi, người vẫn là nói cho ta biết đây là chỗ nào trước đi!” Vừa thấy nàng chuẩn bị bắt đầu trận thể diễn giảng, hắn lập tức đánh gãy lời của nàng.

Tuy rằng mất cơ hội thao thao bất tuyệt làm ý nhân không cao hứng, nhưng có thể có đồng loại cùng mình nói chuyện nàng vẫn là thực vui mừng, cho nên nàng lập tức nhảy nhót hồi đáp: “Đây là Gia Trữ cung, chính là chỗ ở của ta!”

“Gia Trữ cung? Bên trong hoàng cung?” Hắc kéo dài thanh âm nói.

Mỹ nhân vừa cười mị mị vừa gật đầu.

“A —— ta như thế nào chạy đến bên trong hoàng cung?” Hắc bỗng nhiên nắm tóc kêu lên, “Trời ạ, trời ạ, này đến tốt cùng là sao lại thế này, ta rõ ràng ở ..ở.. ách, ta rõ ràng ở nơi nào tới?”

Mỹ nhân kỳ quái xem xét người đang ở bên trong phòng xoay quanh người, “Người không phải người trong hoàng cung sao?”

“Ta..” hắc bỗng nhiên dừng lại động tác đáng thương hề hề nhìn nàng nói, “Ta, đã quên!”

“A, như thế nào quên chứ? Vậy người tên gọi là gì?”

Hắn lảng lảng nghĩ một hồi sau đó bĩu môi, “..không biết!”

Mỹ nhân bỗng nhiên vẻ mặt đồng tình vỗ vỗ đầu của hắn nói: “Ai, thật là một hài tử đáng thương! Nhưng không có gì đáng ngại, ta sẽ chiều cổ ngươi!”

Hắn không phục quay đầu né tránh bàn tay nhỏ bé đang chà đạp trên đỉnh đầu mình, “Thiệt, ngươi lớn bao nhiêu, nhìn bộ dáng cũng mười bảy mười tám tuổi đi! Cưng nhiên bảo ta đứa nhỏ? Huống hồ ta sẽ tự chiều cổ chính mình, không nhọc lo lắng!” Nói xong xoay người đi ra ngoài cửa.

“Này, uy, ngươi đi đâu vậy?” Mỹ nhân cũng vội vàng đuổi kịp hỏi.

“Tại sao phải nói cho ngươi biết?” Hắn lầm bầm nói.

“Ai nha, ngươi sao lại lòng dạ hẹp hòi vậy nha? Ta chỉ bắt quá là kêu ngươi một tiếng đứa nhỏ liền mang thù như vậy!”

“Nột (tiếng gào), đã hai tiếng !” Hắn liếc nàng một cái nói, “Còn nhỏ tuổi đã học người xưng lão Đại, ngươi bảo ta đại ca còn kém không nhiều lắm!”

“Thật là một tiểu hài tử vô lễ!”

“Ta là vô lễ, cho nên ngươi đừng đi theo ta a!”

“Đây chính là chỗ của ta, nói như thế nào ta đi theo ngươi ?” Mỹ nhân ủy khuất đỏ miệng nói.

“Hừ, thật sự là một nữ nhân khó chơi!” Sau khi nói xong liền đóng miệng cho dù mỹ nhân đáp lời pha trò như thế nào cũng không để ý.

“Hừ, thật sự là một tên lòng dạ hẹp hòi!”

Hai người trầm mặc đi một hồi, bỗng nhiên thấy trên hành lang gấp khúc phía trước đang có một cung nữ hướng bên này đi tới.

Hắn thấy thế vui vẻ, bước nhanh nghênh đón hữu lễ dò hỏi: “Xin chào, xin hỏi từ chỗ này đến cửa cung đi như thế nào a?”

Cung nữ kia mắt cũng không nâng một chút, tự cổ tự địa rời đi.

“Này, chờ đi a, ngươi còn chưa trả lời ta mà?” Hắn không cam lòng truy lên trước vài bước kêu lên.

“Đừng kêu, nàng nghe không được đâu!” Mỹ nhân vẻ mặt nhàm chán đảo đầu lơ tai nói.

” ..Ai, nguyên lai là kẻ điếc!” Hắn cảm khái thở dài.

Mỹ nhân bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã xem thường.

“Ngươi đừng đi nữa, phía trước cũng không phải là nơi chúng ta có thể đi!” Lại đi vô mục đích một hồi, mỹ nhân gắt gao bám ở sau người bỗng nhiên lôi kéo hắn nói.

“Vì cái gì? Chẳng lẽ phía trước là quỷ môn quan sao?” Hắn khinh xuy nói.

“Xì” mỹ nhân cũng cười lên, “Là quỷ môn quan khen ngược! Phía trước là tấm cung cùng ngự thư phòng hoàng đế, nơi đó tử khí rất thịnh, ngươi đi đến đó chỉ sợ ngay cả quỷ môn quan cũng không tu qua liền trực tiếp hồn phi yên diệt (hồn phi phách tán) rồi!”

“Đang nói gì đấy!” Hắn than thở một câu, bất quá vẫn là ngoan ngoãn mặc nàng lôi kéo mình trở về. Dù sao xông đến địa bàn hoàng đế đây chính là chuyện phải rơi đầu!

“Ngươi kéo ta đi chỗ nào nha?” Hắn chán chết hỏi.

“Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, không bằng cùng ta đi đến Hạ Hà cung thưởng sen đi! Ngọc liên ở nơi đó năm nay nở rất đẹp nga!”

Cứ như vậy đi theo nàng thất quả bát loạn (rẽ đủ hướng), rốt cục tới trước một tòa cung điện rộng lớn.

“Xem, người ta đều đóng cửa rồi, không phải uống công sao?”

Mỹ nhân quay đầu lại thản nhiên cười, nói: “Ai nói đóng cửa thì vào không được?”

Đến khi hần từ trong tuyệt đại dung mạo của nàng lấy lại tinh thần, liền thấy được một màn làm cho cảm hần trật khớp, chỉ thấy mỹ nhân thẳng tắp đi đến trước cửa, tiếp theo toàn bộ thân mình liền như vậy xuyên vào! Chú ý, là xuyên vào!

Một chiếc lá cuốn gió thoảng qua trước mặt, hần trực giác thấy mình lọt vào trong gió lạnh cuối đông, toàn thân đều nổi da gà run lẩy bẩy!

Mỹ nhân trở ra thấy hần không đuổi kịp, có chút bất đắc dĩ vươn đầu ra nói: “Người mau tiến vào nha, ngày ngốc đứng ở đằng kia làm cái gì?”

“Hấp”

“A —— quý a ——”

72. Q.3 - Chương 8

Hần nơm nớp lo sợ thật cẩn thận theo sát ở phía sau nàng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cái ót thất hồ điệp của nàng, sợ nàng vừa xoay người liền biến thành một con quỷ mắt to như cái chuông đồng mồm rộng đầy máu. “Người nhìn đủ chưa?” Mỹ nhân không quay đầu lại, vừa đi vừa hỏi.

“A, quỷ quả nhiên là có mắt dài sau ót!” Hần kinh dị kêu lên.

“Người đứa nhỏ này!” Mỹ nhân xoay người nhìn hần gắt giọng, “Vậy người sờ cái ót người xem có mắt dài không?”

Hần cuống quýt sờ soạng, “Ô ô, ta không có a, ta không phải quỷ, người là quỷ!”

Mỹ mục của Mỹ nhân khê liếc, nói: “Không phải quỷ sao? Vậy, mới vừa rồi là ai theo tường xuyên vào?”

“Ô ô, không phải ta nha, là người nha!”

“Ai, không cùng người tranh cãi nữa ! Người cảm thấy mình không phải thì là không phải!” Mỹ nhân nói xong, thong thả lả lướt đi về phía trước.

Hần đáng thương hề hề khụt khịt mũi, nhìn nàng một hồi, sau đó cũng bước nhanh đuổi theo.

.....

“Này thật là không tốt! Mới bị điều đến mấy ngày lại xảy ra chuyện như vậy, nếu Bắc Linh hoàng tử có gì không hay xảy ra, vậy..vậy Hoàng Thượng cũng nhất định sẽ bắt chúng ta chôn cùng! Ta mới mười sáu tuổi, ta không muốn chết nha!”

“Ai, hai ta sao lại xui xẻo hầu hạ một chủ tử nhiều tai ương như vậy a! Nhà của ta cũng còn cha già ốm đau trên giường, nếu ta chết , ngân lượng mua được cũng liền chặt đứt!”

Dưới tàng liễu bên hồ sen, hai cung nữ khuôn mặt bi thương nói.

“Giống như có người sắp chết!”

“Ân, hần chính là người ở Hạ Hà cung hiện nay, mấy ngày trước mới tới chỗ này, có một lần ta còn ở xa xa nhìn thấy!”

Hai quỷ đang ngồi xổm trước mặt hai cung nữ quang minh chính đại nghe lên nói.

“Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng, chúng ta đi nhìn một cái đi!” Mỹ nhân bỗng nhiên rất tà quái nói.

Hần khinh bỉ nheo mắt nàng một hồi, sau đó đứng lên, “Muốn đi cũng nhanh chút nha, cứ ở đó thong thong thả thả!”

Dọc theo đường mòn noãn thạch (đá cuội) đi đến chủ điện, thấy cửa điện nhộn nhịp, một phòng ngự y cung thị thần sắc hoảng sợ bận rộn.

Hai quỷ tò mò rướn cổ lên nhìn, hai mắt lục quang lóe lóe muốn đào móc riêng tư.

“Nhìn không thấy nga, trực tiếp vào đi thôi!” Mỹ nhân nói xong đã xách váy đi lên bậc thềm bạch ngọc.

“Chờ ta một chút!” Hắc cũng không cam lòng bị bỏ lại phía sau vội vàng đuổi kịp.

Tuy rằng mới vừa rồi xuyên qua tường một lần, nhưng khi mắt nhìn chính mình hướng lên ván cửa mà chui, hắc vẫn là có chút bất an, sợ sẽ đụng vào mũi. Bất quá hiển nhiên là hắc quá lo lắng, chỉ trong nháy mắt bọn họ đã đi vào trong phòng ngủ.

Tình cảnh trước mắt cùng với tưởng tượng của hắc không có nhiều khác biệt, chỉ thấy người bệnh không còn sinh khí nằm ở trên giường, một góc điều lan chặn hơn phân nửa bên mặt người bệnh, theo góc độ chỉ nhìn thấy nửa cái cằm thanh gầy như bạch ngọc. Đang có vài tên ngự y đầu đầy mồ hôi vây quanh ở trước giường bận việc, trong chốc lát chăm cứu, trong chốc lát chườm nóng, trong chốc lát rót thuốc, trong chốc lát lại xoa bóp, trận thế quả thực liêu mạng như đầu bếp làm món thập cẩm.

Mà ở giữa phòng đang đứng một nam nhân khí thế áp nhân, áp nhân đến mức thực dọa người. Chỉ thấy y sắc mặt hung ác nham hiểm gắt gao nhìn chằm chằm đám ngự y đang cố giúp ngựa chết thành ngựa sống.

“Người tới, đem đám phế vật chỉ biết ngồi không ăn bám này tha ra ngoài chém cho trảm!” Nam nhân bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng ra lệnh.

“Bệ hạ, tha mạng a, bệ hạ ——” vài ngự y đáng thương lập tức “phốc” một tiếng quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu cầu xin tha thứ.

Bỗng nhiên, một cung thị vội vàng từ ngoài cửa chạy vào hồi bẩm: “Bệ hạ, Lí thái y đã trở lại!”

Vài ngự y nghe nói Lí thái y ra ngoài điều tra bệnh đã trở về, đều là một trận kích động tuyệt xử phùng sinh (sống lại tại chỗ).

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau liền thấy một lão giả râu hình chữ bát đi đến, bộ dáng phong trần mệt mỏi hiển nhiên là mã bất đình đề (không dừng ngựa) gấp trở về.

Hắc hướng nam nhân hành lễ, quét cũng không thèm quét đồng liêu đang quỳ gối một bên, tiếp theo lập tức đi đến bên giường dò xét một phen, người trong phòng cầm thanh bất động, sợ làm ra tiếng vang gì đưa tới mệnh lệnh “Tha ra ngoài chém” của nam nhân.

Lí thái y chẩn đoán bệnh xong quay đầu, cứ như là mới phát hiện đồng liêu đang quỳ trên mặt đất, chỉ thấy hắc không kiên nhẫn phát tay nói: “Các người ngăn ở người này làm cái gì, bệnh nhân cũng không đợi các người cãi vã như vậy, đi ra ngoài đi ra ngoài, đợi lát nữa muốn các người giúp thì tự nhiên sẽ gọi các người!”

Nam nhân không mở miệng, xem như ngầm đồng ý cầu tình của Lí thái y. Vài ngự y lúc này mới hoang mang rối loạn đi ra ngoài.

Thị tòng đóng chặt cửa, phòng trong chỉ còn lại có nam nhân cùng Lí thái y, đương nhiên còn có hai tên quỷ đang nghe lén ở chân tường, lúc này bọn họ đã chuyển dời đến bên giường.

“Chắc chắn, thật là một tiểu mỹ nhân nha, phải chết sao? Quá đáng tiếc!” Mỹ nhân vẽ mặt sầu não nói.

“Thôi đi người!” Hắc khinh thường nói, “Rõ ràng là một bộ đáng e sợ thiên hạ bất loạn!”

“Tiểu quỷ người làm gì cứ phải vạch ra lời ta thế a?”

Đang muốn tổn hại nàng vài câu, bỗng nhiên đã bị rống giận của nam nhân ở một bên hấp dẫn đi.

“Ý của ngươi là, hắc đã thành hoạt tử nhân?” Nam nhân thanh âm bình tĩnh găm nhẹ, gương mặt dễ nhìn bởi vì tức giận mà có vẻ âm trầm, tràn ngập thô bạo tựa hồ giây tiếp theo sẽ đem đầu người này bóp nát.

Lí thái y bất ti bất kháng (không kiêu ngạo không siểm nịnh) đón nhận cơn giận của nam nhân mà giải thích: “Đúng là như thế, bệ hạ. Trước mắt có thể duy trì loại tình huống này đã là vạn hạnh! Hạ quan trước đó đã nói qua, Bắc Linh hoàng tử thân yếu, chịu không nổi sự tình quá kích, đau lòng dồn nén tổn hư

khí quan tự nhiên sẽ ho ra máu. Hơn nữa lúc này y lại thân mang kịch độc, độc khí công tâm, lại nghiêm trọng.”

“Trúng độc? Y tại sao lại trúng độc? Trúng loại độc gì?” Nam nhân vừa nghe, hai mắt đỏ đậm vội quát.

Lí thái y nhìn vị quân chủ liên tiếp nổi giận này, thở dài nói: “Kỳ thật Bắc Linh hoàng tử sở dĩ trúng độc, bệ hạ ngài cũng có một nửa trách nhiệm trốn tránh không được!”

“Trẫm? Là trẫm khiến hần trúng độc?”

Lí thái y hơi hơi vuốt cằm, nói tiếp: “Bệ hạ, tuy rằng hạ quan cũng không dám vọng đoán mục đích ngài làm như vậy.. nhưng là, ngài ở trên người Bắc Linh hoàng tử hạ tâm cổ đi! Cổ trùng dùng huyết của bản thân dưỡng thành có thể có cùng ý thức chủ nhân tương thông, để nó hạ trong cơ thể ký chủ, mặc kệ hai người cách xa nhau bao xa, chỉ cần cổ chúa phát ra mệnh lệnh, cổ trùng có thể truyền đạt cho ký chủ, hoặc là nói âm thầm khống chế thể xác và ý thức ký chủ. Kỳ thật, vậy cũng chưa phải là độc, chẳng qua là lợi dụng cổ làm môi giới đạt thành thao túng! Bất quá không tốt ở chỗ, loại cổ trùng này sẽ phóng thích một loại dịch thể, nếu không gặp phải Long tiên thảo thì sẽ không tổn hại nặng, nếu gặp gỡ Long tiên thảo, vậy sẽ tạo thành độc được kịch tính. Mới bắt đầu phát tác thì ngực sẽ đau đớn, khi đến quá trình trung cấp là thất khố (lỗ) huyết lưu không ngừng, giai đoạn cuối cùng là chết bất đắc kì tử, hơn nữa là cái chết cực kỳ thống khổ! Long tiên thảo bởi vì không thích hợp với khí hậu quốc gia của chúng ta cho nên người Sở Kinh rất ít gieo trồng, nhưng ở Xích Tương nó cũng là một loại gia vị thức ăn thập phần thông thường.”

Sắc mặt nam nhân xám xịt đi đến bên giường thiếu niên tinh tế an tường với hơi thở mỏng manh, sau đó đưa y nâng dậy, gắt gao ôm vào trong ngực, thần tình vô cùng bi thương, “Lí thái y, cứu y! Trẫm mệnh lệnh người lập tức đem độc trên người y giải đi.”

Lí thái y khó xử chấp tay lạy nói: “Xin thứ cho hạ quan vô năng! Bệ hạ, trước mắt, hạ quan chỉ có thể dùng dược vật ngăn cản nọc độc lan tràn, về phần giải độc.. thỉnh bệ hạ lại cho hạ quan thêm chút thời gian, hạ quan sẽ hết sức nghiên cứu chế tạo giải dược!”

“Người phải nghiên cứu chế tạo bao lâu? Một tháng? Một năm? Hay là mười năm?” Nam nhân cắn răng nói.

“Bệ hạ..” Lí thái y bất đắc dĩ cúi đầu, bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì lại tiến lên từng bước trả lời, “Bất quá, bệ hạ có thể phái người đi tìm một người tên là ‘Thánh dược thủ’, hạ quan nghe nói người này không chỉ có y thuật tinh, hơn nữa am hiểu giải độc. Chẳng qua người này không có chỗ ở cố định, yêu thích du ngoạn chung quanh, hơn nữa tính cách quái dị, nghe đồn hần chỉ trị liệu khi cảm thấy người này cùng mình hữu duyên và người có thể làm được một yêu cầu hần đưa ra!”

“Trẫm mặc kệ hần là không có chỗ ở cố định hay tính cách xảo quyệt, tóm lại quét địa ba thước cũng phải đem hần đào ra!”

.....

“Ai, chỉ sợ phải tìm được tên dược thủ gì đó, khó nha!” Nghe xong mỹ nhân lắc đầu thở dài, ” bộ dáng này của Tiểu mỹ nhân thật ra lại là mắt không thấy thì tâm sẽ tịnh, nhưng sẽ là bó buộc thống khổ của người này.”

“Này, người, người đang làm gì? Đừng tưởng rằng mỹ nam tử người ta nhìn không thấy người, thì người có thể tùy tiện phi lễ người ta nha!” Hần chỉ vào mỹ nhân bỗng nhiên đi đến sau lưng nam nhân thở dài ôm đối phương, oa oa kêu lên.

Mỹ nhân không phục quay đầu lại trừng, “Gọi là gì? Nhi tử hoàng đế của ta, để nương ôm một cái cũng không được sao?”

73. Q.3 - Chương 9

“Nghĩ đến ngày xưa, Húc của ta là một tiểu bảo bảo thực khả ái thực khả ái, phần điều ngọc mài, thấy người liền khanh khách khanh khách cười, lúc vừa được một tuổi liền thích nắm góc váy của ta kêu ‘ mẫu phi, mẫu phi ’, thanh âm nguyên nhuyễn nhu nhu quả thực khiến người thét lên tận tâm khảm, làm cho người ta hận không thể đưa hấn gắt gao ôm vào trong ngực sau đó lại hung hăng hôn lên vài ngụm!” ()

.....

“Húc của ta là một bảo bối thực thông minh thực thông minh, lúc ba tuổi đến thái học viện đã nhận biết vài trăm tự, học một thời gian thì đã vượt qua bọn ca ca của hấn, thái phó cũng thường xuyên ở trước mặt phụ vương hấn khích lệ hấn. ”

....

“Húc của ta là một ca ca rất tốt rất tốt, hấn mới bốn tuổi nhưng đã giống một tiểu đại nhân thương yêu bảo hộ đệ đệ hấn, đó là đứa nhỏ thứ hai của ta, nhưng Trữ nhi đáng thương của ta chết non , Húc sau khi biết liền bị bệnh vài ngày, sau khi tỉnh lại thấy ta thì câu nói đầu tiên chính là ‘ mẫu phi, ngài còn có thể tiếp tục sinh ra đệ đệ thật không? ’, sau này ta lại sinh Khánh nhi, năm đó Húc nhi sáu tuổi.”

Vừa mới sáng sớm, mỹ nhân liền ghé vào lỗ tai hấn thần tình cảm khái thao thao nói về chuyện lý thú thời thơ ấu của con trai bảo bối của nàng.

Hấn ngoảnh mặt làm ngơ trở mình tiếp tục ngủ.

“Này, ta nói ngươi, rõ ràng là quý hồn, cần ngủ sao?” mỹ nhân xướng một hồi cộng thêm mới sáng sớm đã độc diễn mỗi miệng lập tức tức giận đẩy hấn kháng nghị, “Đứng lên, cùng ta nói chuyện! Hơn hai mươi năm thật vất vả mới gặp đồng loại đã chết lại không để cho quý soa bắt đi giống ta, ngươi như thế nào có thể hờ hững đối với ta?”

Hấn rốt cục chịu không nổi, bực mình ngồi xuống nói: “Ai nha, ngươi đã dong dài cả đêm không thấy phiền sao? Ngươi không phiền thì ta cũng mệt mỏi, cho ta ngủ tiếp một chút đi! Huống hồ ngươi không ngủ sẽ tăng nếp nhăn, ngươi hiểu hay không hiểu? Ngươi xem, hiện tại trên mặt ngươi không phải đã tăng thêm nếp nhăn sao?”

“A, thật sự? Vậy không làm phiền, ta phải lập tức trở lại bổ sung giấc ngủ!” Mỹ nhân lập tức ôm mặt xuyên tường chạy trở về phòng ngủ cách vách.

Rốt cục đuổi đi nữ quý dong dài kia, hấn tiếp tục ngã xuống giường, nhưng lăn qua lộn lại như thế nào cũng ngủ không được! Bất đắc dĩ ngồi dậy, xuyên qua cửa phòng.

Bên ngoài nắng lóa chiếu cao, hành cung yên tĩnh chỉ có tiếng huyền não dưới mặt nước. Bất giác, tâm tình nổi lên một trận mất mát, ngực cũng sầu muộn đến hoảng!

Ngẫm lại cũng thấy buồn cười, hấn không phải quý sao? Nếu là quý, sao có thể ở dưới thái dương mà hoảng, nếu là quý, sao lại có hỉ nộ ai nhạc của con người!

Than nhẹ một tiếng, khi hấn từ trong lúc miên man suy nghĩ lấy lại tinh thần, phát hiện mình không biết khi nào lại tới bên ngoài cửa điện Hạ Hà cung rồi.

Một đường thông suốt đi tới phòng ngủ chủ nhân nơi này, so với hôm qua chật kín người, lúc này bên trong không có một nhân ảnh. Hấn đi đến trước giường bệnh, cúi đầu tinh tế đánh giá thiếu niên trên giường.

Mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, thân thể mảnh khảnh, yếu ớt đến mức tựa hồ vừa chạm sẽ vỡ! Quan sát trong chớp lát, nhịn không được đưa tay dọc theo đường cong nhai nhụi trên mặt thiếu niên cảm khái phát họa.

“Ngươi đang làm cái gì?” Đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng quát lớn lạnh lẽo.

Hấn sợ tới mức tay run lên, xuyên thấu qua mặt thiếu niên. Theo nhau mà đến chính là một cổ hấp lực đột ngột, giống như lốc xoáy hung mãnh cuốn, liền tiếp đưa hấn hướng thân mình thiếu niên quét tới. Hấn đột nhiên rút tay về, liền tiếp lui về phía sau vài bước.

Đang lúc hấn kinh hồn muốn phủ định, phía sau lại vang lên tiếng rống giận của người nọ: “Trẫm hỏi người lén lút ở trong này làm cái gì?”

Ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy nhi tử hoàng đế của nữ quỷ dong dài đang đứng ở cửa! Chỉ thấy y thần sắc âm trầm nhìn mình chăm chăm, nga, không, là nhìn chăm chăm một thị nữ không biết từ khi nào đã chuồn êm tiến vào đang cầm trong tay lợi khí trước mặt mình.

Tên thị nữ kia quay đầu lại thấy nam nhân vẻ mặt lệ khí, sợ tới mức chủ thủ trong tay “Đương ” một tiếng đánh rơi trên mặt đất.

“Bệ...bệ hạ, nô tỳ...nô tỳ... nương nương..” nàng run rẩy mềm nhuyễn trên mặt đất, mặt không còn chút máu mồm miệng không rõ nói.

Nam nhân nhìn thấy chủ thủ rơi xuống trên mặt đất chợt nổi giận, không chờ nàng nói xong, thân hình đã chợt lóe chuyển qua trước mặt thị nữ một cước đem nàng đá bay tới trên vách tường. (͡° ͜ʖ ͡°)

“Người tới, đem tiện nô đáng hận này tha ra ngoài đuổi về cho chủ tử nàng!”

Thị tòng lĩnh mệnh vội vàng tiến vào đem thị nữ miệng đầy huyết đang hấp hối kia kéo đi ra ngoài!

Nam nhân đi đến bên giường đem thiếu niên ôm lấy, ngược lại với thô bạo mới vừa rồi, động tác mềm nhẹ vuốt ve trán của y nói: “Bị sợ hãi sao? Bất quá yên tâm, sẽ không có lần sau, trẫm tuyệt không cho phép có người thương tổn người!” (nhìn lại mình đi)

Hắn ôm chặt thiếu niên, bộ dáng như là hận không thể đưa y nhu tiến vào trong thân thể của mình!

“...Người lúc nào mới nguyện ý tỉnh lại? Ân? Người nếu là giận trẫm vậy mau tỉnh lại, chửi ầm lên hoặc là quyền đâm cước đá đều được! Thế nhưng, không cần giống như vậy chỉ lo bản thân mình ngủ ngon được không?” Nam nhân đề nặng yết hầu nhẹ giọng nói.

Mây kiếm luôn luôn tà mị nhập tấn lúc này bị thương nghiêng đi, nén thành một khối kết liền với nhau ở giữa, làm cho khuôn mặt lạnh lùng của hấn nhiễm thượng một tầng khổ sở lạnh lẽo. Kẻ vương giả tuyệt đối cường thế tuyệt đối quyền uy, lúc này lại chỉ là một nam nhân cực bình thường! Một nam nhân bình thường vì ái nhân mà sâu mi khổ kiếm!

Hắn lẳng lẳng nhìn nam nhân khẽ hạ đôi mắt, trong lòng chậm rãi dâng lên một cỗ tình tự khác thường, chua xót, trưởng trưởng khác lạ, nói không rõ!

Ngày kế tiếp nam nhân tăng mạnh phòng thủ ở Hạ Hà cung, phạm là người xuất nhập hành cung phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, phạm là người tiến vào chủ điện phải có thủ dụ tự tay viết của hấn. Cảm thấy được như vậy còn chưa thoả đáng, nam nhân trực tiếp chuyển luôn lại đây! (͡° ͜ʖ ͡°)

Dưới ánh nến tản ra nhu hòa, nam nhân đang cúi đầu lẳng lẳng phê duyệt tấu chương, trên kỷ án đặt hai chồng án thư ước chừng đủ tới cằm. Từ góc độ của hấn nhìn lại, vừa lúc có thể nhìn thấy hàng mi của nam nhân đang nhíu lại và đôi mắt cho dù nửa khép cũng có thể cảm nhận được cơ trí thâm trầm. Nam nhân thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn sang thiếu niên đang ngủ say trên giường, mỗi khi đến lúc đó, hấn liền phát hiện thần tình trên mặt nam nhân sẽ trở nên dị thường nhu hòa, trong không khí tràn ngập vị đạo sủng nịch mà ngay cả ánh nến cũng bị chìm đắm trong đó, trở nên càng thêm ái muội.

Đêm đã khuya, khi ánh trăng ngoài cửa sổ cũng bắt đầu mơ màng buồn ngủ, nam nhân rốt cục buông xuống tấu chương chấm dứt một ngày công tác. Đưa tay nhu nhu mình huyết trên con người (minh huyết: vùng giữa mắt và chân mày), sau đó đứng dậy đi tới bên giường.

Hấn cũng theo nam nhân đứng dậy mà từ trên ghế đứng lên, lúc này mới đột nhiên phát giác mình cứ như vậy nghiêm túc nhìn chăm chăm vào nam nhân tới bây giờ!

Đang lúc hấn ở trong tối mặc danh kỳ diệu (khó hiểu) chính mình, cung thị canh chừng ngoài cửa đã nhẹ giọng tiến vào thay nam nhân cởi ngoại áo tháo ngọc quan (mào đội trên búi tóc).

Nam nhân khoát tay chặn lại, nhóm cung thị lập tức rời khỏi ra ngoài cửa tiếp tục gác đêm.

Hấn có chút ngưng ngừng vút đi tầm mắt, cố ý xem nhẹ thân hình tinh tráng bị vây dưới tiết y đang ản ản lộ ra của nam nhân.

Nam nhân nằm ở trên giường, đem thiếu niên vững vàng ôm vào trong lòng ngực.

“Đánh thức người sao? Bảo bối nhi!” Nam nhân hôn hôn lên trán thiếu niên nhẹ giọng hỏi.

Phủ phủ lên mái tóc mềm mại kia, nam nhân lại hôn lên môi thiếu niên, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại.

74. Q.3 - Chương 10

“Người đến nơi nào vậy?” Vừa thấy hắc, mỹ nhân lập tức đi lên trước có chút ủy khuất nói, “Ta còn tưởng rằng người đi rồi!”

“Đi? Ta có thể đi đến chỗ nào?” Hắc nhún nhún vai tự giễu nói.

“Người có tâm sự!” Mỹ nhân xem xét hắc, trên mặt thân thiết làm cho lòng hắc ấm áp.

“...Cũng coi như không phải tâm sự gì.” Hắc hướng trên cổ nằm xuống, lấy song chướng của mình làm gối nhìn nguyệt quang như tẩy trên màn trời chậm rãi nói, “Chính là cảm thấy được trong lòng là lạ, thật giống như... ài, người có thể hiểu được loại cảm giác này sao?”

Mỹ nhân khó hiểu lắc đầu, đi đến bên cạnh hắc ngồi xuống đất.

“Thôi, ta cũng giải thích không được, không nói ta nữa, nói người đi!”

“Ta sao? Muốn ta nói cái gì?”

“Người vì cái gì vẫn ở chỗ này? Nhân gian không phải có một loại cách nói, người đã chết sẽ đi đầu thai chuyển thế sao?”

Mỹ nhân tuy là mỉm cười, nhưng trong tươi cười lại nhiễm một loại tịch mịch cùng khổ sở khó nói, “Ta là bị nhốt ở chỗ này nha.”

Trong bóng đêm, Hoành Húc đột nhiên bừng tỉnh, theo bản năng đi xác nhận người trong lòng ngực có còn hay không, thiếu niên hô hấp tinh tế làm cho lòng hắc hơi an định, nhưng gương mặt tuyệt vọng thống khổ trong mộng vẫn đang ở trước mắt xua đi không được.

Hoành Húc xoay người ngồi dậy, xúc giác lạnh lẽo của da thịt làm cho hắc cả kinh! Hô hấp của thiếu niên chợt trở nên hỗn loạn, đặt tay lên tham bắt mạch môn, phát hiện hơi thở trong cơ thể y đang như dã thú phát cuồng xuyên khắp mọi nơi. Vội vàng đưa vào chân khí ngăn chặn nó bạo tẩu, nhưng vẫn ngăn cản không được huyết dịch trong thất khổng dâng trào, chỉ chốc lát sau gối đầu dưới thân đã bị nhiễm ướt một mảng lớn.

“Người tới, truyền Lí thái y.” Hoành Húc cao giọng mệnh lệnh.

Để cho tiện đến chẩn bệnh nên Hoành Húc đã hạ chỉ Lí thái y lưu thủ (ở lại canh giữ) tại Hạ Hà cung, cho nên chỉ chốc lát sau cung thị liền đem Lí thái y dẫn vào.

Loại tình huống đã không phải lần đầu tiên phát sinh, Lí thái y tự nhiên hiểu được đây là bệnh trạng độc phát, cho nên hắc lập tức từ trong hòm thuốc xuất ra một loạt công cụ châm cứu, sau khi ở nơi nhiệt hỏa tiêu độc, đem kim châm cứu chậm rãi đâm vào huyết thiên trung (nằm ở vị trí giữa hai nụ hoa).

Hoành Húc vẫn đang cuộn cuộn không ngừng dồn chân khí.

Hai người vội ước chừng nửa nén hương, rốt cục đem huyết dịch dừng lại, tâm mạch hỗn loạn cũng bình phục xuống dưới.

“Gần đây mật độ thời gian phát tác luôn liên tiếp, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ tình huống sẽ khó có thể khống chế, bộ hạ.”

“Trẫm như thế nào không biết!” Hoàn Húc sắc mặt khó coi nói với hân.

“Hạ quan vô năng!” Lí thái y cúi đầu.

“Thôi, người lui ra đi!”

Lí thái y lĩnh mệnh lui ra.

“Ám vệ!”

“Có thuộc hạ!”

“Người phái vài tên Ảnh la tìm kiếm hành tung của ‘Thánh được thủ’!”

Ám vệ có chút kinh ngạc ngẩng đầu, Ảnh la luôn luôn là nguồn lực quân vương dùng để thu thập tin tức quân sự cùng mật chính của biệt quốc, khả hiện nay chỉ vì một nam sủng mà lại động can qua lớn như thế! Nhưng làm thuộc hạ, hân không có quyền nghi ngờ mệnh lệnh của quân chủ.

“Dạ, bệ hạ!”

Hoàn Húc đem thiếu niên mặt đầy vết máu ôm đến dục trì, tẩy sạch vết bẩn trên thân hai người. Khi đi ra thì Minh Nguyệt và vài thị nữ đã thay đệm giường sạch sẽ. Nhẹ nhàng đem người trong lồng ngực thả vào chăn, lại tự mình đem tóc của y lau khô.

Giăng co một trận, ngày đã trở nên trắng, canh giờ lâm triều cũng dần đến, Hoàn Húc không hề ngủ mà trực tiếp thay triều phục ra Hạ Hà cung.

Kế tiếp thỉnh tấu, nghị sự làm cho hân vội đến khó có thể dứt ra, thậm chí ngay cả tảo thiện (ăn sáng) cũng là ở ngự thư phòng qua loa giải quyết, chứ nói chi là trở về nhìn xem người vương bản trong lòng, không biết trong khoảng thời gian này mình rời đi y có từng phát bệnh? Không biết Lí thái y có đúng hạn xem chẩn?

Vẫn vội đến buổi trưa treo ới có thể có chút rảnh, Hoàn Húc vội vàng đứng dậy đi ra ngự thư phòng chạy về Hạ Hà cung, vừa đến cửa hành cung liền nhìn thấy Hoàn Khánh mấy ngày trước bị hân cố ý phái đến Bắc Linh.

“Các người như thế nào luôn thích ngăn đón bốn vương nha, a?”

“Thỉnh Vương gia thứ tội, bệ hạ đã phân phó nếu không có thủ dụ không thể tiến vào Hạ Hà cung!” Thị vệ khó xử nói, “Vương gia nếu muốn đi vào, thỉnh tới chỗ bệ hạ lĩnh thủ dụ trước, thuộc hạ tự nhiên cũng không dám ngăn đón Vương gia ngài!”

Hoàn Khánh vừa định mở lại mắng vài câu, bỗng nhiên thấy thị vệ trước mặt đồng loạt xoát xoát quỳ rạp xuống đất cung kính nói: “Tham kiến bệ hạ!”

Hoàn Khánh phần nộ xoay người cũng quỳ xuống kiến giá: “Tham kiến bệ hạ!”

“Nga, lần đầu tiên gặp người có quy củ như vậy!” Hoàn Húc nhìn không ra hân nói.

“Hoàng huynh là đang chê cười ta sao?” Hoàn Khánh đứng lên đi đến bên cạnh Hoàn Húc nói, “Ta biết Tiểu Du nhi đang dưỡng bệnh, nhưng ta cam đoan tuyệt đối không làm ồn, hoàng huynh cho ta đi vào nhìn y một cái đi?”

Hoàn Húc mặt không chút thay đổi nhìn Hoàn Khánh đầy vẻ mặt lấy lòng.

“Ách, hoàng huynh, người không nên nhìn ta được không? Rất đáng sợ!” Hoàn Khánh vỗ vỗ ngực nhỏ giọng nói.

“Hừ!” Hoàn Húc vung tay áo bỏ hân qua một bên đi tới.

Hoàn Khánh thấy hân mặc dù không đáp ứng nhưng cũng không phản đối, cho nên vội vàng nghiêng ngả theo sát lên.

Vừa đến chủ điện, Hoàn Khánh đã đem cam đoan mới vừa rồi của mình ném tới chín tầng mây, chỉ thấy hân dặt dờn kêu lên: “Tiểu Du nhi, Tiểu Du nhi, ta tới nhìn người đây, còn riêng mang theo tòng tử

cao (bánh hạt thông) ăn ngon nhất Bắc Linh, ta đã ném qua, thật sự ngon lắm.." nhưng lời phía sau chưa kịp nói xong đã từ trong tầm mắt giết người của Hoàn Húc mà nuốt trở về trong bụng.

Hắn vội vàng che miệng mình, cố ý xem nhẹ ánh mắt hận không thể đưa hắn ném ra ngoài cửa của Hoàn Húc, giành trước một bước bước vào nội thất.

Hoàn Khánh luôn luôn thần kinh thô đi đến bên giường, đối với sắc mặt người trên giường quá mức trầm tĩnh thì hắn cũng chỉ nghĩ y còn đang ngủ, cho nên nhỏ giọng kêu: "Tiểu Du nhi, nên ăn ngọc thiện rồi, người còn đang ngủ sao? Rời giường thôi, rời giường thôi."

"Hoàn Khánh, người không thể yên tĩnh một chút sao?" Hoàn Húc đi qua đẩy ra móng vuốt sờ loạn của hắn, đem nhân nhi trên giường đỡ lên ôm đến thấp quý phi ngồi xuống.

"Hoàng huynh, tiểu Du nhi làm sao vậy?" Hoàn Khánh rốt cục nhìn ra điểm khác thường kinh nghi hỏi.

Hoàn Húc không có đón lời của hắn, mà là làm cho người trong lồng ngực lấy tư thế thoải mái tựa vào trước ngực mình, tiếp theo lực đạo đều đều nhuấn tứ chi mãnh mãnh của y, xoa bóp cơ thể hồi lâu chưa hoạt động, đây là chuyện Hoàn Húc mỗi ngày làm hơn nữa tuyệt không giao vào tay người khác.

Thị nữ chung quanh sắc mặt vẫn bình thường, tựa hồ đối với hành động điên đảo thường quy này của Hoàn Húc không chút nào ngoài ý muốn! Kỳ thật các nàng mới đầu cũng kinh ngạc vạn phần, cho dù biết được bề hạ đối với Bắc Linh hoàng tử đã là sủng ái xưa nay chưa từng có, nhưng các nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ quân chủ luôn luôn cao cao tại thượng uy nghiêm không thể xâm phạm cư nhiên tự thân làm công việc hầu hạ, chiếm lấy công việc nguyên bản phải giao cho các nàng hoàn thành, giống như Bắc Linh hoàng tử là hi thể trân bảo mà người khác chạm không được sờ không được, mọi sự chỉ có thể thông qua hắn đến thân lực thân vi (tự xử =]])!

"Hoàn Khánh, người người đã nhìn qua, hiện tại trở về phủ người đi thôi!" Hoàn Húc nhíu lại mi hơi mệt mỏi nói. Ngữ khí kiên định trực khách không cho Hoàn Khánh có đường sống phản bác.

"...Nga, được, ta đi đây!" Hoàn Khánh rầu rĩ không vui đáp, luôn cảm thấy hoàng huynh gần đây ngỗ nghịch không được!"Vậy, hoàng huynh hảo hảo chiếu cố tiểu Du nhi nha, y giống như bệnh cũng không nhẹ!"

Đuổi Hoàn Khánh đi rồi, Hoàn Húc phân phó nói: "Đem được bổ huyết bưng tới!"

"Dạ, bề hạ" Minh Nguyệt đem được đã sắc tốt dâng lên.

"Trẫm biết người chán ghét uống được đắng, nhưng không uống thân mình sẽ chịu không nổi." Hoàn Húc cúi đầu ôn nhu nói với thiếu niên xui lờ trong ngực, nhưng nhìn thiếu niên bộ dáng nhu thuận đến cực điểm mà ánh mắt lại hơi có chút chua xót .

75. Q.3 - Chương 11

"Cái gì? Trăm triệu không thể!" Trong ngự thư phòng, lão Thừa tướng Trâu Nghiêm cùng Lại bộ thượng thư Lương Duẫn Bình đồng thời kinh hô. Bình thường hai tên vẫn thích làm trái nhau lại đứng lúc này khó có được nằm trên cùng một trận tuyến, chống lại lời nói của vị quân chủ kia cùng song song phản đối ý kiến.

"Bề hạ, việc này trăm triệu không thể!" Lão thừa tướng tiến lên từng bước chấp tay nói, "Kinh thành không thể một ngày vô chúa, huống hồ bề hạ ngài thân hệ xã tắc vạn kim chi khu (thân thể ngàn vàng), có thể nào tùy ý rời cung, độc thân mạo hiểm?"

"Thừa tướng, trăm bắt quá là cải trang ra cung cũng không phải đi hành quân đánh giặc làm sao nói là độc thân mạo hiểm?" Hoàn Húc nhíu mày giọng điệu rất không vui.

"Bề hạ, ở trong cung cũng có người ám sát, nếu là tới bên ngoài lại càng khó lường, chẳng lẽ đây không phải là mạo hiểm sao?" Hoàn Húc không vui cũng không làm cho Thừa tướng lùi bước, ngược lại hắn còn đón nhận từng bước trả lời.

"... Trẫm sẽ mang nhiều hộ vệ một chút!" Hoàn Húc nhìn chăm chú lão đầu tử này một hồi, phát hiện hoàn toàn không tạo nên tác dụng đe dọa, cho nên đành phải cắn răng lui từng bước nói.

“Nhiều người lại càng không an toàn! Đoàn người hộ vệ chỉ nhìn một cách đơn thuần thì cử chỉ khí thế cũng không giống như người bình thường, muốn không làm cho người chú ý cũng khó!”

“Theo lời người nói như vậy, vậy trầm tốt hơn chỗ nào cũng dừng đi, hảo hảo đứng ở trong cung đúng không?”
Hoành Húc trừng mắt lão Thừa tướng, trong ánh mắt thâm u rất có uy hiếp “Người dám đáp câu phải thử xem”.

Nhưng lão Thừa tướng cũng không phải kẻ ngu ngốc, nhìn rõ phía sau lời đe dọa trắng trợn của hoàng đế là phần nộ liền tránh đi tầm mắt Hoành Húc, sau đó chán nản chải vuốt chòm râu trên cằm.

“Hạ quan cho rằng đúng vậy!” Nhưng có một tên đầu đất thấy Thừa tướng bất lực liền nhin không được thẳng tắp nhảy ra chiêu sét đánh, “Bệ hạ, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

Hoành Húc vừa nghe, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức đi tới một phen bóp cổ hắn tới chết!

“Lương thượng thư, trầm còn chưa xuất môn mà người đã nguyên rửa trầm? Hay là, người cho rằng trầm yếu đến mức giống như thư sinh trời gà không chặt không có năng lực tự bảo vệ mình mặc người xâm lược?”

“Hạ quan sợ hãi, hạ quan cũng không có ý này!” Lương Duẩn Bình vội vàng cúi đầu nói, một bên ở trong lòng cảm giận mắng lão cáo già ở bên cạnh đào hầm để cho hắn nhảy vào.

Hoành Húc vung tay lên ngắt lời: “Tốt lắm! Trầm hôm nay triệu các người tới nói cho các người biết không phải là muốn nghe một đồng lời vô nghĩa, mà là muốn các người ở trong khoảng thời gian trầm ly kinh này hảo hảo giúp trầm trông coi, đừng làm ra đại loạn gì đó! Mặt khác, trầm còn muốn các người làm người chứng kiến! Chứng minh lúc trầm cùng các người ở ngự thư phòng nghị sự thì đột nhiên ngắt đi, Kinh thái y chẩn đoán nguyên nhân bệnh là do lao tâm vất vả quá độ đến nỗi thân nhiễm bệnh tật, cần ở trên giường tĩnh dưỡng! Hai vị ái khanh luôn luôn đạo bất đồng bất tương vi mưu (không cùng chí hướng ==) có thể đồng thời làm chứng, độ tin cậy cũng tự nhiên lớn hơn một chút, như vậy trầm ra cung ly kinh cũng sẽ không làm người hoài nghi !”

Nói xong, không để cho bọn họ có cơ hội xen vào lập tức bước ra ngự thư phòng.

Lão Thừa tướng cùng Lại bộ thượng thư bị bỏ lại liếc mắt nhìn nhau, tiếp theo họ khan một tiếng, thoáng chốc thay đổi sắc mặt biến thành một bộ biểu tình ưu thương lo lắng bước ra ngoài.

Hoành Húc trở lại Hạ Hà cung, phát hiện Lãm Đức đã theo phân phó của hắn trừ bỏ tuyển ra vài thị nữ tin cậy ra, những người nhân tạp khác đã chờ bên ngoài điện. Kế hoạch ra cung của hắn phải bí mật tiến hành, nguyên nhân trừ bỏ mới vừa rồi Thừa tướng bọn họ nhắc tới ra, còn có một lí do chính yếu chính là tuyệt không thể để cho người của Bắc Linh biết tam hoàng tử của bọn họ cùng mình ra cung! Hiện nay Bắc Linh thế cục vi diệu, đại hoàng tử An Cẩn Lạc đã biết tiểu Cẩn Du không chết, nếu để cho hắn có cơ hội này vậy cũng thật sự là không ổn!

“Tham kiến bệ hạ!” Phát hiện Hoành Húc xuất hiện ở cửa, Lí thái y, Lãm Đức, Minh Nguyệt cùng Xuân Lam còn có một gã hộ vệ bên cạnh Hoành Húc ở trong phòng liền quỳ xuống kiến giá.

“Miễn lễ!” Hoành Húc khoát tay nói.

“Bệ hạ, hết thấy đều chiếu phân phó của ngài chuẩn bị thỏa đáng , xe ngựa đã ở sau đông môn!” Lãm Đức khom người tiến lên hồi bẩm.

“Ân!” Hoành Húc gật gật đầu.

“Ách, bệ hạ, thứ cho nô tài lẩm miệng, nếu ‘Thánh được thủ’ kia đã tìm được, vì sao không cho người đem hắn mang vào kinh mà ngược lại phải cần bệ hạ ngài tự mình ngàn dặm xa xôi tiến đến? Này tựa hồ...”

“Người biết cái gì!” Hoành Húc bỗng nhiên mở miệng quát lớn, “Nếu thật sự là đơn giản như vậy, trầm làm sao phải vội vàng mạo hiểm lớn như thế? Không nói trước hắn không phải người Sở Kinh không phải ngự y của trầm, chỉ bằng tính tình cao ngạo cổ quái của hắn, người trầm phái đi mềm mỏng muốn nhờ đều bị hắn gán ột thân độc phần trở về, nếu là cứng rắn áp chế chọc giận hắn, chỉ sợ uy hiếp nói giết hắn thì hắn cũng chưa chắc nhận lấy dự mưu của người, Cẩn Du của trầm đã độc phát đến tận đây, trầm sao lại dám lấy tính mạng của y xem như trò đùa?” Ngay hôm qua hắn biết được hành tung của “Thánh được thủ”,

nhưng lúc biết được hành tung đồng thời cũng biết nếu muốn đạt được cứu trị của đối phương, hẳn nhất định phải tự mình đi trước!

“Dạ, nô tài đáng chết, nô tài không nên tự nhận thông minh suy đoán lung tung!” Lãm Đức bị hù đến bật người quỳ trên mặt đất kinh hoảng nói.

Hoành Húc hoãn khẩu khí nói: “Được rồi, đứng lên đi! Tiến vào giúp trẫm thay y phục!”

“Dạ, bệ hạ!”

Lãm Đức vội vàng tạ ơn đứng lên cùng Minh Nguyệt Xuân Lam hai người hầu hạ Hoành Húc thay phục sức tầm thường của dân chúng. Để quan trên búi tóc thay bằng bạch ngọc quan, thân đối tỵ sam màu sắc xưa cũ, bên trong là lớp áo đơn bạch sa, bên hông mang đai thủ thay cho kim long thập tam hoàn nguyên bản. Cho dù là một thân y phục tính chất cực bình thường, nhưng mặc ở trên người Hoành Húc cũng che giấu không được uy nghi vương giả cùng quý khí hồn nhiên thiên thành (vốn có) của hắn!

Lãm Đức thật cẩn thận nâng đến một thanh trường kiếm bề ngang khoảng hai ngón tay, đeo bên thắt lưng phải của Hoành Húc. Hoành Húc cúi đầu, sờ sờ vũ khí sở trường đã lâu chưa từng chạm qua, trong lòng không khỏi thở dài: hy vọng lần này không cần phải dùng đến nó!

“...Bệ hạ, ngài.. ngài còn chưa có dùng cơm trưa mà!” Thấy Hoành Húc đi đến bên giường đem thiếu niên ngủ say ôm lấy liền thẳng tắp đi hướng đến cửa, Lãm Đức nhin không được nói.

“Không cần, chuẩn bị lương khô ở trên đường ăn là được.”

Buổi trưa, mã xa lộc cộc chuyển động ẩn trong một hàng đội ngũ xuất cung thu mua từ cửa nhỏ của đông môn chậm rãi đi ra ngoài.

Mà ở phía sau trên thành cung cao cao, một mỹ nhân vò khăn lụa trong tay nhìn xe ngựa càng lúc càng xa lệ nhãn lưng tròn nói: “Tiểu hài tử đáng giận, cứ như vậy mà bỏ lại ta chạy, chán ghét, thật đáng ghét.”

76. Q.3 - Chương 12

Bộ dạng bên ngoài của xe ngựa thoát nhìn tuy rằng bình thường, nhưng thùng xe bố trí lại cực kỳ thoải mái xa hoa. Bên trong bố trí một thụy tháp (giường ngủ) được ngăn cách, ở trên trải đệm hồ cừu sang quý, lớp chăn mềm mại hình thành lớp phòng chấn động tuyệt hảo, xóc nảy của xe ngựa truyền tới tháp cũng chỉ là dư vận (chuyển động còn sót lại) hơi hơi rung động. Trước giường là kỷ án tử đàn, trên án bày mấy thứ trà bánh tinh xảo cùng lư hương với đỉnh đầu hình tròn.

Hai tay của hắn nâng cằm im lặng co ở góc xe ngựa, tầm mắt vẫn dính ở trên người nam nhân. Chỉ thấy nam nhân đoan chính ngồi trên tháp, trong lòng bàn tay bao lấy bàn tay nhỏ bé của thiếu niên, nghiêng đầu, ánh mắt thẳng tắp dừng ở trên gương mặt thiếu niên ngủ say, đôi mắt thâm thúy sâu thẳm hình thành nên mảnh đất bí ẩn khó có thể nhìn trộm, chỉ có khi người đánh xe tạo nên xóc nảy làm thiếu niên tả hữu lay động, lớp ngụy trang bình tĩnh vô ba (không gọn sóng) kia mới có thể xẹt qua một tia sơ hở vô pháp che giấu.

Nam nhân lập tức vươn tay ổn định thân thể thiếu niên, khẽ cau mày rồi lại bắt hảo quát lớn thủ hạ bên ngoài thùng xe chiếu theo mệnh lệnh đánh mã. Than nhẹ một tiếng, nam nhân đơn giản đem thiếu niên ôm ở trên đùi ổn thỏa vây trong lòng ngực.

Hắn bĩu môi, có chút ê ẩm nói thầm: “Dùng như bảo bối vậy sao? Cũng không phải chén thủy tinh phải cẩn thận nhẹ đặt phòng chấn động!”

Xe ngựa chậm rãi phóng hoãn tốc độ, một thị vệ ngụy trang thành tùy tùng bình thường ruổi ngựa đi đến bên cửa sổ mã xa dò hỏi: “Chủ thượng, sắp vào đêm, chúng ta là đến trấn nhỏ phía trước tạm qua một đêm hay là suốt đêm chạy đi?”

“Suốt đêm chạy đi!” Nam nhân trầm ngâm trong chốc lát nói. Tiểu Cẩn Du tình huống nguy cấp, không chịu được kéo dài nữa!

“Dạ!”

Xe ngựa lại gia tốc, thẳng tắp băng qua trần nhỏ duy nhất trong phạm vi trăm dặm, hướng về đường chân trời che kín lửa đỏ của ánh nắng chiều chạy đi.

Đến đêm, trời lại nổi lên mưa to, vùng sơn dã tối đen không có chỗ nào có thể tránh mưa, bọn họ không thể nghỉ chân mà chỉ có thể đội mưa đi tiếp. Hai bên cây cối bị mưa giông đánh cho lay động ào ào, đường cũng bởi vì mưa to cọ rửa mà trở nên lầy lội trơn trượt, vó ngựa lắc lư lão đảo bước vào vũng bùn, tập tễnh lôi kéo thùng xe đi về phía trước.

Hắn đi đến bên cửa sổ, có chút hoảng loạn đối với cơn mưa to tầm tã không hề có ý ngừng rơi bên ngoài. Phóng nhãn nhìn lại đều là một mảnh hắc ám, thế giới không có nửa điểm ánh sáng giống như không gian tràn ngập tuyệt vọng và hư vô, không có điểm khởi đầu không có điểm kết thúc mặc người hành tẩu vĩnh viễn không ngừng nghỉ!

Vài thị vệ mặc vào áo tơ ruỗi ngựa đem xe ngựa vây chung quanh bảo hộ, thị vệ đánh xe ngựa ở phía trước mang theo lưu ly đằng (đèn lưu ly) cũng từ trong ánh sáng mỏng manh lộ ra mà cẩn thận dò đường.

Hắn quay đầu lại, đột nhiên phát hiện nam nhân đang nhìn không chuyển mắt về phía này, cho dù biết tầm mắt đối phương là xuyên thấu qua mình rơi vào trên bố liêm, nhưng khi cùng nam nhân bốn mắt nhìn nhau, trong lòng hắn vẫn là nhin không được đánh cái bất ngờ, trên mặt cũng không ngăn được trở nên khô nóng.

Bỗng nhiên, thùng xe lão đảo một cái hướng một bên oai (lệch) đi.

Nam nhân sắc mặt trầm xuống, vội vàng ôm chặt nhân nhi trong lồng ngực cuộn chặt trong chăn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Y không vui trầm giọng hỏi.

“Thuộc hạ đáng chết, làm cho chủ thượng ngài bị sợ hãi!” Người bên ngoài xe vội vàng hồi bẩm, “Là bánh xe rơi vào vũng bùn! Chúng ta đang chuẩn bị đem xe kéo lên, thỉnh chủ thượng chờ một lát!”

Thị vệ đánh xe nhảy xuống đi đến đằng trước kéo ngựa, vài thị vệ ở phía sau đồng thời dùng sức, nhưng bắt đắ dĩ bùn đất vẩy bên chân bánh thật sự quá dày và mềm, bánh xe vừa lăn lên lại sụp xuống, đến nỗi vũng bùn nguyên bản còn chưa tính là lớn đã bị bánh xe nghiền đến càng lúc càng lớn rộng .

Nam nhân sớm đã không kiên nhẫn sau khi đem thiếu niên ổn thỏa đặt ở đệm chăn liền mở ra sương môn đi ra ngoài.

Nhìn thấy chủ tử đi ra, một thị vệ vội vàng tiến lên đỡ tẩn (bung dù).

Nam nhân nhìn nhìn vũng bùn, sau đó phân phó bọn họ đi khiêng tảng đá có chút dẹt đến.

“Đem tảng đá đặt ở phía trước bánh xe.” Nam nhân phân phó nói.

Bọn thị vệ vội vàng nghe theo, nhờ có hòn đá làm điểm tựa tăng lớn độ cứng cũng tăng lên lực ma sát, bánh xe dưới sự tề tâm hiệp lực của người và ngựa rất nhanh được kéo lên.

Khi chuẩn bị tiếp tục xuất phát, trận thế của mưa cũng yếu bớt không ít. Y bào của nam nhân chẳng qua là vừa đứng một chút ở bên ngoài cũng đã ướt đầm.

Hắn mặt đỏ tai hồng nhìn nam nhân đang ở trước mặt mình cởi ra tất cả trang phục lộ ra thân hình tinh tráng kiện mỹ, sau đó lại cử chỉ tao nhã ở trước mặt mình mặc y tú.

“Xong rồi, xong rồi, nguyên lai ta có sở thích rình coi!”

77. Q.3 - Chương 13

Đến khi cơn mưa to hoàn toàn ngừng lại thì ngày đã tăng sáng, người trong chuyến đi mang theo hành trang ướt sũng phi qua một đạo sơn lĩnh, rốt cục thấy được một thôn trang nhỏ hơn mười hộ nông trại tụ cư mà thành. Thị vệ giục ngựa tiến lên, thuê một hộ nông trại thoạt nhìn hơi chút sạch sẽ trong đó.

Người trong núi vốn là trời sinh tính nhiệt tình, cho dù không cấp ưu đãi gì thì bọn họ cũng sẽ thịnh tình khoản đãi, huống chi chuyến đi này người ngoại lai trả lại cho bọn họ thù lao một thỏi bạc, cho nên chủ nhà lại ân cần mà đem ốc xá quét sạch một trận, đem phòng ngủ chỉ có ba gian toàn bộ đưa cho khách nhân.

Việc này Hoành Húc chỉ dẫn theo sáu thị vệ, cho nên ba gian phòng ngủ vẫn là miễn cưỡng có thể ngủ.

Thị vệ từ trước lúc Hoành Húc tiến vào đã đem đệm chăn mang theo mùi ẩm hôi trên giường bỏ xuống dưới, đem sàng đan (đệm giường) cùng chăn lông phủ lên trên.

Hoành Húc phủ cảm bị (áo ngủ bằng gấm) đem người trong lòng ngực đặt trên đệm, lau lau mồ hôi trên trán thiếu niên, nhũ mày vén lên sợi tóc dính ở trên da thịt óng bạch (trắng trong suốt) của y. Bởi vì đêm qua mưa rơi trời lạnh nên Hoành Húc ở trên người thiếu niên bỏ thêm mấy tầng đệm chăn, ai ngờ quá ngộp nên xuất mồ hôi thế này! Hiểu được y cực yêu sạch sẽ tối chịu không nổi vị mồ hôi thấp dính, hơn nữa mỗi ngày nhất định phải tắm rửa, cho nên Hoành Húc hương thị vệ bên ngoài cửa phân phó: “Đi nấu chút nước ấm đến.”

“Dạ, chủ thượng!”

Chỉ chốc lát sau, công cụ mộc dục liền chuẩn bị thỏa đáng. Hoành Húc xua tay cho lui thị vệ, sau đó đi đến bên giường giúp thiếu niên cởi xuống xiêm y.

Tầng tầng y bào rơi ra từng mảng ở trong mắt hắc xem ra từng là một loại thị giác dụ dỗ lẫn phiền tình tới không rõ đánh sâu vào, nhưng lúc này, hắc lại chỉ là tâm không loạn cõi ra y khẩu kết đới (nút áo và thắt lưng) rườm rà, chậm rãi đem thân thể hoàn mỹ của thiếu niên từ trong tầng tầng trói buộc giải phóng ra.

Trong dục dừng rộng thùng thình, Hoành Húc đem thiếu niên vòng ở trong khuỷu tay, lấy táo đậu (hạt tằm rửa như bồ kết) hương thanh mộc ở trên mái tóc mềm mại đen bóng nhẹ nhàng xoa nắn.

Trong lớp hơi nước bốc cao, hai má của thiếu niên nhiễm thượng một tầng hồng nhạt trong suốt, trên hàng mi thật dài ngưng vài giọt nước, cánh môi tái nhợt cũng phớt lớp anh hồng nhu lượng (sáng bóng mềm mại).

Tay đang xoa tóc không tự chủ được dừng lại, Hoành Húc gắt gao nhìn hai cánh môi mỏng khiến người muốn hái kia, rốt cục cúi đầu hàm trụ mút vào khiến hàm răng hé mở, đầu lưỡi lướt qua lợi cuốn lấy cái lưỡi đang thuận theo mà triển miên. Tiếng nước sách sách cùng hơi thở gấp gấp hình thành một đạo lá chắn ái muội nhất, đem hai người chặt chẽ trói buộc ở giữa, tình dục chậm rãi ấm lên từ giữa da thịt thiếp hợp cọ sát như một loại được nung kêu gào thẳng đến bụng.

Tham luyến liếm lộng đôi môi mềm mại, nhân thần mê ly như là đang hưởng thụ mỹ vị thế gian không gì sánh kịp. Hoành Húc siết nhanh phần eo thiếu niên, làm cho y chặt chẽ dán trong ngực mình, nộ hôn nóng cháy sau một phen bồi hồi trên môi kéo dài tới phần cổ trắng nõn, đầu lưỡi phác họa xương quai xanh tinh xảo, phiền tình mút vào tấm ngực như óng ngọc, giống như giáo đồ Tây Vực, cẩn thận mà thành kính nhắm nháp mỗi một tác da thịt.

Muốn y! Lập tức muốn y!

Ý niệm trong đầu khó có thể ngăn chặn này như lửa cháy đổ thêm dầu kích động dục vọng nơi đáy mắt Hoành Húc, cái hôn liên tục mềm nhẹ cũng trở nên xâm chiếm cuồng nhiệt, nhưng khi tấm mắt chống lại mi mắt đang nhắm chặt kia, đột nhiên tất cả động tác đều im bất mà dừng lại! Ngay cả tình dục đang điên cuồng kêu gào một giây trước cũng đột nhiên đông cứng!

Hoành Húc có chút ngạc nhiên nhìn thiếu niên trước mặt bị chính mình biến thành một mảnh ứ ngán, như thế nào có thể còn làm như vậy? Như thế nào có thể dưới tình huống y không phải là tự nguyện mà lại xâm phạm y? Vừa nghĩ tới vẻ mặt thống khổ cùng nước nở rên rỉ của y, còn có tình cảnh máu chảy đầm đìa lần đó, Hoành Húc vừa nghĩ mà sợ vội vàng rút ra khoảng cách hai người, đem bọt trên tóc thiếu niên rửa sạch sau đó đưa y bọc bằng cảm bị.

Lúc này ngày đã hoàn toàn sáng, Hoành Húc một đêm chưa chớp mắt không khỏi cảm thấy có tia mệt mỏi, nhưng hắc vẫn dùng nội lực đem tóc thiếu niên hong khô sau đó lên giường nghỉ ngơi.

78. Q.3 - Chương 14

Trong hoàng cung Sở Kinh ——

Sở Kinh vương Hoành Húc vì long thể không khoẻ nằm trên giường tĩnh dưỡng, trừ thủ tịch y quan Lí thái y có thể tự do xuất nhập cung Minh Tiêu ra, những người khác đều đồng dạng không được diện kiến.

Tin tức này vừa truyền ra lập tức làm cho cả triều văn võ nổi lên nghi ngờ.

“Người nói, bệ hạ luôn luôn long thể an khang, như thế nào lập tức liền ngã bệnh chứ?”

“Cũng không hẳn! Ta nghe Lương thượng thư nói hôm qua khi bệ hạ ở ngự thư phòng thì bỗng nhiên té xỉu!”

“Thật có chuyện này ư?”

“Bệ hạ đến tột cùng nhiễm phải bệnh gì? Có nặng lắm không?”

“Bệ hạ nhiễm phong hàn, mặc dù không nghiêm trọng, nhưng bởi vì quá độ vất vả, thể xác và tinh thần mỗi một cho nên cần tĩnh dưỡng!”

“Nga, Hứa đại nhân như thế nào biết được!”

“Cái này, ta cũng là nghe Trâu thừa tướng nói!”

“Xem ra chúng ta cần cầu kiến bệ hạ.”

“Vương đại nhân, ta thấy chúng ta vẫn là thôi, sáng nay ngay cả Lý tướng quân cầu kiến đều cho Lãm công công cản lại!”

Bên trong điện bọn quan viên tam tam lưỡng lưỡng (= tốp năm tốp ba) tụ cùng một chỗ liên hệ tin tức, điện đường to như vậy tràn ngập thanh âm nói chuyện ông ông ông ông cứ như chợ bán thức ăn.

“Khụ khụ!” Bỗng nhiên vang lên một tiếng hắng nhắc nhở.

Quan viên ở đây không khỏi hướng cửa điện nhìn lại.

“Khánh vương gia!” sau khi thấy rõ người tới, một đám người đang đứng chờ đồng loạt ủa lên, “Nghe nói bệ hạ thân thể bất an, không biết...”

“Đa? Hoàng huynh bị bệnh? Sao ta không biết? Chuyện khi nào? Ngày hôm qua thấy hắc không phải còn sinh long hoạt hổ sao? Không được, ta phải đi xem một cái!” Hoành Khánh ngạc nhiên kêu, vừa nói xong liền nhanh chân chạy, chỉ lưu lại một dư ảnh cho đám văn võ quan viên còn chưa nói được vài câu vẫn còn đang duy trì trạng thái chấp tay! (nói không kịp thở ==)

“Hoàng huynh, hoàng huynh ——”

Nghe thấy thanh âm, Lãm Đức đứng ở cửa đại điện nổi lên một trận đau đầu.

“Ai yêu, tổ tông của ta!” Lãm Đức vội vàng nghênh đón phía trước ngăn Hoành Khánh đang liên tiếp hướng vào trong, cười bồi nói, “Vương gia, bệ hạ long thể không khoẻ, nay không tiếp kiến bất luận kẻ nào, thỉnh ngài dừng bước!”

“A? Hoàng huynh bệnh nghiêm trọng như vậy? Cứ nhiên không xuống giường được?” Hoành Khánh trừng lớn ánh mắt ôm chặt cánh tay Lãm Đức nói, “Mau, mau dẫn ta đi xem, hoàng huynh, hoàng huynh!”

“Ai ô uy, Vương gia, ta không phải nói ý đó!” Lãm Đức bị Hoành Khánh xả (kéo) đến thất tha thất thểu vào trong, “Bệ hạ hết thấy đều mạnh khỏe chỉ là hiện nay đang nghỉ ngơi, ngài..”

Nói còn chưa xong, bên này Hoành Khánh đã đẩy ra đại môn tử cung.

“Hoàng huynh?” Đè thấp thanh âm thăm dò kêu lên.

Trong điện rộng lớn, một tôn kim thú lượn lơ huân hương an thần, sa mạn phía sau bình phong tử đàn điều hoa rũ xuống mơ hồ có thể thấy được một nhân ảnh đang nằm.

“Khánh vương gia, bệ hạ thật vất vả mới ngủ được, ngài trước tiên ở bên ngoài điện chờ được không?” Lâm Đức nén một thân mồ hôi lạnh, sợ Hoành Khánh sẽ bỗng nhiên tiến lên vén sa mạn, thị vệ nằm bên trong tuy rằng dịch dung thành bộ dáng bệ hạ, nhưng khí thế cùng ánh mắt cũng không thể dịch dung được! Nếu bị Khánh vương gia nhìn ra sơ hở, vậy cũng chẳng khác nào toàn bộ người trong kinh thành đều biết bệ hạ của bọn họ giả bệnh lên xuất cung!

Hoành Khánh còn muốn rướn cổ lên nhìn, hù đến Lâm Đức vội vàng dùng thân mình ngăn trở tầm mắt của hắn, rốt cục nửa đẩy nửa đỡ đưa hắn đi ra ngoài.

Bên trong phủ đại hoàng tử Bắc Linh tại kinh thành ——

Một con bồ câu đưa tin trải qua đường xa lặn lội nghiêng ngả lão đảo từ trên không bay vào trong sân đáp lên khung cửa sổ rộng mở, phịch vài tiếng hạ cánh mới đứng vững.

Năm ngón tay thon dài miễn cưỡng đưa qua, đem quyển tử (cuộn giấy) trói ở bên chân bồ câu tháo xuống.

Sau khi mở ra đọc xong, hai cánh môi mỏng như hai phiến đao của người nọ bỗng nhiên câu ra một mặt cười tà khí.

“Ha ha, nhìn xem lần này ngươi còn chạy trốn được không?”

79. Q.3 - Chương 15

Hoành Húc chỉ ở lại thôn kia nghỉ ngơi đến trưa liền hạ lệnh tiếp tục chạy đi, bọn thị vệ lĩnh mệnh xuất roi thúc ngựa đi đến quan đạo. So với đường nhỏ khanh oa bất bình (nói cho hiện đại hóa thì là nhiều ổ gà không bằng phẳng), quan đạo rộng mở bằng phẳng xe ngựa chạy lên cũng tự nhiên thông thuận một chút!

Trong thùng xe, Hoành Húc đang dùng khăn tay thấm nước trà nhuận thấp (thấm ướt) đôi môi hơi khô nứt của thiếu niên.

Chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng kêu cứu của nữ tử.

“Cứu mạng, cứu mạng a.. buông, cứu mạng ——”

Hoành Húc không vui nhíu mày.

“Chủ thượng, ” thị vệ đánh xe không khỏi chậm lại tốc độ, “Một cô nương gặp phải lưu manh, bọn họ đang đùa..đùa giỡn nàng.”

“Đánh xe!” Người bên trong thùng xe lạnh lùng đánh gãy lời của hắn.

“Chúa.. chủ thượng!” Nếu là ngày thường, thị vệ tuyệt không dám cãi lại mệnh lệnh Hoành Húc, nhưng hiện nay, mắt nhìn vài đại hán khuôn mặt đáng khinh đang ở trên người cô nương kia giở trò, thị vệ tuổi trẻ không khỏi trở nên bất bình.

“Chẳng lẽ ngươi muốn kháng mệnh sao? Đánh xe!” thanh âm Hoành Húc lập tức lạnh thêm vài phần. Nữ tử này thật sự kỳ quái! Bị người đùa giỡn còn có thể hô to đến trấn định như vậy?

” ...Dạ, chủ thượng!” Thị vệ liếc qua ... Bắt buộc chính mình chuyên tâm đánh xe.

“A —— cứu mạng, cứu ta, các người như thế nào có thể thấy chết mà không cứu?” Tên nữ tử kia khéo mắt liếc thấy đoàn người này cư nhiên làm như nhìn không thấy, không khỏi liên tục kêu lên. (chọn nhằm kịch bản rồi = =)

“Hắc hắc, người kêu cũng vô dụng, hôm nay hảo hảo bồi nhóm anh em ta đi, chúng ta cam đoan sẽ cho người khoái hoạt đến cực tận cực tử! Ha ha ha ha ——”

“Huynh đệ, bắt lấy tay nàng, đừng làm óng tay nàng vễ loạn!”

“Tê” Tiếng y phục bị xé rách kích thích thần kinh căng thẳng của thị vệ, chỉ thấy hấn rút cục nhìn không được vọt người một cái, thẳng tắp dừng ở trước mặt mấy tên lưu manh kia, tiếp theo nhắc chân hung hăng đảo qua, đá tất cả bọn họ ngã ở vài thước xa.

Quay đầu lại, thấy xiêm y nữ tử bị xé một mảng, thị vệ vội vàng cởi ra ngoại sáo của mình khoác ở trên người nàng.

“Hừ, coi như ngươi còn có chút lương tâm!” Nữ tử hừ mũi nói lầm bầm nắm chặt ngoại sáo của hấn.

Thị vệ có chút xấu hổ hướng nàng chấp tay, “Vâng, cô nương xin bảo trọng, tại hạ cáo từ!”

Vài thị vệ khác thấy hấn cư nhiên dám cãi lại mệnh lệnh chủ tử một mình cứu người, không khỏi thay hấn lo lắng!

“Thuộc hạ đáng chết, thỉnh chủ thượng trách phạt!” Thị vệ tuổi trẻ vẻ mặt thản nhiên quỳ gối bên ngoài thùng xe thỉnh tội.

“Này, ta nói này, ngươi hiểu cái gì là dưới gối nam nhi có hoàng kim hay không nha, ‘phốc thông’ một tiếng liền quỳ xuống, lại còn vẻ mặt anh dũng chịu chết, cứu người chẳng lẽ chủ thượng của ngươi còn có thể giết người sao, nếu thật sự là như vậy, vậy hấn cũng không tránh khỏi rất không nói lý quá tàn bạo!” Nàng kia thấy thế đi tới giọng điệu chanh chua nói.

Trong thùng xe, Hoàn Húc sắc mặt âm trầm.

“Lớn mật!” Thị vệ gấp lên vội vàng quát lớn, nhưng khi nhìn lên thấy biểu tình nàng có chút kinh ngạc ủy khuất lại không khỏi nén lại thanh âm, “Chuyện của ta và ngươi có liên quan, ngươi vẫn là đi thôi!”

“Ngươi thật sự là khối cọc gỗ!” Nữ tử mày liễu thoáng nhíu眉头 nhìn hấn nói.

“Nói đủ rồi?” Hoàn Húc áp chế tức giận muốn phát tác trầm giọng nói, “Nói đủ rồi thì đứng lên đánh xe!”

Không thể tưởng được chủ thượng dễ dàng như vậy liền từ bỏ khiến thị vệ thoáng chốc sửng sốt, lập tức vội vàng đứng lên, theo lời nhảy lên xe giục ngựa tiếp tục chạy đi.

Đi được vài thước mới chợt nhớ tới mình còn chưa cùng cô nương kia nói lời từ biệt mà! Thị vệ lại quay đầu, quả nhiên thấy cô nương kia vẫn đứng ở tại chỗ nhìn bên này.

Nữ tử thấy hấn khó xử hướng về mình lắc lắc mã tiên (roi thúc ngựa), bên môi bỗng nhiên tràn ra một nụ cười không rõ ý.

Đoàn người ngay khi mặt trời lặn đã tiến đến Lộc Ngụ thành cách xa kinh thành trăm dặm.

Đợi cho thị vệ chuẩn bị xong hết thấy, Hoàn Húc mới ôm lấy thiếu niên trên giường đi ra thùng xe.

Nam tử anh tuấn mà khí thế bức người ôm một thiếu niên tinh tế mà nhu thuận, tổ hợp như vậy không thể nghi ngờ sẽ nhận hết ánh mắt của mọi người, đặc biệt khi ở giữa tổ hợp có quan hệ ái muội này còn đồng thời xuất hiện sáu hộ vệ trẻ tuổi tuấn tú. Khi bọn họ bước vào cửa khách điếm, lập tức trở thành tiêu điểm ọi người chĩa vào.

Nhân nhi chôn ở khuỷu tay khiến cho từng lớp tóc đen chặn hơn phân nửa mặt, nhưng vẫn có thể thấy được cái cằm ngọc sắc cùng nửa vùng cổ thon nhỏ óng ánh bạch lộ ra. Da như ngưng chi (dầu mỡ đông->da thịt trắng mịn), cổ như tù tề (nhộng non-> vì màu nó trắng nõn nên được ví với cổ), có thể đoán đó là một tiểu mỹ nhân!

Dọc theo đường đi liên tiếp tầm mắt phóng đến trên thân của người trong lòng ngực làm cho thần sắc Hoàn Húc một trận âm chí (hung ác nham hiểm). Thị vệ hiểu ý vội vàng xúm lại tả hữu ngăn cách tầm mắt không cho hảo ý hoặc giả là ái muội này.

“Khách quan, đây là phòng ngài muốn!” Chương quỳ ân cần dẫn Hoàn Húc đến trước một gian sương phòng hạng nhất.

“Được rồi, người đi xuống trước đi, nơi này tạm thời không cần người tiếp đón!” Một thị vệ hướng hần nói.
“A, nga, hảo, khách quan nếu cần gì xin cứ việc phân phó, tiểu nhân trước đi xuống !” Chưởng quầy cúi người lui ra ngoài.

“Chủ thượng, đây là sương phòng của ngài và công tử, chúng ta ngay tại bên cạnh!”

“Ân!” Hoành Húc gật gật đầu.

80. Q.3 - Chương 16

Nguyệt quang thương lãnh mang theo hơi lạnh đặc hữu trong đêm khuya, lặng yên không một tiếng động xuyên qua cửa sổ nửa khép đi tới bên giường. Hần nhàm chán ngồi ở trên khung cửa sổ, hai chân giắt bên ngoài, chống cằm nhìn màn trời giống như nhiễm một tầng sương sắc.

“Ai!” lần thổ dài thứ mười ba, “Có thể ngủ thật sự là hạnh phúc nga! Nhưng vì cái gì ta đã vài ngày không biết mệt nhọc chứ?”

“Ai! Không biết nữ quý dong dài kia hiện tại đang làm gì! Có thể nào đang giận ta không cáo mà biệt hay không?”

Đang lúc hần miên man suy nghĩ, bỗng nhiên một đạo bóng đen phụt chốc từ bên cửa sổ lóe qua, tốc độ nhanh đến mức chẳng qua là nháy mắt liền không có bóng dáng.

Ách, cái kia, giống như, có người——”Sưu” một tiếng từ trước mắt bay qua nha!

Còn chưa có từ trong giấc lãng phục hồi tinh thần lại, tiếp theo lại thấy cửa sổ phòng bên cạnh “Sưu sưu” nháy ra hai bóng người, động tác cũng không chút nào kém cỏi vọt người nhảy lên nóc nhà phi thân đuổi theo phương hướng người nọ rời đi.

“Oa! Tây Môn Xuy Tuyết (1 trong 4 cao thủ trong Lục Tiểu Phụng) a!” Hần lẳng lẳng gương lớn miệng.

“Hừ!” Sau tai bỗng nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh.

Đột nhiên quay đầu lại, lúc này mới phát hiện nam nhân không biết từ khi nào đã tới đến phía sau mình, mà hần cứ như vậy quay người lại, khoảng cách bốn phiến môi chỉ gần như một ngón tay liền tiếp xúc!

Lần đầu tiên quan sát gương mặt nam nhân ở khoảng cách gần như vậy, nhãn mâu nheo lại nhìn ra ngoài song cửa giống như đâm lầy chỉ cần vừa chạm sẽ chìm đắm trong đó. Đôi mi tà tứ nhập tấn, cái mũi anh tuấn cùng bạc thân khê mân, đường cong gương mặt kiên nghị như lưỡi đao nổi bật dưới ánh trăng càng nhiễm thượng một tầng trắng mịn giống như pho tượng.

“Chủ thượng?” Ngoài cửa truyền đến tiếng hỏi của thị vệ.

“Tiến vào.” Hoành Húc xoay người nói.

Thị vệ đẩy cửa đi vào phân biệt ở hai bên ôm quyền trả lời: “Chủ thượng, có người thân phận bất minh đột nhập khách điểm trong đêm! Thập tam cùng Thập tứ đã theo đuổi truy tung, trước mắt cũng chưa rõ ràng có phải hướng về phía chúng ta hay không.”

Hoành Húc trầm mặc một lát, lên tiếng: “Chờ bọn hần trở về sẽ rõ!”

Vừa mới dứt lời, liền thấy một người từ trên mái hiên nhảy xuống, từ cửa sổ xoay người vào bên trong, quỳ một gối ôm quyền nói: “Chủ thượng!” Người này đúng là Thập tam mới vừa rồi rượt theo truy tung.

Thị vệ điểm lên ngọn đèn, Hoành Húc ngồi trên hồng mộc y (ghế gỗ lim) nhìn Thập tam hỏi: “Tình huống như thế nào?”

“Thuộc hạ vô năng!” Thập tam thần sắc hổ thẹn.

Công phu của hần cùng Thập tứ ở trong đám thị vệ hoàng cung đã xem như cao thủ, nếu đặt ở giang hồ mà nói danh tiếng sẽ không xếp phía sau, nhưng không nghĩ tới võ công tu vi của hắc y nhân kia càng ở phía trên bọn họ! Cho dù hai người đã sử ra toàn lực đuổi theo, đối phương vẫn có thể cùng bọn họ rút ra

khoảng cách trăm mét, cuối cùng lại đánh mất người! Đang lúc bọn họ tức giận dị thường, bỗng nhiên lại phát hiện bóng dáng đối phương, hơn nữa lần này lại là hai tên Hắc y nhân!

Vì thế hắn cùng Thập tứ phân công nhau hành động, khi hắn đột nhiên cảm thấy không thích hợp thì chính mình đã đuổi theo Hắc y nhân kia nhiều thành chạy vài vòng! Phát hiện này làm cho hắn vừa sợ vừa giận, nguyên lai đối phương căn bản là không đem hắn để vào mắt lại còn đem hắn biến thành hầu tử mà trêu chọc!

“..Sau đó thuộc hạ quay trở lại!” Thập tam nói xong cúi thấp đầu xuống!

Hoành Húc nghe xong hồi thoại (lời thuật lại) rất không vui, trước không đề cập tới thị vệ của mình sơ sót đến mức bị người đùa giỡn xong mới phát giác, hiện nay khiến hắn chú ý chính là đối phương đến tột cùng là người nào, hơn nữa bọn họ làm như vậy đến tột cùng có mục đích gì! Chẳng lẽ chỉ là vì một hồi đùa diễn? Nếu như vậy cũng không tránh khỏi quá vô căn cứ! Nhưng nếu là có ý đồ khác, đối phương lại vì sao phải làm ra hành động rõ ràng là giả thảo kinh xà (lay cổ động rắn) này?

Đang lúc Hoành Húc nhíu mày trầm ngâm, Thập tứ đã thở hồng hộc trở lại, Thập tứ này chính là thị vệ đánh xe niên kỉ thấp kia.

“Chủ thượng, thuộc hạ đáng chết! Người đã đánh mất!” Chỉ thấy lúc này trên gương mặt khó xử của hắn tràn đầy biểu tình phụ trọng thác.

Bọn thị vệ cúi đầu đứng thẳng, bọn họ thật sự không có dũng khí ngẩng đầu thừa nhận tầm mắt băng lãnh đến thâm trầm của người phía trên.

Bên trong lâm vào một trận tĩnh mặc tra khảo nhân tâm.

Bỗng nhiên trên giường truyền đến vài tia dị động. Hoành Húc vừa nghe bỗng chốc đứng lên, đi đến bên giường vén sa trường nhìn xem.

“Đáng chết!” Hoành Húc cắn răng mắng.

Thiếu niên trên giường lại độc phát! Lần này ngay cả thân thể cũng bắt đầu run rẩy! Hoành Húc biết, này đã là giai đoạn thứ hai độc phát tới gần thời kì cuối. Nếu còn giải không được độc... Hoành Húc không dám tưởng tượng tới cảnh tượng khi đó.

“Đem kim châm cứu đến, đâm vào huyệt Thiên Trung của y!” Hoành Húc mặt lạnh lùng rất nhanh nâng dậy thiếu niên đang run rẩy không ngừng, vận chưởng dán lên huyệt khí hải của y, nội lực cuộn cuộn không ngừng chuyển trấn áp khí tức sôi trào không chịu lắng trong cơ thể y.

Hắn ngoan ngoãn đứng ở một bên, ánh mắt thỉnh thoảng qua lại ở trên gương mặt tràn đầy vết máu của thiếu niên cùng vẻ mặt ục ục (thâm trầm đè nén) trầm mặc của nam nhân mà bản khoản.

Lần này ước chừng dùng thời gian một nén nhang mới khiến cho thiếu niên an ổn xuống. Nhìn thấy gương mặt sau khi lau sạch vết máu liền lộ ra vẻ tái nhợt như tờ giấy, hắn không khỏi thở dài: “Ta thấy người không phải chết vì độc phát mà là chết vì mất máu quá nhiều!”

81. Q.3 - Chương 17

Theo Ảnh la hồi báo, trước mắt “Thánh được thủ” đang lưu lại Đạt Khất thành bên cạnh Sở Kinh, muốn tới Đạt Khất thành cả ngày nắng gắt trần ngập hoàng sa (cát vàng) cách xa kinh thành ngàn dặm này, đơn kỵ cũng không ít hơn mười ngày chứ nói chỉ là xe ngựa!

Hướng hồ trải qua chuyện tối hôm qua, Hoành Húc đã thập phần rõ ràng — bọn họ không thể tiếp tục trì hoãn! Nọc độc sắp sửa đánh vào tâm mạch, mỗi phần trì hoãn sẽ tăng thêm phần nguy hiểm! Tối hôm qua màu đỏ tươi rõ ràng ở trước mắt cùng sự hỗn loạn của khí tức mặc kệ hắn như thế nào ngăn chặn cũng vô pháp thuận lợi ổn định, cảm giác bị thất bại bất lực giống như một móc câu lợi khí hung hăng ngoan độc trở mình xoáy vào tim của hắn, nhưng hắn lại chỉ có thể trở mắt nhìn sinh mệnh vốn đã thoi thóp không còn mấy từ trên thân tâm ái không ngừng hút ra, tiếp đó bạo phát tán loạn; hai mắt Hoành Húc đỏ ngầu,

gắt gao đem thiếu niên ôm ở trước ngực, hẳn không thể dễ dàng tha thứ loại ăn mòn vô lực cứu vãn này, hẳn không thể dễ dàng tha thứ sinh mệnh từng tràn đầy sức sống biến thành một khối thi thể cứng ngắt!

“Dừng xe!” Ngự khí giận dữ đã mất đi trầm ổn cùng trấn định vốn có trong ngày thường của hắn. Thập tứ vội vàng kéo trụ dây cương.

“Hu ——”Thị vệ ở một bên cũng ghìm ngựa dừng lại, không rõ ý nhảy xuống lưng ngựa ôm quyền hỏi: “Chủ thượng có gì phân phó?”

Hoành Húc đi ra thùng xe quét mắt nhìn bọn họ một cái, “Bỏ mã, đổi sang thủy lộ!”

Bọn thị vệ nghe vậy cả kinh.

Mọi người đều biết, có thể đi qua Đạp Khắc thành cũng chỉ có một con sông Lục giang với danh xưng “Cửu khúc hồi tràng, vạn ác hiểm thang (né được chín khúc ruột, bụng vạn nguy hiểm)”, Lục giang tuy rằng có tuyến đường an toàn, nhưng bởi vì lòng sông của nó địa thế quá mức nghiêng, hơn nữa dòng nước chảy xiết, người bình thường sẽ không bí quá hoá liều lựa chọn Lục giang thủy lộ.

“Chủ thượng thỉnh nghĩ lại! Tuyến đường Lục giang rất nguy hiểm, chủ thượng ngài vạn kim chi khu thiết không thể lấy thân mạo hiểm!” Bọn thị vệ vội vàng khuyên nhủ.

Mặt Hoành Húc lộ vẻ sắc lạnh, Lục giang gian nguy hẳn sao lại không biết? Nhưng đi thủy lộ có thể so với đường bộ tiết kiệm không chỉ một nửa thời gian, đối mặt với hy vọng xa ngoài ngàn dặm cùng tình huống lửa sém lông mày, cho dù lấy thân mạo hiểm thì như thế nào? Chẳng lẽ muốn hắn trở mắt nhìn người trong lồng ngực độc phát thân vong sao?

“Chủ thượng, nơi này cách Đạp Khắc thành vẫn hơn bảy trăm dặm đường, nếu cứ theo tốc độ trước mắt của chúng ta chỉ sợ chưa tới mười ngày nửa tháng là đi không tới, nhưng tình huống của công tử không chấp nhận được trì hoãn nữa, cho nên, thuộc hạ cũng nhận rõ cùng đi thủy lộ!”

“Thập tứ!” Những thị vệ khác kinh ngạc kêu lên, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ ra Thập tứ luôn luôn hàm hậu ít nói cư nhiên sẽ ở thời khắc này mà nói nhiều lời không nên nói thế này!

Có người hướng về, này không thể nghi ngờ khiến quyết định của Hoành Húc thêm kiên quyết.

“Tốt lắm, các người chớ nhiều lời, tâm ý của ta đã quyết!” thần sắc Hoành Húc thoáng lạnh nói, “Tức khắc đi thủy lộ!”

Lục giang hiểm ở chỗ đường sông của nó khúc chiết, khuyến xỉ (răng nanh) uốn lượn làm cho chỗ rẽ thủy vực tích tụ rất nhiều nê sa (chất nhầy), hình thành nên khu đất bồi nước cản trở ngại đường đi, mà lòng sông mỗi chỗ bị trũng lại khiến cho vận tốc dòng nước quá lớn, làm cho con thuyền khó có thể nhanh chóng chuyển bánh lái.

Nếu muốn thuận lợi đi hết, vậy không thể không tìm một thuyền phu cùng vài nam tráng tuổi trẻ hữu lực đối với con sông này thập phần quen thuộc trợ giúp! Mà bến tàu bên bờ sông trừ bỏ cung cấp thuyền ra thì chính là người dẫn đường!

Đoàn người đi vào bến tàu, sau khi Hoành Húc thuê một chiến thuyền lại thuê thuyền phu có kinh nghiệm cộng thêm bốn đại hán hữu lực, lập tức hạ lệnh giương buồm xuất phát.

Thuyền phu tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào hướng đi con sông, thỉnh thoảng hạ chỉ lệnh quẹo trái hoặc quẹo phải, bốn đại hán xích cổ “Yêu a yêu a” chuyển bánh lái.

Trong khoang thuyền, Hoành Húc ôm lấy thiếu niên nhắm mắt dưỡng thần.

Bên ngoài khoang thuyền, sáu gã thị vệ phân biệt bốn phương lưu ý tình huống quanh người.

Giữa không trung, một con chim ưng đang vòng quanh con thuyền giương cánh thăm dò.

Bóng đêm dần dần dày hơn, trên màn trời không có ánh trăng, lớp lớp phồn tinh (đầy sao) tỏa rực ánh sáng kim trạch (vàng bóng) lạnh lẽo. Tán cây tùng lâm xung quanh trong đêm tối đen lại được bao phủ dưới lớp tinh quang nhuộm đậm một bầu không khí bất an khó hiểu.

Bọn họ đã ở trên sông đi hai ngày, sau khi vượt qua đoạn chướng ngại trùng điệp khúc chiết, con thuyền tiến nhập vào đoạn mặt sông tương đối bằng phẳng rộng mở. Nơi này cách Đạp Khất thành chỉ còn trăm dặm lộ trình !

Tuy rằng lòng nóng như lửa đốt, nhưng ban đêm thật sự không phải là thời cơ tốt để đi thuyền, cho nên Hoành Húc không thể không chấp nhận đề nghị của thuyền phu —— cập bờ đỗ thuyền!

Thị vệ gác đêm ở trên mạn thuyền bên lối đi nhỏ qua lại tuần tra.

“Thập tứ, còn chưa đến phiên của ngươi mà, sao lại ra đây?”

Thập tứ cười hắc hắc vuốt sau ót nói, “Ngủ không được, cho nên đi ra đi lại một chút!”

“Tiểu tử ngươi! Có lúc cho ngươi ngủ ngươi lại ngủ không được! Ta có thể nói cho ngươi biết, sau nửa đêm tới ngươi thay phiên cũng đừng một rã rời cho ta a!” thị vệ quen thân trêu ghẹo.

“Thôi đi, đại ca, tiểu đệ ta là cái loại người vô trách nhiệm này sao?”

“Hắc, ta phát hiện tiểu tử ngươi như thế nào có chút không giống? Ngày thường thật không thấy ngươi còn có thể múa mép khua môi!”

“Sao... như thế nào lại không giống? Ha hả, ta còn không phải Thập tứ nguyên lai sao!”

“Được rồi được rồi, ta hiện tại đang gác đêm không thể phân tâm, ngươi còn có thể trở lại khoang thuyền ngủ đi thôi, cho dù ngủ không được cũng đi nhắm mắt dưỡng thần cho ta!”

“Ân!” Thập tứ ứng một câu lại quay về trong khoang thuyền.

Đêm khuya, đang lúc ánh trăng rớt cục ở giữa khe núi mà mềm rũ xuống. Màn sao mờ hồ giống như thấy sĩ binh canh giữ bên tướng quân, bộc lộ một thân phong mang (khí thế), bóng dáng nghiêm chỉnh huấn luyện biến mất.

“Có thích khách! Bảo hộ chủ thượng!” Một tiếng hô a lập tức khiến người vốn đang say giấc phải tỉnh ngủ.

Cùng lúc đó, mười mấy Hắc y nhân thân thủ rất cao nhất tề từ dưới nước lặn trong tán cây vọt người rơi xuống mạn thuyền.

82. Q.3 - Chương 18

Nghe được đồng liêu la lên, những thị vệ khác nhanh chóng từ trên giường bò lên, “Sưu sưu” rút kiếm chạy ra.

Ngoài mạn thuyền đã có vài tên Hắc y nhân phi thân nhảy lên chỗ khoang thuyền của Hoành Húc.

“Thập tam Thập tứ, tức khắc đến khoang thuyền bảo hộ chủ thượng!” Thị vệ trưởng bị Hắc y nhân cuốn lấy không rảnh phân thân vội vàng thi lệnh, đồng thời giơ kiếm sắc bén hướng địch nhân công tới.

Người tới tổng cộng mười lăm người, võ công tu vi cùng bọn chúng tương xứng, nếu lấy hình thức một chọi một với đối phương là tuyệt không thể thừa dịp cơ hội, nhưng mắt thấy số lượng người của đối phương cũng là gấp hai nhân số bọn họ, trong lúc song phương hỗn chiến, thị vệ lấy một địch hai dần dần rơi vào thế yếu.

Hoành Húc mở cửa khoang thuyền, ngênh diện mà đến cũng là một lưỡi đao hàn quang băng lãnh, bởi vì liên tiếp mấy ngày không ngừng cuộn cuộn chuyển vận nội lực, mười thành công lực của Hoành Húc đã tiêu hao chỉ còn năm thành, khi hắn đối mặt thích khách dùng hết toàn lực xuất một kích không thể giống như dĩ vãng vận dụng nội lực đem người đánh văng ra, chỉ có thể liên tục lui về phía sau tiếp theo thân mình nghiêng sang một bên, khó khăn lắm mới né qua một kích trí mạng của đối phương, thừa dịp nháy mắt Hắc y nhân ngăn người ra vội vàng vận chuyển đưa gã đánh lui.

Còn chưa kịp thu chưởng, dư quang bỗng nhiên nhìn thấy một tên Hắc y nhân đã nhảy đến bên giường đang giờ kiếm muốn đâm xuống.

“Không ——” Hoành Húc hét lớn một tiếng, lập tức vận sức toàn thân phóng ra bàn tay câu thành vuốt thẳng đến cổ họng đối phương. Chiêu thức quá mức tàn nhẫn làm cho Hắc y nhân không thể không lùi kiếm ngăn cản.

Hoành Húc hai mắt đỏ sẫm, trong mắt bốc lên cuồng nộ bạo lệ cho dù là sát thủ thị huyết như mạng cũng nhìn không được sống lưng sinh lạnh.

Thế công rõ ràng muốn rút mạng làm cho Hoành Húc rút cục như nguyện một phen khấp (bóp) ở yết hầu Hắc y nhân cũng đưa gã gắt gao xụi ở góc tường, tiếp theo dưới ánh mắt kinh ngạc khủng hoảng của gã, đồ thủ (bàn tay giết người) đã xuyên thủng vào trong ngực gã, nắm lấy trái tim đang phanh phanh nhảy lên hung hăng mà bóp.

Đang lúc Hoành Húc đắm chìm trong huyết tinh giết chóc, bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng đau xót.

“Chủ thượng!” Thập tam rút cục thoát khỏi dây dưa phi thân vào kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng tiến lên đánh rút lưỡi đao còn muốn khảm sâu của tên đánh lén.

“Chủ thượng..” Thập tam thần sắc kinh hoảng đỡ lấy thân hình có chút không xong của Hoành Húc.

“...Ta không sao!” Hoành Húc đẩy ra tay hắn, “Lấy Bích chỉ kiếm của ta đến!”

“Dạ” Thập tam lại cùng địch nhân so qua mấy chiêu, sau khi trả giá đại giới bị chém mấy đao rút cục lấy được Bích chỉ kiếm đang đặt ở trên hình trụ.

Bỗng nhiên một người phá cửa sổ xông vào, nguyên lai là thị vệ trưởng đầy người vết thương. Hắn cùng với Thập tam cùng công kích mấy Hắc y nhân tiến đến xong vội vàng nói: “Chủ thượng, nguyên lai bọn họ còn có viện binh, nơi đây không nên ở lâu, ngài nhanh mang theo công tử nhảy sông rời đi đi!”

“Phanh đình ” Thập tứ vừa đánh vừa lui làm cho địch nhân tới gần trong khoang thuyền, “Chủ thượng, bọn họ nhân số rất đông, chúng ta sắp chống đỡ không được !”

“Thập tứ, nơi này chỉ có thương thế của ngươi là nhẹ nhất, ngươi chạy nhanh hộ tống chủ thượng rời đi!”

“Được”

Hoành Húc cùng Thập tứ ôm thiếu niên ẩn núp dưới bóng đêm lặng lẽ lên vào lòng sông, ba người dọc theo dòng nước phiêu xuống hạ du, tới khúc sông thoáng an toàn mới đi lên bờ.

Bên bờ là rừng lâm rậm rạp, tán cây ngăn cách lớp chảy của ánh trăng, trên nền đất thực vật dây leo sinh trưởng sum xuê lần lượt quấn quanh lên một đạo tường cao dựng thẳng “Cấm đi vào”.

“Dọc theo bờ sông đi!” Hoành Húc trấn định hạ lệnh.

May mắn sau khi đi đến hừng đông liền ra khỏi khúc sông rừng lâm tới được một mảnh đất thảo nguyên, hạ du của Lục giang là nơi tụ cư của dân du mục, may mắn gặp hoàn cảnh địa lý thủy phong thảo nhuận (mưa thuận gió hòa thực vật sinh trưởng tốt) cung cấp cho bọn họ cuộc sống đầy tài nguyên.

Ba người cả người chật vật xuất hiện, lập tức đưa tới những ánh mắt phi thường kinh ngạc của dân du.

“Tắc âm bạch nỗ (lời thăm hỏi ân cần của dân du mục)! ” Tộc trưởng mang theo tiểu hỏa (1 nhóm người) tuổi trẻ đi đến trước mặt Hoành Húc, đánh giá bọn họ một phen, tiếp theo dùng ngữ văn mang theo nồng đậm âm Trung Nguyên hỏi, “Các người cần giúp gì?”

” Quần áo sạch sẽ, thuốc trị thương, ngựa.” Hoành Húc ngắn gọn sáng khoái mở miệng nói. (khiêm tốn khiêm tốn nào ==)

Tộc trưởng gật đầu, tiếp theo hạ lệnh cho người chuẩn bị.

“Hiệp sĩ đi theo ta.” Hai gã người hầu đưa bọn họ lĩnh đến một cái lều trại, nâng lên quần áo sạch sẽ nói, “Không có phục sức Trung Nguyên, các hiệp sĩ thỉnh chấp nhận! Đây là thuốc trị thương!”

Hoành Húc trước giúp thiếu niên thay y phục sạch, sau đó tự mình cởi ra y bào ướt đầm, để thị tòng đơn giản xử lý miệng vết thương một chút, khi thay xong trang phục du mục của bọn họ quay đầu lại mới phát hiện Thập tứ vẫn khoắc trang phục ẩm ướt mặt băng bó đứng ở một bên.

Hoành Húc không khỏi nhú mày.

“Thuộc hạ chờ chủ thượng đổi trước!” Thập tứ vội vàng ôm quyền cúi đầu nói.

“Hiệp sĩ, tộc trưởng chúng ta ời!” Một thị tòng khác tiến vào hướng Hoành Húc nói.

Hoành Húc ứng một tiếng theo người hầu ra lều trại đi vào trong lều tộc trưởng bọn họ.

“Hiệp sĩ từ đâu mà đến? Lại muốn đi về hướng nào?”

“Ta là nhân sĩ nơi kinh thành, muốn hướng đến Đạt Khất thành tìm người!” Hoành Húc thản nhiên trả lời.

“Nga? Đạt Khất thành? Nơi này cách Đạt Khất thành có trăm dặm xa, hiệp sĩ tựa hồ thân bị thương, thật sự không nên chạy đi, sao không ở lại nơi đây an dưỡng, đợi ứ thương khỏi hẳn rồi đi cũng không muộn!”

“Tộc trưởng có tâm! Nhưng ta trì hoãn không được!” Nghĩ đến chuyện đó, trong lòng Hoành Húc không khỏi lo âu, “Nội nhân (vợ) thân nặng kịch độc, phải lập tức tìm đến ‘Thánh dược thủ’!”

Tộc trưởng vừa nghe, thoáng chốc sững sốt, tiếp theo vỗ tay cười nói: “Hiệp sĩ không cần đi Đạt Khất nữa, ‘Thánh Dược thủ’ ngay tại nơi này!”

83. Q.3 - Chương 19

Không trung xanh đến trong suốt, ngàn dặm không mây!

Thảo nguyên mênh mông bát ngát, lục thảo như nhân, phồn hoa tự cảm (như gấm), ngư dương mạn dã (bò dê thả rong), mục ca du du (lời hát du mục nhàn hạ), trường bông (lều) điểm điểm, khói bếp lượn lờ. Ở giữa, sao sáng phân tán điểm chuế từng mảnh ngọc lưu ly cứ như hồ bạc, hồ thủy bích lam, tiểu hà (sông nhỏ) như dây đẳng (leo) đem hồ nước to to nhỏ nhỏ ẩn đi!

“Tiên sinh, tiên sinh!” Tiểu Ô Nhật Na một bên từ trên sườn núi vội vàng chạy tới một bên hai mắt đầm lệ lưng tròn hô.

“Ân?” Nam tử đội hắc sa mạo đang ngồi ở bên hồ nước tước trúc địch (tước trúc làm ống sáo) quay đầu, “Nguyên lai là tiểu Ô Nhật Na nha! Chạy vội vã như vậy có chuyện gì sao?”

“Tiên, tiên sinh, ô ô ...van cầu ngài cứu cứu Thác Á đi, nàng muốn chết rồi!” Tiểu Ô Nhật Na ngẩn lên khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đỏ mũi nhìn nam tử nói.

“Nhìn người khóc kìa, sắp thành tiểu hoa miêu rồi!” Thanh âm nam tử như toái tuyên (thác), “Thác Á làm sao vậy? Ngày hôm qua không phải hoàn hảo sao?”

“Ô ô ..tiên sinh mau tới!” Tiểu Ô Nhật Na vừa khóc vừa lôi kéo nam tử phía sau chạy.

Tiểu Ô Nhật Na đưa hắc đến một phiến nhân tân phân bố dương đàn trên sườn núi, chỉ vào Thác Á vẫn không nhúc nhích trên mặt đất nói: “Tiên sinh xem, Thác Á nàng, ánh mắt của nàng nhắm lại, miệng cứng ngắc, thân thể mềm nhuyễn, không có hô hấp!”

Nam tử ngồi xổm người xuống dò xét dê con mới sinh ra hôm qua, “Đừng lo lắng, Thác Á của người chẳng qua muốn cùng người chơi trò giả ngất! Không tin người sờ, tâm tạng của nàng còn đang đập mà!” (pó nào thật = =)

Tiểu Ô Nhật Na nức nở bán tín bán nghi đưa tay dán ở trước ngực dê con, tiếp theo rõ ràng phóng tâm mà nói: “Thực...thực sự! Thác Á còn sống!”

“Ha hã, lúc này không cần phải lại khóc thành tiểu hoa miêu đi?” Trấn an tiểu nữ hài xong, nam tử triển khai công tác thi cứu của hắn.

Kỳ thật, dê con đúng là đang ‘ngất’, chẳng qua cái ngất này đều không phải là cố ý làm thôi!

Bởi vì tiểu dương là vì khó sanh mà sinh ra, ở trong cơ thể dê mẹ muộn quá lâu, mà tiểu dương lại hô hấp quá sớm hút vào nước ối, thân thể bị cảm lạnh mới có thể xuất hiện bệnh trạng ngất đi.

Chỉ thấy nam tử dùng một bàn tay cầm hai chi sau của dê con, đem đầu hướng xuống dưới, tay kia thì vỗ nhẹ lưng sơn dương, đem chất nhầy trong miệng, trong mũi sơn dương nhanh móc ra. Cứ như thế, đợi cho tất cả vật tắc nghẽn đều đi ra, tiểu dương quả nhiên mở to mắt khê run run đứng lên!

“A! Thác Á!” Tiểu Ô Nhật Na cao hứng ôm cổ tiểu dương mị thanh kêu nhỏ.

“Ba nhả nhật lạc (đa tạ)! Tiên sinh!”

Nam tử nhìn không thấy biểu tình sờ sờ đầu tiểu cô nương.

“‘Thánh được thủ’ tiên sinh?” Bỗng nhiên, phía sau truyền đến thanh âm sang sảng của tộc trưởng.

Hắn quay đầu lại, liền nhìn thấy tộc trưởng thân hình khôi ngô, mày rậm lạc tu (râu dài) đang dẫn theo đoàn người hướng bên này đi tới. Hắn đứng lên, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở trên người nam nhân khí thế lạnh thấu xương, ánh mắt thâm trầm bên cạnh tộc trưởng.

“Không biết tộc trưởng có gì chỉ giáo?” Hắn không vui thu hồi tầm mắt đang cùng nam nhân chống lại giữa không trung, ngược lại hướng tộc trưởng dò hỏi.

“Ha ha, chỉ giáo thì không dám!” Tộc trưởng ha ha cười, đem Hoàn Húc nhường lại nói, “Vị hiệp sĩ này từ kinh thành đến, muốn thỉnh tiên sinh thay nội nhân của hắn giải độc!”

“Người chính là ‘Thánh được thủ’?” Hoàn Húc vẻ mặt khó lường nhìn người mặc hắc y mang theo hắc sa mạo trước mặt, tầm mắt sắc bén tựa hồ xuyên thấu hắc sa trắng tấp chui vào trong đáy lòng nam nhân!

” Tục danh người khác quá khen ngợi thôi! Ta đảm không nổi từ ‘Thánh’ này!” Hắn thản nhiên nói.

“Tiên sinh quá khiêm nhượng!” Tộc trưởng nhin không được ngất lời nói, “Nếu không phải ngài y thuật inh, chỉ sợ ngay cả a Mỗ của ta cũng không sống tốt vì tâm tật!”

“Một khi đã như vậy! Có thể thỉnh ‘Thánh được thủ’ thay nội nhân giải độc?” Hoàn Húc thu lại khí thế quá mức bức nhân của mình, khó có được khiêm tốn nói.

Nhưng đang lúc người chuẩn bị dời bước dẫn đường, chợt nghe được hắn khinh xuy một tiếng nói: “Ta nói rồi ta đảm không nổi từ ‘Thánh’ này, làm sao có đức gì năng gì có thể thay nội nhân của người giải độc đây?”

“Tộc trưởng, ta đi trước một bước!”

“Chậm đã!” Hoàn Húc dè dặt nộ hỏa đang muốn phát tác hoãn giọng nói, “Tiên sinh đã có thể hạ thân phận thay một con dê con chữa bệnh, có thể thấy được tiên sinh tâm địa thiện lương, chẳng lẽ tiên sinh nhẫn tâm đối với một người nhu cầu cấp bách cứu trợ, ngoảnh mặt làm ngơ sao?”

“A, xài chiêu ạo (cái mũ cao. Nghĩa bóng: Được người ta cung kính mà lấy làm thích) này đối với ta vô ích! Thay một con dê chữa bệnh có thể nói lên tâm địa ta thiện lương? Vậy người thật sự là sai lầm trầm trọng rồi! Ta từng đối với một lão nông bị thương bên đường làm như không thấy, như vậy là tâm địa thiện lương sao? Ta từng đối với thương nhân bị nguy trong đêm tối thấy chết mà không cứu, như vậy cũng là tâm địa thiện lương sao? Ta từng đối với một đám người bệnh trong chiến tranh thờ ơ, như vậy còn thiện lương sao?” Từ hắc sa truyền ra thanh âm thật là chanh chua.

“Này..” Tộc trưởng có chút ngạc nhiên nhìn hai người.

“Cho nên ta nói ta nguyện ý thay ai chữa trị không phải quyết định bởi tâm địa như thế nào, mà là quyết định bởi tâm tình của ta! Rất không đúng lúc, lúc này tâm tình của ta thập phần không vui, cho nên, ta không muốn thay nội nhân của người xem chần!” Hắn cười lạnh nói xong, xoay người rời đi!

Hoành Húc không nói được một lời, sắc mặt âm trầm đứng ở tại chỗ.

84. Q.3 - Chương 20

Trong dục trì lượn lơ lan hình mị hương, bốn mỹ nữ thân mình lộ ra tròn vẹn giống như thủy xà tu luyện thành hình người, mềm mại không xương trườn lên trên người một nam tử đang nhắm mắt nằm nghiêng dựa vào bên cạnh ao.

“ Ân, điện hạ như thế nào không để ý người ta?” Mỹ nữ trưng một đôi nhu đề tuyết trắng từ trong ngực rắn chắc của nam tử một đường trêu chọc xuống phía dưới, lướt xuống đến mảnh đất từng lâm ở khổ gian, chạm lên hai túi lớn nhu lộng có kỹ xảo.

“Ân!” An Cẩn Lạc thoải mái mà hừ ngâm một tiếng, tiếp theo mở ra hai mắt tà khí nhìn mỹ nữ dâm mị trước mặt nói: “Người là muốn chỗ nào của ta để ý người? Ân? Nếu là cái phía dưới kia, vậy phải dùng đến cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của người đánh thức hửn!”

“Điện hạ hảo xấu!” Mỹ nữ mị nhãn như tơ liễu mắt hửn một cái gắt giọng, tiếp theo dùng tư thế liêu nhân cúi xuống thân mình, nâng dậy hùng tính (giống đực) đang ngủ say, vươn đầu lưỡi đỏ au khê liếm lộng linh khẩu cực đại, sau đó giương hai cánh môi như đóa hoa ngậm lấy đỉnh hửn, đầu lưỡi vừa linh hoạt đánh chuyển vừa chậm rãi đem cả căn hùng trụ nhét vào trong miệng bắt đầu phun ra nuốt vào.

An Cẩn Lạc lại nhắm hai mắt, thả lỏng thân thể hưởng thụ khoái cảm thích ý phân thân ở trong cái miệng nhỏ nóng cháy tiến tiến xuất xuất. Mỹ nữ chung quanh cũng không cam lòng bị vắng vẻ, đều yêu mị vạn vẹo vòng eo thủy xà đem bộ ngực sữa của mình dán trên cánh tay hửn cao thấp ma sát, môi và tay cùng sử dụng khiêu khích dục vọng nguyên thủy của hửn.

Mỹ nữ ở hạ khổ đang ra sức lấy lòng, kỹ xảo nhuần nhuyễn làm cho phân thân trong miệng lại trưởng lớn một vòng. Cơ thể thả lỏng của An Cẩn Lạc cũng không khỏi dần dần căng thẳng, cuối cùng rốt cục nhìn không được động thân một cái túm lấy tóc mỹ nữ, động tác cuồng bạo ở trong miệng nàng trước sau bắt đầu trều sấp.

“ Ngô ngô. Ân. ” Mỗi một lần đều thẳng đến yết hầu, theo tần suất càng lúc càng nhanh, mỹ nữ biết hửn sắp đi ra !Quả nhiên chỉ chớp lát sau, theo một tiếng gầm nhẹ, một cổ nhiệt dịch tanh nồng liền thẳng tắp phun vào khoang miệng.

Đang lúc trở lại dư vị khoái cảm khi bắn tinh, ngoài cửa truyền đến tiếng gia phó bẩm báo: “Điện hạ, Thừa tướng đại nhân cầu kiến!”

An Cẩn Lạc thập phần không vui trầm giọng nói: “Trước hết để cho hửn đến thư phòng chờ!”

“Dạ!” Gia phó vội vàng đáp.

Lại cùng cơ thiếp tư hỗn phát tiết một trận, An Cẩn Lạc đi lên để cho thị nữ mặc xuyên y thúc phát (mặc áo buộc tóc). Đợi đến khi hửn đi đến thư phòng, Triệu thừa tướng đã ở đó đợi đủ một bữa cơm.

Nhìn thấy An Cẩn Lạc không nhanh không chậm đi vào, Triệu thừa tướng chịu đựng nộ khí muốn phẩy tay áo bỏ đi từ trên ghế đứng lên mở miệng nói: “Lạc nhi, hiện nay thế cục khản trương, người nếu còn giao tâm tư đặt ở trên chuyện dâm dật đó không bằng thu chút tâm thần hảo hảo đối phó lời buộc tội của Ngụy tướng quân đi!”

An Cẩn Lạc đi đến sau án thư ngồi xuống, nhìn Triệu thừa tướng chậm rãi nói: “Một tên thảo mãng chi đồ (tên dã phu) có thể đấu với bản điện hạ như thế nào? Thế lực của phụ vương tại triều đình đã hầu như bị chúng ta tước mất quyền lực, cho dù hửn buộc tội bản điện hạ, có năng lực trị tội gì?”

“Lạc nhi, người khi nào thì trở nên khinh suất lỗ mãng như thế!” Triệu thừa tướng một bộ biểu tình chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Không nói trước người chưa cùng ta thương lượng liền tự tiện đem Hoàng Thượng giam lỏng trong tấm cung, thời cơ chưa chín liền xé rách mặt nạ, người sẽ không sợ bị người buộc

lên tội danh đại nghịch bất đạo khiến tất cả tâm huyết như nước chảy về biển đông? Huống hồ giữa vua và dân vẫn có bộ phận quan viên trung lập chưa từng tỏ thái độ, giữa một đám người này còn có Đình úy cùng Hộ bộ thượng thư. Hiện giờ, tuy nói Hoàng Thượng đã mất thực quyền, nhưng sau lưng hắn vẫn có một tướng quân tay cầm binh quyền chống đỡ.”

“Bằng mấy tên binh lính canh giữ ở biên giới đó?” An Cẩn Lạc khinh hừ một tiếng ngắt lời nói, “Không phải bản điện hạ khinh thường bọn họ, thật sự là bọn họ nhận thức không rõ sự thật! Kinh đô đã ở trong tay bản điện hạ, quan viên địa phương tự nhiên cũng nghe lệnh từ trung ương, ngôi vị hoàng đế của bản điện hạ sớm đã là vật dễ như chơi, sở dĩ không lấy hoàn toàn là e ngại bức vua thoái vị phụ truyền tử kế nhi (cha truyền ngôi con) không phải là danh chính ngôn thuận. Huống hồ binh lực trong tay của hắn đều là dựa vào chúng ta nuôi, nếu bản điện hạ chặt đứt lương thảo của bọn họ, lại cất cung ứng binh giáp của bọn họ, xem bọn hắn còn có năng lực gì ở đằng kia kêu gào!” (nào thằng này làm bằng bột hồ)

Đang nói, bỗng nhiên một thị vệ khom người tiến vào, “Hồi bẩm điện hạ, có cấp trình thư tín!”

An Cẩn Lạc tiếp nhận, vừa mở thư ra nhìn, thần sắc thoáng chốc dữ tợn, “Phế vật, tất cả đều là phế vật!”

“Lạc nhi! Người chẳng lẽ lại phái người đi ám sát An Cẩn Du ? Ta nói rồi, trước mắt khẩn yếu nhất không phải diệt trừ hắn, mà là trước ổn định vị trí của mình.”

” Chuyện bản điện hạ cần làm người không có tư cách để ý tới!” An Cẩn Lạc âm ngoan nhìn y cắn răng nói.

Triệu thừa tướng tròn mắt, rất ngoài ý muốn nhìn hắn.

An Cẩn Lạc bỗng nhiên lạnh lùng cười, “Người không cần kinh ngạc như vậy, đối với phụ vương bản điện hạ còn dám giam lỏng, huống chi, người chẳng qua là cữu cữu thôi!”

Mặt trời đỏ mọc lên ở phương đông, nắng sớm vạn trượng, ngày trên thảo nguyên luôn đặc biệt sớm! Bất quá khi ‘Thánh được thủ’ vén lều trại đi ra thì phát hiện có một nam nhân so với chúng nó còn sớm hơn.

Người ta khi mặt trời đỏ cùng người đối mặt còn có thể đưa lên nắng sớm vạn trượng, nhưng cùng người nam nhân này đối mặt thu được nhất định là hai chữ “Cứu y”!

Một trăm lẻ một lần không nhìn nam nhân đang ôm thiếu niên, ‘Thánh được thủ’ cầm đao quán (lọ) hướng hồ nước đi đến.

Nam nhân nhắm mắt theo đuôi theo sát lên, “Cứu y!”

Lại là một câu này!

Tiếp tục không nhìn!

‘Thánh được thủ’ đang cầm đao quán múc nước hồ thanh lượng (trong trẻo) xoay người, nam nhân lại như con cua chần ngang trước mặt.

Không nhìn hắn, bước qua trái.

Nam nhân mím môi cũng ngăn đón qua trái.

“Cứu y!”

Đảo đôi mắt trắng dã xem thường! Bước qua phải!

Nam nhân lại như cái vĩa vô địch dính lại đây.

‘Thánh được thủ’ dừng tại chỗ, tầm mắt xuyên qua hắc sa rơi xuống trên mặt hắn.

Trong chớp lát, nam nhân ngoan ngoãn lui qua một bên.

‘Thánh được thủ’ nhắc chân tiếp tục đi trở về.

Nam nhân cũng bật người đuổi kịp.

Tộc trưởng nhìn hai người xa xa bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Người muốn như thế nào mới bằng lòng cứu y?” Nam nhân nhìn ‘Thánh được thủ’ đang ngồi ở đối diện nấu cháo sữa dê mở miệng nói một câu dài nhất ba ngày nay. Tuy rằng, nội dung nói vẫn là không rời hai chữ “Cứu y”!

‘Thánh được thủ’ liếc mắt nhìn hắn, rốt cục như chấp nhận sự hiện hữu của hắn tiếp lời nói, “Có phải nếu ta không cứu, người sẽ vẫn tiếp tục quán như vậy hay không?”

“Sẽ không!” Nam nhân nghiêm túc nói, “Ta sẽ chờ sau khi y chết, lại giết người chôn cùng!” (chuẩn không cần chỉnh)

“Người là đang uy hiếp ta sao?”

“Không phải, ta là đang nói sự thật!”

“ ”

“Da mặt người rất dày người biết không? Cả ngày đứng giờ ôm y xuất hiện ở cửa của ta như vậy, không bằng ở bên cạnh ta dựng cái lều trại canh đi!”

“Thập tứ!”

“Có, chủ nhân có gì phân phó?”

“Dựng lều trại, ở cách vách!”

“Dạ”

“ ”

“Người đến tột cùng có chịu để ta yên hay không?” ‘Thánh được thủ’ có chút luống cuống phát điên nói.

Nam nhân bình tĩnh vô ba (không gợn sóng) nhìn hắn, bỗng nhiên chậm rãi mở miệng nói: “Ta chỉ là muốn người cứu y, chỉ cần giúp y giải độc, ta liền không hề quán người, lại còn hảo hảo tạ người!”

‘Thánh được thủ’ ánh mắt phức tạp nhìn nam nhân lời thôi lách thép, râu dính đầy cằm, “Vì cái gì phải chấp nhất muốn cứu y như vậy? Y có lẽ cũng không đáng giá cho người đối tốt với y!”

“Không, y đáng giá!” Nam nhân bỗng nhiên cúi đầu nói, “Bởi vì ta yêu y, cho nên y đáng giá!”

Nghe vậy, thân mình ‘Thánh được thủ’ thoáng hơi cứng đờ, tiếp theo ngửa đầu cười ha ha: “Ha ha ha. . . . Đây là lý do buồn cười nhất mà ta nghe được, ha ha ha ha. Thật sự là buồn cười quá! Yêu? Trên đời này thứ không đáng tin nhất chính là yêu, mà người lại còn nói yêu y? Cũng bởi vì yêu mà chấp nhất?”

“Thực buồn cười sao? Kỳ thật, cách đây không lâu ta cũng mới hiểu được tình yêu!” Nam nhân nói, ánh mắt thương tiếc cúi đầu nhìn về phía thiếu niên trong khuỷu tay đang hai mắt nhắm nghiền, trong suốt đến tựa hồ vừa không để ý sẽ trôi đi, “Bất quá, muộn rồi! Y cũng không hiểu được ta yêu y!”

Huyết khê (dòng máu) uốn lượn từ khóe mắt, cái mũi, bên miệng xuất ra, nam nhân chết lặng nâng tay áo lau đi vết máu trên mặt thiếu niên.

“Nếu y chết, tâm của ta liền chết theo! Sau đó tình yêu của ta cũng bị hủy đi!”

Lau, lại chảy ra! Nam nhân một lần một lần lau, gương mặt trắng đến trong suốt bị hắn vẽ loạn đến đỏ sẫm một mảnh.

“Bảo bối nhi đừng lưu nữa! Người xem, ta đem mặt người làm dơ!” Nam nhân một bên lau mặt thiếu niên vừa nói.

“Người vì sao luôn cùng với ta đối nghịch? Ân?” Nam nhân ôm sát thiếu niên trong lòng ngực cắn răng nói, “Người cho dù muốn chết cũng còn cùng ta đối nghịch? A?”

Nam nhân nâng lên mặt thiếu niên quát: “Người thật sự hận ta như vậy? A?”

“Đủ rồi!” ‘Thánh được thủ’ cũng nhìn không được nữa quát lớn, “Nếu không muốn y chết thì mau đem y cho ta!”

85. Q.3 - Chương 21: Cứu Trị

Hoành Húc nâng lên hai mắt đỏ sẫm, biểu tình ngạc nhiên nhìn hần.

‘Thánh dược thủ’ nhú mảy, đi qua đem người một phen đoạt lấy, giọng điệu rất không kiên nhẫn nói: “Nói đưa cho ta! Nếu để muộn thì ngay cả thần tiên cũng cứu không được!”

.

“Còn ở chỗ này làm gì? Đi ra ngoài dặn người ta chuẩn bị nước ấm nha! Đem dược liệu này nấu lên!”

Đáng thương Hoành Húc luôn luôn uy nghiêm không thể xâm phạm lúc này lại giống như tiểu nhị ai kêu đầu chạy tới đó, lập tức thần sắc hoảng loạn đi ra lều trại.

‘Thánh dược thủ’ đem thiếu niên phóng tới trên giường, từ trong bao quần áo của mình xuất ra một cái bình ngọc, sau đó đổ ra một viên dược hoàn cả vật thể bích sắc, “Chỉ còn ba viên Kim linh tử, cho người một viên!” Nói xong, mở ra miệng thiếu niên đem khóa dược có tác dụng an thần chế khí đưa vào.

Đợi cho tứ chi run rẩy của thiếu niên dần dần bình ổn, cởi bỏ vật áo của y đem người xoay lại tựa vào trên giường. Sờ chính xác lên tinh huyết ở trên đầu cách một thốn (tấc) giữa mép tóc trước mặt, lấy ra kim châm cứu từ từ đâm vào, tiếp theo lại lấy một cây kim châm cứu chậm rãi đâm vào anh huyết (còn gọi là huyết cao hoang) ở cột sống thứ bốn đo ngang ba thốn.

Đến khi Hoành Húc dẫn người mang theo nước ấm tiến vào, liền nhìn thấy nhân nhi trên giường cơ hồ đã thành hình trạng con nhím. (= =|||)

“Nước ấm chuẩn bị tốt!” Hoành Húc miệng nói xong, ánh mắt lại vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm gương mặt nghiêng của thiếu niên, “Tình huống như thế nào?”

“Đem Long châu quả này bỏ vào trong nước!” ‘Thánh dược thủ’ không đáp lời của hần mà là ném cho hần một bao thứ gì đó, tiếp theo tiếp tục cúi đầu bận công tác trong tay.

Hoành Húc nghe vậy vội vàng mở ra bọc giấy đem bạch sắc quả to cỡ ngón cái bỏ hết vào dục dũng.

‘Thánh dược thủ’ chậm rãi rút đi kim châm cứu trên lưng thiếu niên, đưa y ngâm mình ở trong dược liệu.

“Cổ dịch cộng thêm Long tiên thảo, loại độc chất này mặc dù không phải tối hiểm thấy, nhưng muốn hoàn toàn loại bỏ thì rất khó giải quyết!” ‘Thánh dược thủ’ một bên chuyển động kim châm cứu trên đầu thiếu niên vừa nói, “Cổ dịch một khi phát tán sẽ thuận theo kinh mạch nhân thể chảy khắp toàn thân, nếu cổ bị hạ là độc cổ, như vậy chất lỏng đó sẽ là độc dược làm cho người ta trong khoảnh khắc bị mất mạng. Chiếu theo tình hình của y mà xem, người hạ cổ tựa hồ cũng không muốn lập tức lấy đi tính mạng của y, mà là muốn y nhận hết tra tấn mà chết, bởi vì loại độc này còn có một biệt danh, đó là Toàn tâm toái.”

“Toàn tâm toái” ba chữ này làm cho thân hình Hoành Húc rõ ràng cứng đờ, đáy lòng dâng lên mãnh liệt hối hận cùng tự trách thoáng chốc thổi quét đi trầm ổn cùng trấn định của hần.

“Xin người cứu y, mặc kệ khó giải quyết cỡ nào, cũng xin người nhất định phải đưa y chữa khỏi!” Hoành Húc ánh mắt thống khổ biểu tình mệt mỏi khẩn cầu.

‘Thánh dược thủ’ nhướng mi nhìn nam nhân trước mặt này hoàn toàn đảo ngược với hình tượng sắc bén ngạo nhân khi lần đầu gặp mặt, “Này không cần người nhiều lời ta cũng sẽ tự nhiên làm, ta động thủ cứu người thì nhất định sẽ cứu trị đến cùng, nếu không chính là bản danh tiếng của ta! Bất quá chỉ dựa vào y thuật của ta là không đủ, người còn phải tìm ra người hạ cổ, dùng huyết của cổ chúa đưa cổ trùng trong cơ thể y dẫn ra!”

“. Không cần đi tìm Ta chính là người hạ cổ!”

‘Thánh dược thủ’ nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo cười lạnh một tiếng nói: “Đây là cái người gọi là yêu?”

Hoành Húc sắc mặt khó coi mím môi.

“Đi ra ngoài, đừng ở chỗ này gây trở ngại ta thi cứu!”

“Người. . . .” Hoàn Húc thập phần không vui nhìn hần, còn chưa bao giờ có người dám dùng loại giọng điệu này hô quát mình.

“Người muốn đứng ở đây thế sao? Vậy người tới cứu y được rồi!”

“Đừng, ta đi ra ngoài!”

“Từ từ.”

Hoàn Húc vội vàng dừng lại.

‘Thánh được thủ’ đi đến bên bàn đặt bút lên giấy “bá bá bá” liệt ra một danh sách đưa cho hần nói, “Người không phải muốn hỗ trợ sao? Vậy người giúp ta chuẩn bị được liệu này về, càng nhiều càng tốt, đặc biệt là Đại diệp cốt toái bổ (tên khác: lá dương xỉ) này, ít nhất phải nhỏ hai mươi gốc cây. Hơn nữa nội trong hai canh giờ người phải gấp trở về.”

Hoàn Húc lấy qua được đơn đi ra lều trại.

“Chủ thượng. . . .” Thập tứ nghênh đón mở miệng nói.

“Người ở đây coi chừng, bên trong có gì phân phó liền lập tức đi làm!” Trầm giọng nói xong, Hoàn Húc vội vàng đi tới doanh trường tộc trưởng.

“Được liệu này ở chỗ đại phu trong tộc chúng ta có thể lấy được. . . .”

“Như thế, ta đây trước hết cáo từ!”

“Ách, đi rồi? Ta còn chưa nói xong mà! Cái Đại diệp cốt toái bổ kia. . . .”

“Hiệp, hiệp sĩ, ta, nơi này của chúng ta, chưa từng có, tồn, tồn giữ nó!” Đại phu trời sinh nói lấp nhìn được đơn trong tay, chỉ vào chữ Đại diệp cốt toái bổ lấp bắp nói.

Sắc mặt Hoàn Húc biến đen, một phen nắm cổ áo đại phu quát: “Nơi này của người không phải là được phò (tiệm thuốc) sao, nếu là được phò vì sao ngay cả vị thuốc này cũng không có?”

“Hiệp, hiệp, hiệp sĩ, ngài nói, nói, nói nghe thật quá nhẹ, này, này, Đại diệp cốt, cốt cốt toái bổ này cũng không phải là dễ dàng hái, hái được, nó sinh trưởng ở, ở trên Huyền nhai hai trăm, trăm trượng. . . .” Thầy thuốc bị hần làm cho sợ tới mức càng thêm nói lấp.

“Vậy trên núi nơi này đến tột cùng có hay không?” toàn bộ tính nhẫn nại của Hoàn Húc đã bị lời nói của đại phu quét sạch không còn sót lại chút gì, chỉ thấy hần lại một phen xả qua áo đại phu nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

“Có, có có có, một lần ta hái, hái thuốc, ta từng ở trên Khất Khất Linh Phong, phía bắc gặp qua. . . .”

“Vậy nó có cái dạng gì a?” Mặt Hoàn Húc đen đến mức quả thực có thể so với đáy nồi.

“Rễ cây thô trắng, mọc lan tràn, cuống lá mật phi tông sắc (màu rậm nắng) hình lân phiến (hình vẩy), bên duyên có răng cưa. Diệp vô mao (không có lông tơ), cuống lá dài từ mười tới mười sáu thốn, hướng về phía trước ánh sáng. Phiến lá hình tam giác, độ rộng các lá từ hai mươi tới hai mươi sáu thốn, phần đỉnh kéo tới đuôi như lông chim, phần đỉnh đến đuôi hoặc là bốn sợi lông vũ hoặc năm sợi. Vũ phiến có xẻ sâu, phần đuôi lớn nhất, phần giữa vũ phiến nhỏ dần, răng cưa lá thường nứt ra hai bên.”

Bị tầm mắt hận không thể đem người thiên sáp vạn trạc (ngàn giày vạn nhỏ) của Hoàn Húc hung hăng đập mạnh, đại phu lập tức bạo phát tất cả tiềm năng ào ào nói ra một đoạn từ ngữ dài nhất từ trước tới nay.

“Sớm nói không phải được rồi!”

Đại phu vẫn lẳng lẳng ngốc ở tại chỗ, bỗng nhiên lộ ra biểu tình kinh hãi khi tìm thấy bảo tàng nói: “Kia, kia kia kia, ta, ta ta ta giống như, giống như không, không, không nói lấp, đi!” (=]]]])

Hoàn Húc chạy về lều trại đem gói thuốc giao cho ‘Thánh được thủ’ tiếp theo hướng tộc trưởng mượn một con ngựa cùng giỏ trúc dây thừng liền hướng đến Khất Linh phong.

Khất linh phong được mệnh danh là "Phong" không phải là bởi vì nó cao bao nhiêu hiểm bao nhiêu, mà ngược lại, thế núi của nó cực kỳ bằng phẳng với độ cao chỉ có hai trăm trượng. Sở dĩ mệnh danh như thế, hoàn toàn là vì phần nó ở bên phía phương Bắc đột nhiên bị đứt gãy, giống như một nhát cắt đi một nửa cái bánh ngô lớn, ở vị trí cao nhất nhất tề cắt đứt, lộ ra bên trong tràn đầy thạch đầu hăm (đá lởm chởm).

Hoành Húc đi vào gần nhai, ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhìn thấy ở trên mặt nham thạch sinh trưởng không ít thực vật. Hoành Húc đánh mã đi tới sườn dốc phía nam, vận dụng khinh công rất nhanh bay lên đỉnh núi, từ nơi này nhìn xuống phía dưới, thực vật tầng tầng phân bố ở trong Huyền nhai. Hoành Húc đem một đầu dây thừng cột vào trên một cái cây ngay vách đá, một đầu khác quấn bên hông, giỏ trúc vắt trên lưng cầm lấy dây thừng chậm rãi đi xuống Huyền nhai.

Chỗ mặt ngoài nham bích là đá vụn rải rác, một cước giẫm lên sẽ "Rầm rầm" rơi xuống, Hoành Húc không dám đem trọng lực phóng tới mũi chân, chỉ có thể nắm chặt dây thừng nhảy từng bước xuống dưới, vách đá nhọn chần chịt ma sát khiến dây thừng "chi chi" rung động.

Ước chừng xuống dưới cách trăm mét, Hoành Húc rốt cục dừng đến gốc cây thực vật đầu tiên, nhưng ngoại hình cùng loại đại phu miêu tả rất có khác biệt, Hoành Húc có chút thất vọng tiếp tục đi xuống nhìn thấy gốc cây thứ hai, nhưng vẫn không phải. Cứ mãi như thế cũng chưa thấy bóng dáng của Đại diệp cốt toái bổ.

"... Vì sao không có?" Hoành Húc tức giận nói, không khỏi hoài nghi trình độ của tên đại phu Mông Cổ kia, "Chờ trầm trở về lập tức phá sập điểm hắc, còn phải bắt con cháu mười tám đời của hắc cũng không được hành y làm đại phu!"

Đang nói, khước mắt bỗng nhiên nhìn thấy phía bên phải Huyền nhai sinh trưởng một gốc cây thực vật cùng miêu tả thật có chút tương xứng. Mày kiếm Hoành Húc thoáng nhướng, cẩn thận leo qua đi, tinh tế nhìn lại quả nhiên chính là Đại diệp cốt toái bổ! Trong lòng nhảy dựng thật cẩn thận nhỏ xuống phóng tới giỏ trúc sau lưng. Phóng nhãn nhìn lại, nguyên lai bên sườn Huyền nhai mới là địa bàn của Đại diệp cốt toái bổ, lần đầu tiên cảm thấy loại tình tự kinh hỉ trên cả đuôi lông mày, vội vàng nghiêng qua như đi lấy bảo bối hái gần như nửa sọt, đang ở thời điểm hắc quên hết tất cả, đột thạch dưới chân buông lỏng một cái rơi xuống, Hoành Húc đang giẫm bên trên cũng vội vàng rơi theo.

'Thánh dược thủ' hu khẩu khí nâng thẳng thất lưng, lau đi mồ hôi trên trán, nhìn thiếu niên trên giường đã bình yên đi vào giấc ngủ nói: "Còn chưa từng thử qua cứu người lại phải mất cả ngày lao động của ta! Nói, nam nhân của ngươi như thế nào còn chưa trở về? Chẳng lẽ là lọt nhai chết?"

Đang nói, chợt nghe thanh âm kinh ngạc của Thập tứ bên ngoài lều trại, "Chủ thượng, người làm sao?"

'Thánh dược thủ' quay đầu lại, liền thấy một nam nhân mặt mũi đầy vết thương, sắc mặt tro tàn ôm một cái giỏ trúc đi đứng không xong bước đến.

"... Ta, ta đã muộn. Đây là Đại diệp cốt toái bổ, nhưng là, đã không cần nữa rồi đi!" Nhân mâu thâm thúy tối tăm của hắc lúc này là một mảnh mờ mịt, miêng như là tự nhủ nói, "Y đã chết rồi sao? Ta biết, ngươi muốn nói y đã chết đúng hay không?"

Hoành Húc bỗng nhiên một phen ném bỏ giỏ trúc trong tay hai mắt đỏ sậm hết lớn: "Ta rõ ràng đã hái được đến, ngươi vì cái gì còn muốn chết? Ngươi là người đầu tiên dám làm trái ta như thế, ta sẽ không buông tha ngươi!"

Nam nhân nổi giận đi đến bên giường dựng dậy thiếu niên hung hăng ôm ở ngực, "Ngươi không thể chết được, bằng không ta lập tức bóp chết ngươi! Đứng lên ——"

'Thánh dược thủ' ngạc nhiên, tiếp theo lớn tiếng kêu lên: "Thập tứ, chủ thượng ngươi bị động kinh, còn không mau đi đem người kéo ra? Ngươi ta tân tân khổ khổ mới cứu trở về sắp bị hắc ghen chết rồi!"

"Ta đang kéo, nhưng là kéo không ra!" Thập tứ quay đầu, có chút dở khóc dở cười nói.

Hoành Húc vẫn đang sổ chết siết thất lưng thiếu niên, "Tĩnh lại, không thể chết được, ngươi chết ta sẽ đem người nơi này toàn bộ giết sạch!"

"Chủ thượng, chủ thượng, y không chết, ngươi đừng siết, siết nữa liền sẽ chết thật a!"

“Người nếu dám chết, ta sẽ đem người ném đến bãi tha ma âm trầm khủng bố nhất ——”

‘Thánh được thủ’ đảo con mắt trắng dã xem thường, sau đó cầm lên một cây gỗ lớn trên mặt đất hướng cái ót Hoàn Húc bổ tới.

‘Rầm’ Hoàn Húc hét lên rồi ngã gục.

“Dọn dẹp một chút, thật sự là một chết ta!”

86. Q.3 - Chương 22: Vong Hồn

Lều trại không người, một cái thân thể băng trắng, nam nhân hai tay nắm chặt, hai hàng lông mày nhíu nhanh đang lấy loại tư thái cực không an ổn đi vào giấc ngủ mơ.

“. Không cho phép. Trẫm tuyệt không cho phép.” Hắc lặc đầu nói lời vô nghĩa, “Người mơ tưởng rồi đi trẫm.”

Trưởng mình lều trại chậm rãi vén lên, một đôi hắc miên hài nhẹ nhàng tiến vào.

“. Cho dù chết, trẫm cũng muốn, đem người dựng dậy.” Nam nhân vẫn đang hăm sâu trong mâu thuẫn tranh chấp trong mộng, đối với xâm lấn của dị giả ngoại giới không hề sợ hãi.

Người tới rón ra rón rén đi đến bên giường, từ ống tay áo rút ra một thanh chủy thủ sắc bén, nhắm ngay cổ tay nam nhân chậm rãi vẽ ra một đạo lỗ hồng, thoáng chốc, huyết đỏ sẫm ồ ồ chảy ra, người tới vội vàng dùng một cái chén nhỏ tiếp được.

“Thập tứ, động tác người có mau chút hay không? Ta kêu người lấy một chút huyết của hắc làm vật dẫn cũng không phải kêu người làm kẻ trộm, lén lút như vậy làm chi?”

“Thánh được thủ” đứng ở cửa không kiên nhẫn nói.

“Còn không phải bởi vì người sợ hắc sẽ bỗng nhiên phát cuồng mới sai ta đến làm chuyện nguy hiểm này sao! Thật sự là chán ghét, đi đến chỗ nào đều làm cu li cho người! Lần sau không bao giờ nhận nhiệm vụ bỏ đi này nữa!” Thập tứ tức giận bất bình nhỏ giọng nói thầm. Bất quá khi quay người lại lập tức khôi phục một bộ biểu tình hàm hậu thành thật, “Thỉnh ‘Thánh được thủ’ chờ thêm một lát, rất nhanh là tốt rồi!”

Đón đầy chén nhỏ, Thập tứ lập tức giúp Hoàn Húc điểm huyết cầm máu, cầm bát đi ra ngoài.

Hoàn Húc đột nhiên mở hai mắt từ trên giường nhảy bắn lên, ánh mắt mờ mịt không đem tựa đối diện với doanh trường trống rỗng, chợt như nhớ tới cái gì, hoắc mắt đứng dậy vội vàng chạy ra lều trại, như một trận gió cuốn qua thảo nguyên trải rộng sắc trắng của đàn dê nhảy vào doanh trường “Thánh được thủ”.

Tuy rằng tối hôm qua cấp khí công tâm, nhưng trong ý thức có một tia thanh minh, trong thoáng chốc tựa hồ đã nghe có người nói ai đó còn sống, sáng nay tỉnh lại tinh tế nghĩ lại, trong lòng không khỏi một trận cuồng hỉ, cho nên vội vàng chạy tới, ai ngờ gặp được chỉ là một cái giường trống rỗng.

“Người đâu?” Hoàn Húc chỉ vào cái giường gọn gàng chỉnh tề trống rỗng.

“Thánh được thủ” đang đùa nghịch được liệu ngưng tay nhìn nam nhân không hề có chút hình tượng đáng nói trước mặt.

“Ta hỏi người người đâu? Người đưa y tới đâu rồi?” Hoàn Húc tới gần, ánh mắt đáng sợ cắn răng chất vấn.

“Lại đây nổi điên làm gì! Người không phải ở lều trại của người sao? Một con người lớn như vậy người cũng không thấy?” “Thánh được thủ” tức giận trả lời.

Hoàn Húc nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo lại như một trận gió cuốn bay ra ngoài! (mắt mặt quá ==)

“Chẳng biết làm sao!”

Một phen vén lên bố liêm, quả nhiên thấy thiếu niên đang an ổn nằm ở bên trong giường. Hoàn Húc kích động một phen ôm lên thiếu niên cùng thụ nhan (gương mặt khi ngủ) không màng danh lợi liên tục hôn lên môi y.

Tình tự mãn nguyện tràn đầy trên đôi lông mày hấn, trong khoảnh khắc hóa thành cơn mưa tràn đầy nhu tình.

Lỗ tai dán lên lồng ngực đơn bạc của thiếu niên, lắng lắng nghe tiếng tim đập phanh phanh hữu lực, Hoàn Húc thỏa mãn lắm lắm: “Bảo bối nhi, cảm ơn người sống lại! Bảo bối nhi!” (chỗ này ta ko muốn dùng từ đa tạ, vì nghe quá nặng mà lại xa cách)

Nguyệt minh tinh hi (trăng sáng sao thưa), đêm lạnh như nước.

Nam tử chỉ phủ đơn y đứng trên lầu các lắng lắng ngóng nhìn một điểm trong bóng đêm, loại hành vi tự ngược này làm cho giữa mi tấn của hấn ngưng một tầng sương vụ mỏng manh.

“Vương gia, canh giờ không còn sớm, ngài nên nghỉ ngơi! Trời sáng còn phải thượng triều a!” Quản gia đã qua tuổi năm mươi nhẹ giọng nhắc nhở.

“Àn.” Dừng trong chốc lát, hấn bỗng nhiên mở miệng hỏi, “Quản gia, người nói, y còn có thể tha thứ ta không?”

“Vương gia., này, nô tài không dám vọng đoán!”

“Cũng đúng, người không phải y, người có thể nào biết y có thể tha thứ ta hay không?” Hấn giống như đang lăm bằm lăm bầu nói.

“Bất quá, chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt, Tử Li!”

.....

“Người này lang băm, người đã nói y hôm nay sẽ tỉnh! Nhưng vì cái gì y vẫn là như vậy? Người đến tốt cùng có giúp y giải độc hay không? Hay là người căn bản giải không được nhưng lại sợ đánh vỡ danh tiếng của người cho nên cố ý lừa dối chúng ta?” Sáng sớm, mới ra cửa liền gặp gỡ ác bá chỉ biết rống đông rống tây này.

“Hừ, thật đúng là qua sông đoạn kiều! Lúc trước còn ‘Thánh được thủ Thánh được thủ’ kêu đến hân hoan, vừa chuyển mặt liền biến thành lang băm?” ‘Thánh được thủ’ trào phúng nói.

“Vậy người nói, độc không phải giải sao? Nếu giải vì sao còn không tỉnh?” Hoàn Húc lớn tiếng chất vấn, nếu là dĩ vãng, hấn tuyệt đối sẽ hạ lệnh trực tiếp đem người tha ra ngoài chém! Hấn thống hận lang băm! (= =)

“Ta là nói qua trong hôm nay hấn sẽ tỉnh, nhưng chưa nói qua nhất định là lúc này!” Từ sau khi nhận thức hấn, “Thánh được thủ” phát hiện lực nhấn nại của mình đã giảm xuống cấp tốc, hấn thật sự chịu không nổi nam nhân mãnh liệt không nói lý này.

Món nợ cố ý muốn hấn đi Huyền nhai hái loại thảo dược vô dụng còn chưa cùng gã thanh toán, hiện nay nếu thêm một món nợ nữa, mình tuyệt đối có lý do xử gã.”Hảo, lời này chính là người nói, nếu hôm nay không thể như lời người nói, ta sẽ đem danh tiếng của người đập đến khi thối nát, cho người trở thành một tên lang băm mặc người đánh đập!”

“Thánh được thủ” oán hận trừng mắt hấn, tiểu nhân vong ân phụ nghĩa chính là sắc mặt như vậy đây.

Đang lúc hai người tiến hành đấu đá không tiếng động, tộc trưởng thần tình vui mừng đi tới, “Nguyên lai tiên sinh cùng hiệp sĩ đều ở đây, như thế rất tốt! Khỏi mất công ta chạy hai lượt.”

Dù sao cũng là địa bàn của người ta, hai người đành phải tạm thời thu hồi ánh mắt giao chiến, ngược lại hướng tộc trưởng hỏi: “Không biết tộc trưởng tiến đến có chuyện gì quan trọng?”

“Ha ha, thật không tính là chuyện quan trọng, chính là chỗ nhi tử của ta thêm một tiểu nãi oa (đứa nhóc), hôm nay muốn tới tự miếu thỉnh Lạt ma đại sư đến cầu phúc ban tên! Trong phong tục của chúng ta, càng là náo nhiệt đại biểu càng có phúc khí, cho nên muốn thỉnh nhị vị tiến đến xem lễ, không biết ý nhị vị như thế nào?”

“Chúc mừng tộc trưởng hỉ thêm gia đã (nhà thêm vui), phần xem lễ ta tự nhiên sẽ góp vui!” “Thánh được thủ” nói.

“Ha ha, rất tốt!” Tộc trưởng cười lại chuyển hướng Hoàn Húc dò hỏi, “Không biết hiệp sĩ có nể mặt hay không?”

Hoàn Húc vốn muốn cự tuyệt, bởi vì còn chưa từng có người nào mặt mũi lớn đến có thể vì một chút việc nhỏ mà mớì được mình, nhưng nghĩ lại, nhiều ngày bọn họ lưu lạc cũng do tộc nhân này nhiệt tâm chiếu cố, không đi tựa hồ cũng quá bất thành lễ! Cho nên cũng đành phải gật đầu đồng ý. Bất quá điều kiện kèm theo là hẳn nhất định phải đem thiếu niên trong lòng ngực đi, bởi vì y tùy thời đều có thể tỉnh lại, mà hy vọng khi y tỉnh lại mắt nhìn thấy đầu tiên chính là mình.

Đoàn người cười ngựa hướng đến tự miếu bên ngoài, chỉ chốc lát sau liền thấy được dãy đỉnh tự miếu Lạt ma.

Sớm đã có Lạt ma chờ ở cửa, tộc trưởng cùng đại sư vỗ tay vấn an.

“Hoan nghênh các vị, chúng ta đã chuẩn bị thỏa đáng, thỉnh tộc trưởng dẫn mọi người đi theo ta!” Một Lạt ma nói.

Mọi người xuống ngựa, Hoàn Húc theo mọi người đi phía trước, mới vừa đi tới cửa, Lạt ma nguyên lai đứng ở một bên im lặng bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm một bên của Hoàn Húc nói: “Nghiệt chương, phật gia thánh địa cũng là nơi người có thể tới sao?”

Người nghe thấy khó hiểu nhìn Lạt ma.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Một Lạt ma đi tới dò hỏi.

“Sư huynh, mới vừa rồi có một vong hồn muốn theo vị thí chủ này vào miếu!”

“Nga? Có chuyện này? Phật gia thánh địa cũng không phải là nơi vong hồn bình thường tới gần được! Nhưng mới vừa rồi cư nhiên có thể đi vào đây? Nhất định cũng không đơn giản! Vong hồn hút lấy tinh khí người, khiến cường giả biến nhược, nhược giả hại bệnh, bệnh giả tàn vong (làm kẻ mạnh biến thành kẻ yếu, kẻ yếu thành bệnh, kẻ bệnh sẽ chết)! Vị thí chủ này, người nên cẩn thận một chút mới được!”

Hoàn Húc nhú mày, bỗng nhiên cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng ngực, hỏi: “Vậy đại sư có nhìn ra được y hôn mê chưa tỉnh cùng vong hồn có liên quan hay không?”

“Để ta nhìn một cái!” Lạt ma mở ra mí mắt thiếu niên, lại vươn tay điểm lên đốt mi tâm của y, thật lâu sau mới trợn mắt nói, “Tình huống không khả quan! Vị thí chủ này rõ ràng đã là hoạt tử nhân nguyên thần thoát thể còn sót lại thể xác! Linh thể suy yếu, như vậy thực dễ dàng hấp dẫn vong hồn chiếm lĩnh!”

.....

Hắn run rẩy cuộn trong chăn bông lui ở một góc trên giường, chăn bông lưu lại hương vị quen thuộc của nam nhân làm cho hắn an tâm không ít.

Vừa rồi tên hòa thượng kia thật là đáng sợ! Chẳng qua là bị y trừng mắt liếc một cái, chính mình cư nhiên sẽ có cảm giác lập tức sẽ hồn phi phách tán.

Thực khủng bố, xem ra mình vẫn là ngoan ngoãn chờ ở chỗ này đi!

“Linh linh linh.”

Bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng chuông lay động.

Hắn hoảng sợ che hai tai.

Là thanh âm gì? Hửn khó nghe!

“Sa ha sa lạt đà nam, sa ha sa lạt đà nam.” (tiếng maróc ~ xin hiểu bằng niềm tin=)

Thanh âm dần dần dày đặc thông suốt xuyên thấu qua màng tai chui thẳng vào đầu.

Đừng lay động ! Đừng niệm!

Chấn linh (chuông) của Lạt ma từ bốn phương tám hướng nhất tề đánh úp lại giống như sóng gợn quyền quyền (văn tự cuộn cuộn) lui về, lấy hấn làm trung tâm một đoàn lại một đoàn cấp tốc buộc chặt, quang quyền hóa thành thật thể gắt gao siết trụ thân thể hấn.

Khí tức trong lòng đại loạn giống như bị mãnh thú phát cuồng va chạm trong ngực.

“A ——” hấn quát to một tiếng, nghiêng ngả lão đảo chạy ra lều trại, nhưng lọt vào trong tầm mắt lại là mười mấy Lạt ma làm thành vòng vây.

“Sa ha sa lạt đà nam.” Lạt ma một bên phe phẩy chấn linh một bên thì thảo.

Hấn cảm thấy một cổ sức mạnh cường đại giống như nóc nhà từ trên cao sụp xuống thẳng tắp đè nặng.

Hoành Húc diện vô biểu tình nhìn thân hình vong hồn vừa ẩn vừa hiện giữa sân, khi chết hấn là thực tuổi trẻ, bộ dáng mới mười sáu mười bảy tuổi.

Nó hai tay ôm đầu lăn trên mặt đất, tựa hồ đang chịu thật lớn dày vò. Miệng cũng hé ra hợp lại hô cái gì.

“Thí chủ, ngài muốn xử trí vong hồn này như thế nào? Chỉ là đuổi nó đi hay để nó hồn phi phách tán?”

Hồn phi phách tán, hồn phi phách tán đi, Hoành Húc mở miệng ra muốn nói, nhưng vì sao bỗng nhiên cảm thấy được tâm thần không yên? Chẳng lẽ ngay cả chính mình cũng đã bị nó ảnh hưởng? Nghĩ đến khả năng này, Hoành Húc không khỏi giận dữ, chính là bởi vì nó mà bảo bối mới có thể hôn mê bất tỉnh!

“Ta muốn nó hồn phi phách tán!” Hoành Húc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hấn hoảng sợ vì bỗng nhiên trận khí tăng lớn, công kích mang theo uy hiếp tử vong hóa thành vũ tiễn bén nhọn thẳng hướng mi tâm của mình phóng tới.

Hấn vội vàng xoay người lăn một vòng, hiểm hiểm né qua đầu mũi tên giết người, nhưng vũ tiễn bị bám sát khí vẫn là tổn thương da tay của hấn. Còn chưa hồi thần lại, lại một kim tiễn biến hóa nhắm thẳng vào ngực tâm (giữa trán) mà đến.

Hấn tuyệt vọng nhìn tử vong chi tiễn càng lúc càng gần, tư vị như vậy còn phải ném lại một lần nữa sao? Tình cảnh các mảnh thân thể bỗng nhiên vỡ tan, một khắc cuối cùng ý thức mất đi vẫn có thể thấy huyết vụ của mình bay tứ tung, chẳng lẽ thật sự muốn hấn lấy loại tư thái tàn nhẫn này tiêu vong hầu như không còn sao?

Hoành Húc có chút suyễn khí (thở gấp) nhìn vong hồn bỗng nhiên tản ra vô hạn đau thương ở giữa sân, đầu đang buông xuống bỗng nhiên nâng lên thẳng tắp nhìn mình.

Hoành Húc đột nhiên cả kinh, đôi mắt kia. Vì sao đôi mắt kia lại quen thuộc như thế, trong suốt thấy đáy, mỗi khi tiểu tinh quái đùa giỡn sẽ đặc biệt phẩm một tầng sáng皎皎 hoạt, lúc cao hứng sẽ mang thủy sắc óng óng (lóng lánh trong suốt), khi tức giận sẽ trợn tròn hốc mắt căm giận nhìn mình chăm chăm. Từ từ, nhất định là chỗ nào đó sai lầm! Không có khả năng, vong hồn này.

Nhưng nhìn vũ tiễn kia ngay lập tức muốn xỏ xuyên qua, Hoành Húc cảm nhận được thật sâu sợ hãi.

“Không ——”

87. Q.3 - Chương 23: Thức Tỉnh

Hoảng sợ hét lớn một tiếng, Hoành Húc đột nhiên rút ra Bích chỉ kiếm giắt ở bên thắt lưng phi thân xông vào trong trận, hai tay cầm kiếm hướng về phía vũ tiễn đang nghênh diện nhắm thẳng đến hung hăng bổ tới. Mãnh liệt kiếm khí phá không mà ra giống như lôi điện sắc bén nháy mắt phá vỡ khí mạc (lớp khí che đậy) như lồng úp trong trận, sức mạnh phản phệ (đội ngược) hình thành một vòng cường lưu đột nhiên mở rộng ra, đánh bay thiết trận Lạt ma đại sư bên ngoài sân.

Kỳ thật, vũ tiễn là thông qua trận khí phạm chú huyền hóa (biến ảo) thành hình, nó không phải là thật thể nên căn bản không thể bị binh khí bình thường ngăn cản, nhưng Bích chỉ kiếm trong tay Hoành Húc không phải là thường vật. Chú kiếm sư vì cải biến nhan sắc hắc huyền thiết ở thân kiếm mà cố ý tăng thêm lực tinh thạch thu lấy từ người cuồng tu đạo, tinh thạch là linh khí chi vật, khi bị ngoại giới quấy nhiễu thì nháy mắt sẽ bạo phát khí tràng cường đại, cho nên mới có một màn ở phía trên.

Phá trận, Hoành Húc có chút mờ mịt nhìn tràng diện một mảnh hỗn độn, tiếp theo bỗng nhiên xoay người, chặt chẽ nhìn chăm chăm bóng dáng cơ hồ trong suốt trên mặt đất.

“ Là người sao?” Hoành Húc vứt bỏ kiếm trong tay ở bên cạnh y thật cẩn thận hỏi, bộ dáng chân tay luống cuống kia cực giống khi đứa nhỏ phạm vào sai, “Người là y đúng hay không?”

Hắn suy yếu nằm trên mặt đất, tầm mắt mơ hồ nhìn gương mặt nam nhân giống như bi lại giống như hỉ hoân thanh nói: “ Ta giống như, nhớ ra chuyện của ta, tuy rằng như là không quá khoái hoạt, nhưng mà, bên trong có người. ha ha, nguyên lai chúng ta đã sớm nhận thức nha. thật tốt. ”

“Người nói cái gì? Vì sao ta nghe không được?” Hoành Húc sợ hãi nhìn hình dáng y càng lúc càng nhạt, “Người làm sao vậy? Người muốn chết sao? Không không không, người không thể chết được! Ta vừa mới đem người cứu trở về, người có thể nào cứ như vậy mà chết đi?” Vươn hai tay muốn ôm lấy, nhưng ngón tay xuyên qua một mảnh hư không làm cho hắn càng thêm sợ hãi!

“Ha ha, như thế nào lại vậy? Ha ha, người như thế nào nhắm mắt lại? Đừng như vậy, trời ạ, ta đến tốt cùng đang làm chuyện gì? Ngự y, không không, không phải, ai tới cứu y! Đám hòa thượng các người còn nằm ở kia làm cái gì, lại đây cứu y!” Hoành Húc vội vàng nắm tới một Lạt ma, chỉ vào bóng dáng gần như hư không trên mặt đất quát, “ nếu y hồn phi phách tán, ta chẳng những sẽ đem tự miếu của bọn người san thành đất bằng, còn có thể khiến các người chết thực thảm!”

Lạt ma bị phản phệ mới vừa rồi chấn động khiến nguyên khí đại thương ngay cả khí lực phát ra tiếng cũng không có thì làm gì còn khí lực niệm chú thi cứu?

Một lốc xoáy thật lớn bỗng nhiên xuất hiện, cơn lốc xoay tròn tạo nên cửa động mang một cỗ hấp lực cường đại, giống như quái vật đang tức giận giương lớn miệng dùng sức hút, hắn vô lực chống cự bị cơn lốc cuốn vào, cùng lúc đó, miệng lốc xoáy cũng đột nhiên thu hẹp biến mất không thấy, không gian quay về yên tĩnh giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua!

Hoành Húc một phen đẩy ra Lạt ma, bổ nhào vào phiến đất cỏ trống không, “Không thấy? Như thế nào lại. vừa mới rõ ràng còn ở đây!” Hoành Húc mờ mịt sờ soạng chung quanh, “Rõ ràng còn ở đây. nhất định là tránh ở bên trong, nhưng bên trong tối đen như vậy, người không sợ sao? Người không phải sợ nhất tối sao? Nhưng đừng sợ, ta hiện tại đem người đào ra. ”

Đến khi đoàn người tộc trưởng từ tự miếu trở về theo tuyến đường đi qua, đều kinh ngạc bởi cảnh tượng hỗn loạn ở hiện trường. Chỉ thấy hơn mười Lạt ma đại sư ngã xuống đất ngất đi, doanh trưởng đổ sụp, nguyên bản mặt cổ lực thảo như nhân cũng là một mảnh bại tích, mà hiệp sĩ từ kinh thành tới kia đang sử dụng cả tay lẫn kiếm, ngay cả đá bào đều vùi đầu vào hố đất, ngay cả thiếu niên luôn luôn che chở có thừa cũng bị hấn đặt ở một bên xa xa.

Mọi người đều khó hiểu nhìn nhau. Tộc trưởng cũng chỉ là nghe Hoành Húc nói có việc nên về trước, nhưng chưa từng nghĩ đến lại là cảnh tượng như vậy.

“Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Hình như là vị hiệp sĩ này thỉnh Lạt ma đại sư đến đuổi quỷ. ” Trong đám người có người nhỏ giọng nói.

“Đuổi quỷ?” Tộc trưởng trầm ngâm một lát nói, “Người tới a, trước đem các vị đại sư Lạt ma về tự! Mọi người cũng đều tán đi!”

“Dạ!”

Tộc trưởng nhảy xuống ngựa đi đến trước mặt Hoành Húc, còn chưa mở miệng đã bị một đạo tầm mắt hung ác mà sắc bén của Hoành Húc hù đến sau lưng phát lạnh. Hắn là trưởng bộ tộc, khí thế của bản thân tự nhiên không kém, mọi loại người cũng kiến thức không ít, nhưng chưa bao giờ có người nào bằng một cái liếc mắt liền có thể đem sự nhát gan không còn sót lại mấy trong lòng hắn moi ra trọn vẹn!

Người nam nhân này còn không phải đơn giản bình thường a!

“Người đang làm cái gì?” “Thánh dược thủ” chưa theo mọi người rời đi ôm lấy thiếu niên đi tới, giọng điệu trào phúng nói, “Như thế nào? Nhanh như vậy liền chán ghét y, đem y để ở một bên?”

“Ai cho phép người chạm vào y?” Thấy thiếu niên trong lòng ngực của hắn, Hoành Húc một phen đoạt lấy, sắc mặt âm trầm nhìn “Thánh dược thủ” nói, “Cút, đều cút cho ta, nếu không ta đem các người toàn bộ giết!”

“Vậy người một mình ở đây điên đi!” “Thánh dược thủ” hừ lạnh nói xong xoay người rời đi.

“Hiệp sĩ.”

“Cút!”

Tộc trưởng bị tát ngay mặt xấu hổ sờ sờ cái mũi, thở dài ly khai.

Hoành Húc ôm lên thân mình thiếu niên, gắt gao theo dõi thủy yếp (má lúm đồng tiền khi ngủ) nhu thuận đến cực điểm của y nói: “Ta sẽ đem người cứu trở về, bảo bối nhi trước tiên ở bên cạnh nằm trong chốc lát được không?”

Nói xong đem thiếu niên đặt nằm trên lớp cỏ phía sau.

Mây hơi hơi nhú, hàng mi như phiến bối (vỏ sò) nhẹ nhàng run rẩy, chậm rãi hé ra mí mắt ra lộ ra con ngươi đen phiếm một tầng thủy quang mê muội mông lung, lọt vào trong tầm mắt chính là bầu trời đêm thâm lam cao xa cùng tinh đầu (màn sao) tỏa sáng đầy trời.

“. Hoành Húc!” Trong thanh âm đào đất bỗng nhiên xen kẽ một tiếng khê gọi cực kỳ nhỏ bé yếu ớt.

Hoành Húc nghe tiếng, thân hình giống như điện giật run lên thoáng chốc dừng lại tất cả động tác.

“. Hoành Húc.” Lại một tiếng kêu to chân chân thiết thiết (chân thật).

Khó có thể tin đột nhiên quay đầu lại, nhưng thiếu niên vẫn như trước nằm thẳng không hề có nửa điểm dấu hiệu thức tỉnh.

“Ha ha ha.” Hoành Húc có chút phát cuồng ngửa đầu cười ha hả.

“Hoành Húc!”

Tiếng cười im bặt.

Đôi mắt nhiều năm khép hờ đang lảng lảng nhìn mình, kiếm trong tay rơi xuống trên mặt đất, Hoành Húc dùng cả tay chân đi đến bên cạnh người thiếu niên, cẩn thận phân biệt đôi mắt tuyệt mỹ của y. Lượng như tinh thần (sao), trong suốt thấy đáy, linh khí bức người, xinh đẹp đến cực điểm!

Tử Li thần sắc phức tạp nhìn Hoành Húc lúng túng ở phía trên giống như đang thay y khởi động một mảnh tinh không (sao trời), người nam nhân này, người nam nhân này luôn luôn lãnh khốc thô bạo, cao ngạo đến cực điểm, cư nhiên có thể vì y chặt vật như vậy!

“Bảo bối nhi, thật là người!” Khê run đưa tay muốn chạm, bàn tay dính đầy bùn đất xen lẫn với máu bỗng nhiên đứng ở giữa không trung.

“Tí tách” hai điểm chất lỏng âm áp bỗng nhiên rơi xuống, tan vỡ trên mặt đất, nổi lên hàng vạn hàng nghìn gợn sóng.

Tử Li trong lòng kịch chấn (chấn động), nước mắt để vương.

Hoành Húc đột nhiên cúi xuống thân mình thật sâu chôn ở bên cổ y, thanh âm khàn khàn nói: “Người nếu chết, ta nên làm thế nào cho phải?”

“ Ta sẽ không chết, người nhìn, ta không phải lại sống đến giờ sao?” Tử Li ôm đầu của hắn nhẹ giọng nói.

Hoành Húc bỗng nhiên nâng lên hai mắt ửng đỏ, biểu tình nghiêm túc nhìn y nói: “Ta muốn hôn người!” (= =)

Tử Li nghe vậy thoáng chốc quẩn bách, nào có người tự đưa ra câu hỏi như vậy?

“Có thể không?” Hoành Húc lại tội nghiệp tìm đường nói.

Xấu hổ quẩn bách điểm đầu.

“Đừng nhắm mắt lại, nhìn ta!”

Đôi môi càng lúc càng gần nhẹ nhàng dán lên cánh hoa hình dạng xinh đẹp, lẳng lặng cảm thụ một trận tương thiếp mềm mại, tiếp theo chậm rãi ma sát.

“Cô cô ——” bỗng nhiên liên tiếp vang lên dị hưởng nhiễu loạn không khí ái muội giữa hai người!

“Thanh âm gì?”

“Ách, cái kia, Hoành Húc, bụng ta hảo đói!”

“Bảo bối nhi, vậy mau trở về chút!” Hoành Húc vội vàng ôm lấy Tử Li, vừa mới chuyển thân bỗng nhiên sợ run.

“Bảo bối nhi, phòng của chúng ta sụp rồi! Thật là thứ không đáng dựa vào, xem ra đêm nay chúng ta phải đến chỗ ‘Đồ bỏ được thủ ’ ngụ một đêm! Tên thối nát kia tuy rằng âm hiểm, nhưng thứ nấu ra cũng không tệ lắm!”

“Ách.”

88. Q.3 - Chương 24: Kịch Tình

Khi trời vừa mới sáng, một dải sáng mờ xuyên thấu tầng mây phủ lên đại địa , mục dân (người chăn nuôi) sớm đã chờ xuất phát liền đi ra doanh trường cỡi ngựa vội vàng lừa đàn dê hướng đến mảnh đất thủy thảo canh phong tốt tươi. Hòa thảo ngưng sương sớm thoát nhìn ngon đến cực điểm, theo tia nắng ban mai chiếu rọi, giống như là một đạo mỹ vị trận trận hương khí mới ra mẻ đầu tiên, dẫn dụ đến mức đàn dê nhanh chân hoan chạy.

Hoành Húc bị thanh âm mục dân phi ngựa đánh thức, hắn mở to mắt, mục quang chưa khôi phục thanh minh khó có lúc thấy được một tia sương mù của người bình thường vừa ngủ dậy, bởi vì gần đây hắn bị gây sức ép thật sự quá lớn, chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi nên tối hôm qua rốt cục được một giấc ngủ thật sự, cảm giác thực thoải mái!

Niết (nắn) rồi lại niết ngọc thủ đang nắm ở trong lòng bàn tay, Hoành Húc thùy mắt nhìn nhân nhi đang gối lên trên cánh tay mình ngủ đến say sưa, gương mặt nghiêng thấp nhuận như ngọc, đường cong nhu hòa, hàng lông mi như tiểu phiến tử (cây quạt nhỏ), cái mũi tú đỉnh, đôi môi xinh đẹp đến cực điểm, cái cổ trắng nõn mảnh khảnh, còn muốn đi xuống, nhưng tầm mắt dao động lại như va phải đá ngầm mắc cạn ở trên cổ áo nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, Hoành Húc không khỏi có chút ảo não.

Tầm mắt không cam lòng lướt về, dừng ở trên cổ giống như búp măng non mịn, sau đó tà tà cười, cúi người sách sách (thanh âm) duyệt lên.

Tử Li bị một trận ngứa trên cổ lộng tinh, có muỗi sao? Mơ mơ màng màng đưa tay dùng sức vỗ.

“Ba!” Tiếng giòn tan của bàn tay cùng xúc giác như mặt người trong lòng bàn tay làm cho Tử Li có cảm giác quái dị hé ra mí mắt.

Lọt vào trong tầm mắt chính là nhân tình ai oán cùng cái mặt phải trình diện năm dấu ngón tay của Hoàn Húc .

Tử Li sửng sốt, tiếp theo chớp a chớp hai mắt nói: “Ta không phải cố ý, ta cho là có muối!”

“Ta lần đầu tiên bị tát!” Thanh âm Hoàn Húc rầu rĩ nói.

“Ách, thực xin lỗi, ta.” Tử Li có chút bất an nói.

“Nếu là giải thích hữu dụng, vậy thế giới sẽ không có chiến tranh rồi!” một bộ sắc mặt trầm trầm.

“Vây, ta đây.” Tử Li thập phần bất an nhìn hắn.

“Phải bị trừng phạt!” Hoàn Húc mị hí mắt, giọng điệu kiên quyết nhìn nai con Tử Li đang kinh hoảng nói.

“A? Hoàn Húc.” Tử Li giương mắt ủy ủy khuất khuất nhìn Hoàn Húc kêu lên.

“Đừng dùng ánh mắt như thế nhìn ta, làm nũng cũng vô dụng, hiện tại ngoan ngoãn nằm không được nhúc nhích!” Hoàn Húc thái độ kiên định hạ lệnh.

“. Trừng phạt cần giải y kết (cúc áo) của ta sao?” Tử Li xem xét Hoàn Húc đang cúi đầu bận việc, tò mò hỏi.

“Xét thấy chuyện ngươi vi phạm hậu quả nghiêm trọng, cho nên phải lựa chọn thủ đoạn trừng phạt đặc thù!” Hoàn Húc trưng ra gương mặt không chút thay đổi nói với y, nhưng ngón tay lại đang bay nhanh động tác. Hô, rốt cục lột sạch y phục vướng bận, liếm diễm xuân quang trình ở trước mắt quả nhiên so với mình nghĩ còn mình mị dụ nhân hơn!

“Cô, muốn như thế nào trừng. A. Chỉ biết ngươi có không hảo tâm, a, đừng hút, thật kỳ quái!” Thẹn thùng kêu lên, vươn tay ý muốn đẩy ra cái đầu đang chôn ở trước ngực mình ngậm lấy nhũ thủ liếm lộng.

“Sách sách” Hoàn Húc vẫn đang giống như con giắc hút gắt gao dính trên tiểu nhũ phần nộn nộn hoặc liếm hoặc mút, đầu lưỡi xấu xa thối quết diễm nhỏ mẩn cảm.

“. Ân!” Một tiếng ngâm khê từ kẽ răng đang cắn môi dưới chạy ra, Tử Li lập tức đỏ bừng mặt, cùng là nam nhân mình bị hút nộ hoa cư nhiên lại cảm thấy được thoải mái!

“Bảo bối nhi, có phải thực thoải mái hay không? Ân? Muốn ta dạy ngươi chuyện càng thoải mái hay không?” Hoàn Húc chưa nếm xong liếm thêm vài cái mới nâng đầu lên nhìn Tử Li đang thần tình đỏ bừng, tà tà hỏi.

“Không. Không cần, đây là lều trại của ‘Thánh được thủ’, hắn sẽ vào!” Tử Li vội vàng nói, cũng không phát hiện ngoại ý của lời mình nói chính là “Đổi địa điểm là có thể làm!”

“Ta đã vào rồi!” Bên cạnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm buồn bực.

Hai người trên giường đồng thời cứng đờ, quay đầu liền thấy cái tên ‘Thánh được thủ’ xuất quỷ nhập thần kia đang ngồi ở bên cạnh bàn chậm rãi xướng nãi trà (trà sữa =3=).

Tử Li “Đằng” một tiếng, gương mặt hồng đến quả thực muốn bốc hơi nước ! Bộ dáng đáng yêu vừa thẹn vừa quẫn đó dừng ở trong mắt Hoàn Húc khiêu khích đến mức dục diễm trong lòng hắn càng tăng lên, hận không thể lập tức đưa y ăn kiên mật tấn (ăn sạch =3=).

Vội vàng đẩy ra Hoàn Húc xoay người ngồi dậy, “Ta, ta đi rửa mặt!” Nói xong liền xấu hổ chạy thoát ra ngoài.

Mỹ thực sắp đến miệng liền như vậy bay mất, Hoàn Húc không khỏi phần hận quết mắt nhìn ”Thánh được thủ” , trong lòng lại nhớ tới món nợ cũ mà tăng thêm một món hận mới.

.....

“Hoàn Húc, chúng ta bây giờ là đi chỗ nào?” Ngồi trên lưng ngựa đi hồi lâu, Tử Li rốt cục nhịn không được hỏi.

“Rất nhanh sẽ tới, chờ một chút đi, bảo bối nhi!” Hoành Húc ngồi phía sau xoa bóp thắt lưng y ghé vào lỗ tai y nói, “Đó là một nơi tuyệt đối khó có được, người nhất định sẽ thích! Hu, đừng nói nữa, đi đến người sẽ biết!”

Tử Li nghe vậy đành phải thôi, thả lỏng thân mình tựa vào trong lòng ngực của hắn, miến cưỡng nheo lại ánh mắt thưởng thức phong cảnh thảo nguyên ven đường.

“Xem, tới rồi!” Bỗng nhiên, Hoành Húc chỉ vào vài ngọn núi phía trước nói.

Tử Li phóng nhãn nhìn lại, này chẳng qua là ngọn núi thực bình thường, không có chỗ gì đặc biệt nhưng Hoành Húc vì cái gì nói là nơi tuyệt đối khó có được nha?

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt của y, Hoành Húc vẫn chưa trả lời chỉ là cười cười, sau đó ở trước ngọn núi ngừng lại. Dẫn y tiến vào một con đường nhỏ hẹp từ giữa hai ngọn núi, đại thạch hai bên hiểm hiểm áp bức chỉ còn lại một lối đi nhỏ bốn thước.

Đang lúc Tử Li khó chịu vì chật chội, không gian trước mắt bỗng nhiên rộng mở, mười mấy trì tử (ao) lớn nhỏ không đồng nhất nhan sắc khác nhau giống như thấu kính thủy sắc rực rỡ chần chịt phân bố ở giữa, nguyên lai ở giữa hai ngọn núi cứ nhiên giấu kín một mảnh tân thiên địa như vậy!

“Đây là.”

“Ôn tuyền! Bởi vì khoáng thạch bên dưới bất đồng nên mới có thể sinh ra sắc thái bất đồng! Mỗi một loại sắc thái đều có công hiệu bất đồng!”

“Đẹp ngậy người! Cứ nhiên còn có các ôn tuyền này!”

“Bảo bối nhi, có phải tuyệt đối khó có được hay không?” Hoành Húc đi tới khoát vai y hỏi.

“Ân ân!” Tử Li liên tục gật đầu.

“Vậy còn chờ cái gì? Không đi thử xem?” Hoành Húc giương móng vuốt sói trượt đến trên kiều đồn (mông) của tiểu Bạch dương vỗ vỗ giắt giây nói.

Tử Li đang đắm chìm trong sức mạnh thần kỳ của tự nhiên không chút nghi ngờ vội vàng lột sạch y bào, đi đến trước một trì tử lam thủy tinh vừa xem xét vừa hỏi: “Đây có công hiệu gì?”

Hoành Húc tham lam nhìn thân mình mỹ nhược chi ngọc của y, khung xương cân xứng, vòng eo mảnh khảnh, hai chân thẳng tắp thon dài, còn có cánh hoa kiều đồn tròn trịa óng ánh bạch. Nga, hết thấy đều tuyệt vời đến mức làm cho hắn dục hỏa phun cao. Hạ phúc của Hoành Húc đã có phản ứng, nhưng hắn không thể lập tức lộ ra bộ dáng cấp thiết, chỉ có thể đè nặng dục vọng hận không thể lập tức nhảy qua đưa y nuốt vào bụng hỏi đáp: “Đây là an thần!”

“Cái lực sắc kia thì sao?” Tiểu Bạch dương vẫn còn không chút sợ hãi lửa thân mình lắc lư ở trước mặt đại hôi lang.

“Giảm đau! Bảo bối nhi, người đến trì tử hoàng sắc kia đi! Đó là cường thân kiện thể!” Cứ tiếp tục để y thắc mắc như vậy, Hoành Húc không biết có thể khống chế chính mình không khiến y gục ngay tại chỗ mà làm hay không!

Tử Li ngâm mình ở trì tử độ ẩm vừa phải thoải mái mà thở dài, vốc lên nước ao vỗ vỗ hai má mình, sau đó tựa vào bên cạnh ao nhắm mắt lại lắng lắng hưởng thụ thích ý nước ao khuếch trương lỗ chân lông mang đến.

Thật lâu sau, một con mao thủ bỗng nhiên xoa xoa bả vai của mình, “Bảo bối nhi, một cái ao cũng không thể ngâm quá lâu, đến, chúng ta đi cái ao phần sắc kia phao phao (ngâm, bơi)! ”

Tử Li mở ra hai mắt sương mù mờ mờ hơi nước, nhìn Hoành Húc gần trong gang tấc, tầm mắt cực nóng cùng dục vọng trắng trợn của đối phương làm cho Tử Li trong lòng đột nhiên nhảy dựng, phải làm sao? Đang lúc y do dự có nên nhận hay là tạm hoãn, Hoành Húc đã ôm lấy y đi vào một cái trì thủy phần sắc

So với những cái ao khác thì ao này có độ ẩm cao chút, bởi vì sắc phần nổi bật mà nhiễm thượng một tầng ý nhị tối không rõ.

“Bảo bối nhi, người làm sao vậy?” Hoành Húc nhìn Tử Li hai má phỉm xuân bất an vắn vẹo, biết rõ còn cố nói.

“Ân, ta. Ta không biết. Có điểm nóng, trong thân thể nóng!”

“Nóng sao? Nga, đã quên nói cho người biết, ao này là tăng cường tính dục!” (o_O|||)

Tử Li có chút mờ mịt nhìn hắn, trong đôi mắt hắc lộc lộc mê ly phỉm thủy quang mị nhân, tình dục của Hoành Húc vốn đã khơi mào lúc này rốt cuộc ngăn chặn không được hóa thân thành sói lao thẳng tới, đưa y ôm vào trước ngực, nhắm ngay đôi môi anh đào nhu lượng kia vừa cắn vừa mút mãnh liệt, đầu lưỡi hoạt nhập, càn quét mỗi một tắc lạnh thổ trong miệng.

“Ngô ân.” Tử Li miễn cưỡng thả lỏng tứ chi mặc hắn đặt nơi tay muốn làm gì thì làm.

Hoành Húc hôn đến thiên hoàn địa chuyển, nhưng trên tay cũng không rảnh rồi một đường trượt xuống, dọc theo cánh hông đang khép mở lướt đến bên ngoài u huyết bí mật, tìm hai vòng rồi chậm rãi dò xét đi vào.

“Ân.” Tử Li hai mắt nửa khép nửa mở rên rỉ.

Nửa ngón tay đi vào lại lui ra, rồi lại vói vào, tiểu huyết khẩu cũng co rút theo.

Hoành Húc cười khê, hôn lên cái cổ trắng nõn của y, khê liếm xương quai xanh tinh xảo.

Tử Li ngưỡng đầu, đem trọn thân mình đưa đến miệng Hoành Húc.

“. Ân a.” Ngón tay ở hạ thể đã biến thành ba ngón, động tác trước sau co rúm thỉnh thoảng ma xát đến điểm nhỏ nổi lên kia, làm cho Tử Li cả người run rẩy.

Hoành Húc đem Tử Li tứ chi xụi lơ đặt lên bên cạnh ao, phóng xuống đất, quỳ gối giữa hai chân y nhìn ngón tay ra vào trong huyết khẩu, tràng bích nóng cháy bao bọc lấy ngón tay, xúc giác mềm mại làm cho Hoành Húc một trận nhiệt huyết sôi trào.

“Bảo bối nhi, ta muốn đi vào!” Hoành Húc ách thanh nói, “Kẹp chặt thắt lưng của ta!”

Tử Li mở to song mâu liễm diễm xuân quang nhìn Hoành Húc, tiếp theo nghe lời nhắc chân vòng quanh thắt lưng Hoành Húc. Hoành Húc rút ra ngón tay, nắm lấy thứ cực đại đã sớm cứng rắn đến cương thẳng của mình nhắm ngay huyết khẩu mê người, chậm rãi kiên định đẩy vào.

“A.” Tử Li bán gương miệng, hạ thể sưng phồng làm cho y thập phần khó chịu.

“Đừng sợ! Bảo bối nhi!” Hoành Húc cúi người hôn lên môi y, mút vào cái lưỡi đùa lộng, một tay ở trước ngực y không ngừng trấn an, một tay bao vây lấy ngọc trụ y rất nhanh luật động, sau khi phân tán lực chú ý sang những bộ phận khác, phần eo bắt đầu trước sau co rúm.

“Ân ân.” Giữa môi tràn ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Lúc này, thân thể phỉm phấn sắc giống như hoa đào xuân phong, mỹ nhan tinh tế đến mức khiến người trầm mê!

Động tác trước sau càng lúc càng gấp gáp, thân thể lắc lư giống như giảo động một trì xuân thủy, chìm đắm bên trong cảm giác xoay chuyển hạ giác.

“. A ân.” Thân bất do kỷ than nhẹ mang theo hơi nước lượn lờ rót vào giữa không trung, ở trong không gian nửa mở ra một vòng lại một vòng quanh quẩn.

“A ——” một tiếng ngâm cất cao kéo dài giống như tiếng nhạc mỹ diệu nhất.

Chất lỏng cực nóng phun vào chỗ sâu trong linh hồn, khoái cảm không thể dùng ngôn ngữ hình dung cùng với tiếng thổ dốc chưa đình chỉ tăng tăng quay về bên trong hai người.

Phân thân vẫn đang chôn ở trong cơ thể y lại trướng đại, Hoành Húc giương mắt nhìn Tử Li đang mê ly thất thần giật giật thắt lưng: “Bảo bối nhi, lại đến một lần!”

“. Ân a.” Một vòng chiến đấu hăng hái mới lại bắt đầu.

89. Q.3 - Chương 25: Lưu Luyện

Không trung ngàn dặm không mây bằng phẳng bóng loáng giống như một tráo tử lưu ly thật lớn (cái chụp lưu ly), không dấu vết đem thảo nguyên tản ra biếng nhác dưới thân vững vàng ôm vào trong lồng ngực. Gió thổi cỏ lay, nổi lên cuộn cuộn gợn sóng giống như tình nhân đang lúc vành tai và tóc mai chạm vào nhau vô cùng thân thiết nhu tình.

Hoành Húc ngồi ở trên cỏ, đem Tử Li nghiêm nghiêm vòng ở khuỷu tay, cầm nhẹ nhàng cọ cọ đỉnh đầu của y. Tử Li bán nằm ở trong lòng ngực của hắn, giống như tiểu miêu đã ăn no miễn cưỡng híp hai mắt.

“Bảo bối nhi một sao? Muốn nằm xuống ngủ một hồi hay không?” Hoành Húc vỗ vỗ bắp đùi của mình hỏi.

Tử Li lắc lắc đầu, “Không buồn ngủ, ta chỉ là đang nghĩ một việc trước kia. . . .” Ngừng trong chốc lát, y bỗng nhiên do dự giọng điệu có chút bất ổn hỏi, “Hoành Húc, người chẳng lẽ không tò mò sao? Người như thế nào không hỏi xem ta là ai, ta ở đâu, chết như thế nào, lại như thế nào chạy đến trong thân thể An Cẩn Du?”

Hoành Húc đưa y lăm lăm (siết lại gần) nói: “Được rồi, bảo bối nhi, người có thể nói cho ta biết người là ai, ở đâu đến, chết như thế nào, lại như thế nào chạy đến trong thân thể An Cẩn Du không?”

“Không thành ý!” Tử Li đảo con mắt trắng dã.

Hoành Húc sủng nịch khẽ cười một tiếng, dán lên tai y khẽ cắn vành tai mềm mại nói: “Này đã không còn trọng yếu không phải sao, bảo bối nhi! Mặc kệ người là ai, lai lịch như thế nào, ta chỉ để ý sinh mệnh tiên hoạt sinh động trước mắt này, người chính là người, trong lòng ta độc nhất vô nhị, thứ ta muốn chính là linh hồn của người tâm của người, những thứ khác có quan hệ gì?”

Thanh âm từ tính của Hoành Húc thẳng tắp chui vào đáy lòng của y, hóa tan bất an trong lòng.

Nhìn thần sắc của y đã hơi hoãn, Hoành Húc còn nói thêm: “Vậy bảo bối nhi có thể nói cho ta biết tên của người không?”

“ Tô Tử Li, ta gọi là Tô Tử Li!”

“Tử Li, Tử Li, tên rất hay! Ha hả, Li nhi, bảo bối Li nhi của ta!”

“Ta nổi lên ầm ỨC nha!” Tử Li sờ sờ cánh tay xấu hổ nói, “Chỉ có thể bảo ta Tử Li, không thể gọi Li nhi!”

“Ách, được rồi, ta đây vẫn là kêu bảo bối nhi đi!”

Gió thổi ôn nhu phát lên lộn tóc trên trán Tử Li, chạm lên trên mặt Hoành Húc làm cho lòng hắn một trận ngứa ngáy, cúi đầu lại nhìn hàng lông mi đáng yêu xoát xoát tảo động, Hoành Húc nhịn không được nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc kia ở trên cánh môi mê người hung hăng hôn một cái, tiếp theo cọ đến bên tai y cúi đầu nói: “Bảo bối nhi, chúng ta làm đi?” (vô lại =)

Tử Li nghe vậy xấu hổ đến thần tình đỏ bừng, vội vàng lấy tay chặn lại cái miệng còn đang mở rộng không ngừng cố gắng của Hoành Húc nói: “Đây là trường hợp công cộng! Chú ý hành vi cử chỉ!”

Ngày hôm qua đã bị hắn làm đến thiên hôn địa ám tay chân như nhũn ra, cũng không nói hành vi hắn đôi lúc bất thường, hiện tại cư nhiên còn muốn tại đây làm chuyện đó?

“Bảo bối nhi, còn chưa có ở trong này làm a!” Hoành Húc lại như cầu bì cao dán dính lên.

“Có người, có người!”

“Nào có!”

“Người xem bên kia!”

Hoành Húc hướng tới đầu ngón tay của y nhìn lại, quả nhiên thấy một tiểu cô nương ôm dê con đang ngồi xổm bên đàn dê nhìn về bên này!

“Tiểu hài tử biết cái gì?”

“Không nên không nên! Đừng dạy hư tiểu hài tử!”

“Được rồi!” Hoàn Húc sờ sờ cằm, sau đó hướng đứa nhỏ vẫy tay.

Tiểu cô nương chỉ chỉ cái mũi của mình.

Hoàn Húc gật gật đầu.

Tiểu cô nương ôm dê con thật vui vẻ chạy tới, “Hiệp sĩ thúc thúc tìm ta có việc sao?”

Hoàn Húc cười tủm tỉm để sát vào, tiếp theo thần sắc bỗng chốc lãnh liệt, ánh mắt như vậy cho dù là người lớn thấy cũng cảm thấy sợ tới mức chân nhuễn, chớ nói chi là một tiểu hài tử chỉ có năm sáu tuổi! Chỉ thấy Hoàn Húc biểu tình nguy hiểm trầm giọng nói: “Cho người thời gian một khẩu trà (1 hộp trà mất mấy giây?), lập tức rút khỏi tầm mắt của ta, bằng không, ta sẽ đem dê trong tay người làm thịt nướng!” (....)

Tiểu cô nương tay chân run run xoay người, bỗng nhiên “Ồ oa” khóc lớn chạy đi!

Tử Li chán nản, “Người sao có thể dọa nàng như vậy!”

“Nhìn, nàng đi rồi, bảo bối nhi, không ai quấy rầy chúng ta !”

“Ai nói, người xem, nhiều dê như vậy, còn có dê đến dê đi. Ngô.”

Tay Hoàn Húc thủ sẵn sau gáy Tử Li chặn lên cái miệng nhỏ nhắn lải nhải của y, đầu lưỡi ở trên cánh môi tựa hồ xâm nhập vào miệng xoay chuyển tìm vài vòng, sau đó hoành chinh bạo liễm (tranh đoạt điên cuồng?) đánh vào bụng, cái lưỡi cuộn cuộn nổi lên không biết làm sao dùng sức mút vào, hương vị triền miên giao kết ngọt ngào ở giữa môi lưỡi hai người lưu luyến ướm át!

“ Ân.” Tử Li vững hồ hồ đảo hướng về phía sau.

Hoàn Húc thuận thế xoay người đưa y áp đảo ở trên cổ, thân thể thiếp hợp bộ vị bị bắm dục vọng đang rục rịch chờ phát động.

Tử Li đối với tình dục không hề có tính kháng thể bị hấn khiêu khích một trận tứ chi dần dần xụi lơ, biến thành tiểu dương nhu thuận đợi làm thịt nằm dưới thân hấn mặc người sở dục sở vi.

Hoàn Húc thực hiện được ý đồ tà tà cười, ma trảo vươn đến vạt y bào của Tử Li, chui vào tiết khố, cầm lấy ngọc trụ đang khê ngắc đầu.

Tử Li thoải mái mà ngâm dài một tiếng, đối với dục vọng y chưa bao giờ muốn áp chế, một chút khơi mào sẽ liền phát tiết, tính tình vô thậm tự chủ đáng nói này cũng vì Hoàn Húc mỗi lần đánh lén cướp ngựa thành công trui mài.

Thủ pháp lão luyện chỉ lộng vài cái liền làm cho chồi non trong tay thẳng tắp ngắc đầu, một bộ dáng hùng dũng oai vệ! Hoàn Húc không khỏi mỉm cười, xấu xa , lập tức nẩy (búng) tay một cái, đưa tới chủ nhân cả người run rẩy cùng bất mãn lắm lắm.

Ngắc đầu nhìn thấy bộ dáng diện nhược đào hoa, nhân nhược xuân thủy (mặt như hoa đào, mắt như xuân thủy) của Tử Li, Hoàn Húc tự chủ luôn luôn rất cao cũng suýt bị đánh cho bại trận!

Một tay rất nhanh lướt động, một tay nhẹ nhàng vuốt ve tiểu thịt cầu bên dưới, Hoàn Húc quan sát thấy ánh mắt Tử Li càng lúc càng mê ly và tiếng thở dốc càng lúc càng dồn dập.

“Bảo bối nhi, muốn ra không?” Hấn hôn lên đôi môi anh đào đang khê nhếch, lơ đãng hỏi.

“Ân.” Tử Li cảm thấy năng lượng toàn thân đều tụ tập ở đằng kia, khô nóng đến mức làm cho người ta phát cuồng.

“A ——”Ngâm ột tiếng, chất lỏng trắng đục dâng lên trong lòng bàn tay Hoàn Húc.

“Ha hã, bảo bối nhi ngay cả lúc này cũng là thanh tú như vậy!” Hoàn Húc liếm liếm vành tai Tử Li khẽ cười nói.

Tử Li vẫn còn bị vây trong trạng thái bán hư du (nửa mơ màng) vẫn chưa tiếp lời, chỉ biết nhắm mắt thở hổn hển.

“Bảo bối nhi có phải thực thoải mái hay không? Ân?” Hoàn Húc một bên giở trò một bên sắc tình liếm liếm môi Tử Li nói.

“Người thật đúng là nơi nơi động dục a!” Đang muốn khai tiệc, chợt nghe phía sau truyền đến một trận thanh âm trắc trắc (buồn thảm, khẩn thiết).

Không quay đầu lại cũng biết là ai! Hoàn Húc lập tức ở trong lòng nguyên rủa: Ta sớm hay muộn cũng sẽ đem người nghiền thành nhục toái đi uy cầu!

Sửa sang lại xiêm y có chút hỗn độn của Tử Li, Hoàn Húc xoay người, sắc mặt âm trầm nhìn tên âm dương quái khí “Thánh được thủ” nói: “Người tới đây làm cái gì?”

“Kỳ quái, nơi này lại không có khắc tên của người, ta vì cái gì không thể tới? Nhưng thật ra là người có vấn đề, không nói trước người dưới quang thiên hóa nhật (ban ngày ban mặt) làm việc này, cũng không nghĩ y mới vừa thức tỉnh thân thể thật sự suy yếu, có thể chịu được người năm lần bảy lượt gây sức ép như vậy sao? Được này cho lần tiếp theo, mỗi ngày một viên! Thật sự là hảo tâm không hảo báo (có lòng tốt không được đền đáp =]).” “Thánh được thủ” ném tới một bình ngọc tiếp theo hùng hùng hổ hổ rời đi!

Nhìn được bình trong tay, Hoàn Húc không khỏi ảo não trách mình tại sao không chú ý tới điểm này! Vội vàng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Tử Li đã trầm ngủ, hân thanh (tiếng ngáy) khê khằng thuyết minh y đã mệt mỏi đến không kìm được!

“Bảo bối nhi.” Hoàn Húc đau lòng ôm lấy Tử Li đi trở về doanh trường mới dựng ở một bên.

.....

Bóng đêm dày đặc, trong rừng cây yên tĩnh.

Một bóng đen cao cao đứng thẳng, ánh trăng tà tà chiếu xuống, bóng dáng kéo dài đem người đang quỳ một gối kia toàn bộ bao trùm!

“Thuộc hạ kiến quá lâu chủ!”

“Ân! Người ẩn núp đã một đoạn thời gian, là thời điểm chấp hành kế hoạch!”

“Dạ!”

“Lần này hành động tuyệt đối không thể có gì sơ xuất, nếu không Ngọc lâu chúng ta khó có thể công đạo với người!”

“Thuộc hạ hiểu được!”

.....

Hôm nay bởi vì có một đội thương lữ đoàn tiến đến, lập tức khiến ục dân trên thảo nguyên vui mừng như phùng niên quá tiết (mừng năm mới). Với tập tính cuộc sống của dân tộc du mục thường xuyên di chuyển làm cho bọn họ không thể giống như người Trung Nguyên sĩ kiến thành thiết thương, tất cả cuộc sống đồ dùng có được cũng chỉ dựa vào thương lữ đoàn hàng năm đến một lần.

Tộc trưởng tự mình nghênh đón bang thương nhân, cũng hạ trại thiết rượu chiêu đãi! Lửa trại vẫn yển, dư hưng (hứng thú) biểu diễn, hoan thanh tiểu nữ, rất náo nhiệt!

Bởi vì cùng là người ngoại hương, Hoàn Húc, Tử Li còn có “Thánh được thủ” cũng bị cho là khách nhân mà được mời đến tọa. Tử Li một bên cắn cái đùi dê lớn, một bên hưng trí bừng bừng nhìn đại lực sĩ trong sân thảo nguyên giao đấu biểu diễn.

Hoàn Húc để đĩa xuống, thay y lau lau cái cằm trần đầy dầu vừng, cười khê bắt lấy đùi dê trong tay y nói: “Người thân thể mới vừa khôi phục, không thể ăn thứ đầy mỡ như vậy, đến, ném thử chút nãi tồ (bánh sữa) này là được rồi!”

Tử Li nghe lời há mồm, cắn xuống đồ ăn Hoàn Húc đưa đến bên miệng, mi thu nhân tiểu gật đầu nói: “Ăn ngon!”

Hoàn Húc sững nịch khinh trác (nhẹ hôn) lên trán của y.

“Khụ khụ!” “Thánh được thủ” ở một bên không biết là ho thật hay là giả.

Hoành Húc quay đầu lại hung hăng liếc mắt hắt một cái, đang lúc muốn châm chọc hắt ăn cái gì cũng không tháo xuống sa mào mà là đưa từ dưới lên, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng nổi lên một trận hơi thở xâm lấn của dị giả, đôi đũa gấp trong tay âm thầm rút vào nội lực, phát hiện người nọ lại đến gần hai bước, vừa định xoay người phóng ra.

“Chủ thượng!” Người nọ mở miệng, là thanh âm của Thập tứ.

“Người đã trở lại!” Hoành Húc ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thập tứ đã đi qua một bên nói, “Liên lạc được bọn họ?”

“Dạ phải, chủ thượng, thuộc hạ đã đến trạm dịch để lại dấu hiệu liên lạc! Chỉ cần đội trưởng bọn họ đi qua sẽ biết chủ tử ở trong này!”

“Àn, nếu như vậy, người đi xuống trước đi!”

“Dạ!” Thập tứ vuốt cằm lui ra!

Hoành Húc quay đầu, lệ khí chợt lóe qua trong mắt biến mất, thần sắc sùng nịnh bùng lên một chén nãi trà đưa đến bên miệng Tử Li chỉ lo xem đã quên ăn, “Bảo bối nhi, uống trà.”

90. Q.3 - Chương 26: Dị Biến

Hôm sau, thương lữ đoàn liền ngay tại chỗ dựng lên quầy hàng, mảnh đất thoáng chốc tràn đầy các sắc thương phẩm hình thành một loại thị trường giao dịch nhỏ hấp dẫn những mục dân tranh tương tuyền cầu! Quang cảnh náo nhiệt này làm cho Tử Li luôn luôn tràn đầy lòng hiếu kỳ cũng tự nhiên không chịu nổi vội vàng lôi kéo Hoành Húc chui vào dòng người.

“Bảo bối nhi chậm một chút!” Hoành Húc bị y xả ở sau người có chút bất đắc dĩ nói, “Người muốn cái gì sau khi trở về ta lập tức mua cho người, không đáng ở buổi trưa nắng chạy tới tham gia phần náo nhiệt này, thân mình người còn chưa hảo a!”

“Không giống, không giống, cái này gọi là tập hợp hiểu hay không!” Tử Li mon men đến trước một quầy hàng, nhìn thương phẩm to to nhỏ nhỏ nói, “Huống hồ ta còn muốn hảo hảo nghiên cứu thứ của người cổ đại các người một chút! Oa, gương! Trời ạ, với loại chúng ta dùng cư nhiên không sai biệt lắm, không phải gương đồng mặt hình vạn vẹo! Nguyên lai các người đã hiểu được dùng khuê (ngọc trên nhọn dưới vuông) làm gương rồi!”

“Vị Tiểu ca này hảo nhãn lực, đây chính là cái gương độc nhất vô nhị, từ viễn dương đem trở về, trước mắt chỉ còn sót lại một cái như vậy, Tiểu ca nếu hợp ý, ta liền lỗ vốn một chút bán cho người, như thế nào?”

“Bao nhiêu bạc?”

“Không đắt không đắt, chỉ cần ba mươi lượng bạc!” Tiểu thương dựng thẳng ba ngón tay lên nói.

Ba mươi lượng bạc? Tử Li đối với ngân lượng trao đổi nơi này không phải quá quen thuộc tròng mắt nhìn! Tiếp theo xoay người thập phần nghiêm túc dò hỏi: “Một lượng bạc tương đương bao nhiêu?”

“Một ngàn văn tiền!”

“Một ngàn văn tiền? Vậy đến tốt cùng tương đương bao nhiêu nhân dân tệ nha?”

“Một ngàn văn tiền chính là có thể mua một ngàn cái bánh mì!” (= =)

Tử Li thoáng cái đột nhãn (lòi con mắt =)), “Một lượng là có thể mua một ngàn cái bánh mì, vậy ba mươi lượng không phải là có thể mua ba mươi ngàn cái bánh mì?”

“Là ba vạn cái, bảo bối nhi!” (=.....=)

“!! Cái thứ chỉ to bằng bàn tay đó có thể trị giá ba vạn cái bánh mì? Người không đi cướp đi?” Tử Li quát dị kêu lên, “Ngay cả cái phá gương này ta cũng có thể làm được!” Lập tức khinh thường mà đem gương ném trở về.

“Đương” một tiếng!

Mắt to tròn đôi mắt nhỏ!

“Oa, người xem ở phía trên cư nhiên có con cá đang bay nha. Đi đi đi, Hoàn Húc đi mau!”

“Này, người đánh vỡ gương của ta, thường tiền! Đừng chạy!”

.....

“Ô ô ô ——ba mươi lượng bạc của ta! Ô ô ô ——ba vạn cái bánh mì của ta!” Tuy rằng tiền không phải y ra!

“Bảo bối nhi đừng khổ sở, chẳng qua là ba mươi lượng bạc, trở về ta bồi người ba vạn lượng được không?” Hoàn Húc bất đắc dĩ cười nhìn Tử Li đang rúc vào trên giường cắn góc chăn, đi qua vỗ vỗ cái mũi nhỏ của y thần tình sung nịch nói.

“Bồi cho ta một trăm vạn lượng cũng không lấy lại được, hửn lừa bịp tổng tiền ba mươi lượng của lão tử!” Tử Li làm như có chuyện lạ dựng thẳng lên ba ngón tay về mặt đau lòng nói, tiếp theo lại gục quay về trên gối tiếp tục hối hận!

Ngay khi còn muốn nói trấn an tiểu tài mê (tham tiền) này, ngoài lều trại bỗng nhiên truyền đến thanh âm Thập tứ: “Chủ thượng, tộc trưởng cho mời!”

Hoàn Húc không vui ngoại đầu nhìn lại, tiếp theo xê dịch qua thân mình Tử Li trác trác lên môi y nói: “Bảo bối nhi, tộc trưởng ời a, làm khách nhân chúng ta có phải nên đi qua hay không?”

“Không đi, không có tâm tình! Muốn đi người đi!” Tử Li biến miệng méu máo nói.

“Thật sự không đi!”

“Không – đi!”

“Được rồi, bảo bối nhi, vậy người ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, không được chạy loạn biết không, ta rất nhanh sẽ trở lại!”

“Biết rồi, người và nương người đều dài dòng như nhau!”

“Ách?”

“Không, ta cái gì cũng chưa nói, đi nhanh về nhanh! Giữa trưa ta muốn ăn thịt dê nướng!”

“Đã biết!” Nhịn không được lại quay đầu trộm hương, Hoàn Húc đứng dậy đi ra ngoài.

“Ai, bánh mì, bánh mì, bạc, bạc.” khi khuôn mặt nhỏ nhắn đang méo mó nhấc đi nhấc lại, trên vai bỗng nhiên bị vỗ vỗ.

“Lại làm sao vậy?” Tử Li bất mãn quay đầu lại, tiếp theo bỗng chốc mở to hai mắt nhìn.

Nhìn Thập tứ đang ở phía trước dẫn đường, Hoàn Húc bỗng nhiên mở miệng nói: “Người đi theo ta đã nhiều năm đi!”

“Đúng vậy, chủ thượng!”

“Như vậy người hẳn là rất rõ ràng ta tối không thể dễ dàng tha thứ chính là cái gì!”

Thập tứ xoay người cúi đầu trầm mặc.

“Tại sao không nói? Hay là, người đang sợ hãi?”

“Thuộc hạ sợ hãi!”

“Hô, thật sự là câu trả lời thông minh!”

“” Thập tứ tựa hồ cúi đầu thấp hơn.

Thần sắc bất chợt lãnh liệt làm cho không khí chung quanh nháy mắt nhiễm thượng một tầng hàn khí khiến người ta run rẩy!

“Như vậy, người thông minh như thế có nên nói cho ta biết hay không, dịch dung thành bộ dáng Thập tứ ẩn núp ở bên cạnh ta đến tột cùng muốn làm gì đây?”

“Thập tứ, không rõ ý tứ chủ thượng!”

“Không rõ?” Hoàn Húc lạnh lùng cười, “chuyện đã đến bước này, chẳng lẽ người cảm thấy được mình nếu tiếp tục diễn còn tất yếu sao?”

Người trước mắt đột nhiên ngẩng đầu, biểu tình thuộc loại hàm hậu của Thập tứ đã không còn sót lại chút gì, đối ngược lại chính là vẻ mặt tươi cười trên tức.

Hoàn Húc nhãn thần lăm liệt (lạnh thấu xương) thoảng nhìn dưới chân hắn, thân mình thẳng tắp nhảy lùi lại hơn mười thước.

“Ta thật sự là tò mò người đến tột cùng là như thế nào phát hiện? Ta đối với thuật dịch dung của mình chính là nghi ngờ không nổi a!” Đối phương mở miệng, thanh âm cư nhiên là một giọng nữ lạnh lãnh.

Mang gương mặt của Thập tứ lại phát ra tiếng nói của nữ nhân, sự phối hợp này thoạt nhìn muốn bao nhiêu quái dị liền có bấy nhiêu quái dị. Nhưng Hoàn Húc vẫn đang bất vi sở động lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, tựa hồ ngay cả khi nàng là một nữ nhân cũng nằm bên trong dự liệu của hắn!

“Người chính là nữ nhân cố ý dẫn dụ Thập tứ cứu người đi? Mục đích làm như vậy, đơn giản chính là tuyển định một người để dịch dung rất giống, chỉ thông qua gặp mặt một lần cùng ngăn ngừa mấy câu nói với nhau là có thể đưa hắn bắt chước đến giống như vậy, xem ra người là nhân tài hiếm có, chẳng qua không dùng vì mình thì có tài cách mấy cũng chung quy là kẻ trở ngại!”

“Người nói đến mức cứ như là kẻ quan sát hết thấy! Người có năng lực làm khó dễ được ta?” Nàng kia khinh miệt cười nói.

“Ha ha, trên đời không có chuyện gì ta không làm được, càng không có người nào ta không làm gì được!” Khí thế bức người cùng khí phách ngạo nhân làm cho nàng thần sắc thoảng luống cuống, “Đồn đãi cao thủ của Ngọc lâu nhiều như mây, cho các người hô phi yên diệt (tan biến) cũng bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, chứ nói chi là giết một tên Vân Cơ nhỏ nhỏ như người!”

Nếu lời nói mới vừa rồi của Hoàn Húc chính là làm cho nàng kinh hãi, như vậy bây giờ mới chân chính làm cho nàng sợ! Nàng thực xác định, cho tới bây giờ mình chưa từng bại lộ qua dấu vết gì có liên quan đến Ngọc lâu, nam nhân này, người nam nhân này như thế nào tra được Ngọc lâu của bọn họ? Lại còn biết được tên của mình!

“Thực kinh ngạc phải không?” Hoàn Húc nhìn thần sắc khiếp sợ của nàng cười lạnh nói.

“Người, người đến tột cùng là như thế nào biết được, ta nhớ rõ người cho tới bây giờ chưa từng rời đi nơi này!”

“Vấn đề này người còn chưa có tư cách biết!”

Vân Cơ nhìn nam nhân không giống bình thường trước mắt này, xem ra lần này Ngọc lâu gặp phải phiền toái không nên dây vào! Ngẩng đầu, bỗng nhiên trông thấy con kèn kèn xoay quanh đã lâu đột nhiên sai cánh bay về phía đông, trên mặt Vân Cơ lộ ra một tia cười quỷ dị.

Hoàn Húc nhíu mày, cùng lúc đó, thị vệ đã tách ra nhiều ngày biểu tình bất an phi thân mà đến.

“Chủ thượng, công tử. Không thấy !”

91. Q.3 - Chương 27: Lỗ Hoạch (bắt Tù Binh)

Đến khi Tử Li mơ hồ tỉnh lại, phát hiện mình đang bị cuộn trong một không gian nhỏ hẹp tối đen. Tiếng vang “Cô lộc cô lộc” cùng bốn vách tường không ngừng rung động làm cho y kết luận đó là một cái thùng đang di động rất nhanh.

Mình bị trói? !

Tứ chi xụi lơ không thể giãn ra lui thành một đoàn, dùng lực lắc lắc cái đầu vẫn đang có chút vụng huyễn, Tử Li khó chịu nghĩ.

Là ai bắt cóc mình? Có mục đích gì? Chẳng lẽ là vợ vét tài sản? Sẽ không cần giết con tin đi?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy thùng dần dần hoãn xuống tốc độ, ả ả còn nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

“Dừng xe! Các người, chuyển nhiều hòm rương như vậy để làm gì?”

“Vị quan sai đại ca này, chúng ta là du thương (thương nhân lưu động), hòm rương này đều là chút hàng hóa vụn vặt không bắt mắt!”

“Có phải hàng hóa hay không, nhìn qua mới biết được! Dem rương mở ra!”

Thanh âm mở rương “Loảng xoảng ” từ xa đến gần, Tử Li cảm thấy đỉnh đầu của mình một trận ầm ỹ, ánh sáng khi mở ra trong dự kiến vẫn chưa thấy xuất hiện.

Lật giở chút vải vóc trong rương phát hiện cũng không có gì khác thường, thành vệ “Đồng” khép lại rương, không kiên nhẫn vùng tay lên nói: “Qua đi qua đi, đừng ở chỗ này chiếm đường!”

“Dạ, dạ, đa tạ sai đại ca!”

Tử Li không thể mở miệng nói chuyện, cả người không dựng dậy nổi một tia khí lực chỉ có thể theo xe ngựa một lần nữa xuất phát lộc lộc đi xa.

Cũng không biết được đã đi bao lâu, khi Tử Li cảm thấy được mình cũng sắp bị buồn chết, thùng xe rốt cục ngừng lại. Tiếp theo trên đỉnh đầu truyền đến một trận liên thanh, tay xốc lên tầng tầng vải, không khí mát lạnh đã lâu cùng ánh trăng nhu hòa lập tức tiến vào, bệnh trạng choáng váng đầu buồn nôn thoáng chốc bị xua tan không ít.

Người trên đỉnh đầu ánh mắt trên tức đánh giá Tử Li giống như tiểu miêu cuộn mình ở đáy hòm, giọng điệu lỗ mãng nói: “Hắc, vật nhỏ bộ đáng rất khó chịu, cần hỗ trợ không? Ca ca ôm người đi ra được không?”

Tử Li cuộn người nâng lên mí mắt phần hận tức liếc người nọ một cái, chẳng qua cái tròng mắt không hề có khí lực này ở suy nghĩ của đối phương xem ra chẳng qua là miễn cưỡng thoáng nhìn, điều này làm cho y thoát nhìn ngược lại càng giống một con tiểu miêu biếng nhác!

“A, vật nhỏ thật sự là đáng yêu!” Người nọ cười đến vẻ mặt sắc lang ở trên mặt Tử Li sờ soạng hai cái, sau đó vươn tay đem Tử Li nhắc ra.

Bọn họ nguyên lai đang ở dã ngoại, chung quanh một hàng người được gọi là thương nhân đã động tác nhanh nhẹn dựng lên vài cái lều trại giản dị. Người nọ mang theo Tử Li đi đến một đồng lửa trại ngồi xuống, từ vật áo lấy ra cái bình nhỏ ở dưới mũi y hươu hươu. Khí thể mang tính kích thích làm cho Tử Li liên tục đánh vài cái nhảy mũi, rồi sau đó phát hiện tứ chi mềm yếu dần dần có chút khí lực!

“Các người. . . . là ai?” Ra sức tránh xa cái người cười đến giống hồ ly này, Tử Li thở phì phò mở miệng hỏi.

“Người trói người nha!” Người nọ vẻ mặt vô tội nói.

“Vì cái gì phải trói ta?” Tử Li tức giận đến cắn răng, oán hận nhìn hắn.

“Này a.” hắn cố ý vuốt cằm khó xử nói, “Chúng ta cũng là được người nhờ vả! Ai, chúng ta liều chết hợp lại bắt sống được bắt quá là vì mấy lượng bạc kia, nhưng lại phải nhận lấy người ghét, thật sự là không dễ dàng nga!” Nói xong còn vờ làm bộ dạng khổ não lắc đầu.

“Là ai muốn các người trói ta?” Bỏ qua ý vô nghĩa, Tử Li lấy chút cường điệu hỏi.

“Ha ha, vật nhỏ muốn biết?” Hắn bỗng nhiên để sát vào mặt mình cười tủm tỉm nói, “Không bằng như vậy đi, mua bán phải có lời! Hôn ta một chút, ta sẽ nói cho người biết!”

Tử Li cảm tức đưa tay chụp tới, còn chưa ai đến mặt đã bị hắn nắm lấy, “Vật nhỏ sinh khí, bắt quá bộ dáng tức giận cũng thật hảo ngoạn!”

“Cút xa một chút!”

“Chắc chắn, không nên tức giận, sinh khí sẽ biến dạng a!”

.

Mấy ngày kế tiếp, Tử Li không bao giờ bị nhốt ở đáy hòm nữa, bắt quá so với phương thức hiện tại, Tử Li vẫn là tình nguyện lựa chọn cái trước đó. Nguyên nhân rất đơn giản, ngấm lại một đại nam nhân bị biến thành bộ dáng một tiểu nữ nhân, còn phải tựa trước ngực tiểu điều y nhân nam hồ ly kia, điều này làm cho hành vi nóng tính đánh người của y lại bởi vì chính mình không thể động không thể nói mà trở nên càng khiến người cảm tức. Đặc biệt người phía sau còn nhân cơ hội ăn đậu hủ.

“Vật nhỏ lại sinh khí? Đến, nói cho ta biết là ai chọc giận người không vui, ta giúp người hảo hảo giáo huấn hắn!”

Vậy người ngay ở trên người mình chọc vài cái lỗ thủng đi!

“Ô, dùng ánh mắt thâm tình như vậy nhìn ta, chẳng lẽ yêu ta rồi?”

Yêu cái đầu mẹ người, có một ngày ta phải đem cái mặt tự nhận là rất tuần tú của người đánh thành đầu heo!

“Chắc chắn, thật sự là song mâu xinh đẹp, chỉ cần vừa nhìn thấy liền khiến cho người nhịn không được làm ra chút chuyện xấu gì đó!”

Không nhìn hắn. Tử sắc lang, đem cái tay đang sờ ở trên lưng ra!

Bọn họ động thân biến thành phú gia công tử tân hôn xuất môn cùng tùy tùng thông qua từng trạm kiểm soát.

“Các người đến tốt cùng. muốn đưa ta đến chỗ nào?”

“Vật nhỏ đừng nóng vội, rất nhanh sẽ biết!”

Từ lúc bị trói đến nay ước chừng qua năm sáu ngày, bọn cướp này rốt cục ở trước một tòa núi mây mù lờ lờ ngừng lại!

“Tốt lắm, vật nhỏ, rốt cục đặt mục đích tới nơi! Thời gian phân ly của chúng ta cũng tới rồi! Ô ô, thật sự là duyên tiếc nha, vật nhỏ cũng là thực duyên tiếc ta đúng hay không? Vậy trước khi phân ly liền hôn một cái đi!”

Nhìn cái miệng của hắn càng tiến càng gần, Tử Li rất có xúc động tung một quyền qua, bắt đắc dĩ vì tay chân thật sự nhuyển nên không động vào một sợi tóc của hắn được.

“Thỉnh đem người giao cho chúng ta!” Một phen thanh âm công thức hoá cứng nhắc đúng lúc vang lên.

Tử Li kích động nhìn hai đại hán mặt không chút thay đổi phía trước, cảm thấy được bọn họ thật sự là đáng yêu tới cực điểm!

Hồ ly nam nhân không thể không nghe oán thán một tiếng, thu hồi một bộ biểu tình điều nhi lang đương (cà lơ phát phơ =)], đem Tử Li ôm xuống xe ngựa đi đến trước mặt hai người kia, khi buông tay đặt xuống bỗng nhiên tiến đến bên tai Tử Li nhẹ giọng nói: “Vật nhỏ, ta gọi là Thành, nhớ kỹ! Sau này còn gặp lại!”

Tử Li bất an nhìn theo đoàn người đánh mã rời đi, tuy rằng bọn họ là bọn cướp, nhưng so với hai người thì lệnh hoàn toàn không biết gì cả phía sau, Tử Li cảm thấy được dừng ở trong tay bọn họ vẫn là an toàn nhiều hơn!

Hai đại hán khiêng Tử Li thi triển khinh công theo sơn lộ, rất nhanh tới giữa sườn núi, đang lúc Tử Li cho là bọn họ còn có thể vòng qua bên đường đi tới, đã thấy bọn họ nhấc chân một cái, thẳng tắp nhảy lên bên trái một đạo nham bích bán cao bất ải (nửa cao không lùn), bên dưới mây mù lượn lờ, vực sâu không lường được khiến Tử Li da đầu một trận run lên! Đang lúc y nghi hoặc hai người này nhảy lên Huyền Nhai muốn làm cái gì, bỗng nhiên phát giác đại hán khiêng mình đã trở nên nhẹ nhàng, hơn nữa đang thẳng tắp rơi xuống.

A, người làm gì phải nhảy xuống vực a! Cho dù muốn nhảy thì tự người nhảy được rồi, vì cái gì phải nhấc theo ta a? Sắp chết, ta sắp chết! Hoàn Húc, ta sắp chết!

Tử Li nhắm mắt lại đợi nháy mắt mình tan xương nát thịt, nhưng đau nhức đoán trước vẫn chưa xuất hiện. Hồ nghi hé ra mí mắt, lập tức mắt choáng váng!

Này, đây cũng quá thần kỳ đi, bọn họ đã vững vàng dừng ở trên mặt đất, hơn nữa xuất hiện ở trước mặt là một gian mộc ốc (nhà gỗ) nhả tinh rất khác biệt!

Tình tiết tiểu thuyết Kim Dung! Trời ạ, mộc ốc giấu ở đáy vực! Không, không đúng, rõ ràng là ở Huyền nhai, như thế nào lại nhanh như vậy đã đi ra? Tử Li gian nan ngắc đầu, vừa nhìn không khỏi sợ tới mức nhảy dựng, đúng là Huyền nhai! Ở phía sau bọn họ là một vực sâu tối đen thật là hảo giống quái vật mồm to sâu không lường được, mà nơi bọn họ đặt chân cũng là một tầng nham thạch xuất hiện ở tòa sơn khác! Thật sự là đủ tuyệt đủ xảo quyết! Nếu không hiểu được loại địa hình này vậy cũng thật sự là thẳng tắp rơi xuống vực sâu, đặc biệt khi hấn rơi đến một nửa, bỗng nhiên thấy trước mặt cứ nhiên có một ngôi cao, nhưng sau cùng lại đứng trong căn phòng, tâm tình kia thật đúng là phần khích!

Đẩy ra cánh cửa mộc ốc, gia cụ bài trí giống như không thiếu, hơn nữa một hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm, thoạt nhìn là có người xử lý! Đại hán đem Tử Li phóng tới trên tháp, tiếp theo cứ nhiên rời đi!

Uy, không cần đi a, các người chẳng biết tại sao đem ta bắt đến, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ rơi ta rồi đi! Uy uy, chớ đi a, đừng bỏ lại ta một mình, nơi này thật là khủng khiếp a!

Đang vẽ mặt cầu xin, bỗng nhiên thấy một nữ tử mi thanh mục tú đi đến, nàng mặt không chút thay đổi hướng Tử Li cúi người nói: “Nô tỳ An Khi ra mắt công tử! Về sau nô tỳ sẽ tới chiếu cố cuộc sống hàng ngày của công tử!”

Nói xong, đi đến trước mặt Tử Li xuất ra một cái lọ như cửa hồ ly nam hươu hươu dưới cái mũi!

“ Người có thể nói cho ta biết đến tột cùng là sao lại thế này không?” Tử Li chịu đựng dục vọng muốn phát tác nhẹ giọng hỏi.

An Khi không nói được một lời nhìn Tử Li, rõ ràng chính là một bộ biểu tình “Không thể nói cho người biết”!

Tử Li cuộn tay thành quyền, lại xem thường hỏi: “ ta đây có thể biết được là ai bắt ta tới nơi này không?”

“ công tử chỉ cần biết, chủ tử đã ở trên đường tới!” Tử Li bắt khuất thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chú một trận, An Khi không thể không hồi đáp.

“Hảo, tốt lắm!” Tử Li nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu là đến đây, y tuyệt đối sẽ đem người nọ bóp chết!

“Công tử xem ra cũng đói bụng! Nô tỳ chuẩn bị chút thức ăn trình lên cho công tử!”

Tử Li hí mắt nhìn nàng lục tục mang lên một bàn đồ ăn, bảo ta ăn? Ai biết có độc hay không?

“Công tử yên tâm! Đồ ăn không có độc!” An Khi mắt cũng không nâng đã nói.

Oa, vu bà a người, như vậy cũng biết ta đang suy nghĩ gì!

92. Q.3 - Chương 28: Nghĩ Cách Cứu Viện

“Ta không biết các người bắt ta đến đây đến tột cùng muốn làm gì, nhưng ta có thể nói cho người biết, loại hành vi bắt cóc này của các người đã chọc đến mao lão tử ta, ta thực sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng!”

Ta chẳng những sẽ đem người ném vào ngục giam, còn có thể đem người cột ở trên tù xa (xe tù=)] dạo phố thị chúng, để người đi đường lấy rau cải thối nát cùng trứng thối tiếp đón toàn thân người, sau đó đem người ném tới cái hầm đầy chuột qua đêm, ta không cần ăn rau xanh, gấp cho ta khối tạc tô kê (gà chiên giòn). Ngó, còn đi, tuy rằng không có ngon như Minh Nguyệt làm. Ta cho người biết, nếu người không thả lão tử, lão tử liền không để yên cho người!” (= =)

An Khỉ đứng ở bên cạnh bàn, một tay cầm ngọc bát, một tay cầm ngân khoá (đũa bạc) luân phiên đem thức ăn trên bàn gắp đến bên miệng Tử Li.

“Người có thể cởi bỏ huyết đạo của ta hay không a, tự mình ăn, thật là khó chịu a! Ta đã nói ta không bao giờ đánh lén người nữa, không bao giờ loạn đập đồ vật nữa!”

“Xin thứ cho nô tỳ khó có thể tòng mệnh! Nô tỳ điểm huyết đạo công tử là vì an toàn của công tử, nơi này thoát nhìn mặc dù yên tĩnh tao nhã, nhưng bốn phía lại cất giấu rất nhiều cơ quan nguy hiểm, nếu công tử vô tình khởi động cơ quan có sơ xuất gì, nô tỳ khó có thể hưởng chủ tử công đạo!” An Khỉ có bài bản hẳn hoi nói xong, lại gắp lên một khối tạc tô kê đưa đến bên miệng Tử Li.

“Lấy ra, ta không muốn ăn!” Tử Li cầm tức trừng mắt nàng.

Hảo nói mềm giọng, cường bức dụ dỗ, đánh lén ăn vạ, thủ đoạn cơ hồ có thể nghĩ đến cũng đã dùng hết, nhưng Tiểu cô nương thoát nhìn tinh tế ôn nhu trước mắt này cư nhiên ý chí sắt đá không hề sờ động, vẫn như cũ nên làm gì thì làm cái đó. Sáng nay chẳng qua là lấy cơ tẩn bộ thăm dò địa hình một chút, đã bị một ngón tay của nàng cố định ở trên ghế hoá thạch một buổi sáng, thật là ngoan độc!

“Nếu như công tử đã dùng xong, nô tỳ trước hết dọn bàn!”

Tử Li tuy rằng khí cực rồi lại không thể không kìm nén, độc thủ phía sau màn còn chưa hiện thân, ngọn nguồn sự tình cũng chưa được biết rõ, chỉ đối với trợ thủ của kẻ khác ồn ào có ích lợi gì? Đối lại sao không lấy bất biến ứng vạn biến, tâm bình khí hòa chờ đợi! Dù sao, chiếu theo tình huống trước mắt mà xem, đối phương tựa hồ cũng không muốn tánh mạng của mình! Nghĩ vậy, Tử Li hít sâu mấy hơi đánh tan phiền muộn trong lòng hoãn giọng nói: “Thỉnh đem huyết đạo của ta giải đi, ta cảm thấy được tứ chi run lên, chắc là bởi vì thời gian điểm huyết quá dài huyết lưu không thông, người không phải không thể để cho ta có gì sơ xuất sao? Vạn nhất ta bởi vì huyết lưu không thông mà tứ chi phế bỏ, người cũng vô pháp hưởng chủ tử của người công đạo! Nếu người sợ ta chạy trốn, vậy cũng quá lo xa, nơi này vách Huyền nhai, ta lại không có võ công, cho dù mọc cánh cũng bay không đi!”

An Khỉ nhìn chăm chú y một trận, rốt cục đi tới cởi bỏ huyết đạo Tử Li.

Toàn bộ buổi chiều, công tử kia cư nhiên không hề gây sức ép với người khác? ! An Khỉ tránh ở cạnh cửa trộm hướng vào trong xem xét, thấy y cư nhiên chỉ im lặng ngồi ở kỷ án uống trà ngắm người!

Đang lúc An Khỉ đầy bụng hồ nghi xoay người, bỗng nhiên thấy giữa tầng sương khói phía trên lại có vài bóng dáng phi thân xuống!

“Nô tỳ An Khỉ kiến quá chủ tử!” An Khỉ vội vàng quỳ xuống cúi đầu nói.

“Đứng lên đi! Đã nhiều ngày tình huống của y như thế nào?” Người tới chân mới vừa chạm đất lập tức khẩn cấp hỏi han.

“Hồi bẩm chủ tử, công tử hết thấy mạnh khỏe!”

Người tới nghe vậy khoe miệng hơi lộ ra cười khê, tùy tiện hướng thủ hạ phía sau khoát tay nói: “Tất cả các người đều ở lại đây! Không có phân phó của bốn vương ai cũng không được tiến vào!”

“Dạ!”

Tử Li từ lúc An Khỉ nói lên câu “Kiến quá chủ tử” liền hiểu được độc thủ phía sau màn chậm chạp chưa lộ diện rốt cục đã hiện thân! Y lập tức đặt xuống cái chén trong tay, nắm qua mộc ý (ghế dựa) ở một bên chạy đến phía sau cửa ngưỡng thờ, hí mắt chờ tên đầu sỏ làm cho y xúc động phần nộ đã lâu. (=...=)

“Chi nha!” Cửa gỗ bị chậm rãi đẩy ra, có bóng dáng trên đầu mang theo ngọc quan tiến vào.

“Ta tạp (Thỉnh tưởng tượng câu cửa miệng phát ra khi Lí Tiểu Long đánh nhau)——”

“Ba!” Ổ giữa mục tiêu.

“Rầm!” Khung xương mộc ý đều rơi rụng!

Người tới vẻ mặt kinh ngạc chậm rãi quay đầu! “Mạc Thương Cảnh? Cư nhiên là người?” Tử Li trừng mắt nhìn người đầu cư nhiên hoàn hảo như lúc ban đầu kinh nghi kêu lên.

.....

“Này, mộc thung tử (cọc gỗ)! Lần đầu tiên khi gặp bốn cô nương người không phải thực thương hương tiếc ngọc sao? Như thế nào vừa chuyển mặt liền trở nên bất hảo như vậy, người nhìn, người chẳng những điểm huyết đạo bốn cô nương, còn dùng dây thừng thô như vậy đem người ta buộc thành bánh chưng vác ngang lưng ngựa! Người một đại nam nhân khi dễ một nữ lưu yếu đuối như ta cũng không sợ bị người chê cười sao?” Vân Cơ xem xét Thập tứ đang đặt yên ngựa nói.

Cho dù dọc theo đường đi đã bị nàng khuyên can mãi mấy chục lần, nhưng Thập tứ vẫn bị một câu nói cuối cùng kia của nàng nháo đến trong lòng không được tự nhiên!

“Người cũng không phải hạng nữ lưu gì, luận võ công người còn phía trên ta, bằng không lần trước ta cũng sẽ không bị người dẫn tới trong rừng cây đánh ngắt xủ, cho người dịch dung thành bộ dáng của ta lẫn đến bên người chủ thượng!”

“Ai, mộc thung tử, chuyện này cũng không phải là như người nghĩ, ta nhiều lắm là khinh công so với người hơn một chút, lần trước ta cho người ngắt xủ hoàn toàn là dựa vào mê được, bằng không người cho là chỉ cần lấy tay chặt xuống thì có thể cho người vững hai ngày sao? Cho nên nể tình ta là nhất giới nữ lưu người liền giúp ta cưỡi trời đi, đương nhiên tốt nhất giải luôn huyết đạo!”

“Vậy sao được! Trừ phi người nói cho chúng ta biết chủ thượng các người đem công tử bắt đến chỗ người nào đi!”

Vân Cơ đảo con mắt trắng dã xem thường nói: “Ta đã nói qua bao nhiêu lần rồi, nhiệm vụ của chúng ta là trung gian phân phối, ta chỉ phụ trách phần nhiệm vụ mà mình biết, chuyện của những người khác ta vẫn không biết!”

“ Vậy nhiệm vụ của người là cái gì?”

“Được rồi, đã tới hoàn cảnh hiện giờ, nói cho người biết cũng không sao! Lâu chủ chúng ta muốn ta ẩn núp ở bên người chủ thượng các người, tùy thời báo cáo tình huống công tử các người, đợi cho nọc độc của y giải được thân thể khỏi hẳn liền động thủ đem bọn người tách rời, kế tiếp sẽ không còn chuyện của ta! Nguyên bản ta còn đang phát sầu nên như thế nào đem bọn người tách đi, nhưng không nghĩ tới đêm khuya đó cư nhiên xông đến một đám thích khách, bọn họ đều đem thị vệ bên người chủ thượng bọn người tiết hạ (cắt đứt), còn lại ta và chủ thượng công tử các người ba người nhảy xuống, sau đó đi ra phiến thảo nguyên kia, chuyện kế tiếp người cũng có thể đã biết!”

Thập tứ trầm mặc, hồi tưởng lại khi mình mới từ trong rừng cây tỉnh lại, phát hiện mình cư nhiên không hề phản thủ liền bị thích khách đánh ngắt xủ, thầm nghĩ —— công phu người này thật là rất cao, nếu là đối bệ hạ bất lợi vậy phiền toái! Cho nên vội vàng thi triển khinh công chạy về khách điểm, khi đẩy ra sương môn phát hiện bệ hạ cùng đồng liêu cư nhiên không ở đó! Từ trong miệng chường quây biết được bọn họ đã rời đi hai ngày trước, nói như vậy mình không phải hôn mê một đêm mà là hôn mê hai ngày! (bỏ nghề được rồi)

Lúc ấy Thập tứ thật sự là vừa sợ vừa hoảng, một là bởi vì chính mình sơ xuất cương vị công tác, hai là lo lắng an nguy của bệ hạ. Cho nên Thập tứ vội vàng hướng tới phương hướng Đạt Khất thành một đường tìm kiếm, rốt cục ở bến tàu Lục giang phát hiện hành tung bệ hạ, chẳng qua con thuyền của bệ hạ đã rời đi một ngày, khi Thập tứ thuê thuyền muốn đuổi theo thì chủ thuyền lại nói cho hẳn biết nhân số quá ít bọn họ không đi, rơi vào đường cùng, Thập tứ đành phải vận dụng lệnh bài đại nội ngự vệ của mình triệu tập hơn mười quan sai quan phủ góp cho đủ số, một đường đuổi theo, cuối cùng nhìn thấy con thuyền của bệ hạ, bị quang cảnh vây chém giết kịch liệt làm cho hoảng sợ, vội vàng dẫn hơn mười quan sai tiến lên viện trợ, thật vất vả đánh lui địch nhân, nhưng nhóm đồng liêu tuân ra những lời “Thập tứ, người tại sao lại trở lại? Không phải cho người bảo hộ bệ hạ sao?” lại làm cho hẳn ngây ngẩn cả người, tiếp theo đó mới

giật mình phát giác “Thập tứ” đi theo bên cạnh bệ hạ cũng là giả! Đoàn người lo lắng xuôi dòng tìm kiếm nhưng không thu hoạch được gì, cuối cùng mới biết được bệ hạ bọn họ theo một nhánh sông Lục giang đi tới thảo nguyên du mục dân tộc tự cư, hơn nữa còn ở nơi này gặp “Thánh được thủ” .

Bất quá không như mong muốn, đến khi công tử thật vất vả bình phục, rồi lại bị người bắt đi!

Đoàn người bọn họ ở trước một gian khách điểm ngừng lại.

“Thập tứ, còn cùng nàng nói nhảm cái gì? Nữ nhân này nếu không phải còn có chút tác dụng, thật muốn một đao giết chết!” Thập tam hung tợn liếc mắt nhìn Vân Cơ một cái, theo sau nói, “Chủ thượng cho người mang nàng đi vào!”

“Hảo!” Thập tứ ứng một tiếng, tháo dây, lại giải huyết đạo, đem nàng áp tải đến trước mặt Hoành Húc. Thập tứ đóng cửa phòng canh giữ ở ngoài cửa, cách một thời gian dài, cửa phòng mở ra , Vân Cơ thoải mái đi ra, Thập tứ “Sưu” đem kiếm chặn lại.

“Để cho nàng đi!” Bên trong bệ hạ cư nhiên lên tiếng.

“Dạ” Thập tứ vội vàng thu hồi kiếm.

Vân Cơ đắc ý hướng hân thoáng nhìn, tiếng cười lả lướt rời đi!

“Lập tức khởi hành, chạy tới Vu Hà sơn!” Hoành Húc đi ra cửa phòng trầm giọng hạ lệnh.

.....

“Người vì cái gì muốn đem ta bắt tới nơi này?” Tử Li nắm chặt nắm tay, hung tợn chất vấn kẻ bày ra sự kiện bất cớ trước mắt.

“Ta làm như vậy là vì người nha! Ta biết người ở Sở Kinh làm chất nhiều năm, vẫn muốn có ngày đào thoát, thậm chí ngay cả tên mới cùng cuộc sống sau này cũng chuẩn bị rất tốt! Còn nhớ rõ lúc chúng ta lần đầu tiên gặp mặt không? Người nói cho ta biết người muốn tìm một nơi không người nhận thức người mà ẩn cư, trải qua cuộc sống mình mong muốn! Hiện tại ta giúp người tìm được rồi, nơi này vị trí bí mật, tuyệt đối sẽ không có người ngoài tới quấy rầy, mà ngay cả Sở Kinh vương Hoành Húc khiến người sợ hãi cũng vô pháp tìm được. Người ở nơi này sẽ thực an toàn!”

“Người. Ta hiện tại không muốn ẩn cư! Ta không muốn đứng ở loại nơi như nhà giam này!”

“Người là cảm thấy buồn sao? Không cần lo lắng, ta sẽ phái nhiều người đến hầu hạ người, hơn nữa ta cũng sẽ thường xuyên đến.”

“Không phải vấn đề buồn hay không buồn, mà là loại địa phương này quả thực là không thể nói lý, ta không phải chim ưng của người, ta không cần ở sào huyết trên thạch bích Huyền nhai này! Huống hồ, người làm như vậy có hỏi qua ý của ta hay không, người không qua sự đồng ý của ta đã kêu người đem ta bắt đến, còn muốn cho ta tới nơi như vậy, người đây là giam lỏng! Mạc Thương Cảnh, xem ở một hồi phân thượng chúng ta quen biết, xin người thả ta, ta muốn trở về!”

Mạc Thương Cảnh vẻ mặt khó lường nhìn chằm chằm Tử Li: “Trở về? Trở lại đâu? Là quay về Bắc Linh hay là Sở Kinh?”

“Đây không mượn người xen vào, người chỉ cần thả ta là được!”

“Ta vì cái gì phải thả người, ân?” Mạc Thương Cảnh bỗng nhiên tới gần từng bước nâng lên mặt Tử Li, sắc mặt khó coi nói.

“Người đây là không nói đạo lý! Uống cho ta còn tưởng rằng người là người khiêm tốn! Tốt nhất thả ta, ta không muốn đứng ở trong phạm vi một dặm với người!”

Mạc Thương Cảnh nháy mắt có chút vắn vẹo nhìn Tử Li đang mang thần tình hèn mọn, “Người như thế nào không muốn đứng ở bên cạnh ta, là muốn đứng ở bên người Sở Kinh vương Hoành Húc đúng không? Ân? Chẳng lẽ người đã yêu hắn?”

“Đúng, ta yêu Hoành Húc, nhưng này lại cùng người có quan hệ gì đâu?”

“Hảo, tốt lắm! Người lại còn nói người đã yêu Sở Kinh vương? Lần đó người bỗng nhiên đào tẩu ta phong tỏa toàn thành tìm kiếm lại không thu hoạch được gì, người có biết ta có cỡ nào lo lắng an nguy của người không? Khi ta biết được Sở Kinh vương đã phái người đem người bắt quay về hoàng cung, người có biết ta có bao nhiêu sợ hãi hấn sẽ đối với người dụng hình không? Người lại còn nói người đã yêu Sở Kinh vương? Như vậy thời điểm các người khanh khanh ta ta, người lại có biết hay không ta ăn không ngon, ngủ không yên chỉ là lo lắng người sẽ không tha thứ ta từng lừa gạt qua người?”

“Này lại cùng ta có quan hệ gì đâu?”

“Hảo một câu cùng người có quan hệ gì đâu? An Cẩn Du, người cũng thật đủ ngoan tâm! Người cho là người yêu Sở Kinh vương, hấn sẽ yêu người sao? Ha hả, người nghĩ đến cũng thật đủ khờ dại! Hấn đối với người thật tốt chẳng qua là vì che giấu mục đích thật sự của hấn! Hấn cố ý cho người cảm y ngọc thực, cố ý cho người tiền ủng hậu thối (xúm quanh), đem người bồi dưỡng thành một hoàng tử hung vô chí lớn, chỉ lo an nhàn hưởng lạc, sau đó lại đến đỡ người lên làm hoàng đế Bắc Linh, làm một con rối để hấn đến thao túng chính quyền Bắc Linh, tầm thực kinh thôn (nuốt chửng) Bắc Linh quốc bỏ vào trong túi!”

“Người câm miệng, người cho là người châm ngòi như vậy ta sẽ tin sao?”

Tay chế trụ trên mặt Tử Li đột nhiên dùng sức, Mạc Thương Cảnh hai mắt đỏ sẫm cắn răng nói: “Người có thể lựa chọn không tin, nhưng loại chuyện châm ngòi vô vị này ta khinh thường làm! Người đây là đang chửi bới một mảnh chân tình của ta đối với người!”

“A!” Trên môi bỗng nhiên một trận đau đớn!

“Cái miệng nhỏ nhắn này, không cần nói ra lời gì làm cho ta phẫn nộ nữa, nếu không, lần sau ta sẽ cắn đứt đầu lưỡi của người!” Mạc Thương Cảnh liếm liếm tơ máu dính vào trên môi, chậm rãi nói.

“Buông, ghê tởm chết được!” Tử Li đưa tay mãnh liệt chà sát môi nói.

Mạc Thương Cảnh bỗng nhiên chế trụ hai tay Tử Li, hung hăng hôn lên môi y, điên cuồng mà cắn nuốt xâm chiếm khoang miệng mềm mại.

“Ngô. . . .” Tử Li giãy giụa bỏ tay, cái hôn nóng cháy niêm nị (nhảy dính) vẽ đầy miệng của y mặt của y, trong lòng lại là một trận chán ghét.

“Mạc Thương Cảnh, người tốt nhất buông tay, đừng làm cho ta hận người!”

“Hận sao? Hận cũng tốt, hận cũng so với người đối với ta chẳng quan tâm mãnh liệt hơn!” Mạc Thương Cảnh nói xong một phen gạt rơi mấy khí cụ trên kỷ án, đem Tử Li chặt chẽ đặt ở mặt trên, dùng đầu gối tách ra hai chân loạn đá của y nằm đè lên trước người.

“A, buông ra, buông ra, Mạc Thương Cảnh, người làm như vậy đừng tưởng rằng lão tử dễ khi dễ, Hoàn Húc cũng sẽ không buông tha người!”

“A, hấn có năng lực làm khó dễ được ta?” gương mặt Mạc Thương Cảnh nguyên bản tuần mỹ bởi vì tức giận mà trở nên vằn vẹo dọa người, trong mắt hấn tràn đầy lệ khí phản chiếu gương mặt tái nhợt bất an của Tử Li, “Hôm nay, ta liền làm chuyện không thể như vậy!”

“A ——”

“Chủ thượng, nơi này đã không còn đường có thể đi! Nữ nhân kia có thể nói dối hay không?” đoàn người của Hoàn Húc đi lên nham bích của Vu Hà sơn, đưa mắt nhìn bốn phía, trừ bỏ Huyền nhai tràn ngập mây mù trước mặt thì không còn đường nữa!

Hoàn Húc liếm thần nhìn mây mù như một tấm chắn bạch sắc trước mắt, bỗng nhiên thẳng tắp đi về phía trước, bọn thị vệ thấy thế đều kinh hãi, vội vàng chặn lại ở trước mặt Hoàn Húc, “Chủ thượng, ngài đây là muốn làm cái gì?”

“Tránh ra, ta muốn từ nơi này đi xuống!”

“Trăm triệu không thể! Đây là vực sâu vạn trượng, chủ thượng. . . .”

“Nữ nhân kia nói người giấu ở ngọn núi này, nhưng chúng ta cơ hồ đã đem cả tòa sơn lật tung cũng tìm không ra nơi có thể giấu người, trừ bỏ nơi mây mù che giấu này!”

“Chủ thượng, ngài thân hệ giang sơn xã tắc, vạn kim chi khu, sao có thể tùy ý lấy thân mạo hiểm? Huống hồ lời nói của nữ nhân kia thuộc hạ cho rằng không thể tin!”

“Nàng không có lá gan gạt ta! Các người tránh ra!”

“Chủ thượng!”

Hoàn Húc vận công đẩy ra thị vệ trước mặt, tiếp theo thả người nhảy xuống thẳng tấp rơi vào tầng mây, bọn thị vệ thấy thế cũng vội vàng đề khí nhảy theo.

Hoàn Húc thân mở song chưởng, giống như đại điều xuyên qua chướng ngại bạch sắc, trong tầm mắt dần dần rõ ràng quả nhiên xuất hiện một cái bãi đá nhô ra, mà trên bãi đá cư nhiên có một tòa mộc ốc!

Hoàn Húc trong lòng kinh hãi, lại đề khí tà tà hướng trên bãi đá rơi đi!

người trên bãi đá thấy phía trên cư nhiên lại nhảy xuống vài nhân ảnh, trong lòng rung động mãnh liệt, “Kể tự tiện xông vào phải chết!”

Bọn họ “Sưu sưu” rút kiếm, người tới chân chưa chạm đất đã thẳng tấp huy đao tiến lên. Mũi chân Hoàn Húc đâm nát đao trên mặt mượn lực phi đá, thẳng đem người đá tới nơi vài thước xa. Tiếp theo điểm điểm nhảy lên, bay qua bức tường người đang giương cung bạt kiếm hướng tiểu mộc ốc chạy đi.

“Không tốt, mau mau bảo hộ chủ tử!” bọn thị vệ của Mạc Thương Cảnh thấy thế hô to.

Nhưng thị vệ theo đuôi Hoàn Húc lúc sau cũng đã vững vàng rơi xuống đất, bọn họ cũng rút kiếm tiến lên ngăn đầu với thị vệ Mạc Thương Cảnh, “Đương” một tiếng, hai hàng người rơi vào tranh đấu!

Hoàn Húc hoắc mắt đá văng ra cánh cửa mộc ốc, ánh vào mắt chính là một màn khiến hắn giận dữ đến cực điểm, chỉ thấy Mạc Thương Cảnh đem Tử Li tương y bất tề thể (áo rách không ra hình dạng) đặt ở dưới thân, thân thể nguyên bản trơn bóng trắng nõn lúc này một mảnh xanh tím hỗn độn! Hoàn Húc sắc mặt hung ác phi thân tiến lên, câu chưởng hung hăng hướng sau cổ Mạc Thương Cảnh chop tới. Mạc Thương Cảnh từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại vội vàng nghiêng người tránh né, trở mình một cái té ngã đổ lên cạnh cửa, sắc mặt nhợt nhạt nhìn Hoàn Húc nói: “Không thể tưởng được người cư nhiên tìm được nơi này?”

”Kiền vương Xích Tương Mạc Thương Cảnh, món nợ này Hoàn Húc ta nhớ kỹ!” Hoàn Húc tàn nhẫn nhìn hắn từng chữ từng chữ nói.

“. Hoàn Húc!” Tử Li ẩn lên bụng đã trúng một cái chậm rãi ngồi dậy.

“Bảo bối nhi!” Hoàn Húc vội vàng đỡ xuống một thân lệ khí, đem Tử Li nghiêm nghiêm khóa lại trong lồng ngực, hôn lên trán của y nói, “Bảo bối nhi, thực xin lỗi, ta đã tới chậm!”

“Khụ khụ, ta không muốn. đứng ở chỗ này, Hoàn Húc. mau dẫn ta rời đi!” Tử Li đem mặt chôn ở trước ngực hắn.

“Hảo, bảo bối nhi, ta lập tức mang ngươi đi!”

“Ngươi không thể đi!” Mạc Thương Cảnh đỏ ngầu mắt ngăn đón ở phía trước, gắt gao nhìn chăm chăm Tử Li cũng không thèm liếc mắt nhìn tới mình một cái.

Hoàn Húc vận công nhấc chân đá hắn đụng vào trên tường, “Ngươi sẽ vì sở tác sở vi hôm nay của ngươi mà trả giá đại giới!”

Nói xong nắm thật chặt thắt lưng Tử Li đang ôm trong lồng ngực mình đi nhanh ra ngoài, lưu lại phía sau Mạc Thương Cảnh giống như điên giống như cuồng cười to.

93. Q.3 - Chương 29: Hồi Kinh

Từ sau khi cứu trở về Tử Li trong tay Mạc Thương Cảnh, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Hoàn Húc quyết định cấp tốc quay về kinh! Nhưng lại băn khoăn Tử Li thân hư thể nhược chịu không nổi xóc nảy khoái mã gia tiên (ra roi thúc ngựa-> gấp gáp), cho nên vẫn là mua một chiếc xe ngựa mặt trên phủ chăn để thị vệ chuyên lấy đường lớn bằng phẳng mà đánh xe!

Bên trong xe ngựa, Tử Li khẽ cau mày cuộn chân từ từ nhắm hai mắt.

“Bảo bối nhi bụng còn đau phải không? Ta giúp ngươi dùng được xoa bóp!” Hoàn Húc nâng dậy Tử Li làm cho y gối lên chân của mình, sau đó lấy ra một cái được bình đổ ra một ít dịch thể thanh thanh lương lương (mát lạnh), vừa định vén lên vạt áo của Tử Li thoa được lại như chợt nhớ tới cái gì gương mặt nguy nguy hiểm hiểm nhìn chằm chằm người ngồi đối diện.

“Nhìn chằm chằm ta làm chi? Chẳng lẽ một đại nam nhân còn sợ bị người xem bụng sao?” Người nọ một bộ giọng điệu chịu không nổi nói.

“Xoay qua chỗ khác!” Hoàn Húc gân xanh nổi đầy, bảo bối của hắn hiện tại tuyệt đối không thể tùy tiện phô ra cho người xem, nếu không lại đưa tới mơ ước giống như Mạc Thương Cảnh, hắn cũng không dám đảm bảo chính mình có thể phát cuồng hay không!

“Ta nói này, ta còn chưa từng thấy qua người không nói lý giống như ngươi vậy! Ngươi muốn đi thì cứ đi đi! Vì cái gì còn cố tình phải người bắt ta đến? Xem ta là cái hòm thuốc lưu động? Còn đem tử quỳnh trân quý của ta kim chế thành như vậy?”

“Ngươi nếu không muốn bị bắt, người của ta có thể bắt được ngươi sao? Xoay qua chỗ khác, đừng để cho ta nói lần thứ ba.” Hoàn Húc hí mắt nhìn chằm chằm “Thánh dược thủ”, một bộ biểu tình nếu không tòng mệnh thì ngươi sẽ chịu không nổi.

“Thánh dược thủ” hung tợn cừu thù liếc mắt hắn một cái, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, chuyển thì chuyển, dù sao y lỗa thể ta đã sớm xem n lần, hướng chỉ là bụng?

Hoàn Húc lúc này mới quay đầu, sau đó thật cẩn thận cởi bỏ vạt áo Tử Li, lọt vào trong tầm mắt chính là khối khối ứ ngấn trên da thịt óng ánh ngọc, từ dấu vết sâu cạn loang lổ không đồng nhất lần lượt thay đổi thậm chí còn thấy huyết có thể thấy được trình độ điên cuồng của kẻ thi ngược lúc đó, đặc biệt khối xanh tím trên bụng kia, nếu xuống tay ngoan độc chút nữa liền đã thương đến tì tạng! Thật không dám tưởng tượng, nếu như mình chậm một bước, bảo bối nhi của hắn còn có thể bị thương tổn như thế nào!

Hoàn Húc sắc mặt âm trầm, hận không thể lập tức đem Mạc Thương Cảnh chop tới thiên đao vạn quả, nhưng thủ đoạn trả thù như vậy vẫn không thể giải mối hận trong lòng. Hắn phải trước hết để cho Mạc Thương Cảnh hảo hảo ném thử chút tư vị cái gì gọi là sống không bằng chết, sau đó lại một đao một đao đưa gã lãng trì!

Cảm giác lạnh lẽo khi bị giải quần áo làm cho Tử Li bất mãn thoáng lâu bầu, Hoàn Húc vội vàng phục hồi tinh thần lại đưa tay thăm tử quỳnh ở trên ứ thương Tử Li nhẹ nhàng mà đánh vòng xoa nắn.

Tử quỳnh quả thật là hảo dược hiếm có, ứ thương trên người Tử Li không quá hai ngày liền tiêu đi, hơn nữa làn da cũng lại trở nên óng ánh bạch như ngọc, xúc cảm mềm mại làm cho Hoàn Húc yêu thích không buông tay. Phải làm cho tên đồ bỏ dược thủ kia nghiên cứu chế tạo nhiều hơn, làn da bảo bối nhi của hắn nên tỉ mỉ bảo dưỡng một chút, hấp, phần nộn mê người giống như thủy mật đào, thật muốn cắn một hơi.

“Hoàn Húc! Ta đã toàn bộ tốt lắm, ngươi không cần thoa dược nữa!” Tử Li nhìn chằm chằm móng vuốt đang ở trước ngực mình qua lại ma sát nói.

“Ân? Bảo bối nhi, này cũng không thể quá xem thường, ở mặt ngoài mặc dù tốt, nhưng bên trong thì lại khó nói! Đến, xoay người, để cho ta giúp ngươi chà xát chà xát phía sau lưng!”

“Phía sau lưng của ta không bị thương!”

“Bảo bối nhi, không phải vừa mới nói sao, không thể khinh thường, có vài vết thương là nhìn không thấy, ngoan, nằm úp sấp hảo!”

Hoành Húc tâm viên ý mã (tâm vọng động) nhìn ngọc bối trong suốt tinh oánh trước mặt, đổ ra tử quỳnh không có hảo ý chà lên, hoặc nhu hoặc niết mát xa ăn vụn.

Tử Li cảm để trên tay của mình, hương vị đặc thù của tử quỳnh làm cho y thoải mái mà híp mắt buồn ngủ.

“Hoành Húc, ‘Thánh được thủ’ đến chỗ nào vậy?” Tử Li lầm bầm nói.

“Hắn a, hắn ở trên một chiếc xe ngựa khác!”

“Ách?”

“Nơi này không gian nhỏ, nhiều người chật!” Trong thùng xe xa hoa rộng rãi, Hoành Húc một bên mê đắm dọc theo đường cong thắt lưng hoàn mỹ trượt đến đồn bộ hơi lộ ra, một bên trợn mắt nói đối, “Bảo bối nhi, nếu ngay cả lưng đều thoa, không bằng đem toàn thân đều chà xát đi!” (= =|||)

“A? Không, không cần! Cũng không phải phòng phơi nắng!” Tử Li trợn mắt thần tình đỏ bừng đang muốn bò lên, Hoành Húc thấy thế động tác nhanh nhẹn cỡi luôn tiết khổ Tử Li, nửa dỗ nửa đe thấp làm cho Tử Li nằm úp sấp hảo. Rất nhanh đổ ra tử quỳnh không còn lại mấy hương đến song khâu (đôi gò -> mông) yêu kiều niễm chỉ (thắm ngón tay).

Tử Li đem mặt chôn ở trong chăn, chỉ lộ ra hai lỗ tai hồng hồng. Sắc lang, chỉ biết hắn không có hảo tâm!

“Bảo bối nhi, đem mặt lộ ra đến, đừng để bị ngộp chết!”

Tử Li buồn bực nói lầm bầm vài cái.

Ma trảo đã từ đồn khâu hoạt tới hai cái đùi bạch nõn, Tử Li mặt đỏ tai hồng cảm thụ được bàn tay giống như lửa của hắn thông thả ma sát thiêu đốt mỗi một tác da thịt của mình, chỗ bị sờ đến giống như tràn ra anh hồng phấn sắc nhiều hơn, theo mỗi cái vuốt ve phiến tình của hắn mà e lệ run rẩy.

Ngón tay thon dài thấm ướt tử quỳnh chạy vào khe hở giữa đồn biện, chạm được cúc hoa khả ái đang rụt rè co rút, ngón tay chậm chạp dọc theo nếp uốn đánh một vòng, tiếp theo đứng ở chỗ hoa tâm đang uể chậm rãi ẩn vào.

“Ấn.” Tử Li hừ nhẹ một tiếng, ngón tay tham nhập trong cơ thể làm cho y phản xạ có điều kiện thít chặt huyết khẩu.

“Bảo bối nhi, thả lỏng!” Hoành Húc nhẹ nhàng bài khai mông y, ngón tay vừa tiến vừa xuất động dầy. Đợi sau khi Tử Li không còn bài xích như vậy nữa mới tham nhập ngón thứ hai.

“Đừng, đừng lỏng , khó chịu, muốn làm liền trực tiếp làm!” Chẳng những phải bại lộ nơi tư mật như vậy còn phải ở dưới tầm mắt đối phương hạ sát ngón tay, tiền diễn như vậy sẽ chỉ làm Tử Li cảm thấy được càng thêm thẹn thùng.

“Được rồi, nếu là bảo bối nhi yêu cầu, ta liền cung kính không bằng tuân mệnh!” Hoành Húc đã sớm kiềm chế không được tự nhiên sẽ nhạc ý (vui sướng).

Hắn nâng lên mông Tử Li, làm cho y quỳ ghé vào trên tháp, vén lên vạt áo của mình giải tiết khổ cầm lấy dục vọng sớm vận sức chờ phát động hướng tới cúc hoa khẩu của Tử Li đỉnh về phía trước.

Chỉ chốc lát sau, áp lực rên rỉ liền tràn đầy toàn bộ thùng xe.

.....

Hoàng lịch nguyên niên ngày mười ba tháng năm, Sở Kinh vương bệnh lâu nhiều ngày rốt cục long thể khỏi hẳn, cả triều giai hỉ, khắp chốn mừng vui!

“Hoàng huynh, hoàng huynh nha, người thật sự là quá đáng! Cư nhiên lén gạt người ta cùng tiểu Du nhi bỏ trốn? Ô ô, đem ta lẻ loi hiu quạnh để ở nơi này, không công bình nha, người ta cũng muốn đi chơi, lần sau cũng phải đem ta theo, nếu không, ta sẽ khóc lớn!” Hoành Khánh ôm chân Hoành Húc một phen nước mũi một phen lệ kêu lên. (_ _|||)

Hoành Húc bắt đắ dĩ kéo lê đệ đệ dính như kẹo cao su đi đến trước mặt Tử Li đang thần tình hắc tuyến, giọng điệu nị nhân (ngắt người->ón lạnh) nói: “Bảo bối nhi, thân mình thế nào? Có chỗ nào còn đau không? Muốn ta lại hướng ‘ Thánh được thủ ’ lấy chút tử quyền chà xát hay không?”

Tử Li mặt “Đềng” một cái ửng hồng, tử Hoành Húc, tại trước mặt nhiều người như vậy cư nhiên nói cái này? Đêm nay người dừng hồng nghĩ muốn lên giường của ta! Tử Li vừa then vừa giận trừng mắt nam nhân còn đang vác về mặt vô tội.

“Bảo bối nhi, người làm sao vậy? Ta nói sai cái gì sao? Người như thế nào sinh khí?”

“Hoàng huynh, người cư nhiên không để ý tới ta? Quá đáng! Ô ô ——”

“Hoành Khánh, ta đếm ba tiếng, người nếu không buông tay ta sẽ gọi người!” Hoành Húc vừa đẩy ra đôi tay đang bấu lấy chân của mình vừa nói.

“Không cần!” Hoành Khánh ôm càng chặt hơn, đáng thương hề hề nhìn Hoành Húc, “Hoàng huynh người bất công, có lão bà liền quên đệ đệ!” (O_o)

Hoành Húc nhin không được co rút khóe miệng, “Người nói gì vậy? Hoàng huynh khi nào thì quên người?”

“Chính là, người chẳng những không mang theo người ta đi ra ngoài, còn gạt người ta đi ra ngoài, người có biết ta nghe nói người bị bệnh có bao nhiêu lo lắng không? Ta còn tưởng rằng người sẽ chết!”

“Ai u, tiểu tổ tông của ta, lời này chính là đại kiêu kị, ngài sao có thể nói bệ hạ như vậy!” Lãm Đức vội vàng ngắt lời nói. Hơn nửa tháng nay thật sự là bị tổ tông này gây sức ép đến thiếu chút nữa ngay cả mạng già cũng không còn! Suốt ngày xông hướng tẩm cung bệ hạ, không thấy mặt bệ hạ chưa tới phút cuối chưa thôi, hảo nói mềm giọng ngăn không được, lại không dám đe dọa cứng rắn, ai không hiểu được bệ hạ đối với hần yêu thương có thừa. Lãm Đức chỉ đành phải mỗi ngày vắt hết óc suy nghĩ nên như thế nào dời đi lực chú ý của Hoành Khánh! Khả ngàn đoán vạn đoán cũng bỏ sót điểm Hoành Khánh thân mang tuyệt kỹ , ngày đến không được, hảo, hần liền cho người tới đến, vẫn là nửa đêm phi tường lên vào tẩm cung bệ hạ, một phen vén lên sa trướng trước giường, rốt cục như ý thấy bệ hạ, chỉ liếc mắt một cái liền phát hiện “Bệ hạ” nằm ở trên giường là giả, nguyên nhân ——”Hoàng huynh ta hần làm sao có thể lộ ra loại biểu tình như gặp quỷ này? Hần không phải hoàng huynh của ta!” Cho nên, lớp nguy trang chỉ vốn vẹn năm ngày đã bị Hoành Khánh đánh vỡ .

“Hoành Khánh, người còn hồ nháo nữa, cẩn thận ta cho người một tháng đứng ở trong phủ không cho phép ra cửa!” Hoành Húc biết không hạ trọng thiếp (chiêu cứng rắn) trị không được, cho nên không thể không đổi mặt nói.

Tử Li xoa xoa trán, thật sự là mắt thấy trò khôi hài!

“Ta đói bụng, Minh Nguyệt, ăn cơm!”

94. Q.3 - Chương 30: Giải Chú

Ban đêm, nguyệt quang đậm bạc, gió nhẹ bắt đầu khởi động, bên ngoài sa mạn đang buông xuống thướt tha lay động đi tới một bóng dáng xinh đẹp, nàng đứng ở ngoài liềm im lặng nhìn người trên giường, ánh mắt có chút thống khổ lại có chút bắt đắ dĩ làm cho Tử Li lập tức bình tĩnh!

“Bảo bối nhi, người làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?” Hoành Húc đang mơ màng ngủ phát hiện hành động của y, vội vàng trợn mắt dò hỏi.

Tử Li thở dốc mấy hơi liền bình ổn khẩu khí nói: “. . . Hoành Húc, ta đã quên một sự kiện rất trọng yếu!”

“Ân? Bảo bối nhi đã quên chuyện gì?” Hoành Húc lau lau mồ hôi trên trán y ôm y nhẹ giọng hỏi.

“Hoành Húc. Người còn nhớ rõ nương người không?”

“Mẫu hậu ta?” mầy kiếm Hoành Húc nhú lại, “đương nhiên nhớ rõ, như thế nào bỗng nhiên nhắc tới?”

“Vậy người có thể nói mẫu hậu người là như thế nào, bà ở đâu không? A, ta không phải tò mò mới hỏi như vậy, mà là vì giúp ấu hậu người!”

“Bảo bối nhi, người rốt cuộc đang nói cái gì? Ta như thế nào nghe không hiểu?” Hoành Húc khó hiểu nhìn y nói.

“Được rồi, ta nói với người từ đầu!” Tử Li ngồi xếp bằng tọa khí, sờ sờ cái trán nói: “Người có biết ta là du hồn!”

“Àn!”

“Ngay ở đoạn thời gian ta trúng độc, không biết vì nguyên nhân gì mà hồn phách của ta bỗng nhiên thoát ly thân thể này, sau khi tỉnh lại phát hiện mình đi tới một nơi tên là Gia Trữ cung.”

“Ta từng nghe mẫu hậu nói qua, khi nàng mới vừa vào cung, phụ hoàng lo lắng nàng ở trong cung không quen cho nên riêng dựa theo hoàn cảnh nường gia mà kiến tạo một tòa hành cung, sau lại bởi vì có một phi tử đồ kỵ thành diên, thừa dịp người không chú ý tiến đến hành cung mẫu hậu phóng hỏa, may mắn bị cung thị phát hiện sớm nên không gây thành bi kịch, nhưng cung điện vẫn bị thiêu hủy một phần, phụ hoàng lo lắng còn có sự tình cùng loại phát sinh, cho nên ấu hậu chuyển vào một tòa cung điện khác cách tẩm cung hần gần nhất, bất quá cung điện này không gọi là Gia Trữ cung, mà gọi là Khôn Hòa cung! Như vậy xem ra, Gia Trữ cung hẳn chính là chỗ ở khi mẫu hậu mới vào cung!”

Hoành Húc trầm ngâm trong chốc lát, tiếp theo dùng ánh mắt ý bảo Tử Li tiếp tục nói.

“Sau đó ta ở tại chỗ gặp mẫu hậu của người! Nàng rất đẹp rất trẻ tuổi. Ách, bộ dáng tựa như mười tám mười chín tuổi!”

Hoành Húc mầy nhú càng sâu, bỗng nhiên hướng người ngoài cửa phân phó: “Người tới, đem họa quyển duy nhất trong hộp ở thư phòng ta tới!”

“Dạ, bệ hạ!” cung thị gác đêm vội vàng đáp, chỉ một lát sau liền mang tới họa quyển.

Hoành Húc vẫy lui cung thị, cẩn thận mở ra quyển trục, chỉ vào mỹ nhân ở mặt trên hỏi: “Bảo bối nhi gặp qua chính là dạng này sao?”

“Đúng, chính là như vậy!” Tử Li khẳng định đáp.

“Nàng cùng người nói cái gì?” Hoành Húc nguyên bản đối với loại quỷ thần này luôn mang thái độ hoài nghi, nhưng sau khi trải qua chuyện của Tử Li thì đã trở nên cẩn thận.

“Nàng nói nàng vẫn bị nhốt ở đằng kia đi không được!”

” Tốt lắm, bảo bối nhi, chuyện này ta sẽ giải quyết, trước tiên ngủ đi!” Hoành Húc đem Tử Li vẫn đang muốn tiếp tục thảo luận dời ngã vào giường, kéo lên chăn bị đắp lên trước ngực Tử Li.

“Hoành Húc, ta? ?”

“Bảo bối nhi, chuyện này trước hết để xuống đi, ta sẽ xử lý, ngoan, ngủ!”

Nhìn thấy Hoành Húc thái độ kiên quyết, Tử Li cũng không hảo kiên trì, chỉ có thể theo lời nhắm mắt lại, bởi vậy cũng bỏ lỡ thần sắc phức tạp chợt lóe qua trong mắt Hoành Húc!

Hôm sau, Tử Li tỉnh lại phát hiện vị trí bên cạnh không có một bóng người, trong khoảng thời gian ra ngoài Tử Li cơ hồ mỗi ngày đều ở trong một cái ôm ấm áp mà tỉnh lại, nên đối với khoảng không lạnh lẽo sau này rất là mất mát không quen.

“Điện hạ tỉnh? Chúng nô tỳ đã chuẩn bị tốt dụng cụ tẩy rửa! Thỉnh điện hạ đứng dậy đi!” Minh Nguyệt cười khê ôn nhu nói.

Buồn bã ỉu xiu vừa bò lên vừa hỏi: “Hoành Húc khi nào thì trở về?”

Đối với chuyện Tử Li gọi thẳng tục danh bệ hạ, Minh Nguyệt vẫn là lần đầu nghe thấy, cho nên ngốc lảng trong chốc lát nói: “Điện hạ, tục danh của bệ hạ ở nơi khác cũng không thể nói lung tung, vạn nhất để cho tiểu nhân nghe được, vậy cũng không biết sẽ gieo ra mầm tai vạ gì!”

Tử Li ngáp dài miễn cưỡng nói: “Tên đều là dùng để gọi không phải sao?”

Minh Nguyệt vừa định nói tiếp, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến thanh âm Hoàn Húc tràn đầy sủng nịch nói: “Bảo bối nhi nói rất đúng, tên đều là dùng để gọi!”

Hoàn Húc một thân mình hoàng rảo bước vào bên trong, đi đến bên giường đem Tử Li ôm đến trong lòng ngực hỏi: “Nếu bảo bối nhi tỉnh sớm như vậy, vậy đi theo ta dùng bữa thiện đi?”

Vừa rơi vào trong tấm ngực quen thuộc, Tử Li lại có chút buồn ngủ. (= =)

Hoàn Húc sủng nịch cười, tiếp nhận khăn mặt trong tay Xuân Lam nhẹ nhàng thay Tử Li lau mặt.

“Bảo bối nhi, há mồm, súc miệng!”

Tử Li nhắm mắt lại nghe theo.

“Bệ hạ, bữa điểm đã chuẩn bị xong!” Lã Đức đem thức ăn cẩn thận kiểm duyệt một lần khom người tiến lên nói.

Hoàn Húc thấy Tử Li còn chưa muốn động, liền đơn giản đưa y ôm lấy đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Bảo bối nhi, mở mắt, ăn cơm!” Thấy Tử Li vẫn là bất vi sở động, lại thêm vào một câu, “Người không phải nói muốn giúp mẫu hậu ta giải vây sao? Ta có nên phân phó quốc sư đợi lát nữa tiến đến. . . ?”

Còn chưa nói xong, Tử Li đã dăng một tiếng trợn to mắt ngồi dậy, “Không nói sớm, mau mau, ăn điểm tâm!” (x_x)

Diễm dương cao chiếu, bốc lên từng trận nhiệt oi bức. Cho dù phía sau có người quạt mát cũng ngăn cản không được từng trận sóng nhiệt.

Tử Li gphe phẩy cổ áo, quần áo cổ đại chính là phiền toái, bao tầng tầng lớp lớp như bánh chưng, nóng muốn chết! Quay đầu lại, phát hiện Hoàn Húc ở bên cạnh cư nhiên vẫn là bộ dáng thanh thanh sáng sáng (nhẹ nhàng khoan khoái)!

Phát hiện tầm mắt của y, Hoàn Húc cũng nghiêng đầu nhìn Tử Li đã nóng đến hai má đỏ bừng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Bảo bối nhi, đưa tay đến!”

Tử Li vừa định mắng hấn ở trước công chúng mà nói cái gì, Hoàn Húc đã bao lấy bàn tay tràn đầy mồ hôi của y, bỗng nhiên một cỗ khí tức thẩm lạnh từ trong lòng bàn tay quán nhập chạy toàn thân, tụ về đan điền, nhẹ nhẹ lương khí lập tức áp chế khô nóng cả thể xác và tinh thần, Tử Li cảm thấy cả cơ thể thanh sướng, tinh thần cũng lâm vào sáng khoái, cư nhiên dùng nội lực làm máy lạnh! Cao diệu a!

Nhanh chóng dán dính lên, cọ cọ hoạt thể làm lạnh khí, Tử Li thỏa mãn than nhẹ một tiếng, thoải mái! Rất thư thái!

“Bệ hạ, hạ quan tìm hiểu nơi này quả thật có chút cổ quái!” Lúc này, quốc sư ở trước tòa hành cung hoang phế xoay chuyển đùa nghịch hồi lâu rốt cục buông la bàn đi đến trước mặt Hoàn Húc hồi bẩm.

Nguyên lai nơi bọn họ đang đứng đúng là nơi cách vách Minh Dương cung lúc trước Tử Li ngụ, cũng chính là điện vũ có cái hồ nước tĩnh lặng mà Tử Li vẫn cảm thấy âm trầm khủng bố!

“Như thế nào cổ quái?” Hoàn Húc trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, kính viết: khí thuận phong tất tán, giới thủy tắc chỉ (*), cổ nhân tự chi sử bất tan, hành chi sử hữu chỉ (người xưa bị vây lại không tiêu tán, lưu động có ngăn trở), nơi này vốn là khí thuận trạch hòa vượng địa (khí thuận nơi ở tốt đất thịnh), nhưng chẳng biết tại sao hành khí lưu hướng đo không ra nó, tựa hồ có người bị khí tràng ảnh hưởng!”

(*)Khí thuận phong tất tán, giới thủy tắc chỉ : một thuật ngữ quan trọng trong phong thủy, ý nghĩa của nó là khi không khí chuyển động mà gặp sông biển thì dừng lại . Sông Biển chính là một nơi không khí không sản sinh ảnh hưởng . Khí ở chỗ này ngưng tụ lại.

“Nói tiếp!” Hoàn Húc nhìn không ra hỉ nộ nói.

“Táng giả, thừa sinh khí giả (người đã chôn, người có thừa sinh khí). Phu âm dương khí, ý nhi vi phong (chim én tránh gió), thăng nhi vi vân (trên cao tránh mây), hàng nhi vi vũ (thuyền tránh mưa). Hành hồ trung nhi vi sinh khí (trong hồ nước vốn tránh sinh khí), hành hồ trung phát nhi sinh hồ vạn vật (tóc trong hồ sinh ra vạn vật trong hồ). Nhân thụ thể vu phụ mẫu (thân thể là từ cha mẹ), bản hài đắc khí (xương người nguyên bản đã có khí), di thể thụ ẩm (di thể chịu ẩm). Người sinh ra người, khí đã tụ ngưng, kết giả thành cốt, tử nhi độc lưu, người cố chôn, khí phản lại trong cốt, lấy ẩm sở sinh chi đạo giả. Nếu có người thiết trận, lấy tóc của người chết trói buộc sinh thần bát tự bỏ trong trận nhãn, thì hồn phách người chết kia sẽ trọn đời bị nhốt nhận hết tịch mịch dày vò không được chuyển thể làm người!”

“Vậy có phương pháp giải cứu?”

“Trận này thật ra giải không khó! Chỉ cần tìm được trận nhãn, lấy ra vật mai hạ là có thể!”

Tử Li ngây cả người, dễ dàng như vậy?

“Vậy động thủ đi!” Hoàn Húc hạ lệnh nói.

“Dạ!” Quốc sư lĩnh mệnh.

“Tốt lắm, bảo bối nhi, nơi này quá nóng, người vẫn là trở lại Hạ Hà cung đi thôi!”

“Nhưng là? . . .

“Không có nhưng là, ngoan, đi về trước!”

“Chính là.”

“Minh Nguyệt, thỉnh chủ tử người trở về! Bảo bối nhi, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau dùng ngọc thiện!”

.

Bóng đêm không có ánh trăng nhìn thật ngưng trọng, trên màn trời u ám thưa thớt lóe vài tinh quang suy yếu. Lại là bầu không khí giống như mộng giống như thật.

Tử Li nửa ngủ nửa tỉnh mở to mắt ngồi dậy, nhìn bóng dáng bên ngoài sa liêm hỏi: “Là người sao?”

“Ân!” Nàng gật gật đầu, lại nói tiếp, “Cám ơn người!”

“Ta và người còn tính ai với ai nha, khách khí cái gì?” Tử Li ngượng ngùng nói, thật đúng là không quen bộ dáng nàng khách khí như vậy!

“Ta tối là cùng người nói lời từ biệt! Ta phải đi!”

“Ách, ách! Kia, thuận buồm xuôi gió nga!”

Lấy thanh âm không thể nghe thấy than nhẹ một tiếng.

“Người còn có chuyện gì chưa xong sao?” Tử Li kỳ quái hỏi.

“Đích xác như thế, mặc kệ ác sinh tiền tử (sinh thời trước khi chết) ta quả niệm nhất vẫn chính là Húc nhi cùng Khánh nhi của ta! Hiện giờ ta chỉ muốn cầu người một chuyện, giúp ta chuyển cáo cho Khánh nhi, ca ca của hắn là một hảo ca ca!”

“Ách? Có ý gì?” Tử Li có chút không rõ thấp giọng nói, khi ngẩng đầu mới phát hiện trước mặt đã không có một bóng người, chỉ có sa幔 nhẹ nhàng bắt đầu khởi động.

95. Q.3 - Chương 31: Đế Thương Tiểu Sứ Đích Tiểu Yếp (chú Hề Má Lúm Đồng Tiền Của Hoàng Đế)

Trên triều điện rộng lớn, bốn cột trụ mang đồ đằng kim long kỳ lân phân biệt ở bốn phương nơi đại điện vững vàng chống trụ ốc đỉnh (mái nhà) điều lương, điện phủ to như vậy lúc này đang quỳ cả triều văn võ, Hoàn Húc cao cao ngồi ngay ngắn ở trên long ý rộng rãi huy hoàng, khí thế nhiếp người giống như phi long tại thiên nhìn xuống vạn vật chúng sinh!

“Chúng khanh gia bình thân!” Thanh âm không lớn, nhưng đại điện được thiết kế đặc thù lại có thể làm cho thanh âm quanh quẩn ở bên tai mỗi một vị đại thần.

“Chúng khanh có chuyện gì khải tấu?” Ánh mắt uy nghi đảo qua, Hoàn Húc mở miệng nói.

“Thần, có việc thỉnh tấu!” Binh bộ thượng thư bước ra khỏi hàng.

“Chuẩn!”

“Hôm qua thần thu được tin từ biên cảnh báo lại, quân đội Ngô Khởi quốc đang chờ xuất phát, chuẩn bị hướng Đông Châu quốc tiến quân! Không biết bệ hạ có muốn lên tiếng ngăn cản hay không?”

Hoàn Húc lạnh lùng cười thầm: Mâu thuẫn giữa bọn họ là do trăm phái người khơi mào, hiện giờ phải khai tranh đương nhiên là nằm ở bên trong kế hoạch của trăm, tốt nhất là Ngô Khởi thâm tóm Đông Châu, đến lúc đó, trăm lại lấy danh nghĩa thay Đông Châu lấy lại công đạo xuất binh thảo phạt đem Ngô Khởi dăng dưới trướng!

“Không cần, Đông Châu tuy là liên bang của ta, nhưng Ngô Khởi quốc hảo tâm cùng hòa thân, đưa tới công chúa lại bị vài tên quý tộc Đông Châu chà đạp chí tử! Sự nhục nhã này Ngô Khởi tự nhiên muốn lấy lại công đạo, trăm chỉ giúp lý không giúp thân, Đông Châu đuối lý trước, trăm làm sao tiện ra tay? Người hạ lệnh quân đội biên cảnh canh giữ, dặn bọn họ cẩn thận hộ thành, đừng làm cho chiến sự hai nước kia nhiều đến sinh kế của dân chúng biên thành là được!”

“Vâng, thần lĩnh chỉ!”

“Thần, cũng có một chuyện thỉnh tấu!”

“Chuẩn!”

Hôm nay lâm triều tựa hồ phá lệ hơi lâu, Hoàn Húc nghe đại thần thỉnh tấu không dấu vết liếc mắt nhìn ngoài điện thái dương đã lên cao, không khỏi ở trong lòng thầm nghĩ: lúc này bảo bối nhi hắc là tỉnh đi! (= =)

Đại thần nói xong, Hoàn Húc cực chuẩn đúng lúc lấy lại tinh thần, bình tĩnh ra lệnh.

“Hữu sự khải tấu vô sự bãi triều!” Lại quả quyết một trận, thấy không còn người nào bước ra khỏi hàng nên Hoàn Húc mở miệng nói. Phía dưới đều đã thỉnh tấu xong nên rơi vào trầm mặc.

“Vậy lui.”

“Bệ hạ, cự thần có một chuyện thỉnh tấu!” Bỗng nhiên một thanh âm có chút run run giữa lúc trầm mặc vang lên, lời vừa nói ra, tiếng nói nhỏ ong ong ong ong thoáng chói vang lên.

Hoàn Húc nhíu nhíu mày, nhìn chăm chăm vị lão thái phó già nua mang theo chức quan nhân tản vô chức khả tổ (chức vị không có gì để tấu) tại triều đường, trong lòng bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo!

Quả nhiên chỉ thấy lão thái phó chấp tay, giọng điệu cường ngạnh nói: “Cự thần thỉnh bệ hạ trị tội Bắc Linh tam hoàng tử An Cẩn Du!”

Trong đại điện chợt im lặng, Hoàn Húc ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm lão thái phó hỏi: “Bắc Linh tam hoàng tử có tội gì? Cự thần làm cho thái phó luôn luôn không hỏi thể sự tự mình thỉnh tấu trị tội?”

“An Cẩn Du mang thân phận là con tin lại du lễ đáp quy (trái quy tắc) vào ở hành cung quý phi, đây là tội thứ nhất. An Cẩn Du gọi thẳng tặc danh bệ hạ dĩ hạ phạm thượng, này là tội thứ hai. An Cẩn Du hồ hoặc mị chúa làm cho các phi tần khác không được quân trạch vũ lộ (hưởng ân trạch mưa móc của vua),

này là tội thứ ba. Cựu thần từng là thái phó của thái học viện, tuy rằng hiện tại chỉ mang hư chức, nhưng cựu thần lấy lương hoàng gia một ngày thì còn có trách nhiệm thay bộ hạ phân ưu một ngày, An Cẩn Du không phải người của nước ta, kỳ tâm tất dị (có dị tâm), hi vọng bộ hạ nhìn thấu chân diện mục này, tiến nhi viễn chi (tận lực tránh xa)!” Lão thái phó không kiêu ngạo không siểm nịnh cùng Hoành Húc đối diện, đọc nhấn rõ từng chữ rõ ràng.

Hoành Húc sắc mặt âm trầm, tầm mắt như hàn băng làm cho các đại thần cho dù không phải là người khơi mào chuyện này cũng kinh hồn táng đảm.

“A, không có trăm cho phép người nào dám vào ở cung quý phi? Không có trăm cho phép làm sao có người dám gọi thẳng tặc danh của trăm? Về hậu cung phi tần người nào được làm hạnh thì quyền quyết định nằm ở trăm, thái phó, người liệt tam tội đều là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao?” Hoành Húc cười lạnh một tiếng, “chân diện mục của y có phải hồ hoặc mị chúa hay không, trăm rất rõ ràng, về phần người, thái phó, chân diện mục của người có thể nói là chính xác hay không!”

Lão thái phó nghe vậy trong lòng quỳnh lên, trên mặt không khỏi đỏ hồng một mảnh, lão run rẩy thân mình tiến lên chấp tay nói: “Bộ hạ, cựu thần.”

Hoành Húc phát tay đánh gãy lạnh lùng trào phúng nói: “Thái phó, chẳng lẽ người hôm nay sở tác sở vi không phải vì nữ nhân Lan quý phi của người sao?”

Lão thái phó vừa nghe, sắc đỏ trên mặt càng sâu. Thời thiếu niên lão xuất thân từ Trang Nguyên, tài trí hơn người, làm quan thanh liêm, tiên đế xưng lão là “Bát đầu tiên sinh”. Làm người đọc sách, trong xương cốt tự nhiên có một cỗ ngạo khí. Hiện giờ Hoành Húc nói một câu, không thể nghi ngờ là làm trò trước mặt mọi người hung hăng tát lão một bạt tai! Lão thái phó có thể không gấp? Có thể không giận?

Hoành Húc mặt không chút thay đổi nhìn lão thái phó thẳng run run, trên mặt xanh đỏ luân phiên, tiếp theo hai mắt đảo lật, thẳng tắp ngã xuống!

Triều đình nhất thời loạn thành một đoàn.

“Tuyên thái y!” Thản nhiên phân câu tiếp theo, Hoành Húc phát tay áo ly khai!

.

“Nhìn ta suốt một đêm, chẳng lẽ trên mặt ta có cái gì kỳ quái sao?” Hoành Húc buông tấu chương trong tay, có chút buồn cười nhìn Tử Li đang ôm chân cuộn ở trên giường hí mắt xem xét mình hỏi.

“. có cổ quái!” Tử Li liếc về mặt Hoành Húc nghi ngờ nói.

“A! Có gì cổ quái?”

“Người có chuyện gì giấu ta!”

Hoành Húc nhíu mày, đi đến bên giường thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm đôi môi Tử Li, tiếp theo bỗng nhiên hóa thân thành lang phóng về phía trước, đem Tử Li còn đang lảng lảng áp đảo ở trên giường, lập tức hung hăng hôn vài cái lên cái miệng mê người của y nói: “Bảo bối nhi, chẳng lẽ người không biết không thể ở trên giường lộ ra biểu tình câu nhân như vậy sao? Thực dễ dàng dẫn dụ lang!”

“A, đừng làm rộn, ta có lời muốn nói! Hoành. ngô. Húc. ân!”

Hoành Húc cường thế mà ôn nhu công chiếm khoang miệng của y, môi lưỡi dây dưa miên mật giống như một luồng huân hương biếng nhác lả lướt quanh quẩn ở giữa hai người, dần dần tràn ngập toàn bộ không gian, cuối cùng ngay cả không khí cũng trở nên mị hoặc!

Hoành Húc một bên duyên hôn môi Tử Li, một bên đưa tay tham nhập vạt áo của y tìm hai điểm mẫn cảm nhẹ nhàng xoa nắn cầu nhéo.

“. Ân a.”

Tay đặt trong ngực mang lớp chai sần mà người luyện võ đặc biệt có, xúc giác có chút thô ráp kết hợp với lực độ mạnh yếu dẫn do thích đáng kích thích thần kinh mẫn cảm của y. Bị biến thành vụng hờ hờ, Tử Li chỉ có thể rầu rĩ phát ra vài tiếng hừ như vô ý nghĩa.

Hoành Húc vừa lòng đùa nghịch Tử Li với lực chú ý đã dời đi, cởi bỏ y bào lẫn tiết khố của y, vừa muốn xoa tỉnh khí tỉnh xảo kia thì bàn tay lại đột nhiên bị cầm trụ! Thầm than một tiếng, ngẩng đầu, quả nhiên thấy song mâu còn sót lại mị ý của Tử Li cũng đã dần dần thanh minh.

“Hoành Húc, ngươi lại muốn lừa dối qua đi sao? Vốn đang chỉ là hoài nghi nho nhỏ, nhưng thái độ của ngươi làm cho ta càng ngày càng cảm thấy được có giấu diếm, hôm nay ngươi không nói rõ ràng, về sau cũng đừng hòng muốn chạm ta!” Tử Li buồn bực nhìn Hoành Húc nói.

Hoành Húc rút cuộc che đậy không được chỉ có thể than nhẹ một tiếng, để sát vào, đem Tử Li toàn bộ ôm vào trong ngực, sau đó quen thói dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu của y hỏi: “Vậy bảo bối nhi cho rằng ta có sự tình gì gạt ngươi sao?”

“Chính là sau chuyện của mẫu hậu ngươi! Thái độ của ngươi rất kỳ quái, giống như không muốn làm cho ta biết cái gì vậy! Là ai thiết trận đem mẫu hậu ngươi vây ở nơi đó?”

“. Là một phi tử bị phụ hoàng ta vắng vẻ nhiều năm, nàng mua được liêm quan (quan lo chôn cất), cất đi một dùm tóc của mẫu hậu ta.”

“Vậy mẫu hậu ngươi là chết như thế nào?”

Người phía sau trầm mặc một trận mới mở miệng hỏi: “Bảo bối nhi, ngươi tin tưởng ta không?”

“Tin tưởng cái gì?”

“Tin tưởng ta có thể cả đời bảo hộ ngươi! Bất ly bất khí (không rời không buông)! ”

Tử Li rất ngạc nhiên, một lời hứa hẹn cùng chấp nhất của đế vương, y còn chưa từng nghĩ tới vấn đề như vậy, đối với thê non hẹn biển trong tình yêu y cảm thấy còn không bằng hảo hảo cảm thụ thực tại trước mắt! Cho nên, lời nói của Hoành Húc làm cho y không khỏi sững sờ!

Bị một đôi mắt mê võng như nai con nhìn chăm chăm, Hoành Húc bỗng nhiên có loại cảm giác vô lực, hẩn vùi mặt ở hõm vai Tử Li, hương thơm thuần nhiên từ hô hấp của hẩn tản ra thật lâu sau mới rầu rĩ nói: “Mẫu hậu của ta là uống ngay chấm tửu của phụ hoàng ta khâm ban à chết. nàng là người hẩn yêu nhất, nhưng hẩn lại tự mình hạ chỉ ban thưởng tử cho nàng! Bảo bối nhi, cái loại đau đến thấu tâm này ngươi có thể hiểu được không? Làm một đế vương, hẩn có rất nhiều chuyện vô pháp tự chủ, mới vừa đi lên để vị không lâu, căn cơ không vững, lực lượng bồi dưỡng hẩn khi còn làm hoàng tử từ ngày hẩn đăng cơ mà ngày càng bành trướng, nữ quyến bọn họ đưa vào trong cung cũng đại biểu cho lợi ích mình tranh ám đấu khắp nơi, bên trong một hồi lốc xoáy tranh công yêu sủng này, tình yêu của bọn họ có năng lực chống lại bao nhiêu lần cuồng phong sóng lớn? Rất nhanh đã có đại thần liên danh thượng tấu lấy lý do mẫu hậu ta hồ mị hoặc chúa yêu cầu phụ hoàng đem biếm lãnh cung, phụ hoàng chịu nhiều mặt áp lực bác bỏ, nhưng rất nhanh, mẫu hậu liền quần vào trong một hồi âm mưu độc chết hoàng tử, đã sớm tạo ra nhân chứng vật chứng làm cho phụ hoàng cho dù muốn giải vây cũng không thể không hạ thủ, cuối cùng dưới đủ loại quan lại bức bách thỉnh nguyện hạ chỉ chậm sát chỉ ái (độc chết người yêu nhất)! Ta không hận phụ hoàng của ta, bởi vì hẩn là đế vương, đế vương không cho phép có nhược điểm, đế vương cũng không thể dễ dàng động tình! Ta không muốn bước trên con đường cũ của bọn họ, cho nên ta tự nói với mình quyết không thể động tình! Nhưng ta gặp ngươi, bảo bối nhi, ngươi lần lượt đánh bại phòng tuyến của ta tiến vào tâm lý của ta! Bảo bối nhi, ngươi biết không? Ta không thể mất đi ngươi, ta không thể để cho lịch sử tái diễn!”

Tử Li nghe vậy, trong lòng thật lâu khó có thể bình phục, thật lâu sau, xoay người ôm chặt lấy cổ Hoành Húc.

Hoành Húc vì lắng, tiếp theo nhẹ nhàng cười, cọ sát nhĩ tể (lỗ tai mềm mại) của y, gương mặt, cổ, lại cọ về bên tai nỉ non nói: “Bảo bối nhi, chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi chưa làm xong đi!” (.....)

Không chờ Tử Li trả lời đã xem y phóng ngã xuống giường, tiếp theo bao trùm lấy toàn bộ thân mình của y! Chỉ hai ba cái đã bỏ đi xiêm y trên người hai người, Hoành Húc cảm thấy đường cong da thịt mỹ hảo của thân thể dưới ánh đèn yêu thích không buông tay!

Đang muốn thúc đẩy, Tử Li bỗng nhiên xoay người ngồi lên trên người Hoành Húc thần tình đồ bưng quyết tâm nói: “Ngươi nằm, lần này ta chủ động!” (*0*|||)

“Bảo bối nhi, ta thực chờ mong!” Hoàn Húc tựa vào đầu giường cười tủm tỉm nói.

“Người, nhắm mắt! Không được nhúc nhích!” Tử Li khóa ngồi ở trên đùi hắn, phủng lấy mặt của Hoàn Húc mệnh lệnh, người sau theo lời làm việc! Mục quang của Tử Li ở trên gương mặt tuần tú của Hoàn Húc quét một vòng, sau đó dừng hình ảnh ở trên cánh môi mỏng quyến rũ.

‘Ba’ hôn một cái, nhuyễn nhuyễn, cảm giác còn không tẹt, sau đó lại dán lên lần nữa, đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng sớm đã tự giác rộng mở quét một vòng, liếm liếm miệng, không có cảm giác gì, lại thẳng tắp xông vào, tả hữu quét vài cái, vừa định lùi về lại bị một cỗ hấp lực hút vào, cái lưỡi đã bị chủ nhân giam xuống, động động nhắm nháp!

“Ba” – thời điểm bị hôn đến sắp tắt thở, chủ nhân rốt cục vừa lòng cho đi, Tử Li tựa trong ngực Hoàn Húc đem cái miệng giống như bị bạch tuộc hút của mình kéo ra.

“Ta nói không cho người động!”

“Được rồi bảo bối nhi, ta không động, người tiếp tục!” Hoàn Húc có chút cợt nhả nói.

Tử Li hừ một tiếng, tiếp theo ngậm thẳng hai điểm nụ hoa trước ngực hắn, hí mắt cười, một hơi hàm trụ cắn lên!

“Bảo bối nhi, người đang cắn ngọc mễ (ngô) sao?” Hoàn Húc hút một hơi lạnh khí, bất đắc dĩ cười hỏi. Bất quá cảm giác đôi môi mềm mại qua lại ma sát thật thoải mái! Cho nên, Hoàn Húc rõ ràng thả lỏng thân mình mặc cho y ở trước ngực mình không chút thương xót loạn cắn một đường!

Sự nghiệp khai thác của Tử Li mới kéo dài đến vị trí trung gian sáu khối cơ bụng, nhưng Hoàn Húc đã dùng cây thương (phân thân = =) để ở bụng y, thương khẫu qua lại ma sát đã khiến bụng y một trận run rẩy.

“Đáng chết, bảo bối nhi, ta phát hiện được lực nhẫn nại của ta đã càng ngày càng không thể làm chủ!” Hoàn Húc mới vừa nói xong đã xoay người một cái đem Tử Li đặt ở dưới thân, từ từ đầu giường xuất ra một lọ tử Quỳnh ngày hôm qua từ chỗ “Thánh dược thủ” uy bức lợi dụ (cường bức dụ dỗ =)) tới thoa lên ngiệt căn của mình, tiếp theo hướng tới tiểu huyết mê người kia thẳng tiến về phía trước.

Tiếng rên rỉ như xuân mị nhân ở bên trong sa mạn cao thấp phập phồng.

96. Q.3 - Chương 32: Chú Hề Má Lúm Đồng Tiền Lên Cơ Bực Bội

Trong Hạ Hà cung, hà bích điệp (lá sen) mãn trì giữa mùa chuyển giao dần dần tiêu phai nhan sắc, lục bình thâm đậm giống như lớp ngoài của xác ve mùa hạ, mỏng manh mà thanh thúy, gió thổi qua liền nghe thấy thanh âm “Tốc tốc” toái điệp tách khỏi cành rơi trên mặt nước, hóa nhập thủy lưu. Trên mặt ao trơ trọi chỉ còn sót lại một cành sen thon nhỏ với đài sen no đủ.

Nhìn đài sen lớn bằng nắm tay tự nhiên thối nát, không người hỏi thăm, Tử Li buồn chán lập tức gọi người làm ra một cái bè tre, hưng trí bồng bồng chống cây gậy trúc đi ra hồ sen hái liên tử (hạt sen)! Bên bờ, vài thị nữ mang theo tiểu trúc lam (giỏ trúc) cũng vui đùa ầm ĩ cúi xuống với tới đài sen, tiếng cười lả lướt hòa tan bầu không khí đặc biệt hiu quạnh của mùa thu.

Bè tre không nghe sai bảo ở trong ao đánh chuyễn, Tử Li ngốc ngốc thao túng phương hướng, thật vất vả mới tạo ra khoảng cách năm sáu thước với bờ.

Minh Nguyệt ở bên bờ đi theo bè tre rất lo lắng hướng về y hô: “Điện hạ, coi chừng một chút a! Ai u, người vẫn là trở về đi, để bọn nô tỳ hái cho người được không?”

“Được rồi, Minh Nguyệt, nước cạn như vậy không chìm chết người, người cũng đừng quan tâm!” Tử Li nâng tay áo lau đi mồ hôi trên trán nói.

“Thật là, Minh Nguyệt tỷ tỷ người nghỉ một lát đi!” Xuân Lam ở một bên dùng nhánh cây câu lấy đài sen vui cười nói, “Khó có được điện hạ hảo hứng trí như vậy, người đừng ở đây sát phong cảnh!”

“Người nha đầu này, nhìn xem nơi này gió lạnh, không nói trước ao này là sâu hay là cạn, hôm nay là ngày cuối thu, nếu xuất mồ hôi bị gió thổi qua nhiễm bệnh thương hàn không phải bị tội sao?”

“Ta có yếu như vậy sao? Nghĩ đến lúc trước ta còn ở trong mùa đông mặc áo ba lỗ chơi bóng rổ, về nhà còn tắm nước lạnh nha, sau lại còn không phải ngay cả nhảy mũi cũng không nhảy sao?” Tử Li không cho là đúng kéo lấy đài sen kế tiếp lấy tư thế một tay ném rổ ném đến giỏ trúc ở một bên!” Nhẹ nhàng, hắc hắc, đêm nay chúng ta sẽ có đại thực hội hạt sen, Minh Nguyệt, xuất ra bản lĩnh sở trường của người, dùng hạt sen làm mần hán toàn tịch (một trong những bữa tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và trong lịch sử Trung Hoa) xuất hiện đi!”

“Hảo a, hảo a!” Thị nữ ở một bên nghe vậy cao hứng vỗ tay kêu lên.

“Tiểu Du nhi ta tới rồi ——” Người chưa thấy thanh âm đã tới trước, không cần nghĩ cũng biết là ai đến đây!

Hoàn Khánh ba bước hợp thành hai giành đi ở đằng trước Hoàn Húc, nghĩ rằng Tử Li ở bên trong phòng, nhưng vừa định nhắc chân sải bước lên bậc thang liền bị tiếng cười bên kia hồ sen hấp dẫn, thân hình chợt lóe, phi thân qua liền nhìn thấy Tử Li mặc bạch sam chèo bè tre ở trong ao hái sen cùng thị nữ ở bên bờ vui cười đùa giỡn, bộ dáng rất náo nhiệt, “Đa? Hái hạt sen? Đây chơi thật vui, ta cũng tới!”

Nói xong chỉ thấy hần bậc nhẹ dưới chân, giẫm lên mặt nước nhảy đến trên bè tre của Tử Li, bỗng nhiên thả người lên làm cho bè tre mất trọng tâm bắt đầu tả hữu lắc lư, Tử Li hoảng hốt lắc lư lay lay, thân hình thoáng không xong mắt thấy sẽ hướng vào trong nước mà ngã, Hoàn Khánh chạy nhanh tiến lên đưa y chặn ngang kéo lên.

Hoàn Húc theo sau tới thấy người trên bè tre tựa cùng một chỗ, bạch quang nơi đáy mắt bỗng chốc lướt qua.

Bọn thị nữ thấy Hoàn Húc cùng Hoàn Khánh đã đến, vội vàng thu lại tứ ý đùa giỡn mới vừa rồi, có chút sợ hãi quỳ xuống đất khấu kiến.

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ, Khánh vương gia!”

“Chủ tử không hiểu chuyện, chẳng lẽ các người cũng không hiểu chuyện? Y thân thể yếu đuối, gió thổi trúng phong hàn thì làm sao? Nô tài vô dụng lưu trữ có gì dùng?” Hoàn Húc trầm mặt nói.

“Bọn nô tỳ đáng chết, thỉnh bệ hạ thứ tội!” Thị nữ hoảng sợ dập đầu cầu xin tha thứ.

Tử Li bất mãn vì Hoàn Húc xoá sạch bầu không khí vui vẻ, y tránh khỏi tay Hoàn Khánh hướng Hoàn Húc hô: “Chuyện này không liên quan đến các nàng, là ta cố ý muốn hái sen, người muốn mắng liền mắng ta đi!”

Vốn Hoàn Húc chỉ là muốn mắng hai câu, cũng không thực tính toán thế nào, nhưng lời nói của Tử Li không thể nghi ngờ là ở trước mặt mọi người hạ mặt mũi của hần, lại nhìn bộ dáng y cùng Hoàn Khánh vẫn đang thân mật tựa vào cùng nhau, cơn giận không có chỗ phát. Chỉ thấy hần sắc mặt biến đen, vung tay áo xoay người rời đi!

Những người khác đều sợ tới mức không dám hé răng.

Tử Li bĩu môi than thở: “Người này như thế nào nhỏ mọn như vậy!” Vứt bỏ đài sen trong tay, sau đó hướng Hoàn Khánh ở bên cạnh nói: “Ta không chơi nữa, mang ta đến trên bờ được không?”

Hoàn Khánh thần tình mất mát, như thế nào mình vừa tới còn chưa có ngoạn đến thì đã tan vỡ ! Nhưng nhìn thấy Tử Li vẻ mặt không vui, vẫn là theo lời ôm vai y phi thân lên trên bờ.

Tử Li đi vào trong phòng, phát hiện Hoàn Húc căn bản là không có vào, chẳng lẽ đi rồi? Từ lúc bọn họ cùng trụ tới nay, Hoàn Húc sau khi xong xuôi công sự vẫn đều tới đây cùng mình ăn cơm trưa, sau đó ôm mình ngủ trưa một chút nha, chẳng lẽ chỉ vì một câu vừa rồi của mình mà hần bước đi ? Như thế nào vừa rồi lời mình nói thực làm người giận sao? Y chẳng qua là ăn ngay nói thật mà thôi!

“Ai” gục xuống bàn mắt mắt thở dài.

Hoành Khánh xoa xoa đầu, không biết nên nói cái gì cho phải! Chỉ có thể ngồi ở đối diện, cười ha hả nói: “A, hôm nay thật sự là cuối thu khí sắc! Rất nhanh sẽ tới ngày đi săn bắn!” liếc mắt nhìn Tử Li một cái, phát hiện y bộ dáng thiếu hưng trí, lại ra sức suy nghĩ nói, “A, tiểu Du nhi, người có gặp qua người giống nhau như đức chưa, ta cho người biết nga, hôm nay ta ở trên đường cái nhìn thấy hai người giống nhau như đức, tuy rằng quần áo rách chút, nhưng bộ dáng lại rất dễ nhìn, bất quá không biết vì cái gì bọn họ lại đuổi theo ngựa của ta.”

Tử Li nháy mắt mấy cái ngẩng đầu, sững sốt một chút hỏi: “Bọn họ có phải là nam hài ước chừng mười một mười hai tuổi? Lớn lên giống như tiên đồng?”

Hoành Khánh suy nghĩ trong chốc lát nói: “Hình như là như vậy, da? Làm sao người biết? Chẳng lẽ người cũng gặp qua bọn họ?”

“Thật là tiểu Công tiểu Thu! Như thế nào chậm như vậy, kém tới hai tháng hiện tại mới đến!” Tử Li thì thảo tự nói, tiếp theo quay đầu đối Hoành Khánh nói, “Bọn họ là huynh đệ sinh đôi, ca ca kêu Lâm Tồn Công, đệ đệ Lâm Tồn Thủ, đoạn thời gian ta trốn. Khụ, ta đi ra ngoài thì nhận thức, bọn họ lên kinh là vì cáo ngự trạng thay cha bọn họ lật lại bản án! Nếu lần sau thấy bọn họ, liền giúp đỡ bọn họ được không?”

“Ách, nếu là bằng hữu của tiểu Du nhi, Hoành Khánh ta tự nhiên phải giúp! Không thành vấn đề, việc này giao trên người của ta đi!” Hoành Khánh vỗ vỗ bộ ngực cam đoan.

Xem ra Hoành Húc thật sự sinh khí!

Đội không thấy hắn đến ăn cơm trưa, đội không được hắn đến ăn cơm chiều, chờ đến khi một cái trứng tròn vàng óng ẩn giấu nửa bên mặt ở phía sau nóc nhà thì Tử Li liền cho ra một kết luận như vậy!

Vô tình ngồi ở trên cánh cửa, Tử Li chống cằm hướng lên tịch dương, làm cho hà quang quất hồng sắc (ánh chiều màu da) phủ đầy toàn bộ khuôn mặt.

“Điện hạ, ăn trước vài thứ đi, Minh Nguyệt dùng hạt sen sáng nay hái làm canh hạt sen, điện hạ nếm thử chút được không?” Minh Nguyệt đi đến bên người Tử Li khuyên nhủ.

Tử Li lắc đầu, y hiện tại không có tâm tình ăn cái gì! Y muốn chờ cái tên nam nhân keo kiệt kia trở về cùng nhau ăn cơm!

“Điện hạ, người ngộ thiện không ăn, văn thiện còn chưa đụng, đối đến phá hư thân mình là thứ nhất, nếu như thế này bệ hạ lại đây nhìn thấy, chúng ta lại phải bị mắng!” Minh Nguyệt thấy khuyên giải không xong đành phải sử dụng chính sách ai binh! Ai ngờ chiêu số luôn luôn hiệu quả lúc này lại không thể dùng. .

Chỉ nghe Tử Li nói lầm bầm hai tiếng nói: “Ai nói hắn liền nhất định sẽ đến đây? Nói không chừng bây giờ người ta đang ở nơi nào đó phong lưu khoái hoạt đi?” Nghĩ đến loại khả năng này, trong lòng Tử Li bị một trận đè ép!

Hoàng đế háo sắc, hậu cung nhiều mỹ nữ phi tử như vậy, hiện tại hắn nhất định tả ủng hữu ôm cật (ăn) hương hát lạt (uống cay)! Hừ hừ!

“Này, điện hạ, có thể bệ hạ có sự vụ cần xử lý cho nên trì hoãn, bệ hạ như thế nào không để ý tới điện hạ, ở nơi nào phong lưu khoái hoạt chứ?” Minh Nguyệt có chút lo lắng không yên nói. Tuy rằng trong khoảng thời gian này Hoành Húc đối với Tử Li quả thực là che chở tới cực điểm, nhưng tâm tư để vương bọn họ cũng không dám đảm bảo!

“ ”

“Kia, điện hạ không bằng đi tìm bệ hạ nhận lỗi không phải được sao, có lẽ như vậy cơn giận của bệ hạ liền tiêu !”

“Hừ hừ, buồn cười! Ta lại nói đúng làm gì phải đi tìm hẩn nhận lỗi? Nam nhân keo kiệt, muốn giận thì để hẩn giận cho no đi, ta làm gì phải chịu ảnh hưởng của hẩn mà không ăn cơm nha! Chẳng ra làm sao! Ta đói bụng, ăn cơm, ta muốn ăn tạc long thịt (thịt rồng bạo nộ)!” (= =|||)

97. Q.3 - Chương 33: Chú Hề Tiểu Yếp Bị Nhiễm Bệnh

Ban đêm, Tử Li cuốn chăn lăn qua lộn lại, toàn thân thấm đầy mồ hôi, nóng chết được! Tức giận đá văng chăn ra, chỉ chốc lát sau lại cảm thấy trên người lạnh đến mức nổi da gà. Cứ như thế giằng co một trận, thật sự là khó chịu, liền đơn giản xốc chăn ngồi dậy. Ngoài cửa sổ bóng cây lay động, gió lạnh từng trận.

Liếm liếm đôi môi khô sấp, Tử Li xuống giường tự mình rót chén nước, nước trà thẳng nhập hầu, thân mình nhin không được run run vài cái! Sờ sờ tay chân, cuộn cánh tay về với ổ chăn không phải thực ấm áp.

Hôm sau, Minh Nguyệt đánh giá thời gian Tử Li tỉnh lại, cùng đám người Xuân Lam bưng nước ấm nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng Tử Li, xốc lên sa liêm, thấy Tử Li vẫn toàn bộ lui ở trong chăn ngủ đến thực sâu, chỉ lộ ra một nắm tóc dài mềm tán ở trên gối đầu.

“Điện hạ, điện hạ? Nên rời giường !”

Người trên giường không hề sỗ động.

“Điện hạ, đã là giờ Thìn (7h-9h) !” Minh Nguyệt lại thăm dò nói, nhưng Tử Li vẫn còn không có phản ứng, nếu là ngày thường, cho dù y không muốn dậy cũng sẽ trở mình nói nhỏ đem bản thân chôn ở dưới gối đầu tiếp tục ngủ, còn chưa từng giống hôm nay im lặng như vậy.

“Là bị bệnh sao?” Xuân Lam ở phía sau cũng buông chậu để sát vào thành linh nói.

Minh Nguyệt đại mi hơi nhú, tiến lên xốc lên chăn đắp quá đầu Tử Li, quả nhiên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhứt chặt đôi mày hai má đỏ hồng không bình thường, tay sờ lên trán gần như bị phỏng!

“Mau truyền ngự y, người khác thông tri bệ hạ nói điện hạ bị bệnh!”

Minh Nguyệt vắt khăn lau đi mồ hôi trên mặt Tử Li, lại giặt sạch một lần đắp lên trên trán y.

Đợi một hồi lâu mà cũng không nhìn thấy ngự y, nhưng Hoàn Húc thì đã cấp tốc vội vã chạy đến. Vừa rồi hẩn còn ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, vừa nghe thấy bẩm báo từ thị nhân Hạ Hà cung liền lập tức bỏ xuống công tác ngáp đầu chạy lại đây. Không nhìn đến nô tài quỳ một phòng, Hoàn Húc lập tức đi đến bên giường, nhìn thấy Tử Li thần tình đỏ bừng không biết là vụng hay là ngủ , cúi người sờ sờ gương mặt nóng bỏng của y , trong lòng không khỏi căng thẳng, chính mình chẳng qua rồi đi một ngày liền biến thành bộ dáng như vậy , bảo bối nhi, người thật đúng là khiến người không được sống yên ổn a!

“Truyền ngự y chưa?” Hoàn Húc cũng không ngần đầu lên hỏi.

“Đã truyền !” Minh Nguyệt vội vàng trả lời.

“Đến đây, đến đây ——” Ngự y thở hổn hển đỡ quan mạo thất tha thất thể chạy tới quỳ rạp xuống đất, thấp thỏm bất an dập đầu, “Thần, tham kiến bệ hạ!”

Ai, hôm nay như thế nào tới lượt hẩn làm nhiệm vụ nha! Gần đây ngự y quán của bọn họ thật sự là chịu đủ tinh thần tra tấn, Bắc Linh điện hạ vừa có chút gió thổi cỏ lay thì bọn họ phải vũ trang đầy đủ, chịu chết ra trận, bởi vì bọn họ cũng không biết khi nào thì bệ hạ sẽ thỉnh linh phun ra cái câu”Tha ra ngoài chém!” Ngày ngày bọn họ trôi qua thật là nơm nớp lo sợ, cứ như đứng trên miếng băng mỏng!

Hoàn Húc rất không vui bởi hẩn chậm chạp, “Được rồi, nhanh lên chữa bệnh đi!”

“Dạ, dạ!”

Tử Li cảm thấy đầu giống như có tảng đá đè nặng trĩu, yết hầu vừa khô vừa rát, thân mình cũng nóng đến bốc hỏa, tứ chi mệt mỏi đến ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy nổi. Cái chăn áp trên người áp tới khó thở, mồ hôi đầm đìa!

.....

“Nha, điện hạ giống như rút gân!” Không biết là ai thét lên một tiếng kinh hãi! Tiếp theo cước bộ hỗn độn truyền tới.

“Đồ vô dụng, tiểu bệnh phát sốt thương hàn cho người trị hai ngày cũng không trị khỏi, người làm ngự y là không phải kiểm cơm ăn sao?”

“Thứ thứ tội, bệ hạ!”

“Người tới, tháo xuống ô sa mào của hần, trực xuất khỏi kinh thành, trọn đời không được hành y!”

“Bệ hạ.”

“Các người còn thất thần làm gì, đi truyền ‘Thánh dược thủ’!”

Cảm giác được một đôi tay hữu lực vuốt ve tứ chi của mình, Tử Li thống khổ rên rỉ vài tiếng, tiếp theo ý thức trầm xuống, lâm vào hôn mê.

“Ta nói người như thế nào dốt nát như vậy a!” Thích ý bắt chéo chân ngồi ở trên thạch đống (ghế đá) dưới tàng cây, “Thánh dược thủ” bưng lên ly trà thiết Quan Âm thượng đẳng nhẹ hóp một ngụm, nhìn Mặc Thủ ở bên kia đang vội vàng tẩy được phơi được nói, “Thu người làm đồ đệ người còn không vui, càng muốn ở nơi quý quái này làm trâu làm ngựa!”

“Đa tạ hảo ý của ngài, chính là, dựa theo quy củ trong cung, chúng ta không thể một mình học y!” Mặc Thủ ngừng việc trong tay, nghiêm túc nhìn nam tử đầu đội hắc mũ sa đối diện nói. Từ sau khi chuyện mình trộm được bị bại lộ, bị Lí thái y đuổi đến nơi này làm khổ sai, mỗi ngày phân được, tẩy được, phơi được, thu được, thẳng đem hần làm một đến gục xuống! Mà nam tử kỳ quái đối diện này không biết từ đâu nhảy ra, kiên quyết muốn mình làm đồ đệ của hần!

“Không nên nhiều quy củ như vậy! Chỉ cần người đáp ứng làm đồ đệ của ta, những chuyện khác sẽ không thành vấn đề, như thế nào? Khó có được ta thật hăng hái muốn thu đồ đệ, nói cho người biết bên ngoài có bao nhiêu người đang cầm trọng kim (số tiền lớn) để van cầu ta mà ta cũng không làm, hiện tại miễn phí dạy người, người còn không muốn? Thật sự là không đạo lý!”

“Đa tạ hảo ý của ngài! Chính là. ta là người mang tội, không dám hy vọng xa vời!”

“Ta nói đầu người có phải làm bằng gỗ hay không? Đều theo như người nói mấy thứ này không đáng giá nhắc tới! Chỉ cần ta đến trước mặt tên nam nhân nóng nảy kia nói vài câu, được rồi, tuy rằng lúc trước giữa chúng ta có chút nhỏ nhố xích mích, nhưng chỉ cần hần còn muốn ta ở lại sẽ không thể đối với ta như thế nào, cho nên tội ở trên người của người chỉ là việc rất nhỏ!” Vì bất cớ tiểu tử này, hần thật đúng là lãng phí không ít nước bọt! Nếu còn không đáp ứng, hần sẽ phải trực tiếp trối người! Ai kêu tiểu tử này tư chất kinh người như vậy a! Tuy nói có ngốc một chút, nhưng ở phương diện y học này tiềm lực thật đúng là bất khả hạn lượng (không thể giới hạn)! Bị chính mình đào được tuyệt đối không thể buông tha!

Thấy Mặc Thủ vẫn đang một bộ dáng ngơ ngác, “Thánh dược thủ” liền tức không có chỗ tiết, đang muốn nói ra để tỉnh y vài câu, bỗng nhiên một tên tiểu thái giám thở không ra hơi chạy tới, một đầu đầy mồ hôi khom người nói: “ ‘Thánh dược thủ’ đại nhân, bệ hạ ời, điện hạ chúng ta bị bệnh!”

“Ta một không lấy bổng lộc của hần, hai cũng không phải ngự y của hần, dựa vào cái gì luôn bắt ta làm cu li! Hần dưỡng nhiều ngự y như vậy đều là dùng để khoe khoang sao?”

“Tiểu nhân đáng chết, thỉnh đại nhân bớt giận!” Cho là ngôn từ của mình va chạm vị nhân vật mà bệ hạ phân phó đối đãi như khách quý này, tiểu thái giám đã sợ tới mức phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất liên tục lạy nói.

Mặc Thủ nghe được Tô đại ca của y lại bị bệnh, trong lòng không khỏi một trận lo lắng, từ khi y bị lột bỏ thân phận được thị biếm đến nơi đây liên vẫn không thấy mặt Tử Li, lúc trước đã nghe nói Tử Li trúng độc hôn mê bất tỉnh, thật vất vả mới hảo lên, thế nhưng hiện nay lại bị bệnh!

“Được rồi, được rồi, ta không phải quan không phải chủ tử người, không cần phải hướng ta dập đầu!”

“Cầu xin đại nhân đi nhìn diện hạ chúng ta một cái đi! Cầu xin đại nhân đi nhìn diện hạ chúng ta một cái đi. ” tiểu thái giám bất khuất vẫn liên tiếp dập đầu, rất có khí thế hẳn không đáp ứng sẽ không đành chỉ !

“Thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn, chủ tử nô tài đều tử triền lạn đả (bám dai =) giống nhau! Dẫn đường đi!” “Thánh được thủ” bất mãn nói.

Tiểu thái giám vừa nghe mừng rỡ, vội vàng nhảy lên lĩnh hần tiến đến.

Đợi đến khi “Thánh được thủ” đi đến Hạ Hà cung, Tử Li đã đành chỉ bệnh trạng co rút. Hoàn Húc thấy “Thánh được thủ” chậm rãi đi tới cửa, rất có xúc động muốn tiến lên đá gã mấy cú, nhưng lý trí nói cho hắn biết, tuyệt đối không thể! Cho nên, Hoàn Húc bình khí: “Y sốt đã hai ngày, cũng ăn xong được, nhưng lại không thấy hiệu!”

“Thánh được thủ” bước đi thông thả đến bên giường Tử Li, dò xét trán của y, lại lật nhãn bì (da mắt) của y nói: “Đây không phải là phát sốt bình thường? Là bệnh trạng nổi thủy đậu!” (=..=)

“Nổi thủy đậu?” Hoàn Húc nhíu mày, “Đây không phải là bệnh tiểu nhi mới có sao?”

“Vậy cũng không hẳn! Người nhìn cổ và thân thể của y, có phải có rất nhiều điểm đỏ nhỏ hay không ?”

“Nha? Thật sự có!” Minh Nguyệt thở nhẹ nói. Lúc trước vẫn không lưu ý, tưởng rằng phát sốt cho nên lấy chăn đắp đến nghiêm nghiêm (kín mít = =)!

“Vậy làm thế nào?”

“Nổi thủy đậu thôi, không chết người được! Bất quá không thể để cho người bệnh trúng gió, phương diện ăn uống nhất định phải nhẹ, khi nổi thủy đậu thì trên người sẽ ngứa, phòng ngứa y loạn trảo (cào, gãi) là được!” “Thánh được thủ” khinh miêu đạm tả nói.

Bọn hạ nhân không đợi phân phó đã đem cửa sổ chung quanh đóng kỹ.

“Vậy phải lúc nào mới có thể hảo?”

“Mười ngày sau liền khỏi”

98. Q.3 - Chương 34: Phong Lâm (rừng Phong)

Đến khi Tử Li tỉnh lại, cảm giác toàn thân nóng đến bốc hỏa đã biến mất , đầu cũng không còn hỗn loạn, thế nhưng tùy theo đến cũng là toàn thân ngứa không chịu được, mỗi lần y nhin không được muốn đi gãi thì một đám người liền giống như gặp quỷ quát to một tiếng, tiếp theo vọt tới bên cạnh mình thuyết ngọt thuyết địa (khuyên can) oanh tạc một hồi, hơn nữa thức ăn mỹ vị phong phú cũng biến thành mỗi bữa cháo trắng nước trong! Được rồi, ăn một hai lần y còn có thể cho rằng là thanh thanh dạ dày, nhưng liên tục ăn bốn năm ngày y liền nhin không được mà bốc hỏa!

Thân thể khó chịu coi như xong, nhưng hiện tại ngay cả quyền lợi hưởng thụ thức ăn cũng bị cướp đoạt, Tử Li ghen một bụng khí ở trong phòng kín mít không một kẻ hở đi tới đi lui!

“Bảo bối nhi lại làm sao vậy, vì sao không dùng tảo thiện?” Hoàn Húc mới vừa tảo triều xong đi tới, thấy Tử Li vẻ mặt đầy căm giận, giọng điệu sùng nịnh hỏi.

Tử Li liếc mắt nhìn hắn một cái, cái lưng cách lớp quần áo vì ngứa mà cọ cọ, khi muốn hướng lên trên mặt gãi, Hoàn Húc mắt mau lẹ một phen cầm trụ tiểu móng vuốt của y dỗ dành: “Tốt lắm, tốt lắm, người không ăn liền không ăn, ăn chút điểm tâm đỡ đói cũng có thể, bảo bối nhi, đừng loạn trảo!”

Tử Li khó chịu muốn chết, trên mặt lại một bộ xấu đến run rẩy, “Ta muốn gương đồng!”

“Bảo bối nhi, chờ người tốt lắm lại nhìn!”

“Không được, ta sẽ hiện tại xem! Ta muốn gương đồng!”

Hoành Húc nhìn làn da từ dưới cổ lan đến trên mặt Tử Li nổi rất nhiều hạt đậu đỏ nhỏ, vội vàng quay đầu.

“Người, người. . . .” Tử Li chỉ vào hần mặt mũi đỏ hồng nói, “Người cư nhiên cười ta? Người cười ta, a _____”

“Không có, không có, bảo bối nhi, ta không cười!”

“Người cho ta là tiểu hài tử ba tuổi a? Ta vừa rồi rõ ràng thấy người ghen cười! A, mặc kệ, tử nhân Hoành Húc, người là tên gia hỏa không có tâm đồng tình, xem ta như vậy, người cư nhiên còn cười?”

“Tốt lắm tốt lắm, bảo bối nhi, là ta không đúng, đừng tức giận, nếu không người đánh ta!”

“Cút, ta không muốn nhìn thấy người! Cút ——” Tử Li tức giận đến đá hai chân hần, sau đó đẩy hần ra phía ngoài cửa, phanh một tiếng đóng sập cửa.

Những người khác nhìn thấy bộ hạ anh minh thần võ của bọn họ cư nhiên kêu chủ tử ra mở cửa, không khỏi che miệng cười trộm.

Hoành Húc khụ một tiếng, mục quang lợi hại quét quanh, thị nữ phía sau lập tức cầm thanh!

Tử Li ghen một cổ hỏa trong bụng không có chỗ tiết, chỉ có thể cào cấu cái gối mãnh liệt đập xuống giường. Mới vừa nâng lên, thất lưng từ phía sau liền bị một người gắt gao ôm lấy!

“Người lại tiến vào làm gì?” Tử Li tránh thoát gông cùm của hần tức giận nói.

“Bảo bối nhi, là ta không đúng, người đừng tức giận, giận phá hư thân mình ta sẽ đau lòng!” Hoành Húc lấy đi gối đầu trong tay Tử Li nói.

“Đều là người làm hại, nếu không phải người keo kiệt rời khỏi, ta như thế nào lại sinh bệnh?”

“Hảo hảo, đều là ta không phải!” Hoành Húc hôn lên cái miệng của y an ủi.

Tử Li vội vàng ngửa ra sau hỏi: “Hoành Húc, nổi thủy đậu ở chỗ của ta thật ra là bệnh thực dễ dàng chữa khỏi, nhưng cổ đại không phải coi nó là ôn dịch lây bệnh chết người sao? Vì cái gì bộ dáng các người giống như tuyệt không sợ hãi?”

Hoành Húc nhú mày, “Có nghiêm trọng như thế sao? Đối với triều đại của ta mà nói, bệnh thủy đậu đã không phải là nghi nan tạp chứng gì, tự nhiên sẽ không sợ!”

“Xem ra thời không này cùng cổ đại mà ta biết vẫn là có chênh lệch rất lớn!”

“Àn?”

“Đừng ôm ta, như vậy ta càng khó chịu!”

Hoành Húc nghe lời buông ra!

“Bảo bối nhi đói bụng không?”

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Tử Li vẫn là đáng thương hề hề gật đầu.

Hoành Húc buồn cười nhìn bộ dáng không được tự nhiên của y, vỗ vỗ tay, bọn thị nữ lập tức tiến vào mang lên mấy thứ điểm tâm đơn giản. Hoành Húc lôi kéo y ngồi xuống, gấp khối mã đề cao (bánh lá mã đề) đưa đến bên miệng y nói: “Trong khoảng thời gian này, bảo bối nhi chỉ có thể ăn những thứ nhẹ, đợi hết bệnh rồi lại bổ về đi!”

Tử Li một hơi như châu chấu quá cảnh gom lại ăn như lang thôn hổ yết, ánh mắt hắc lộ lộ nhìn Hoành Húc liếc mắt một cái, phát hiện hần một chút cũng không có bộ dáng thúc đẩy, ánh mắt sùng nịnh nhìn mình làm cho hai má y nóng lên, ngay cả đậu đỏ vốn đã sinh cơ bùng bùng nay lại càng thêm sinh cơ bùng bùng! (= =)

Sau mười ngày dày vò, bệnh thủy đậu trên mặt rốt cục đã lặn xuống, kết lại thành vảy, khi một khối vảy cuối cùng rơi xuống lộ ra da thịt không hề có chút tỳ vết, cũng tuyên cáo rằng những ngày cách ly rốt cục đã xong!

Tử Li ở trong phòng nghen hơn mười ngày một khắc ở bước ra cửa phòng, nhảy nhót đến giống như là chim nhỏ ra khỏi lồng, kêu lên vui mừng một tiếng chạy tới, nhào vào đám lá cây tùng rụng thật dày đánh vài cái run! Sau đó cười tủm tỉm nhìn một hàng chim nhận bay về phía nam nói: “Tự do, cảm giác thật tốt!” (chưa uống thuốc chắc luôn ==)

Hoành Húc theo sát sau đó đã thay đổi một thân thường phục, “Bảo bối nhi, ta dẫn ngươi đi xem một thứ!”

“Là cái gì?” Tử Li hưng trí bừng bừng hỏi.

“Đi theo ta liền biết!” Hoành Húc lại cười nói.

“Hào!” Tử Li vỗ vỗ mông đứng lên đi theo Hoành Húc thần bí hề hề ra khỏi Hạ Hà cung!

Nơi trước mặt là một bào mã tràng (khu nuôi ngựa quý) hợp với rừng cây cùng triền núi!

“Hào a kỳ mã! Ta cũng đã lâu chưa thống khoái cười qua một lần!” Tử Li xoa tay nói.

Hoành Húc chỉ cười không nói, thị vệ mã phu (người chăn ngựa) nhìn thấy Hoành Húc cùng Tử Li, lập tức quỳ xuống đất nói: “Tham kiến bệ hạ, Bắc Linh tam hoàng tử!”

“Miễn! Con ngựa kia ở nơi nào?”

“Hồi bẩm bệ hạ, ở mã cứu (trong chuồng). Con ngựa kia thật sự ngoan cố, vài mã phu của chúng ta cũng trấn an không được còn suýt chút bị nó đá bị thương!” Một thị vệ trả lời.

“Cùng chủ nhân giống nhau là một tiểu tử quật cường, mang trẫm đi nhìn một cái!”

“Dạ!”

Đoàn người còn chưa đi đến chuồng, liền nghe thấy tiếng ngựa hí mang mười phần uy hiếp cùng tiếng hô vội “Ngăn lại nó, ngăn lại nó” của mã phu.

“Bệ hạ, điện hạ cẩn thận!” Bỗng nhiên một hắc mã hùng hổ lao ra chuồng hướng bọn họ chạy tới, thị vệ ở một bên khẩn trương hoảng sợ hô!

Nhưng Hoành Húc lại khí định thần nhàn bất vi sở động, Tử Li thì lại trợn to mắt nhìn chăm chăm con hắc mã đang càng ngày càng gần! Chợt quát to một tiếng, chỉ vào nó hai mắt tỏa ánh sáng nói: “Khúc, Khúc Tử! ! Nguyên lai ngươi còn chưa bị làm thịt a! Còn cường tráng lên không ít, thật tốt quá!”

Tựa hồ thấy hắc mã lao đảo một chút, tiếp theo từ tốc độ tiến lên cao nhất lập tức chậm rãi giảm tốc độ, cách Tử Li cùng Hoành Húc còn có hai thước thì gấp rút ngừng lại!

Tử Li hưng phấn chạy lên trước, vươn cánh tay muốn tính toán có một cái ôm nhiệt tình, lại bị Khúc Tử phát ra tiếng phì phì trong mũi một cái làm duy trì tư thế ngừng lại tại chỗ! Tử Li từ từ nhắm hai mắt mím môi, nước mũi của Khúc Tử ở trên mặt tí tách rớt xuống thực ghê tởm!

Khúc Tử nhe răng, ánh mắt hữu thần tựa hồ đắc ý mà cong cong!

Hoành Húc lấy khăn tay lau sạch ô vật trên mặt Tử Li, sau đó ném một ánh mắt sắc bén qua, làm cho Khúc Tử luôn luôn thần khí ngạo mạn sợ hãi lui hai bước!

“Hào ác tâm, Khúc Tử ngươi cư nhiên đối với ta như vậy!” Tử Li thoáng thay đổi sắc mặt ra vẻ thương tâm nói, tiếp theo lại phóng lên ôm cổ con ngựa cọ cọ không ngừng! Khúc Tử tuy rằng không vui bị y chà đạp như vậy, nhưng nam nhân mang khí thế bức người kia ở bên cạnh làm cho nó không dám bỏ lại Tử Li mà chạy trốn, chỉ có thể đứng yên tại chỗ mặc cho Tử Li nhéo lỗ tai của mình niết qua niết lại!

“Hoành Húc, ngươi làm sao biết nó mà tìm được?”

“Chỉ cần là bảo bối nhi muốn, ta đều có biện pháp tìm được!” Hoành Húc tránh nặng tìm nhẹ trả lời. Đương nhiên không thể gọi cho bảo bối nhi biết, thời điểm y ra cung chính mình ít nhất điều hai nhóm người âm thầm bảo hộ giám thị y, nhất cử nhất động nhất ngôn nhất hành (mỗi tiếng nói bước đi), chỉ sợ mình so với bản nhân y còn rõ ràng hơn, cho nên, con thất Hà Khúc mã này tự nhiên mà rành rẽ!

Ngoan một hồi, Tử Li lập tức nhảy lên lưng ngựa nói: “Hoành Húc ngươi cũng chọn một con ngựa, chúng ta so một hồi thể nào?”

“Ha hã!” Hoành Húc khê cười một tiếng, tiếp theo thoải mái nhảy lên, cứ nhiên cũng ngồi xuống phía sau Tử Li, vòng qua thắt lưng y nắm lấy dây cương nói: “Hôm nay ta không muốn đưa ngựa, ta chỉ muốn cùng bảo bối nhi cưỡi ngựa đi dạo!”

Tử Li sắc mặt ửng đỏ, tên Hoành Húc này! Nhiều người nhìn như vậy, cứ nhiên làm ra hành động vô cùng thân thiết như thế!

“Các người không cần đi theo!” Hoành Húc phân phó thị vệ phía sau, tiếp theo run run dây cương ruổi ngựa hướng tới phong lâm bên kia bước vào!

Mùa thu phong diệp (lá phong) hồng tựa như hỏa, một lớp một lớp liên miên che giấu màn trời. Dưới đất như được trải một tầng thảm thật dày, giữa không trung thản nhiên phát phối lá đỏ tô điểm ở giữa, làm cho nơi này thoát nhìn như là một bức họa ưu mỹ!

“Bảo bối nhi, xinh đẹp không?” Hoành Húc cộ đến bên tai Tử Li nhẹ giọng hỏi, nhiệt khí phun ra làm cho Tử Li phát ngứa rứt cổ!

“Xinh, xinh đẹp!”

Khúc Tử chở bọn họ chậm rãi bước đi thông thả, hai người hành tẩu ở trong phong lâm thoát nhìn càng giống như tiên trong họa! Một tên anh tuấn phi phàm, một người thanh linh xuất trần!

“Bảo bối nhi, chúng ta đến bên kia ngồi một lát đi!” Hoành Húc chỉ vào một cái đình ở giữa phong lâm nói.

“Hảo nha!” Tử Li nghĩ muốn nhảy xuống ngựa, Hoành Húc lại từ chỗ cuối ôm lấy thân mình y nhảy lên, dùng khinh công bay đến trước đình.

Giữa đình có một chiếc bàn đá vuông và một thạch đống (ghế đá), bất quá làm cho Tử Li kinh ngạc chính là trên bàn cứ nhiên bày đầy thức ăn mỹ vị!

A, nguyên lai đã sớm dự mưu tốt! Quay đầu lại nhìn Hoành Húc, quả nhiên thấy hắn trưng ra một bộ dáng “Bất ngờ hay không?”!

Nhăn nhăn cái mũi, từ trên tay hắn nhảy xuống, đặng đặng đặng đi lên thềm đá!

Oa, thật sự là phong phú!

“Làm cho bảo bối nhi chịu khổ hơn mười ngày, lần này hắn phải hảo hảo bổ lại!” Hoành Húc theo sát sau đó ngồi xuống, nhìn Tử Li đã gấp lên một khối chân gà hầm đặt ở bên miệng nói.

“Ân ân!” Tử Li hai mắt sáng quắc điểm đầu, nhai một miếng đầy thức ăn hàm hồ nói, “Người có biết cảm giác nửa tháng chưa ăn qua thịt không? Cảm giác đó thật đúng là đói a! Đói bụng đến mức toàn đầu óc đều muốn thịt!”

“Ha hã, bảo bối nhi đừng gấp, ăn từ từ!”

“Khụ khụ khụ khụ. . . .” Hoành Húc mới vừa nói xong, Tử Li liền vỗ lồng ngực của mình muốn uống nước! Nhìn thấy bên cạnh có một ngọc hồ, vội vàng bắt lấy hướng tới miệng ừng ực uống xuống.

“Hô ——” rốt cục thuận khí, chặc chặc lưỡi, “Đây là trà gì? Như thế nào có cảm giác là lạ!”

“Bảo bối nhi, đây không phải là trà, là rượu! Đây mới là trà!” Hoành Húc đem cái chén cầm trong tay giơ lên trước mặt Tử Li. Vừa mới thấy y ngẹn liền chạy nhanh châm trà, nhưng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Tử Li đã giơ bầu rượu từng ngụm từng ngụm uống! Rượu kia là Thu hoa nương, vào miệng thì hương thuần, không có vị cay bình thường của rượu, nhưng lại tác dụng chậm mười phần! Ngay cả hắn cũng không dám uống nhiều! Tên tiểu bốn dân (ngu ngốc) này hay rồi, cả bình đều uống xong!

Tử Li đánh một cái ợ, trên mặt cũng thoáng chốc nổi lên một cổ hồng phấn nộn nộn! Đôi mắt trong suốt cũng nổi lên tầng thủy ý mị nhân! Hoành Húc trầm mê nhìn theo! Tử Li bỗng nhiên hưởng hân cười hắc hắc! Tiếp theo lay lay lắc lắc dò xét trên người, hai tay ôm lấy mặt Hoành Húc nói: “Hoành, Hoành Húc, người thật là đẹp mắt!”

Hoành Húc chỉ cười không nói!

Tử Li lại thất tha thất thểu đứng dậy, đi đến trên bàn, cái miệng hướng tới miệng Hoàn Húc ‘ba’ vang vang một hơi.

Ha hả, vật nhỏ khả ái, chỉ có lúc uống rượu mới có thể to gan như vậy!

Tử Li mắt say lơ lơ mông lung kéo xiêm y Hoàn Húc, rút ra cổ áo, cúi đầu hướng vào trong mà ngấm! Hoàn Húc vẫn không nhúc nhích mặc tiểu sắc quỷ đùa nghịch!

“Không, không có ngực! Vì cái gì, người không có ngực?” Tử Li ngẩng đầu, ngây ngô bữu môi nói.

“Bởi vì ta không phải nữ nhân!” Hoàn Húc liếm liếm đôi môi anh đào mê người kia nói.

“Cách! Vậy, vì, vì cái gì người không phải nữ nhân?”

“Bảo bối nhi, này không phải do ta đến quyết định!”

Tử Li oai đầu rất là buồn rầu suy nghĩ một trận, “Vậy tại sao ta là nữ nhân?”

“Ha hả, bảo bối nhi say! Người không phải nữ nhân, người cũng là nam nhân!”

“Ta, cũng là nam nhân?” Tử Li lắc lắc đầu, “Ta đây vì cái gì phải, phải giống nữ nhân như vậy, nằm, nằm, nằm ở dưới thân người, bị người lộng?”

Hoàn Húc đột nhiên ngẩn ra, nhìn Tử Li đáng yêu oai đầu đợi chờ mình trả lời, bỗng nhiên cười khở một tiếng đưa y ôm thật chặt vào trong lồng ngực nói: “Bảo bối nhi, ta chưa từng đem người thành nữ nhân. . . .”

Trầm mặc thật lâu sau, khi cúi đầu lần nữa, phát hiện Tử Li đã nặng nề ngủ!

“Ai!” Than nhẹ một tiếng, ôm y phi thân rời đi, chỉ còn lại hồng phong mãn lâm.

99. Q.3 - Chương 35: Thu Đồ

“Khụ khụ, khụ khụ khụ. . . .” Một trận ho khan giống như một hồi trống trong cung điện trống trải có vẻ phả lệ dồn dập làm cho người ta bất an!

Một lão thái giám bưng tới một chén ôn trà đưa đến bên miệng Bắc Linh vương đã tiêu tụy không chịu nổi, “Bệ hạ, uống miếng nước thuận thuận khí đi!”

Bắc Linh vương uống ngay hai chén, lấy tay ngăn lại, lại khụ một trận, chậm rãi mở miệng nói: “Ngụy Thần tướng quân đã tới?”

“Chắc đã sắp đến cửa cung , thỉnh bệ hạ chờ thêm một lát!” Lão thái giám than nhẹ một tiếng buông chén.

“ Hồng Phúc, người đi theo bên người trẫm cũng có hơn ba mươi năm đi?” Bắc Linh vương được lão thái giám nâng dậy tựa vào trên giường, thật lâu sau cảm khái hỏi.

“Đúng vậy, bệ hạ, lão nô may mắn được hầu hạ bệ hạ nhiều năm như vậy!” Lão thái giám hai mắt phấp phồng.

“Ai, hiện giờ đến lúc tuổi già lại phải khiến người cùng trẫm chịu tội!”

“Bệ hạ lời này thật sự là hại chết nô tài ! Nô tài mệnh tiệt, khổ này đối với nô tài mà nói không đáng giá nhắc tới, nhưng thật ra là bệ hạ, ngài quý vì thiên tử, lại bị đại hoàng tử đối đãi như thế thật sự là thiên lý không dung a!”

“Tên tặc tử đại nghịch bắt đạo kia, sớm biết như thế, lúc trước nên một đao giết hẵn cho xong hết mọi chuyện! Như thế đối với chúng ta mà nói là tạo phúc, hắc trời sanh tính tàn bạo, xúc động hiếu chiến, thật sự không nên vì quân, nếu Bắc Linh của ta rơi vào tay nó, ngày sau dân chúng nhất định không được an bình! Cuối cùng, giang sơn Bắc Linh ta sẽ bị mất vào tay hắc!” So với một tên bạo quân, Bắc Linh vương

tình nguyện đem vương vị giao cho tam tử An Cẩn Du xa ở Sở Kinh vô sở vi (không biết gì), tuy rằng chỉ là một quân chủ bình thường, nhưng chỉ cần đại thần cực lực chống đỡ, Bắc Linh vương triều cũng có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn, cùng đợi ngày minh quân đại trí tuệ tiếp theo sinh ra!

“Khụ khụ khụ khụ, khụ khụ.” Nói xong, Bắc Linh vương lại là một trận ho khan dồn dập.

Lão thái giám chạy nhanh tiến lên vỗ về lưng hần thuận khí!

“Chi nha” Thanh âm cửa điện rộng mở có vẻ càng vang dội.

Một đại hán thân hình khôi ngô sải bước đến gần, người tới ước chừng bốn mươi, gương mặt đường hoàng với hàm râu quai nón, làn da màu đồng cổ, chân mày nhíu chặt, phối lên áo giáp ngân quang lạnh liệt là áo choàng dài, càng nổi bật lên thiết cốt cao ngất, cương nghị bất khuất! Làm cho người ta vừa thấy liền bị khí thế uy vũ của hần thuyết phục!

“Thần, khấu kiến bệ hạ, vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Tướng quân không cần đa lễ!”

“Bệ hạ ăn xong được, thân thể có tốt hơn?” Ngụy Thần nhìn Bắc Linh vương hỏi.

“Ta hảo ! Điều nhờ tướng quân tìm đến lang trung ngoài cung thay trăm chẩn bệnh, bằng không chỉ sợ trăm cũng không sống được đến bây giờ!”

Lời nói của Bắc Linh vương làm cho Ngụy Thần trong lòng đau xót, quân chủ ngày xưa cơ trí nhân từ, hiện giờ lại bị tên đại hoàng tử lòng muông dạ thú kia khi (lãng nhục, chà đạp) thành bộ dáng như vậy, bị bệnh cũng phải trộm tìm lang trung ngoài cung giả dạng làm thái giám vào cung xem chẩn!

“Bệ hạ, ngài nhất định phải bảo trọng long thể!”

Bắc Linh vương khẽ gật đầu, nói tiếp: “Chuyện tam nhi Cẩn Du của ta, không biết kế hoạch của tướng quân đã đến đâu?”

“Hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng, trước mắt chỉ cần chờ đợi thời cơ!” Ngụy Thần ôm quyền trả lời!

“Toàn bộ dựa vào tướng quân !”

“Thần, nhất định không phụ bệ hạ phó thác!”

.....

Vừa tỉnh dậy, Tử Li chỉ cảm thấy đầu choáng váng não trường căng, ghê tởm muốn ói! Hậu quả say rượu thật không dễ chịu!

“Ha hử, rốt cục tỉnh? Thật đúng là có thể ngủ a!” Phía sau truyền đến tiếng trêu đùa làm cho Tử Li mở to hai mắt.

“Ách? Bây giờ là giờ nào?”

“Ngày thứ hai sau khi ta tảo triều xong!”

“Bảo bối nhi, người thực sự ngủ đúng một ngày a! Xem ra lần sau không thể để cho người uống quá nhiều rượu !” Bất quá làm cho hần càng để ý chính là, vật nhỏ này sau khi say rượu sẽ hóa thân thành tiểu sắc quỷ gặp người liền hôn, đối với mình thì không nói, nếu là đối với người khác, khó mà làm được!

Tử Li ngáp dài đứng lên ,đám người Minh Nguyệt sớm đã chuẩn bị nước ấm chờ y tẩy xuyên, buộc gọn mái tóc đen mực, khi quay mặt về phía bữa sáng phong phú chuẩn bị cho cái bụng hưởng thụ thì lại có cung thị đến truyền, “Thánh được thủ” cầu kiến!

Hoành Húc nhíu mày nói: “Thỉnh hần tiến vào!”

“Thánh được thủ” không nhanh không chậm đi vào, theo lễ tiết hướng Hoành Húc kiến lễ. Trời biết, hần có bao nhiêu không muốn hành lễ đối với nam nhân tảo bạo này cỡ nào , nhưng người ta là hoàng đế, không có biện pháp!

“ ‘ Thánh được thử ’ người ăn chưa? Nếu chưa thì lại đây cùng chúng ta ăn đi?” Tử Li nhiệt tình tiếp đón. Đối với vị luôn luôn nói chuyện mang theo chút bất cần này, Tử Li cũng không cảm thấy được chán ghét!

“Vừa lúc chưa ăn, vậy cung kính không bằng tuân mệnh !” Hoành Húc nghĩ rằng gã sẽ cự tuyệt, ai ngờ gã thật sự đặt mông ngồi xuống!

“Thật sự là khách ít đến a, không biết ‘ Thánh được thử ’ cầu kiến có chuyện gì quan trọng?” Hoành Húc đối với nam tử luôn cùng mình đối chọi rất không thích!

“Cũng không phải là đại sự gì, hôm nay đến chỉ là muốn hướng bệ hạ muốn một người!” Thánh được thử chậm rãi nói.

Này thật ngạc nhiên , người nào cư nhiên có thể làm cho gã tự mình đến đòi?

Tử Li cũng hiếu kì trừng lớn mắt, tiếp theo cười xấu xa nói: “Người nào? Có phải đại mỹ nữ hay không?”

“Ha hã, cũng không phải! Người mà ta muốn chỉ là tiểu được thị Mặc Thủ phạm lỗi trong ngự y quán! Này hẳn không phải là rất khó đi?”

“Mặc Thủ? Mặc Thủ hiện tại hoàn hảo chứ?” Tử Li truy vấn. Bởi vì lo lắng Mặc Thủ đã bị mình liên lụy, sau khi Tử Li trở về vẫn không dám đi tìm hắn! Hiện tại chợt nghe tin tức Mặc Thủ, Tử Li tự nhiên là vội vàng. Phần vội vàng này của y rơi vào trong mắt Hoành Húc đã là có điểm không phải tư vị !

“Người muốn hắn làm gì?” Hoành Húc nhìn Thánh được thử hỏi.

“Làm đồ đệ!” Thánh được thử cũng trả lời rõ ràng.

“Có thể, nhưng trăm có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Hắn không thể rời đi hoàng cung.”

Hừ, người cứ trực tiếp nói ta không được rời đi hoàng cung cho xong! Thánh được thử nhướng mày thâm nghĩ.

“Ta cũng có một điều kiện.”

“Cầu người cũng nói điều kiện? Hảo, nói nghe một chút!”

“Ta muốn chìa khóa được phòng của các người.”

“Có thể!”

“Thành giao!”

Tử Li liếc liếc người này lại ngấm ngấm tên kia, quả nhiên là có lợi ích cộng đồng sẽ không có địch nhân vĩnh viễn!

“Mặc Thủ ——”

Mặc Thủ đang phân được liệu đột nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tử Li vẻ mặt tươi cười tủm tỉm, “Tô đại ca?”

Tử Li nhẹ nhàng đập hắn một quyền nói: “Cần kinh ngạc như vậy sao? Đừng làm nữa, đi theo ta!”

“Đi đâu?”

“Đi bái sư!”

“Chính là.”

“Không cần chính là , nếu người muốn nói mình là có tội trong người không được bái sư, vậy cứ yên tâm đi, bệ hạ các người đã đặc xá tội của người! Người cũng là bị ta liên lụy, hiện giờ người có thể lên làm đồ đệ Thánh được thử, trong lòng ta cũng an ủi chút, coi như là vì Tô đại ca ta, đừng cự tuyệt được không?”

“. Ân!”

“Huynh đệ, vậy đi thôi!” Tử Li cười ha hả một phen ôm lấy cổ Mặc Thủ nói.

Trình tự bái sư kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần châm một ly rượu cúi lạy một cái kêu một tiếng sư phó, nghi thức coi như xong. Nếu là môn phái chính tông, sau khi nghi thức xong sư phó sẽ công đạo một đại quy củ thông môn phái, nhưng Thánh được thủ là người cô gia (bơ vợ=]], không môn không phái, lại là lần đầu tiên thu đồ đệ, tự nhiên liền miễn một đạo lễ nghi phiền phức kia. Mặc Thủ hiện tại xem như thoát ly ngục y quán thành đồ đệ của Thánh được thủ, cho nên theo yêu cầu của Thánh được thủ, dời vào Không Thúy lâu mà hiện tại hẩn tạm ở.

100. Q.3 - Chương 36: Cật Vị (ăn Dấm Chua)

Sáng sớm tỉnh lại, Hoành Húc không hề ngoài ý muốn đã đi vào triều. Tử Li bò lên, được đám người Minh Nguyệt Xuân Lam hầu hạ rửa mặt súc miệng, mặc y phục bó lại tóc, Hoành Húc không trở về cùng mình ăn điểm tâm giống như thường lui tới, mà chỉ phái cung thị truyền lời nói hẩn có chuyện quan trọng xử lý để cho Tử Li không cần chờ ! Chán chết ăn xong bữa sáng mà bình thường cảm thấy phi thường mỹ vị, sau đó đi vào trong viện nằm ở trên cái võng mà y gọi người thiết trí (thiết kế bố trí).

Thời gian kế tiếp nên như thế nào trải qua ni? Ai, hảo tướng ngoạn Đại thoại tây du a (một game online)! Hảo tướng ngoạn ma thú thể giới a! Nếu không được, chơi bóng rổ cũng có thể! Hoặc là xem võ hiệp tiểu thuyết.

Tử Li buồn bực đến cực điểm, cảm giác không có việc gì làm khiến cho y cảm thấy tinh thần hư không, ngơ ngác nhìn thiên không lay lay trong tầm mắt bỗng nhiên du du nhiên nhiên nổi lên một con điều lão ưng (diều hâu).

Di?

Tử Li ngồi dậy, thật hảo hưng trí, nguyên lai trong cung cũng có người thả diều! Được rồi, nếu không có chuyện gì để làm, không bằng đi tới giúp vui đi!

Vị trí thả diều thoạt nhìn cũng không xa! Nhưng đi vòng quanh cung cung lang lang (hành lang) một hồi, cũng không phải dễ tìm như vậy.

“Khanh khách, thật cao a, Duyên ca ca, chạy mau chút nữa, khanh khách.” Cách cung tường, tiếng đồng âm non nốt mỉm cười ngọt ngào truyền ra.

Tử Li đi đến uyển môn (vòm cửa đá hình bán nguyệt) ngẩng đầu nhìn, nguyên lai đã tới ngự hoa viên!

Tuy là mùa thu nhưng kì trân dị thảo trong ngự hoa viên cũng không chịu giới hạn trong mùa bách vật giai khô (trăm loài cùng khô) này, vẫn đang lấy thái độ vui sướng hưởng quang vinh của chúng nó mà duy trì sinh trưởng.

Vòng qua một tiểu giả sơn, hiện ra hai bóng dáng tiểu hài tử hoa phục đang nháo đến hăng say, một tiểu nam hài ước chừng năm sáu tuổi nắm lấy dây điều dùng hai cái chân ngắn chạy về phía trước, một tiểu hài tử khác lại nhìn nó cười khanh khách vỗ tay kêu la! Tiếng cười vui tràn ngập ngây thơ làm cho Tử Li tâm tình nguyên bản phiền muộn cũng trở nên phấn khích. Y đơn giản hướng trên cổ ngồi xuống, nhìn hai hài tử tát hoan vui đùa âm ỉ.

Điều ở trên tay nam hài hơi lớn một chút càng bay càng cao, bỗng nhiên dây thừng bằng một tiếng đứt lìa, điều lắc lắc lay lay rơi xuống một cây đại thụ ở cách đó không xa.

“Điều của ta, Duyên ca ca, người đem Điều của ta vương ở trên cây , ô ô.” Tiểu hài tử kia nhìn con điều ở xa không thể với, bỗng nhiên ô ô khóc lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nam hài hơi lớn một chút ghen hồng, có vẻ là mới vừa rồi chạy mệt lại có vẻ là bởi vì bị đệ đệ lên án, chỉ thấy nó nói lầm bầm hai tiếng: “Người như thế nào thích khóc nhè như vậy, chẳng qua là vương ở trên cây cũng không phải không thấy , ta giúp người lấy xuống là được!”

Tiểu hài tử ủy khuất nức nở vài cái, nhìn Duyên ca ca của bé đang chạy hồng hộc đến dưới đại thụ, vén lên tay áo lộ ra cánh tay nhỏ nộn nộn, sau đó ôm thân cây nhấc tiểu mông hướng lên trên mà đi. Làn da cánh tay bên trong bị vỏ cây thô ráp cọ đến đỏ bừng ửng ửng có thể thấy được huyết, càng khiến nó khó chịu hơn là mỗi khi leo lên một nấc cuối cùng đều bởi vì không có điểm dừng chân mà trượt quay về chỗ cũ. Cắn chặt răng, thật vất vả đi được tới một thước cao, ai ngờ vỏ cây mà nó giẫm lên bung tróc rơi rớt, thân mình liền thẳng tắp té xuống, nó nghe một tiếng nhấm mắt lại chờ mông chấm đất, nhưng đau đớn trong dự đoán không có xuất hiện, ngược lại rơi vào một cái ôm ấm áp. (mỹ nhân cứu đồng nhi =|||))

“Ngô!” Tư thế đón người không thực chính xác, cho nên ngực bị khuỷu tay tiểu hài tử đụng phải một chút, Tử Li liệt mồm liệt miệng.

Hoành Duyên quay sang, phát hiện mình đang bị một đại ca ca lạ mặt ôm vào trong ngực như một nữ hài, nhướn mày, thân uy nghiêm của hoàng tử cùng tự tôn nho nhỏ của nam tử hán đã bị đả bại, chỉ thấy nó giãy dụa nhảy xuống đất, cảm giận nói: “Người là người nào? Ai cho phép người chạm vào bản điện hạ?”

Tử Li trừng mắt nhìn, tiểu thí hài này như thế nào bén nhon như vậy, chính mình cứu nó chẳng những không cảm kích còn trách y xen vào việc của người khác? Từ từ, nó nói bản điện hạ? Hừ, hảo a, Hoành Húc, nguyên lai người còn có một nhi tử lớn như vậy nha!

“Duyên ca ca!” Một tiểu thí hài khác chạy đến phía sau tiểu hài tử sắc bén, lộ ra một đôi mắt to đen lúng liếng có chút sợ hãi quắc mắt nhìn trừng trừng Tử Li.

Hảo gia hỏa, một tên nhóc tính tình xấu xa!

“Sắc nhi đừng sợ, có ca ca ở đây!” Hoành Duyên an ủi đệ đệ Hoành Sắc cùng mẫu sở sinh, tiếp theo quay đầu lại giọng điệu đặc biệt ngọt ngào đặc biệt gai góc nói, “Người đến tột cùng là người nào? Có biết nơi này là nơi nào hay không?”

Tên tiểu thí hài này, nhìn thái độ này là gì! Biểu tình gì!

Tử Li mị hí mắt, nắm chặt nắm tay bước lên từng bước đe dọa: “Tử tiểu quý, bén nhon như vậy? Ta hảo tâm giúp người, người ngay cả đa tạ cũng chưa nói một câu, cư nhiên còn rống người như vậy?”

“Người muốn làm gì?” Hoành Duyên cảnh giác nhìn chằm chằm Tử Li, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng phía sau tay nhỏ bé đang bầu chặt hơn làm cho nó tràn đầy dũng cảm ưỡn ngực.

Tử Li hung tợn trừng mắt tới gần, bóng dáng đưa bọn họ toàn bộ bao phủ, tiếp theo, bỗng nhiên xách lên cổ áo Hoành Duyên nói: “Người và cha người đều chán ghét nhau!”

Vừa lòng nhìn hai tiểu quý sợ đến hai mắt tròn to, sau đó ngẩng đầu nhìn con điều đang lắc lư trên cây, tà ác cười, hai ba bước đi đến cái cây đối với hắn mà nói không tính là quá cao.

Hai tiểu hài tử đều dựng miệng ngửa đầu nhìn hắn.

Tử Li bắt được điều của bọn họ, lắc lắc hỏi: “Điều của các người đi? Có muốn lấy?”

Hoành Duyên hé miệng không đáp, Hoành Sắc do dự trong chốc lát nói muốn.

“Tốt lắm!” Tử Li đắc ý nheo lại mắt, cầm lấy điều cư nhiên lại đi tới một nơi rất cao, sau đó đem điều chặt chẽ cột vào trên đỉnh cây, lại hai ba bước đi xuống dưới, vỗ vỗ hai tay, bỏ lại hai tiểu quý đang lằng lằng ngẩn ngơ méo lệch rời đi!

“... Ô oa, điều. điều, Duyên ca ca, điều của ta.”

.....

Hoành Húc một bước vào cửa liền cảm thấy không khí khác thường, thị nữ quá mức trầm mặc, không gặp bóng dáng Tử Li, lại còn tầm thất đóng đến mức nghiêm nghiêm!

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hoành Húc nhíu mày hỏi.

“Hồi bộ hạ, điện hạ sáng nay đi ra ngoài sau khi trở về liền bộ dáng rầu rĩ không vui, sau đó đem chính mình nhốt ở trong phòng không cho chúng ta đi vào!” Đại thị nữ Minh Nguyệt hồi đáp.

“Các người lui xuống trước đi!”

“Dạ!”

Đợi cho người đi hết, Hoành Húc đẩy cánh cửa tẩm thất, phát hiện Tử Li đã cài then bên trong .

“Bảo bối nhi làm sao vậy? Là ai chọc giận người sinh khí? Trước mở cửa được không?” Hoành Húc gõ cửa nói.

“”

“Người là đang giận ta không trở về cùng người dùng tảo thiện sao?”

“”

“Vậy là giận ta không trở về dùng ngọc thiện? Bảo bối nhi, mới vừa rồi thật sự bận quá, nhất thời quên sai người trở về nói cho người biết !”

“”

Hoành Húc nhíu mày, “Trước mở cửa ra chúng ta giáp mặt nói được chứ?” Đợi trong chốc lát vẫn không chiếm được đáp lại, Hoành Húc không khỏi ảo não!

“Người không ra, ta đây liền trực tiếp phá cửa !” Ngữ khí cũng có chút ngạnh.

Vẫn không được đáp lại, Hoành Húc không vui, khi nhắc chân vừa muốn phá cửa thì cửa phòng khoát một tiếng mở ra, Tử Li đứng ở cửa lấy mắt trừng hấn!

Hoành Húc theo đi vào, tùy tay đóng cửa lại!

“Bảo bối nhi lại có ai chọc giận người sinh khí?”

“Ở trong mắt người ta chính là người nhỏ mọn như vậy?” Tử Li rất không thích nheo mắt nhín hấn nói.

“Đương nhiên không phải, bảo bối nhi!” Hoành Húc vươn tay muốn ôm, Tử Li lại né tránh. Hoành Húc không tự nhiên buông tay nói tiếp, “vậy bảo bối nhi có thể nói cho ta biết người vì sao mất hứng?”

“ Hoành Húc, người đến tột cùng đem ta thành cái gì ? Nam sủng của người?”

“Bảo bối nhi, tại sao lại đề cập lại vấn đề này? Ta không đem người thành nam sủng, ta đem người thành tình nhân!”

“Người nói là phải không? Nói thực ra ta cảm thấy được mình là sủng vật người dưỡng ở nhà, chuyện cần làm mỗi ngày chính là chờ người trở về, sau đó đòi lấy niềm vui của người!”

Hoành Húc cười khở, “vậy bảo bối nhi bảo ta làm như thế nào mới có thể cho người cảm nhận được ta đem người thành tình nhân, không có đem người thành nam sủng cũng không có đem người thành sủng vật đây?”

Tử Li ngẩn ra, tiếp theo tức giận bất bình, “Người hỏi ta ta làm sao biết?”

“Bảo bối nhi có phải rất buồn hay không? Nếu là buồn người có thể ra cung, bắt quá phải mang theo vài tên thị vệ!”

“Cái đó và dưỡng sủng vật, thỉnh thoảng làm cho nó đi tản bộ một chút có gì khác nhau?” Tử Li càng thêm không chấp nhận.

Hoành Húc không nói gì nhìn y một trận, tiếp theo than nhẹ một tiếng nói: “Ta biết người để ý chính là cái gì? Nhưng bảo bối nhi, thân phận của chúng ta quyết định hết thảy, người là chất tử của ta , người chỉ có thể sinh hoạt dưới thể lực của ta”

“Ta không được đối đãi công bằng!” Tử Li nhìn hấn.

“Như thế nào không công bằng!” Hoành Húc cũng đáp trả nhìn Tử Li.

“Như thế nào công bằng? Nếu người đem ta cho rằng tình nhân, người phải đối với ta thẳng thắn, ít nhất nói cho ta biết người có mấy lão bà có mấy nhi tử, đừng nói với ta ‘ người không có hỏi, cho nên ta chưa nói ’ vô nghĩa như vậy! Ta có quyền biết mình là người thứ mấy!”

“Bảo bối nhi, người là đang chui ngõ cụt sao? Người nên biết ta là vua của một nước, hậu cung phi tử tự nhiên phải có, nhi tử đương nhiên cũng không ít.”

“Còn không ít! Tử nhân Hoành Húc, người có một đồng lớn lão bà một đồng lớn nhi tử còn tìm ta làm chi?”

“Cái này căn bản là hai chuyện khác nhau!”

“Ta mặc kệ, dù sao ta chính là tâm lý không cân bằng được không? Người có nhiều người như vậy, ta lại không có một người.” (chệch đề rồi =|||)

“Bảo bối nhi, ý của người là nói người muốn thú thân (kết hôn), muốn nhi tử sao?” Hoành Húc nheo lại mắt.

“Ta chính là ý tứ này! Ta muốn lão bà, ta muốn đứa con!” Tử Li rống to, trợn tròn ánh mắt trừng mắt Hoành Húc.

“Bảo bối nhi, ta chỉ xem như người là đang nói giỡn, hiện nay tốt nhất đánh mất ý niệm này trong đầu, nếu không ta thật không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì!”

“Người uy hiếp ta, Hoành Húc, vừa mới rồi còn nói đem ta thành tình nhân còn nói công bằng!” Tử Li lại rống.

“Cũng bởi vì ta đem người thành tình nhân ta mới không cho phép người có loại ý niệm này trong đầu, người đây là phản bội!” Hoành Húc thanh nghiêm lệ sắc ().

“Ngay cả người cũng phản bội ta vì sao ta không được phản bội người?”

“Ta khi nào thì phản bội người ? Ta có thể có nhi là chuyện lúc trước!”

Tử Li hí mắt, bỗng nhiên xót xa nói: “Nói dối cũng không nháy mắt, sáng nay ta đi dạo một vòng trong cung, nghe được lời bàn tán nhiều nhất chính là ‘ ai nha, bệ hạ chúng ta lại muốn tuyển tú nữ ’, tử nhân Hoành Húc, người dám nói một câu không phải? Người sáng nay nói có chuyện quan trọng, nói vậy chính là loại chuyện quan trọng này đi?”

Hoành Húc bị dội đến không còn lời để nói, hấn đuối lý, nhưng mà tuyển tú nữ không phải bổn ý của hấn, quy củ lịch đại tổ tông lưu lại hấn cũng không thể bóp méo ! Không biết lý do như vậy, bảo bối nhi có thể nhận hay không ?

Vừa định mở miệng, nhưng Tử Li đã giành trước nói: “Cút ——”

101. Q.3 - Chương 37: Sự Tình

Hoành Húc phiên muện bỏ xuống tấu chương trong tay, mẫn thiên biên lệ (đối ngẫu đầy trời?), có hoa không có quả! Chỉ biết cảm bồng lộc nói vô nghĩa! Xem ra phải hảo hảo chỉnh đốn triều cương !

Lâm Đức thật cẩn thận đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy biểu tình Hoành Húc rõ ràng đang có tâm tình không tốt, do dự một chút mới nhỏ giọng bẩm: “Bệ hạ, thị vệ báo lại, Cẩn Du điện hạ xuất cung!”

Hoành Húc gương mặt, “Có dẫn theo thị vệ?”

“Không có!”

“Quả thực hồ nháo!” Thần sắc Hoành Húc thoáng chốc đông lại, trầm giọng nói, “Xem ra trăm thật sự là quá mức dung túng y!”

“Bệ hạ bớt giận, nô tài sẽ cho thị vệ.”

“Không cần , thay trăm đổi y phục!”

“Bệ hạ ngài tự mình đi?” Hoàn Húc đảo mắt tròng, hù đến Lãm Đức vội vàng cúi đầu nơm nớp lo sợ nói, “Vâng, nô tài đi chuẩn bị y phục cho bệ hạ!”

Thương phẩm rực rỡ muôn màu, đám người rộn ràng nhốn nháo, dân gian tạp kỹ mạo hiểm kích thích, liên tiếp tiếng hét to rao hàng, còn có hài đồng không ngừng vui đùa âm ỉ, nơi ngã tư đường ở kinh thành vĩnh viễn cũng giống như hội họp phi thường náo nhiệt. Nhưng tình tự hưng trí ngẩng cao của người bên ngoài không chút nào cuốn hút được Tử Li đang ở vào thời kỳ hoang mang. Vừa nghĩ tới tình cảnh mấy ngày trước Hoàn Húc sắc mặt khó coi phẩy tay áo bỏ đi, Tử Li đã cảm thấy ngực khó chịu, rõ ràng chính là hần không tốt, vì cái gì mình ngược lại cảm thấy lo sợ bất an? Chẳng lẽ là bởi vì hần vài ngày không có tới tìm mình? Hay là bởi vì thứ cảm xúc phức tạp trong mắt của hần chợt lóe qua khi mình đưa ra ý muốn thú thê sinh tử?

Tử Li lại tản mạn ở trên đường cái, trong chốc lát chán chường liếc nhìn tranh chữ của người bán hàng rong tiếp theo cười nhạt, trong chốc lát lại hưng trí thiếu thiếu cầm lấy trang sức bên đường liếc hai mắt nhìn tiếp theo thần tình hèn mọn ném trở về, với ý định tả xem hữu ngắm tìm hiểu, lại thành công đắc tội mỗi người bán hàng trên phố. Khi đi qua một hàng quán bán điện cụ, tùy tay bỏ xuống mấy phân tiền đồng tháo xuống một điện cụ hầu tử đeo lên trên mặt, lại thông thả đi về phía trước.

“Trà đến đây, thỉnh các vị khách quan từ từ dùng, cẩn thận bị phỏng ——”

“Nhả các một gian, khách quan thỉnh lên lầu ——”

Khách nhân không ngừng ra vào trong tửu lâu, tiểu nhị vội đến đầu óc choáng váng, nhưng mặc kệ bọn họ có bao nhiêu vội, mỗi khi có tân khách bước vào cánh cửa, tiểu nhị đã được nghiêm chỉnh huấn luyện tuyệt đối sẽ trước tiên tiến lên tiếp đón.

“Khách quan này, hoan nghênh đến Bát Bảo lâu của chúng ta, ngài là một vị hay là cùng bằng hữu? Là muốn trong một phòng trang nhã hay là thường tọa?”

“Thường tọa, gần cửa sổ.” khách nhân đeo điện cụ hầu tử ở trước mặt rầu rĩ nói.

“Hảo, mời khách quan lên lầu!” Tuy rằng đối với vị quý khách này kì dị đến mức khẩn trương, nhưng vốn chức nghiệp làm cho tiểu nhị thấy nhưng không thể trách đem người lĩnh lên lầu hai.

Sau khi ngồi xuống, tiểu nhị thay y rót đầy ly trà tiếp theo tươi cười hỏi: “Không biết khách quan muốn chọn gì? Chỗ chúng ta mới ra một món Thủy hương phượng thảo (cánh gà nướng hành =), mà bào đình (đầu bếp) sáng hôm nay tạo ra, kèm theo nữ nhi hồng mười năm mới vừa mở, tư vị kia thật làm cho người ta vào miệng khó quên, đương nhiên món ăn chiêu bài Bát Bảo kê ở chỗ chúng ta là không thể không nhắc đến, đùi gà nướng đến da giòn thịt mềm, với bí phương lửa nhỏ rang khô nội phong (bảo mật) chúng ta tự chế, một hơi cắn xuống, thịt nước hương úc thoáng chốc chảy ra, thần xỉ (răng miệng) lưu hương! Khách quan muốn nếm thử mấy món này hay không?” Vẫn duy trì trạng thái nhếch miệng đợi hồi lâu cũng không thấy đối phương tiếp lời, chính là nhìn thấy y đẩy điện cụ hầu tử lên lộ ra cái cằm trơn bóng cùng hai cánh môi làm cho người ta không khỏi liên tưởng tới triêm lộ hải đường (hoa hải đường thấm ướt), cánh tay vươn ra cầm lấy ly trà vừa nhìn cũng biết là chưa bao giờ trải qua việc nặng, năm ngón tay tinh tế óanh bạch, nhưng lại so với cái chén bạch ngọc thượng đẳng kia còn hảo nhìn hơn. Tiểu nhị có chút sợ run nhìn chăm chăm miệng chén đặt ở trên môi nhu nhuyển, nhìn nước trà xanh xanh chậm rãi rơi vào cái miệng nhỏ hương thiên, cái cổ ngưỡng lên làm người khác phải dõi theo, khi nuốt mấp máy bám sát đường cong cảnh bộ (cổ), hầu kết nhỏ nhỏ cao thấp run lên, tiểu nhị có chút khát nước nuốt một ngụm nước bọt.

“Cô cô” uống xong một chén Bích loa xuân, sau khi ợ ra một hơi, Tử Li mới chậm chậm mở miệng nói: “Thức ăn chiêu bài gì đó của các người món nào ăn ngon, tất cả đều bưng lên cho ta.”

“... A, nga, được được, xin khách quan chờ một lát!” Vẫn còn ngốc lăng chưa hoàn hồn, thẳng đến khi Tử Li không kiên nhẫn cầm lấy chiếc đĩa gỗ âm trà tiểu nhị mới hồi hồn vội vàng cúi người lui xuống. Chỉ chốc lát sau liền lục tục mang lên một bàn tràn đầy thức ăn.

Tử Li tháo mặt nạ xuống, cứ lựa đồng chọn tây gấp lên phần thức ăn được tiểu nhị thổi thành mỹ vị nhân gian nhét vào miệng, nhưng lại nhạt như nước ốc. Thức ăn đã không vừa miệng, thanh âm nói chuyện chung quanh lại ồn ào nhiễu đến tai người khó chịu, ta nói các người ăn thì ăn sao cứ giống như ruồi bọ ong ong

ong sao mà ăn a! Phía trước nói cái gì vô lâm giang hồ, bên cạnh nói cái gì Ngô Khởi tấn công Đông Châu, phía sau chính là nhả các, đâm từ lằng ngữ từ bên trong truyền tới lại làm cho hần sinh ghét .

Trong lòng vừa phiền muộn vừa nộ hỏa, để đũa xuống đang muốn tính tiền chạy lấy người, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng nói chuyện quen quen làm cho hai lỗ tai Tử Li dựng lên.

“Mẹ ôi, bản thể tử so với tù phạm trong phòng giam còn thảm hơn, cha ta vừa cầm chùy liền cầm tới hai ba tháng, có mà ra phủ bằng suy nghĩ, càng làm cho người khó chịu chính là ăn cơm ngủ nghỉ thậm chí đi nhà xí đều có một đồng lớn thị vệ vuốt chuôi kiếm coi chừng, mẹ ôi, thật sự là ghen chết ta , thật vất vả rốt cục được đại xá giải cầm, hôm nay mặc kệ thế nào, mấy tên các ngươi cũng phải bồi bản thể tử hảo hảo ăn mừng.”

“Đây là đương nhiên, huynh đệ chúng ta sớm đã ở Túy Phong cư chọn đầu bài Quý Bạch, vật nhỏ kia đêm nay chính là của thể tử ngài!”

“Nga, Quý Bạch?”

“Hắc hắc, thể tử ở trong phủ lâu như vậy, Túy Phong cư này mới xuất hiện tân đầu bảng không biết cũng không kỳ quái! Luận bộ dáng hần cũng không phải nói là thon cao nhất, luận tính tình cũng không xinh đẹp quyến rũ, tài hoa cũng là cầm kỳ thư họa mọi thứ cũng không phải thông toàn bộ, bất quá vị trí đầu bài kia của hần chính là ngồi đến vững chắc!”

“Người nói như vậy ta thật ra hồ đồ , nếu Quý Bạch này một không có thủ oản (dung mạo chiêu bài) hai không có tài tình vậy như thế nào dẫn tới một đồng quan to hiển quý cầm bạc xua như xua vịt?”

“Hắc, nguyên nhân ngay tại khuôn mặt của hần, lớn lên giống người nào đó!” Mấy tên y phục cẩm lụa còn đang cài nút (ý chỉ úp mở).

Thể tử có chút không kiên nhẫn , “Tiểu tử ngươi nói mau nha, lớn lên giống ai?”

“Lớn lên giống luyến sủng của đương kim Thánh thượng —— Bắc Linh tam hoàng tử An Cẩn Du!”

“Giống hần? Hừ!” Thể tử cười lạnh một tiếng, không đề cập tới gã còn không tức, nhắc tới liền bực, nguyên lai thể tử này chính là ngày đó ở quốc tự cùng sa di thân hoan làm cho Tử Li đụng phải chơi một vỏ - nhi tử độc nhất của Mặc Sĩ tướng quân Mặc Sĩ Đông Hải, lúc ấy cảnh tối lửa tắt đèn hơn nữa có tạt giết mình cho nên không nhận ra Tử Li, sau chậm rãi hồi tưởng lại mới tỉnh ngộ, món nợ này tự nhiên liền nhớ kỹ!

“Thể tử ngài không biết trình độ sủng ái của Thánh thượng đối với hần, quả thực như phụng như hộ bảo bối. Cho phép hần gọi thẳng tục danh Thánh Thượng, cho phép hần kiến giá không hành lễ, thậm chí mỗi ngày đều đến hành cung của hần mà ngủ, tất cả hậu cung phi tử khác đều bị bỏ qua một bên! Trước đó không lâu, Chu thái phó ở trên triều lên án mạnh mẽ Bắc Linh hoàng tử dụ dỗ hoặc chứa, khiến bệ hạ ban luôn một đạo thánh chỉ cáo lão hồi hương, hù đến các quan viên khác đều cảm thanh. Người nói phần độc sủng này của Thánh Thượng còn có ai có thể có được, nhóm người mắt thấy cũng tự nhiên tò mò Bắc Linh hoàng tử này đến tột cùng có năng lực gì làm cho Thánh Thượng sủng hạnh có thừa, chẳng lẽ là bởi vì công phu trên giường của hần. Đương nhiên, thứ của Thánh Thượng chúng ta chạm không được, chỉ có tìm một thay thế phẩm mà qua cơn nghiện !” Vài tên y phục cẩm lụa luân phiên phao vài ánh mắt dâm loạn, tiếp theo cười rộ lên.

“Diệu tai, diệu tai!” Chẳng những có thể nói ra ác khí, còn có thể hưởng thụ đãi ngộ làm hoàng đế, vừa nghĩ tới đề người nợ xuống hung hăng xỏ xuyên qua, sắp đến hần kêu cha gọi mẹ, Mặc Sĩ Đông Hải liền không nhìn được hưng phấn, “Tên tiểu tiện chủng kia, bản thể tử thật đúng là muốn đối với người thật làm một hồi.”

“Xoát!”

Bỗng nhiên một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống, vừa đúng lúc dội đến trên đầu Mặc Sĩ Đông Hải, đưa hần toàn thân cao thấp ướt sũng, tuy rằng không phải ngày trời đại lạnh, nhưng tiết thu làm cho nước lạnh như vậy thấm vào, Mặc Sĩ Đông Hải vẫn là nhịn không được bắt đầu run run, mà khiến gã để ý không phải y phục ướt đầm mà là chính mình đường đường một thể tử cư nhiên bị người làm trò ở trước mặt nhiều người như vậy, khẩu khí này ai nuốt xuống được?

“Con mẹ nó, tên khốn khiếp nào không muốn sống!” Mặc Sĩ Đông Hải tức giận đến sắc mặt xanh mét, một phen lau quệt bọt nước trên mặt, hoắc mắt đá văng một bình trong nhà các quất.

Vài tên hồ bằng cẩu hữu cũng vội vàng xích uống hô ứng. Bình phong nổ lớn ngã xuống đất, vài tên hoa hoa công tử hỗn hển liền thấy một người thân nữ sắc tố lụa trường y, trên mặt đội diện cụ hầu tử, cầm trong tay một bồn đứng ở trên bàn đang vênh vao tự đắc nhìn bọn họ. (ném luôn cái thau vô mặt có phải hay hơn ko = =)

“Hảo cho tên tiểu tử ngươi, cứ nhiên dám dội bản thể tử? Hôm nay xem bản thể tử băm ngươi ra không!” Mặc Sĩ Đông Hải chỉ vào hấn hung tợn nói.

“Băm ta? Ta xem là ai băm ai! Đại gia ta trước muốn đem căn mệnh tử ghê tởm kia của ngươi thiên xuống, sau đó lại cắt rụng cái miệng thối của ngươi, cuối cùng đem ngươi treo trên cửa thành thị chúng!” Tử Li cũng tức giận đến phát run khẩu bất trạch ngôn (nói không lựa lời) mà mắng.

“Lên cho ta, đem tiểu tử này phế đi!”

Tửu lâu lập tức loạn náo, thực khách không muốn gây chuyện vội vàng tránh né, tiếng đánh nhau binh lách cách trên lầu làm cho chưởng quầy sốt ruột đến mồ hôi lạnh.

Tử Li hiện tại thân mình tuy rằng không thể cùng thân mình trước kia so sánh, nhưng ít nhất độ linh hoạt vẫn có, chỉ thấy hấn tả lủi hữu chui, tùy tay nắm lên chén bát gì đó liền ném, mấy tên nhị thế tổ kia vừa thấy cũng là yêu gia tử (con cưng) không luyện qua cái gì, mà ngay cả động tác tránh né đồ sứ cũng là chậm nhân nửa nhịp, chỉ chốc lát sau đầu mỗi người đều treo màu.

“Bọn ngu xuẩn các ngươi, hấn ném cái đĩa thì các ngươi không biết ném lại sao?” Mặc Sĩ Đông Hải thấy bọn họ ngay cả góc áo Tử Li cũng không chạm tới được còn mình ngược lại vết thương thâm, lại tức giận đến gờ chân!

Vài tên ăn chơi trác táng được chỉ điểm vội vàng nắm lên bát đĩa ném về phía Tử Li, bốn đối một, Tử Li rất nhanh chóng đỡ không được, chỉ có thể dùng cái bàn chắn lui đến cửa thang lầu, đang muốn chạy đi, ai ngờ giẫm lên chiếc đĩa, dưới chân vừa trượt, ngã một cái chống vó. Bọn họ thấy thế bật người phóng lên chế trụ tử chi Tử Li đưa hấn chế phục.

Mặc Sĩ Đông Hải cười âm ngoan chậm rãi đi tới, hung hăng ở trên bụng hấn đạp vài cước, tiếp theo đắc ý nhìn bộ dáng hấn đau hô một tiếng muốn cong người đứng dậy lại không thể động dậy.

“Tiểu tử, muốn chết kiểu như thế nào? Bản thể tử cho phép ngươi lựa chọn!”

Tử Li đau đến mồ hôi lạnh ào ào há mồm gian nan nói: “Chọn cái rắm con mẹ ngươi! Thúc thời, tốt nhất lập tức, thả ta, ta là. a ——” bụng lại bị đá trúng một cái, đau đến hấn hai mắt biến thành màu đen.

“Bản thể tử quản ngươi là ai, hôm nay đã định là phế ngươi!”

“Từ từ, thế tử” Tên công tử ở một bên bởi vì tò mò mà đột nhiên vạch trần diện cụ hầu tử vội vàng ra tiếng chặn lại, “Đừng đừng đánh, này, này, đây là Bắc Linh tam hoàng tử An Cẩn Du!”

Một vòng đầy tiếng hút không khí, Mặc Sĩ Đông Hải cũng vội vàng nâng cái chân đang muốn đá lên trên mặt Tử Li ra.

“Sao, làm sao đây?”

“Ba!” Một cái bình hoa thật mạnh nện ở sau đầu hấn, bốn người kinh ngạc nhìn Mặc Sĩ Đông Hải hai mắt lật trắng ngã xuống đất ngất đi, sau đó lộ ra phía sau hai tiểu hài tử bấn thủ cười đến cả người lẫn vật vô hại.

“Lão Đại, chúng ta đi cứu ngươi!” Tồn Công Tồn Thủ học qua vài năm công phu thời cước rất nhanh dùng một ý (ghế dựa) dẹp gọn bốn tên hoa công tử. Tử Li vụng hồ hồ được bọn họ một tả một hữu dìu ra Bát Bảo lâu, trong tâm mất sắp ngất đi, cuối cùng ấn ra một khuôn mặt đầy hung ác bất quá lại như quen thuộc, mang theo bối rối lại tức giận.

“Hoành Húc.”

102. Q.3 - Chương 38: Họa Khởi

Tử Li tựa vào đầu giường ôm lấy cái đầu, Hoành Húc ngồi ở kỷ án nhìn chăm chăm Tử Li. Lỗ Đức bụng trà thật cẩn thận đi tới, khinh thủ khinh cước buông lự trà, tiếp theo lại tiểu tâm cẩn cẩn dục dục (cẩn thận) chạy ra ngoài.

“Người đừng nhìn nữa , đầu của ta đều sắp bị đốt ra hai cái động !” Tử Li nâng lên cánh tay bằng vải do mảnh sứ vỡ làm bị thương bảo vệ đầu đáng thương hê hê nói.

“Người cũng biết sai?” Hoành Húc trong lòng căm tức, giọng điệu đông cứng hỏi.

“Biết sai!”

“Sai ở đâu?”

“Ta không nên dội nước lạnh tên kia, mà hẳn là dội nước sôi!”

“Người hôm nay ngay tại nơi này diện bích tư quá (quay mặt vào tường tự kiểm điểm), không có sự cho phép của ta không được ăn cơm!”

“A, đừng đi, ta biết sai rồi!”

“Sai ở đâu?”

“Ta, ta không nên ở dưới tình huống chưa thăm dò chi tiết địch nhân liền mù quáng tiến công!”

“Diện bích.”

“Hoành Húc!”

“Người hôm nay không nói ra người sai ở đâu, về sau cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa cung này!”

“Người giam lỏng! A, không cần đi!” Một cái nóng vội lão đảo về phía trước, mắt thấy sắp rơi xuống giường . Hoành Húc quay đầu lại trong lòng nhảy dựng, nhảy mắt phi thân ôm lấy cái tên làm cho người ta không bớt lo này.

“Hoành Húc, ta thật sự biết sai rồi, người không nên tức giận được không?” Người nào đó bị một đôi mắt to rưng rưng nhân tình ủy ủy khuất khuất nhìn đã sắp mềm lòng, quả nhiên, Hoành Húc bắt đắc dĩ thở dài.

“Lần sau ra cung, người còn dám không mang theo thị vệ hay không?”

“Không dám !”

“Ta cho người lệnh bài “Như Trẫm thân lâm” sao người không dùng? Người nếu dùng dù muốn đối phương học kêu tiếng cầu cũng không ai dám phản kháng!”

“Ách, nhất thời quên!”

“ ”

“Ách! Đừng nóng giận, lần sau không bao giờ như thế nữa!” Ôm lấy gương mặt tuần tú của Hoành Húc hôn lên, lại nhảy nhảy đôi tình nhân như hắc mã nào nhìn hắc, đối với Hoành Húc quả nhiên hữu dụng!

“Bên này!” Hắc nghiêng đi má trái.

“Ba!”

“Còn có nơi này!” Chia chia miệng mình.

“Thu!” Mỹ vị chủ động đưa lên cửa, Hoành Húc nào có đạo lý không ăn, chỉ thấy hắc lập tức hút ngụ lấy cái miệng Tử Li, đầu lưỡi đột nhiên xông vào phiến giang đảo hải (càn quét), hôn đến đầu lưỡi Tử Li run lên mới buông tha.

“Ta đã hạ lệnh trong những năm ta tại vị sau này hủy bỏ nghi thức tuyển tú!” Liếm liếm khóe miệng Tử Li, nhìn đôi tình nhân nổi lên thủy ý của y nói, “Thực hận không thể một hơi nuốt ngươi, như vậy ta cũng không cần lo lắng ngươi sẽ nghĩ đông nghĩ tây ! Bảo bối nhi về sau không thể ăn hủ dấm chua xưa cũ này nữa biết không?”

Tử Li nhu thuận điểm đầu.

“Cũng không thể có ý niệm thú thê sinh tử trong đầu biết không?”

Lại gật gật đầu.

“Vậy hiện tại đã hiểu ngươi được ta đem thành ai chưa?”

“Tình nhân!”

“Không phải nam sủng ?”

“Không phải!”

“Về sau nghe được người khác nghị luận cũng sẽ không loạn phát tỳ khí (nổi giận vô tội vạ=)]?”

“Sẽ không, mới là lạ!”

“Ân?”

“Ta muốn vả miệng cái tên nói lung tung kia!”

“Ân! Bảo bối nhi bụng còn đau không?”

“Đau?”

” Tên khốn nhi tử kia của Mặc Sĩ tướng quân, hạ lệnh bắt cha của hắc lại cấm chửi hắc ba tháng được không?”

”Không được, như vậy rất tiện nghi cho hắc , ta ít nhất phải đấm hắc bốn quyền sau đó lại cấm chửi hắc một năm! Còn có mấy tên hồ bằng cầu hữu của hắc!”

“Hảo, đều y theo ngươi!”

“Nga, đúng rồi, Tồn Công Tồn Thủ đâu? Ách, chính là hai tiểu hài tử kia! Bọn họ ngàn dặm xa xôi đi vào kinh thành là muốn hướng ngươi giải oan, thay phụ thân bọn họ lật lại bản án!”

“Chuyện này ta đã biết, cũng phải người đi xuống xử lý! Bảo bối nhi không cần lo lắng!”

“Vậy hai người bọn hắc đâu? Ta muốn nhìn thấy bọn họ!”

”Ta đã an bài nơi đặt chân cho bọn họ, bảo bối nhi, chờ vết thương của ngươi tốt hơn lại đi nhìn bọn họ đi!”
Hoành Húc giọng điệu ôn hòa cũng không cho phản bác nói.

Tử Li đành phải từ bỏ!

Đang nói, Lãm Đức bỗng nhiên khom người tiến vào thần sắc bất an nói: “Bệ hạ, Mặc Sĩ tướng quân cầu kiến?”

“Hắc? Nếu là muốn đến thay nhi tử hắc biện hộ vậy miễn đi!” Hoành Húc không vui nói.

“Bệ hạ, Mặc Sĩ tướng quân không phải là đến cầu tình, hắc, hắc mang tới một cái quan tài còn mang theo tất cả gia quyến ở bên ngoài cửa cung tỉnh tọa!”

“Làm càn, hoàng cung là nơi nào, hắc cư nhiên nâng quan tài tiến vào, quả thực là vô pháp vô thiên! Chẳng lẽ thị vệ đều đã chết sao?” Hoành Húc vỗ án tức giận quát.

“Bệ hạ bớt giận!”

Hoành Húc đưa cho Tử Li một cái ánh mắt “Nghỉ ngơi một chút”, tiếp theo quay đầu lại sắc mặt âm trầm nói: “Linh trẫm đi nhìn một cái, trẫm thật muốn nhìn xem định cương Đại tướng quân muốn diễn trò gì!”

Một cổ quan tài nắp sơn đỏ, một đám gia quyến thân mang tang phục, còn có một vòng thị vệ vuốt chuôi kiếm, Mặc Sĩ Bằng Uy hai mắt đỏ ngầu ngồi xếp bằng ở bên trên, con người ở trên chiến trường chém giết hơn nửa đời người luôn luôn uy nghi sắt đá lúc này đáng vẻ tiêu tụy, thần sắc thê mĩ.

“Bệ hạ giá lâm ——” Thanh âm Lầm Đức xướng dài.

Mọi người nghe vậy lập tức quỳ xuống tam hô vạn tuế!

Hoành Húc đi tới trên bậc thang đầu tiên là quét mắt nhìn mọi người một vòng, tiếp theo ánh mắt rơi xuống trên người Mặc Sĩ Bằng Uy, mặt không chút thay đổi hỏi: “Mặc Sĩ tướng quân làm hành động này ý là sao?”

Mặc Sĩ Bằng Uy cũng mặt trấn định giọng điệu cường ngạnh nói: “Thần, hôm nay mang con tới đây, khẩn cầu bệ hạ thay Mặc Sĩ gia tộc chúng ta chủ trì công đạo! Mặc Sĩ Bằng Uy ta chinh chiến sa trường mấy chục năm, ngăn địch vô số, dù không có công lao cũng có khổ lao, đối với hoàng gia hoàng triều của bệ hạ ngài lại là trung thành và tận tâm, nhưng không thể tưởng được một mảnh lòng son dạ sắt của ta đến cùng lại đổi lấy kết cục người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh! Con ta tuy rằng không được ngay thẳng, nhưng dù gì cũng là nhi tử độc nhất của Mặc Sĩ lão nhân ta, hiện giờ hắn lại bỏ mạng, thân làm lão tử ta đây như thế nào cũng phải thay hắn đòi lại công đạo! Hôm qua Bắc Linh tam hoàng tử An Cẩn Du từng tuyên bố phải ninh căn (thiên căn mệnh tử= =||) cắt miệng con ta, hôm nay con ta đã bị giết hại chí tử còn bị treo nơi cửa thành. Một mạng thường một mạng, bệ hạ ngài cơ trí minh lý, công và tư rõ ràng, thần lúc này khẩn cầu bệ hạ đem Bắc Linh tam hoàng tử tử hình ngay tại chỗ!”

Lầm Đức nghe vậy trong lòng đột nhiên đánh cái run, trong khoảng thời gian này mặc cho ai cũng có thể nhìn ra trình độ bảo bối của bệ hạ đối với Bắc Linh điện hạ, ngay tại chỗ tử hình? Không bằng trực tiếp kêu bệ hạ cắt khối tim đầu nhục (mảnh thịt) cho rồi! Nguyên bản nghĩ rằng bệ hạ sẽ giận tím mặt, ai ngờ đợi một hồi cũng không thấy có phản ứng, lặng lẽ liếc mắt trộm nhìn Hoành Húc một cái, phát hiện Hoành Húc cư nhiên vẫn là một bộ dáng không chút thay đổi, chẳng lẽ bệ hạ sẽ thật sự trị tội Bắc Linh điện hạ?

“Tướng quân chiến tích hiển hách, lập không ít công lao hãn mã, trăm kính trọng tướng quân, hiện giờ Mặc Sĩ thế tử bỏ mạng bí ẩn, tang tử chi thống (nỗi đau mất con) làm người ta thổn thức. Trăm ban thưởng hậu táng, nhất hào điển anh (?)” Chỉ nghe Hoành Húc tránh nặng tìm nhẹ, giọng điệu lạnh nhạt nói, “Về phần người hành hung tuyệt không thể suy luận phán đoán qua loa, chỉ dựa vào đôi câu vài lời liền nhận định hung thủ, nếu bỏ lỡ hung phạm thật sự thì đối với người chết đi rất là bất công. Trăm sẽ chuyển giao Hình bộ, lệnh nghiêm cần truy tìm hung phạm, cấp cho Mặc Sĩ tướng quân một cái công đạo. Hậu sự của lệnh lang quan trọng hơn, tướng quân vẫn là nhanh chóng hồi phủ, để cho lệnh lang nhập thổ vi an đi!”

Thái độ của Hoành Húc đã thập phần rõ ràng, đem Tử Li ngay tại chỗ xử quyết đó là chuyện không có khả năng, có phải hung thủ hay không còn phải coi xét nói sau, đã chuyển giao cho Hình bộ xử lý tự nhiên sẽ không thể nói hấn cố ý thiên vị. Nói mấy câu liền chặt đứt đường lui còn muốn góp lời của Mặc Sĩ Bằng Uy, cho dù Mặc Sĩ Bằng Uy nhận định Tử Li là hung thủ, hơn nữa đã mang đủ người nhà nhân mã bày ra trận thế tĩnh tọa “Không đem hung thủ tử hình thì không bỏ qua”, cũng không khỏi bị Hoành Húc khinh miêu đạm tả nói mấy câu ép tới không còn chút đáng vẻ bệ vệ! Một mình nâng quan xông cung đã là đại bất kính, nể tình người tang con đau lòng có thể bắt kể, nếu sau khi hoàng đế đáp ứng chủ trì công đạo còn không biết tốt xấu thu hồi, vậy nguyên bản thỉnh nguyện khiêu nại sẽ biến thành miếu thị (coi rě) long uy, tập chúng nháo sự!

Đuổi xong Mặc Sĩ Bằng Uy, Hoành Húc quay đầu lại, quả nhiên thấy Tử Li đang lui ở phía sau cửa nghe lén.

“Bảo bối nhi như thế nào đi ra?”

“Ta không có giết người!” Tử Li vẻ mặt bất an nhìn Hoành Húc nói.

“Đây ta tự nhiên biết!” Hoành Húc sùng nịch sờ sờ má của y nói.

Tử Li nhú mày, “Đây là vu oan! Có thể lại là tên An Cẩn Lạc làm trò hay không? Sự kiện thích khách lần đầu tiên kia còn chưa nhớ rõ sao? Giết không được ta lại muốn mượn đao giết người! Cùng một biện pháp dùng hai lần cũng không ngại ngại!”

“Nhưng cùng một biện pháp dùng ở trên người bất đồng, hiệu quả cũng sẽ không giống nhau ! Bảo bối nhi, lần này có điều khó giải quyết hơn, bởi vì người cầm đao là Mặc Sĩ Bằng Uy chui rúc vào sừng trâu đến mấy thốt ngựa cũng kéo không nhúc nhích! Hắn nhận định hung thủ là người, cho dù Hình bộ xuất ra càng nhiều căn cứ chính xác chứng minh hung thủ là một người khác, hắn cũng sẽ cho rằng là ta cố ý thay người cớ tội, đặc biệt là dưới tình huống chúng ta còn có tầng quan hệ này!”

“Vậy, vậy làm sao bây giờ?”

Hoành Húc cười khẽ, ôm ôm thân thể y nói: “Cái này bảo bối nhi không cần quan tâm, hết thầy giao cho ta!”

Nhìn thấy bộ dáng Tử Li như nai con chán kinh, trong lòng Hoành Húc nhảy dựng, vài ngày chưa hưởng qua tư vị bảo bối nhi a , hôm nay nói như thế nào cũng phải bỏ về gấp bội, nghĩ xong lập tức bắt lấy Tử Li, ở trong tiếng kinh hô của y phi thân trở lại phòng ngủ, phanh một tiếng đóng cửa phòng, chỉ chốc lát sau liền nghe thấy bên trong truyền đến từng trận rên rỉ cầu xin tha làm người ta tai đổ tâm khiêu.

103. Q.3 - Chương 39: Âm Mưu

Mặc Sĩ Đông Hải sau khi biết được chính mình đã thương luyện sủng của Thánh Thượng, sợ hãi đến mức vội vàng chạy về phủ, hắn không dám để cho phụ thân biết, chỉ có thể cầu cứu mẫu thân, Hoàng thị nghe xong chân tướng cảm thấy được việc này không phải là nhỏ, vội vàng bẩm báo trượng phu. Mặc Sĩ Bằng Uy nghe vậy, tức giận đến hô to gia môn bất hạnh, hắn tuy rằng thái độ làm người cổ hủ, nhưng ở quan trường lẫn lộn vài chục năm, như thế nào cũng biết được môn đạo sinh tồn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có thể tránh liền tránh, có thể nhẫn liền nhẫn! Ở trong triều, Mặc Sĩ Bằng Uy là một hảo lão nhân nhân duyên không tồi! Cho nên mới có thể coi như thuận lợi đi đến hôm nay, nhưng không thể tưởng được lại bị tên bại gia tử thống (đâm,chọc) ra cái sọt lớn như vậy! Lập tức liền nằm lên cơn bồng đem Mặc Sĩ Đông Hải đánh ông nở hoa. Giận thì giận, nhưng chung quy vẫn là con của mình, hiện nay làm đánh Bắc Linh chất tử mà bệ hạ tối sủng hạnh, tuy nói bệ hạ sẽ không hạ chỉ định tội, nhưng chỉ sợ Bắc Linh chất tử kia âm thầm kích giận, uy lực của chẩm biên phong (mũi nhọn bên gối đầu->lời châm chọc của người vua sủng hạnh) chính là không thể khinh thường! Tính toán lợi hại, Mặc Sĩ Bằng Uy quyết định sáng sớm ngày mai trước hết đến chỗ bệ hạ tham tham phong, thuyết thuyết tình (dò xét, cầu tình), trước hết qua ải của bệ hạ, sau đó lại cầu bệ hạ làm người trung gian làm cho Bắc Linh chất tử kia tiêu đi khẩu khí này, Mặc Sĩ gia của bọn họ mới không bị tai họa bất ngờ!

Đã định chủ ý nên tâm cũng trấn định hơn, nhìn thấy nghiệt tử kia còn đang làm bầm kêu, phu nhân cùng một đồng nha nô vây quanh tên đang khóc đến hai mắt đầm lệ! Vung tay lên cho người đem nghiệt tử kia nâng trở về phòng bôi thuốc!

Đến đêm tối đen, vừa định thoát y ngủ, chợt nghe được ngoài viện có người hô to bắt thích khách, Mặc Sĩ Bằng Uy lập tức cầm kiếm lao ra cửa phòng, chỉ thấy một người bịt mặt thân y phục dạ hành trong tay khiêng Mặc Sĩ Đông Hải rõ ràng đã bị đánh gãy đang cùng bọn họ viện đá đấu, thích khách kia mắt thấy Mặc Sĩ Bằng Uy, bỗng nhiên hướng về phía trước nhảy lên trên nóc nhà giọng điệu kiêu ngạo nói: “Ta là được người ủy thác, ai bảo thằng nhãi này có mắt không trông, làm bị thương người không nên bị thương! Mặc Sĩ tướng quân, tại hạ đi trước một bước!” Người nọ khinh công thật sự rất cao, chẳng qua chỉ một hồi nháy mắt liền không có bóng dáng, dù là Mặc Sĩ Bằng Uy chinh địch vô số cũng theo không kịp!

Xuất động tất cả gia đình họ viện bên trong phủ tướng quân ở trong thành tìm kiếm một đêm, đến hừng đông rốt cục tìm được Mặc Sĩ Đông Hải, chẳng qua người cần tìm đã là một khối thi thể cứng ngắc giắt ở trên cửa thành. Trên người không có vết thương khác, trừ bỏ cái miệng cùng hạ thể bị cắt đi, hắn là bị tươi sống mà đau chết!

Mặc Sĩ Bằng Uy bị phần này ra, Bắc Linh cuồng tặc kia thị sủng mà kiêu, cư nhiên mình mục trường đảm (cả gan) thuê sát thủ giết người? Thù này không báo không làm người!

Kết quả hình bộ điều tra rất nhanh trình đến trong tay Hoàng Húc. Hoàng Húc nhìn công văn trong tay, trong lòng không khỏi trầm xuống!

“Bệ hạ, án tử này tuy rằng có điểm đáng ngờ, nhưng tất cả chứng cứ có được ngày trước đều chỉ rõ Bắc Linh điện hạ chính là người thuê sát thủ.” Hình bộ thượng thư cúi đầu nói, hẳn thật sự không dám ngẩng đầu nhìn gương mặt hàn băng của bệ hạ.

“Hai ngày, hắc y nhân kia các người còn chưa bắt được?”

“Bệ hạ tha tội, bọn thần đã tăng nhân thủ cực lực tìm kiếm nơi thích khách kia rơi xuống, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể bắt lấy quy án!”

“Chỉ mong người đây không phải là kẻ hứa suông! Đi xuống đi, về phần tiến trình của án tử, nếu là lộ ra chút phong thanh, trẫm sẽ hỏi tội người!”

“Dạ, dạ, thần tuân chỉ!”

Hoàng Húc trở lại Hạ Hà cung, thấy Tử Li đang nằm ở trên tháp phát run, bộ dáng đầy mặt u sầu khiến người nhìn thấy cũng trở nên phiền muộn.

“Có chuyện gì làm cho bảo bối của ta buồn rầu thành bộ dáng như vậy? Ân?” Hoàng Húc hai tay ôm lấy thắt lưng Tử Li, cúi đầu nhìn y giọng điệu sung nịch hỏi.

“Người đã trở lại! Án tử kia tra như thế nào?” Tựa hồ hiện tại mới phát giác Hoàng Húc đã đến, Tử Li mắt to tròn lên vội vàng hỏi.

Bị Tử Li xem nhẹ làm cho Hoàng Húc bất mãn cúi xuống ở trên miệng y hung hăng mút hôn một trận mới mở miệng nói: “Lần này kẻ ngáng chân rất dụng tâm, bảo bối nhi, đối phương chính là bắt ta ra hai chọn một a! Hắc y nhân võ công cao cường, muốn qư được hẳn nói dễ hơn làm? Không có chứng cứ căn cứ chính xác, bảo bối nhi lại vốn coi tiền như rác, thấy người không có nửa điểm tổn thương sẽ nói ta nhất định là ra tay bao che, bảo bối nhi, ta chính là vì người cam nguyện hy sinh hình tượng mình quân ở trong lòng thần dân a, nói như thế nào đêm nay cũng phải hảo hảo đòi công lao một chút!” Hoàng Húc hí mắt cười đến gian trá. (-__-)

Tử Li đỏ mặt, tránh khỏi cái miệng lại muốn khai thác của hắn nói: “Chẳng lẽ sẽ không có biện pháp vẹn toàn đôi bên sao? Ta không muốn lại bị người chỉ vào mình mắng mị loạn triều cương!”

“Có, nhưng phiền toái!” Nói xong lại muốn hôn xuống.

Tử Li hai tay chống trong ngực Hoàng Húc, ánh mắt chớp lên, thật bất an nhìn hắn nói: “Ta không phải là luôn mang đến cho người phiền toái?”

Hoàng Húc ánh mắt nhu hòa, đưa tay vuốt ve mặt Tử Li, “Người không phải trói buộc của ta, làm sao nói đến phiền toái? Đây là ý nghĩ không nên, bảo bối nhi!”

Lời nói của Hoàng Húc chạm đến nhu nhuyển trong lòng Tử Li, tình tự bất an mờ mịt dần dần trôi đi. Y ôm lấy cổ Hoàng Húc xuy xuy cười “Ta phát hiện từ sau khi nhận thức người, chính mình trở nên đa sầu đa cảm, lo được lo mất, ta không muốn như vậy!”

“Thật sự là một tên tiểu sỏ đản (nhóc ngốc:”>!)” Hoàng Húc trác trác lên cái miệng của y, một con mao thủ đã chui vào vạt áo tìm hai điểm bắt đầu nhu lỏng.

Tử Li thủ chiến, trên mặt cũng nổi lên đỏ ửng, khe nhếch miệng thở, tinh thần thủy nhuận tựa như hắc mã não ngâm trong nước, Hoàng Húc nhìn mà một trận yết hầu phát khô.

“Từ từ, từ từ!” Tử Li bỗng nhiên nghiêng đầu Hoàng Húc đang chôn ở bên cổ mình cắn mút nói, “Ta đã quên nói một sự kiện!”

“Chuyện gì làm xong nói sau!” Hoàng Húc cắn đến vui vẻ hàm hồ nói.

“Không nên không nên, cho người làm xong ta lại không thể đi xuống giường!” Tử Li liều mạng lắc lắc thân mình thoát đi.”Ta muốn đi gặp một người!”

“Nếu là tên tiểu quan kêu Quý Bạch đó vậy miễn!”

Tử Li ngốc lảng, lập tức vẻ mặt sùng bái nói: “Thật là lợi hại! Làm sao người biết ta muốn thấy hân?”

“Hắc hắc, tiểu cửu cửu (bằng cửu chương -> mưu tính) của bảo bối nhi ta không biết thì còn có thể làm hảo tình nhân sao?”

“Ách, vậy tại sao không thể gặp?”

“Ta niệm phong điểm của bọn họ!”

“A?”

“Chỉ với động cơ mà bọn họ hướng tới, ta không hạ lệnh trăm thủ thị chúng đã là tiện nghi bọn họ!”

“Chính là người ta tò mò, muốn nhìn một chút cái người Lí Bạch gì đó thôi! Người gặp qua sao? Có phải hay không rất giống?”

“Bảo bối nhi, loại thời điểm này mà người còn suy nghĩ tới nam nhân khác, ta chính là sẽ tức giận nga! Ta mà giận thì tiểu thí thí của người sẽ thực thảm nga!” (= =)

“A! Như thế nào có thể như vậy. Ngô. không được, ta còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Ngô.”

“Vấn đề gì làm xong nói sau, làm qua rồi sẽ hảo hảo ủy lạo!”

“Chúng ta. ngô, chưa ăn cơm!”

“Làm xong lại ăn!”

“Chúng ta. ngô, chưa tắm rửa!”

“Làm xong lại tắm!”

.

“Chủ thượng, hết thấy đều ở trong kế hoạch!” Nam tử quỳ một gối xuống đất cúi đầu hồi bẩm, nhân ảnh phía sau bức rèm che ngồi đối diện cửa sổ tựa hồ đối với phong cảnh bên ngoài nhìn đến xuất thần!

“. Ta thấy rõ!” Thật lâu sau, người nọ mới thản nhiên nói.

“Kia, chủ thượng, bước tiếp theo nên làm như thế nào?”

“Bước tiếp theo? A, vậy rải một chút tin tức cho cung nhân trà nhân ẩm hậu (nói chuyện phiếm) đi!”

“Dạ!”

Ngẩng đầu nhìn trời, thu cao khí sắc!

104. Q.3 - Chương 40: Lan Phi

Tử Li đối với việc mình bị xếp vào hàng tội phạm đặc biệt bị tình nghi là một chuyện thấp thỏm bất an, nhưng hân vốn thiên tính vui vẻ rất nhanh lại khôi phục thành bộ dáng vô tâm vô phách, vẫn như cũ ăn được ngủ được, khi nhàn hạ liền đảo đảo tiểu dẫn (ném đá lướt nước), lúc nhàm chán thì ở ngay trong cung nhân tần, nghe lén bọn cung thị nói chuyện bát quái! Hơn nữa Tử Li còn ở trong ngự hoa viên phát hiện một chỗ rất hảo, đó là cái động trong tòa giả sơn giữa thạch đình, thạch bích chỉ chứa được một người quang hoạt (bóng loáng) bằng phẳng, thật như là bị người hàng năm chà xát ra, bán nằm ở bên trong, phơi thái dương ầm ập, ngửi hương hoa khi có khi không, người cũng bắt đầu buồn ngủ.

Lúc này Tử Li nằm ở trong động nghỉ ngơi, đang lúc mộng lung chợt nghe được một bên truyền đến tiếng vui đùa ầm ĩ hi hi ha ha.

“Duyên ca ca, mau tới bắt ta nha, bắt được ta sẽ đem thư trả lại cho người!”

“Sắc nhi đừng làm rộn, đó là công khóa thái phó lưu cho ca ca, lộng hủ sẽ phải ăn bản thước!”

“Không nha, không nha, Duyên ca ca cả ngày đến thư viện đã lâu không có chơi với ta ! Bắt được liền cho người, nếu không ta liền lập tức đem thư xé nát!”

“Sắc nhi mau đưa ta!”

“Hi hi, không!”

Tử Li nhú mày, hảo ồn ào! Buồn ngủ đều bị tiếng ồn của bọn họ thổi sạch! Áo nào trơn mắt, bò lên thấy được hai tiểu nhân nhi đang truy đuổi trong bụi hoa! Là hai tiểu thí hài lần trước? Thiết, thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Chính là tiểu quỷ vờ làm lão yêu thâm trầm kia đang vẽ mặt bắt đắc dĩ lại có chút vội vàng đuổi theo đệ đệ.

“Sắc nhi! Người như thế nào không hiểu chuyện như vậy? Mau đưa thư trả lại cho ca ca!” Bỗng nhiên một phen thanh âm nghiêm khắc lại giấu không được sự giận dữ quát khê. Tử Li theo tiếng nhìn lại, thấy một mỹ nhân mặc tố sắc la quần, trên tóc chỉ cài mấy thứ trang sức giản dị đang dẫn theo một cung nữ hướng bên này đi tới, nàng xác thực là một mỹ nữ không hơn không kém, vẻ đẹp kia bất đồng với sự ung dung hoa quý của các phi tử khác trong hậu cung, nghiêng lệ vũ mị, thật như là một đóa bạch lan hoa khiết bạch vô hạ (tinh khiết không tì vết), trường vu đoạn nhai, cao ngạo thanh lãnh (trông vẻ nhưng lạnh lùng) run rẩy theo gió, rồi lại tản ra yếu ớt cùng bất lực. Nữ nhân như vậy rất dễ dàng kích khởi ý muốn bảo hộ của nam nhân! Một khắc đối mặt đó, ngay cả Tử Li cũng không khỏi áy náy thoáng động!

Người cũng như tên, nàng chính là Lan phi!

“Mẫu, mẫu phi!” Hoành Sắc biển biển (chu chu=)] cái miệng nhỏ nhắn ủy ủy khuất khuất nói.

“Nhi thần kiến quá mẫu phi!” Hoành Duyên theo quy củ hành lễ với nàng.

“Duyên nhi đứng lên đi! Người như thế nào ở đây?” Lan phi có chút kích động nhìn nhi tử từ sau khi bốn tuổi tiến vào thái học viện, liền mỗi quá niên quá tiết (lễ mừng năm mới) mới có thể trở lại bên người tương tự (xum hợp).

“Thái phó cho nghỉ nửa ngày, nhi thần muốn đến tàng thư thất tìm vài cuốn sách, cho nên mới ra đến đây!”

“Mau tới đây ầu phi nhìn một cái!” Hoành Duyên theo lời tiến lên, Lan phi kéo tay nó đi đến đình ngồi xuống, hai mắt bỗng nhiên ửng đỏ vuốt mặt của nó nói: “Duyên nhi gầy, cơm trong thái học viện ăn ngon không?”

“Ân, rất ngon, mẫu phi không cần lo lắng!”

” Hôm nay đọc sách gì?”

” Đọc Quốc của Mặc Lão!”

” Đạo lý bên trong đều minh bạch chưa?”

“Có chút hiểu được, có chút không rõ, không rõ nên nhi thần phải đi thỉnh giáo thái phó!”

“Hảo, tốt lắm!” Lan phi vui mừng lôi kéo tay nó, do dự một chút hỏi, “Duyên nhi, phụ vương người có từng đi qua thái học viện?”

“Ân, đi qua ba lượt! Phụ hoàng hỏi về công khóa của chúng ta! Còn khen nhi thần!”

“Thật sự?” Lan phi hai mắt sáng ngời, nhưng lại rơi lệ.

Hoànch Duyên hốt hoảng, “Mẫu phi.”

“Làm sợ người sao? Mẫu phi không có việc gì, chính là rất cao hứng !” Lan phi vội lau đi nước mắt trên mặt, lại lôi kéo Hoànch Duyên nói rất nhiều.

Hoànch Sắc bị bỏ qua một bên tự nhiên không cam lòng chịu vắng vẻ, quyết miệng bò đến trong lồng ngực Lan phi làm nũng!

Ngực Tử Li có chút khó chịu nhìn một nhà bọn họ.

“Nương nương, bên kia đang tới hình như là hoàng hậu, nha, còn có Tình phi, Đức phi, nương nương, chúng ta có nên lảng tránh hay không?” Cung nữ ở một bên bỗng nhiên có chút thấp thỏm lo âu nói.

Lan phi ngẩng đầu, quả nhiên thấy hoàng hậu một thân hoa phục đang dưới một đám cung phi thị nữ vây quanh thông thả đi tới.

“Tránh không kịp!” Lan phi thần sắc thoáng cứng lại, cũng là bản nhiên mở miệng.

“Yêu, đây không phải là Lan muội muội sao? Nghe nói người bị bệnh, như thế nào hôm nay rảnh rồi đến ngự hoa viên như vậy? Thân mình tốt lắm sao?” Hoàng hậu đầu đội phượng quan, hiển lộ ung dung hoa quý như là vẻ mặt ngoài ý muốn nói.

“Lan phi kiến quá Hoàng hậu nương nương!” Lan phi hạ thấp người nói, “Cũng không phải bệnh nặng gì, hôm nay cảm thấy được tinh thần tốt hơn, cho nên đến nơi đây dạo một chút!”

Hoàng hậu được thị giả dìu tay đến thạch đặng bên cạnh ngồi xuống, thạch đặng chỉ có ba cái, hoàng hậu, Tình phi, Đức phi ngồi, những cung phi quý nhân khác cũng chia ngồi ở hai bên thạch lan (lan can đá), đứng trong đình chỉ có nô tài và Lan phi, Hoành Duyên, Hoành Sắc. Trận thế tả hữu vây quanh tựa như hiện trường thẩm vấn, Hoành Duyên tuy nhỏ nhưng vừa thấy đã biết đối phương không có hảo ý, Hoành Sắc sợ hãi tránh ở phía sau Lan phi, dắt vạt áo của nàng xem xét Hoàng hậu cười đến không rõ ý ở phía trước!

“Không phải bệnh nặng cũng không thể xem thường, muội muội chính là người phải nuôi thân mình hầu hạ bề hạ!”

“Ai nha, tỷ tỷ chẳng lẽ chưa nghe nói sao? Bệ hạ đã vài tháng cũng chưa đi qua Lan Hình cung ! Muội muội thân mình không khỏe, nói vậy cũng là bởi vì hồi lâu chưa được chịu ơn mưa móc!” Tình phi ở một bên bỗng nhiên tự tiểu phi tiểu mở miệng. Lời này thật đúng là ác độc, chẳng những chế nhạo Lan phi thất sủng mà còn thóa mạ nàng như là hồ ly tinh hấp thụ tinh khí của thân thể nam nhân mà sống.

Lan phi không chịu đựng nổi lời nhục mạ cay nghiệt, mặt thoáng chốc trắng bệch. Thân thể như một đoá bạch lan trên cao nhai, sắp bị cơn gió cắn nuốt thổi gãy. Tử Li lại khó chịu đến mức tim co thắt.

Hoàng hậu cười khê cũng không trả lời, các cung nữ liền dâng lên trà quả.

“Hoành Duyên như thế nào ở đây? Chẳng lẽ không tới thái học viện sao?” Hoàng hậu động động nắp chén khê hộp một ngụm trà, bỗng nhiên nhìn Hoành Duyên cau mày nói.

“Hôm nay thái phó cho nghỉ nửa ngày. . . .” Hoành Duyên tiến lên kính cẩn trả lời.

Hoàng hậu khê đặt ly trà, ngắt lời nói: ” Quy củ thái học viện điều thứ ba, Hoành Duyên nói nghe một chút!”

Hoành Duyên cắn chặt răng nói: “Hoàng tử trong lúc học ở trường, nếu không có quá niên tiết nhật (lễ mừng năm mới và ngày hội), cho dù thái phó cho nghỉ cũng không được tự tiện ra ngoài!”

“Một khi đã như vậy, người biết rõ còn cố ý phạm là sao?”

“Nhi thần biết sai!”

“Trong cung có quy củ trong cung, phạm vào quy củ, nếu là một câu ‘ biết sai ’ liền có thể được khoan thứ, vậy trong cung không phải rối loạn sao? Người không thể bởi vì mẫu phi người thân thể khiếm an không có tinh thần quản giáo liền tùy hứng làm bậy, bất hảo lười học, hưởng hồ thân là hoàng tử, người càng hèn là làm gương tốt cho nô tài phía dưới soi mẫu. Người hôm nay phạm sai lầm, bốn cung nếu không trừng phạt nhất định không biết hối cải! Người tới, đem Lục hoàng tử đuổi về thái học viện giao cho chương viện xử trách phạt, lấy cảnh răn đe!”

“Dạ!” Thái giám ở một bên tiến lên đem Hoành Duyên mang đi.

“Muội muội sẽ không trách tỷ tỷ xen vào việc của người khác đi? Tỷ tỷ cũng là thấy muội muội tâm lực lao quá độ mới xuất ngôn quản giáo.”

“Lan phi như thế nào trách tỷ tỷ chứ?” Lan phi rất nhanh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hoàng Sắc miễn cưỡng cười nói.

“Vậy là tốt rồi! A, Sắc nhi đã mấy tuổi rồi ? Cũng sắp đến thái học viện đi?”

“Ba tuổi , còn có một năm sẽ vào thái học viện!”

“Bộ dạng thật giống mẫu phi người, đều là nhân vật như hoa. Lại đây cho bốn cung nhìn một cái!”

Hoàng Sắc nhìn hoàng hậu hướng chính mình vươn tay tới, bỗng nhiên một phen đẩy ra oa oa khóc lớn: “Ô oa —— Mẫu Dạ Xoa, ta không cần đi, mẫu phi cứu ta!” (=|||||)

Nhóc vừa hô to như vậy, Lan phi và hoàng hậu đồng thời thay đổi sắc mặt, chẳng qua Lan phi là bị dọa, mà hoàng hậu là tức giận!

“Phốc!” Tử Li che miệng phun cười, hình dung thật đúng là chuẩn xác!

Hoàng hậu vốn là tức giận đến xanh mặt, bỗng nhiên lại nghe thấy có người cười nhạo lại tức giận đến ruột gan nóng bừng tóc nổi bão: “Hảo ột Lan phi người, ta vẫn xem người như tỷ muội mà đối đãi, không thể tưởng được người lòng dạ hiểm độc như thế, cư nhiên xúi giục nhi tử chửi rửa bốn cung, người phải bị tội gì?”

“Hoàng hậu bớt giận!” Lan phi tái nhợt nghiêm sắc mặt quỳ xuống đất.

Tử Li vừa thấy tình cảnh không đúng lập tức bỏ chạy, trước tiên phải làm rõ ràng, Tô Tử Li hẳn không phải cái loại người thấy chết mà không cứu, bỏ chạy là chạy hướng đến chỗ nào chứ, là chạy hướng ngự thư phòng của Hoàng Húc, hậu cung phân tranh hẳn đương nhiên không hảo ra mặt, trừ bỏ Hoàng Húc hẳn không thể nghĩ ra được người thứ hai càng thích hợp được chọn hơn.

“Điện hạ kim an, ” Lãm Đức nhìn thấy Tử Li vội vàng chạy tới bước lên phía trước hạ thấp người tươi cười nói: “Bệ hạ đang nghị sự, điện hạ.”

Tử Li gấp đến độ xoay quanh, “Hắn khi nào thì có thể rảnh a? Cấp tốc nha!”

“Này.. khó nói, điện hạ nếu có việc gấp cứ nói cho nô tài, nô tài có thể thay ngài chuyển đạt!”

“Chuyển đạt cũng vô dụng, trừ phi hắn có rảnh, ta muốn người của hắn theo ta đi nha! Không được, chờ không được !”

“Ai, điện hạ ngài bây giờ còn không thể đi vào!” Lãm Đức vội ngăn đón Tử Li.

“Buông tay, người này thật béo!”

Đang nháo chột nghe bên trong truyền đến thanh âm không vui của Hoàng Húc: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồi, hồi bệ hạ, là Bắc Linh điện hạ.”

“Để cho y tiến vào!”

Tử Li phanh một tiếng mở ra cửa ngự thư phòng, phát hiện trong phòng đang đứng vài tên quan viên, trong đó còn có cha của Mặc Sĩ Đông Hải. Mặc Sĩ Bằng Uy gấp lại cừu nhân hết sức đỏ mắt trừng mắt nhìn Tử Li, làm Tử Li sợ tới mức rút lui cổ chạy tới bên người Hoàng Húc.

“Hôm nay đến đây thôi, các khanh gia cáo lui đi!” Đuổi xong đại thần, Hoàng Húc quay đầu lại nhìn Tử Li chạy đến đây mồ hôi, hai má phỉm hồng nói, “Bảo bối nhi, có chuyện gì vội vã như vậy?”

Tử Li hít thở mấy hơi, nắm lên tay Hoàng Húc nói: “Mau cùng ta đi cứu người, đại lão bà của người đang khi dễ tiểu lão bà của người, nếu không đi nàng sẽ không còn mạng!”

Hoàng Húc nhú mày, lau mồ hôi trên trán Tử Li nói: “Cái gì đại lão bà tiểu lão bà, bảo bối nhi lại ghen sao?”

“Ghen cái đầu người, Hoàng Húc người nghe không hiểu tiếng người nga! Ai ghen! Trước đem người cứu rồi nói sau.”

105. Q.3 - Chương 41: Dục Tình

Vội vàng đuổi tới hiện trường, Lan phi đã bị đánh đến bất tỉnh nhân sự, Hoành Sắc một bên nắm đá thái giám ngăn đón mình một bên lớn tiếng khóc nháo, hoàng hậu cùng những cung phi khác chỉ thờ ơ ngồi ngay ngắn một bên thưởng thức trà xem cuộc vui.

Đến khi âm thanh xướng giá của Lãm Đức vang lên, mặt của đám nữ nhân mới thoáng chốc trắng bệch.

“Nô tì khấu kiến bệ hạ!” Người xung quanh lập tức đứng dậy nghênh giá.

Hoàng hậu tư thế sợ hãi, Lan phi này tuy rằng thất sủng, nhưng khó bảo bệ hạ sẽ không bỗng nhiên hồi tâm chuyển ý, chính mình tùy tiện hành hình có thể làm tức giận long nhan quay ngược lại trách tội hay không? Nhưng nghĩ lại, mình thân là hoàng hậu nắm quyền chưởng quản hậu cung, phạt một phi tử dĩ hạ phạm thượng cũng không tính là vượt quyền!

“Hoàng hậu, người có nên cho trăm một lời giải thích hay không?” Hoành Húc luôn luôn rất ít để ý tới hậu cung phân tranh, đám nữ nhân này không phải vì ích lợi gia tộc thì chính là vì vinh hoa phú quý của bản thân, những lời khen tặng dẹt hoa trên gấm vô vị, sống bỏ đá xuống giếng cơ hồ mỗi ngày đều trình diễn, nếu bối cảnh có tài năng bỏ đờ tự nhiên có thể sống sót, vô hậu thuẫn vô thủ đoạn cô phương tự thượng (đơn độc tự tranh giành) tự nhiên sẽ rước lấy tai họa bất ngờ. Lan phi thuộc loại người khi được sủng ái thì không biết hoặc giả là khinh thường những chuyện mượn sức quan hệ, khi thất sủng thì cứ cho là mình không gây chuyện với người thì sẽ không bị người sinh sự.

“Bệ hạ, Lan phi rập tâm hại người, xúi giục hoàng tử chửi rửa Bồn cung, dĩ hạ phạm thượng, Bồn cung y theo luật phạt trọng năm mươi!” Hoàng hậu tự cho là hữu lý hồi đáp.

“Mẫu phi, ô ô —— phụ hoàng ——” Hoành Sắc ôm cánh tay Lan thi khóc đến thanh âm khàn khàn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt nhìn Hoành Húc, bộ dáng khát vọng được an ủi rồi lại không dám nói cầu xin rất đáng thương!

Hoành Húc phát tay, Lãm Đức hiểu ý tiến lên ôm lấy bé đã khóc đến sắp đứt hơi, lại cho cung thị đi đến nâng Lan phi quay về Lan Hình cung thỉnh ngự y chẩn trị.

Tử Li cạo đến bên cạnh Lãm Đức, nhìn cái mũi đỏ bừng của Hoành Sắc khóc đến co a co, bỗng nhiên nổi lên phụ tính (thiên tính làm cha ==), cư nhiên ôm qua tiểu thí hài nhẹ giọng dỗ dành.

Hoành Sắc túm vạt áo Tử Li nức nở nói: “Mẫu Dạ Xoa, người xấu. Đánh. Đánh mẫu phi!”

“Bệ hạ ngài nghe xem!” Hoàng hậu chỉ vào Hoành Sắc trưng ra vẻ mặt ‘chứng cứ vô cùng xác thực’ nói.

“Thật sự là dục gia chi tội hà hoạn vô từ (Đã muốn vu oan thì chẳng lo gì không tìm ra chứng cứ tội trạng)! ”

Tử Li nhìn sắc mặt tái xanh của hoàng hậu, thay Hoành Sắc lau đi nước mắt nói, “Chỉ dựa vào mấy câu của tiểu hài tử liền nhận định Lan phi dĩ hạ phạm thượng, sức liên tưởng của người thật đúng là kinh người a!”

Hoàng hậu hận không thể đem tên chất tử ỷ vào bệ hạ sủng ái liền vô pháp vô thiên này thiên đao vạn quả, hiện tại tạm thời không động được người, về sau sẽ cho người chịu đủ! Hoàng hậu tuy là khí cực, nhưng Hoành Húc ở bên lạnh lùng nhìn khiến nàng cũng không dám trợn mắt nhìn, chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ, nói tiếp: “Không phải nô tì tồn tâm vu oan, thật sự là bởi vì Lan phi rất không coi ai ra gì, nếu không phải nàng cố ý xúi giục, Sắc nhi lại như thế nào nói ra lời như vậy?”

“Một khi đã như vậy, tội người đã định rồi, hình người cũng phạt, còn dẫn một đám người tự ở trong này làm gì? Có phải còn muốn thêm vào một cái tội Hoành Sắc mục vô tôn trưởng (trong mắt không có bề trên), dĩ hạ phạm thượng sau đó theo luật phạt năm mươi trọng hay không a?” Hoành Húc không mặn không nhạt mở miệng nói, ánh mắt lại lạnh đến như băng. Hắn đối với một đồng nữ nhân tranh đấu gay gắt này thật sự là hoàn toàn chán ghét!

“Nô tì cũng không có ý này, thỉnh bệ hạ minh giám!” Hoàng hậu kinh hãi, lập tức ủy khuất nói.

Hoành Húc phát tay áo cũng lười liếc mắt một cái, dẫn mọi người dẹp đường hồi cung!

Tử Li rất là buồn bực nhìn Hoành Húc ở phía trước, nguyên bản còn tưởng rằng hẳn ít nhất sẽ gọi người đem hoàng hậu phạt trượng năm mươi đại bản thay Lan phi báo thù, ai biết chỉ là tùy tiện nói mấy câu không đến nơi đến chốn liền vỗ vỗ mông chạy lấy người!

Khí thế mãnh liệt tiến đến, lặng yên không một tiếng động rời đi, thật không phải là tác phong của y a!

“Bảo bối nhi đang giận ta sao?” Xách lên Hoành Sắc đã khóc mặt mỗi ghé vào trên vai Tử Li ngủ say đưa cho Lãm Đức, sau đó vẫy lui mọi người, Hoành Húc ôm người này giờ không nói được một lời cọ cọ mặt của y hỏi.

“Không phải tức giận, chỉ là không rõ, biết rất rõ ràng là hoàng hậu vu cáo hãm hại, người vì cái gì không thay Lan phi trút giận? Chẳng lẽ là bởi vì không thích nàng liền bỏ mặc tùy ý nàng bị người oan uổng khi dễ?”

“Có chút ý này, thứ không thích tự nhiên không muốn hao tâm tốn sức đi giữ gìn!” Hoành Húc nói thẳng.

Tử Li quay về trừng hắc, “Người thật đúng là lãnh huyết!”

“Quá khen!”

“Động vật máu lạnh không được chạm ta!”

“Không cần! Ta muốn hôn một cái!”

“Tử nhân Hoành Húc, ta đã nói với người đứng đắn! Đại lão bà kia của người rất phúc hắc (xảo quyết), ta khẳng định có một nửa tiểu lão bà của người đều là bị nàng giết chết!”

“Hậu cung vốn chính là một nơi ăn tươi nuốt sống, nữ nhân nếu muốn sống tốt nhất không nên vào, nếu vào được phải làm tốt chuẩn bị tùy thời sẽ có thể chết oan chết uổng! Bảo bối nhi, đây là quy tắc sinh tồn, ta cử chính (sửa sai) không được, cũng không muốn đi cử chính!” Hoành Húc thản nhiên mở miệng.

“Vạn nhất có một ngày ta cũng giống Lan phi bị vu cáo hãm hại, người sẽ làm như thế nào? Cũng là giống hôm nay qua loa vài câu như vậy sao?” Tử Li nhìn Hoành Húc từ từ hỏi.

Hoành Húc vì lảng, tiếp theo sủng nịch cười nói: “Thật sự là chịu không nổi cái đầu nhỏ này của người cả ngày nghĩ cái gì. Không có một ngày như vậy, bảo bối nhi tin tưởng ta!”

“Người đang lảng tránh vấn đề của ta!”

“Được rồi, được rồi, nếu thực sự có một ngày như vậy, ta nhất định sẽ không để cho bảo bối của ta bị nửa điểm thương tổn! Còn có thể đem cái tên người gây họa kia trói lại ra sức đánh một trăm roi! Như vậy vừa lòng chưa?”

“Này còn kém không nhiều lắm!”

“Cao hứng ?”

“Bình thường cao hứng!”

“Vậy cũng cho ta hôn một chút!”

“. Uy, người nói chính là hôn, hiện tại móng vuốt đang sờ ở đâu! Hoành Húc, ngô, người xấu.”

.....

Lan phi bị đánh mới hai mươi trượng đã ở trên giường nằm hơn nửa tháng mới xuống được giường, có thể tưởng tượng được lúc ấy nếu không có Tử Li đưa cứu binh Hoành Húc đến, Lan phi chỉ sợ đã là hương tiêu ngọc vãn (xuống mồ) !

Hoành Sắc từ sau ngày ấy bỗng nhiên đối với Tử Li trở nên dị thường thân cận, cả ngày chạy tới Hạ Hà cung, có khi thậm chí ở luôn nơi này không muốn trở về, nhìn thẳng bé dĩnh như hồ làm cho Hoành Húc rất là bất mãn. Hơn nữa tiểu quý này trước kia cứ đối diện với hắc là lại sợ, hiện tại đối diện với gương mặt hàn băng của hắc cư nhiên có thể nhìn như không thấy, quả thực không đem phụ hoàng hắc vào mắt! (chai rồi =]]]])

Tựa như hiện tại, mặc kệ Hoành Húc hí mắt đe dọa như thế nào, Hoành Sắc cũng chỉ là bình chân như vại oa ở trong lòng ngực Tử Li, một tay cầm lấy đề tử ột tay cầm lấy hạnh nhân tồ, miệng nhai hạt đề Tử Li bóc vỏ, đôi mắt trừng to viên nhân đồng trượt tới trượt lui nhìn Hoành Húc thừa dịp Tử Li không chú ý liền liều mạng phóng ra nhân đao ở đối diện.

“Há miệng, a ——” Tử Li bóc tiếp một hạt đề hương hương ngọt ngào đưa đến trong cái miệng nhỏ mở lớn của Hoành Sắc, “Tốt lắm, một hạt cuối cùng . Sắp ăn cơm không thể ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy.”

“Ân!” Hoành Sắc ngoan ngoãn gật đầu.

“Thật đáng yêu!” Tử Li niết niết gương mặt thịt hồ hồ của bé nói.

“Bảo bối nhi, thứ này đã ở nơi này của chúng ta hai ngày, có phải hay không.” Hoành Húc vừa nghe Tử Li còn muốn lưu lại Hoành Sắc ăn cơm không khỏi nhắc nhở nói.

“Cũng đúng nga, Sắc nhi hai ngày không trở về, mẫu phi người sẽ nhớ, không bằng hiện tại để Minh Nguyệt tỷ tỷ đưa người quay về Lan Hình cung được không?”

“Không cần nha! Hương Mai tỷ tỷ nói mẫu phi thân thể khiếm an, luôn bắt ta ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng! Ta không gặp được mẫu phi, cũng không ai chơi với ta, ta muốn ở nơi này của đại ca ca!” Hoành Sắc thấy Tử Li muốn nó đi, lập tức bỏ xuống điểm tâm trong tay, túm ống tay áo của y đáng thương hề hề nói.

Hoành Húc cười lạnh, hảo a, tiểu quý, cứ nhiên hiểu được tìm kiếm đồng tình! Trong lòng biết, chiêu này với Tử Li luôn luôn lần nào cũng hữu dụng!

Quả nhiên nghe thấy Tử Li mềm lòng sờ sờ đầu của bé nói: “Được rồi, vậy lại ở chỗ này vài ngày! Chờ ngày nào đó mẫu phi người hết bệnh rồi ta mới đưa người trở về đi!”

“Chỉ biết đại ca ca tốt nhất !”

Hoành Húc trán bạo gân xanh, tử tiểu quý bàn tay xảo quyết của người đang bắt ở đầu a, còn có mặt của người, còn cọ vào cổ bảo bối nhi nhà ta, cẩn thận ta phế đi người! (nhục nhả quá=|||||)

“Tốt lắm Sắc nhi, nên đi tắm rửa!” Nói xong, Tử Li ôm lấy Hoành Sắc hướng đến dục trì.

“Từ từ bảo bối nhi!” Hoành Húc đè nặng cảm tức trong lòng cười đến vẻ mặt thoải mái nói, “Giao cho Minh Nguyệt giúp nó tắm đi! Ta muốn cùng người trò chuyện một chút! Bảo bối nhi, người đã lâu không có liếc mắt nhìn qua ta !” Vác vẻ mặt bị vắng vẻ nhìn Tử Li. Tìm kiếm đồng tình? Hắn cũng biết!

Vừa định đáp hảo, Hoành Sắc đã không cho nguyện ý , bé ôm lấy cổ Tử Li, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, lã chã chực khóc nói: “Người ta muốn cùng đại ca ca tắm!”

“Hảo hảo hảo, ta với người cùng nhau tắm!” Tiếp theo quay đầu lại nói, “Có việc đợi lát nữa nói sau đi!”

Hoành Húc tức giận đến mắt co rút, từ phía sau cũng tuyệt không chịu thiết nhắc chân đuổi kịp.

Trong dục trì rộng thừng thành, Tử Li đang giúp Hoành Sắc chà tảo đậu (đậu để tắm), Hoành Húc vén màn tiến vào, hai mắt tỏa sáng nhìn tấm lưng trần phiếm ánh sáng như trần châu của Tử Li, nhanh chóng cởi sạch xiêm y vương bận trên người, Hoành Húc cũng đi xuống bể, sau đó cọ đến phía sau Tử Li, trước tiên ở trên thắt lưng mềm mại không rời tay ăn đậu hủ một phen.

Tử Li lắc lắc vai tránh né ma trảo của hắn, quay đầu lại đè nặng thanh âm nói: “Con của người ở trước mặt quy củ chút đi!”

Hoành Húc tà khí cười, đem y nhét vào giữa hai chân mình, khê cắn bờ vai ngọc nhuận, cắn đến bên tai y nhẹ nói a: “Nó đang ngoạn tiểu mộc thuyền, nào có tâm tư xem chúng ta!” Nói xong, cố ý nắm lấy hạ thân chà sát ở mông Tử Li.

Tử Li then đỏ cả mặt, sắc lang này, cũng không nhìn xem địa điểm liền động dục!

“Người cũng đừng xằng bậy!” Tử Li thoáng động thân đứng dậy, lại bị Hoành Húc chặn ngang một cái ngã ngồi quay về trên đùi hắn, mà vật cứng kia vừa lúc để ở giữa khe của y.

Hoành Húc ghé vào lỗ tai y đắc chí cười khê, “Ta muốn ngươi, bảo bối nhi!” Nói xong bàn tay liền dùng sức, chậm rãi đem Tử Li ấn xuống.

Có nước làm dịu, mặc dù có chút trướng đau nhưng cũng thoải mái. Rốt cục hoàn toàn tiến vào, Hoành Húc bắt đầu kích thích ở biên độ nhỏ, Tử Li chết sống bịt miệng mình không dám lên tiếng. Hoành Húc còn đang hưng trí bừng bừng ngoạn tiểu mộc thuyền mà Tử Li đưa cho nó, hoàn toàn không biết chuyện phía sau.

Loại giao hợp như yêu đương vụng trộm này, làm cho hai người cảm thấy vừa khấn trương lại vừa kích thích. Hoành Húc muốn ngừng mà không được còn muốn Tử Li lại đến một lần, nhưng bị Tử Li ột cái khuỷu tay đánh trở về.

Nguyên nhân là một câu của Hoành Húc: “Đại ca ca, hôm nay như thế nào muốn tắm như vậy a, nước hảo lạnh a!”

106. Q.3 - Chương 42: Luyện Tiễn

Nửa tháng sau là thu liệp (mùa săn bắn) mỗi năm một lần, mọi người ở trong cung lẫn bên ngoài tất bật với công việc chuẩn bị cho hoạt động sắp xảy ra. Hoành Húc cũng là hai ba ngày không thấy bóng người, mà ngay cả Hoành Húc cũng đang luyện tập kỳ mã (uy~e nó mới 3t). Mỗi người đều vội vã bận rộn, người nhân nhất tựa hồ chỉ có Tử Li ! Dưới cơn buồn chán sắp chết, ở trước mặt Hoành Húc mà neho lẫn cứng rần, cường bức dụ dỗ hồi lâu, rốt cục được như nguyện đem Tôn Công Tôn Thủ tiến cung làm thiếp thân thị vệ bảo hộ kiêm người giải buồn ỉnh.

Tôn Công Tôn Thủ sa vào nghiên cứu chế tạo độc môn ám khí, đây là kinh nghiệm sau khi bọn họ đi trên đường từ Xích Tương đến Sở Kinh gặp vô số lần thương phỉ tập kích đến nỗi cùng tiêu sư phân tán thậm chí ngay cả phong thư trọng yếu kia cũng mất đi, lại bởi vì tay không có vật phòng thân mà ăn không ít đau khổ mới càng thêm sa vào điên cuồng.

“Lão Đại, ngươi có biết đây là thứ gì không?” Tôn Thủ ở trước mặt Tử Li giơ một thanh chủy thủ khoa tay múa chân hỏi.

Tử Li cắn quả đào vừa lớn vừa hồng trong tay một cái, “Một thanh chủy thủ đầy đường đều có, có cái gì ngạc nhiên?”

“Chủy thủ này không phải là chủy thủ bình thường! Ca, đến biểu thị một chút!”

“Hảo!” Tôn Công ứng một tiếng tiếp theo nhảy ra, vẻ mặt hung ác nhìn hấn nói, “Hôm nay ta phải thay toàn bộ nhân sĩ võ lâm bị thụ hại diệt trừ ác đồ ngươi!”

“Đại hiệp, tại hạ biết ngươi luôn luôn trạch tâm nhân hậu, ta tự biết nghiệp chướng nặng nề không mặt mũi nào nhìn hậu thế, hôm nay không cần ngươi tự mình động thủ, tại hạ sẽ tự kết thúc, chính là khẩn cầu đại hiệp ngươi có thể lưu cho ta toàn thây!”

“Hảo, ta đáp ứng ngươi. Ngươi kết thúc đi!”

Tôn Thủ vẻ mặt quyết tuyệt rút ra chủy thủ, hô to: “Ta phải đi đây!” Hung hăng đâm vào bụng hấn, thẳng đến không còn chuôi đao, huyết hoa vẩy ra! Tiếp theo ầm ầm ngã xuống đất!

“Tảo tri kim nhật hà tất đương sơ(sớm biết có hôm nay hà tất lúc trước còn làm!)” Tôn Công thần tình cảm khái lắc đầu, tiếp theo nhảy dựng ly khai.

Tôn Thủ đang nằm bẹp lập tức đứng lên cười tủm tỉm rút ra chủy thủ nói: “Công cụ dùng để nguy trang!”

“Chủy thủ sẽ co duỗi?”

“Lão Đại quả nhiên lợi hại! Chỉ cần ấn vào nơi này là chủy thủ có thể tự do co duỗi, chuôi đao có giấu túi huyết, lưỡi đao vừa chạm liền ào ào chảy ra, hiệu quả càng thêm chân thật!”

Tử Li vuốt cằm, “Àn, vấn đề là lần trước đi dạo phố, ta đã mua một thanh!”

Hai huynh đệ lập tức suy sụp hạ mặt.

“Bất quá các người có thể nghĩ được vậy đã là rất tốt.” Tử Li vội vàng an ủi.

“Bệ hạ giá lâm ——” Thanh âm công công tướng giá bỗng nhiên vang lên.

Ba người quay đầu lại, thấy Hoàn Húc một thân mình hoàng đi tới.

Tồn Công Tồn Thủ quỳ xuống đất kiến giá, Tử Li phóng qua cho Hoàn Húc một cái ôm thật bự.

Hoàn Húc trước hung hăng hôn lên cái miệng của y một cái mới sủng nịch hỏi: “Bảo bối nhi có nhớ ta hay không?”

Tử Li hừ hừ cái mũi nói: “Không có, ta bẽ bộn nhiều việc. Buổi sáng dẫn Khúc Tử đi dạo, giữa trưa đến chỗ Thánh được thủ uống trà, xế chiều đi ngự hoa viên hái đào, hiện tại vừa phải kiểm nghiệm thành quả mà tiểu Công tiểu Thủ nghiên cứu chế tạo. Ai, không có thời gian miên man suy nghĩ a!”

Hiểu được y đang nói ngược với lòng, Hoàn Húc ra vẻ tiếc hận nói: “Vì muốn dành ra thời gian dạy tên tiểu vô lương tâm nào đó bắn tên, ta khổ sở hai ngày đem phần việc ngày mai giải quyết xong, hiện tại đã có người không hứng thú, xem ra liền miễn đi!”

Tử Li nghe vậy hai mắt trợn ngược, trong thanh âm người bên cạnh cho dù nhìn quen hành vi không lớn không nhỏ của y, nhưng vẫn là nhịn không được hút không khí kéo lấy gương mặt Hoàn Húc uy hiếp nói: “Người dám!”

Hoàn Húc không nói gì cười khế.

Ngày hôm sau, xạ kích tràng (sân bắn) ngoài ý muốn tăng thêm vài người, vì muốn ở trong hoạt động săn bắn thi thố tài năng, xem ra mỗi người đều là ngăm khổ công gia tăng luyện tập.

“Tham kiến bệ hạ!” Mọi người quỳ xuống đất cùng hô lên.

“Miễn lễ!” Hoàn Húc tâm tình rất tốt, khí thế bức người hiển hách trong ngày thường lúc này cũng thu liễm không ít. Đảo qua hiện trường, phát hiện vài nhi tử của hắn đã ở đây, nhưng vì tránh cho Tử Li miên man suy nghĩ liền trực tiếp bỏ qua ánh mắt tha thiết chờ đợi của bọn họ, dẫn Tử Li hướng đến xạ kích tràng chuyên dụng của hắn.

Tử Li hiện tại mới biết được nguyên lai bắn tên thoát nhìn đơn giản, nhưng đến khi bắt đầu học lại có một đồng lớn kỹ xảo cần phải chú ý.

Đầu tiên là phải xác nhận người quen dùng ánh mắt nào nhìn đồ vật, nếu là mắt phải thì dùng cung tay phải, nếu là mắt trái liền dùng cung tay trái.

Tiếp theo là tư thế đứng, người có thể lựa chọn tư thế đứng song song, tư thế đứng mở còn có tư thế khoá đứng, bởi vì là người mới học, Tử Li cũng không thích hợp dùng hai loại trước, Hoàn Húc cho y lựa chọn tư thế khoá đứng chân phải và góc chân trái hướng về phía sau tương đối thoải mái tự nhiên.

Sau đó là gương cung.

Hoàn Húc từ phía sau đem cả người Tử Li ôm trong ngực, hai tay bao ở tay y, ghé vào lỗ tai y nói: “Nâng cung, duy trì thân thể cân đối, sau đó chậm rãi thả lỏng, khuỷu tay phải mở rộng, cố định vị trí bả vai, cánh tay trái hướng về bia ngắm, chú ý sau mỗi lần ngắm bia đều phải chú ý duy trì đồng dạng độ cao, cánh tay phải dùng cả khuỷu tay kéo. Bảo bối nhi nên hồi thần rồi, nhìn người kia, ngay cả bên tai đều đỏ bừng, đang suy nghĩ thứ tà sắc gì?” Hoàn Húc nhịn không được nhấp mân (khẽ cắn) vành tai mướt mà của y, thấp giọng trêu đùa.

Tử Li mặt càng hồng, “Ai, ai sắc? Người này sắc lang, trước mắt bao người cứ nhiên đùa giỡn ta!”

“Ta đùa giỡn, đó cũng là bởi vì có người đang dụ dỗ a!” Hoàn Húc ha hả cười, nghe vào trong tai Tử Li tà ác vô cùng.

Tiếp tục chính là cố định.

Vị trí cố định khi tay gương cung đặt ở phía dưới cằm hoặc là bên khóe môi, yêu cầu này thập phần nghiêm khắc, mỗi lần bắn ra sẽ không thể sản sinh vị trí thay đổi nào, đây đối với người mới học mà nói cũng không dễ dàng.

Cuối cùng chính là nhắm.

Hoành Húc ở bên tai Tử Li giải thích một chuỗi dài, nhưng cuối cùng mấy thứ Tử Li nhớ kỹ nhất chính là ngắm, bế khí, nhìn mũi tên, cố định cung, nhắm ngay mục tiêu, ổn định tiễn khí, bắn tên.

Tên thốc một tiếng bay vút, cho đến khi tên bay lệch khỏi bia ngắm cách người bắn bốn thước có hơn. Tử Li lập tức cúi đầu quay về chỗ ngồi một đồng.

Hoành Húc bóc vỏ một trái quýt, đưa lên một mũi quýt thơm ngon nhiều nước.”Không sao bảo bối nhi, luyện tập thêm vài lần sẽ tốt!”

Tử Li gơ chân, chỉ vào cặp bia dựng đứng, nơi nơi loạn sấp vũ tiễn nhe răng trợn mắt, “Ta bắn rớt hơn một trăm mũi tên, kéo hơn một trăm đường cung, tay đều sắp bị chặt đứt, cư nhiên ngay cả biên bia cũng không chạm đến. Tư thế đứng của ta sai rồi sao? Giương cung sai rồi sao?”

“Cũng chưa sai! Chính là bảo bối nhi, vị trí cố định không chính xác, độ nhắm của ngươi còn quá cao!” Sợ y quá mức tích cực, Hoành Húc đề nghị nói”Hôm nay tới đây thôi, ngày mai luyện nữa được không?”

Tử Li quay đầu, cũng không biết là giận hấn hay là giận chính mình, hoắc mắt đứng dậy, lại lờ lững chiến chiến (run run) kéo cung không đầu không đuôi bắn loạn xạ.

“Tốt lắm tốt lắm!” Hoành Húc thấy y tức giận, tiến lên đoạt qua cung tiễn của y khuyên can, “Dù sao cũng mới học, bắn không chính xác cũng không kỳ quái! Hôm nay đã luyện tập rất nhiều, còn tiếp tục nháo như vậy chỉ sợ sẽ kéo căng luôn cơ thịt!”

Tử Li vẻ mặt thất vọng quay đầu nhìn Hoành Húc nói: “Ta không phải thực vô dụng đi? Cái gì cũng không biết cái gì cũng làm không tốt!”

Hoành Húc đau lòng, nâng lên bàn tay đã tràn đầy bọt nước của y, “Bảo bối nhi đã thực cố gắng !”

Tử Li lại cúi đầu.

Hoành Húc ôm y nói: “Tập một mình này giờ nhất định đói bụng lắm! Chúng ta trở về đi!”

Đêm đó, Tử Li toàn thân cơ thể đau nhức, đặc biệt là bộ vị cánh tay cùng vai, mà ngay cả tắm nước nóng cũng không thể hoãn đi nửa phần, nhức mỗi như nhũn ra làm cho y phát điên!

Hoành Húc càng nhìn càng đau lòng, thay y xoa bóp tứ chi lại hiệu quả quá nhỏ, cuối cùng vẫn là để cho Thánh dược thủ lại đây, cầm được tẩu (rượu thuốc) xoa nắn tốt hơn nhiều.

107. Q.3 - Chương 43: Thu Liệp

Tuy là la hét xương sống thất lưng đau nhức, nhưng nuốt không trôi khẩu khí sau khi trải qua chuyện ngày hôm trước, tạm hoãn một ngày lại chạy đến sân bắn luyện tập, nghị lực kinh người quần mãi cho tới trưa, rốt cục đến khi y bắn trúng một tiễn, hơn nữa còn là ở giữa hồng tâm, y mừng rỡ thiếu chút nữa đi học sới nghiền cổ tru. Có kinh nghiệm lần này thành công, lại trải qua những ngày mất ăn mất ngủ gia tăng luyện tập, cuối cùng rốt cục làm cho hấn luyện tới hàng ngũ trăm phát trúng năm mươi.

Cũng chính là ở thời điểm Tử Li đã đạt tới độ cao bán dừng thủy (nửa thùng nước) muốn tốt hơn nữa cho dù không ngừng cố gắng như thế nào cũng khó có đột phá thì ngày ra khỏi thành sân bắn đã đến !

Hoành Húc thay một thân nhuyễn giáp, bộ dáng uy phong lẫm lẫm đưa khí thế khiếp người trong ngày thường của hấn phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn. Tử Li cũng thay kỳ mã trang, khó có được một thân nhẹ nhàng, lúc Hoành Húc mệnh Lãm Đức lấy đến một bộ nhuyễn giáp cũng muốn y mặc vào, Tử Li lại cực kỳ không vui, tuy nói Hoành Húc ăn mặc đẹp, nhưng mặc ở trên người mình liền tổn thất lớn, tựa như dùng bè tre bó chặt xương cốt, vừa nặng lại vừa tiếp cận ngực đã khó chịu đến hoảng.

Hoành Húc luôn luôn nhân nhượng y lúc này lại phá lệ kiên trì, sau khi trải qua khuyển hồng (dự đồ) không có hiệu quả thì không khởi động khí.

Tử Li bĩu môi, vẫn đang ai oán giãy giụa, “Nhưng nó khó coi!”

“Khó coi cũng phải mặc!” Hoành Húc không hề có nửa điểm dấu hiệu buông lỏng.

“Ta không muốn mặc, mặc không có thuận tiện! Săn thú cũng không phải đánh giặc!” Tử Li cũng là sau khi trải qua cự tuyệt không có hiệu quả không khởi trong lòng nổi hỏa.

Hoành Húc lạnh mặt hạ tối hậu thư, “Không mặc sẽ không cho đi!”

Lâm Đức thấy hai vị chủ tử cương ngạnh, chỉ đành phải cẩn thận góp lời, “Điện hạ, nhuyễn giáp này tuy rằng không dễ nhìn, nhưng cũng là pháp khí hộ thân. Săn bắn mặc dù không phải ra chiến trường, nhưng nhiều người mã loạn đao kiếm không có mắt, vạn nhất bị chạm đến, người khó chịu còn không phải là bản thân sao! Hơn nữa nhuyễn giáp này cũng không phải người bình thường có thể mặc, trừ bỏ bộ hạ cùng vài vị hoàng tử tướng quân, mọi người phía dưới là mặc áo giáp vừa dày lại vừa cứng. Điện hạ sẽ không phải bực bội, mau mặc vào đi!”

Biết Lâm Đức nói có lý, nhưng vừa nghĩ tới Hoành Húc bởi vì chuyện này cư nhiên lãnh ngữ đối với mình, trong lòng Tử Li liền bực bội, nếu thực phải mặc thì chính mình không phải chịu thua sao? Nhưng y lại thực tại muốn theo chân bọn họ cùng đi săn thú. Tử Li bây giờ là muốn thỏa hiệp lại không muốn bị bẽ mặt.

Lâm Đức khéo léo tự nhiên nhìn ra điểm ấy, lại hảo khuyên can mãi một hồi, Tử Li mới chọn phương pháp bên trong không thỏa hiệp lại không phục mặc nhuyễn giáp —— ở kỵ trang (khu săn bắn).

Hoành Húc quát ngựa đi đầu, cười danh câu (ngựa quý) phi thường phong tuấn dũng mãnh suốt nghìn danh hoàng thân quốc thích quan viên thị vệ thanh thế cuồn cuộn chạy đến khu săn bắn hoàng gia, dân chúng ngõ hẻm chứng kiến một bên hô to vạn tuế một bên đi theo. Tử Li bởi vì chuyện trước đó mà trong lòng không thoải mái, không muốn đi theo phía sau Hoành Húc, cố ý dừng ở đội ngũ sau cùng của Tồn Công Tồn Thủ chậm rãi cười.

“Lão Đại người xem, này là cung tiễn chúng ta mới phát minh. Vừa nhẹ vừa thuận tiện hơn nữa không cần kéo, chỉ cần đem tiễn đặt ở chỗ cao, nhắm con mồi, sau đó ấn động chốt mở này, tên sẽ tự động bị phé trừ, mũi tên chúng ta có thoa thuốc tê, không nên ở giữa trái tim, chỉ cần thoáng chọc thủng chút da thì chúng ta bắt dễ như chơi. Để cho chúng ta dùng săn thú, cam đoan chính là Trạng Nguyên săn bắn lần này. Hơn nữa chúng ta đã đến phổ xá khảo sát qua, tuyệt đối là độc môn ám khí! Lão Đại, này cho người, người cứ yên tâm dùng đi!”

Tử Li tiếp nhận nhìn, thật là có hai xoát tử (bàn chải), nhưng vấn đề là chính mình khổ luyện bắn tên nửa tháng, kết quả là lại dùng thứ này mưu lợi, vậy mình không phải là luyện không sao? Bất quá thấy ánh mắt bọn hắn đầy vẻ chờ mong, Tử Li vẫn là cao hứng thu lấy.

“Cẩn Du huynh!” Đang nói, bỗng nhiên nghe thấy có người tràn đầy kính hỉ kêu lên sau lưng.

Ai a? Kêu đến thân thiết như vậy! Tử Li quay đầu, thấy một người như là thanh niên nhưng cơ thể lẫn bộ mặt lại có chút thùng mặc kín người tươi cười lập tức chạy tới.

“Cẩn Du huynh, rốt cục lại thấy ngài! Từ lúc ngài thành tâm phúc thì luôn đi theo bên người Thánh Thượng, muốn gặp ngài thật đúng là so với lên trời còn khó hơn!” Người nọ nâng tay áo lau mồ hôi, nói đến vẻ mặt thành kính. Hắn không phải người khác, đúng là trước kia vẫn giựt giây An Cẩn Du cùng hắn uống hoa tửu đi kỹ viện - hoàn khổ (quần áo đẹp->phú gia) Liên Phan.

Người này có điểm quen mặt, nhưng nghĩ không ra là ai. Nhưng Tử Li cũng không thể không biết xấu hổ hỏi, chỉ có thể cười cười có lệ, hỏi: “Tìm ta có chuyện gì không?”

“Ách, cũng không có đại sự gì, chỉ là thấy Cẩn Du huynh lâu cũng không tìm mấy huynh đệ chúng ta uống rượu, cho nên muốn ngày nào đó cùng nhau tụ họp!” Liên Phan gần như vờ vịt. Trước kia là thấy An Cẩn Du ra tay hào phóng mới xưng huynh gọi đệ, bây giờ là thấy An Cẩn Du thành luyện sủng của Thánh Thượng thì càng phải xưng huynh gọi đệ.

Tử Li lại nhú mảy, hẳn là bằng hữu tử nhục (bạn nhậu =]]]]) của An Cẩn Du cũng không phải là bằng hữu của mình không cần tất yếu để ý đến hẳn, “Uống rượu sao, không cần phải tìm ta, ta hiện tại đã không uống rượu !”

“Vây đi.” Liên Phan vừa định nói đi đến kỹ viện, nhưng vừa nghĩ tới thân phận hiện tại của hẳn đành sát miệng đổi đề tài nói, “Vây đi uống trà thưởng hoa!”

Liên Phan thấy Tử Li mảy nhú càng chặt hơn chỉ đành phải thức thời ngậm miệng, sửa thành tươi cười nói sang chuyện khác, “A, thất mã này của Cẩn Du huynh thật đúng là thần tuần (oai dũng bất phàm)!”

Khúc Tử khinh thường phát ra tiếng phì phì trong mũi, Liên Phan thần tình xấu hổ, Tồn Công Tồn Thủ cúi đầu buồn cười.

“Điện hạ, bệ hạ chiêu ngài tiến đến!” Lãm Đức ruổi ngựa xuống dưới đối với Tử Li cười đến vẻ mặt dễ thân.

Tử Li nguyên bản không muốn để ý, nhưng vừa nghĩ tới ở trước nhiều người như vậy cũng không hảo phát ý hẳn, chỉ đành phải theo lời giục ngựa tiến lên.

Hoành Húc thấy y cư nhiên tự tiện rời khỏi mình chạy đến phía sau, trong lòng không vui, trên mặt tự nhiên không có biểu tình gì tốt. Tử Li đi lên thấy Hoành Húc vẫn như cũ hắc nghiêm mặt, trong lòng cũng là không vui.

“Nếu không muốn gặp ta cần gì phải tìm ta!” Tử Li liếc mắt nhìn hẳn khó chịu nói thầm.

Lỗ tai của Hoành Húc đương nhiên nghe được, bất quá vẫn không quá tỏ vẻ, chính là sắc mặt càng trầm thối.

Hai người dọc theo đường đi cũng không có nói chuyện, rốt cục tới quển lâm (rừng rậm), cung thị tới trước một bước đã ở trên đất trống đáp tốt trưởng bông (lều trại), trong một mảnh ma bạch (Cây nhỏ cao chừng một thước, hoa vàng, hạt đen, dùng làm thuốc), hoàng sắc (màu vàng) của trưởng bông ở trung gian càng nổi rõ. Loại dã ngoại thú liệp như đóng quân dã ngoại này ít nhiều cũng hòa tan buồn bực trong lòng Tử Li.

Đất trống phía sau chính là một tòa sơn lâm, bộ dáng úc úc thông thông (xanh um tươi tốt) nhất định ẩn giấu không ít động vật, như thế này bọn họ chính là muốn đến bên trong đi săn bắn, nghĩ đến liền được được dục thí (nóng lòng muốn thử)!

Hoành Húc ngồi ở trên đài cao được dựng trước đó, một loạt bên trái phía dưới là hướng quan văn võ tướng vị cao quyền trọng, một loạt bên phải là hoàng thân quốc thích có địa vị. Trong tràng còn lại ở đây là tám hoàng tử đã ngoài sáu tuổi, lớn nhất đã mười lăm tuổi. Tử Li đem Hoành Sắc ôm ở trên đùi, cảm gác ở đỉnh đầu bé, lấy mắt xem xét hoàng tử lớn nhất của Hoành Húc. Mười lăm tuổi nha, vậy Hoành Húc không phải mười bốn tuổi đã làm cha? Thật sự là trưởng thành sớm!

“Các vị hoàng tử điện hạ, về chuyện quy tắc nô tài cũng không muốn nói nhiều! Chỉ cho phép mỗi đội mang theo hai thị vệ, sau một nén nhang, các vị điện hạ đem con mỗi quay về nơi này chờ bệ hạ phán định!” Một công công dật cổ họng giải thích.

Tám hoàng tử gật đầu tỏ vẻ hiểu được. Đợi công công hô một tiếng bắt đầu, đều dắt hai gã thị vệ một đầu vọt vào trong rừng cây.

“Đại ca ca, Sắc nhi cũng muốn giống Duyên ca ca kỵ mã săn thú!” Hoành Sắc nhìn các ca ca chui vào trong rừng đô miệng rất không cao hứng nói.

“Chờ ngươi đến sáu tuổi cũng là có thể !” Tử Li miễn cưỡng nói.

“Không nha! Sắc nhi đã học được kỵ mã, Sắc nhi cũng muốn kỵ!” Hoành Sắc lắc lắc thân mình làm nũng nói.

Tử Li gạt ra khuôn mặt thịt đô đô của bé, “Theo ta làm nũng vô dụng, muốn đi phải đi cầu phụ hoàng của ngươi !”

“Không a! Đại ca ca giúp ta hỏi!”

“Hảo oa, tuổi còn nhỏ đã hiểu được lợi dụng đại ca ca ! Ân?” Tử Li tiếp tục chà đạp hai bên má của bé nói.
“Sắc nhi không có lợi dụng đại ca ca, Sắc nhi là đang cầu đại ca ca! Hảo nga, đại ca ca giúp Sắc nhi đi cầu phụ hoàng đi!”

“Nhưng đại ca ca hiện tại không muốn cùng phụ hoàng người nói chuyện!”

“Ách, vì cái gì?”

“Không tại sao!”

“Bất quá người nếu là muốn người cười ngựa, đại ca ca có thể cùng người đi.”

“Hảo, hảo! Chỉ biết đại ca ca tốt nhất !” Hoành Sắc cười tủm tỉm vỗ tay nói.

Tầm mắt Hoành Húc như cố ý vô tình phiêu hướng bên Tử Li, phát hiện vẻ ủ dột mới vừa rồi hẩn đảo qua giờ đang cùng Hoành Sắc thủ thủ đến hăng say, không vui trong lòng lại thêm vài phần, khi nhìn lại, phát hiện y cư nhiên nắm Hoành Sắc trộm rời khỏi.

“Xem bọn hẩn đi làm cái gì.” Hoành Húc lãnh nghiêm mặt đối Lãm Đức ở một bên hạ lệnh.

“Dạ, bệ hạ!”

“Đại ca ca, Sắc nhi muốn ký mã của người!” Hoành Sắc phe phẩy ngón tay Tử Li nói.

“Khúc Tử sao? Ta quyết định không được, người phải hỏi nó có chịu cho người ký hay không!” Tử Li xấu hổ, Khúc Tử kia tính nết ngạo mạn lại thêm táo bạo, để ột tiểu thí hài ký nó sao?

Hoành Sắc nghe vậy đi đến trước mặt Khúc Tử , nghiêng đầu xem xét đôi mắt đen của nó, bỗng nhiên để sát vào như có chuyện nghiêm trọng chỉ vào nó nói: “Ta muốn ký người có thể không?” (=|||||)

Khúc Tử run rẩy lỗ tai, khi Tử Li nghĩ rằng nó lại sẽ phát ra tiếng phì phì trong mũi thì nó cư nhiên khuy hai chân trước, Hoành Sắc hoan hô một tiếng, dùng cả tay chân bò lên lưng ngựa.

Khúc Tử liếc mắt Tử Li một cái, đứng dậy vênh váo tự đắc bước đi thông thả về phía trước.

Tử Li chán nản, hảo cho Khúc Tử người, không công bằng a!

Hoành Sắc hưng phấn mà dùng đôi chân ngắn vồ vồ bụng ngựa, nhưng Tử Li cầm dây cương không cho nó gia tốc, hai người đi xuống đồi dốc, thấy được một con sông nhỏ. Bên bờ sông róc rách chảy xuôi đã đứng một người.

Bóng dáng tuấn tước (tuấn vĩ đang thưởng thức), khí chất trầm tĩnh bất đồng với ngày xưa.

“Hoành Khánh? Người như thế nào cũng chạy đến ?”

108. Q.3 - Chương 44: Mật Lâm (rừng Rậm)

Một nén nhang sắp cháy hết, các hoàng tử vào rừng săn thú cũng lục tục trở về, từng trận vó ngựa dồn dập kinh phi diểu cầm trong rừng, thị vệ đi cùng mang theo con mồi của chủ tử nhà mình theo sát sau đó.

Thị vệ giữa sân đang tiến hành ký xạ biểu diễn phân lui hai bên, tám hoàng tử đồng thời tiến lên, có chút khí suyễn (thở hổn hển) lại tràn đầy chờ mong nhìn Hoành Húc ngồi ở trên đài cao. Hoành Húc một tay để bên thái dương một tay nhẹ gõ vào ghế chờ đợi ti nghi (người điều khiển chương trình) kiểm kê con mồi.

“Hồi bệ hạ, Đại hoàng tử săn được ly ngư (bò Tây Tạng) một đầu, mã lộc một đầu, bạch điều hai con, sơn kê năm con, chim nhạn ba con, thỏ hoang năm con, cộng lại là mười bảy con; Nhị hoàng tử săn được hoàng lộc một đầu, quả tử ly (cây hương) một con, sơn kê hai con, thỏ hoang hai con, cộng lại là bảy chỉ; Tam hoàng tử săn được mộc lộc một đầu, nham dương (dê rừng) một đầu, hồ ly một con, thỏ hoang bốn con, sơn kê bốn con, cộng lại mười một con; Tứ hoàng tử săn được cẩu quán (chim khoang) một con, thỏ hoang hai con, sơn kê một con, cộng lại bốn con; Ngũ hoàng tử săn được tử điều (chim con) một con, thực giải móng (?) một con, cộng lại là hai con; Lục hoàng tử săn được thỏ hoang tám con; Thất hoàng tử săn được

sơn kê hai con; Bát hoàng tử sẵn được hoàng hầu điều (phượng?) hai con, xạ yển (hươu) hai con, hồ ly một con, hổ hoang ba con, sơn kê hai con, cộng lại là tám con. Thỉnh bệ hạ đích thân thưởng!”

Hoành Húc phục hồi tinh thần lại thẳng đứng dậy, nhìn lướt qua dưới tròng, “Àn, biểu hiện đều không tồi. Đặc biệt là Duyên nhi, lần đầu tiên đi sẵn còn xuất sắc hơn so với mấy hoàng huynh của người! Người tới, đem Thần tí cung của trẫm lấy đến thưởng cho Bát hoàng tử.”

Nghe vậy, không nói trước vài tên hoàng tử trong sân, văn thần võ tướng xung quanh đều là sắc mặt khê biến. Thần tí cung này nổi danh là thần binh lợi khí, thần cung bằng cây đàn ẩn sâu trong núi, cứng như thương thang (?), bền chắc như cơ, bắn nhanh như chớp mắt, dây cung như tơ, bắn ba trăm bước, sắc bén như dao. Ngay cả bệ hạ ngày thường cũng là trân trọng có thừa, hôm nay đem nó thưởng cho Bát hoàng tử, có thể không làm cho người ta ồ lên sao?

Không nói trước phần thưởng là vật quý trọng như thế, chỉ cần là một câu khích lệ kia liền đủ làm cho người ta cân nhắc một hồi! Bệ hạ nói như vậy, tỏ vẻ hân hạnh nhận các hoàng tử khác cũng không bằng Bát hoàng tử, mà hân có ý đồ lập Bát hoàng tử vi thái tử hay không?

Tại lúc chúng triều thần phỏng đoán đích đáng, ti nghi đã đem Thần tí cung nâng đến trước mặt Hoành Duyên. Hoành Duyên tuy là ông cụ non, nhưng lúc này cũng giấu không được tức được (mừng muốn nhảy lên) trong mắt, đây là một loại vui sướng khi đứa nhỏ được phụ thân mà nó vẫn kính ngưỡng khích lệ. Nó cung kính tiếp nhận quỳ cảm tạ phụ hoàng.

Sau khi các hoàng tử lui ra, kế tiếp chính là thời gian tự do săn bắn, dựa theo quy cũ Hoành Húc đã đi đầu vào rừng, nhưng hiện nay hân lại không có nửa điểm hưng trí săn thú, chỉ là miễn cưỡng phát tay làm ọi người tận hứng!

“Hoành Khánh? Người như thế nào cũng chạy đến?” Tử Li lôi kéo dây cương đi đến bờ sông.

“Người nghe được tiếng kêu của nó không?” Hoành Khánh không có xoay người, chính là đột nhiên hỏi không đầu không đuôi.

“Cái gì gọi là tiếng! Là ngựa hí sao? Bọn họ ở bên trong săn thú nha!” Tử Li nghi hoặc nhìn phía bờ sông bên kia. Đối diện chính là một lâm với đại thụ thăm thăm cao che trời, bộ dạng úc úc thông thông (xanh um tươt tốt), giống như mùa thu đối với nó mà nói chỉ không phải là một mùa không quan hệ thống dương.

“Không, đó là Lân long đang kêu!” Hoành Khánh như đắm chìm bên trong kí ức thông thả nhớ lại.

Hoành Sắc ghé vào trên lưng ngựa, mở to ánh mắt tròn tròn tò mò nhìn hai người.

“Lân long? Đó động vật?” Tử Li tiến lên, nhìn gương mặt nghiêng tràn đầy đau đớn của Hoành Khánh lại càng thêm không hiểu.

Hoành Khánh thật lâu trầm mặc, bỗng nhiên thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm một chỗ trong rừng rậm nói: “Ta phải đi cứu hân!”

Không đợi Tử Li nói chuyện, Hoành Khánh đã giẫm lên mặt nước thẳng tắp hướng đến bờ bên kia bay đi, bóng dáng rất nhanh biến mất ở giữa tầng tầng tán cây.

Tử Li thoáng chốc sợ run, đến tốt cùng sao lại thế này? Bỗng nhiên cảm giác được phía sau có người tới gần, Tử Li vội xoay người, Lãm Đức bị hoảng sợ vội vàng giấu đi xấu hổ mình theo dõi thất bại hành lễ cung kính nói: “Điện hạ kim an! Bệ hạ lo lắng riêng dặn nô tài đến xem ngài!”

“Lân long là động vật gì?” Tử Li nhíu mày hỏi.

“Ngạc, Lân, Lân long!” Lãm Đức ngăn người, tiếp theo rất xấu hổ nói, “Chúng nó là hóa thân của tai họa và tà ác!” Bộ dáng kinh hoảng trên mặt giống như hân từng cứu tử nhất sinh dưới nanh vuốt của Lân long.

“Người gặp qua?”

Lãm Đức hơi hơi ngượng ngùng, vòng vo chuyển tầm mắt: “Chưa từng! Bất quá, mười năm trước bệ hạ từng tự tay hạ sát một con. Nghe nói hình thể kia gấp ba con cọp trưởng thành, trời sanh tính hung tàn, sẽ ăn thịt người, trên lưng còn mọc ra đôi cánh dài, ở trong nham động ẩm ướt, nghe nói bên trong thâm lâm này còn có.”

Tử Li tâm cả kinh, vội vàng tiến lên đem Hoàn Hắc ôm xuống ngựa nhét vào trong lồng ngực Lãm Đức.

“Điện, điện hạ. Ngài đây là muốn đến chỗ nào a?”

“Lân long nguy hiểm như vậy, Hoàn Hắc ngu ngốc lại chạy vào tìm nó, không đưa hân kéo trở về vậy mạng nhỏ sẽ không còn!”

“Điện hạ từ từ, nếu là muốn tìm Khánh vương gia, lão nô sẽ báo cho bệ hạ, bệ hạ tự nhiên sẽ phái người đi tìm, điện hạ người đơn độc một mình nếu gặp hung cầm mãnh thú trong rừng vậy như thế nào cho phải! Điện hạ ——” Lãm Đức hướng tới phương hướng mà Tử Li đi kêu lên, nhìn lại nào đâu còn có bóng dáng Tử Li. Lãm Đức khẩn trương, người này nếu có sai sót gì, đầu của mình sẽ có thể giữ không được!

Hoàn Hắc nguy hiểm nheo lại mắt nhìn chằm chằm Lãm Đức đang thở hồng hộc trước mặt lại xác nhận nói: “Người nói y kị mã chạy đến rừng rậm phía sau núi?”

“Dạ đúng vậy, bệ hạ! Nô tài đáng chết, không thể ngăn lại điện hạ!”

“Chuẩn bị ngựa!”

“Dạ!”

Bên ngoài tỉnh không vạn lí, nơi này mây đen tiếp cận. Đại thụ che trời, dương xỉ rậm rạp, tùy ý có thể nghe thấy được hiệu ứng đình đặc rơi vào tai làm cho phiền cây cối này càng tối gần với bầu không khí rừng rậm nguyên thủy.

Tử Li có chút hối hận chính mình lỗ mãng, Hoàn Hắc người ta là cao thủ trong truyền thuyết võ nghệ cao cường khi nào thì cần mình đến quan tâm! Không đầu không đuôi tiến vào, chẳng những bóng dáng Hoàn Hắc không gặp, ngược lại hiện tại còn lạc đường! Không nói trước sẽ gặp phải độc xà mãnh thú, chính là muốn hân ở nơi âm âm trầm sâm (sâu hút) này thêm một chút nữa, phía sau lưng liền nhịn không được nổi lên từng trận phát lạnh!

Tử Li ôm lấy cổ Khúc Tử, cảnh giác nhìn bốn phía, giống như sợ hãi bưng tỉnh cái gì nhỏ giọng nói: “Khúc Tử người nhìn đường rất giỏi đúng không? Người nhanh lên mang ta đi ra ngoài được không? Được liền phát ra một tiếng phì phì trong mũi không được cũng đánh một tiếng phì phì trong mũi, nhưng người vẫn cương ở tại chỗ không nhúc nhích đến tột cùng là có ý gì? Đừng dọa ta, ta rất sợ chết nha! Khúc Tử? Khúc Tử?”

Khúc Tử chính là vẫn không nhúc nhích, toàn thân đề phòng buộc chặt ở tại chỗ, tai ngựa dựng đến thẳng tắp, ánh mắt sâu và đen thẳng tắp nhìn chằm chằm rừng rậm phía trước.

Tử Li mao cốt từng nhiên (nổi da gà) đem mặt giấu ở sau cổ mã, chỉ lộ ra bên ánh mắt xem xét tình hình. Giữa điệp tùng bỗng nhiên truyền đến tiếng vang sần sật.

“Khúc Tử, người còn ngây ngốc ở trong này làm gì? Chạy a!” Nhưng vô luận run rẩy dây cương kẹp bụng ngựa như thế nào, Khúc Tử vẫn là thờ ơ. Mắt thấy vật không rõ đang sắp chui ra điệp tùng, Tử Li sợ tới mức phía sau lưng sinh lạnh.

“Tê ——”

“A ——”

Tử Li quái kêu, ào ào kinh hoảng một đám tước điệu. Khúc Tử ý vị bất minh ngửa đầu hí một tiếng.

“Uổng ta còn tưởng rằng người có bao nhiêu thông minh, người này con ngựa dốt nát, làm gì không chạy a!” Tử Li một bên hét chói tai một bên nheo tai Khúc Tử kêu lên.

Đại mãng thổ (con trăn đất lớn) từ trong du điệp tùng chui ra, ánh mắt mở to tròn tròn chẳng biết tại sao nhìn một người một mã kêu đến vui sướng ở đối diện. Tiếp theo giương cái đầu dài thoáng nhìn, nhìn như không thấy lại ở trước mặt bọn họ chui vào trong rừng rậm.

Tử Li rốt cục đóng miệng, sờ sờ bờm Khúc Tử, nơm nớp lo sợ nói: “Hu, sợ bóng sợ gió một hồi!”

109. Q.3 - Chương 45: Xạ Sát

Nghĩ đến Tử Li, trong lòng Hoàn Húc vừa là cảm tức lại là lo lắng, cho dù cùng hấn giận đối cũng nên có cái đúng mực, cứ tùy tiện xông vào rừng rậm như vậy nếu gặp được mãnh thú làm sao bây giờ? Vừa nghĩ tới đủ loại trường hợp huyết tinh Tử Li bị hổ tập kích, Hoàn Húc đã không ngăn được từng trận phát lạnh.

Tên tiểu hồn đản này, chờ đến khi thấy y xem ta có đánh ông y nở hoa không! Hoàn Húc oán hận mắng thầm.

Truyền lệnh xuống, mọi người lập tức tập hợp thành đội tiến vào núi phía sau mật lâm tiến hành tìm kiếm. Săn bắn biến thành sưu nhân (tìm người), tiếng gọi ầm ỉ, tiếng vó ngựa, tiếng khuyến phê (sủa), mảnh cây cối luôn luôn yên tĩnh lúc này lại bị bọn họ quấy rầy đến điệu phi hồ khiêu, động vật nhát gan đều lui ở trong động không dám nhúc nhích.

Vòng tìm kiếm dần dần thu nhỏ lại, người lại bóng dáng vô mịch (không chút động tĩnh)! Dưới lệ khí càng ngày càng bao phủ của Hoàn Húc, thị vệ xung quanh đều nơm nớp lo sợ rụt lui cổ, sợ là sẽ thành nơi trút giận của bệ hạ. Trong lòng cũng không khỏi nén giận tên Bắc Linh hoàng tử không có việc gì càng muốn làm cho phiền toái kia.

“Báo, bệ hạ!” Một thị vệ đánh mã lại trình lên một đuôi vũ tiễn, “Nô tài ở trên một cây khô phát hiện cái này!”

Hoàn Húc tiếp nhận, chuyển động đầu mũi tên rõ ràng phát hiện mặt trên có khắc hai chữ “Mặc Sĩ”, thần sắc bỗng chốc sợ hãi, “Truyền Mặc Sĩ tướng quân!”

“Hồi bệ hạ.. ” thị vệ truyền triệu hồi tới có chút run nói, ” Mặc Sĩ tướng quân.. cũng không biết tung tích!”

“Sao lại thế này?”

“Nô tài đi hỏi qua, Mặc Sĩ tướng quân không có vào rừng săn bắn, theo thị vệ của hần nói tướng quân trên đường đi mới vừa rồi liền một mình ly khai, hiện tại bọn họ đang tìm kiếm hành tung của tướng quân!”

Hoàn Húc nghe vậy trong lòng trầm xuống, “Lập tức tăng số nhân thủ tìm kiếm Bắc Linh hoàng tử, Mặc Sĩ tướng quân còn có Khánh vương gia. Tìm không được người không được quay về doanh!”

“Dạ, bệ hạ!”

“Báo, bệ hạ, trên cỏ phía trước phát hiện một vết máu!”

Vết máu màu đỏ sậm, rơi vào phiến lá lẩn trên bùn đất, kéo dài đến năm bước hơn liền không còn dấu vết. Chung quanh có hỗn độn vó ngựa, đem phiến mặt cỏ hoàn hảo giày xéo thành đồng hoang tàn. Xem bộ dáng phải là người bị thương ngồi trên lưng ngựa cùng với người cưỡi giằng co hồi lâu.

“Là máu người?” Hoàn Húc nhìn thị vệ dưới thấp trầm giọng nói.

“Đúng vậy, bệ hạ!”

Tay nắm dây cương chợt căng thẳng, “Người tới, cấp tốc hồi cung đem Thánh dược thủ đến đây. Nếu hần không chịu, dù có trời cũng phải đưa hần lại đây.”

Đến tột cùng là ai bị thương? Có phải bị trên tay không? Gặp được dã thú tập kích sao? Hay là. Nghĩ đến vũ tiễn mới vừa rồi trên thân cây, trong lòng Hoàn Húc lại xao động bất an!

Phạm vi tìm kiếm lại mở rộng, bọn họ đã xâm nhập vào lòng rừng rậm, nếu là dĩ vãng, bọn họ bình thường sẽ không tiến vào khu săn bắn nguy hiểm này, bởi vì so với bên ngoài, nơi này ẩn nấp càng nhiều nguy cơ làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

“Chuyện gì xảy ra?” Hoàn Húc hỏi.

“Phía trước gặp phải hổ, chỉ sợ súc sinh này phát cuồng sẽ làm bị thương đến bệ hạ, thỉnh bệ hạ hồi doanh trước!” Một viên Đại tướng đi lại nói.

“Trẫm là thiên tử, gặp một dã thú nhỏ nhỏ liền dẹp đường hồi doanh, tướng quân lần này là xem trẫm vô dụng như bọn chuột nhắt sao?”

“Thuộc hạ không dám.” Đại tướng cúi đầu.

“Tiến lên nhìn xem!” Mọi người bảo hộ Hoành Húc ruổi ngựa tiến lên.

Trên bình địa (đất bằng) bên khe núi, một con bạch hổ gần trưởng thành đang mở to ánh mắt kim lam như hổ rình mồi nhìn chăm chăm một hắc mã ở đối diện, hắc mã vẫn không nhúc nhích, một đôi ánh mắt đen láy tràn ngập cảnh cáo trừng mắt lại con hổ đang xuẩn xuẩn dục động (muốn rục rịch).

Một hổ một mã tụ thần (ngưng mắt) giằng co đối với đám người phát ra tiếng vang ngoảnh mặt làm ngơ, bọn nó đều tùy thời mà động, chuẩn bị cho đối thủ một kích trí mệnh.

Hoành Húc nhìn thấy hắc mã, trong lòng đại loạn, ngựa của bảo bối nhi ở đây, vậy bảo bối nhi đi đâu rồi?

Đúng lúc này, hắc mã thoáng động, bạch hổ nhắm sơ hở nằm rạp người, sau lưng thoáng giẫm, há mồm lộ ra răng nhọn hướng đến cổ hắc mã táp tới.

Mọi người đều nín thở, con hổ phóng lên phía trước, hắc mã vẫn đang yên lặng bất động, mắt thấy sẽ mệnh tang hổ khẩu (mạng chết trong miệng hổ) thì hắc mã bỗng nhiên dừng về phía trước một cái, miệng bạch hổ quá trớn mất đi mục tiêu thoáng chốc kinh ngạc, tiếp theo cảm thấy cái gáy một trận đau nhức, nguyên lai móng trước của hắc mã đã như thiết chùy bổ xuống đầu hổ, “Ba” một tiếng, thân hổ rơi xuống đất. Mọi người không khỏi vì chiến thuật dụ địch vào trận của hắc mã mà lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. (=___=|||)

Bọn thị vệ vây quanh tiến lên đem bạch hổ nhân mạo kim tinh buộc chặt, Khúc Tử cắt vó xông ra mọi người vòng quanh Hoành Húc chạy một vòng, tiếp theo bỗng nhiên phiết chân bắt đầu chạy như điên.

Hoành Húc lập tức đánh mã đuổi theo, mọi người thấy thế cũng quát roi đuổi kịp.

“Khụ khụ ——” Tử Li ôm ngực, một bên thổ huyết một bên tập tễnh lui về phía sau.

Phía sau là sơn cốc sâu không thấy đáy, phía trước là cừu gia thị sát đỏ cả mắt.

Tử Li mồ hôi lạnh đầm đìa, tựa vào trên một tảng đá lớn mượn lực chống đỡ thân thể lão đảo muốn ngã, “. Mặc Sĩ tướng quân. Ta biết, hiện giờ, mặc kệ ta nói cái gì. người đều sẽ cho rằng ta đang nói láo, nhưng xin người suy nghĩ một chút. Nếu ta thật là người thuê sát thủ, lại như thế nào để cho sát thủ mình mục trương đảm bắt người còn hô lên lời nói bại lộ thân phận ta như vậy?”

“Câm mồm, người này yêu nhân.” Mặc Sĩ bằng uy hai mắt đỏ đậm, cung tiễn trong tay gắt gao hướng về Tử Li, “Giết chết con ta, lại có hoàng đế thiên vị thay người thoát tội, Mặc Sĩ ta có thể cho là bất hiếu tử kia bị trừng phạt đúng tội mà nuốt xuống khẩu khí này, thế nhưng đáng thương cho tôn nhi ta chưa đến sáu tuổi, nó với người có thù oán gì phải bị người thuê sát thủ đưa nó tươi sống bóp chết!”

“Ta không có!” Tử Li vội vàng biện giải, nhất thời kích động làm cho ngực lại đau nhức khôn kể, một chương này đánh cũng thật ngoan độc!

Mặc Sĩ Bằng Uy từ vạt áo một phen rút ra mảnh vải đưa ra trước mặt Tử Li, “Thi thể tôn nhi ta chỉ lưu lại thứ này, đây là thuyết pháp (cách nói) cuối cùng khi lão phu ta không phục xét án của Hình bộ đối với con ta, sau cùng hưởng hơn mười vị đại thần liên danh thượng tấu yêu cầu đem yêu nhân người trăm thủ thị chúng. Nói vậy người là thu được phong thanh tiếp theo giết Tôn nhi ta chính là vì cảnh cáo lão phu!” Mặc Sĩ Bằng Uy giận dữ hét, “Ta giấu không phát tang chính là vì hôm nay, thay con ta và tôn nhi ta còn có Hoành thị giang sơn tự tay giết yêu nghiệt người!”

Cung tiễn rời cung, đầu mũi tên phiếm lam quang hướng đến nơi hung yếu của Tử Li thẳng tắp vọt tới, khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, một vũ tiễn khác bỗng nhiên từ đâu bay đến, “Đình” một tiếng, song tiễn rơi xuống đất.

Mặc Sĩ Bằng Uy nổi giận gầm lên một tiếng, phi thân tiến lên đem Tử Li nắm tới trước mặt.

Hoành Húc áp chế sợ hãi trong lòng nhìn Mặc Sĩ Bằng Uy gần như điên cuồng, “Tướng quân đây là tội gì? Nhớ người nguyên lão một triều đức cao vọng trọng, hiện giờ lại phải bởi vì nghĩ sai mà tự hủy danh dự sao?”

“Mặc Sĩ gia tộc ta nay sắp phải vong, danh dự với ta lại có tác dụng gì!” Tình tự của Mặc Sĩ Bằng Uy có vẻ càng thêm kích động.

Mọi người theo sau xuất hiện thấy thấy c ảnh tượng này đều là cả kinh.

“Chỉ cần người thả y, trăm đổi với sở vi (việc làm) của người có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua!”

Bàn tay khắp ngụ ở yết hầu siết càng nhanh, Tử Li bị vây trong trạng thái bán hôn mê theo bản năng há miệng hô hấp. Hoành Húc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chặt vật của y liền một trận lo lắng.

“Lui ra phía sau, nếu không lão phu lập tức ninh đoạn cổ của hần!” Một tiếng quát mắng làm chùn lại cước bộ của mọi người. Mặc Sĩ Bằng Uy kéo Tử Li thối lui đến bên vực, phong sơn thổi trúng bóng dáng bọn họ như lung lay sắp đổ, bộ dạng như muốn đồng quy vu tận đó làm cho người ta nhìn mà trong lòng run sợ.

“Mặc Sĩ tướng quân, ” Từ trong đám người một người bỗng nhiên tiến lên, “Nghe Lý mỗi một câu, vì một sủng thần nho nhỏ này mà bồi thượng tánh mạng của người, làm như vậy thật sự không đáng giá.” Người này cùng là tướng với Mặc Sĩ Bằng Uy, nói lý ra cũng giao tình thâm hậu.

“Phải nha tướng quân! Ngài cho dù không thay chính mình suy nghĩ, cũng nên thay phu nhân cùng ngài tương cứu trong lúc hoạn nạn mười mấy năm mà giấu lại, nàng đã không còn nhi tử, nếu ngay cả ngài cũng bỏ nàng mà đi thì nàng đau khổ cỡ nào!”

“Tướng quân quý phủ trên dưới có hơn trăm miệng ăn, chẳng lẽ tướng quân cũng muốn bọn họ vì một nam sủng nho nhỏ này mà chôn cùng sao?”

Hoành Húc đã không muốn đi nhận khuyên bảo hoặc thực hoặc giả của người khác, hần trầm mặc nhìn Mặc Sĩ Bằng Uy dần dần hoãn xuống tình tự, đo lường cân nhắc, mọi người thấy hần động dung lại ra sức khuyên giải.

Đúng lúc này, bỗng nhiên lừng phong đại tác (gió lớn cuộn cuộn), cùng với một tiếng ngâm dài oanh như kinh lôi (sấm sét), vực cốc phía sau hai người rõ ràng bay lên một đầu cự thú to lớn khắp cả người thâm lam đạo sí lợi trảo (cánh lớn vuốt sắc).

“A —— Lân, Lân long!” Một người chỉ vào cự thú ở giữa không trung lấp bắp nói.

Mọi người kinh ngạc, Hoành Húc lại muốn thừa dịp mọi người phân tâm chớp mắt một cái chuyển qua trước mặt Mặc Sĩ Bằng Uy đoạt người, thế nhưng Mặc Sĩ Bằng Uy cảnh giác dị thường, Hoành Húc mới vừa có động tác hần đã lập tức khắp trụ ở yết hầu Tử Li, thế cục lại quay về khởi điểm.

“Đứng lại!” Mặc Sĩ Bằng Uy lại không khống chế được, “Muốn mê hoặc lão phu? Không dễ dàng như vậy! Hôm nay hần là nhất định phải chết!” Rống xong, Mặc Sĩ Bằng Uy sát khí đến đỏ mắt hốt nhiên siết chặt Tử Li nhảy xuống phía sau.

110. Q.3 - Chương 46: Lân Long

Tiếng nước tí tách, quang tuyến hôn ám, không khí ẩm ướt, không gian rộng mở. Tử Li vẫn không nhúc nhích nằm ở nham huyết tản ra khí tức của đài tiền (rêu), mờ mịt đối diện với sự ẩm thấp trên đỉnh vách động, yên lặng thừa nhận hàn khí của tiết trời.

Một trận ngâm dài, Lân long ra ngoài trở về quất lên một cổ cự phong liền hạ xuống động khẩu. Thu lại hai cánh, chậm rãi bước đi thông thả đến bên cạnh Tử Li, “Ba” ném một con ngân ngư đuôi còn quẫy đập.

Tử Li ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía sinh vật đã nghe đồn xuất nhập quá nhiều, ở thế giới nguyên lai chưa từng tồn tại qua. Lân phiến (vây) quanh thân ở bên trong huyết động u kín không đủ ánh sáng mà phiếm lam, xoang mũi hô hấp ra sương trắng lạnh lẽo, hai mắt thuần kim, đồng tử thâm như ngọn gió. Nghiễm nhiên là một con rồng trong thần thoại!

Tử Li không biết nó vì cái gì ở một khắc bọn họ trụy nhai bỗng nhiên lao xuống đem hai người chặn ngang bắt lấy, không biết nó vì cái gì đem Mặc Sĩ tướng quân bỏ trên vách đá mà đem hắn bắt tới nơi này! Là tính toán đem hắn làm thực vật? Vậy Tử Li tình nguyện ngã chết! Bất quá sau một lúc quan sát, Tử Li đã từ sợ hãi lúc ban đầu quy về bình tĩnh ở hiện tại, bởi vì Lân long không có nửa điểm ý tứ muốn dùng hắn đến no bụng, ngược lại nhỏ đến thảo dược cho hắn chữa thương, bắt đến ngân ngư đã quả cho hắn đỡ đói! (Dương Quá cũng chỉ tới mức này =...=)

Hóa thân của tai ương và tà ác sao? Tử Li rất muốn biết thế giới bên ngoài vì cái gì lại có đồn đãi như vậy!

Lân long thấy Tử Li còn đang ngần người, cúi đầu đem ngân ngư đẩy đẩy về phía trước.

“Đa tạ!” Tuy rằng không biết nó nghe hiểu được hay không, nhưng Tử Li vẫn là cảm kích nói tạ ơn.

Ngân ngư sinh trưởng ở trong hàn đàm nên thịt rất ngon, cho dù ăn sống cũng không có cảm giác tinh腻 (tanh ngấy).

Lân long thấy Tử Li ăn xong, đi đến động khẩu, xôn xao giương cánh bay đi!

Tử Li tựa vào nham bích đi đến động khẩu, trên là vách đá nham huyết vị cách mặt đất mấy chục thước cao, dưới là một thủy đàm sâu không thấy đáy, nước sông thượng du hình thành một đạo thác nước rơi thẳng xuống, đánh sâu vào một cái thủy khố (đập chứa nước) thiên nhiên.

Nơi cao như vậy! Quả nhiên chỉ thích hợp cho bộ tộc trường sí (cánh dài)! Trên nham bích tuy rằng quần rất nhiều đẳng mạn (dây leo), nhưng để người ta cứ như vậy đi xuống thật sự cần dũng khí rất lớn!

“Dát ——” Lân long thẳng lên giữa không trung một bên ngậm dài một bên qua lại xoay quanh, nếu là dĩ vãng, nó tuyệt sẽ không giống lúc này bại lộ hành tung của mình như vậy.

“Bệ hạ, Lân long bay đi rồi, chúng ta có lập tức đi lên cứu người hay không?” Một gã đại tướng đã ở đấy cốc ắn núp hồi lâu nhìn không được dò hỏi.

Hoành Húc gắt gao nhìn chằm chằm mặt bóng dáng xuất hiện ở động khẩu kia, hắn làm sao không muốn lập tức đi lên đem người hung hăng khóa vào trong ngực? Nhưng lý trí nói cho hắn biết bây giờ còn chưa phải thời điểm! Ai cũng không thể đảm bảo Lân long sẽ không bỗng nhiên bay trở về.

Nắm chặt cung nỏ trong tay, Hoành Húc âm trầm nhìn Lân long ở không trung, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, không bằng giống mười năm trước bắt nó giết như vậy!

“Tê ——” Một tiếng ngựa hí cao vút hấp dẫn chú ý của lân long.

Tử Li ghé vào vách động khó có thể tin nhìn hắc mã cất vó hí bên dưới. Thần tuấn nhanh nhẹn dũng mãnh, hai mắt cao ngạo khác hẳn, đây không phải là Khúc Tử thì là ai?

Trên thiên không, Lân long khí thế mãnh liệt hướng tới hắc mã lao xuống dưới.

“Khúc Tử, mau tránh ra ——” Tử Li lo lắng hô to.

Nhưng hắc mã lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn không nhúc nhích thậm chí có chút nhàn tản đối với cự thú đang nghênh diện vọt tới. Mắt thấy sắp đánh lên, lại thấy Lân long đột nhiên kéo cao thành một cái hình cung khó khăn xẹt qua trán hắc mã, thuận thế ở trên không trung trở mình một cái bổ nhào thẳng tắp hạ xuống trước mặt hắc mã, sương trắng bỗng chốc phun, tiếp theo là động tác làm cho cảm người ta trật khớp: bỗng nhiên đem đầu để sát vào vô cùng thân thiết cọ xát cổ hắc mã. (= =|||)

Cảnh tượng này thấy có bao nhiêu quái liền có bấy nhiêu quái, một con cự thú hình thể khổng lồ đang như chim nhỏ nép vào người một con ngựa. Hắc mã lại vẻ mặt hưởng thụ thần nhiên mặc nó làm nũng.

“Ai có thể nói cho ta biết, này đến tột cùng là đang diễn cái gì?” Tử Li lẩm bẩm nói ra tiếng lòng chỉ có một mình hắn nghe.

Tê một tiếng mã đề, Lân long lập tức ngoan ngoãn đứng vững. Khúc Tử run lên tông mao, hướng Tử Li dương dương tự đắc ngưỡng cổ nhe răng. Lân long lập tức giương cánh bay lên huyết động, cắn lấy sau cổ Tử Li chậm rãi rơi xuống đất.

Hoành Húc nín thở nhìn, sợ nó bất ổn mà làm rớt.

Rốt cục chạm được mặt đất, Tử Li còn chưa kịp thở phào một hơi, bỗng nhiên đã bị một đạo bóng đen chợt tới gắt gao ôm vào trong ngực. Hơi thở quen thuộc làm cho Tử Li vừa muốn giãy giụa tay chân thoảng chốc dừng động tác, tiếp theo lại kiên định bắt đầu giãy giụa.

“Bảo bối nhi đừng sợ, là ta!” Hoành Húc ở bên tai Tử Li trầm giọng nói.

“Buông tay, ta muốn xuống!”

Nhìn Tử Li lập tức rút ra khoảng cách hai người, Hoành Húc vi lăng, “Làm sao vậy? Là trách ta không có tới cứu người khiến người sợ? Bảo bối nhi, ta biết sai rồi! Không nên tức giận được chứ?”

“Không phải! Ta chỉ là cảm thấy được, ở trước mặt người khác vẫn là không cần vô cùng thân thiết như vậy!” Tử Li thùy mâu tránh đi tầm mắt của hắn.

“Dát ——” bỗng nhiên ầm ầm nghe được một tiếng ngâm dài.

Lân long lập tức ngẩng đầu, hắc mã cũng lập tức vểnh tai, đó là một tiếng kêu to hơi có tính trẻ con.

“Dát dát ——”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy không trung một con ấu long không lớn hơi hơi run run bay về phía bên này. Khi phát hiện cửa nhà mình tụ đầy sinh vật dị tộc, lập tức dừng lại động tác, do dự ở trên đầu mẫu thân dát dát xoay quanh.

Lân long phi lên không, đem nhi tử một mình ra ngoài hai ngày nay nắm xuống dưới, ném tới trước mặt hắc mã. Ấu long ủy khuất lắc lắc cái đầu dài xinh đẹp khiến người yêu thích, Tử Li phát hiện đuôi cánh nó cứ nhiên bị băng một đoạn vài trắng. Tiểu tử đáng thương kia cứ nhiên bị thương! Nhưng là, ai giúp nó băng bó?

Ấu long nhìn hắc mã trước mặt nháy ánh mắt thủy thủy, bỗng nhiên vô cùng thân thiết kêu to một tiếng phóng qua cạ xát một trận.

Đối với Khúc Tử, Tử Li bây giờ chỉ là nghi hoặc, một con ngựa bỗng nhiên có thể làm cho ác long trong đồn đãi thân cận như vậy, Khúc Tử thật là một con ngựa sao?

“Bệ hạ, Lân long này xử lý như thế nào?” Một gã thủ hạ đi đến bên người Hoành Húc thấp giọng hỏi.

“. Lân long không phải loại quá lương thiện!” Hoành Húc trầm ngâm một lát, đưa ra một ánh mắt.

Mọi người hiểu ý lập tức giương cung nhắm vào Lân long đang ở giữa sân hồn nhiên bất giác.

Tử Li chấn động, “Người, các người muốn giết nó làm cái gì?”

“Từ biệt đi!” Hoành Húc đem Tử Li lôi kéo đến bên cạnh.

“Từ từ, Hoành Húc, Lân long cũng không giống như các người đồn đãi, ngược lại bọn nó hiền lương ôn hòa, còn cứu Mặc Sĩ tướng quân và ta không phải sao?” Tử Li nắm chặt góc áo Hoành Húc thần tình cầu xin!

Lân long phát giác bên này dị thường lập tức cảnh giác xoay người, thấy mọi người giương cung bạt kiếm, lập tức phản nộ phát cánh một cái, thoảng chốc cuồng phong gào thét, phi sa tẩu thạch (cát bay đá chạy), mê loạn tầm mắt mọi người, khi nhìn lại, hai đầu lân long sớm đã bay lên trời cao, xoay quanh một vòng bỗng chui vào án mây.

Mọi người bất đắc dĩ, chỉ có thể phản nộ thầm mắng vài câu, dẹp đường hồi doanh.

111. Q.3 - Chương 47: Biệt Ly

Thu phong tiêu sắc thiên khí hàn, thảo mộc điêu lạc lộ vi sương (Gió thu hiu quạnh trời rét lạnh, cỏ cây lay động lạc trong sương). Tiết trời cuối cùng của ngày thu, cho dù là một cảnh một vật trong hoàng cung cũng tránh cho không được suy sút.

Từ sau khi săn bắn trở về, Hoành Húc phát hiện Tử Li rõ ràng tinh thần không tốt, mỗi ngày không phải ngán người xuất thần thì là buồn ngủ. Chỉ là bởi vì ngực đã trúng một chưởng của Mặc Sĩ Bằng Uy, tuy

nói bị nhuễn giáp cản lại vài phần lực đạo, nhưng sợ là lưu lại tai họa ngầm gì đó, bởi vậy Hoành Húc luôn luôn cầu Thánh được thủ lại đây xem chẩn vấn trị, chẳng qua mỗi lần thu được đều là câu trả lời thuyết phục ba phải cái nào cũng được, “Có phải bệnh hay không cứ nhìn y là thấy, tâm bệnh còn cần tâm được a!” Hoành Húc tuy rằng không vui, nhưng vẫn là không thể làm gì!

Khê thở dài, Hoành Húc vẫy lui mọi người bước vào nội thất, thấy Tử Li đang ngồi ở phía trước cửa sổ ngăn người. Thân mình đơn bạc khóa bên trong hồ cừu thật dày, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn oánh bạch như ngọc, đôi mắt nhìn về thiên không, cánh môi khê mân, chân mày nhíu lại tựa hồ vị vậy trong vô hạn sầu lo, lúc này thiếu niên giống như chớp băng ngưng trên cành, khê chạm liền vỡ, yếu ớt khiến người đau lòng.

“Đang suy nghĩ gì?” Hoành Húc đi qua đưa y toàn bộ ôm vào trong ngực, dưới cằm cọ lên đỉnh tóc lành lạnh thấp giọng hỏi.

Người trong lồng ngực hơi hơi giãy giụa, Hoành Húc cố chấp ôm chặt, động tác giãy giụa quả nhiên rất nhanh bình phục.

“Đang suy nghĩ gì?” Lại hỏi.

“. Mùa thu nơi này lạnh quá!” Biết nếu không trả lời, Hoành Húc tất sẽ tiếp tục quẩn hỏi.

Rốt cục cũng chịu nói chuyện! Đạt tới mục đích, Hoành Húc vừa lòng nhẹ a một tiếng. Tìm được bàn tay y giấu ở trong tay áo, quả nhiên có chút lạnh, khê vuốt ve dán lên trên má mình, “Mùa thu đã như vậy? Vậy mùa đông nên làm thế nào bây giờ?” Sở Kinh luôn luôn bốn mùa rõ ràng, bất quá Bắc Linh là bốn mùa như xuân!”

Rút về tay của mình, Tử Li rũ xuống mi mắt.

“Tiếp qua một đoạn nữa thì hoa mai ở hậu viện sẽ nở, đến lúc đó chúng ta cùng đi thưởng mai được không?” Hoành Húc lại dán lên quần quít lấy y nói chuyện.”Bảo bối nhi như thế nào không đi ngự hoa viên hái đào ? Cứ bỏ vậy quả đào sẽ rụng hết!”

Tử Li nhắm mắt lại không tiếp lời.

“Bảo bối nhi nhìn xem hai tên thị vệ của ngươi, cả ngày mân mê hỏa được đem Hạ Hà cung tạc đến khanh khanh oa oa (lời lôm nhều ồ = =), nếu không quần thì sớm hay muộn ngay cả hoàng cung cũng sẽ nổ!”

“Bảo bối nhi lại muốn ngủ?” Hoành Húc lắc lắc thân thể y, “Coi như là thưởng cho ta hôm nay sớm trở về cùng ngươi, hảo hảo nhìn xem ta cùng ta nói chuyện được chứ?”

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Đưa tay thử.

Tử Li lập tức xoay mặt tránh đi bàn tay định tham trán mình, “Ta tốt lắm!”

Thần sắc Hoành Húc thoáng âm đạm, bàn tay dừng ở giữa không trung mất mát thu hồi, “Bảo bối nhi, có thể nói cho ta biết ngươi vì cái gì không vui không? Là lo lắng hắc mã của ngươi? Nếu là như vậy cũng không cần quá lo, ta đã phái người đi tìm nó!”

“. Nó vốn cũng không phải là phạm vật, rời ta cũng là rất tốt!” Trầm mặc một hồi, Tử Li nói.

“Vậy, là lo lắng hiểu lầm của Mặc Sĩ Bằng Uy đối với ngươi? Yên tâm, ta nhất định sẽ bắt được kẻ ở sau lưng sẽ không để cho ngươi chịu ủy khuất!”

“ Âm mưu nhằm vào ta coi như ít sao? Thôi, cho dù thật sự bắt được hung thủ, thần tử của ngươi cũng sẽ không đối cái nhìn với ta, là thị sủng mà kiêu, hại nước hại dân, không ai bì nổi, đề tiện thấp hèn, rắp tâm hại người. Những từ ngữ như vậy cơ hồ thành đại danh từ của ta!” Nhìn tàn diệp ngoài cửa sổ đơn độc phát phơ ở trên không, Tử Li thần nhiên nói.

Hoành Húc nghe vậy xoay qua thân thể y, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt hắc mã não kia, “Chỉ vì cái này mà tức giận? Ngươi biết ngươi không phải, bảo bối nhi, làm gì phải cùng bọn chúng chấp nhặt! Cảm xúc của ngươi rất dễ dàng chịu người khác đả động, này sẽ chỉ làm tinh thần của ngươi càng ngày càng sa sút!”

Tử Li đẩy ra hai tay của hắn, “Ngươi là hoàng đế ngươi tự nhiên sẽ nói như vậy, bởi vì người khác không dám đối với ngươi có dị nghị, nhưng ta lại không cách nào thừa nhận công kích của người khác đối với ta.

Mặc kệ ở trong lòng người ta là người trọng yếu như thế nào, nhưng ở trong mắt người khác xem ra ta chỉ là một kẻ hạ lưu xấu xa lấy sắc thị nhân đổi lấy vinh hoa phú quý giống như tiểu quan kỹ nữ. Thân thể này là một chất tử biệt quốc chịu tù tha hương không có quyền không có thể so với dân chúng bình thường còn thấp hơn, trong thân thể tuy là một linh hồn đến từ dị thể không chỗ nương tựa bàng hoàng đến muốn chết! Nhưng ta có tôn nghiêm, ta thực để ý, ta không phải luyện đồng để người khác cười khinh, mặc kệ người đối với ta bảo bối bao nhiêu, khản trương thế nào, lí do thoái thác như vậy ở trong lòng ta vĩnh viễn là một cái rẽ dịch không đi! Cho nên cùng người ở một chỗ, ta sẽ không khoái hoạt!”

Hoành Húc trong lòng đau đớn, y không khoái hoạt? Chẳng lẽ ngày xưa đều là biểu hiện giả dối sao?

“Ta nghĩ rằng. . . . chỉ cần chúng ta yêu nhau đã là đủ rồi!”

“Đúng vậy, chỉ cần yêu nhau là có thể đối với tất cả sự tình cũng không quản không để ý. Hoành Húc, chính là loại tự cho là đúng này của người khiến tình yêu của người biến thành gánh nặng của ta!” Tử Li giọng điệu trở nên cường ngạnh.

Hoành Húc nhú mày, cảm thấy được người trước mắt có chút cố tình gây sự, áp chế phiền muộn trong lòng, Hoành Húc đem Tử Li ôm vào trong lồng ngực phóng hoãn thanh âm nói: “Ta thực áy náy! Bởi vì ta nói qua sẽ hảo hảo bảo hộ người sẽ không cho người bị bất cứ thương tổn gì nữa, nhưng là ta nuốt lời, mặc kệ là thân thể của người hay là tâm của người, ta đều khiến người bị thương! Cho nên ta có thể nhận tức giận của người đối với ta, nhưng mà bảo bối nhi, không được nói những câu cùng ta ở một chỗ người sẽ không khoái hoạt như vậy, người có biết, ta cũng không phải là một người hảo tính tình gì, lời của người có thể sẽ làm ta phát cuồng mà khiến ta trong lúc vô ý làm ra hành động thương tổn gì đó với người, như vậy ta sẽ không thể tha thứ chính mình!”

Tử Li chống lại ánh mắt thanh liệt (lạnh buốt) của hắn, chua xót trong lòng quay cuồng đến khó chịu.

“Người hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, ta còn phải đến ngự thư phòng nghị sự!”

Nhìn bóng dáng hắn biến mất ở cửa, Tử Li suy sụp ngồi ở trên tháp.

“Người dao động?” Một thanh âm bỗng nhiên miễn cưỡng nói.

Tử Li giương mắt nhìn về phía người đang dựa nghiêng lên khung cửa sổ không biết xuất hiện khi nào, thật lâu sau mới lắc lắc đầu, “Nếu đã quyết định, thì không lay được!”

“Ta sợ có người hối hận, luyện tiếu người nào đó!”

“Mặc dù hối hận ta cũng sẽ không đổi ý!”

“A, tốt lắm! Vậy về sau cũng đừng quên những lời người nói!”

“Cứ yên tâm đi!”

“Vậy thì hảo hảo chuẩn bị một chút đi, ngày rất nhanh sẽ đến!”

Đảo mắt một cái đã là nhân khứ ảnh không (người đi chỉ lưu lại khoảng không).

Thời gian qua mau nhất nguyệt như toa (thoi đưa), khi phiên mai lâm ở hậu viện trong một đêm hồng anh tấn nhiễm(hoa nở đầy), mọi người mới rõ ràng phát hiện, nguyên lai mùa đông đã sớm dừng lại.

“Hoa mai nở, người không phải nói sẽ cùng ta đi thưởng mai sao?” Nhìn mảnh băng thanh ngọc khiết khắp nơi, Tử Li khó có được chủ động mở miệng nói.

Hoành Húc tất nhiên là kinh hỉ, sủng nịch kéo kín cổ áo của y nói: “Vốn là tính toán như vậy, nhưng nhìn thấy người sợ lạnh biếng nhác liền bỏ qua ý niệm trong đầu, hôm nay người đã chủ động ta làm sao lại không vui? Chẳng qua để cho đừng hô to lạnh mới được!”

“Chuyện này bệ hạ cứ yên tâm đi, nô tài sẽ chuyên môn chuẩn bị cho điện hạ một tiểu thủ lô (lò ấm ôm trên tay), còn có hoa nhưỡng (rượu) ôn vị làm ấm dạ dày.” Lâm Đức ân cần nói.

“Như thế rất tốt!”

“Vây đi thôi!”

“Đừng nóng vội, chờ bọn hần đem đủ đồ lại đi! Đến, phủ thêm hồ cừu!”

Phủ lên một tràng mai lâm bằng chi phần nhị, quang cảnh rộng lớn, ám hương phù động, tú mỹ đến mê người! Giữa hô hấp lại là thanh hương ngập đầy miệng, thẩm tâm nhập tì (phối)!

Giữa mai đình được mang lên các loại điểm tâm đủ màu tinh xảo, trên thạch đăng cũng được cẩn thận phủ lên một lớp nhuyễn điểm chống lạnh.

“Lạnh sao?” Nhìn Tử Li chớp mũi ửng đỏ, Hoàn Húc cười khê hỏi.

“Không lạnh!” Tử Li nhìn cảnh sắc ngoài đình khê lắc đầu.

“Uống trước một chén hoa mai nhường ấm thân mình!” Hoàn Húc bưng lên bầu rượu đặt trong nước ấm rót ra một chén tửu thủy thanh hương đưa đến trước mặt Tử Li.

Tử Li nhìn hoa nhường hõn mai hương hơi hơi khốn quẫn.

“Yên tâm đi, uống một chén sẽ không say!”

Say rất tốt có phải hay không? Ngắc đầu liếc mắt nhìn Hoàn Húc cười đến vẻ mặt không có hảo ý, trong lòng Tử Li thầm bỏ thêm một câu.

Tử Li cố ý xa cách làm cho Hoàn Húc trải qua cuộc sống gần một tháng cấm dục, lúc này đã thấy Tử Li oánh ngạc phần tai (trán bóng má hồng), môi anh đào đỏ đỏ, trường tiệp thủy mâu (mi dài con người long lanh=)], thoáng nhìn giống như thật giống như ảo, tâm thần dao động, lại nhìn y vượn cái lưỡi nhuyễn hương thử liếm liếm ly rượu, chỉ nghe oanh một tiếng nổ, dục vọng vỡ òa! (= =|||)

Buông ly rượu, Tử Li lưu luyến liếm liếm cánh môi, “Thần xỉ lưu hương!”

Nhìn đôi môi anh đào thủy nhuận kia, Hoàn Húc cảm thấy chính mình sẽ phát cuồng ngay sau đó!

Tử Li vui đến mức không có tiếp tục hành động làm cho người phạm tội mà là bỗng nhiên đứng lên, lững thững đi xuống thềm đá đi đến một gốc cây mai xoay một ngón tay xem xét một trận nói: “Loại hoa mai này nhan sắc thật ra hiếm thấy, tử bạch sắc (màu tím trắng?)!”

Hoàn Húc áp chế dục vọng trong lòng, cũng đi đến bên cạnh Tử Li giải thích: “Này chính là hình ngọc điệp, tuy nói có phong vận khác, nhưng hoa mai loại ‘ kim tiền lục ngạc (mai 6 cánh) ’ là đẹp nhất, bởi vì mùi nồng đậm nên đoá hoa có phục (lớp) có trọng.”

“Thì ra là thế, vậy nơi này có kim tiền lục ngạc?”

“Đương nhiên có, bên kia có vài cây!”

Tử Li theo ngón tay của hần nhìn lại, thấy mấy cây ngạc lục hoa bạch, hàn mai tiểu chi thanh lục (cành nhỏ xanh đậm) ngưng tuyết mà đứng. Đi qua, vòng quanh mai lâm dạo một vòng, tiếp theo thật cẩn thận dùng ngón tay nâng lên để sát vào ngửi một hơi, “Thật sự rất thơm, Hoàn Húc.”

Vừa quay đầu lại, đôi môi mềm mại rõ ràng đảo qua gương mặt Hoàn Húc không biết từ khi nào đã tiến đến phía sau, bốn mắt nhìn nhau, tâm thần câu chiến.

Dục vọng vừa áp đảo xuống lại sôi trào, trình độ thoán được phiên cồn (quay cuồng) giống như hồng thủy càng không thể vãn hồi. Đột nhiên siết qua thắt lưng của y, hung hăng hôn lên môi y, cắn hôn nghiền áp, trần trọc mót vào, bộ dạng thô lỗ vội vàng giống như muốn cắn sâu vào lòng người.

Tử Li vòng lên cổ của hần, cái hôn trúc trắc cũng không thiếu nhiệt tình lại dẫn tới dục vọng của hần phát cuồng.

Mai hương tuyết sắc, thoáng chốc ngả lên đất.

Kích hôn liên miên rơi xuống, vạt áo tung bay, sợi tóc hõn độn, băng cơ ngọc phu càng nổi lên nhiều điểm ẩn ký màu đỏ tươi. Nhiễm tuyết hoa, ngả xuống nền băng, thiếu niên ô phát ngọc thể thủy mâu (tóc đen thân ngọc mắt trong suốt) như tiên đồng này, chính là tuyết liên nơi thiên sơn?

Lạc anh rơi rụng, cành quỳnh run rẩy. Sự lạnh giá nặng nề của mai hương làm cho người trong lồng ngực hơi hơi phát run.

“Không, không quay về, ngay tại nơi này!” Cánh môi run run, nhưng vẫn quật cường đến cổ chấp.

Hỏa nhiệt bao trùm lên thân thể, tứ chi dây dưa, tình cảm thiêu đốt mãnh liệt, chước liễu mai dung liễu tuyết (chặt mai nhập vào tuyết).

Một tiếng tê mình, bài khai đầu đón tựa như tuyên khắc dấu vết vào linh hồn.

Lại dùng lực, sâu hơn chút! Muốn đem phần đau đớn này chặt chẽ khắc vào trong lòng.

Hôn tới nước mắt nơi khóe mắt thiếu niên, động thân đem hỏa nhiệt phun ở chỗ sâu trong thân thể.

“Ta yêu người, bảo bối nhi!”

Nước mắt cấp tốc rơi, Tử Li ôm đầu Hoàn Húc thấp giọng khóc nức nở.

“Cáo biệt xong rồi sao? Thời gian của chúng ta rất gấp!” Người nọ bỗng nhiên xuất hiện, hắc y hắc mạo ở giữa hồng mai tuyết trắng càng thêm đột ngột.

Lau khô nước mắt giúp Hoàn Húc mặc y phục tử tế, lại nửa tha nửa ôm đưa hắn tới trên thạch đống nằm úp sấp hảo.

“Hắn không có việc gì đi?”

“Chỉ là trúng một chút trầm hương của ta, không chết người được, ngủ ít nhất hai ngày liền tốt lắm!”

Tử Li nhìn gương mặt nghiêng của Hoàn Húc, trong lòng co rút đau đớn.

“Thực xin lỗi, Húc!”

Lông mi run rẩy, môi tuyến thả lỏng hơi hơi nhếch lên, trong lúc ngủ mơ có phải vẫn còn ôm ấp thiếu niên băng thanh như liên?

112. Q.3 - Chương 48: Ngoại Truyện Thiên Chi Khúc Tử

Đó là một niên đại không thể tìm hiểu, tương truyền, chủng quần thiên địa vạn vật chính là Kim long bộ tộc thần bí lại có được sức mạnh cường đại. Bọn họ thao túng vũ lộ, nhìn xuống chúng sinh, hưởng thụ quyền lợi cùng vinh dự cao nhất. Nhưng quyền niệm là căn nguyên để nảy sinh tội ác, cho dù là thần cao cao tại thượng cũng vô pháp chống lại hấp dẫn của nó.

Độ đệ của Kim long thủ lĩnh bởi vì bất mãn đồ đằng (hình vẽ) thờ phụng của chúng sinh đối với ca ca mà năm lần bảy lượt khiêu khích đối kháng, Kim long thủ lĩnh một lần lại một lần nhượng nhịn, nhưng vẫn không thể ngăn cản nội bộ phân kỳ càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng rốt cục phát triển đến mức binh hung tương kiến (xung đột vũ trang), không thể tránh khỏi một hồi ác chiến khiến cho thiên địa thất hành, nhật nguyệt vô quang. Kim long thủ lĩnh phẫn nộ bởi chiến trường nhân gian luyện ngục, đem dị đồ chiến bại tước trừ tiên tịch (tước bỏ cốt tiên), trực nhập Ma vực u tối không có ban ngày, trọn đời không được đặt chân vào ngoại giới, nếu không sẽ tử vô phi mệnh (chết đi mệnh cũng không yên) linh hồn rơi vào súc đạo (vòng súc sinh). Đây là trừng phạt của tổ tiên đối với chúng ta, cũng là số mệnh của Lân long nhất tộc chúng ta!

Trường lão ánh mắt âm đạm mà sâu nảo, nhưng chỉ đổi lấy cái thoáng nhìn không cho là đúng của ta.

Số mệnh sao?

Bắt đầu giương cánh.

Ta không tín!

Trực thăng vân tiêu (mây trời).

Đi vào thế gian đã hai năm hơn, cái gọi là số mệnh mà trưởng lão nói chẳng những không ứng nghiệm ở trên người của ta, hơn nữa ta còn sống đến phi thường thích ý! Ở một nơi phong thủy bảo địa trong một tòa thâm sơn lão lâm (rừng già) ta vô tình gặp được bạn lữ cùng định cư.

Ta nghĩ, nếu ta không có gặp người thiếu niên kia, ta đây sẽ vẫn khinh bỉ trưởng lão nói chuyện viển vông cứ như vậy mà bình yên sống sót, nhưng vận mệnh lại không phải do người đi giả thiết!

Vận mệnh để ta gặp thiếu niên bị thương kia, vận mệnh khiến ta đột phát ý nghĩ muốn đem người quay về trong động chữa thương, lại bị ca ca của thiếu niên kia cho rằng ta muốn làm hại bảo bối đệ đệ của hắn mà một mũi tên bay vào giữa mi tâm của ta.

Ta rốt cục tin số mệnh, khi linh hồn của ta thoát ly thân thể thăng lên giữa không trung. Một tiếng thở dài, trưởng lão xuất hiện ở trước mặt.

Đây là số mệnh không thể thay đổi. Ánh mắt của hắn ảm đạm.

Ta sẽ biến thành cái gì? Điều? Trùng? Ngư? Thú?

Sự trầm mặc của trưởng lão làm cho ta bất an!

Mặc kệ người ở thế tiếp theo trở thành cái gì, cũng không thể buông tha cho hy vọng, bởi vì vận mệnh của người sẽ an bài người gặp gỡ một người không giống người thường, mà y sẽ làm người thoát ly khổ hải!

Ta không biết người mà ta phải đợi đến tốt cùng là thần thánh phương nào, ta chỉ biết trong bảy năm ngắn ngủi ta đã ở súc đạo luân hồi mấy chục lần, hồ ly, trư, thỏ, xà, điều, phi trùng, điều, ngư, ngư. Tử vu phi mệnh cùng sinh mệnh quá mức vội vã thảm thương làm cho ta phát cuồng, rõ ràng hôm nay là đầu lang, lại không hiểu sao giảm lên bảy rập của thợ săn mà tỉnh lại biến thành con kiến.(.....=)

Thăng đến ba năm trước đây ta biến thành một Hà Khúc mã, sinh mệnh rõ ràng kéo dài làm cho ta lâm vào hoan hỉ, một thế này nói vậy sẽ giải thoát rồi đi!

Khi ta liếc mắt một cái nhìn đến đại thúc giả trang kia, trong lòng kinh hoàng, ánh mắt của y sáng ngời trong suốt tản ra quang huy mê người cho dù là bảo thạch đẹp nhất trên đời cũng vô pháp bằng được, là y, rốt cục đã xuất hiện, người làm cho ta cực khổ đợi mấy chục lần luân hồi!

Vì muốn hả giận, cũng vì dọa người đáng hận này, quạ gặp mặt ta cho y chính là một hơi cắn lên cái tay y đưa qua.

Y thật sự không giống người thường, nhưng nếu muốn hỏi ta y đến tốt cùng làm sao không giống người thường thì ta cũng không có cách nào nói rõ.

Y có khi là một người thông minh nhìn thế sự đến tuyệt đỉnh thấu triệt, có khi lại là một đầu đất lỗ măng nhìn không tới hậu quả! Làm cho người ta đoán không ra nghĩ không rõ!

Nhưng mặc kệ y là người như thế nào, một thế này của ta đã được định là theo y. . . .

113. Q.4 - Chương 1: Phong Thành

Thiên không dày đặc tựa hồ mang theo mấy phần xung đột muốn nổi lên phong tuyết, hai bờ sông cỏ cây thanh lục(xanh đậm) trải kín,tầng đất lở lở thoát nhìn như là làn da tiều tụy khô cạn, không có sinh khí ép sát thân thể gầy trơ xương của lão nhân. Trên mặt sông thủy khí uốn lượn, tầm nhìn trở trụi khiến chung quanh có vẻ trở nên chật chội.

So với băng thiên tuyết địa ở kinh thành, mùa đông nơi này cho dù lạnh cũng không có đại tuyết bay tán loạn.

Thiếu niên mang ánh mắt đầy sương mù, như có điều suy nghĩ nhìn về phía trước, thân mình cho dù bọc hồ cừ cũng không giấu đi vẻ đơn bạc trắng tấp đứng ở mũi thuyền, mái tóc đen mềm mại giống như tơ lụa nhẵn mịn!

Vốn là còn trẻ vô nhân sầu, vì có gì lại ai nhiên một tiếng thở dài?

“Đang suy nghĩ gì?” Từ khoang thuyền đi ra một gã nam tử hắc y hắc sa.

Tử Li khẽ a một hơi, nhìn sương trắng tiêu tán mới rút tay về nói: “Cái gì cũng không nghĩ, chỉ là ngăn người mà thôi!”

“Không muốn nói thì thôi! Vào đi, thân thể của người chịu không nổi hàn khí nặng như vậy!” Hắc y nhân không cho là đúng, dẫn đầu xoay người chui vào trong khoang thuyền.

Khoang thuyền đặt đầy hỏa bồn rõ ràng so với bên ngoài ấm áp hơn nhiều, Tử Li ngồi ở trên chên tử (chăn), nhìn Hắc y nhân đang hâm rượu muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?” Cách hắc sa vẫn có thể cảm giác được tầm mắt muốn hỏi của y.

Tử Li lau đi hơi nước trên tóc, do dự trong chốc lát nói: “Cám ơn người giúp ta rời đi hoàng cung, đã đi xa như vậy, hẳn là an toàn, ta nghĩ. là thời điểm nói tái kiến!”

Hắc y nhân khẽ cười một tiếng, “A, qua đến sông nhanh như vậy liền đoạn cầu?”

“Ta không phải ý này!” Tử Li nhú mày biện bạch, “Ta chỉ là nói ta đã phiền toái người thật lâu, không muốn lại làm phiền người!”

Hắc y nhân chậm rãi uống một hớp noãn tửu (rượu ấm), không mặn không nhạt nói: “Người đã phiền toái ta quá nhiều, thêm vài cái nữa cũng đã mất cái gọi là ‘lại’!”

Tử Li thoáng chốc lĩnh ngộ, lập tức nói sang chuyện khác, “Nhận thức người lâu như vậy ta còn không biết người tên là gì? Luôn ‘Thánh được thủ Thánh được thủ’ gọi có cảm giác xa lạ!” Kỳ thật chuyện Tử Li càng muốn biết là người trước mắt này vì cái gì luôn đội hắc mạo, chẳng lẽ là mặt của hắn hủy dung nhận không ra người?

“Không thể trả lời!”

Xấu hổ trầm mặc một hồi, Tử Li lại hỏi: “Người vì cái gì phải giúp ta?”

“Ta cao hứng!”

Tử Li mếu miệng, người này.

“Vậy người có thể nói cho ta biết, tiếp theo chúng ta phải đi tới đâu không?”

“Mục đích của người không phải là vì rời đi Sở Kinh vương sao, chỉ cần ly khai hẳn là thành, cần gì phải quản đi nơi nào?”

Thoáng chốc bị kiềm hãm, tiếp theo trong lòng chua xót. Tử Li xoay qua không nói nữa, lại nhìn giang thủy bên ngoài khoang thuyền lẳng lẳng xuất thần.

Vì tránh tai mắt của người, hai người một đường xuôi nam, nơi phân giới hà đạo chảy vào Sở Kinh cùng Đan Mạnh, lại xuôi dòng được một đoạn hành trình, cuối cùng lên bờ ở một bến tàu Đan Mạnh quốc.

Vào thành thì sắc trời đã tối, bọn họ chọn một khách điểm ngụ lại, bởi vì những sương phòng đơn cơ bản đã đầy, hai người chỉ có thể cùng ở trong một gian phòng một đêm.

Giường ngủ chật chội sau khi chứa hai người có vẻ càng thêm nhỏ hẹp. Trong bóng đêm con người Tử Li mở to suy nghĩ lẳng lẳng nằm, chán thực cực, còn tản ra một cỗ vị mốc, Tử Li cực kỳ sợ lạnh nhìn không được run run, lúc này không khỏi nhớ tới cái ôm ấm áp thoải mái của Hoành Húc.

“Nhớ hẳn?” Trong bóng đêm bên cạnh bỗng nhiên vang lên câu hỏi làm cho Tử Li trong lòng thoáng hoảng, y phát hiện đối phương tựa hồ luôn có thể đoán được ý nghĩ của mình, điều này làm cho y rất không thoải mái.

“Không, không có!”

“Ta ghét nhất loại người khẩu không đúng tâm!” Ngữ khí đối phương đột nhiên chanh chua.

“.” Tử Li siết góc chăn trầm mặc.

“Trốn tránh không giải quyết được bất cứ vấn đề gì!”

“Ta không có trốn tránh, ” Tử Li biện bạch, “Ta chỉ. . . .” lời nói lại đột nhiên dừng lại.

“Tìm không thấy cái cố đi!” Hừ nhẹ một tiếng, “Rõ ràng yêu đến tận xương, lại tự ti cho là mình không xứng với đối phương, cuối cùng lựa chọn bỏ đi xa. Đây không phải là trốn tránh thì là cái gì?”

Xuyên thủng đau khiến người không thấy máu, Tử Li ngậy người hồi lâu cuối cùng vẫn nhụt nhụt lập lại câu kia, “Ta không có trốn tránh!”

Người bên cạnh ‘khoát’ một tiếng ngồi dậy, cho dù trong bóng đêm cũng có thể cảm giác được tầm mắt lợi hại của hắn, Tử Li bình khí không dám sảo động.

Phanh một tiếng vang thật lớn, đối phương đã xuất môn đi xa!

Tử Li nhẹ thở ra khẩu khí, thật đúng là người chẳng biết tại sao cứ âm tình bất định, mình đến tốt cùng nói sai cái gì làm cho hắn phát đại hỏa như vậy?

Trần trọc hồi lâu mới mơ mơ màng màng ngủ, ngày hôm sau tỉnh lại mới phát hiện Thánh được thả vẫn chưa trở về. Tẩy xuyên xong đi xuống lầu, khách điểm đã đến không ít thực khách, ở trong một đám tiểu dân thị tỉnh tầm thường, Hắc y nhân cử chỉ nhàn nhã kia càng thấy rõ trong mắt.

Tử Li đi đến bên cạnh bàn hắn ngồi xuống dò hỏi: “Người tối hôm qua đến nơi nào vậy? Như thế nào một đêm cũng không trở về phòng?”

Thánh được thả đặt ly trà xuống, “Ta đến đâu cũng phải hướng người báo cáo sao?” Hiển nhiên là chưa nguôi cơn tức!

Tử Li nhún nhún vai, thật sự là người keo kiệt!

“Tiểu nhị, đến hai lung (lồng) bánh bao quán thang (canh).”

“Có ngay, xin khách quan chờ!”

Bàn tay nâng lên ly trà ấm, Tử Li kiên nhẫn chờ đợi đồ ăn sáng của mình.

Ngoài cửa là ngã tư đường người đến người đi, trên mặt đất kết lại một tầng sương mỏng manh, ngày đông vừa soi liền một mảnh ẩm ướt, người qua đường mặc ung thũng (cục mịch) thật cẩn thận hành tẩu, chỉ sợ thoáng không lưu ý thì bàn chân sẽ hướng lên trời.

“Bánh bao và quán thang đến đây, khách quan thỉnh ngài chậm dùng!”

Bánh bao nóng hôi hổi, da mỏng nhân đẹp giống như bạch cúc, trắng noãn như sứ, gấp lên một cái tròn như đăng lung (đèn lồng). Khinh khinh đề, mạn mạn điều (nhẹ nhàng nâng, chậm rãi lay động), cửa sổ trước mở, lại ăn canh, một hơi khiến miệng đầy hương!

Đang ăn đến tâm vô bàng vụ (quên đất trời), bỗng nhiên mặt bàn ‘bành’ một tiếng vang lên, Tử Li sợ tới mức tay run lên, bánh bao ‘ba’ rớt xuống mặt bàn rồi xa cái bụng.

Tử Li giận, Thánh được thả cũng giận, hai người đồng thời ngẩng đầu giận trừng mắt người tới.

114. Q.4 - Chương 2: Bàn Tử (tên Béo)

Hai người thu dọn xong, Thánh được thả đang định rời đi, Tử Li chợt nhớ tới nghi hoặc sáng nay lập tức hỏi: “Người như thế nào đoán được sẽ có chuyện phiền toái phát sinh?”

Thánh được thả cũng liếc mắt hắn một cái mới nói: “Sáng nay cái tên béo kia còn nhớ rõ?”

Tử Li gật đầu.

“Trên người hắn có hương vị hoa tiêu, đinh hương cùng bạch đậu khấu.”

“Vậy có thể nói lên cái gì?”

“Ba loại thảo dược này có tác dụng chống phân huỷ! Người nói một người đem dược vật phòng ngừa thi thể hư thối mang ở trên người nói lên cái gì?”

Tử Li đột nhiên trừng lớn ánh mắt, tiếp theo thần tình ghê tởm nói: “Vậy rương kia, ý của người là nói rương kia chứa. Đầu người linh tinh gì đó?”

“Người còn chưa dứt nát! Người thường đối với người chết chính là kiêng kỵ như thế nào lại đem đầu người mang ở trên người? Cho nên tên béo này khẳng định không đơn giản, hơn nữa theo ta đoán chắc phải là sát thủ, bởi vì chỉ có sát thủ mới có thể đem thủ cấp của mục tiêu chặt xuống giao cho người thuê để chứng thực! Bất quá cái này cùng chúng ta không quan hệ, vốn không đến mức gặp phải phiền toái gì, nhưng đáng ghét chính là, trên người tên béo kia còn có một loại dược vật dùng để truy tung, một khi dính lên bất kể tẩy trừ như thế nào cũng vô pháp loại bỏ cổ mùi kia, bởi vì loài phi trùng truy tung loại dược vật này có khứu giác thực bén nhạy. Về phần bản thân tên béo kia không thể đoán hẳn là không biết mình dính lên loại dược vật này, nhưng hẳn tới gần chúng ta cũng là cố ý, như vậy có thể phân tán lực chú ý của truy binh. Bởi vì trốn sát thủ nên không có khả năng cùng đồng lõa bên ngoài giao tiếp, hơn nữa ở trong một phòng thực khách, tựa hồ chỉ có chúng ta thoát nhìn không giống dân chúng tầm thường, cho nên cho dù chúng ta nói không phải, người khác cũng chưa chắc tin tưởng!”

Tử Li nhíu mày sâu, “Vậy Phong thành cũng là nơi hắc hướng tới?”

“Đó là một vấn đề, ta chỉ đoán được lúc cừu gia của hắc đến truy sát lúc ấy cũng tình cờ đem chúng ta hợp vào, lại không nghĩ rằng hắc gặp phải người của quan phủ!”

Nghĩ đến tên béo diện mục khả tăng kia, Tử Li trong lòng phiền muộn không thôi. Chính mình không đi tìm phiền toái, phiền toái cố tình tìm tới cửa!

“Hiện tại chúng ta dịch dung hắc là nhận không ra đi?”

Thánh dược thủ nhượng nhượng mi: “Này khó nói, cho nên phải nhớ kỹ lý do thoái thác mới vừa rồi.”

Ban đêm, trải qua quan binh bốn phía lục soát thành lúc ban ngày, ngay cả nguyệt quang cũng bị gây sức ép đến một nhọc giống như cuộn trong mây không muốn đi ra. Ngã tư đường không có một bóng người, gió lạnh quét qua cửa sổ một trận ào ào loạn lay động.

Trong con hẻm tối bỗng nhiên lách ra một đạo bóng đen, từ thân hình mà xem người nọ cao lớn mập mạp, nhưng cước bộ lại nhẹ nhàng mẫn tuệ như một con miêu, chỉ thấy hắc dọc theo chỗ tối đi nhanh, tiếp theo bỗng nhiên nhảy lên nóc nhà một khách điểm hai chân ôm lấy xà ngang mái hiên lộn ngược ở bên ngoài một cái cửa sổ, nhẹ lộn hướng về phía trước, kéo ra thanh khung cửa sổ xoay người rơi vào phòng trong.

Người nằm ở trên giường hiển nhiên cũng phát hiện kẻ xâm nhập, chẳng qua còn chưa kịp nói chuyện đã bị bóng đen “Ba” một tiếng điểm ngay á huyết.

Tiếp theo thân mình lại có cảm giác tê rần, hoàn toàn không động đậy! Tử Li trừng mắt với người đang đem chính mình chặm rãi thả lại trên giường.

Bóng đen cười hắc hắc nhỏ giọng nói: “Vật nhỏ không cần sợ hãi, ta chỉ bắt quá tìm không ra nơi đặt chân muốn mượn giường của người tạm nghỉ một đêm!”

Nói xong đem tay nải ở sau lưng phóng tới bên giường.

Nghe thanh âm đó đã hiểu được người tới là người nào! Tử Li ứa ra mồ hôi lạnh tà tà liếc nhìn cái hòm ngăn nắp kia, bên trong là đầu người chết, đầu người chết đang đặt ở bên cạnh y.

Thân mình bỗng nhiên nặng nề, hơi thở phun ở trên mặt có thể tưởng tượng được mặt của đối phương cách mình có bao nhiêu gần! Tử Li gian nan hút khí, trong lòng sợ hãi đến cực điểm! Người này đến tốt cùng muốn làm cái gì? Hiện tại loại tình huống này, người khác có thể nói kêu trời trời không ứng kêu đất đất chẳng hay, nhưng mình là ngay cả kêu cũng kêu không thành!

“Thực sợ hãi sao? Đã nói không cần phải sợ hãi!” Người nọ tiến đến bên tai Tử Li nhẹ giọng nói, loại thì thầm ái muội như với tình nhân đảo qua gương mặt làm cho Tử Li một trận ác hàn.

“Thật là thơm! Tựa như liên hương như có như không. Vật nhỏ người tỏa ra hương liệu gì?” Người nọ vùi vào hõm cổ Tử Li thật sâu hít vào một hơi.

Cả người nhanh chóng nổi đầy da gà! Bỗng nhiên ở cổ có một trận xúc giác thấm ướt ẩm áp, Tử Li đột nhiên chấn động.

“Còn rất ngọt!” Người nọ tiếp tục lấy giọng điệu ái muội nói lời làm cho da đầu người ta run lên.

Không nên đụng ta không nên đụng ta không nên đụng ta.

Chính là người nọ hiển nhiên không có nghe được Tử Li trong lòng hò hét, bất quá cho dù nghe thấy cũng chưa chắc sẽ nghe theo.

Trong bóng đêm thông qua xúc giác nghĩ đến cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi, trong mùa đông đại lạnh, phía sau lưng Tử Li đã ướt một mảng lớn mồ hôi.

Hơi thở cực nóng tới gần, cánh môi bị ngậm mút vào liếm lộng, đầu lưỡi vẽ lộng nơi khẩu khang (buồng miệng). Cho dù điểm huyết nói cũng vô pháp ngăn cản Tử Li run rẩy như hàn phong lạc diệp (gió lạnh lá rụng).

Một bàn tay đã chui vào chăn tìm được nơi vào y khâm, ở một khắc ngón tay lạnh lẽo xoa vào trong ngực mình, nước mắt Tử Li liền tí tách rơi xuống dưới.

“Đừng sợ, ta sẽ không đối với người làm bất cứ gì!” Động tác của đối phương dừng lại, tiếp theo xốc lên chấn tiến vào đem Tử Li khóa lại trong lồng ngực nhỏ giọng nói, “Ta chỉ là ôm người ngủ!”

Tử Li nghe vậy dừng lại nước mắt. Đợi trong chốc lát thấy đối phương quả thực không hề loạn lộng, trong lòng mới hơi thả lỏng. Chống đỡ một trận lại mơ hồ trầm ngủ!

Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện tên béo kia còn đang ôm mình ngủ say. Động động ngón tay phát hiện huyết đạo đã cởi bỏ, Tử Li lập tức vươn tay đi kéo ra cánh tay trên lưng, nhưng cánh tay vẫn không chút sút mẻ.

“Tên béo ghê tởm người mau buông tay!” Một quyền tap đến trên mặt của đối phương.

Cánh tay bên hông vừa buộc, lại gãi gãi gương mặt có chút ngứa “Vật nhỏ đừng làm rộn, ca ca ta còn muốn ngủ tiếp trong chốc lát!”

Tử Li mặt thoáng xanh, nắm lên tay nải bên cạnh liền hướng tới trên người tên mập mà ném.

“Ngao ô!” Tên béo rốt cục hú lên quái dị mở mắt ra, “Ta đã vài ngày chưa ngủ đủ giấc qua mặt trời lặn, người như thế nào tàn nhẫn đánh thức ta như vậy?”

“Mặc kệ người là ai, cũng không quản người tiếp cận ta có mục đích gì, thừa dịp trước khi ta chưa hô to người khuyên người tốt nhất lập tức rời đi, nếu không đưa tới quan binh, đừng trách ta không nhắc nhở người!” Tử Li mắt lộ ra hung quang nói.

Tên béo ngáp một cái vẻ mặt không sao cả nói: “Người dám kêu sao? Vật nhỏ, hiện tại chúng ta đã là người trên cùng một chiếc thuyền!”

“Con mẹ người, ai với người là người trên một thuyền?” Tử Li khí sát.

“Chẳng lẽ người nói không phải sẽ không đúng rồi sao?” Tên béo tự tiểu phi tiểu nhìn Tử Li nói.

Tử Li nhìn gương mặt diện mục khả tăng trước mắt, lớn lên vốn đã đủ muốn bị đánh, còn xứng lên loại biểu tình thô bỉ tự cho là rất tuấn tú này, làm cho người ta buồn nôn rồi lại thật muốn hung hăng tấu hấn một hồi, sau đó lại đập mấy đá.

“Buông!” Tử Li lạnh lùng nói.

“Nha! Lại sinh khí!” Tên béo vội vàng ngồi dậy ôm cổ Tử Li lấy lòng nói, “Ngoan, đừng nóng giận, tối hôm qua chính là chỉ cùng người đùa một chút!”

“Không muốn ta tức giận liền lập tức buông tay!”

Tên béo quả nhiên ngoan ngoãn thả tay.

Tử Li tẩu hẩn một quyền mới đi xuống giường thối lui đến bên cạnh bàn nói: “Hiện tại lập tức đi cho ta, đừng hòng tha chúng ta xuống nước!”

“Vật nhỏ hảo ngoan tâm na, hiện tại binh lính cả thành đều đang tìm ta, nhìn thấy ca ca ta thân hãm miệng hổ cư nhiên còn nhẫn tâm đuổi ta đi?”

Tử Li vẻ mặt chán ghét liếc mắt hẩn một cái, “Người không đi thì ta đi! Đừng đi theo ta là được!”

Nói xong bắt đầu mở ra cửa phòng, đi đến bên ngoài sương phòng Thánh được thủ kê cửa. Đợi một hồi lâu mà lại không ai đáp ứng, Tử Li không khỏi buồn bực, chẳng lẽ ngủ sâu như vậy?

“Đừng gõ, trong phòng không có ai!”

Quay đầu lại, thấy bàn tử kia khoanh tay tựa ở cạnh cửa vẻ mặt ngả ngớn nói.

Tự gánh vác tức giận, quay đầu lại không hề để ý đến hẩn, nhắc chân oán hận đá văng cửa phòng Thánh được thủ, quả nhiên phát hiện bên trong trống tuếch, chần dậm xếp chỉnh tề hiển nhiên không có bộ dáng dùng qua, bất quá tay nải còn ở đó! Đây cũng làm cho người an tâm không ít!

“Thánh.. ca của ta đi đâu vậy?” Xoay người chán ghét hỏi theo người vào tới.

Tên béo nhún nhún vai, “Ta làm sao biết!”

Vừa phần hận liếc mắt tên béo một cái, Tử Li mới vòng qua hẩn trở lại trong phòng mình phanh một tiếng đóng cửa lại.

Kỳ quái, Thánh được thủ đến tột cùng đi đâu vậy?

115. Q.4 - Chương 3: Xuất Thành

Trong thư phòng bố trí đơn giản mang đầy cổ vị, trung niên nam tử một thân tiện phục (trang phục hàng ngày) ngồi ngay ngắn trước án thư nhúu mày đọc thư tín trong tay. Hẩn thân hình khôi ngô, dưới lớp tiện phục bên người có thể cảm nhận được thân hình mạnh mẽ cùng sức mạnh bùng bùng phần chấn. Đường cong gương mặt cương nghị như đao tước thậm chí mang theo vài phần thô cuồng ý nhị của thảo nguyên đại hẩn, ngũ quan đoan chính không tính là anh tuấn lại tản ra sức quyến rũ nam nhân nói không hết. Nam tử này không phải ai khác, chính là Ngụy Thần tướng quân đối với Bắc Linh vương trung thành và tận tâm.

Lúc này hẩn thu được mật kiện đến từ nội ứng Sở Kinh—— Tam điện hạ mất tích!

Ngay lúc nguyên bản trải qua thâm tư thực lực (suy nghĩ thấu đáo) cam đoan kế hoạch giải cứu sắp tới thực hành không sai sót thì diễn viên bỗng nhiên mất tích, ở trên khung mâu bỗng nhiên xuất hiện lỗ hổng như vậy đối với những người làm việc lớn như bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là một cái tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời)!

Ngụy Thần mặt co mày cau buồng thư tín trong tay, lập tức giương mắt nhìn nhìn thanh niên nam tử đang đứng tĩnh lặng ở trước án thư, “Tin tức đích xác là thật?”

“Thiên chân vạn xác! Hài nhi đã tìm người chứng thật qua!” Thanh niên nam tử đầu đội ngọc quan khí chất ôn hòa hồi đáp, “Hơn nữa, ẩn theo tin tức của mật thám cùng Tam điện hạ đồng thời mất tích còn có một người gọi là ‘Thánh được thủ’, nghe nói hẩn là do Sở Kinh vương mời vào trong cung cấp Tam điện hạ chuyên chẩn! Trước mắt xem ra Tam điện hạ mất tích rất có thể cùng người này có liên quan! Nếu là như vậy, vậy hẩn đến tột cùng là người nào? Lại có mục đích gì?” Ngụy Trọng Sở nhìn phụ thân mở miệng hỏi.

Đối mặt nghi vấn của nhi tử mình, Ngụy Thần trước mắt đồng dạng không thể biết được mày nhúu càng chặt hơn, hẩn lập tức đứng dậy chấp tay sau lưng chậm rãi bước đi thông thả đến giữa giá sách, tiếp theo quay đầu lại phân phó: “Sở nhi, người lập tức tăng số nhân thủ đi thăm dò hành tung của Tam điện hạ,

phải tránh và đề phòng người của đại hoàng tử, mặt khác kể lại tường tận cái tên ‘Thánh được thủ’ kia cho ta!”

“Dạ, phụ thân!” Ngụy Trọng Sở thở dài cáo lui.

Ngụy Thần xua tay, nhìn ngoài cửa sổ phiêu nhiên rơi xuống lá ngân hạnh thở dài một tiếng!

An thất vương triều hôm nay thật sự là thời buổi rối loạn a!

“Người đâu!”

“Vâng, lão gia có gì phân phó?!” Lão quản gia ở bên trong phủ phụng dưỡng mười mấy năm đi tới dò hỏi.

“Trương quản gia, trong phủ còn có mấy tên hạ nhân?”

“Theo ý của lão gia, mấy tháng nay lão nô đã lấy các loại cơ phân phát năm nha hoàn, hai trù nương, ba gã sai vặt, còn có hai mã phu! Trước mắt trong phủ chỉ còn lại hai nha hoàn bên người công tử, hai nha hoàn bên người Thiếu phu nhân, ba tiểu tư trong sân viện, bốn trù tử, hai mã phu, tổng cộng mười ba người!”

“Ân!” Ngụy Thần gật gù đầu, “Trương quản gia, sự tình trong phủ liền làm phiền người lo lắng!”

“Lão gia sao lại nói vậy? Trương mỗ ta ở Ngụy phủ chủ sự mấy mươi năm, ta đã sớm cho rằng Ngụy phủ là máu thịt của ta!”

Ngụy Thần cảm kích nhìn lão nhân già nua trước mặt, thở dài: “Cho mã phu chuẩn bị xe, ta muốn tiến cung một chuyến! Người đi trước đi!”

“Dạ, lão gia!”

Tử Li mặt co mày cau ở trong phòng bước đi thông thả, đã qua nửa canh giờ Thánh được thủ như thế nào còn chưa có trở lại? Tuy rằng hiểu được hần thường xuyên nửa đêm ra ngoài, nhưng chưa bao giờ có tình huống mặt trời đã treo cao còn chưa có gặp nhân ảnh giống hôm nay! Chắc không phải là gặp phiền toái gì đi? Nghĩ vậy trong lòng Tử Li nhảy dựng, tuy rằng đối với Thánh được thủ người này không phải thực hiểu biết, nhưng ít nhất người ta cũng đã giúp mình không ít thậm chí đã cứu mình một mạng, nếu hần thực sự gặp nguy hiểm, Tử Li cũng là hoảng loạn!

“Vật nhỏ, có ai nói qua với người bộ dạng nhân mi của người cũng làm người thấy nhộn nhạo theo hay không?” Một phen thanh âm làm cho người ta tuyệt đối chán ghét vang lên.

Bỗng nhiên xoay người, nhìn tên béo đang ngồi ở bên cạnh bàn tự rót trà uống một mình, cửa phòng cũng không biết từ khi nào đã mở ra một cái động khẩu.

“Người, sao, lại, tiến, vào, được?” Cẩn rắng mở miệng hỏi.

“Ách, này cần hỏi sao, người vào bằng cách nào ca ca ta liền vào bằng cách đó!” Tên béo dùng phì thủ nâng cằm nghiêm trang hồi đáp.

Tử Li trán bạo gân xanh, bước nhanh đi qua một phen túm áo hần hung hăng nói: “Da mặt của người quả thực so với tường còn dày hơn, tử nhân béo, tối hôm qua đối với ta vừa hôn lại sờ lão tử còn chưa có tính sổ với người, hiện tại lại giống như chó con dính ở trong này, lão tử thật muốn một đao đem người làm. . .”

“Lại sinh khí, vật nhỏ người như thế nào luôn tức giận, tuy rằng bộ dáng người tức giận cũng thực đáng yêu.”

“A ——” Tử Li bị nhạ mao (chọc cho dựng lông =]) một phen khấp trụ ở cổ của hần, “Không cần gọi ta vật nhỏ, người này tên béo ghê tởm!”

“Khụ khụ, sắp chết, vật nhỏ, người quá dùng sức!”

“Ta nói người giết hần cũng không phải không được, nhưng phiền toái chính là xử lý thi thể như thế nào, bây giờ là ban ngày lại là ở Phong thành, minh mục trương đảm di chuyển xác tựa hồ không thể thực hiện được!”

“Thánh được. Ngạch, ca, người rót cực đã trở lại!” Tử Li quay đầu lại nhìn thấy người xuất hiện ở cửa.

“Yêu, hắc y mỹ nhân cũng trở về rồi!”

“Ta đồng ý để người giết hắc, thi thể xử lý không là vấn đề, dùng hóa thi thủy là có thể lập tức hủy thi diệt tích, một sợi tóc cũng không lưu!” Người ở cửa lạnh lùng mở miệng nói.

“Hắc hắc, đừng đừng đừng, hóa thi thủy tuy rằng bớt việc, nhưng mùi lại giấu không được, vạn nhất dính sang nhị vị sẽ không tốt!” Tên béo nhảy đến một bên vui cười nói.

Tử Li cực kỳ tức giận nhưng cũng không để ý đến hắc, ngược lại hướng Thánh được thủ dò hỏi: “Ca, người đi nơi nào?”

Vốn không muốn nhiều lời, nhưng khi nhìn thấy trong mắt Tử Li rõ ràng hiện lên lo âu trong lòng không khỏi mềm nhũn, nói: “Đi ra ngoài lộng một trận mê vụ (sương mù) nho nhỏ, ta nghĩ tới đa hai ngày chúng ta liền có thể ra khỏi thành!”

“Tốt lắm!” Tử Li hai mắt sáng ngời, vỗ tay hoan hô.

“Ách, nếu không ngại, có thể hỏi một chút người lộng trận mê vụ gì hay không?” Anh béo xen mồm.

Hai mắt lạnh lùng lướt về, rõ ràng là một bộ biểu tình “Người nói xem là ngại hay không ngại.”

Anh béo phần hận cười hắc hắc.

Quả nhiên không quá hai ngày cửa thành liền giải niêm phong, trải qua một phen kiểm tra hai người ra khỏi cửa thành, Tử Li đi tới quan đạo nhện không được hỏi: “Đến tốt cùng là mê vụ trận gì làm cho bọn họ bắt đắc dĩ phải giải niêm phong?”

Thánh được thủ run run dây cương nói: “Được tề trên người tên béo là mấu chốt để bọn hắc truy tung, nếu bọn họ là dựa vào thứ này mà nhận thức, vậy ta liền ở ngay trên thân thể một nhóm người khắp toàn thành đều hạ loại được này.”

“Ngư mục hỗn châu (=Vàng thau lẫn lộn)! Ha, thật sự là cao!” Tử Li cười to.

Đang nói, phía sau truyền đến một trận vó ngựa.

“Nhị vị mỹ nhân từ từ!” Thanh âm khiến người chán ghét.

Tên béo bụng phê lập tức chạy tới chắn ngang trước mặt hai người.

“Người lại muốn làm cái gì?” Tử Li không vui lạnh lùng nói.

“Hắc hắc, đừng có lạnh nhạt phân biệt như thế a!” biểu tình vô lại làm cho người ta một trận bạo phiền, “Ta là tới nói lời cảm tạ!”

“Nói lời cảm tạ liền miễn! Đừng tưởng rằng làm như vậy là vì người!” Thánh được thủ nhìn nhìn rồi nhúu mày.

“Hắc hắc, tuy rằng người là vì chính các người, nhưng nói như thế nào cũng là gián tiếp giúp ta! Cho nên giai công tử nho nhã lễ độ giống ta như vậy sao có thể làm bộ như không có chuyện gì không cáo mà biệt chứ?”

Khóe miệng Tử Li run rẩy, có cỗ xúc động buồn nôn.

“Vậy nói xong, người có thể đi rồi!” Thánh được thủ không kiên nhẫn nói.

“Hắc hắc, đi ngay! Còn vội vàng trở về báo cáo kết quả công tác nha!” Tên béo nói xong quay đầu hướng Tử Li chớp chớp mắt tiểu nhân cơ hồ nhìn không thấy con người nói, “Vật nhỏ, ta đi đây, nhớ rõ phải nghĩ đến ta a, sau này còn gặp lại!”

“Cút ——” Tử Li hướng tới bóng dáng hắc chạy vội đi quá lớn, “Lần sau đừng để ta tái kiến người!”

Thánh được thủ không cho là đúng nhìn mắt Tử Li rõ ràng tức giận đến không nhẹ nói: “Làm gì cùng người không quen biết chấp nhận như thế!”

Kiểm chế xuống cơn tức làm ầm ỉ, Tử Li thở dài ra một hơi, như chợt nhớ tới cái gì lập tức hỏi: “Tay nải của tên béo kia đâu? Như thế nào không thấy?”

Thánh được thủ lạnh lùng cười: “Không phát hiện sao? Ở ngay bụng của hần!”

“A?” Tử Li nghi hoặc quay đầu.

“Thật là một tên tâm tư đơn thuần! Chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới tên béo kia cũng là dịch dung cải trang sao!”

“ ”

116. Q.4 - Chương 4: Uẩn Nộ

Đại tuyết nơi đây, hàn phong ngừng tiêu tán, cảnh con áp tuyết, cao diêm (mái hiên cao) huyền băng.

Phóng nhãn nhìn lại, ngân bạch trước mắt giống như sợi bông đồng loạt xả khai, phô thiên cái địa (phủ lấp trời đất) đem đại địa bịt kín. Duyên vân(tuyết) vẫn chưa biến mất nặng nề rút xuống kết thành một đoàn thật dày, giống như y trang bao lấy tảng đá lớn, không biết một khắc nào đó sẽ bỗng nhiên hóa thành một vật nặng khuynh đảo mọi thứ.

Lâm Đức ngẩng đầu nhìn trời u ám, vẫy vẫy phát trần vùng tay áo hướng tới măn viện trắng bệch hơi thở nói: “Trời hôm nay lại thay đổi! Thừa tướng đại nhân, ngài tuổi đã cao sao có thể chịu đựng trong hàn khí này?”

Trâu Nghiêm theo đuôi ở phía sau cuộn tay đặt ở bên miệng nhẹ a một tiếng, nói: “Làm phiền công công nhớ tới!”

“Bất quá cũng nói lại, đại nhân ngài là thiên kim chi khu nói vậy cũng chịu đựng được hàn khí này, nhưng đáng thương các nô tài chúng ta lão cốt còn phải ở trong cung này làm tròn bổn phận không dám ai thán!”

“Công công người đây là đang trách cứ bổn tướng sao?”

“Chúng ta không dám!” Lâm Đức vùng phát trần cung người, “Tối rồi, đại nhân, Thánh Thượng đang ở bên trong chờ ngài a!”

“Làm phiền!” Trâu Nghiêm vuốt lại áo đẩy cửa phòng đi vào.

Trong phòng hôn ám, hỏa bồn đặt ở trung ương lách tách cháy, Hoàn Húc ngồi ở nơi mặt cắt giữa sáng và ám, vẻ mặt khó lường nhìn Trâu Nghiêm đang khom người đi vào.

“Thần, khấu kiến bệ hạ!”

Hồi lâu không thấy động tĩnh, Trâu Nghiêm vẫn quỳ như cũ , trong phòng trầm mặc chỉ có đốm lửa đang bập bùng rung động.

“Trâu thừa tướng, nếu trẫm chưa từng nhớ lầm, người là nguyên lão hai triều, tại triều làm quan đã có hai mươi ba năm!” Thật lâu sau, Hoàn Húc mới chậm rãi mở miệng.

“Đúng vậy, bệ hạ. Cựu thần vinh hạnh được bệ hạ cùng tiên vương trọng dụng!” Trâu Nghiêm không nhanh không chậm nói.

“Một khi đã như vậy, vậy người cũng hiểu phụ vương ta vì sao mà băng hà?” Hoàn Húc giọng điệu bình thản hỏi.

“Tiên hoàng bí sự (chuyện giấu kín), thần không dám vọng ngôn!”

“Trẫm chuẩn người nói thẳng!”

“Tiên hoàng mang theo u uất mà băng hà?”

“Vì sao u uất?”

Trâu Nghiêm ngậm miệng, ngẩng đầu nhìn hướng Hoàn Húc trầm mặc .

“Vậy trăm hỏi người, một ngày trước khi Bắc Linh hoàng tử mất tích người đã tới Hạ Hà cung?”

“Vâng!”

“Người đối với y nói cái gì?”

“ Điện hạ người tuy là chất tử, nhưng vẫn là Bắc Linh hoàng tôn, hiện giờ lại lấy thân hầu nô vương, hạ thấp làm người ta khinh thường, khiến con cháu lệnh tộc hổ thẹn!” Trâu Nghiêm thái độ kiên quyết một chữ không bỏ sót thuật lại.

Hoàn Húc giận dữ, lập tức vỗ án đứng lên, “Người kiêu ngạo như vậy, người cư nhiên đối với y nói như vậy? Trâu Nghiêm, cư tâm của người đặt ở đâu?”

“Thần lẩn này hành động hoàn toàn là vì suy nghĩ cho bệ hạ. Ngài đối với Bắc Linh hoàng tử sủng hạnh ra sao, ở người khác xem ra có lẽ chính là nhất thời hứng khởi, nhưng thần nhìn xem rõ ràng, cái tình mà ngài dùng đã vượt qua giới hạn một đế vương nên có. Đế vương có thể lạm tình nhưng không thể chuyên tình, một khi chuyên tình liền thành tử huyết. Thần nguyên nhân chính là vì nguyên lão hai triều thấy rõ bi tình của tiên hoàng mới xuất ngôn ngăn cản. Bệ hạ nếu muốn trách tội, thần không còn lời nào để nói!”

“Hảo, tốt lắm!” Hoàn Húc hung ác nhìn Trâu Nghiêm không kiêu ngạo không siểm nịnh, bỗng nhiên một tay lấy tấu chương trên án thư lần nghiên mực quét xuống đất, “Hảo một Trâu thừa tướng luôn miệng vì trăm suy nghĩ! Nếu người thật sự là vì trăm suy nghĩ lại như thế nào cường ngạnh bức đi tình cảm chân thành của trăm, làm cho trăm thừa nhận loại oan tâm chi đau này!”

“Bệ hạ bớt giận!”

“Cút, lập tức cút đi cho trăm ——”

“ Vâng, thần cáo lui!” Nhìn Hoàn Húc lần đầu tiên ở trước mặt thần tử không khổng chế được như thế, Trâu Nghiêm chỉ phải theo lời lui ra.

Hoàn Húc một cước đá ngã lặn án thư, tức giận tràn ngập toàn bộ lồng ngực.

Nhưng mà, Li nhi, không ai so với người càng làm cho trăm uất nộ hơn! Cũng bởi vì một câu nhàn ngôn của người khác, người chỉ lưu lại một lá thư với hai chữ “Chớ tìm” , liền có thể đi đến quyết tuyệt như thế! Chẳng lẽ tình ý người đối trăm lại nông cạn như vậy?

.

Sắc trời dần phai, chân trời mờ mịt chỉ nổi lên một tia thiên bạch như ngư đố (bong bóng cá), từ xa nhìn lại giống như nơi thủy thiên chạm nhau hình thành một miệng vết thương bị khâu lại.

Nhị Ngư dẫn theo gậy trúc đi đến bờ sông, cúi xuống dây thừng trói buộc ở trên cọc gỗ, tiếp theo xắn lên ống quần nhảy lên thuyền nhỏ vô cùng đơn sơ hơn nữa đã tróc đi nước sơn.

Nhị Ngư này vốn là thay cha hẩn sinh bệnh đến đưa đồ. Ngày đông lạnh giá người muốn qua sông lại ít đi, huống hồ cha hẩn nhiễm phong hàn, Nhị Ngư bảo lão rõ ràng nghỉ tạm một ngày, thế nhưng lão cha ngoan cố kia chết sống không chịu, nói cái gì hôm nay có thể sẽ có một người trọng yếu muốn qua sông, vừa khởi động thân muốn tới đưa đồ, Nhị Ngư lại không chịu, đành phải đem cha ấn quay về trên giường, nói: “Được, người cứ hảo hảo nghỉ tạm một ngày đi, ta thay ngài đi đưa đồ chu toàn!” Nghe hẩn vừa nói như thế cha mới từ bỏ.

Nhị Ngư dùng gậy trúc chống bờ sông đẩy xa chỗ nước cạn, tiếp theo”y nha” lay lay muốn đến bến đò nhỏ ở hạ du. Nhìn một cái, không có một bóng người, mà ngay cả Toàn đại gia mở trà quán cũng còn chưa tới mà!

Nhị Ngư dựa vào cột trụ trói chặt thuyền trên bến đò, chà xát hai tay đã đông lạnh đến đỏ bừng, cho dù tuổi trẻ lực tráng cũng bị sương muối đánh cho trắng run run, chớ nói chi là lão cha ngày thường gây trở cá xương của hẩn. Kỳ thật Nhị Ngư sớm bảo cha của hẩn đừng lái cái gì đò nữa, người nói hẩn đều đã hơn

năm mươi , hà tất chấp ý ở lại đây chịu phần tội này? Chẳng lẽ cảm thấy được chính mình nuôi sống không nổi ông sao?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe thấy một trận vó ngựa dồn dập.

Nhị Ngưu ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy trên đường đang có hai người ruổi ngựa hướng bên này phi tới. Đợi đến gần mới nhìn rõ đó là hai công tử thanh niên.

Trong đó một người thoạt nhìn hơi dài chút nhìn thấy Nhị Ngưu, mày cũng là thoáng nhíu, chỉ nghe hần lạnh lùng mở miệng nói: “Trương Hữu Địa đâu?”

Nhị Ngưu sững sốt há miệng ngậy người nửa ngày mới tỉnh ngộ Trương Hữu Địa mà vị công tử này hỏi chính là cha mình. (= =)

“Ách, cha ta bị bệnh! Nhiễm phong hàn!” Tuy rằng không quá cao hứng bởi người trẻ tuổi kia như thế nào không tôn lão như vậy, cứ nhiên gọi thẳng tên đầy đủ của cha mình, nhưng với hần mà xem Nói như thế nào a, chính là làm cho người ta tự biết xấu hổ hạ mắt, Nhị Ngưu không dám oán giận chỉ phải nói thẳng!

Thanh y công tử hoãn hoãn mày, lập tức nhảy xuống ngựa.

“Chúng ta phải qua sông sao?” Công tử có chút tính trẻ con đi theo phía sau hần bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Nhị Ngưu nhìn về phía người đại khái mười bảy mười tám tuổi trước mắt, gương mặt y không coi là tuấn mỹ, nhiều lắm là thanh tú chút, nhưng khi tầm mắt của Nhị Ngưu chạm đến gương của y, trong lòng cũng nhảy dựng khó hiểu. Đôi mắt kia, thật thật đẹp vô cùng, đen bóng có thể nói là như thủy uông (động nước) linh động.

“Ấn!” Thanh niên công tử ứng một tiếng.

Hai người liền một trước một sau nhảy lên thuyền nhỏ của Nhị Ngưu, mặt thuyền đứng ba người có vẻ chật.

“Nhị vị đứng vững vàng!” Giải khai dây thừng, Nhị Ngưu ra tiếng nhắc nhở.

Gậy trúc y nha rung động mang theo ba người nhanh chóng cách rời bến đò, thuyền nhỏ đơn độc giống như phiến lá rụng phieu trên mặt nước.

“Chèo đến mặt sông đi!” Thanh niên công tử bỗng nhiên nói.

“Gi?” Nhị Ngưu nhất thời còn tưởng rằng tai mình nghe lầm, “Ra mặt sông? Kề bên này không có đảo a! Công tử ngài có nhớ lầm nơi hay không?”

Thanh niên công tử quay đầu lại lạnh lùng thoáng nhìn nói: “Bảo người chèo người liền chèo, vô nghĩa nhiều như vậy cần thận ta cắt đầu lưỡi của người!”

Một cái run run, người này như thế nào ác độc như vậy! Nhị Ngưu ngoan ngoãn ngậm miệng, theo lời hướng tới mặt sông yên vụ (sương khói) mênh mông xuất phát.

“Hướng về nơi thủy vụ (hơi nước) chèo tới!”

Cho dù cảm thấy được nên nhắc nhở công tử này một chút, nhưng ngẫm lại, Nhị Ngưu vẫn là từ bỏ , miễn cho lại khiến đối phương ném ra lời nói ác độc gì đó.

Vốn ôm tâm lý nhất định sẽ là một chuyến tay không chèo về hướng mây mù, nhưng ai biết khi một đầu tiến vào, lại thấy cảnh tượng làm cho Nhị Ngưu trợn mắt há hốc mồm.

Thần kì thần kì! Sau sương mù cứ nhiên là một tòa tiểu đảo úc úc thông thông (xanh um tươi tốt). Tại bờ sông này sinh sống hơn hai mươi năm cũng chưa từng hiểu được nơi này cứ nhiên có một tòa đảo nhỏ! Hơn nữa còn là tiểu đảo xuân ý nồng đậm!

Đợi lại gần bờ, hai gã công tử hạ thuyền, Nhị Ngưu còn đang trong ngạc nhiên chưa phục hồi tinh thần lại, biết nghe thấy thanh niên công tử kia nói: “Hai con ngựa kia của chúng ta người cầm đi! Cái này trở về làm cho người cha ăn vào! Nói cho hần biết ước định của chúng ta chấm dứt về sau không cần đưa đồ!”

Nhị Ngưu lẳng lẳng cầm cái lọ trong tay, đến khi nhìn lại, trước mắt đã là một mảnh mây mù, nào còn có bóng dáng tiểu đảo gì!

Này, hai người này chẳng lẽ là thần tiên?

“Oa, tiểu đảo không thấy, công tử không thấy, cha, ta gặp được thần tiên! Cha a ——”

Tử Li chẳng biết tại sao nhìn thuyền gia (người lái đò) một bên chèo thuyền một bên oa oa kêu to, “Ách, hử làm sao vậy? Cái gì tiểu đảo không thấy? Chúng ta rõ ràng đứng ở trước mắt hử a!”

Thánh được thủ lạnh nhạt cười, “Ta ở chung quanh tiểu đảo bày trận, này chẳng qua là thủ thuật che mắt! Đi thôi, chỗ ở của ta ngay tại phía trước không xa.”

Tử Li theo đuôi hử đi vào rừng cây xanh ngắt um tùm, một đường trải qua chẳng những thấy từng thử (con sóc) đại vĩ ba (đuôi lớn), chim hoàng oanh líu ríu, thỏ hoang động tác nhanh nhẹn, thậm chí còn có tiểu hồ ly đáng yêu.

“Y như vườn bách thú! Chúng nó còn không sợ người!” Tử Li cảm thán.

“Không thương tổn chúng nó, chúng nó tự nhiên không sợ!”

Đẩy ra lá cây rõ ràng thấy một mảnh đất hoang trống trải, cỏ xanh giống như trải thảm, ở giữa còn có hoa đại tử sắc làm đẹp linh tinh, một con sông nhỏ xoáy qua nhóm thực vật cung cấp thủy vụ nồng đậm. Mà bên bờ sông róc rách nước chảy lại là một tòa mộc ốc rất khác biệt.

“Quả thực giống như đồng thoại!” Tử Li cảm khái.

117. Q.4 - Chương 5: Uyển Thác

Bóng đêm dày đặc, ánh trăng ảm đạm.

Trên nhai đạo đen ám, một bóng dáng thân mang đầu bông (áo khoác) đầu đội đầu mạo thật cẩn thận dọc theo ốc tường đi về phía trước, tuy rằng nên bước vô cùng gấp nhưng cứ chỉ hết sức cẩn thận, ngẫu nhiên một tiếng mèo kêu thật nhỏ cũng sẽ làm cho hử lập tức dừng lại, tiếp theo vẫn không nhúc nhích dán bên chân tường tĩnh lặng xem thật lâu.

Từ từ đi qua một con phố, lại lách qua một đường vòng liền nhìn thấy tướng quân phủ giắt cao hai ngọn đèn lồng quất sắc (màu cam nhạt).

Bóng người quay đầu lại nhìn phía sau, tiếp theo gắt gao nắm đầu mạo bước nhanh đi vào bậc tam cấp ở cửa bên hông trong ngõ hẻm chậm chậm gõ vang đồng hoàn (vòng đồng trên miệng sứ tử ngay cánh cửa), chỉ chốc lát sau cửa nhỏ lên tiếng mở ra, bóng người nhanh chóng nghiêng người chui vào.

“Đốc đốc” thanh âm nhẹ gõ cửa phòng.

“Tiến vào!” Ngụy Thần ở trước án thư ngẩng đầu, ánh nến quất sắc rơi rớt trên mặt hử, làm cho sắc mặt tiêu tụy của hử nhiễm thêm một chút hồng nhuận.

“Phụ thân, ngài tìm hài nhi có chuyện gì quan trọng?” Ngụy Trọng Sở đẩy cửa tiến vào cung kính dò hỏi.

“Hôm nay ta nhận được một phong thư nhắc danh, ” Ngụy Thần đem thư đưa cho Ngụy Trọng Sở nói, “Người xem tin tức bên trên có thể tin hay không?”

Ngụy Trọng Sở tiếp nhận, nhíu mi nhìn, thì thầm: “Bắc Linh tam hoàng tử đang ở Huyền Hư đảo?”

Hai người nhìn nhau.

“Huyền Hư đảo ở nơi nào? Hài nhi chưa từng nghe nói qua chỗ này!”

“Ta cũng lần đầu được biết, cho nên mới vừa rồi cố ý tra xét bản đồ các quốc gia, phát hiện ở hạ du khúc sông Nhữ giang có một nơi gọi là Huyền Hư loan (vịnh Huyền Hư), bước đầu đoán Huyền Hư đảo này chính là ở Huyền Hư loan!” Ngụy Thần chỉ vào một điểm trên bản đồ nói.

Ngụy Trọng Sở nhìn nơi cùng hai thủ đô Bắc Linh khoảng cách xa xôi mà nhíu mày.

“Tin này là như thế nào đưa đến trong tay phụ thân?”

Ngụy Thần bắt đầu dĩ than nhẹ, “Là bồ câu đưa tin đưa tới được! Chúng ta vô pháp kiểm tra!”

“Tin tức này nếu là thật thì tốt, nếu là giả chúng ta lại lãng phí thời gian vô ích?”

“Lãng phí thời gian thật sự còn chưa sợ, sợ nhất chính là trúng kế diệu hổ ly sơn (dụ cọp rời rừng) của người khác! Có ta tọa trấn kinh thành, đại hoàng tử tuy rằng càn rỡ nhưng ít nhiều còn có chút kiêng kị, nếu ta rời đi, thật không hiểu hắn sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì!”

“Phụ thân, không bằng để hài nhi lĩnh người đi thăm dò thực hư?”

“Không thể, trong kinh thành còn có rất nhiều sự tình cần phải qua tay người!” Ngụy Thần khó khăn nói.

“Không bằng cho vài tên thuộc hạ tiến đến đi!”

“Đây đúng là vấn đề ta lo lắng! Sở dĩ, người cho rằng trong đám người của chúng ta không có kẻ lòng mang nhị ý (hai tâm) sao?Mấy năm nay ta vẫn có kế hoạch như thế nào đem Tam điện hạ nghĩ cách cứu về nước, nhưng mỗi lần không phải có nhân tố bên ngoài ngăn chặn thì chính là bên trong bại lộ, một lần tối hiểm ác chính là để người của đại hoàng tử trà trộn vào người của chúng ta đâm sau lưng Tam điện hạ bị thương nặng. Cho nên người của chúng ta cũng không thể toàn bộ tin! Lần này mặc kệ sự tình là thật hay giả chúng ta cũng không thể phớt lờ để cho người khác chui vào chỗ trống!”

Đang nói, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bẩm báo của Trương quản gia: “Lão gia, Vạn công công đến đây!”

“Mau mời!”

Đợi đến gần phòng trong, Vạn công công vội vàng tháo xuống đầu mạo thanh âm run rẩy nói: “Tướng quân. Bệ hạ người. người sắp không được!”

Lời này giống như oanh lôi trên đỉnh đầu, chấn động đến hai người sau một lúc lâu cũng nói không ra lời.

“Bệ hạ dẫn tướng quân theo lão nô bí mật tiến cung!” Vạn công công run rẩy thanh âm tiếp tục nói.

Rốt cục tìm về thần trí, Ngụy Thần thoáng chốc thanh tỉnh ý nghĩ ngược lại nói với Ngụy Trọng Sở”Trước khi ta trở về, các người tuyệt không thể có dị động!”

“Hài nhi hiểu được, phụ thân!”

Trong Lăng Phi cung rộng lớn, chỉ có một cái giá nến tản ra ánh lửa hờn ám, Bắc Linh vương dung hình khô héo vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, hốc mắt hăm sâu cùng xương gò má nhô cao làm cho lão thoát nhìn như cây khô ngàn năm!

“Bệ hạ.” Nhìn vương như vậy, ngay cả Ngụy Thần cao tráng thiết cốt cũng nhịn không được thanh âm nghẹn ngào! Hắn đi đến bên long sàng, quỳ một gối, “Ngụy Thần khấu kiến bệ hạ!”

Bắc Linh vương cố hết sức mở to mắt, thông thả chuyển qua cổ nhìn về phía Ngụy Thần, hàm hồ nói: “Dìu. dìu trẫm đứng lên!”

“Vâng!” Ngụy Thần vội vàng đứng lên cùng Vạn công công đem Bắc Linh vương nâng dậy tựa vào giường.

“Được.”

“. Bệ hạ, ngài không thể, không thể lại dùng được này!” Vạn công công bỗng nhiên quỳ xuống đất thút thanh khóc ròng nói.

“Được? Vạn công công, bệ hạ nói được gì?” Ngụy Thần vội hỏi.

“Tướng quân, người khuyên nhủ bệ hạ đi, bệ hạ vẫn đều dùng Hồi tâm hoàn a!”

Ngụy Thần khiếp sợ, dùng Hồi tâm hoàn? Đây là đang uống rượu độc giải khát a! Người sau khi ăn vào thoát nhìn tinh thần toả sáng , nhưng cũng biết sự khỏe mạnh ngắn ngủi này phải trả giá đại giới thế nào!

“Bệ hạ, ngài như thế nào có thể.”

“Được.” Bắc Linh vương suy yếu lại kiên định nhìn Ngụy Thần nói.

Nắm chặt tay, Ngụy Thần xoay mặt nói: “Vạn công công, đem được. đưa cho bộ hạ!”

Vạn công công khẽ run run giũ ra một viên thuốc, cuối cùng vẫn là cấp Bắc Linh vương ăn vào!

Chẳng qua một lát sau, hai mắt nguyên bản khàn đục lại thanh minh không ít, khí lực cũng quay lại không ít. Thở hổn hển mấy hơi, Bắc Linh vương mới mở miệng nói: “Tướng quân, trăm. chống đỡ không được bao lâu ! Chính là trước khi đi. Cho người thay trăm lo liệu hai sự kiện”

“Bộ hạ có gì phân phó? Thần nhất định không nhục sứ mệnh!” Ngụy Thần tràn đầy đau lòng kịch liệt nhìn lão ôm quyền nói.

“Ở dưới. gối đầu của trăm, có một phong thư. Người nhất định phải tìm được Tam hoàng nhi, sau đó tận tay giao cho hắn!”

“Thần tuân chỉ!” Ngụy Thần vội vàng tiếp nhận thư tín Vạn công công trình lên bỏ vào vạt áo.

“Chuyện thứ hai. Trăm muốn người đến nâng đỡ, sau khi Tam hoàng nhi đăng cơ, Bắc Linh tân vương của chúng ta!”

“Đạ, bộ hạ, cho dù tan xương nát thịt, thần cũng nhất định cần tuân thánh mệnh!” Ngụy Thần đỏ ngầu hai mắt trịnh trọng gật đầu.

“. Hảo, hảo! Nhớ kỹ lời thề hôm nay của người!” Bắc Linh vương dặn dò xong nhẹ nhàng thở ra, lại nói tiếp, “Người tức khắc rời đi kinh thành. sau khi tìm được hoàng nhi bảo vệ hắn đến biên cương. Đợi sau khi tin tức trăm bằng hà công bố hậu thế. lại hộ hắn quay về kinh đô đăng cơ! Nhớ kỹ, phải nhanh tìm được hắn. thời gian của trăm không còn nhiều”

“Đương ——” một tiếng hồi âm mờ mịt, tâm tình Ngụy Thần đau đớn không thôi khép lại cửa cung, phía sau, ánh mắt Bắc Linh vương sáng quắc giống như xuyên thấu qua hắc ám thật sâu giấu nơi đáy lòng của lão!

.

Trời vừa hừng đông, Toàn đại gia liền quấy đòn gánh đi vào khu đất trống bên cạnh tiểu độ khẩu (bến dò) dựng lên sạp trà.

Trời đông lạnh buốt, nếu khách qua sông có thể cầm một ly trà nóng lại lấy vài cái bánh bao thịt làm ấm dạ dày là tốt nhất. Tiểu bản sinh ý mặc dù không náo nhiệt, nhưng không đến mức quá lạnh lẽo, chính là không lỗ vốn đi! Huống hồ sạp trà của hắn ở đây đã mở mười mấy năm, có cảm tình cũng sẽ không tính toán muốn đổi nghề!

Mở lên lồng hấp bằng trúc, thổi bùng lò hỏa, diện đoàn liền bắt đầu chậm rãi bành trướng, cuối cùng trướng thành một đám bao tử (bánh bao) tuyết trắng nhuyển hồ.

Mở nước pha trà, nhắc lên nhìn vào, lớp lớp lá trà đã giãn ra thành phiến lá xanh biếc, hơi nước dất trà hương thẳng bốc lên, vừa ngửi làm cho cả người thư sướng.

Nâng mắt nhìn mặt sông yên vụ mênh mông, nơi thủy và thiên chạm vào nhau đã nổi lên một cái trường tuyến hoàng sắc, sẽ không phải là thái dương muốn đi ra chứ! Hoàng như quang mang, ngấm lại thật đúng là ấm lòng!

“Lão nhân gia, cho hỏi một chút, nơi này gọi là Huyền Hư loan sao?” Toàn đại thúc đang hí mắt nhìn trời bỗng nhiên nghe thấy sau lưng vang lên thanh âm hữu lễ lại trầm thấp.

“Ai?”

Quay đầu nhìn lại, thoáng chốc run rẩy, làm gì đến đây nhiều người như vậy? Đều là cưỡi ngựa cao to. Một hán tử khôi ngô nghiêm túc ngồi ở trên một đại tuần mã rất cao, phía sau đi theo hơn mười tên tiểu tử lạnh lùng niên kỷ còn trẻ.

“Lão nhân gia, cho hỏi một chút, nơi này gọi là Huyền Hư loan sao?” Nhìn thấy bộ dáng Toàn đại thúc gương mặt sợ run, hán tử đầu lĩnh mở miệng dò hỏi lần nữa.

“A, nga, đúng nha, nơi này gọi là Huyền Hư loan! Nhìn trang phục các người là từ nơi bên ngoài tới đi?” Toàn đại thúc nhìn thấy lập tức nổi lên tật xấu thích huyền thoại, cũng mặc kệ người ta có nguyên ý hay không đã dùng miệng giảng, “Các người không biết, vịnh này chính là có lai lịch rất lớn, tương truyền là nơi chúng tiên tử lâm dục (tắm). Đừng có mà không tin, nghe nói trước kia có một hậu sinh kêu An lang tận mắt gặp, hắn là một người đánh cá, có một ngày sáng sớm bắt cá, vừa định giăng lưới, bỗng nhiên thấy chân trời xuất hiện một đạo ngũ thải vân kiều (cầu vồng), tiếp theo mười mấy nữ tử xinh đẹp nhân gian khó tìm từ trên kiều đi xuống, tiếng cười lả lướt nhảy đến trong nước vui đùa. Cảnh tượng kia thật đúng là đẹp không sao tả xiết, bồng tĩnh mộng ảo, đợi đến khi hậu sinh kia lấy lại tinh thần, phát hiện chúng tiên tử đã từ trong nước đứng lên, lại bước lên vân kiều trở lại bầu trời.”

“Lão nhân gia, lão nhân gia?” Hán tử kia đánh gãy lời nói của Toàn đại thúc lại hỏi, “Vậy lão nhân ngài cũng biết Huyền Hư đảo ở nơi nào đi?”

Bị người đánh gãy lời nói, Toàn đại thúc có chút không cam lòng chặc lưỡi, “Huyền Hư đảo? Ta ở chỗ này mười mấy năm thật đúng là chưa từng nghe qua cái gì là Huyền Hư đảo? Người là không phải nhớ lầm?”

Hán tử nghe vậy rõ ràng một trận mất mát, tiếp theo nhú mày, trầm ngâm nửa ngày lại hỏi: “Vậy kẻ bên này còn có tiểu đảo nào khác?”

Toàn đại thúc vớt bỏ cặn trà, suy nghĩ trong chốc lát bỗng nhiên nói: “Nga, nghĩ tới, hình như hơn hai mươi năm trước nơi đó từng có một tiểu đảo, chính là bị thủy triều trong một đêm nhấn chìm, sau khi triều lui cũng không có bóng dáng, tiểu đảo duy nhất kẻ bên này cứ như vậy bị nước cuốn trôi tiêu tan!”

Mày của Hán tử nhăn càng sâu.

Ngay lúc Hán tử đang hết sức sầu khổ, Toàn đại thúc bỗng nhiên nhìn thấy hậu sinh đưa đồ mới tới, vì thế dắt to cổ họng mắng: “Phúc Điền, tên tiểu tử ngươi, ngu ngốc mặt trời lên ối lại đây, nếu người ta phải qua sông, còn phải cần cõi ngắm trông người đến, người không áy náy sao!”

Hậu sinh kia ngáp miễn cưỡng nói: “Toàn đại thúc, độ khách (khách qua sông) cũng không gấp người gấp cái gì? Huống hồ ta là người mua bán, thời điểm đưa đồ ta mới tính toán, chỉ có một con thuyền của ta qua sông, thích qua thì qua, thích chờ thì chờ!”

“Người này thẳng nhai con không lương tâm! Nếu không phải bởi vì lão Trương mặc kệ, lại nhìn người không ruộng không đất, mới không công cấp thuyền cho người chống đỡ, mọi người trong toàn bộ thôn dựa vào nó để qua sông, người lại còn nói ra lời nói vô tâm vô phế thể này! Ngày khác ta đến nhà lão Trương, bảo lão đem thuyền thu hồi, cho ai cũng không cho người!”

“Đợi đợi đợi, ta sai rồi, vẫn không được sao, Toàn đại thúc, ngài làm gì tích cực như vậy chứ?”

“Quấy rầy một câu, lão nhân gia, lão Trương trong miệng ngài chính là người đưa đồ?”

“Đúng vậy, đều xiêm áo hơn nửa đời người! Mặt sông này lão quen thuộc nhất, đúng rồi, người không phải muốn tìm Huyền Hư đảo kia sao? Người đi hỏi lão xem, không chừng lão biết được!”

“Đang có ý này! Lão nhân gia, làm phiền ngài dẫn đường, ta sẽ cho ngài thù lao tương xứng!”

“Ày, phải dẫn đường sao? Bất quá nói đến thù lao, các người đem toàn bộ bánh bao của ta mua lại là được, nhìn bộ dáng các người cũng chưa dùng đồ ăn sáng đi? Bánh bao của ta chính là nhân mĩ da mỏng a!”

118. Q.4 - Chương 6: Huyền Trận

Ngụy Thần đưa tay làm cho thị vệ phía sau dừng lại, tiếp theo nhảy xuống ngựa đi đến bên ngoài một sách lan (hàng rào gỗ) thấp bé đánh giá, hai gian ốc được xây sát nhau, tiểu viện thu thập thật sự là sạch sẽ, mấy con gà lô hoa đang nhàn nhã mổ thóc ngoài sân.

“Y nha” cửa gỗ bung tróc nước sơn bị đẩy ra, một miên đoàn (cục bông) nho nhỏ mang theo ống tre từ trong phòng đi ra, khi ngẩng đầu nhìn thấy người ngoài viện, có chút sợ người lạ lập tức đem hơn phân nửa thân mình lùi về phía sau cửa, chớp chớp mắt xem xét.

“Tiểu oa nhi đừng sợ, ta muốn tìm đại nhân gia của người, bọn họ có ở nhà không?” Ngụy Thần phóng hoành biểu tình trên mặt hoà nhã nói.

Tiểu oa nhi còn chăm chú nhìn hắn một trận mới mở miệng nhỏ giọng nói: “A cha a nương cũng không có nhà, a gia ở trên giường nghỉ ngơi!”

“A, ta chính là muốn tìm a gia người, tiểu oa nhi, người đi nói cho a gia người biết được chứ?”

Tiểu oa nhi nhu thuận điểm đầu, tiếp theo lui vào trong nhà.

“Các người ở đây chờ ta.” Ngụy Thần quay đầu lại hướng bọn thị vệ phân phó.

“Vâng!” Mọi người gật đầu.

Đẩy ra hàng rào đi vào sân, tiểu oa nhi đã giúp đỡ một lão nhân tóc hoa râm đi tới cửa. Lão nhân hí hắt đánh giá Ngụy Thần một trận nói: “Nghe tôn nhi ta nói có người tìm đến, vị lão gia này, người tìm ta có chuyện gì?”

“Lão nhân gia, tại hạ nghe nói ngài là thuyền phu của Huyền Hư loan đối với mặt sông này rất quen thuộc, cho nên tiến đến hỏi thăm một nơi gọi là Huyền Hư đảo, không biết lão nhân ngài có biết hay không?”

Lão nhân nghe vậy lại là hí hắt đánh giá hắn một trận tiếp theo mới mở miệng nói: “Theo ta tiến vào!”

Ngụy Thần trong lòng một trận vui sướng, nghe giọng điệu của lão là biết đã tìm đúng chỗ!

Lão nhân đi đến bên giường từ dưới gối đầu xuất ra một phong thư giao cho hắn nói: “Phong thư này là cho người!”

Phong thư không có tên người gửi, Ngụy Thần nhú mày tiếp nhận, khi xé mở một miệng thư liền rơi ra một phiến ngân hạnh điệp (lá cây ngân hạnh), Ngụy Thần đột nhiên chấn động, trừng mắt nhìn phiến ngân hạnh điệp trong tay, bỗng nhiên có chút luống cuống nắm lấy cánh tay của lão nhân vội hỏi: “Là ai bảo người đem thư giao cho ta? Đối phương là nam hay là nữ? Diện mạo thế nào?”

Lão nhân bị hắn bức thiết truy vấn biến thành có chút nghếch ra, sợ run nhìn hắn.

Ngụy Thần lúc này mới phát giác luống cuống của mình, hắn vội vàng buông tay ổn định tâm tình của mình nói: “Mạo phạm ! Lão nhân ngài có thể nói cho ta biết đối phương đến tốt cùng là người nào không?”

“Ta chỉ biết được y là ân nhân cứu mạng cả nhà chúng ta, những thứ khác cũng không rõ , mỗi lần thấy y đều là đầu đội mũ sa, nghe thanh âm thật có thể nhận là một hậu sinh (người trẻ tuổi)! ”

“Khi y đem tín này giao cho người có nói gì không?”

“Này. . . . để ta nghĩ nghĩ đã, đều là chuyện hơn nửa năm trước , y nói chờ sau khi y không còn cần ta đưa đồ, nếu có một nam nhân khôi ngô nghiêm túc đến hỏi thăm Huyền Hư đảo thì đem tín giao cho hắn! Nha, thật đúng là liệu sự như thần, mấy ngày trước đây y bảo con ta nói cho ta biết không cần đưa đồ nữa, hôm nay người đã tới rồi!”

“Lão nhân gia, người có thể mang ta đến Huyền Hư đảo không?” biểu tình của Ngụy Thần giống như kinh giống như hí, chỉ thấy hắn khẽ run thanh âm nói.

“Nga, nói đến đây, y còn có một căn dặn, chính là người chỉ có thể một mình đi không được đem người theo!”

“Vậy cũng không sao, chỉ cần lão nhân nói cho ta biết vị trí chính xác.”

Thái dương đã lộ mặt tầng mây, quang mang như kim loại vỡ rơi rụng ở trên mặt sông mờ mịt, lân lân nhiều điểm trông rất đẹp mắt.

Ngụy Thần trong lòng cuộn sóng, lay lay mái chèo hướng đến phiến thủy vụ mờ mịt kia cấp tốc bước vào, thân thuyền xuyên qua sương mù, không gian tức thì vắn vẹo, Ngụy Thần kinh ngạc phát hiện chính mình cứ nhiên đứng ở một phiến hoa từng (bụi hoa)!

Này... không phải là ngự hoa viên trong Bắc Linh hoàng cung sao? Nhưng.. không đúng, nơi này thoạt nhìn tựa hồ có chút bất đồng!

Đang hết sức kinh nghi, bỗng nhiên nghe thấy một trận cước bộ hướng nơi này đi tới, Ngụy Thần vội vàng trốn vào sau giả sơn ở một bên.

Người tới là một thiếu niên mười một mười hai tuổi, làn da mạch sắc, ngũ quan xem như tuần dật, chẳng qua bộ dáng bản diện (mặt cứng nhắc) thoát nhìn rất là ông cụ non! Hắn mặc đoản bào thất lưng mang bội kiếm, nghiêm nhiên một bộ phái đầu võ giả.

Thiếu niên nhìn không chớp mắt xuyên qua bách hoa tùng, khi đi qua một thân cây, bỗng nhiên bị một phen thanh âm gọi lại, “Này, nô tài phía dưới, dừng lại cho bổn hoàng tử!”

Thiếu niên ngẩng đầu, liền thấy trên cành đại thụ ngồi một tiểu nhân nhi chừng năm sáu tuổi tinh xảo phần điều ngọc mài. Tiểu nhân nhi ngạo mạn nhìn thiếu niên, đô đô cái miệng phần nộn nói: “Bổn hoàng tử ở trên cây ngủ khiến xương sống thất lưng rất đau nhức, người đi lên đem bổn hoàng tử công xuống!”

Thiếu niên nhú mày, nhìn nhìn điệu sào (tổ chim) tiểu nhân nhi cầm ở trong tay, trong lòng hiểu rõ, ngủ cái gì, rõ ràng là bướng bỉnh mò lên cây bắt điệu oa (chim non), ai ngờ sượng mặt, tiểu nhân nhi kiêu ngạo không muốn mất mặt mới tìm lí do như vậy mà thoái thác.

“Này, bổn hoàng tử muốn người đi lên, nô tài người như thế nào không nghe? Là không muốn nghe lời nói của chủ tử sao? Cần thận bổn hoàng tử đi nói cho phụ hoàng trừng phạt người năm mươi đại bản!” Tiểu nhân nhi thấy thiếu niên vẫn đang đứng bất động vì thế nộn thanh uy hiếp.

“Ta là Ngụy Thần nhi tử của Ngụy tướng quân, không phải cái gì nô tài!” Thiếu niên nghiêm mặt nói, “Người cứ nói thẳng tự mình đi đến trên cây không dám xuống là được, làm gì chứa nhiều lí do thoái thác?”

Một lời chọc thủng chút tự tôn nho nhỏ của nhân nhi, trên gương mặt phần nộn thoáng chốc phiếm hồng giống như mặt đào, tức giận đến thẳng trừng mắt.

Phía sau giả sơn, Ngụy Thần nhìn cảnh tượng như vậy trong lòng một trận chua xót.

Không gian lại vụn vẹo, lần này Ngụy Thần đứng ở phủ đệ của mình.

Một thiếu niên mười sáu tuổi đang ở trong viện luyện kiếm, hồ hồ (uy vũ) sinh uy thật là có phong phạm.

“Ngụy Thần?” Một thanh âm như ngọc châu rơi kêu lên.

Thiếu niên thu thế liêm kiếm, quay đầu lại nhìn Thập thất hoàng tử mà Bắc Linh vương thương yêu nhất đang chấp tay sau lưng đứng ở trên thềm đá. Tiểu nhân nhi mới vừa rồi đã trưởng thành thành mười tuổi, nhưng vẫn còn là dạng phần điều ngọc mài, tinh xảo tuần mỹ.

“Hôm nay là sinh nhật của người, bổn hoàng tử chuẩn bị một phần lễ vật đưa cho người!” Hoàng tử nho nhỏ cao ngạo nói.

“Tạ điện hạ!” Thiếu niên theo thói quen cau mày ôm quyền nói.

“Người như thế nào luôn nghiêm trang như đầu gỗ vậy nha? Hôm nay là sinh nhật của người, cười một cái sẽ chết sao? A, phi phi, sinh nhật không thể nói lung tung, thỉnh các vị thần tiên đối với những lời mê sảng của ta ngàn vạn lần đừng xem là thật!”

Sắc mặt thiếu niên bỗng nhiên hoãn xuống, lộ ra một cái biểu tình có thể xưng là cười, bất quá tiểu hoàng tử đang bận tự trách cũng không bắt giữ đến một cái trân quý chớp mắt khe lướt qua này.

“Tốt lắm, người cũng đừng luyện cái gì kiếm nữa, đến cùng bổn hoàng tử trông cây đi!”

“Trông cây? Loại cây gì?”

” Lễ vật của bổn hoàng tử đưa cho người nha, chính là đủ loại ngân hạnh ở trong viện của người mà bổn hoàng tử thích nhất!”

Cảnh tượng lần lượt biến hóa, Ngụy Thần biết đó là một huyền trận, rất chân thật tái hiện quá khứ của bọn họ, đầu tiên là ngây thơ thuần khiết, đến ái muội không lên tiếng, rồi lại đến tâm ý tương thông, cuối cùng là Trong lòng Ngụy Thần không khỏi một trận run rẩy.

“Người vì sao phải trốn ta?” Thiếu niên tuần mỹ phi phàm nắm lấy áo thanh niên vẻ mặt tức giận chất vấn.

“Điện hạ thỉnh tự trọng! Hạ quan khi nào trốn tránh điện hạ?” Thanh niên mặc y nắm, mặt cau mày nhíu nói.

“Hảo, hảo cho Ngụy Thần người, ngay cả xưng hô đều sửa lại còn nói không trốn ta? Ta hỏi người, phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn cho người, người vì sao không rên một tiếng đã nhận?” Thiếu niên tức giận đến rống to.

“Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá (nam lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng), bệ hạ tứ hôn cho hạ quan, hạ quan vì sao phải cự tuyệt?”

“Người, người, vì cái gì, người không phải nói yêu ta sao, nếu yêu ta lại nhận tứ hôn vậy người để ta ở nơi nào?”

“Lời nói đùa lúc còn trẻ, điện hạ có thể nào xem là thật?”

Hiện tại mới phát giác, vẻ mặt không chút thay đổi thật là một phương pháp che giấu rất tốt! Ngụy Thần chưa xót tự giễu. (này là lời của Ngụy Thần ở hiện tại, ko phải trong cảnh tái hiện)

“Ngụy Thần, ” oán hận cắn răng, con người cao ngạo như vậy, cư nhiên cho phép yếu thế nước mắt trải đầy gương mặt, “Ngụy Thần, người tên hỗn đản này, ta hận người ——”

Đèn lồng đỏ thắm, cửa sổ song hỉ, nến đỏ rực cháy, tân khách vui mừng.

Bà mỗi điu tân nương đội phượng quan phủ khăn choàng vai đi xuống kiệu hoa, mọi người vây lấy tân nhân bước tới buồng trong.

“Nhất bách thiên địa!”

“Nhị bách cao đường!”

“Phu.”

“Đương lang” đột ngột vang lên âm thanh bầu rượu rơi xuống đất, mọi người kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Thập thất hoàng tử đang thất tha thất thểu đi tới.

Từng bước một đi tới trước mặt đôi tân nhân, hai mắt đỏ ngầu lạnh thấu xương nhìn chằm chằm tân lang đang nhíu mày.

“Thành thân sao? Ngụy tướng quân, ta nhìn thế nào cũng thấy tân nương này không xứng với người a, xấu đến không chịu nổi, xấu đến chói mắt!”

“Điện hạ, ngài say!”

“Ách? Ta say sao? Ha ha, Ngụy Thần? Người nói ta say? Nga, đúng nha, ta đều đã say mười năm, bị người chuốc mê được mười năm! Hôm nay ta cuối cùng xem như đã tỉnh lại!”

“Người tới a, tiền Thập thất hoàng tử về cung nghỉ ngơi, y uống rượu !”

“Dạ!”

“Cút, nô tài ghê tởm, ai cho phép bàn tay bẩn thủ của các người chạm vào bản điện hạ?”

“Phu quân, Thập thất điện hạ say đến lợi hại, không bằng cho thiếp thân làm bát canh tỉnh rượu cho điện hạ đi?” Tân nương uyển chuyển nói.

“Ha ha ha. Canh tỉnh rượu? Tiệp nhân, người chính là một bát canh tỉnh rượu cần gì phải làm?” Thập thất hoàng tử cuồng tiếu, tiếp theo bỗng nhiên khuôn mặt vắn vẹo dùng nội công đánh văng ra thị vệ bên cạnh, thanh trường kiếm hướng tân nương đâm tới, “Hôm nay, bản điện hạ liền đánh vỡ bát canh tỉnh rượu người!”

Mọi người kinh hãi.

Tân lang ôm tân nương xoay người tránh đi lưỡi kiếm sắc bén, uẩn nộ nói: “Thật sự là điên rồi! Người tới, ngăn điện hạ lại!”

Một kích chưa trúng, Thập thất hoàng tử nhanh chóng xoay người lại công kích, tân lang một tay che chở tân nương một tay cùng y giao chiến, tân lang không dám phát toàn lực dần dần rơi xuống hạ phong. Thập thất hoàng tử khảm đỏ mắt nhìn hai người đang vòng qua thất lưng cùng ôm nhau, thế công lại chiêu chiêu tàn nhẫn, rất có trận thế muốn đem người mãnh liệt bỏ ra!

“A ——” Tân nương kinh hô, mũi kiếm sát qua vành tai khiến phượng quan rơi xuống, bên mặt nghiêng cũng bị vẽ ra một đường nhỏ huyết khẩu.

Tân lang ôm nàng phi thân rơi xuống bên ngoài viện, vội hỏi: “Có bị thương hay không?”

“Không, không có gì đáng ngại, chỉ là xước một chút!”

“Dung mạo đối với nữ tử mà nói trọng yếu vô cùng như thế nào lại nói không có gì đáng ngại? Người tới, mau thỉnh đại phu.”

Còn chưa nói xong, mọi người bỗng nhiên hô to: “Cẩn thận!”

Tân lang quay đầu lại, lại thấy Thập thất hoàng tử đã thoát khỏi thị vệ phi thân ra, rút kiếm hướng đến tân nương hung hiểm đâm tới.

Không còn đường lui về phía sau, tránh né cũng không kịp, tân lang chỉ có thể ngưng lực phát chiêu ý muốn bức cản thu kiếm, Thập thất hoàng tử thấy thế thần sắc biến đổi, tiếp theo lại cười rạng rỡ, khiến người nhìn đã có thống khổ tuyệt vọng nói không nên lời! Lúc này tân lang trong lòng nhảy dựng đã là rung động mãnh liệt, còn chưa kịp tới giảm bớt lực, Thập thất hoàng tử đã rũ xuống trường kiếm thẳng tắp hướng đến một chiêu của hắn nghênh đón!

Ngụy Thần thống khổ ôm đầu, nhìn thiếu niên tuyệt mỹ trong ảo giác giống như điều đứt dây phun đầy huyết châu ngã về sau.

“Cực Khanh ——”

Một tiếng thét dài phá tan sương mù đánh rơi bạch kỳ (quân cờ trắng) trong tay y.

“Làm sao vậy?” Tử Li nhìn người đối diện hỏi.

“Vô sự!” Nặng một đường hạ xuống kì lộ (bước cờ), nói: “Người lại thua rồi!”

119. Q.4 - Chương 7: Tra Tấn

Thần hi (tia nắng ban mai) sơ hiện, quang mang ấm áp giống như suối nước róc rách chậm rãi chảy vào hiên song (cửa sổ) khép hờ, yên lặng khuếch tán lên bàn cờ đang bày ra tàn cục .

“Xoạch” Thanh âm thanh thúy do quân cờ rơi xuống đất.

“Ta biết là ngươi đã đến rồi!” Tử Li nhắm mắt nằm ở trên giường bỗng nhiên mở miệng.

Vị khách không mời mà đến đang ở trên bàn cờ quấy rối bỗng dừng dừng lại động tác.

Tử Li mở to mắt, “Lại muốn lấy hương tiêu (chúí=)] ném ta sao?”

Một con tiểu hầu tử toàn thân kim sắc dựng thẳng cái đuôi nghiêng đầu nhìn Tử Li đang ngồi dậy.

Nhẹ nhàng cười, Tử Li đi đến cái bàn bên cửa sổ ngồi xuống, “Bị nắm thóp liền bắt đầu vờ vô tội ?”

Tiểu hầu tử tiếp tục nháy con mắt đen bóng, tiếp theo đem hương tiêu cầm trong tay đưa tới trước mặt Tử Li.

“Ha ha, thật đáng yêu!” Tử Li sờ sờ cái đầu đầy lông xù của nó nói.

Nhe răng “Cười” một cái , tiểu hầu tử bỗng nhiên nhảy vào trong lòng ngực Tử Li, hai tay ôm cổ của y dán ở trên người.

Tử Li kéo kéo, tiểu hầu tử lại không có nửa điểm muốn buông tay, Tử Li bất đắc dĩ đành phải nâng mông nó đẩy cửa đi ra ngoài.

Thánh được thả ở chung quanh ốc tạo một khối đất trống trống được liệu, nếu là ngày thường canh giờ này hẳn đã ở trên mặt đất đùa nghịch được liệu, nhưng hiện tại lại không thấy nhân ảnh! Tử Li không khỏi buồn bực, ôm tiểu hầu tử đi đến ngoài cửa phòng hán, cánh cửa không đóng, bên trong không có một bóng người!

“Chi ——” tiểu hầu tử đang chơi xấu trong lòng ngực khe khẽ kêu một tiếng nhảy lên trên mặt đất, chạy vài bước quay đầu lại nhìn Tử Li.

“Người biết hán ở đâu?”

“Chi chi!” Tiểu hầu tử lại kêu bắt đầu chạy về phía trước.

Tử Li vội vàng đuổi kịp.

Ngụy Thần nửa quỳ ở trên bờ cát, thủy triều tiến lui làm ướt đầm y bào của hán, nhưng hán tựa hồ không hề sờ giác, bóng dáng khô ngô không sinh khí ngồi suy sụp, gương mặt buông xuống nhìn không thấy biểu tình.

“Cực Khanh.”

Một tiếng thỉnh gọi không thể nghe thấy làm cho người đập lên cát mà đến đứng ở vài bước bên ngoài.

Xuyên thấu qua hắc sa nhìn nam nhân trước mặt, người tới bỗng nhiên thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) cười, nhưng lại dùng cùng biểu tình không hợp với thanh âm nhẹ giọng gọi: “Ngụy Thần ——”

Nam nhân thân hình cứng đờ, bắt đầu ngẩng đầu ánh mắt lo lắng tìm kiếm .

“Ngụy Thần ——” hiểu được nam nhân vẫn đang bị vây hãm trong trận, người tới tiến lên từng bước kêu lên.

“Cực Khanh, là người sao? Cực Khanh!” Nam nhân vội vàng đứng lên, chuyển người thật cẩn thận hỏi.

“Ha hã, Ngụy Thần, là ta nha, đương nhiên là ta!”

“Thật sự, Cực Khanh, người ở nơi nào? Ta, ta không phải cố ý tổn thương người, Cực Khanh, người đi ra để ta nhìn vết thương của người được chứ? Người ới ra nhiều huyết như vậy không nhanh chữa sẽ chết! Cực Khanh, người xuất hiện đi! Ta muốn thay người chữa thương!”

“Ngụy Thần, người làm sao vậy, ta ngay tại phía sau người a, người vì sao không nhìn thấy ta?”

“Phía sau? Cực Khanh không cần lại náo loạn, là ta không tốt, ta không nên nhận tứ hôn, lại càng không dễ dàng buông tay khiến người khổ sở! Cực Khanh, ta thật sự sai rồi, người đi ra được chứ?”

“A, thật không? Ngụy Thần, người cũng hiểu được ta sẽ khổ sở? Người không phải thực kiên quyết nói yêu ta chẳng qua là lời nói đùa lúc còn trẻ sao? Người không phải nói cùng ta một chỗ chẳng qua bởi vì ta là hoàng tử người không thể phản kháng sao?”

“Không không, Cực Khanh, đây không phải là lời thật lòng của ta, không phải bổn ý của ta, là bệ hạ bắt ta nói! Hẳn nói chỉ có như vậy người mới có thể hết hy vọng!”

Mây nhíu lại, hán tiếp tục đào móc chân tướng vốn dần xuống đáy lòng hai mươi mấy năm, “Phụ hoàng? Phụ hoàng vì sao muốn người nói như vậy?”

“Bệ hạ, bệ hạ hẳn đã biết quan hệ của chúng ta, hẳn thập phần tức giận.”

“Sau đó người mặc hán bài bố, tự cho là đúng cùng ta đoạn tuyệt quan hệ nhận tứ hôn sao?” Nghiến răng nghiến lợi chất vấn.

“Ta nghĩ rằng, làm như vậy là tốt nhất!” Nam nhân ảo não gục đầu.

“Tốt? Vậy người nói hiện tại tốt chứ?” Thực hận không thể lập tức tiến lên đem nam nhân đầu óc như trường mộc này đánh một trận.

“Nếu có thể quay lại, ta tự nhiên.”

“Quay lại? Người cho rằng thời gian có thể quay lại sao?” Lạnh lùng đánh gãy lời nói của nam nhân.

“Cực Khanh!” Thanh âm ủy khuất của nam nhân cũng mang theo khẩn cầu.

Hắn hừ lạnh một tiếng phát tay áo nhanh chóng ly khai.

Trở lại ốc, phát hiện Tử Li đang ngồi ở bên cạnh bàn mòm to cần đồ ăn sáng hắn chuẩn bị.

“Người đã về rồi!” Tử Li hàm chứa thức ăn quay đầu lại chào hỏi.

Hắn lạnh lùng thoáng nhìn: “Chạy trốn đến thở hồng hộc cũng không cần phải lập tức ăn cái gì!”

“Ách, khụ khụ!” Tử Li xấu hổ buông bát khoái, nguyên lai đã bị phát hiện!

“Người kia, nam nhân kia là ai?”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì?” Lớn tiếng buông trà trần thanh âm lạnh lùng nói.

Tử Li gục đầu xuống, “. Ta ăn no ! Người chậm dùng!”

“. Trở về, ai cho phép người đi!”

Tử Li quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn một cái, lại ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí.

“Người trưng ra cái mặt oán phụ cho ai xem, ta không phải Sở Kinh vương ta sẽ không đi dỗ người!”

“Người tức giận làm gì lấy ta làm nơi trút giận!” Tử Li nhỏ giọng nói thầm.

“Người nói cái gì?” Võ bàn quát.

“Ta nói người ở trên thân nam nhân kia bị chọc giận làm gì lấy ta ra tát khí!” Tử Li cũng không cam yếu thể lớn tiếng trả lời.

Hai vai run nhẹ thuyết minh hắn tức giận đến không nhẹ, “Hảo, một tên hai tên đều cùng ta đối nghịch!”

“Người muốn làm gì?” Tử Li bị hù vội vàng lui về phía sau.

“Làm gì? Cho người nếm thử chút cùng ta đối nghịch sẽ có hậu quả gì!”

“A, cô, người, người cho ta ăn cái gì?”

“Người rất nhanh liền biết!”

Bỗng nhiên một cỗ ngứa ngáy dị thường khó nhịn từ lòng bàn chân nhanh chóng truyền khắp toàn bộ thân thể, cứ như có hàng trăm con kiến bò lên. Tử Li hoảng sợ gãi tay chân, nhưng cái ngứa này giống như tiến vào đáy lòng người, cho dù có gãi ra điểm điểm hồng ngân cũng vô pháp ngăn lại một tia ngứa ngáy.

“Gãi cũng vô dụng!” Người nào đó cười lạnh một tiếng, cuối cùng cư nhiên còn điểm huyết đạo Tử Li, “Ngoan ngoan cảm thụ Thiêu tâm tán mà ta mới nghiên cứu chế tạo đi!”

“Trở về, nhanh thả ta!” mồ hôi của Tử Li rơi như mưa, khó chịu đến kỷ lục chàng tường (bắn ra khỏi trở ngại), “Chớ đi, ta biết sai rồi, người đừng đi. Hoành Húc, ô ô. Hoành Húc.”

Hoành Húc đột nhiên bưng tỉnh, trợn mắt mờ mịt đối với trưởng đình nhìn ra ngoài một hồi, đầu đầu do say rượu dẫn phát khiến hắn dẫn phục hồi tinh thần lại.

“Bệ hạ, ngài tỉnh?” Lãm Đức thật cẩn thận hỏi.

Hoành Húc chuyển qua đôi mắt ứng đồ, hù đến Lãm Đức “Thùm” một tiếng vội vàng cúi đầu.

“Hiện tại giờ nào?”

“Hồi bệ hạ, bây giờ là giờ tỵ (9h sáng-11h trưa)!” Lãm Đức cung kính trả lời.

Hoành Húc nhú mày, cúi đầu thấy bàn tay của mình bị bao băng vải: “Tay của Trẫm xảy ra chuyện gì?”

“Bệ hạ, ngài tối hôm qua uống rượu quăng ngã bình bị mảnh vỡ làm bị thương! Nô tài cho ngự y băng bó cho ngài!” Lãm Đức dứt chỉ tiết bẩm báo.

Hoành Húc đưa tay chăm chú nhìn ra ngoài một hồi, bỗng nhiên cả giận nói: “Ai cho phép các người băng bó cho trẫm? Người tới, đem cầu nô tài kia còn có ngự y tối hôm qua tha đi trượng đánh năm mươi!”

Lãm Đức run da đầu sắc mặt xám ngắt bị người kéo đi ra ngoài.

“Cút, về sau không có mệnh lệnh của trẫm, ai cũng không được đi vào phòng này!”

120. Q.4 - Chương 8: Tìm Được

Trải qua vụ lần trước, Tử Li đã khắc sâu cảm nhận được sự chí lý của cổ danh huấn ngàn năm ‘thà rằng đắc tội quân tử cũng chớ đắc tội với tiểu nhân’ !

Người trước mặt này chẳng những là một tiểu nhân hơn nữa còn là kẻ điên âm tình bất định cộng thêm biến thái

~“Người trừng mắt ta như vậy là ý gì?” Người đối diện động tác tao nhã nâng chung trà lên nhẹ hóp một hơi, bỗng nhiên thần nhiên hỏi.

Tử Li giận mà không dám nói gì lập tức rũ xuống mi mắt.

“Trong lòng người đang mắng ta là kẻ điên?” “Bộp” một tiếng, lắc đầu liên tục.

“Có phải rất muốn rời đi hay không?” Đang lúc Tử Li còn đang do dự có nên gạt đầu hay không thì hần đã tự cô tự địa nói, “Bất quá ta khuyên người tốt nhất đánh mất ý niệm này trong đầu, nếu đi theo ta đến Hư Huyền đảo thì chính là vật sở hữu của ta, không có cho phép của ta người đâu cũng không được đi!”

Tử Li giận, nào có người không nói lí như vậy.

“Đừng quên là ai giúp người chạy ra Sở Kinh hoàng cung! Thù lao là người phải theo ta sống ở chỗ này!”

Tử Li xấu hổ, “Người ngàn dặm xa xôi chạy ra lãnh chức vụ là vì muốn lừa gạt một người trở về cùng mình làm bạn?”

Đột nhiên thu được một cái lãnh đao nhãn, ách, chẳng lẽ y nói sai cái gì?

Ầm vang một trận lôi minh (tiếng sấm), mây đen thật vất vả mới tiêu tán qua một chút giờ lại dày đặc, hắc vân tiếp cận đem toàn bộ tiểu đảo trên không đều bao trùm .

“Nha, trời lại muốn mưa , đã rơi hai ngày vẫn chưa xong a!” Tử Li nhìn ngoài cửa sổ mờ mịt nói, “Khụ khụ, người kia trên bờ không biết có bị sóng cuốn trôi đi chưa, hoặc có bị mưa xối chết không?”

“Bành” Người nào đó nặng nề buông trà tràn hưng hăng trừng mắt Tử Li.

“Ách, người lại làm sao vậy? Ta không có nói sai cái gì a!” Tử Li ra vẻ vô tội nói.

“Ta thấy người là chưa thưởng thức đủ tư vị của Thiêu tâm tán đi!” Người nào đó âm âm nói một câu.

Tử Li lập tức thức thời ngậm miệng.

Đối phương hừ lạnh một tiếng đi ra ngoài cửa ngoặt qua góc phòng liền không thấy bóng dáng!

Tử Li lén đi đến bên cửa sổ lộ thân mình ra xem xét! Hừ hừ, kiểu cách, chỉ biết người giỏi vờ vịt! Bất tay đưa lên miệng huýt một tiếng dài, tiểu hầu kim sắc rất nhanh từ trong rừng cây nhảy ra vui mừng chạy đến trong lòng ngực Tử Li cọt cọt!

“Tiểu kim, Goodboy (chữ gốc ná= =|||)! Mang ta đến bờ biển đi!” Nơi này nơi đều bố trận không có Tiểu kim dẫn đường Tử Li cũng không dám dễ dàng đi lại.

Đi đến bờ biển quả nhiên thấy Thánh được thả đang đứng ở trước mặt nam nhân kia, nam nhân vẫn không nhúc nhích nằm vật trên mặt đất, xiêm y ướt đẫm dính sát vào trên người hơn nữa hơn phân nửa thân mình còn ngâm ở trong nước. Quá xa, nhìn không thấy sắc mặt của hắn, nhưng có thể tưởng tượng ra nhất định là tiêu tụy tái nhợt, môi xanh tím.

Thánh được thả xoay người nâng nam nhân dậy tựa trên lưng mình, tiếp theo cứ nhiên thì triển khinh công bay đi.

“Dẫn đường dẫn đường, Tiểu kim nhanh lên trở về!” Tử Li vội la lên.

Lo lắng bất an trở lại mặc ớ, sợ người nọ sẽ bởi vì mình lại nhiều lần theo dõi mà quê quá hóa khùng, nhưng khi đẩy cửa ra mới phát hiện phòng ở cứ nhiên không có một bóng người!

“Chi chi!” Tiểu kim lại nhảy xuống hấp dẫn tầm mắt.

“Chẳng lẽ người lại biết bọn họ ở nơi nào?”

“Chi chi!”

Trong sơn động bí ẩn chỉ có một cái giường đá, một trần từng chi đặng (mâm đèn nhựa thông) phát ra quất quang hôn ám, hai bóng dáng không chừng lay động phản chiếu lên thạch bích.

Ngụy Thần vẻ mặt hoảng hốt nhìn bóng người đang bận rộn ở bên cạnh, y phục ẩm ướt dính ở trên người đã được thay, người nọ nâng hắn dậy đem một chén nước ấm áp đưa đến bên miệng hắn, run nhẹ nhẹ há miệng uống xong, khi bàn tay đỡ trên vai sắp sửa rời đi Ngụy Thần lập tức vươn tay chặt chẽ bắt được!

“Cực Khanh!” Ngụy Thần đem người kéo đến trước mặt gắt gao nắm lấy bờ vai của hắn, “Ta biết là ngươi, Cực Khanh, lúc trước ngươi đột nhiên mất tích như vậy ta quả thực cũng sắp điên mất! Hơn hai mươi năm nay ngươi đi đâu lại trôi qua như thế nào?”

Người nọ trầm mặc rút về thân mình, nói: “Ta nấu khương phiến chúc (cháo gừng) ngươi ăn xong sau đó đem được đem nay uống ngay!”

Thấy hắn muốn đi, Ngụy Thần vội vàng nắm chặt tay hắn.

“Buông ra.”

“Không buông!” Ngụy Thần đưa hắn kéo vào trong lồng ngực cũng gắt gao ôm, “Cực Khanh, cũng bởi vì ta buông tay khiến ngươi xa cách ta suốt hai mươi một năm, lúc này có nói gì ta cũng không buông!”

“Thật sự là điên rồi, ngươi muốn bóp chết ta sao?” Không thể tưởng được người thân thể suy yếu còn có khí lực kinh như vậy, nhất thời giấy không được chỉ có thể lạnh lùng nói.

Ngụy Thần nghe vậy thoáng buông lỏng ra một chút, nhưng vẫn cố chấp nắm không tha

“Lần này ngươi đừng nghĩ rời đi!”

Hắn giận dữ phản cười, “Lúc trước là ta muốn đi sao? Chẳng lẽ không phải là ngươi bức ta?”

“Ta.....là ta phụ ngươi, nhưng hai mươi một năm trừng phạt vẫn không trả đủ sao? Dưới tình huống bị trọng thương trốn đi ngươi có hiểu được ta có cỡ nào sợ hãi! Trong mộng thường xuyên nhìn thấy ngươi cả người là huyết ngã vào ven đường, hoặc là gặp gỡ kẻ xấu lọt vào bất trắc.....Cực Khanh, dày vò như vậy làm cho ta thực biết rõ tư vị dạ bất năng寐 (đêm không thể ngủ), chỉ có chinh chiến sa trường mới có vài phần bình tĩnh. Ta không dám trở lại kinh đô, nơi chứa đựng ít nhiều hồi ức của chúng ta, ta sợ hãi vừa thấy sẽ nhớ tới gương mặt cực kỳ bi thương của ngươi! Cực Khanh, ngươi còn nhớ rõ cây ngân hạnh năm ấy ta mười sáu tuổi chúng ta trồng ở trong viện không? Mỗi khi ta nhìn chúng nó sẽ nhớ tới ngươi, mặt trên mỗi một phiến lá cây tựa hồ cũng biến thành mặt của ngươi, ta nhìn trong lòng sẽ khó chịu như đổ một tảng nam thạch Ngộ.....”

Một cái khuỷu tay oán hận đột nhiên đánh lên đánh gãy lời nói của Ngụy Thần, hắn giọng điệu chanh chua nói: “Nếu thật sự thống khổ như vậy ngươi vì sao không tới tìm ta? Nếu thật sự thống khổ như vậy lúc ta đến kinh đô tìm ngươi vì sao nhìn thấy cũng là quang cảnh huê thê đái nhi (vợ con sum vầy) hoan thanh tiếu ngữ?”

Ngụy Thần á khẩu không trả lời được nhìn hấn, trong mắt hiện lên đầu tiên là ảm đạm dần chuyển sang kinh hãi, “Cực, Cực Khanh, nói như vậy, nói như vậy người trở về tìm ta là đã tha thứ ta ?”

“Ít ở đây tự mình đa tình, ta chưa bao giờ nói qua sẽ tha thứ người.” Người nào đó hỗn hển rống to, nhưng Tử Li có thể khẳng định ít nhiều có chút hiềm nghi lão tu thành nộ (quê quá hóa khùng=)].

“Cực Khanh, vậy người có thể nói cho ta biết phải như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho ta? Chỉ cần có thể được người tha thứ mặc kệ bắt ta làm cái gì ta đều nguyện ý!”

“Hảo, vậy từ nay về sau người liền theo bởi ta cùng nhau ở trên đảo này ẩn cư như thế nào? Chỉ cần người lưu lại ta liền tha thứ người!”

Ngụy Thần sững sốt, tiếp theo khó xử nhìn hấn, “Cực Khanh, không phải ta không muốn, chính là..... Hiện giờ chịu sự phò thác của ngô vương nhất định phải ủng hộ Tam điện hạ đăng cơ vi vương, ta..... ta không thể bội lệnh vua, bất quá, chỉ cần ta hoàn thành sứ mệnh này ta nhất định sẽ cùng người ẩn cư vĩnh bất phân ly!”

“Ha!” Hấn chậm chọc cười, nói: “Xem đi, mới vừa rồi còn nói đến hùng hồn đầy lý lẽ, nhanh như vậy liền trở mặt nói bừa!”

“Không, Cực Khanh người nên hiểu được.....”

“Ta không hiểu!” Hấn sinh ngạnh quát lạnh một tiếng, “Ta chỉ hiểu được trong đáy lòng người tối trọng yếu chính là lệnh vua, năm đó đối với phụ hoàng ta là như thế, hiện giờ đối với hoàng huynh ta cũng thế, thật buồn cười!”

“Ta thân là Bắc Linh đại tướng đây là chức trách của ta! Hiện giờ quốc gia gặp nạn ta há có thể khoan tay đứng nhìn? Huống hồ, Cực Khanh, người là hoàng thúc của Tam điện hạ lại là một thành viên của Bắc Linh hoàng thất, chẳng lẽ người nhắm tâm nhìn giang sơn Bắc Linh rung chuyển bất an, dân chúng Bắc Linh sinh linh đồ thán sao?”

Hấn nghe vậy cười lạnh nói: “Ta không phải người, ta chỉ là một ẩn thế chi nhân (gã lánh đời:>), Bắc Linh hoàng thất đã sớm cùng ta vô can!”

Tử Li nằm ở trong bụi cỏ không dám sảo động, vừa mới nghe được mấy tin tức mang tính bạo tạc (nổ mạnh) chấn động đến mức y đến nay vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Tên âm tình bất định biến thái kiêm kẻ điên này cư nhiên là hoàng thúc của mình! Hơn nữa hoàng thúc này còn cùng người nam nhân kia có gian tình! Một điều cuối cùng, một điều cũng đủ khiến Tử Li khiếp sợ, Bắc Linh vương cư nhiên muốn y làm hoàng đế!

Đang lúc hết sức kinh nghi, hai người đang tranh chấp đã lết tới động khẩu.

Ngụy Thần ôm An Cực Khanh chết không buông tay, mà An Cực Khanh lại đang ra sức giãy giụa, hắc mạo không biết khi nào đã bị rút lộ ra gương mặt tuần mỹ phi phạm của hấn.

“Người quả thực là tên vô lại!” An Cực Khanh tức giận đến thần tình đỏ bừng.

“Không cần giận ta được chứ? Cực Khanh!”

“Nếu không buông tay đừng trách ta không nể tình!”

Ngụy Thần mím môi một bộ dáng cam nguyện chịu phạt.

An Cực Khanh khó thở, ngay khi Tử Li nghĩ rằng ở giây tiếp theo hấn sẽ bùng nổ, đối phương lại bỗng nhiên xoay đầu hung hăng trừng mắt nơi Tử Li đang ẩn thân.

“An Cẩn Du, trước khi ta đếm tới ba người không lập tức lăn ra đây ta sẽ cho người muốn sống không được!” An Cực Khanh âm hiểm nghiêm mặt nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Tử Li phẫn hận đứng lên cũng thất tha thất thểu lui về sau.

Ngụy Thần nhìn thấy Tử Li hai mắt sáng ngời nói “Điện, điện hạ, thần rốt cục tìm được ngài !” Miệng là nói như vậy , nhưng đôi tay bám An Cực Khanh lại không có nửa điểm dấu hiệu buông lỏng. Bất quá cũng

may phước như thế, nếu không Tử Li rất khó đảm bảo giây tiếp theo mình sẽ không bị người trong lòng của hần đồ thủ phân thân!

121. Q.4 - Chương 9: Bằng Hà

Một hồi giông tố qua đi, tiểu đảo lại khôi phục cảnh xuân nắng ngày xưa. Tiểu động vật lui ở trong sào huyết tránh mưa nghe được tiếng mưa rơi dần dần ngưng lập tức bắt đầu tham đầu tham não không an phận!

Tử Li ghé vào bên cửa sổ đem cảm gác trên cánh tay như có điều suy nghĩ nhìn hai cái người còn đang giằng co không buông.

“Bành” một tiếng vang thật lớn, Ngụy Thần tiếp tục ăn bế môn, quay đầu lại phát hiện bên này còn có người đang hết sức chuyên chú xem náo nhiệt, trên mặt tránh không được một trận xấu hổ. Nhẹ khụ một tiếng đi tới, Ngụy Thần ôm quyền kiến lễ nói: “Điện hạ. Ngài có từng xem tín bệ hạ viết cho ngài?”

Tử Li giương mắt liếc nhìn hần một cái, “Không!”

Ngụy Thần mặt nhăn mi nhíu, ngừng trong chốc lát nhin không được lại hỏi: “Đây là vì sao?”

Tử Li trầm mặc, thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng ngẩng đầu nhìn hần nói: “Ngụy tướng quân, người cho rằng ta thích hợp làm hoàng đế sao?”

Ngụy Thần ghen lời lập tức sắc mặt trầm trọng nói: “Điện hạ, thần. không biết ngài tại sao lại có ý nghĩ như vậy, nhưng thần thập phần rõ ràng tình thế hiện giờ đã không chấp nhận được tiếp tục do dự! Điện hạ, ngài là người thừa kế ngôi vị hoàng đế mà bệ hạ khâm điểm, nếu bệ hạ quyết định như thế nhất định là đã trải qua thâm tư thực lực (suy nghĩ đắn đo)! ”

“Không, không được, người không hiểu!” Tử Li buồn rầu day day cái trán, “Ta đã không phải là ta , ý của ta là ta ở trước mặt ngài đã không phải là ta nguyên lai! Bắc Linh. đối tượng mà phụ hoàng tuyển định đã bị ‘người khác’ thay thế, hiện tại các người muốn ‘người khác’ làm hoàng đế đây là không thể thực hiện được! Huống hồ ‘người khác’ cũng không muốn làm hoàng đế, thứ hần muốn chính là tự do cùng một cuộc sống không còn âm mưu quyền lợi, thứ hần muốn đơn giản tựa như trước đó! Ta nói như thế người đã minh bạch chưa?” (ngu thêm thì có)

Ngụy Thần mày nhăn càng sâu!

“Không rõ sao? Ai, ta cũng không biết nên giải thích như thế nào!” Tử Li nhìn nhìn hần tiện đà giọng điệu thập phần kiên định nói, “Tóm lại chính là một câu —— vương vị hoàng đế này, ta sẽ không làm!”

“Điện hạ!” Ngụy Thần trầm giọng kêu lên, “Người nói những lời này quả thực tựa như một lưỡi dao sắc bén hung hăng thống ở trong ngực thần! Người chẳng những phụ kỳ vọng của bệ hạ cũng phụ hy vọng của chúng ta, ta thay những thị vệ vì nghĩ cách cứu người về nước mà không tiếc lấy mệnh cảm thấy không đáng giá!”

Tử Li run rẩy môi nhìn người ánh mắt sắc bén trước mặt, “Ta, ta không phải.”

“Người là con cháu Bắc Linh hoàng thất, chức trách của người chính là kéo dài giang sơn hoàng thất, hiện giờ người lại. người bảo ta như thế nào hướng bệ hạ đang nguy nan sớm tối, như thế nào hướng dân chúng Bắc Linh vô tội, như thế nào hướng các huynh đệ canh giữ ở biên quan chờ người trở về mà công đạo? Người không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho chính mình như thế nào có được tự do như vậy, huống hồ điện hạ, người cho rằng chỉ cần người buông tha cho ngôi vị hoàng đế đại hoàng tử sẽ buông tha người sao? Hần tâm ngoan thủ lạt tuyệt sẽ không lưu tính mệnh của người, cho dù người tuyên bố kiếp này người sẽ chỉ ở thâm sơn rừng già hoặc là chạy đến chân trời góc biển sống qua ngày thì hần vẫn sẽ không bỏ qua người, bởi vì tồn tại của người chính là uy hiếp lớn nhất đối với hần! Cùng với việc bị giết chết uất ức như vậy, vì sao không đứng lên cùng hần đấu tranh? Huống hồ, điện hạ người không phải lẻ loi một mình, ở sau lưng người còn có rất nhiều bách tính cùng tướng sĩ thề nguyện bảo hộ người! Bởi vì, chỉ có người mới là vị thái tử kế tiếp danh chính ngôn thuận xưng Bắc Linh vương mà bệ hạ nhận định! Điện hạ!” Nói xong, Ngụy Thần vô cùng đau đớn quỳ rạp xuống đất!

“Nguy tướng quân.” Tử Li trong lòng khó chịu đến cực điểm! An Cẩn Lạc âm hiểm độc ác y sao lại không biết? Nếu y thật là An Cẩn Du đối mặt với huynh trưởng tàn khốc như vậy y tự nhiên sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế! Nhưng vấn đề là y không phải An Cẩn Du, y là Tô Tử Li, một người đến từ thế kỷ hai mươi mốt, một du hồn thực may mắn rồi lại thật bất hạnh nhập vào thân thể này! Chuyện như vậy bảo y như thế nào thản nhiên nhận hoàng quan (vương miện) can hệ đến cả thiên hạ thương sinh?

“Điện hạ!” Ngụy Thần ngẩng đầu đỏ ngầu hai mắt, “Hiện giờ thế cục Bắc Linh rung chuyển bất an, bành quốc (các nước láng giềng) đối với Bắc Linh giang sơn cũng như hổ rình mồi, mỗi người đều muốn thừa dịp loạn phân mà xâu xé. Đại hoàng tử trời sanh tính hung tàn ham hưởng lạc, hiện giờ hấn nhiếp chính ban hành sưu cao thuế nặng đã làm cho dân chúng oán thanh nổi lên bốn phía, nếu ngày khác đấng cơ vi vương nhất định là một quân chủ tàn bạo, đến lúc đó dân oán bách tính khởi nghĩa, bành quốc sẽ sẵn hỏa đả kiếp (hôi của nhân lúc cháy nhà), vậy giang sơn Bắc Linh liền xong rồi!”

“Ta.”

“Hắn đâu cũng không đi! Hừ, nói thật đúng là thanh tình thịnh mậu (rõ ràng lớn lao)!” Một phen thanh âm bỗng nhiên lạnh lùng vang lên.

Hai người quay đầu lại, nhìn thấy An Cực Khanh đang cười lạnh đi đến trước mặt bọn họ.

“Cực Khanh!”

An Cực Khanh không nhìn biểu tình khổ sở của Ngụy Thần mà chỉ nhìn Tử Li nói: “Người không dễ dàng gì mới thoát ra nơi chuyên quyền mưu loạn kia chẳng lẽ mới bị người nói như thế đã muốn một lần nữa chui vào sao? Nếu làm hoàng đế người trọn đời cũng đừng hòng có được tự do ! Huống hồ ở trong mắt người khác, xem ra Bắc Linh vương người chẳng qua là nam sủng của Sở Kinh vương, nếu ngày sau có người vạch trần đoạn sự thật này, người phải bị ánh mắt xích lửa lần cười nhạo bất kham (không chịu nổi) của người trong thiên hạ, nguyên lai Bắc Linh vương chẳng qua là một nhục luyến mặc người ta đặt ở dưới thân!”

“Đủ rồi đừng nói nữa!” Tử Li trừng lớn mắt quát, thống khổ cùng trốn tránh lan tràn trong mắt, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt theo.

“Điện hạ.”

“Kính nhờ các người, đừng nói nữa!” Tử Li bịt kín lỗ tai nhẹ giọng nói, “Thực xin lỗi, ta muốn yên lặng một chút!”

“Bành” Đóng cửa nhào lên trên giường, Tử Li đem mặt thật sâu vùi vào trong chăn.

.....

Thâm cung tựa hải, cung tường cao cao cùng điện đường nặng nề, đồng thời ghi lại sự huy hoàng cùng thệ khứ (mất đi) của một thế hệ lại một thế hệ quân vương. Vết tích năm tháng làm cho chúng nó mất dần sắc sơn, sắc thái xưa cũ dưới lương phong lạc diệp (gió lạnh lá rụng) nhuộm đậm càng cảm thấy bi thương.

Ánh mắt Bắc Linh vương khàn khàn nhìn không trung mênh mông cao xa bên ngoài song cửa chạm rồng, bỗng nhiên hoán thanh hỏi: “Vạn Phúc!”

“Nô tài ở đây, bệ hạ là ngồi mệt rồi sao, nô tài diu ngài nằm xuống được không?” Vạn công công trộm lau nước mắt nhẹ giọng nói.

“Không. Đem được, lấy đến!” Bắc Linh vương suy yếu nói.

Vạn công công lại lau khóe mắt, sau đó run rẩy đem một khóa được đưa đến miệng Bắc Linh vương.

“Bành——” cửa phòng bị mạnh mẽ đá văng, một đôi thị vệ vũ trang đầy đủ nhanh chóng chia làm hai hàng mà đứng, An Cẩn Lạc hăng hái bước vào, không phải không có kiêu căng lại khó nén cuồng hỉ nói: “Nghe nói phụ hoàng rốt cục tính toán thông suốt muốn truyền ngôi cho bản điện hạ rồi?”

Bắc Linh vương cầm lấy tay Vạn Phúc ho khan ngồi dậy, cực kỳ suy yếu nói: “Phải Trẫm. Đích xác nghĩ thông suốt ! Người cùng Du nhi, đều là con cháu An thất. Truyền ngôi cho ai cũng giống nhau! Nhưng là, trước khi trẫm truyền ngôi trẫm muốn. cầu người một sự kiện, tôn thất huyết mạch của trẫm chỉ có, chỉ có người cùng Du nhi. Cho nên, xin người lưu Du nhi một mạng!”

An Cẩn Lạc nhíu mày, trong lòng cười lạnh: Lưu hẩn một mạng? Hừ, làm sao có thể!

“Hảo, bản điện hạ đáp ứng người không giết hẩn! Còn có yêu cầu gì cứ việc nói ra!”

“Khụ khụ. sau khi Trẫm đi, hy vọng người có thể thủ cữu (canh linh đường) bảy ngày!”

A, yêu cầu không ít a! Thủ cữu bảy ngày? Bảy ngày không phải là không thể gặp huyết sát sinh sao!

“Hảo, bản điện hạ cũng đáp ứng người! Còn có yêu cầu gì? Không còn? Hảo, người tới, bút mực hầu hạ, bệ hạ muốn lập chiếu thư!” Nắm chắc phần thắng cười, sau đó từ ống tay áo xuất ra giấy Tuyên Thành đưa đến trước mặt Bắc Linh vương nói, “Nội dung cũng không nhọc đến phụ hoàng hao tâm tổn sức, chiếu theo nơi này sao lại một phần đi!”

Bắc Linh vương khẽ run rẩy chấp khởi ngự bút, ngồi bút vừa chỉ lên, bỗng nhiên yết hầu thoáng chốc trào ngược “Phốc” phun ra một hơi nùng huyết nhiễm đỏ giấy Tuyên Thành.

“Bệ hạ!” Vạn Phúc kêu sợ hãi một tiếng vội vàng đỡ lấy Bắc Linh vương.

“Phốc” lại là một hơi.

An Cẩn Lạc thần tình nộ khí, cư nhiên ngay lúc khẩn yếu như vậy.

“Điện hạ, thỉnh ngài mau truyền ngự y đi! Bệ hạ hẩn, hẩn sắp không được!” Vạn Phúc khẩn cầu nói.

“Cút!” An Cẩn Lạc một cước đá bay Vạn Phúc nắm lên áo Bắc Linh vương quát, “Người lão bất tử kia, lúc nào không chết cố tình chọn lúc này mà chết, nếu không phải di chiếu phải tự tay người viết thì bản điện hạ mới lười cùng người chơi đùa! Không được phun, lập tức đem di chiếu viết xong cho ta!”

Bắc Linh vương tựa hồ ngắt đi cúi thấp đầu, An Cẩn Lạc khẩn trương, vội vàng vừa ấn huyết nhân trung (huyết giữa mũi và miệng) vừa độ nội lực, rốt cục làm cho Bắc Linh vương mở mắt. An Cẩn Lạc hơi định thần, tiếp theo bỗng nhiên một bên nửa tha nửa đỡ Bắc Linh vương đi ra ngoài cửa một bên quát: “Lập tức hạ lệnh tất cả dân chúng toàn thành đến cửa cung tập hợp, tuyên bệ hạ muốn khẩu tố di chiếu (di chiếu bằng miệng)!”

“Vâng!”

Kéo Bắc Linh vương nửa ngắt đi lên cửa thành hoàng cung, dưới cửa thành dân chúng đã tụ tập đông nghịt.

“Các vị thần dân nghe đây, ta là đại hoàng tử An Cẩn Lạc, hôm nay thụ phụ hoàng chi mệnh triệu tập mọi người tiến đến thỉnh tố di chiếu!” Nói xong đem Bắc Linh vương dìu đến bờ thành.

Dân chúng phía dưới thấy quân chủ vẫn bệnh cũ nằm trên giường đồng loạt quỳ hô vạn tuế!

An Cẩn Lạc khó nén hưng phấn mà nhìn vạn dân đang quỳ, cực kỳ hưởng thụ loại khí thế quân lâm thiên hạ này.

Trong ánh mắt trầm đục của Bắc Linh vương bỗng nhiên tinh quang chợt lóe, đưa tay nói: “Bình thân!”

Đợi mọi người đứng lên lại suy kiệt hô: “Trẫm vì bệnh lâu không khỏi tự biết mệnh không kéo dài! Hôm nay riêng triệu tập mọi người chính miệng tuyên cáo thiên hạ, trẫm đem ngôi vị truyền cho.”

An Cẩn Lạc phi thường đắc ý quét mắt mọi người dưới thành.

“. Tam hoàng tử An Cẩn Du của Trẫm!” Bắc Linh vương lớn tiếng trường hô.

Toàn thành hoan hô.

Nụ cười của An Cẩn Lạc đông lại bên miệng, sắc mặt sát biến, cũng nhanh chóng quay đầu khuôn mặt vặn vẹo nhìn Bắc Linh vương đang mang theo ý cười thực hiện được ở trước mặt.

“Vạn tuế, vạn tuế, bệ hạ anh minh, bệ hạ anh minh.”

“Người này lão thất phu ——” Bộ mặt An Cẩn Lạc dữ tợn rống to, ngoan lệ đẩy lên, “Đi tìm chết đi ——”

Bắc Linh vương mang theo tươi cười nhắm mắt trong tiếng thét chói tai của mọi người rút xuống tường thành.

122. Q.4 - Chương 10: Thụ Mệnh

“Người nói Bắc Linh vương bằng hà !” Người tựa ở cửa sổ chậm rãi quay đầu lại thản nhiên hỏi.

“Đúng vậy, chủ thượng! Bắc Linh vương ở trên tường thành tuyên bố truyền ngôi cho tam hoàng tử An Cẩn Du, An Cẩn Lạc tức giận cho nên đem Bắc Linh vương đẩy xuống tường thành!” Thám tử cúi đầu nói.

“Thật sự là quá ngu xuẩn!” Người nọ nhíu mày, lại nói tiếp, “Người truyền qua dặn hẳn cần phải che giấu chuyện này đi!”

“Vâng, chủ thượng!” Thám tử lui ra.

Gã rũ xuống mi mắt nhìn chén phỉ ngọc trong tay, đường cong khóe môi hoàn mỹ bỗng nhiên nổi lên một mặt cười nhạt, “Bắc Linh sao.”

Khi tin tức Bắc Linh vương truy lâu (rơi lầu) bỏ mình truyền khắp đại giang nam bắc, nội tâm Tử Li còn đang vì trọng trách nặng nề có nên nhận vực dậy giang sơn Bắc Linh hay không mà đau khổ giãy giụa .

Không, không tiếp thụ, ta không phải An Cẩn Du, ta không cần phải ...khiêng lên gánh nặng theo ta cả đời này.

Nhưng ta hiện tại, ta hiện tại là thân thể của An Cẩn Du, làm Bắc Linh hoàng tử, về công về tư hẳn đều phải nhận vận mệnh như vậy.

Như phát điên mà cào cấu tóc, Tử Li một đêm không ngủ phiến muộn từ trên giường ngồi dậy, cúi thấp đầu nhìn chăm chăm giày dưới chân ngăn người.

“Điện hạ.” Cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm ách họng của Ngụy Thần.

Tử Li chậm chậm đi qua mở ra cửa phòng, Ngụy Thần đứng ngoài cửa, sắc mặt bình thường khô ngô giờ đây tiêu tụy tái nhợt không khỏi làm y ngạc nhiên.

“Ngụy tướng quân, có việc gì thế?” Tử Li có chút hiềm nghi minh tri cố vấn (biết rõ còn cố hỏi).

“Điện hạ, ” Ngụy Thần nâng lên đôi mắt tràn đầy tơ máu nhìn y, thanh âm khàn khàn, “Bệ hạ. Bằng hà !”

Tử Li tâm thần nhảy dựng, rũ xuống mắt tiếp không dám cùng ánh mắt ảm đạm thống khổ của hắn đối diện.

Ngụy Thần xiết chặt tờ giấy bỏ câu đưa tin tới trong tay, “Bệ hạ không phải bệnh chết mà là bị tên súc sinh An Cẩn Lạc kia đẩy từ trên tường thành xuống. tại chỗ bỏ mình!” Nói xong ức chế không được ôm mặt hai đầu gối quỳ xuống, tướng quân uy vũ cứng cỏi này cứ nhiên giống như đứa nhỏ nấc thanh khóc, nước mắt chảy ra từ khe hở dọc theo mu bàn tay tí tách rơi xuống đất.

Tử Li trong lòng không đành lòng, nhưng cũng không biết nên an ủi như thế nào.

“Bệ hạ a, thần đáng chết, thần vô năng. Mắt thấy Bắc Linh giang sơn sẽ rơi xuống trong tay súc sinh giết quân giết phụ kia lại chuyện gì cũng làm không được, thần phụ trọng thác, hôm nay chỉ có cái chết tạ tội tế thiên linh!” Nói xong từ trong tay áo rút ra một thanh chủ vũ cuồng cuồng hướng tâm khẩu đâm vào.

Tử Li thấy thể kinh hãi, vội vàng ôm lấy cánh tay hắn khuyên nhủ: “Ngụy Tướng quân người làm cái gì vậy? Cho dù người tự sát phụ hoàng cũng sẽ không sống lại, An Cẩn Lạc cũng sẽ không bởi vậy mà mất mạng, nếu người chết ngược lại là đúng ý hắn! Tướng quân người có thể nào hồ đồ như thế nha!”

“Nếu không chết ngài bảo thần còn có thể diện gì tiếp tục sống a? Chẳng những hộ chúa bất lực làm cho bệ hạ bỏ mạng, đây là bất trung. Biết rõ bệ hạ vì thay thần tranh thủ càng nhiều thời gian mà không tiếc ăn Hối đầu hoàn nhưng thần lại lặp đi lặp lại nhiều lần cô phụ trọng thác của bệ hạ, đây là bất tài. Tội thần

bất trung bất tài như vậy mặt mũi nào sống trên hậu thế? Không bằng theo bệ hạ đi, trên đường hoàng tuyền còn có thể thay bệ hạ khai đạo kính giá (mở đường hầu hạ)!” Nói xong lại dùng lực hướng tới ngực đâm đi.

Tử Li gắt gao lôi kéo hần, cuống quýt kêu lên: “Không thể, tướng quân người đã quên phó thác trước khi lâm chung của phụ hoàng ta sao, sau khi người chết người phải cúc cung tận tụy rồi sau đó ủng hộ ta đăng cơ vi vương, hiện giờ người lại muốn tự tìm đoán kiến (ý nghĩ nông cạn), đây mới là chân chính bất trung bất tài! Vứt bỏ như thế, phụ hoàng dù chết cũng sẽ không nhắm mắt!”

Ngụy Thần hai mắt sáng ngời, bỗng nhiên gắt gao quay ngược lại nắm tay Tử Li kích động nói: “Nói như vậy, nói như vậy điện hạ ngài đáp ứng rồi!”

“ Đúng, đúng vậy! Dù sao ta cũng là con cháu Bắc Linh, bảo trụ giang sơn Bắc Linh là trách nhiệm nghĩa bất dung từ của ta!” Tử Li ngừng lại trong chốc lát nói. Mặc kệ , trước đáp ứng rồi nói sau, sự tình về sau tính tiếp!

Ngụy Thần lau nước mắt hướng Tử Li quỳ thẳng ôm quyền, từng tự kiên định nói: “Ta, Ngụy Thần lúc này thề, nguyện cùng mười một vạn huynh đệ nơi biên quan tận tâm hiệp trợ điện hạ đi lên để vị, phụ tá điện hạ hoàn thành đại nghiệp thống nhất!”

Tử Li bách cảm giao tạp (trăm mối tơ vò =]), đem Ngụy Thần nâng dậy nói, “Tướng quân, có một lời này của ngài, bản điện hạ tin tưởng ý nguyện này sẽ không còn xa!”

“Khổ nhục kế này dùng thật đúng là hiệu quả!” Hai người đang nói, bỗng nhiên lại truyền đến tiếng cười lạnh của An Cực Khanh.

Ngụy Thần sắc mặt khổ sở, quay đầu lại nhìn hần muốn nói lại thôi.

Kỳ thật Tử Li như thế nào không nghĩ tới đây là khổ nhục kế của Ngụy Thần? Nhưng vô luận là kế hay không, Tử Li cũng không thể mất thấy thanh chủ thủ kia đâm xuống làm cho kế này hóa thành thật! Mặt khác, trung tâm nghĩa đảm của Ngụy Thần cũng làm cho y không khỏi lâm vào động dung!

“Hoàng thúc, ” sau khi biết thân phận An Cực Khanh, Tử Li đã sửa miệng gọi như vậy, “Ta biết hoàng thúc kỳ thật là một người miệng lưỡi chua ngoa nhưng tâm đậu hủ! Ngài cản trở ta trở về như vậy, kỳ thật là không đành lòng ta rơi vào cười nhạo của dân chúng! Nhưng Ngụy Tướng quân nói đúng, hiện giờ loại tình huống này đã không phải do ta, cho dù ta buông tha cho ngôi vị hoàng đế An Cẩn Lạc cũng sẽ không bỏ qua ta, cho nên ta phải đổi mặt. ”

Ánh mắt An Cực Khanh phức tạp nhìn Tử Li, tiếp theo than nhẹ một tiếng nói: “Thôi, thôi! Nếu là quyết định của người ta đã không còn gì có thể nói, lúc trước ta dùng bồ câu đưa tin nói cho hần biết người ở trên đảo này cũng là muốn cho người một cơ hội tự thân lựa chọn! Chính là ngày sau không cần hối hận thôi!”

Tử Li khê mỉm cười nói: “Vẫn là câu nói kia, cho dù hối hận ta cũng sẽ không quay đầu! Mặc kệ con đường gian nan cỡ nào ta đều sẽ tiếp tục chống đỡ!”

An Cực Khanh bắt đắc dĩ lắc đầu, “Tốt lắm, nếu đã quyết định cũng nên thu dọn đồ đạc rời đảo đi!”

“Cực Khanh, người sẽ cùng chúng ta đi sao?” Ngụy Thần bỗng nhiên thần tình chờ mong nhìn hần hỏi.

An Cực Khanh liếc mắt nhìn hần lạnh lùng nói: “Nơi này từ lúc nào đến phiên người nói chuyện? Ta đi hay không còn phải hướng người bẩm báo sao?”

“Không, ta không phải ý này!” Ngụy Thần nóng nảy, như thế nào đối với mình vẫn không thể cho sắc mặt tốt hơn nha!

An Cực Khanh tự động bỏ qua hần, lôi kéo Tử Li đi trở về phòng.

Buổi trưa, ba người liền thừa lúc thuyền nhỏ ra đảo, vừa đến bờ sông, thuộc hạ đã lo lắng chờ đợi năm ngày lập tức đi lên bái kiến, cũng hồi báo một loạt tin tức.

“Điện hạ, tướng quân, kinh thành đưa đến tin tức, An Cẩn Lạc cư nhiên thề thốt phủ nhận hần cố ý mưu sát bệ hạ, mà là bởi vì lúc ấy ở trên tường thành nhìn thấy trong đám người có thích khách hướng bệ hạ ngấm bắn cho nên vội vàng đem bệ hạ đẩy ra, ai ngờ nhất thời tình thế cấp bách lại lệch tay đẩy bệ hạ rơi

xuống tường thành! Vì thế hần phi ma đài hiệu (để tang mang hiệu) quỳ gối bên điện đường của bệ hạ khóc ròng lưu nước mắt, thủ xu (canh linh đường) bảy ngày.”

“Đối với chuyện bệ hạ từng khẩu dụ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho điện hạ, có ngự y đứng ra chứng thực bệ hạ hoạn thất tâm điên hồ ngôn loạn ngữ, không đủ tin cậy, bởi vì mấy ngày trước đây người cũng từng nói muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho một tiểu thái giám trong cung.”

“Còn có đại thần trong triều nói bệ hạ kì thực là muốn truyền ngôi cho đại hoàng tử An Cẩn Lạc, bởi vì bệ hạ từng trước khi bị bệnh tự tay viết xuống một phong chiếu thư, trong thư nói rõ phong An Cẩn Lạc vì thái tử.”

Nghe vậy, Ngụy Thần tức giận đến sắc mặt xanh mét, nhưng trước mắt cũng vô kế khả thi, chỉ có hạ lệnh trước đuổi tới biên quan cùng mọi người hội hợp tái nghị.

123. Q.4 - Chương 11: Thụ Thương

Người đi đường mã bất đình đề (ngựa không dừng chân) chạy tới biên quan, Tử Li mang theo thư tín của Bắc Linh vương từ đầu đến cuối cũng chưa từng mở ra, không phải y không muốn xem mà là thật sự tìm không ra thời gian, mười mấy ngày nay cơ hồ đều là ở trên lưng ngựa vượt qua, bọn họ không dám đi đường lớn chỉ có thể lấy đường nhỏ heo lánh, nhưng cho dù như vậy cũng vô pháp bỏ rơi Hắc y nhân truy kích bên đường. Bọn họ tựa như một đám cẩu cẩu mông, luôn đuổi theo một đường tập kích chém giết! Mỗi khi qua lúc đó, Tử Li đã cảm thấy đặc biệt thối lỗi cùng hư thoát! Y là người hiện đại, y không thể thích ứng cái loại cảnh tượng đả đả sát sát huyết tinh đầy trời này! Chuyển đi này của bọn họ tổng cộng có bốn mươi ba người, sau mấy tràng đồ sát, hoặc bị thương hoặc tử vong cũng đã hao tổn mười một người, bọn họ cũng còn chưa tới biên giới Bắc Linh! Không phải bọn họ không đủ lợi hại, Tử Li nghe nói những hộ vệ này đã là tinh anh trong tinh anh mà Ngụy tướng quân chọn lựa ra! Đây thật sự là bởi vì người của đối phương quá nhiều, bọn họ chống đỡ không được!

Tử Li tuy rằng thuật cỡi ngựa không tồi nhưng y không biết võ thân thể lại yếu nhược, cho nên bôn tẩu một ngày một đêm, rõ ràng giấc ngủ không đủ cộng thêm lo lắng hải hùng, chẳng những làm cho tinh thần Tử Li không tốt mà mắt còn phỉm đen, hơn nữa càng làm cho y khổ không thể tả chính là sườn đùi bị yên ngựa chà sát đến huyết nhục mơ hồ, miệng vết thương phá da bám dính vào y phục, chỉ cần thoáng động liền đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa.

Mới đầu y vì không ảnh hưởng hành trình chỉ có thể cắn chặt răng không rên một tiếng, nhưng mỗi một lần ngựa bôn tẩu đều mang theo chấn động làm cho y như chịu khổ hình! Cuối cùng vẫn là An Cực Khanh phát giác bộ dáng y ở trên ngựa lung lay sắp đổ thập phần không thích hợp, tới gần nhìn thấy lập tức đen mặt, cấp tốc đem Tử Li lao đến trên tọa kỵ của mình, cũng phái người đến thành trấn phụ cận mua một chiếc xe ngựa. So với lúc kỵ mã, tốc độ của xe ngựa rõ ràng chậm hơn nhiều. Trải qua một phen cân nhắc, Ngụy Thần hạ lệnh đem hộ vệ còn lại chia làm hai tổ, một tổ kéo dài truy binh, một tổ bảo hộ bọn họ tiếp tục đi trước.

Nằm ở bên trong xe ngựa, Tử Li vì mình kéo chân mọi người mà cảm thấy hổ thẹn bất an đồng thời lại may mắn chính mình rốt cục thoát ly trận khổ hình.

“Dục tốc tắc bất đạt, tề —— ta bây giờ thực cảm nhận được hàm nghĩa trong đó!” Tử Li tựa vào đệm chăn tề hít lạnh khí nói.

An Cực Khanh dùng kéo cẩn thận cắt đi y phục dính trên miệng vết thương y, “Hiện giờ mới hiểu được đau đớn? Chịu không nổi cũng đừng bày đặt chống đỡ, nếu ngươi sớm mở miệng sẽ không biến thành bộ dáng hiện nay, chẳng những bản thân mình chịu đựng vất vả hơn nữa cũng chậm trễ hành trình của mọi người!”

Tử Li rất ủy khuất biến biến miệng (mếu máo), “A, đau a!”

“Đừng nhúc nhích, cẩn thận làm miệng vết thương nứt ra!” An Cực Khanh tức giận nói, “Kế tiếp phải thay người tẩy trừ miệng vết thương.” Hiện giờ tình huống căn bản không có khả năng dừng lại dùng nước ấm, nhưng miệng vết thương của Tử Li lại chạm nước lạnh không được. Đang lúc khó khăn nên làm như thế nào, chỉ nghe An Cực Khanh xốc lên bức màn phân phó thị vệ đến bờ sông mang tới một gáo nước lạnh,

tiếp theo từ trong bách dược tương (hòm thuốc) xuất ra một cái lọ chứa bạch sắc mặt trắng (bột trắng), đổ ra một chút pha vào trong nước, chỉ thấy một chậu nước lạnh đến thấu xương bốc lên một trận khói trắng, dùng một ngón tay thăm dò cơ nhiên đã biến thành ấm!

“Thật là lợi hại!” Tử Li cảm thán, “Cái lọ đựng được gì?”

“Noãn tiêu phần ta tự chế, ý nghĩa nằm trên mặt chữ, tối trọng yếu là nó chẳng những có thể tăng cao nước ấm mà còn có tác dụng tiêu độc!” An Cực Khanh lấy ra một bố khăn sạch sẽ thấm ướt định đưa đến phía trên miệng vết thương của Tử Li, “Sẽ có chút đau, kiên nhẫn một chút!”

“Ấn!” Tử Li rất kiên định gập đầu, nhưng khi một khắc nước tiêu độc chạm đến miệng vết thương y liền nhin đau không được kêu bản lên.”Cái gì có chút đau, quả thực là kịch thống (đau quần quai=)!” Nước tiêu độc ở trên vết thương của y phiếm bọt biển, nóng rất giống như có vô số tiểu đao từng chút cắt vào , lại không thể vươn tay đi sát, Tử Li đau đến hai mắt nhắm lệ lưng tròng không biết như thế nào cho phải!

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ngụy Thần sớm ruỗi ngựa tới gần thùng xe gỗ cửa nhỏ hỏi.

“Người tiến vào, nơi này cần người hỗ trợ!” An Cực Khanh nhíu mày nói.

Ngụy Thần nhảy lên xe ngựa mở ra sương môn tiến vào, không gian không quá rộng bởi vì hần tiến vào mà có vẻ thêm chật chội.

Tử Li đang che miệng vẽ mặt tái nhợt nằm ở trên ải tháp (tháp thấp), vạt áo y bào bị vén lên lộ ra hai cái chân tinh tế ónh ngọc, làn da không bởi vì mùa đông mà khô nứt ngược lại còn có vẻ thủy nộn như hải đồng! Bất quá thật sự là bởi vì loại trắng nõn tế nộn này mới khiến iệng vết thương bên chân sườn huyết nhục mơ hồ nghiêm trọng đến đáng sợ, đáng sợ đến dữ tợn, dữ tợn đến ngay cả Ngụy Thần tướng quân nhiều lần bị thương cũng hiểu được đau xót kia nhập đến nội tâm! (Húc mà thấy chắc tru lên...)

An Cực Khanh thấy Ngụy Thần tiến vào chỉ thần nhiên quét mắt liền chữa chữa vị trí đối diện ý bảo hần lại đây, “Thay ta ấn , y lộn xộn như vậy ta căn bản không thể tẩy trừ!”

“Hoàng thúc, cũng không thể không cần tiêu độc a, trực tiếp thoa được đi?” Tử Li đau đến môi run run cầu xin.

An Cực Khanh quay đầu lại nhìn y, “Tiêu độc có thể phòng ngừa miệng vết thương sinh mủ hơn nữa khỏi nhanh hơn, ngươi cũng muốn nhanh khỏi không chậm trễ mọi người không phải sao?”

Tử Li khó xử, mặc dù là nghĩ như vậy nhưng. Thật sự đau quá a, quả thực giống như ở trên miệng vết thương xát muối, không, có lẽ so với cái đó còn đau hơn!

“Vậy. vậy cũng không ấn được không, ta không loạn động là được, thật sự không loạn động!”

“Nói là nói như vậy, nhưng lúc thật đau đón ngươi sẽ khống chế không được. Không bằng để người ta ấn, nhanh tay đem miệng vết thương sát một lần!”

Tử Li thẳng run run, tiếp tục siết chặt nhỏ giọng kháng nghị, “Đau quá a, không cần tiêu độc, không cần tiêu độc!”

“Không cần tùy hứng!” An Cực Khanh ngưng mi, cầm lên bố khăn khùng bố đã hút no nước tiêu độc nói, “Ấn y!”

“Điện, điện hạ, ngài liền nhẫn nhẫn đi, đau dài không bằng đau ngắn!” Nói xong liền thật sự ấn lên cái chân Tử Li còn muốn rụt trở về.

“A ——” Tử Li lập tức cảm lấy gối đầu gắt gao đặt ở trên mặt mình, Hoàn Húc đau quá. Ta đau quá! Đau chết ta —— (= =|||)

Rốt cục tẩy trừ xong, đợi cho thoa lên một tầng thuốc mỡ lành lạnh lại bằng bó hảo, một thời gian ngắn sau Tử Li mới đưa mặt lộ ra khàn giọng nói: “Ta muốn uống nước!”

Liên tiếp vài ngày Tử Li đều ở bên trong xe ngựa nằm, miệng vết thương đã không còn đau, mỗi ngày đều đổi một lần được, Tử Li thấy miệng vết thương đã kết vảy , nhưng theo nhau đến lại là ngứa khó chịu đến mức trong lòng y tựa như bị miêu trảo. Vì dời đi lực chú ý, Tử Li nhắc lên một góc màn nhìn ngoài cửa sổ.

Hoàng thúc đã dịch dung ngồi trên lưng ngựa, thần sắc trầm tĩnh mục quang lạnh nhạt, cho dù lúc này là dung mạo bình thường hẳn cũng như ẩn thế cao nhân lộ ra khí chất thần bí khó dò không thể xem thường! Ngụy Tướng quân thì ở đằng trước mở đường, vẻ mặt trầm ổn nghiêm túc, chẳng qua khi quay đầu lại nhìn về phía hoàng thúc, ánh mắt lại ngay lập tức nhuần hạ như thế nào che giấu được biến hóa trong đó.

“Có việc gì thế?” An Cực Khanh đảo mắt nhìn thấy Tử Li đang vén rèm nhìn nơi này.

“Hoàng thúc, chúng ta hiện tại ở đâu? Còn có bao lâu mới đến biên quan?”

“Chúng ta đã tiến vào biên giới Bắc Linh, cách biên quan còn có trăm dặm đường, rất nhanh liền tới rồi!”

Tử Li trong lòng khê định!

“Buông mình đi, trời giá rét cần thận cảm lạnh!” An Cực Khanh nhắc nhở.

Buông mình, Tử Li quay về nằm trên tháp thờ dài, tiếp theo chợt nhớ tới trong lồng ngực còn có phong thư chưa kịp xem.

Rút ra thư tín bị nhu đến nhăn nheo, thấy ngay trên mặt bốn tự “Ngô nhi thân khải (nhi tử của ta)!”

“Du nhi, đọc được thư chỉ sợ phụ hoàng đã sớm từ thế, bởi vì tình thế cấp bách, phụ hoàng chỉ có thể nói ngắn gọn. Tin tưởng Ngụy tướng quân đã cùng người nói rõ về tai họa ngầm rung chuyển cục diện chính trị Bắc Linh, phụ hoàng truyền ngôi cho người càng nhiều chính là ở chỗ tính tình của người không giống đại ca người quá đỗi đản thô bạo thị huyết thành tính! Tuy rằng người ở Sở Kinh làm chức nhiều năm, nhưng phụ hoàng vẫn như cũ nhớ rõ người là một hài tử trí tuệ nhân thiện! Bản tính như thế, cho dù ngày một chịu qua cải biến cũng sẽ không thay đổi! Ngày khác người đăng cơ vi vương, phụ hoàng chỉ cầu người ổn định cục diện chính trị bảo vệ Bắc Linh giang sơn! Phụ hoàng truyền ngôi cho người, đại ca người tất cùng người tranh chi, người tuy có Ngụy tướng quân cùng mười một vạn vệ binh ủng hộ, nhưng vẫn không đủ, cho nên phía dưới phụ hoàng đã liệt ra những quan viên châu quận người phải mượn sức, cầu được bọn họ ủng hộ.” Tiếp theo là liên tiếp danh sách, cuối thư lại là một câu chúc phó (cẩn dặn), “Mọi quyết định gì cũng phải cùng Ngụy tướng quân thương thảo!”

Tử Li cất kỹ tín lại là một tiếng than nhẹ!

124. Q.4 - Chương 12: Bẫy Rập

Sắc trời đã tối, trên sơn đạo như bị bịt kín một tầng vải đen rét đậm mà đánh mả chạy đi, mặc dù bọn họ là người đã qua huấn luyện cũng không khỏi đánh tỉnh hoàn toàn tinh thần! Bởi vì sơn đạo này đầy hố dốc đứng, nếu mả tốc quá nhanh thoáng không lưu ý cũng rất có thể lâm vào hố động vấp ngã vó ngựa. Nhưng bọn hắn cũng không dám mạo hiểm thấp sáng đuốc báo địa điểm cho mục tiêu, đoàn người chỉ có thể thả chậm tốc độ bên trong cảnh hắc đặng hạt hỏa (tối lửa tắt đèn) sờ soạng về phía trước.

Thương ở chân Tử Li đã hoàn toàn lạnh lạnh! Sau khi vấp rơi xuống y lập tức yêu cầu đổi ngựa, bất quá lần này biết học thông minh, vì tránh giẫm lên vết xe đổ y chẳng những ở trên yên ngựa bọc một tầng nhuyển điểm mà còn ở trên chân của mình bao hai lớp vải bông.

Lúc này y đang nắm dây cương cẩn thận đi sau Ngụy Thần, một bên chính là An Cực Khanh. Tất cả mọi người không nói gì, không khí áp lực mà cảnh giác! Tử Li nghe Ngụy Tướng quân nói sau khi qua ngọn núi này liền có thể tới một tiểu trấn hẻo lánh, tiểu trấn có nhân mã hẳn bố trí trước đó.

Tử Li không rõ tình huống của một tiểu đội hộ vệ lúc trước kia như thế nào, nhưng với hiện tượng vài ngày cũng không gặp truy binh mà xem, bọn họ tựa hồ đã thành công đánh lạc hướng đối phương.

Đi được một hồi, bọn họ rốt cục đi qua sơn lĩnh bắt đầu dọc theo độ dốc đi xuống, khi nhìn thấy một cái hiệp đạo (đường hẹp) ở giữa lưỡng sơn, tất cả mọi người không khỏi kéo lại dây cương.

Tử Li nhìn con đường nhỏ quỹ dị âm trầm phía trước bất an hỏi: “Địa hình kia thích hợp cho bố trí cạm bẫy nhất! Hoàng thúc, người nói phía trước có thể có mai phục hay không?”

Cho dù trong bóng đêm thấy không rõ, Tử Li vẫn là cảm giác được đối phương khinh thường cười khê, “Đích xác có mai phục!”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Điện hạ đừng lo!” Ngụy Thần chuyển qua đầu ngựa giọng điệu trầm ổn nói: “Thỉnh ở chỗ này chờ một lát, thần đi giải quyết chướng ngại vật trên đường!” Lưu lại hai người bảo hộ Tử Li cùng An Cực Khanh, Ngụy Thần mang theo thị vệ đi về phía trước.

Tiếng vó ngựa dồn dập xa dần, bỗng nhiên nghe được một tiếng thét ra lệnh, tiếp theo liền truyền đến thanh âm loạn thạch rơi xuống hỗn loạn đến rung cả đất, sau đó là tiếng mã thí lung tung!

Tử Li vĩnh tai, “Thật là có mai phục! Đối phương ở trên núi lẫn đá! Ngụy tướng quân bọn họ.”

“Cái bẫy thô thiển như vậy nếu hấn phá không được cũng đừng làm cái gì tướng quân!” An Cực Khanh không cho là đúng nói.

Tiếp theo lại truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết, ước chừng giằng co mười phút mới ngừng lại.

“Xong rồi?” Tử Li rướn cổ lên nói.

Vừa nói xong Ngụy Thần đã đánh mã đi đến trước mặt, “Điện hạ, chướng ngại vật trên đường đã dẹp gọn, thỉnh ngài đi giá!”

“Nga nga!” Tử Li gật đầu nhắm mắt theo sát đuôi, khi đi qua hiệp đạo, từ không trung phiêu tán mùi máu tươi cùng tiếng ngựa hí đứt quãng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng thảm thiết mới vừa rồi quét qua!

Đi ra khỏi nơi trông như yết hầu kia, Tử Li nhin không được mở miệng hỏi: “Ngụy tướng quân, mới vừa rồi người như thế nào công phá bọn họ?”

Ngụy Thần chấp tay nói: “Địa hình kia nếu muốn bố trí cạm bẫy thì thích hợp nhất chính là ‘cổn (lẩn) thạch trên đỉnh đầu’, người của đối phương đầu tiên mai phục ở trên đỉnh núi, đợi mục tiêu tiến vào hiệp đạo sẽ hạ lệnh đẩy đá xuống! Thần ý vào ưu thế bầu trời tối đen bọn họ không phân biệt rõ, ra lệnh cho đoàn người rất nhanh nhảy xuống ngựa làm cho ngựa đi trước, sau đó chia làm hai tổ dọc theo lưng núi đi lên, đối phương vì nghe được tiếng vó ngựa tự nhiên sẽ cho rằng chúng ta đã tiến vào bẫy của bọn họ, cho nên lập tức hạ lệnh đẩy thạch đề người, chúng ta liền thừa dịp bọn họ phân tâm từ sau lưng nhảy ra đẩy bọn họ xuống núi!”

“Ách, vậy bọn người như thế nào còn có mã kỵ? Mã không phải bị bọn hấn đè chết lẫn bị thương sao?”

“Điện hạ, mã của chúng ta không còn nhưng bọn hấn có mã a! Đám người kia không phải là đi bộ tới mai phục đi!”

“Nga, thì ra là thế!” Tử Li hiểu rõ, hỏi tiếp, “Ngụy tướng quân, chúng ta cách trấn nhỏ còn rất xa sao?”

“Không đủ hai mươi lý (dặm), chốc lát liền tới rồi! Thỉnh điện hạ tiếp tục nhẫn nại!”

An Cực Khanh vẫn trầm mặc lại bỗng nhiên mở miệng: “Không ổn!”

“Ách?” Một câu chẳng biết tại sao của hấn làm cho Tử Li có chút không nắm bắt được ý nghĩ, “Hoàng thúc, ngài nói cái gì không ổn?”

Ngụy Thần cũng chuyển hướng An Cực Khanh đang cau mày chờ đợi giải thích của hấn.

“Các người không thấy là chúng ta đi quá thuận lợi sao? Trước tiên là nói về tiểu đội hộ vệ lúc trước, tuy rằng võ công của bọn họ không kém, nhưng so với mấy trăm danh truy binh của đối phương, các người cho rằng mười hai người có thể thay chúng ta tranh thủ thời gian ba ngày sao? Còn có mai phục mới vừa rồi, không nói liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nhân số bên đó cũng ít đến làm cho người ta sinh nghi, đối phương là quá mức tự tin hay là căn bản chỉ ngụy trang? Nếu ta là An Cực Lạc, ta tuyệt đối không thể khinh địch bày ra cái bẫy đã thảo kinh xà như vậy! Chỉ có một giải thích, chính là hấn không phải đã thảo kinh xà mà là vì muốn chúng ta thả lỏng cảnh giác, làm cho chúng ta nghĩ lầm rằng nguy hiểm đã qua!”

“Ý của Hoàng thúc là, chúng ta chẳng những không có rời xa nguy hiểm ngược lại từng bước một rơi vào bẫy của hắn?”

Ngụy Thần trầm ngâm nửa ngày, “Cực Khanh người vừa nói như vậy ta lại thật ra có thể khẳng định! Tiểu trấn mà chúng ta muốn đi là nơi địa hình hiểm trở, tứ phía đều là sơn lĩnh, nếu người của bọn họ đã mai phục tại bốn phía, chúng ta đi vào liền không chỗ có thể trốn! Nghĩ rằng là bởi vì nơi khác không tiện đồ sát, mới cố ý dẫn chúng ta tới nơi đây!”

”Thỉnh quân nhập úng (vại, vò), tiếp theo lại đột ngột từ trong úng tróc ra (=gậy ông đập lưng ông)? ! Chiêu này cao a!” Tử Li vỗ tay một cái nói, “Không thể tưởng được An Cẩn Lạc kia lại có tâm cơ này! Ngụy tướng quân, tiểu trấn chúng ta phải đi đã không thể đến được, vậy nhân mã mà người an bài nên làm thế nào?”

“Nếu ta không đoán sai, nhân mã của chúng ta hẳn là đã nửa đường bị diệt, chờ ở điểm đến không phải là người của chúng ta!”

“Hành tung của chúng ta nhiều lần bị tiết lộ, xem ra đối phương ở trận doanh bên ta xếp vào không ít gian tế! Lại còn là địa vị cao!”

“Chúng ta bây giờ nên làm gì? Về đường cũ hay là đi đường vòng?” Tử Li hỏi.

“Chúng ta không thể lại hướng đến phía biên quan, hiện giờ chỉ có xuôi nam đến Lân Châu mới tiếp tục tính toán!”

Lân Châu là một quận huyện phía nam tương đối xa xôi lạc hậu, địa vực mặc dù rộng nhưng đa số đồi núi hoang dã, dân cư rất thưa thớt hơn nữa chủ yếu lấy nghề nông mà sống.

Khi đoàn người của Tử Li trèo đèo lội suối rốt cục đi vào Lân Châu thành thì đã là chuyện bốn ngày sau.

“Đây là Lân Châu thành? Thật sự là đủ xa xôi! Đủ hoang vắng!” Tử Li hí mắt nhìn tòa thành trì đơn độc tọa lạc trên cánh đồng hoang vu đằng trước nói. Một đường đi tới nhìn trình độ nguyên thủy của nó đã đủ làm cho Tử Li giật mình, hiện tại cư nhiên ngay cả tường thành của chủ thành cũng mọc dài cỏ dại! Nếu không phải thấy bên trong còn có người đi đường qua lại, Tử Li còn tưởng rằng đã tới đồi viện hay hoang viện gì nì!

“Ngụy tướng quân, nơi này địa vực xa xôi hẳn là ngại có người ngoài tiến vào, nếu chúng ta như vậy đi vào nhất định sẽ khiến cho bọn họ chú ý, đến lúc đó hành tung của chúng ta không phải lập tức bị lộ sao?”

“Điện hạ cứ yên tâm đi, cũng bởi vì nơi này địa vực xa xôi được người phong tỏa tin tức mới không tiết lộ ra ngoài!”

“Ta thấy ngược lại, ” An Cực Khanh liếc mắt nhìn hắn ngắt lời nói, “Trên đời không có tường nào không lộ gió! Huống hồ người làm sao biết An Cẩn Lạc không phái người ẩn núp trong này trước?”

Ngụy Thần nhất thời ngậm họng, tiếp theo chấp tay hổ thẹn nói: “Là thần sơ sót!”

Tử Li xua tay, “Như vậy chúng ta phải ngụy trang một chút hay không?”

“Không chỉ là ngụy trang, hơn nữa còn phải đạt được phê văn vào thành!”

125. Q.4 - Chương 13: Lân Châu

Khi đoàn người của Tử Li cải trang thành bình đầu bách tính (dân tóc húi cua =]]) tiến vào Lân Châu thành, Bắc Linh kinh đô lại truyền ra một tin tức làm ọi người ồ lên một trận.

Ngay sau vài ngày Bắc Linh vương táng nhập hoàng lăng, báo mộng cho hoàng tử An Cẩn Lạc hướng về hơn mười vị văn thần võ tướng trong triều, viết: “Trẫm chi băng (chết) đúng là ngoài ý muốn, hi vọng các khanh chớ trách tội đại hoàng nhi. Trẫm hôm nay báo mộng với chư vị là có sự tình quan trọng muốn tuyên,

thường ngôn(lời hay nói) ‘ gia không thể một ngày vô chủ, quốc không thể một ngày không có vua ’, trăm bằng hà nhiều ngày, quốc cũng vô quân nhiều ngày, tình trạng này tuyệt không ổn vào lúc này, trăm đặc biệt mệnh chư vị tức tốc chọn ngày lành tháng tốt, thay đại hoàng tử An Cẩn Lạc khánh cử đại điển đăng cơ!”

Biên quan chúng tướng nghe được tin báo này tức giận đến chửi ầm lên: “Khá khen cho nghịch tặc không biết xấu hổ!”

Mà ngay cả Ngụy Trọng Sở luôn luôn ôn hòa cũng không ngăn được nhú chặt mày, trầm ngâm trong chỗ lát, y xua tay làm cho chúng tướng bình tâm chớ giận, nói: “Tin tức này đối với chúng ta tất nhiên bất lợi, nhưng trước mắt tôi trọng yếu là chúng ta sớm ngày đem điện hạ đón nhập trong quân!”

Y vừa nói như thế, mọi người mới thoảng áp chế cơn tức.

Một thanh niên tướng lĩnh hơn hai mươi tuổi bắt đầu lòng đầy cảm phẫn nói: “Công tử, điện hạ là chúng ta phải đón, nhưng bên này cũng không thể tùy ý nghịch tặc kia vô pháp vô thiên, hấn nếu là đăng cơ làm hoàng đế, người của chúng ta không phải thành loạn đảng mưu phản đạo bất chính danh bất thuận sao! Cho nên, ta thấy không bằng để ta mang hơn mười cao thủ lẫn vào kinh đô trực tiếp xử lý hấn cho xong hết mọi chuyện!” Vừa nghe lời này chỉ biết là một kẻ tính tình nôn nóng huyết khí phương cương, hấn gọi là Lương Chiêu, từ một tay Ngụy Thần đề bạt lên lại ở trong quân làm tổng giáo thao luyện binh lính, tuy rằng tính tình mạnh mẽ, nhưng ở phương diện võ thuật tạo nghệ cũng là nhân tài hiếm có.

“Quả thực hồ nháo!” Lương Chiêu vừa mới dứt lời, lập tức có một người lên tiếng quát. Người này kêu Lý Xương, đã là hai tấn hoa râm (tóc bạc) nhưng uy nghiêm vưu thịnh (ưu tú), địa vị ở trong quân chỉ dưới Ngụy Thần. Lão nhìn Lương Chiêu nói, “Nếu thật sự là dễ dàng có thể giải quyết như vậy, một đám người chúng ta còn ngồi ở chỗ này lo lắng cái gì?”

“Lý tướng quân nói rất đúng, việc này không thể lỗ mãng! Nên làm như thế nào, chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn!” Ngụy Trọng Sở nói.

Lương Chiêu nghe vậy chỉ đành phải ngồi xuống.

“Nguyên bản kế hoạch là gia phụ cùng quân ta chia làm hai đường, ta đến biên quan thỉnh binh hai ngàn đến Hương Lăng trấn phía Đông biên giới chờ đợi tiếp ứng, gia phụ liền theo tuyến đường Nhữ Giang hà tìm kiếm điện hạ. Nhưng hiện giờ tình huống đột biến, binh lính của chúng ta nửa đường bị diệt, người của đối phương mang danh là sơn tặc thổ phỉ, nhưng người sáng suốt vừa thấy liền hiểu được đối phương mặc kệ là kỹ năng chiến đấu hay là nhân số cũng tuyệt không phải loại thổ phỉ tạp nham có thể sánh bằng! Bởi vậy có thể phỏng đoán đối phương cũng là binh lính, nhân số có ít nhất ba nghìn. Quân đội bị diệt chúng ta có thể bắt đầu lại, nhưng hiện nay lo lắng nhất chính là gia phụ cũng không biết tình huống có biến, người bảo hộ điện hạ có hạn, ở bên ngoài biên cảnh Bắc Linh, An Cẩn Lạc cũng không phải sẽ phái đại quân chặn giết, nhưng một khi tiến vào Bắc Linh liền có thể không kiêng nể gì!” Ngụy Trọng Sở lo lắng nói.

“Như vậy việc cấp bách của chúng ta chính là thông tri Ngụy tướng quân!” Lương Chiêu nói.

“Ta đã phái người tiến đến, nhưng không biết tình hình như thế nào?”

“Báo ——” lúc này, ngoài phòng nghị sự chợt nghe có người báo lại.

“Truyền!” Ngụy Trọng Sở vội nói.

Nguyên lai là binh lính hai ngày trước phái ra liên lạc qua lại !

“Tình huống như thế nào?”

“Bẩm báo công tử, các vị tướng quân, khi thuộc hạ cùng vài đồng liêu tìm đến Hương Lăng tiểu trấn, phát hiện trên núi chung quanh thôn trấn mai phục không ít binh lính, bất quá trong trấn không có phát hiện Ngụy tướng quân cùng điện hạ! Vì thế chúng ta ở ven đường tìm kiếm, ở ngoài năm mươi dặm Tiêu Lĩnh sơn phát hiện có thi thể địch binh.”

“Nói như vậy, Ngụy tướng quân cũng không có đi Hương Lăng trấn, hấn là trên đường phát hiện không ổn nên đã lên bắc hoặc xuôi nam !” Lí Xương nói.

Ngụy Trọng Sở ngưng mi, mở ra bản đồ phân tích, “Giữa Tiêu Lĩnh sơn cùng Hương Lăng trấn, nếu lên bắc còn có Bản Châu, Trung Châu, Lãnh Châu, Tề Châu còn có không dưới năm mươi thôn trấn lớn nhỏ, nếu xuôi nam thì có Đậu Châu, Kiềm Châu, hoặc là Lâm Châu càng xa xôi, còn cả ba bốn mươi thôn trấn, nhiều châu trấn như vậy nếu muốn tìm thấy điện hạ cùng gia phụ chỉ sợ không phải một sớm một chiều!”

.....

“Điện hạ?”

Tử Li thu hồi ánh mắt đang nhìn ngoài sân xuất thần nói: “Tiến vào!”

Một đại hán làn da ngăm đen thần tình hàm hậu đi tới, “Điện hạ, nên dùng ngọc thiện , ngài là ở trong phòng hay là đến đại sảnh dùng?” Nguyên lai đây là Ngụy Thần sau khi dịch dung.

“Đến đại sảnh dùng đi!” Tử Li đứng lên theo hắn đi ra ngọ phòng đơn sơ tản ra môi vị (vị mốc).

Sau khi bọn họ vào thành, vì tránh cho càng nhiều phiền toái nên trực tiếp ở trong một con hẻm nhỏ không thể chớp mắt thuê một tiểu viện cũ cư trú. Chủ hộ trong sân là một lão bà bà hai mắt mù lòa lại có chút nghênh ngang, bà sẽ ngụ ở sân cách vách!

Đi vào tiểu thính, An Cực Khanh đã ngồi xuống vẻ mặt quái dị nhìn chằm chằm thức ăn trước mặt, trên bàn bát tiên đã lau đi lau lại vài lần đặt một mâm cải trắng xào nhừ, một mâm đông qua (mướp đắng) phiến giòn giòn, một mâm đậu hũ thắm trạng nát bầy cùng hai chén cơm vàng.

“Cực. Cực Khanh, ” Ngụy Thần có chút thẹn thùng nhẹ khụ một tiếng, “Nơi này thâm sơn cùng cốc hơn nữa lại là mùa đông, cho nên cũng tìm không ra cái gì ăn ngon, những thứ này cũng là đến nông hộ gia mua tới. Người liền chịu thiệt một chút đi!”

Tử Li ngồi xuống, “Ngụy Tướng quân, đây là, người làm?”

“Khụ khụ, vâng! Bất quá đừng nhìn như vậy, kỳ thật nó đã chín!” Ngụy Thần vừa trộn trộn đông qua vừa nói.

“Đâu chỉ là chín, quả thực là chín nhừ!” An Cực Khanh liếc mắt nhìn cải trắng một cái không mặn không nhạt phao một câu.

Ngụy Thần cười khan một tiếng, nếu không có da dẻ ngăm đen che giấu thì Tử Li có thể tưởng tượng vị Đại tướng quân này đã thần tình đỏ bừng giống như cái lò lửa!

“Không sao, không sao, ” Tử Li cầm lấy bát khoái giảng hòa, “Người xem, không phải còn có đậu hũ sao, tuy rằng thoát nhìn nát chút, nhưng vẫn là có thể ăn! Ha hã!”

“Điện hạ. Đây không phải là đậu hũ, là kê đản (trứng gà)!” (=|||||)

“Ách.”

“Ba!” An Cực Khanh để đũa xuống bỏ đi.

“Hoàng thúc người không ăn sao?” Tử Li vội vàng kêu lên.

“Cái thứ này là người ăn sao?” Cũng không quay đầu lại lạnh lùng phóng tiếp một câu, An Cực Khanh ‘bành’ một tiếng khép cửa phòng lại.

Trong mắt Ngụy Thần một trận ảm đạm.

“Điện hạ vẫn là không cần ăn đi, đúng là khó có thể vào miệng, thần đi ra bên ngoài tìm chút thực phẩm chín trở về!”

“Ta và người cùng đi!” Tử Li cũng đứng lên nói.

Hai người đi đến trên đường, phát hiện Lâm Châu thật đúng là không phải vật tư khuyết thiếu bình thường, ở trong này cho dù là có tiền cũng rất khó mua được thức ăn! Ở Đại Thành nhìn thấy thực quán ở trong này căn bản là không có bóng dáng! Cửa hàng hai bên đại môn đóng chặt, từ lâu khách điếm cũng là như thùng rỗng, người đi ở trên đường đều là vẻ mặt đau khổ mờ mịt! Cả tòa thành thoát nhìn tựa như film ảnh trắng đen không khí trầm lắng không có sinh cơ!

Tử Li nhú mảy, cho dù là thâm sơn cùng cốc cũng không đến mức đồi bại thành như vậy! Chẳng lẽ nơi này mới vừa gặp qua thiên tai nhân họa?

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên thấy một lão nông tóc hoa râm quần áo đơn bạc vùi đầu lôi kéo một chiếc xe đẩy tay mục nát, đi lại tập tễnh từ bên cạnh qua, hài dưới chân đã bị ma sát đến không ra hình dạng, lộ ra ngón chân đông lạnh đến tử trường (thâm tím).

Trong lòng Tử Li bỗng chốc nổi lên thương xót, vội vàng tiến lên tiếp nhận xe của lão nói: “Lão bá, ta giúp người đẩy!”

Lão nông có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, hai mắt khàn đục liếc mắt nhìn Tử Li một cái nói: “Có tâm, Tiểu ca người vẫn là về nhà đi thôi!” Nói xong tiếp tục đi về phía trước.

Tử Li ngốc lảng, tiếp theo lại tiến lên phụ giúp đuôi xe hỏi: “Ngài đây là muốn đến chỗ nào, dù sao ta cũng rảnh, ta giúp ngài đẩy đi!”

“Không cần! Chỗ ta muốn đi không phải là nơi tốt gì, cẩn thận tìm phiền toái, người đi đi!”

Tử Li vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng Ngụy Thần bỗng nhiên giữ chặt y nhỏ giọng nói: “Chúng ta tạm thời đi theo lão cũng được!”

Lão nông cố hết sức lôi kéo xe đẩy, kỳ thật trên xe đẩy chỉ có một bao tải nhỏ, Tử Li có chút khó hiểu vì cái gì lão thoát nhìn giống như lôi kéo hàng hóa nặng ngàn cân.

“Lão bị thương!” Ngụy Thần giải thích, “hắn là bị người đánh!”

“Tên nào táng tận thiên lương đi đánh một lão nhân!” Tử Li tức giận.

Ngụy Thần trầm mặc lắc đầu.

Lão nông ngừng lại ở trước một gian phủ viện thoát nhìn hắn là khí phách nhất trong Lâm Châu thành.

Ngụy Thần thấy biển bài trên đầu cửa sắc mặt một trận âm trầm!

126. Q.4 - Chương 14: Dân Oán

Đó là phủ nha Lâm Châu thành.

Hai người nhìn lão nông đem mộc xa đỗ ở một bên, tiếp theo công lên bao tải kia run run đi lên bậc thang nâng vòng đồng xao gỗ, đợi thật lâu sau mới thấy đại môn nhắm chặt kia hé ra một cái khe cửa, một tên quan sai thần tình không kiên nhẫn lộ ra nửa thân mình thần sắc không tốt nói gì đó, lão nông khúm núm nghe gã giáo huấn một trận mới được cho phép đi vào bên trong cánh cửa.

“Điện hạ tạm thời chờ ở chỗ này, đợi thần đến bên trong nhìn một cái!” Ngụy Thần hướng Tử Li chấp tay nói.

Tử Li gật gật. Chỉ thấy Ngụy Thần đi đến bên tường thả người nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà.

Lão nông bất an theo quan sai xuyên qua sân.

“Người chờ ở chỗ này.” Quan sai ác thanh ác khí phun ra một câu liền đẩy ra một cánh cửa đi vào.

Trong ốc hỏa bồn bập bùng ẩm áp khô ráo, phía trên hỏa bồn dùng thiết giá (như cái vĩa) đặt một cái đại oa (nồi lớn), trong nồi tràn đầy nhục (thịt) khối sục sôi phì hương nị khẩu (ngấy miệng), hai quan sai ngả mũ xoắn tay áo đang bưng bát vây quanh ở một bên ăn đến miệng đầy dầu mỡ gào to rung động.

“Đến đến đến, áp đại hay áp tiểu.”

“Ta mua đại.”

“Mẹ ôi, lão tử không tin ta không gỡ lại được, ta áp tiểu.”

“Được rồi, mua xong thì rời tay mua xong rời tay a.”

“Đại đại, đại đại.”

“Tiểu tiểu, khai tiểu.”

Bên kia, mười quan sai vẽ mặt phấn khởi đang vây quanh bàn vuông hô lớn, tiếng thét to vang vọng nhưc óc.

“Mở rồi, hai năm một bốn, mười bốn điểm, đại ——”

“Mẹ nó ——, lại là đại!”

“Ha ha, phát tài rồi, hôm nay thật sự là tài thần hộ thân!”

“Này, ta nói hai tiểu tử các ngươi cũng đừng có mà cần hết thịt chó, đại gia ta còn chưa hạ khẩu nha!”

“Hắc hắc, Chu gia, nhục oa (nồi thịt) lớn như vậy hai chúng ta cần sao hết? Cho dù cần xong rồi hậu viện không phải còn có rất nhiều gà vịt trâu bò sao?”

” Hai tiểu tử quý đôi đầu thai các ngươi, đừng ăn, lại đây thay đại gia lắc xí ngầu!”

“Dạ dạ, đến ngay!” Hai quan sai kia vội buông bát tiến đến giữa chiếu bạc.

Chu gia đi đến bên nhục oa ngồi xuống, cầm lấy đũa gấp lên một khối thịt chó nóng hổi đưa đến miệng, miệng đầy mùi thịt, lại cầm lên hồ lô từ ở bên hông đưa lên miệng uống ngay một hơi, tư vị này, thần tiên cũng bắt quá như thế! Đang ăn bỗng nhìn thấy tiểu Lí đi giải quyết đã trở về.”Rời xuống mao khanh (hầm cầu)?”

“Chu gia, hắc, mới không phải nha, chẳng qua lúc giải quyết xong trở về nghe được có người bên ngoài kêu cửa, là một lão nhân đến giao lương (giao lương thực), lúc này ở ngoài cửa chờ a!”

Chu gia lại gấp khối thịt nóng hổi hổi tước vào, hí mắt cảm thụ tư vị rượu thịt giao hòa trong miệng!

“ Để lão tiến vào!”

“Dạ!” Tiểu Lí mở cửa ngoắc ngoắc cho lão nông tiến vào.

Chu gia mắt cũng không nâng nói: “Nhà ai? Mang bao nhiêu?”

Lão nông nhanh chóng thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm nhục oa, nuốt một ngụm nước bọt trả lời: “Sai đại ca, ta là Hứa gia ở Đại Vinh thôn!”

Tiểu Lí đã cầm sổ sách lật đến trang kia, “Đại Vinh thôn Hứa gia, ứng giao lương tam quân (1 quân=30 cân), đã giao một quân hai mươi cân, thiếu lại một quân mười cân.”

“Ấn, một quân mười cân tức là bốn mươi cân lương, nói như vậy ngươi đã chuẩn bị đủ?” Chu gia thổi thổi nhục khối dính nước canh nói.

“Sai đại gia, ta. ta chỉ chuẩn bị được mười ba cân, ngay cả cốc chùng (hạt giống) nhà của chúng ta cũng đưa lên, ngài cũng không thể dàn xếp thêm mấy ngày sao!” Lão nông cúi gập thân thể cầu xin.

“Được, không thành vấn đề, vậy đem lương kia lưu lại, ngươi có thể đi rồi! Tiểu Lí a, đưa lão ra cửa!” Chu gia không cho là đúng phát phát tay nói.

“Từ từ, từ từ, Sai. Sai đại gia, vậy. tôn nhi của ta, ta có thể lĩnh về nhà hay không? Ta lần sau nhất định sẽ giao đủ. Ta không phải cố ý muốn thiếu lương, thật sự là bởi vì thu hoạch năm nay không tốt. Sai đại gia xin phát chút từ bi, cho ta lĩnh tôn nhi về nhà đi! Hắc nhỏ như vậy xương cốt cũng yếu. Thật sự chịu không nổi hàn khí lao tù! Ta quỳ xuống lạy ngài. Ngài cho ta lĩnh tôn nhi về nhà đi!”

“Ngươi đừng quỳ lạy ta, ta không thể nhận nổi cái thọ này! Nếu mỗi người cũng giống như ngươi tả một câu không phải cố ý thiếu lương hữu một câu thu hoạch không tốt chẳng phải là thiếu càng nhiều? Không phải chúng ta muốn bắt nạt tôn tử của ngươi, chúng ta cũng là ăn theo quy củ làm việc a! Thượng cấp phát xuống mệnh lệnh, nếu giao không đồng đều vậy phải mượn nhân thân để thế chấp! Cho nên ngươi cầu ta cũng vô dụng! Có nhiều khí lực nào như vậy không bằng mau mau về nhà gom góp lương đến chuộc người còn quan trọng hơn!”

“Sai đại gia.”

“Tiểu Lí, thỉnh lão đi ra ngoài!”

Tiểu Lí kéo lão nông đi ra cửa phòng.

“Sai đại gia, ngài xin thương xót đi. Hứa gia chúng ta cũng chỉ có hần là độc đinh (con dòng) duy nhất, cha nương của hần đều đi, bỏ lại chúng ta một lão một tiểu. Hần đã ở lao ngục qua mấy ngày, sống hay chết ta cũng không biết a, sai đại gia ——”

Chu gia mày không nhắc uống ngay một miệng Thiêu đao tử, đối với tiếng hô càng ngày càng xa mang theo nước nở khóc cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Tử Li tránh ở phía sau cây thấy đại môn phủ nha mở ra, tiếp theo lão nông bị quan sai thô lỗ đẩy dờ ra ngoài cửa, lão nông ngã nhào trên đất vỗ vỗ ngực liên tục ho khan!

“Lão bá, ngươi không sao chứ?” Tử Li vội vàng tiến lên nâng lão dậy hỏi.

“Khụ khụ, khụ khụ.” Lão nông ho đến thần tình chuyển thành sắc tương, chỉ vào đại môn nói không ra lời!

Lúc này Ngụy Thần từ trong phủ đi ra rơi xuống phía sau Tử Li.

“Ngụy. Đại ca, bên trong đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiếu gia, chúng ta đi về trước, vừa đi vừa nói chuyện!”

Giúp đỡ lão nông trở lại tiểu viện bọn họ thuê, phát hiện An Cực Khanh đang vẻ mặt không vui đi ra ngoài, nhìn thấy bọn họ trở về, lập tức kéo dài mặt hỏi: “Các người đi đâu vậy? Người kia là ai?”

“Cực Khanh, chúng ta vốn là muốn đến bên ngoài tìm chút thức ăn, nhưng gặp vị đại gia này, quan sai trong thành này thật sự là thứ ức hiếp dân chúng táng tận thiên lương!” Dem lão nông dìu đến đại sảnh ngồi xuống nghỉ tạm, Ngụy Thần ngẩng đầu lên nói.

An Cực Khanh nhíu mày, “Đừng quên tình cảnh hiện tại của chúng ta, chẳng lẽ các người còn muốn xen vào việc của người khác sao?”

“Nhưng bọn hần thật sự rất không có nhân đạo, quả thực là không để ý chết sống của người khác! Loại chuyện này, ta không thể xem như không thấy!” Tử Li tức giận nói.

“Hừ, khẩu khí thật lớn! Sau đó thì sao? Người muốn làm gì? Vì dân trừ hại sao?” An Cực Khanh châm chọc, “Nếu là muốn làm cứu thế chủ ta khuyên người vẫn là nên tiêu ý niệm này trong đầu, hảo hảo cân đo xem chính người có bao nhiêu cân lượng!”

Tử Li bị lời của hần đố một cú, chỉ thấy y thần tình đỏ bừng, không biết là buồn bực hay là tu quần (xấu hổ)!

“Cực Khanh, người có thể nào nói như vậy?” Ngụy Thần nhin không được ngắt lời, “Đó cũng là trách nhiệm của thiếu gia không phải sao?”

“Trách nhiệm? Ta chỉ hiểu được trách nhiệm hiện tại của y là hảo hảo ở nơi này đừng đi xen vào việc của người khác khiến chúng ta thêm phiền toái!” Một khi tâm tình khó chịu thì tính tình ác liệt cái miệng không buông tha người của hần liền xuất ra!

“Khụ khụ. Các người không nên tổn thương hòa khí!” Đây là lão nông mở miệng nói, “Những kẻ đó ức hiếp dân chúng chúng ta đã không phải sự tình một ngày hai ngày, chẳng qua năm nay đặc biệt không để ý chết sống của chúng ta chút thôi, khụ khụ. Ta không ở đây làm phiền nữa, ta còn phải mau mau trở về gom góp lương thực đem tôn nhi của ta chuộc ra!” Lão nông nói xong tựa vào ghế đứng lên!

“Lão bá, ngươi không phải nói ngay cả cốc chúng trong nhà đều giao đi sao? Người còn lấy cái gì mà gom góp?” Tử Li hỏi.

“Tuy rằng hàng xóm thân thích đều mượn hết, nhưng ta. ta cũng không thể trơ mắt nhìn tôn nhi ta chịu khổ a!” Lão nông lau một phen lệ nói.

“Chúng ta giúp người cứu tôn tử ra được rồi!” Tử Li nhìn An Cực Khanh nói, “Này cứu một người cũng, cũng là có thể đi!”

An Cực Khanh từ chối cho ý kiến.

Lão nông kích động ôm tay Tử Li nói: “Thật sự, Tiểu ca, người thật sự sẽ cứu Tôn nhi ta ra?”

Tử Li giật nhẹ miệng nhìn nhìn Ngụy Thần kiên trì nói: “Ngụy đại ca, có thể giúp lão cứu một người không?”

127. Q.4 - Chương 15: Điều Tra

Trong phòng không người nói chuyện, Tử Li theo quy củ ngồi ở trên ghế, cúi đầu tập trung tinh thần nhìn chăm chăm đôi hài dưới chân.

An Cực Khanh ngồi ở đối diện, tầm mắt lạnh đến mức làm cho trái tim nhỏ bé của người ta cũng run run theo gắt gao nhìn chăm chăm cái đầu của Tử Li, bộ dáng đó rất có một cỗ xúc động chạy tới đem cái hộp sọ kêu ‘cô lô’ kia mở ra nhìn xem bên trong chứa thứ đặc sệt gì!

Ngụy Thần đứng ở một bên, ánh mắt ủy khuất lấy lòng lại hơi có vẻ co quắp chốc chốc lại đem An Cực Khanh từ đầu đến chân quét vài lần sau đó lại nhanh chóng rút về.

“Ba” một tiếng vỗ án dựng lên, sợ tới mức thân thể hai người cấp tốc run rẩy! An Cực Khanh đột nhiên quay đầu quét về phía Ngụy Thần gần lên từng chữ nói: “Còn – nhìn – nữa – ta – liền – độc – chết – người!”

Ngụy Thần lập tức xấu hổ dừng tầm mắt, dựa theo hiểu biết của hắn với An Cực Khanh, lúc này tuyệt đối không thể nghịch chỉ, nếu không chỉ có một chữ thảm!

“Tốt lắm! Hai người các người, thật muốn bỏ đầu của các người ra nhìn xem bên trong nhồi gỗ hay là bông!” An Cực Khanh nghiêng răng nghiêng lợi âm ngoan trừng mắt Tử Li, “Ta đã nói đến rõ ràng, tình cảnh hiện nay của chúng ta không chấp nhận được chút khinh tâm, thị vệ phái đi thông tri biên quan trước mắt hoàn toàn chưa có tin tức, ở bên cạnh người hộ người chu toàn chỉ có mười mấy người, nếu dưới loại tình hình này người của An Căn Lạc biết nơi ẩn thân của người, người cho rằng người còn mệnh sống ở đây làm ra về anh hùng kêu gào cứu cái này cứu cái kia sao?”

Tử Li bị rống đến không dám hé răng!

“Còn có người, uống cho người còn là một tướng quân, uống cho người còn là một kẻ lãnh binh tác chiến! Cứu người đến lao ngục cứu người, người nếu cứu một người coi như xong đi, cứ nhiên còn đem tất cả tù phạm đều phóng thích ra! Người có đầu óc hay không a! Hiện nay bên ngoài tất cả đều là quan binh, sư thành tác hộ (tìm thành lực nhà), nhờ phúc của người mà rất nhanh sẽ lục soát tới nơi này! Người bảo chúng ta như thế nào trốn?” Tuy rằng biết người nọ là một đầu nam dã (đầu gỗ người rừng =) cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, nhưng trừ bỏ ngu trung (trung thành mù quáng) không nghĩ tới còn ngu dốt như vậy! (- -b)

Từ sau khi trọng ngộ vẫn là lần đầu tiên nghe hắn đối với mình nói ra lời nói dài như vậy! Nhìn bộ dáng Cực Khanh quắc mắt nhìn trừng trừng không hề lạnh lùng băng băng, Ngụy Thần lại có chút hoảng thần phiêu nhiên. (_ _ _ #)

Cực Khanh mắng xong, định nhân mới phát hiện nam nhân này cứ nhiên một bộ biểu tình như đi vào cõi thần tiên vũ trụ! Lập tức tức giận đến can hỏa đại động, tay hướng ống tay áo nắm ra bao độc phấn gì đó húc đầu liền tát, may mắn Ngụy Thần kịp phản ứng lách mình tránh thoát.

“Cực Khanh, đừng tức giận, người trước hết nghe chúng ta giải thích.”

“Cút ——” Cực Khanh thoáng chốc tung chưởng quét tới, Ngụy Thần nhanh chóng ngửa ra sau khó khăn né qua, nhưng chưởng phong sắc bén vẫn là đưa gương mặt hắn tạo ra một đạo hồng ngân! Cực Khanh thấy một chiêu chưa đủ lập tức câu ngón tay tiến lên đánh úp về phía trước ngực của hắn, Ngụy Thần thấy Cực Khanh tựa hồ thật sự nổi giận cũng không dám phớt lờ, vội vàng đưa tay chặn cũng vọt người toàn bộ dừng ở phía sau Cực Khanh ngón tay điểm hướng bái huyệt sau thắt lưng hắn, Cực Khanh biết ý đồ lập tức

nhấc chân sau đá thẳng khó bộ của gã, Ngụy Thần thấy thế cũng không thể không chuyển ngón tay thành chưởng bắt lấy mắt cá chân Cực Khanh dùng sức ninh (siết), toàn thân Cực Khanh thoáng dùng sức của đôi chân móc lên, làm cho Ngụy Thần vội vàng buông tay thoái lui vài bước phía sau, bên này Cực Khanh cũng thuận thế xoay tròn rơi xuống đất.

Tử Li sợ hãi như cá trong chậu xa xa tránh ở một bên không dám nhúng tay vào những cao thủ so chiêu, đặc biệt là trong trận so chiêu có một cao thủ còn đang trạng thái hỏa đại! (.....=|||)

Đang lúc hai người từ phòng chật hẹp đánh tới ngoài sân, lại từ sân nhảy vào hiên song (cửa sổ) đánh tới phòng ngủ, đại môn vang lên hai tiếng đập cửa. Đây là ám hiệu mà bọn hắc cùng bọn thị vệ ước định!

Tử Li mở ra một cái khe cửa, một nam tử y phục rách nát đeo đầu cân (khăn trùm đầu) vẻ mặt uể oải lách tiến vào, chẳng qua sau khi lách mình tiến vào, biểu tình uể oải trên mặt lập tức bị trầm tĩnh cùng khôn khéo thay thế được.

“Vào nhà nói sau!” Tử Li đóng cửa ngăn gọn nói.

Hai người đi vào phòng, hai cao thủ cách vách còn đang binh binh lách cách tiến hành so chiêu.

” Sự tình ta muốn người tra đã có kết quả ?”

“Đúng vậy, điện hạ!” Người tới ôm quyền trả lời, “Ngay tại một tháng trước, năm trăm quân hộ thành của Lâm Châu thành bị điều đi, hiện nay chấp sự chính là phủ nha nha dịch! Bởi vì một bên lệ thuộc quan viên ngoại phái, một bên trực tiếp lệ thuộc tri phủ địa phương, cho nên cho tới nay quân nha hai phái va chạm không ngừng! Từ khi quân hộ thành nhận được lệnh điều đi, nha dịch liền độc tài quyền to lợi dụng công vụ ức hiếp bách tính trung gian kiếm lợi túi tiền riêng!”

“Chiếu theo cách nói của người tựa hồ quân hộ thành không phải là cá mè một lứa! Nhưng Ngụy Tướng quân từng nói với ta, mặc kệ là kinh đô hay là các châu các trấn, thành quân cùng nha dịch đều là nói thành một phương lợi dụng chức vụ cướp đoạt dân chi!” Nói tóm lại là cũng không phải thứ tốt!

“Nhưng thuộc hạ ngẫm hỏi không ít dân chúng đối với nha dịch là hận chi tận xương, đối với hộ thành quân nhưng thật ra không có nghi ngại!”

“Người có thể tra được chủ sự quan viên hộ thành quân là ai?”

“Là một người kêu Tào Thạch Nghĩa.” Nghe thế, trong mắt Tử Li chợt lóe thiểm quang (ánh sáng nhạt), nhưng y bất động thanh sắc ý bảo đối phương nói tiếp, “Hắn xuất thân là quan văn, nhưng vận khí tốt ở trong triều làm chức quan tam phẩm, chính là sau lại chẳng biết tại sao bị biếm rồi lại biếm, cuối cùng biếm đến nơi này làm giám quân!”

“Hắn là một người như thế nào? Ta là hỏi hắn tính tình như thế nào?”

“Theo cách nói của dân chúng, là một người nhân tàn tùy ý nhưng không quá thích nói chuyện, nói đúng hơn là có chút tính cách thanh ngạo cô viễn (thanh cao ngạo khí) của người đọc sách, cho nên đối với tri phủ muốn mượn sức hắn lấy quyền mưu tư rất là chán ghét khinh thường, hộ thành quân mà hắn phụ trách ở trên phạm vi rất nhiều quyền lợi lại nhiều lần áp chế bên phủ nha kia, cho nên tri phủ đối với hắn cũng là cực kỳ bất mãn, bởi vì hai chủ sự nhìn nhau chán ghét, hộ thành quân cùng nha dịch cũng liền phân thành đối chọi!”

Sờ sờ cằm, Tử Li trầm ngâm trong chốc lát, ngược lại hỏi: “Hiện tại tình huống bên ngoài như thế nào?”

“Nha dịch cơ hồ toàn bộ xuất động trực hộ tìm bắt người! Oán thanh trong ngoài thành đã nổi lên bốn phía!”

“Hoa lập lập (rầm) ——”

“Oanh long long (uỳnh)——”

Hai cao thủ đang đánh đến nan xá khó phân, không, hoặc là nói một trận tử triển lạn đã đã từ phòng ngủ lại đánh ra ngoài phòng, bàn ghế ven đường đều dễ dàng bị người tỏa cân đồn cốt (chặt gân bẻ xương), tán thi trên sân! Cực Khanh khoái chiêu mãnh công một bộ dáng đánh không đến người thì không bỏ qua,

Ngụy Thần gặp chiêu sách (đờ) chiêu biểu tình tràn đầy luyện tiếu nếu hạ nặng tay! Cực Khanh là càng đánh càng bốc hỏa, Ngụy Thần là càng đánh càng bất đắc dĩ.

“Người lại trốn cho ta! Người hỗn đản này! Ai muốn người nhường? Xuất ra bản lĩnh theo ta so!” Cực Khanh một cước đá một cái ghế đánh tới Ngụy Thần.

“Cực Khanh người mệt chết rồi, không bằng nghỉ ngơi một lát đi?” Ngụy Thần ồm thủ tiếp được ghế hảo khuyển nhủ.

Nói chưa dứt lời, vừa nói hỏa càng mao! Chỉ thấy Cực Khanh một tiếng gầm lên, phi thân tiến lên, binh lách cách bành lại đánh trở về phòng ngủ! (- - #)

Ngụy Thần thu hồi tầm mắt, cảm khái thở dài! Không phải oan gia không tụ đầu a!

“Điện hạ, chúng ta có cần khuyển nhủ hay không.”

“Người cho rằng hữu dụng sao? Quên đi, đừng để ý đến bọn hần. Người dẫn đường, hiện tại mang ta đi nhìn Tào Thạch Nghĩa đi!”

128. Q.4 - Chương 16: Bái Phỏng

“Lão gia, lão gia ——” một tiểu tư tuổi chừng mười một mười hai như tiểu hầu loi nhoi vừa la hét vừa chạy vào trong phòng .

Đầu bút lông thoáng lệch, một tự “Hành” hảo hảo lập tức mọc ra nửa cái chân, nam tử đang họa tự tức giận ngắt đầu giáo huấn: “Kêu kêu kêu, gọi hồn a! Thiên băng hay là địa liệt (đất rung)?”

“Lão gia, không thiên băng cũng không địa liệt!” Tiểu tư hai mắt mở to sáng rõ, một bộ biểu tình vui sướng khi người gặp họa, “Bất quá thành rồi loạn, loạn thành hỗn loạn a!”

“Thành rồi loạn tiểu tử ngươi ngược lại như rất vui!” Nam tử khinh bỉ quét mắt nhìn tiểu tư một cái lại hạ bút lông nói, “Nói xem, chuyện như thế nào?”

“Nghe nói tối hôm qua có người xông vào lao ngục, đem tất cả phạm nhân đều thả ra!”

“Úc, có chuyện này?” Nam tử nghe vậy lập tức nổi lên hưng trí, hần tựa vào lưng ghế bảo tên tiểu tư nói tiếp.

Được lão gia cổ động, tiểu tư lại mặt mày hớn hở nói: “Tối hôm qua, khi nguyệt hắc phong ọi âm thanh đều tĩnh lặng, thời điểm ngục tốt cũng không tinh thần đánh ngáp buồn ngủ, bỗng nhiên, trên nóc nhà xẹt qua một đạo bóng đen, hần thân hình mẫn tiệp, hành động tấn tốc mà ngay cả lão gia người tới trước mặt hần thì cũng chỉ là đáng xách giày, ” không nhìn bộ dáng nam tử đột nhiên trừng mắt, tiểu tư tiếp tục nói, “Chỉ thấy bóng đen kia lặng yên không một tiếng động dừng ở trên nóc lao ngục, thân hình cao ngất, vai rộng thắt lưng hẹp, mái tóc dài mặc sắc đón gió phấp phới, ánh mắt sắc bén, dung mạo anh tuấn tiêu sái.” (=...=)

“Còn vô nghĩa nữa người cứ đem hết mao xỉ trong viện rửa sạch sẽ cho ta.” Nam tử không thể nhịn được nữa cắt đứt miêu tả thêm mắm thêm muối vô căn cứ của hần.

Thu được uy hiếp, tiểu tư lập tức đứng thẳng thân mình nghiêm trang trả lời: “Khụ khụ, tối hôm qua có người bịt mặt vô công cao cường xông vào lao, điểm huyết ngục tốt sau đó cầm chìa khóa đem tất cả cửa lao đều mở, tiếp theo phạm nhân đều chạy, sáng nay tri phủ thu được tin tức tức giận đến giờ chân, dán ra văn bằng truy nã người bịt mặt kia, cũng xuất động tất cả nha dịch sưu thành kiểm soát nã đào phạm, cho nên hiện tại bên ngoài loạn thành đang hỗn loạn.”

Sau khi nghe xong, nam tử một hồi lâu cũng không mở miệng, thật lâu sau mới nói: “Người lại đi thăm dò, có tin tức gì lập tức quay lại nói cho ta biết!”

Tiểu tử vừa nghe hai mắt sáng rọi, thu thập tin tức bát quái vô giúp vui là hứng thú cùng sở trường của hắn, hiện giờ lại thêm có lão gia phân phó, hắn tự nhiên tâm hoa nô phóng, tuân lệnh một tiếng, sưu chạy ra ngoài!

Nam tử bất đắc dĩ lắc đầu, đứng người lên xoay thất lưng, suy nghĩ kế tiếp phải làm những thứ gì đến giết thời gian, đang nghĩ ngợi chợt nghe được môn đồng (người canh cửa) báo lại có người cầu kiến.

“Nếu là người của tri phủ bên kia người trở về nói ta vẫn chưa thức dậy đuổi bọn họ đi!” Nam tử phát tay nói.

“Không phải người của tri phủ, là hai gương mặt lạ!” Môn đồng hồi bẩm.

“Nga? Là người như thế nào?”

“Ách. Tiểu nhân nói không rõ.” Môn đồng do do dự dự ngập ngừng nói.

“Được rồi, đưa bọn họ lĩnh đến tiền đình, nói ta lập tức đi qua!”

“Dạ, lão gia!”

Tào Thạch Nghĩa thay đổi kiện trường sam lại uống ngay chung trà, lúc này mới chậm chậm bước đi thông thả đến tiền đình.

Hai lai khách trong đại sảnh một ngồi một đứng, ngồi chính là thiếu niên tuổi trẻ tướng mạo thanh tú, tuy là mặc lam bố trường y tầm thường của bách tính, nhưng thấy thế nào trên người cũng đều có cỗ quý khí không thể che giấu! Thiếu niên đứng phía sau chính là một phó nhân (người hầu) thanh niên thuận nhãn lại không có vẻ khúm núm bình thường người hầu nên có, thân hình hắn mạnh mẽ sống lưng thẳng tắp hai mắt huỳnh nhiên (đặc biệt, khác hẳn), nghiêm nhiên là một kẻ được huấn luyện! Hai người này không đơn giản! Đánh giá xong, Tào Thạch Nghĩa ở trong lòng hạ một cái kết luận như vậy.

Bọn họ đã đợi vài ly trà nhỏ, nhưng hiển nhiên không có vẻ gì không kiên nhẫn, điểm ấy lại khiến Tào Thạch Nghĩa rất có hảo cảm!

“Lão gia đến đây!”

Nghe thấy hạ nhân hô, ánh mắt hai người chuyển hướng cửa. Thiếu niên từ trên ghế đứng lên, mỉm cười hướng Tào Thạch Nghĩa ôm quyền nói: “Tào đại nhân, mạo muội làm phiền!”

Tào Thạch Nghĩa cũng ôm quyền đáp lễ: “Nào có, Tào mỗ cũng đang trong lúc rảnh rỗi! Mời ngồi!”

Sau khi hai người ngồi xuống, Tào Thạch Nghĩa dẫn đầu mở miệng hỏi: “Không biết khách quý tìm ta có chuyện gì quan trọng?”

Khuôn mặt đoan chính, ánh mắt thản nhiên, đối với người thái độ sơ (như lần đầu gặp) mà không xa, giữa ánh mắt lại có cỗ chính khí thản nhiên, người này thoát nhìn là một quân tử! Đánh giá xong, Tử Li mở miệng trả lời: “Tại hạ họ Tô tên Li, cùng thúc phụ lên phía tây tìm người thân, khi đi ngang qua quý thành phát hiện trong thành bách nghiệp câu phé (trăm nghề bỏ vắng), mọi nhà đóng cửa không ra, trong lòng hết sức kỳ quái, lại phát hiện nha dịch hoành hành ngang ngược, dân chúng đau khổ không ai giúp, trong lòng nổi lên khó chịu! Lại nghe thấy Tào đại nhân ngài cương trực xem ác như cừu, trong tay lại có năm trăm hộ thành quân, hiện giờ lại đối với phủ nha làm như không quan tâm mặc chúng làm xằng làm bậy sao?”

Tào Thạch Nghĩa nghe vậy trong lòng tỉnh ngộ, Hừ! Xem ra là một tiểu hỏa nhiệt huyết đến khởi binh vấn tội đây! Trong lòng không vui nhưng trên mặt vẫn là không mặn không nhạt nói: “Tô công tử chẳng lẽ không hiểu được điều nông, thương thuế trong triều ban lệnh sao? Lân Châu không chỉ xa xôi hơn nữa khách nguyên(nguồn khách) khuyết thiếu, thương hộ khổ tâm kinh doanh nhưng tiền lợi nhuận cũng không đủ nộp thuế, như vậy bọn họ tự nhiên không muốn khai trương tác nghiệp! Về phần nha dịch ức hiếp dân chúng, nếu là lúc trước ta thật sự sẽ áp, nhưng hiện giờ Tào mỗ tay không một tốt, bảo ta như thế nào ngăn lại?”

Tử Li ra vẻ kinh nghi nói: “Sao lại nói tay không một tốt? Tào đại nhân trong tay không phải có năm trăm hộ thành quân sao?”

Tào thạch nghĩa thoáng trầm sắc mặt, “Tô công tử mới đến nhưng đối với sự tình bản thành tựa hồ thực để bụng a?”

“Tào đại nhân là trách ta xen vào việc của người khác sao?” Tử Li câu môi cười, thẳng thắn nói.

Cái này lại khiến Tào Thạch Nghĩa có chút ngạc nhiên, khi đang nghĩ ngợi như thế nào nói tiếp, chợt nghe được ngoài cửa truyền đến thanh âm chiêu bài của tiểu Nhạc: “Lão gia, lão gia ——”

Tào Thạch Nghĩa tuy tâm hỉ vì gã tới kịp lúc, nhưng ngại có khách nhân đang ở đây nên cũng không tiện biểu lộ, chỉ thấy hần nghiêm mặt nói: “Không quy không củ, người hô gọi nhỏ như vậy làm gì?”

Tiểu Nhạc đi vào tiền thính phát hiện có người ngoài ngồi, vội vàng thu lại đắc ý, theo quy củ cúi mình hướng Tào Thạch Nghĩa nói: “Lão gia, tiểu nhân có việc bẩm báo!”

Tử Li trong lòng cười thầm, tiểu hài tử này thật cùng Tồn Thủ một bên tám lạng kẻ nửa cân! Nghĩ như vậy lại không ngăn được nhớ tới Tồn Công, Minh Nguyệt, Xuân Lam, Mặc Thủ, mà tối trọng yếu là cũng nhớ đến cái người cường thế lại ôn hòa kia

“ Thiếu gia, thiếu gia?” Bỗng nhiên nghe thấy thị vệ Liên Kiều phía sau nhỏ giọng kêu.

Tử Li vội vàng vẩy vẩy đầu, phục hồi tinh thần lại phát hiện Tào Thạch Nghĩa đã đứng dậy nhìn mình, một bộ biểu tình chờ đợi trả lời.

“Thiếu gia, Tào đại nhân hỏi ngài có hứng thú đến hậu viện uống mấy chén hay không?” Thị vệ thấp giọng thuật lại.

“Cung kính không bằng tuân mệnh!” Tử Li cũng đứng lên chấp tay nói.

Kỳ thật hai người nói chuyện đến lúc này đã có ý tứ tan rã trong không vui, nhưng Tào Thạch Nghĩa không biết sao bỗng nhiên muốn lưu lại thiếu niên này tiến thêm một bước bắt chuyện, có lẽ là bởi vì hần chán đến chết, hoặc là bởi vì thân phận lai lịch thiếu niên không rõ cùng với chuyện vừa thấy mặt liền mở miệng khởi binh vấn tội!

Tử Li theo hần đi hướng hậu viện, Tào Thạch Nghĩa làm chức giám quân, dù chưa lãnh binh đánh giặc nhưng với thân mình hần mà nói đã xem như nửa quân nhân, nhưng sân của hần lại bố trí thập phần nhả trí thanh u, quả nhiên là sửa không được khí khái văn nhân!

Trong viện có nhiều nhất là trúc, từng bụi cao ngất dày đặc, mà ngay cả mùa đông vạn vật yên lặng cũng vô pháp tiêu phai sắc thái thâm thúy của chúng!

Tửu tịch (tiệc rượu) nho nhỏ liền bày ra trong đình ở hậu viện, trước mặt là lưu thủy sơn giả, phía sau là trúc lâm từng điệp. Tử Li ngồi xuống, Liên Kiều đứng phía sau, Tào Thạch Nghĩa ngồi ở đối diện, đứng phía sau hần là tiểu Nhạc thu về không ít tin tức tiểu đạo (=vía hè) rất muốn nhanh phun ra nhưng cho tới bây giờ vẫn tìm không ra cơ hội chỉ có thể kiềm chế tính tình ôm bầu rượu, giống như con thỏ bị trời chân!

“Trúc điệp thanh hảo hạng, Tô công tử nếm thử, đây chính là hảo tửu trân quý đã nhiều năm ta cũng luyện tiếu uống!” Tào Thạch Nghĩa nâng ly rượu lên nói.

Tử Li nhìn chất lỏng vàng óng ánh sáng phát ra hương tửu đậm thanh trong chén, nói: “Thật không dám giấu diếm, tửu lượng của ta cực kém, bất quá Tào đại nhân thịnh tình như thế ta cũng không hảo từ chối, chén này ta kính!” Nói xong bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch!

Trong mắt Tào Thạch Nghĩa nổi lên khen ngợi, Tô công tử này tuy còn trẻ tuổi, nhưng không hề có nửa điểm thái độ tiểu nhi nữ ninh (bướng bỉnh cố chấp), trực ngôn bất sắc thản ngôn bất kị (nói thẳng thắn không khó chịu không cố kỵ)!

“Hảo! Bất quá rượu này tửu độ không cao, uống một hai chén cũng không sao!” Tào Thạch Nghĩa cười nói.

Đợi mùi rượu trong miệng tán đi, Tử Li mới mở miệng nói: “Vấn chi thanh đạm, phẩm chi hương thuần (ngửi thấy thì nhẹ, thử vào thì hương thuần), lược lờ trong miệng, đậm mà không hiển (nổi rõ), tinh tế mà lâu dài! Tào đại nhân, phẩm rượu như độc nhân, người nội liễm mà thâm tàng bất lộ như thế, có phải là vì muốn ẩn dưới trời quang nên đành ở tiểu oa cư (nhà nhỏ) (=>ý chỉ giấu tài) hay không?”

Trong mắt lấm quang (sợ hãi) chợt lóe, ánh mắt lúc trước còn có chút nhàn tản tùy ý giờ phút này tựa hồ đã ngưng tụ thành lưỡng đạo đầy hồ sâu không lường được, tập trung nhìn vào như thế nào cũng nhìn không thấu điểm cuối của nó. Tào Thạch Nghĩa đặt ly rượu xuống, khóe miệng dần dần hiện lên một mặt cười khê, nói: “Tô công tử quả nhiên là trực ngôn bất sảng, thần ngôn bất kị a!”

Tử Li cũng cười nhạt, “Đối với người thích đùa như Tào đại nhân thì nên nói là ‘tuệ nhãn thức anh hùng’ a!”

“Diệu tai, diệu tai! Hảo cho câu ‘tuệ nhãn thức anh hùng’! Xem ra hôm nay ta là lưu đúng người rồi!” Tào Thạch Nghĩa đồng dạng cuồng nhân vỗ tay nói, “Tô công tử, không bằng đến thư phòng ta, nơi đó còn có một vò tuyệt đối hảo tửu chờ ngài đi mở ra!”

“Vẫn là câu đó, cung kính không bằng tuân mệnh!”

“Thỉnh!”

Tiểu Nhạc ôm bầu rượu không hiểu ra sao nhìn bọn họ dần dần đi xa, dường như chợt nhớ tới cái gì giờ chân reo lên: “Lão gia, lão gia, ta có việc bẩm báo ——”

129. Q.4 - Chương 17: Phản Loạn

Trong công đường giắt cao biển bài “Công chính nghiêm minh”, Lân Châu tri phủ bọc mình trong điều cừu thân hình mập mạp phiến táo bất an đi qua đi lại, phủ nha sư gia thân hình gầy gò ngày thường tự xưng là tài trí hơn người đang sâu mi khổ kiểm đứng ở một bên, trong chớp lát nhìn xem Tri phủ đại nhân sắc mặt không tốt trong chớp lát lại xem xét cửa đại môn rộng mở.

“Báo ——” bỗng nhiên một quan sai từ ngoài cửa thở hồng hộc chạy vào, “Đại nhân, tình huống không ổn a! Điều dân muốn tạo phản !”

“Thứ hỗn trưởng! Bọn tiện dân này chán sống sao? Dám tạo phản?” Tri phủ vừa nghe tức giận đến phì nhục (thịt béo) loạn run.

“Đại nhân nên ngẫm lại biện pháp nha! Điều dân này cũng không biết cẩu đảm thế nào cứ nhiên dám ngăn trở chúng ta tập nã đào phạm, lại còn giơ thái đao thiết sạ còn bỗng cuộc như ong vỡ tổ đi lên vây công, vài người của chúng ta đều bị thương, còn đang nằm ở ngoài đường a!”

“Phản phản, thật sự là phản ! Giỏi cho bọn tiện dân to gan lớn mật!” Tri phủ vẻ mặt kích động qua lại chửi mắng, “Đem lũ tiện dân nháo sự đó bắt lại hết cho ta, nếu dám phản kháng lập tức tử hình ngay tại chỗ! Ta cũng không tin trị không được bọn họ!”

“Chính, chính là, đại nhân, đối phương số lượng đông, chúng ta sợ là. . . .” Quan sai còn chưa nói xong, trên mặt liền trũng một cái giáng thật mạnh, phì thủ của tri phủ lực đạo mạnh thế nào, đánh cho đầu hấn tới tầm chuyển hướng nhân mạo kim tinh!

“Phế vật, sợ cái gì mà sợ, chuyện còn chưa làm đã nói xui xẻo, lập tức đi xuống truyền mệnh lệnh của ta, xuất động tất cả nha dịch đem những kẻ không muốn sống trôi lại cho ta!”

“Dạ dạ dạ!” Quan sai ôm cái mặt thũng vội vàng lui ra!

“Người, ” Tri phủ bỗng nhiên xoay người nhìn chằm chằm sư gia đang lui cánh tay hướng góc sáng sửa dựa vào, “Lập tức nghĩ biện pháp đem việc này dẹp yên! Nếu ta ăn xong cơm trưa còn chưa thu thập thỏa đáng, người liền đề đầu tới gặp ta đi!”

“Dạ dạ, đại nhân!” Sư gia mồ hôi lạnh tí tách nơm nớp lo sợ trả lời. Đợi tri phủ phát tay áo rời đi, hấn hai chân mềm nhũn tê liệt ngã xuống mặt đất!

Tiểu tư tránh ở sau bố幔 lúc này mới chui ra hỏi: “Sư gia, hiện nay nên làm cái gì bây giờ a?”

“Ba!” Sư gia hai mắt trợn thẳng phục hồi tinh thần lại ba một cái đánh lên ót hấn nói, “Làm sao bây giờ? Ta còn có thể làm sao bây giờ, người cũng nghe thấy điều dân đó muốn tạo phản ngay cả quan sai đều áp không được! Nếu để cho bọn họ xông vào công đường đến ta và người đều mất mạng! Thừa dịp hiện tại, lập tức thu thập tay nải đào tẩu cho ta!”

“A?”

“A a a, a cái rắm, muốn lưu trữ cái mạng nhỏ của người thì chiếu theo lời ta nói mà làm!”

“Bên ngoài tình huống như thế nào?”

“Hồi diện hạ, dựa theo phân phó của ngài, bọn thuộc hạ đã thành công châm ngòi nổ đem oán khí bá tánh áp chế đã lâu dẫn bạo xuất ra! Trước mắt nha dịch sư thành đã bị vây công, dân chúng ngoài thành cũng nhất hô bá ứng đem thành trì bao vây quanh để ngừa có người mật báo!” Thị vệ Liên Kiều khó có được khôi hài sử dụng thuật ngữ của Tử Li hồi bẩm.

“Tốt lắm! Người truyền lệnh xuống bảo bọn hấn tiếp tục thổi gió, sau đó dẫn bọn họ nhảy vào phủ nha đem tên hấp huyết đầu kia bắt lại mở ra đại hội phê đầu (so tài phán quyết)! ”

“Vâng!” Liên Kiều gật đầu nói, mang theo hưng phấn lui ra ngoài.

Ngụy Thần có chút ngạc nhiên, thủ hạ luôn luôn thành thực ổn trọng này như thế nào cũng sẽ lộ ra biểu tình giống hài đồng dẫn ngoạn đi gây sự?

An Cực Khanh nhú nhú mày, quay đầu nhìn Tử Li hỏi: “Đây là kế hoạch các người nói?”

Tử Li gật đầu.

“Kế hoạch chính là kích động dân chúng phản loạn?”

Tử Li lại gật đầu.

An Cực Khanh hít vào một hơi nói: “Người kích động bọn họ tác loạn đi sách nhĩ căn nguyên tổ tông của người?”

“Không phải căn nguyên tổ tông của ta, chính là căn nguyên của An Cẩn Lạc!” Tử Li vội vàng sửa chữa, “Hiện tại chướng hướng chấp chính chính là An Cẩn Lạc, hấn thi hành sưu cao thuế nặng đã vượt qua giới hạn mà dân chúng có khả năng thừa nhận, cứ theo xu thế phát triển như vậy, dân chúng khởi nghĩa yết can (vũ trang) là chuyện sớm hay muộn phải phát sinh, nếu như vậy không bằng để chúng ta cướp lấy quyền chủ động lãnh đạo cuộc vận động lần này, cho dân chúng không hề có tư tưởng chỉ đạo vạch rõ mục tiêu cách mạng—— đó là phủ định nền chính trị hà khắc của An Cẩn Lạc. Làm như vậy có ba ưu đãi, đầu tiên là oán hận chất chứa của dân chúng kỳ thật tựa như một khối u ác tính, nếu không sớm khai đao phóng huyết nó sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, đợi nó phát tác đã là lúc hồi thiên pháp thuật (không thể xoay chuyển đất trời) , cho nên chúng ta phải đi trước An Cẩn Lạc đại biểu toàn bộ An thất hoàng triều ban bố chính lệnh lung lạc dân tâm, trước thời gian đem bất mãn của bách tính dẫn phát ra, làm cho người đương triều biết giới hạn dung nhẫn của dân chúng, cũng phòng ngừa dân chúng đối với toàn bộ An thất hoàn toàn mất đi tin tưởng! Thứ hai là người lãnh đạo dân chúng tạo phản là ta, ta cũng là con cháu An thất, có con cháu An thất dẫn đầu dân chúng như vậy tự nhiên cũng hiểu được chính mình phản chi hữu lý (có lý do phản), cho nên sẽ càng hết sức phủ định chính quyền mà An Cẩn Lạc thành lập, chuyển qua ủng ta lên đài, hơn nữa dân tâm còn là ý chỉ của phụ hoàng, ta nghĩ không làm hoàng đế cũng khó! Một điểm cuối cùng, cũng là một điểm ta cảm thấy trọng yếu nhất, chúng ta cần một nguồn sinh lực cơ địa!”

An Cực Khanh an tĩnh nghe thấy trình bày!

“Bất quá trước lúc ta nói, xin nghe phân tích của Ngụy tướng quân đối với hình thức của chúng ta!” Tử Li nói xong chuyển hướng Ngụy Thần đang ở một bên yên lặng nghe.

“Khụ khụ, ” Ngụy Thần hắng giọng nói, “Điện hạ nói thập phần có lý! Bất quá nếu không có điểm thứ ba, mặc kệ kế hoạch phía trước như thế nào chúng ta đều khó có thể thuận lợi hoàn thành. Không nói mặt khác, chỉ nói nếu chúng ta cùng An Cẩn Lạc khai chiến, Cực Khanh cho rằng chúng ta nên đánh như thế nào?”

Đôi mi thanh tú của An Cực Khanh nhú lại nói: “Đương nhiên là dẫn tướng sĩ một đường lên bắc đánh hướng kinh thành!” (= =|||)

“Đúng vậy, này đúng là phương hướng tác chiến của chúng ta! Nhưng Cực Khanh tựa hồ quên một điều rất trọng yếu, binh sĩ trong tay của ta đều là sĩ binh hoàn quan(binh canh phòng, ko phải trụ cột)! Sau trận tứ quốc đại chiến mười hai năm trước, quốc gia của ta chẳng những đem điện hạ đưa đến Sở Kinh làm chất, mà còn cùng hai nước Đan Mạnh, Đạt Lỗ kết hạ oán hận không giải, mấy năm qua hai nước này nhiều lần cử binh xâm chiếm, bệ hạ vẫn tăng binh biên quan, đề phòng bọn họ huy binh xông quan. Cho nên nếu là khai chiến, mười một vạn binh lính nhất định được lưu lại một nửa phòng hoạn kẻ thù bên ngoài, như vậy binh lính tác chiến trên bắc đã ít lại càng ít, cùng hơn ba mươi vạn đại quân trong tay An Cẩn Lạc cộng thêm hai vạn cấm quân so sánh thì chỉ như lấy trứng chọi đá! Cho nên nếu muốn dựa vào trận này thắng hẳn, phải có được ủng hộ của dân chúng, còn phải từ trong bách tính hấp thu binh nguyên (nguồn lính)! Đó cũng là nguyên nhân trọng yếu mà chúng ta vì dân dần đầu!”

“ Nói là như thế, nhưng ta vẫn cảm giác không ổn!” An Cực Khanh trầm ngâm nửa ngày ngẩng đầu lên nói, ” kế hoạch các người kích động dân chúng này quá mức qua loa, lúc trước vẫn chưa trải qua thâm tư thực lực (đắc đo kỹ), ở giữa chắc chắn xuất hiện lỗ hổng!”

Tử Li nghe vậy nhếch miệng cười, nói: “Này đã có người giúp chúng ta nghiêm mật suy nghĩ qua! Lại còn là thâm tư thực lực lâu đến năm năm!”

An Cực Khanh kinh nghi, “Là ai?”

“A, chính là tám năm trước lấy xuất thân Trạng Nguyên, có quỷ mới chi học lại khí văn theo võ dám đảm đương vô danh tiểu tốt – Tào Thạch Nghĩa Tào giám quân a!” Vì mình có thể mua chuộc một người như thế, Tử Li không phải không đặc ý nói.

“Người xem ra rất rõ ràng!”

“Đương nhiên, người được giới thiệu tường tận trong tín của phụ hoàng như vậy ta không muốn biết cũng khó! Đây chính là một trong những nhân tài mà hần hạ bút cần phải chiêu lãm nga! Quả nhiên là nhìn xa, cùng kế hoạch ta nghĩ đến giống nhau! Ha ha, ha ha.”

Vừa mới mới phát giác bộ dáng y có chút đầu óc, như thế nào chỉ chớp mắt liền khôi phục nguyên dạng? Ách, mới vừa rồi quả nhiên là ảo giác!

130. Q.4 - Chương 18: Tàn Bạo

So với tiết trời giá rét nước đóng thành băng nơi biên quan, Bắc Linh kinh đô lại là bốn mùa không thay đổi ấm áp như xuân phong hòa cùng nhật lệ (ánh nắng). Vốn là kinh thành không thể cảm thụ được khí thu đông xơ xác tiêu điều, hiện giờ dưới bầu không khí phổ lớn ngô nhỏ giăng đèn kết hoa lại nhuộm đậm hỉ khánh xuất kỳ (vui mừng thần kì)!

Nếu có người mới đến nhất định là kinh hãi, tiên vương băng hà chưa đến một tháng, thiên hạ tăn li (vô cùng đau đớn), vì cái gì nơi nơi kinh thành ngược lại giăng đèn kết hoa, huyền hồng quả lục (treo đỏ giăng xanh)?

Lão giả nghe vậy nhất định trách cứ người cô lậu quả văn (học thức thiếu bạc) không am hiểu tình hình hiện nay, ngày trước nghiêm truyền tiên vương báo mộng, lập Lạc vi trử (thái tử), lệnh chọn ngày lành đăng vương. Sau được chúng thần thương nghị, quyết định ở tân xuân trừ tịch (giao thừa) cử hành đại điển đăng cơ! Cho nên kinh thành mới có thể thịnh cảnh như thế!

Tin tức đại hoàng tử An Cẩn Lạc đem trừ tịch một tháng sau trở thành tân nhâm (người gánh vác mới) đăng cơ Bắc Linh quân vương lại nhắc lên sóng to gió lớn! Đối với tin này, thái độ dân chúng không đồng nhất, có lắc đầu than thở, có hô thiên thưởng địa (than trời trách đất), có nhần nhục chịu đựng, có không thể chấp nhận, cũng có vô cùng hoan hỉ.

Nhưng ngay tại lúc mọi người nghị luận, nhân vật chủ yếu trong sự kiện, tiên vương từng ở trước mặt dân chúng khâm điểm – người thừa kế vương vị tam hoàng tử An Cẩn Du lại vẫn chưa làm ra hồi ứng gì! Có

đồn đãi y đã được Định quan đại tướng quân Ngụy Thần hộ tống rồi đi Sở Kinh trở lại Bắc Linh, hiện giờ đối với chuyện đại hoàng tử sắp sửa đăng cơ lại không nói được lời nào? Chẳng lẽ y đã buông tha cho hoàng vị cam lòng làm nhân thần? Hay là y đang âm thầm chờ đợi thời cơ? Tuy rằng đối với vị hoàng tử ở Sở Kinh làm chất nhiều năm này không hiểu nhiều lắm, nhưng so với tên ở kinh đô kia thì mọi người vẫn là cảm thấy tốt hơn. Đương nhiên lời này là tuyệt đối không dám nói ra!

Hiện giờ kinh thành nhìn như gió êm sóng lặng hoan hỉ, nhưng ai biết được bên trong chôn giấu bao nhiêu ám đào mãnh liệt? Như hiện giờ, nghe nói trong triều lại có một gã đại thần vô cơ mắt tích! Đây đã là án kiện quỷ dị lần thứ ba nổi lên trong tháng. Đầu tiên gặp chuyện không may chính là nhâm thủ hộ bộ thượng thư Tả Kính Đường Tả đại nhân, hấn mắt tích trên đường hồi phủ, hai ngày sau được người phát hiện chết bất đắc kỳ tử ở ngoài thành ba dặm tử trạng vô cùng thảm! Tiếp theo là Lương Hoán Lương thái phó đã bảy mươi tuổi, trong nhà không có bóng dáng lão, hai ngày sau cũng đầy người là huyết phối thân ngoại ô. Dân chúng nghe thấy hai đại lương thần ngay thẳng trước sau bị ngộ hại đều ai thán! Vị đại thần thứ ba mắt tích chính là Dương Phong Dương đại nhân nhậm chức đình úy, nghe đồn hấn không chỉ có dáng vẻ xuất chúng hơn nữa tài hoa hơn người, mười sáu tuổi liền đậu Trạng Nguyên, nhập sĩ ba năm không ngờ đảm nhận chức vị quan trọng, có thể thấy được hấn là người kinh tài tuyệt học! Nhưng một người tài hoa như vậy hiện giờ lại rước lấy tai họa sinh tử chưa biết! Đến tột cùng là ai ở sau lưng hạ độc thủ?

Trên quan đạo nối thẳng đại môn hoàng cung, một chiếc xe ngựa phong cấp hỏa liệu tiến quân thần tốc, cầm quân thủ thành nhìn thấy người tới đang muốn chặn lại, bỗng nhiên phát hiện xe ngựa khắc loan điều lập hành (cùng đứng đối), lông vũ rợp hoa, đây là xa giá của Triệu thừa tướng – cữu cữu của đại hoàng tử! Cho nên cầm quân vội vàng nhường đường cho đi!

Lúc này Triệu Dịch Lương ngồi ở bên trong xe ngựa vừa tức vừa vội, vốn chuyện của Tả Kính Đường vừa ra hấn đã đoán được bảy tám phần, bất quá bởi vì sự vụ trên đầu bận rộn chưa kịp khuyên can, ngay sau đó lại hay vị cố mệnh đại thần Lương Hoán bị diệt khẩu, bây giờ là Dương Phong, sự kiện nhằm vào rõ ràng như thế, chỉ cần là người sáng suốt vừa thấy đã minh bạch là người phương nào gây nên! Cư nhiên tại thời điểm mấu chốt như vậy lại làm ra tai họa muốn người bắt được nhục điểm! Có thể nào bảo hấn không lo!

Kiểm chế xao động vội vàng trong lòng, đợi xe ngựa dừng lại hấn lập tức xuống xe tiến đến đông cung!

“Tham kiến Thừa tướng đại nhân!” Thị vệ nhìn thấy hấn vội vàng tiêu sái đến lập tức không dấu vết dừng lại ở phía trước cung kính chào.

Triệu Dịch Lương không rảnh phản ứng, nhắc chân định tiến, ai ngờ thị vệ lại bỗng nhiên vươn cánh tay chặn lại nói: “Thừa tướng đại nhân xin dừng bước, điện hạ phân phó nếu không có truyền triệu, những người khác nhất quyết không gặp!”

Triệu Dịch Lương vốn là một bụng tức giận nghe vậy nhất thời tức giận đến chửi ầm lên: “Cẩu nô tài người trừng lớn mắt nhìn cho kỹ, ta là ai? Ta là đương triều hữu Thừa tướng, ta là đệ đệ của hoàng thái hậu tương lai, ta là cữu cữu của hấn, ta đi gặp hấn còn phải cần truyền triệu? Huống hồ bốn tướng có chuyện quan trọng cần gặp, nếu bị các người trì hoãn một cái đầu của các người có đủ chặt hay không! Tránh ra!”

Thị vệ thấy hấn làm khó dễ cũng không dám cứng rắn ngăn đón, huống hồ bị một đồng danh hiệu như vậy của hấn áp chế, mặc kệ là thân phận người nào đều đắc tội không nổi, cho nên thị vệ chỉ hừ hừ cản một chút liền mặc cho hấn xông vào.

Cung nữ thái giám nghênh diện nhìn thấy bộ dáng tức giận của hấn đều tránh lui quay lại, Triệu Dịch Lương tùy tay nắm lấy một thái giám tránh né không kịp quát hỏi: “Đại điện hạ ở đâu?”

“Ồ. Ở thư phòng!”

Triệu Dịch Lương vội vàng chuyển tới thư phòng, còn chưa tới cửa liền nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm nộ mạ (tức giận mắng) thê lệ (thê lương+cay độc).

“. An Cẩn Lạc hung tàn tiểu nhân người, chẳng những hành thích vua giết phụ mưu quyền đoạt vị, còn tàn sát cố mệnh triều thần, hiện giờ lại làm nhục ta chí thâm, ngày khác Dương Phong ta có thành quỷ cũng sẽ không buông tha người ——”

“Ba!” Một đạo quát roi vang dội, lập tức truyền đến tiếng thóa mạ âm ngoan của An Cẩn Lạc: “Tiện nhân,

cho người mắng, các người hung hăng kiên nhẫn cho bản điện hạ! Đem ruột của hán xuyên thống giáo nát cho ta!”

“A ——” lại một tiếng thét to cực kỳ bi thảm.

Triệu Dịch Lương vẻ mặt kinh hoàng đẩy ra cánh cửa trước mặt, cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt cư nhiên so với trong tưởng tượng của hán còn dã man hơn. Chỉ thấy Dương Phong tàn tạ đang bị dây dài giắt ở giữa phòng, thân thể mang theo vết roi dọc ngang khiến da thịt bị xé rách không có một tấc hoàn hảo, khuôn mặt nguyên bản tuấn tú nhỏ nhắn như thế nào cũng xanh tím một mảnh, bên môi còn không ngừng lưu tiên huyết khô (máu hòa lẫn nước bọt). Năm đại hán thân hình khô gò đang tùy ý đùa bỡn xâm phạm thân thể hán, mỗi một lần va chạm đều làm iệng vết thương vỡ tan chảy xuống từng đợt từng đợt vết máu, mùi máu tươi dày đặc giống như sương mù bốc lên tràn ngập toàn bộ không gian, khí vị làm cho người ta ngửi thấy không khoẻ ngược lại gợi lên dục vọng thì ngược của đại hán!

An Cẩn Lạc tay ôm tâm hoan mỹ nữ Lam Cơ ngồi ở trên ghế trước án thư, trên mặt biểu tình âm ngoan thô bạo cùng hỗn loạn khoái ý thị huyết, bên chân đặt trường tiên (roi dài) tựa như một con độc xà cả người được uy no máu đang cuộn mình tiêu hóa.

Triệu Dịch Lương bỗng nhiên xâm nhập làm cho ánh mắt của hán từ trên người Dương Phong đang hấp hối chuyển qua, giống như một con lang bị đánh nhiều hưng trí đi sần, âm tà nheo lại hai mắt. Cho dù là dựa vào thân phận cừu cừu hán, cho dù gặp qua vô số người, cho dù hỏa đầu đang thịnh vượng, Triệu Dịch Lương vẫn bị ánh mắt quá mức hung ác nham hiểm của hán nhìn chăm chú đến đánh cái run, người trước mắt này. thật là tiểu hoàng tử mới trước đây thích cười ở đầu vai mình kêu to con ngựa chạy mau sao? Khi nào thì. ánh mắt của hán lại trở nên âm tà đáng sợ như thế?

“Triệu thừa tướng, ” An Cẩn Lạc quét mắt nhìn gã một cái, quay đầu lại lấy ngón tay vỗ về chơi đùa chu thân của Lam cơ không chút để ý nói, “Bản điện tựa hồ không truyền triệu người tiến cung đi?”

Triệu Dịch Lương thu lại tâm thần, vội vàng đi vào phòng trong cũng đem cửa phòng phía sau đóng kín, lúc này mới mở miệng nói: “Lạc, Lạc nhi, người thật sự là rất lỗ mãng!”

An Cẩn Lạc tà khí câu câu môi, đột nhiên hí mắt hướng mấy tên đại hán thì ngược kia lạnh lùng nói: “Ai cho phép các người dừng lại? Tiếp tục làm cho ta, làm đến khi hán tắt thở mới thôi!”

“Dừng tay!” Triệu Dịch Lương vội vàng quát bảo ngưng lại động tác của đại hán, nhìn về phía An Cẩn Lạc nói, “Lạc nhi đến tột cùng muốn làm cái gì?”

“Làm cái gì? Hắc, Triệu thừa tướng, như người chứng kiến, bản điện muốn cho người làm chết tên tiện nhân không biết tốt xấu này!” Ngữ khí An Cẩn Lạc khinh miêu đậm tả giống như đây không phải là một người mà là một con ngư đang chuẩn bị hạ oa (vào nồi)!

“Lạc nhi, người rất lỗ mãng! Tại thời điểm máu chốt mẫn cảm như vậy, người lại không ngừng nhiều lần sinh sự khiến cho người lưu lại ấn tượng không tốt. Chuyện của phụ hoàng người mặc dù đã cực lực che giấu, nhưng thiên hạ chúng khẩu không đồng nhất bách tính nhất định có người có tâm không phục, tuy rằng Dương Phong, Tả Kính Đường còn có Lương Hoán đều phản đối người vào vị vi vương, nhưng bọn hán làm quan thanh liêm trung tâm ngay thẳng ở trong bách tính danh tiếng vô cùng tốt, nếu tin tức người tàn sát lương thần một khi để lộ, Lạc nhi, người cũng biết sẽ có hậu quả gì?” Lời Triệu Dịch Lương trầm trọng nói.

Bàn tay đang vỗ về chơi đùa gáy ngọc của Lam Cơ đột nhiên thu lại, An Cẩn Lạc tiến đến trước gương mặt đang đỏ lên của Lam Cơ nhẹ giọng hỏi: “Người sẽ để lộ phong thanh sao?”

Lam Cơ đang nắm lấy tay hán sợ hãi lắc đầu.

An Cẩn Lạc lúc này mới vừa lòng buông tay, không để ý tới thân mình hư thoát nhũn chân của nàng, đứng lên chậm rãi đi đến trước mặt Dương Phong, nâng lên gương mặt hán hí mắt nói: “Bản điện sẽ là vương của bọn hán, đám tiện dân này cho dù biết thì có năng lực làm cái gì? Nếu dám can thiệp vào, bản điện nhất định sẽ đem da thịt trên người hán lần lượt kéo xuống, ” ngón tay xoa miệng vết thương máu không ngừng dùng sức cầm xuống xuống rồi bỗng kéo ra, thân thể đã như không hề có sinh khí cư nhiên bắt đầu kịch liệt co rút, An Cẩn Lạc tựa hồ thập phần hưởng thụ cảm giác ngón tay sáp nhập thân thể ẩm áp, cứ

như thế khoét xuống vài đạo thâm sâu, An Cẩn Lạc mới nâng lên bàn tay tràn đầy huyết đặt lên cổ của thân thể nói tiếp, “Sau đó chậm rãi ninh đoạn cổ của hắn!”

“Răng rắc” Mấy tiếng xương cốt sai vị không thể nghe thấy, nhìn thân thể kia mất tự nhiên oai đầu, Triệu Dịch Lương lần đầu tiên có xúc động muốn hét chói tai thoát đi!

An Cẩn Lạc tiếp nhận bổ khấn thủ hạ trình tới miễn cưỡng đưa tay lau sạch, tiếp theo vứt bỏ trên mặt đất lạnh lùng phân phó: “Đem thứ chướng mắt này xử lý!”

Quay đầu lại phát hiện Triệu thừa tướng đã ngất trên mặt đất, lãnh xuy một tiếng, quay đầu lại nâng lên Lam Cơ đang trắng bệch mặt hướng vào phía trong thất.

131. Q.4 - Chương 19: Chiếm Thành

Bạo động ở Lâm Châu thành hết sức căng thẳng, hơn nữa dưới sự thổi gió châm ngòi của đám người Tử Li hiện tại càng thêm có xu thế không thể vãn hồi! Hơn mười thị vệ trà trộn vào trong đám người nghiêm nhiên thành chủ lực dẫn kinh của dân quân phản kháng, đầy ngập nộ hỏa rống to, khẩu hiệu diễn thuyết đầy thuyết phục cùng chấn phần nhân tâm từng chút thôi thúc khiến dân chúng giờ lên đao sạn lê sừ trong nhà hô to “Phạt vô đạo, giết bạo Lạc” thanh thế lớn nhằm về phía Tri phủ phủ nha!

Quan sai chỉ đến trăm người cho dù có ba đầu sáu tay cũng vô pháp cùng bách tính bị bức đến tuyệt lộ đồ ngẫu mắt chống đỡ được, đặc biệt khi sai đầu Chu gia bị một phen thái đao không biết từ đâu bay tới phút chốc đỡ xuống một cái cánh tay, quan sai vốn là bị hù sợ quá mức lập tức bỏ khí giáp cấp tốc lui tán, bình thường những kẻ này tác quái tùy ý khi dân, dân chúng đã sớm đối với bọn họ hận thấu xương, hiện giờ tìm được cơ hội sao có thể dễ dàng cho bọn hắn chạy thoát?

Quần khởi vây công hơn nữa có nhân sĩ của ta âm thầm tương trợ, dân chúng rất nhanh liền như phá vỡ vòng vây (cá thoát khỏi lưới) toàn bộ lao ra, trải qua đoạn hành trình vừa thông suốt vừa oanh tạc kéo đám quan sai nửa chết nửa sống cả người đầy máu chậm rãi chạy về phía phủ nha.

Tử Li nghe xong hồi báo tình huống thực thi của Liên Kiều thì hết sức hài lòng với kế hoạch, “Các người dẫn dân chúng chiếm phủ nha, đem tri phủ trời ra cùng quan sai để bách tính mở ra phê đấu đại hội. Sau đó cho bản điện một phần danh sách phú thương địa chủ trong Lâm Châu thành, bao gồm bọn họ có bao nhiêu phòng trạch, bao nhiêu điền địa (đất vườn), bao nhiêu thương phố (cửa hàng), bao nhiêu tài sản, càng chi tiết càng tốt! Tuy rằng Lâm Châu khôn cùng nhưng thảo địa (mặt cỏ) có hư nát cũng sẽ có dê béo, chuyện này nhất định phải làm cẩn thận chút, tuyệt không thể làm ột con dê béo nào trốn thoát.”

“Dạ, điện hạ!”

“Mặt khác, bản điện hạ còn cần một phần danh sách cư sĩ thân danh nông thôn trong Lâm Châu thành, nhất định phải là người nói chuyện có chút phân lượng rõ chưa?”

“Thuộc hạ hiểu được!”

“Hảo, lập tức đi làm, càng nhanh càng tốt!”

Lúc này bọn họ đang ngồi ở thư phòng trong phủ của Tào Thạch Nghĩa, Tử Li ở trên ghế, Tào Thạch Nghĩa cùng An Cực Khanh, Ngụy Thần phân biệt ngồi hai bên tả hữu, đợi Liên Kiều lui ra, An Cực Khanh mới quay đầu hướng Tử Li mở miệng hỏi: “Kế tiếp người tính toán làm như thế nào?”

Tử Li loay loay ánh mắt cười, vượt cái cằm trơn bóng nói: “Kế tiếp phải làm chính là. Thủ tín vụ dân (lấy niềm tin từ dân)!”

“Thủ tín vụ dân?”

“Đúng vậy!” Tử Li vẽ mặt cao thâm gật đầu.

Bản thân Tào Thạch Nghĩa lại là một bộ biểu tình chăm chú lắng nghe.

“Như thế nào thủ tín?” Ngụy Thần hỏi.

“Trước khi giải thích ta muốn hỏi một vấn đề, ” Tử Li đứng lên nói, “Các vị cảm thấy được một vị bách tính lấy nông mà sống cần nhất chính là chuyện gì?”

Nghe vậy Ngụy Thần nhíu mày, Tào Thạch Nghĩa vẫn như cũ cười đậm không nói được lời nào chờ Tử Li chỉ điểm bên mê, An Cực Khanh lại không cho là đúng nói: “Cần nhất đương nhiên là nông điền!”

“!” Tử Li không tự chủ được đánh cái vỗ vang, khi phát hiện ba người một bộ biểu tình không hiểu, vội vàng ngưng ngừng thu hồi tay nhún nhún vai nói tiếp, “Đúng vậy! Nông dân cần nhất chính là thổ địa! Đây là định luật hoàng kim mãi mãi không thay đổi! Nông dân sở dĩ bất mãn sở dĩ khởi nghĩa một nguyên nhân chính yếu dẫn đến chính là bọn họ không chiếm được đủ thổ địa hoặc là nói căn bản là không có đất để trồng trọt, thổ địa không đủ thì lương thực thu hoạch không đủ, nếu gặp thiên tai càng thảm hại hơn, hơn nữa vốn là không đủ sống nhưng cấp trên còn phải buộc hiến lương, đây không thể nghi ngờ là đem người ép chết, dưới tình huống như vậy nông dân có thể không tạo phản sao? Vấn đề này một khi chưa giải quyết triệt để thì thời khắc đều sẽ gặp phải uy hiếp từ khởi nghĩa nông dân! Cho nên ta phải trước tiên thôi phát khởi nghĩa nông dân, một là tạo cho An Cẩn Lạc phiền toái, hai cũng là chọn phần đối với ta có lợi nhất làm cho dân chúng ói ra khẩu oán khí này! Nhưng chỉ là một cuộc khởi nghĩa Lâm Châu còn khó thành lốc cao, cho nên chúng ta phải tận lực cố gắng hợp với dân chúng cả nước bắt đầu kích động! Mà chúng ta kích động dân chúng mấu chốt chính là lấy được tín nhiệm của bọn họ, làm cho bọn họ tin tưởng chúng ta làm như vậy quả thật đối với bọn họ có lợi, cũng là thay bọn họ xuất đầu! Bởi vậy ta mới cần danh sách tất cả phú thương địa chủ cùng cư sĩ thân hào nông thôn trong thành! Tiếp theo liền noi theo chế độ đẳng cộng sản thực hiện tịch thu đất đai của địa chủ phân phát cho nông dân, nông dân tự nhiên tin tưởng người là vì họ làm việc, còn có một ít phú thương vì phú bất nhân, bọn họ hầu hết là cùng quan phủ cấu kết ở một hàng nghiệp thi hành lũng đoạn, như vậy chẳng những có thể cung cấp quân đội cho chúng ta, còn có thể hoàn lại không gian sinh tồn cho tiểu thương tiểu phiến (bán hàng rong)! Xử lý xong chuyện này liền tận lực bồi tiếp cư sĩ thân hào nông thôn đi ra nói chuyện, những người này đều là người chịu kính trọng của bách tính, có thể có bọn họ thay chúng ta nói tốt, này không khác gì thỉnh chuyên gia quảng bá thương hiệu sản phẩm!”

Loại bỏ một hai từ ngữ khó hiểu giữa chừng tung ra, Tử Li một phen nói đến hữu lý hữu cư (có lý có tình), thập phần hữu dụng!

Tào Thạch Nghĩa dẫn đầu mở miệng nói: “Không thể tưởng được điện hạ lại có tài tình mưu lược như thế! Xem ra Tào mỗ chờ đợi ở nơi này tám năm tuyệt không oan uổng a!”

“Nào có nào có! Tào đại nhân quá khen!” Vẫn là lần đầu tiên được người khen ngợi có tài, Tử Li nhếch miệng cười đến mãn nguyện, nhưng nếu đối phương biết cái gọi là tài tình mưu lược của mình đều là chơi game Tam quốc chí mà ra không biết sẽ có phản ứng gì?

Đang nói, bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng kêu “cô cô”, bốn người quay đầu lại liền thấy một con bò câu đưa tin phịch cánh rơi xuống song cửa sổ.

Tào Thạch Nghĩa đi qua lấy cuộn tín của thủ hạ ở bên chân bò câu mở ra nhìn kỹ, thần sắc hoan hỉ nói: “Điện hạ, đây là tin tức hộ thành quân bị điều đi của ta đưa tới, người xem!”

Tử Li tiếp nhận chỉ thấy phía trên dùng tự cực nhỏ ghi chép: “Liên binh tương tán, bất nhật nhi phản (ít ngày nữa sẽ phản)! ”

Ngụy Thần vừa thấy ghi chép lập tức ai thán: “Quả nhiên chúng ta thay đổi tuyến đường Lâm Châu là đúng! Thôn trấn kia xem ra là mai phục không ít binh lính!”

Tào Thạch Nghĩa vuốt cằm nói: “Một tháng trước ta nhận được lệnh điều binh từ trung ương, yêu cầu đem thủ hạ của ta là năm trăm viên hộ thành quân điều hết lên bắc bao vây tiêu trừ sơn tặc! Lúc ấy ta đã hết sức kỳ quái, bao vây tiêu trừ sơn tặc làm sao cần đến người của Lâm Châu ta? Thẳng đến khi tin dữ Ngô vương băng hà truyền ra, ta mới tỉnh ngộ là An Cẩn Lạc bắt đầu muốn gây bất lợi với điện hạ! Binh lính trong tay hấn xa ở kinh thành ngoài tầm tay với, lại không thể minh mục trương đảm điều binh giết điện hạ, cho nên mới lấy cớ bao vây tiêu trừ sơn tặc yêu cầu điều dụng hộ thành quân của Bản Châu, Trung Châu, Lãnh Châu còn có Đẩu Châu, Kiềm Châu cùng Lâm Châu chúng ta đuổi tới Tề Châu chờ đợi bên

trên điều khiển! Mà giám quân Tề Châu là một tân phái kinh quan gọi là Từ Thương, nếu ta không đoán sai người này nhất định là tâm phúc của An Cẩn Lạc, hấn lấy danh đi bao vây tiểu trừ sơn tặc thực chất là đi chặn giết! Sau khi nhìn ra mưu kế của bọn họ, ta phân phó thủ hạ chính là binh lính âm thầm tách ra một bộ phận rồi đến phía Đông, quả nhiên thấy có phái binh khác mai phục ở các lộ khẩu tựa hồ chờ người nào, bọn họ chờ chính là nhân mã của điện hạ, chuẩn bị ở lúc điện hạ cùng họ thành quân dây dưa liền nửa đường xông giết, cho nên ta cũng hạ lệnh cho thủ hạ lập tức chặn lại, quấy rầy kế hoạch của bọn họ! Chuyện sau đó điện hạ đã biết, các người xuyên qua âm mưu của An Cẩn Lạc ngược lại xuôi nam này!”

Nghe xong, ba người một trận sợ hãi, nhớ tới ngày đó ở Tiêu Lĩnh sơn tự cho là xuyên qua hiệp đạo mai phục, Ngụy Thần chỉ để lại hai người bảo hộ liền đem Tử Li hộ ở phía sau, nếu lúc đó sĩ binh mai phục xông ra, có hậu quả gì tuyệt không dám nghĩ!

“Ta làm giám quân tám năm không phải là hư danh! Thủ hạ của ta chính là năm trăm hộ thành quân, hành động nhanh chóng, am thực bày trận, phía sau bất phàm có thể lấy một địch mười, thu thập tình báo cũng là nhất thủ! Ta dám nói bọn họ nhận là thứ hai không người nào dám nhận thứ nhất!” Tào Thạch Nghĩa không phải không có tự đắc nói.

Tử Li, An Cực Khanh nghe vậy cũng thôi, nhưng Ngụy Thần há có thể nào phục, “Có lẽ thủ hạ của người quá thật không tồi, nhưng so với huynh đệ biên quan của ta thì có thể khó nói!”

Trong xương cốt Tào Thạch Nghĩa vẫn có chút tranh cường háo thắng nghe hấn vừa nói như thế cũng không vui, “Ngụy tướng quân, huynh đệ biên quan bên kia của người tuy rằng am hiểu cung thân tác chiến, tác chiến là chính diện giao phong, nhưng địch nhân của chúng ta lại hành tung mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện, đối phó với bọn họ thì sĩ tốt nhất định không bằng binh lính tùy cơ ứng biến của ta!”

An Cực Khanh hung hăng trừng mắt nhìn tên còn muốn tranh biện, người này mấy chục tuổi đầu rồi còn ngây thơ như mao đầu tiểu hỏa! Đây cũng hảo tranh sao? Không phải đều là người một nhà?

Tử Li có chút đau đầu, nói như thế nào hai người này lại bắt đầu làm vấn đề phức tạp?

“Lão gia, lão gia ——” vừa nghe thanh âm cũng biết là ai!

Chưa thấy thân tiểu Nhạc đã nghe thấy tiếng trước, lúc dư âm chữ “Gia” tiêu biến cũng vừa vịn xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người, làm cho người ta không đến mức chặt đứt tiếng còn chưa gặp người, xem ra đây là kỹ thuật bấm đốt ngón tay canh chuẩn thời gian. Sự xuất hiện của hấn cũng thực đúng lúc đánh gãy tranh chấp của hai người kia.

“Lão gia!”

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi! Không cần lúc nào cũng phải muốn ta ứng lại một tiếng mới nói!” Cho dù đã có thói quen tác phong trước sau như một của hấn, Tào Thạch Nghĩa vẫn là nhịn không được day day trấn nói.

“Nga, lão gia, có người của tri phủ gia cầu kiến!”

“Kia.”

“Ta hiểu được, tùy tiện tìm lý do đưa hấn đuổi đi không phải được sao? Không cần ngại nói, ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua hướng ngài bấm báo một chút mà thôi!”

“Thằng nhóc người trở về mau! Ai nói muốn đuổi đi? Đừng tự cho là thông minh! Ta muốn gặp, dẫn hấn đến thiên thính!”

“A?”

“A cái gì, nhanh đi!”

“Nga!”

“Điện hạ đừng trách móc, tiểu tử này luôn vô lễ!”

“Vô phương!” Tử Li xua tay, “Hơn nữa không ngại nói thật, ngày đó ta sợ dĩ lần đầu gặp mặt đi thẳng vào vấn đề cùng người làm rõ hết thấy, cũng là hướng về phía biểu hiện khờ dại vô lo của tiểu Nhạc! Bởi vì một

người đối với hạ nhân rộng lượng trân trọng cũng không phải là một nguy quân tử ra vẻ đạo mạo! Cũng là một người đáng giá tín nhiệm!”

“Ha ha, loại biện pháp mà điện hạ nhìn người thật đúng là đặc biệt!” Tào Thạch Nghĩa thoáng ngộ ra, tiếp theo cười nói, “Tốt lắm, chúng ta phải đi nhìn xem người mà tri phủ phái đến muốn nói chuyện gì!”

132. Q.4 - Chương 20: Liễm Tài (vơ Vét Của Cải)

Tào Thạch Nghĩa đem Tử Li ba người lĩnh tới một tiểu gian ở thiên đình tương đương với mật thất, ở trong này chẳng những có thể tĩnh dưỡng nghe được động tĩnh bên ngoài mà còn có thể thông qua lỗ nhỏ trên tường nhìn thấy tình huống bên ngoài!

Lai khách không chỉ một người, mà là một đám người thanh thế lớn, lão yếu phụ nữ và trẻ em, từ lão thái chống trượng cho tới anh hài (trẻ sơ sinh) bị bế tập nói, nga không, là còn ở trong bụng thai phụ! Trái có thiếu nữ khóc sụt sùi, phải có mỹ phụ lo sợ bất an!

Đội hợp xướng này đến tột cùng là từ đâu ra a?

Y bào của Tào Thạch Nghĩa mới vừa lộ ở cạnh cửa đã lập tức bị các nữ nhân mắt sắc bắt giữ đến, một đám người cực kỳ ăn ý phốc phốc quỳ xuống, lẳng la tơ lụa, quần cư anh hồng liễu lục (váy đỏ váy xanh) phô đầy mặt đất, nhìn lên trông rất đẹp mắt!

“Tào đại nhân ——” Một tiếng đau khổ ai oán kéo vang, nếu người không rõ tình hình còn tưởng rằng bị chuyện thiên đại oan khuất gì, lão phú quý đứng đầu phốc một tiếng quỳ xuống, cũng không cần biết cái quỳ này có mang đến hậu quả giảm thọ cho đối phương hay không, chỉ để ý đến chính mình gặt lệ gào khóc. Nghe thử tiếng gào khóc này xem, nhiều tới chừng nào a! Lão sống đến trăm tuổi cũng tuyệt đối không là vấn đề!

Nữ nhân phía sau thấy lão như thế cũng lập tức phóng ra yết hầu bắt đầu khóc lên, một nữ nhân gào khan có thể nhận, nhưng một đám nữ nhân gào khan sẽ khiến người chịu không nổi!

Tử Li cau mày chịu đựng từng trận ma âm xuyên tường lọt vào tai!

Nhưng Tào Thạch Nghĩa thấy các nàng như vậy cư nhiên mày cũng không nhăn một chút, từ tốn đi đến chỗ ngồi xuống, vừa không lên tiếng ngăn lại cũng không vội vã nói chuyện! Đám người bên dưới hoặc thực hoặc giả gào nửa ngày phát hiện không ai quan tâm cũng không khỏi dần dần tiêu thanh!

“Nhanh như vậy đã khóc xong rồi? Không vội, muốn khóc liền tiếp tục khóc đi, ta chờ!” Tào Thạch Nghĩa mở miệng nói, biểu tình kia trông thành khẩn vô cùng!

Hắn vừa nói như thế các nữ nhân lại sững sốt, lão kịp phản ứng trước nhất, bất quá phản ứng đầu tiên khi kịp phản ứng vẫn là gào khóc, nói: “Tào đại nhân, điều dân tạo phản rồi, một đám người chẳng những cầm búa thái đao xông vào cổng đường đập phá toàn bộ đồ vật, còn đem con ta tha ra ngoài nói là muốn chém thủ thị chúng! Đáng thương một nhà già trẻ chúng ta đều là nữ nhân không quản được chuyện, nếu tiểu tử kia cứ như vậy mà đi, chúng ta sẽ sống thế nào nha! Tào đại nhân, lão thân cầu người nể tình con ta cùng ngài cũng là ăn lương hoàng gia đi cứu hần đi!”

“Đúng vậy, Tào đại nhân, van cầu ngài a, chúng ta đập đầu với ngài, cầu ngài đi cứu lão gia chúng ta a. . . .”

“Đại nhân, cầu ngài cứu cha ta đi.”

“Các vị nói quá lời, Tào mỗ sao dám đánh đồng cùng Tri phủ đại nhân? Tào mỗ vô năng, chỉ là lấy mấy đấu lương hoàng gia, nhưng Tri phủ đại nhân lại có năng lực phi phạm, chẳng những có lương hoàng gia vào túi mà càng có thêm lương bách tính lương tiểu thương lương phân thành, Tri phủ đại nhân năng lực tuyệt trác như thế cũng bị người kéo đi, vậy giám quân nho nhỏ bình thường như Tào mỗ như thế nào cứu được?”

“Ôi Tào đại nhân a, ngài. Ngài không thể thấy chết mà không cứu được a!” Một đám phụ nhân thấy hần nói như vậy lập tức nức nở.

“Lão thái quân a, ngài đây không phải là ép buộc sao? Không phải Tào mỗ không muốn cứu mà thật sự là hữu tâm vô lực a!” Tào Thạch Nghĩa lắc đầu thở dài, cũng ở trước khi lão thái thái lại mở miệng đúng lúc chặt đứt lời của lão, “Yêu, nhìn xem hiện nay là canh giờ gì rồi? Đã đến buổi trưa nha! Cũng không hiểu tình huống bên ngoài ra sao!”

Nhìn như thì thào tự nói nhưng thật ra nhắc nhở mọi người bên dưới—— thời gian không nhiều, còn tiếp tục nháo cũng uổng phí!

Nhìn nữ quyền tri phủ phong cấp hỏa liệu (tức tốc) chạy tới một nhà khác cầu cứu, Tào Thạch Nghĩa không khỏi thở dài: “Sớm biết hôm nay lúc trước cần gì phải làm! kết cục của Tri phủ như hôm nay, ngày thường tất không thiếu các người ở sau lưng trợ giúp!”

Hiệu suất làm việc của Liên Kiều quả nhiên cao, mới nửa ngày đã đem hai phần danh sách Tử Li muốn trình lên, trong án đều là ghi chép tường tận mỗi một cá nhân trong danh sách! Tử Li xem xong lập tức cho Tào Thạch Nghĩa ra mặt triệu tập! Giám quân đại nhân triệu kiến cho dù bọn hắn là phú thương địa chủ cũng không thể từ chối, huống hồ hiện giờ cục diện Lâm Châu đại loạn ngay cả tri phủ cũng bị người kéo đi, bọn họ hoảng loạn thấy hiện giờ chỉ còn lại có giám quân đại nhân có thể dựa vào, hy vọng hắn mau mau nghĩ biện pháp đem điều dân phản loạn này trấn áp xuống! Cho nên vừa thu được thỉnh hàm (thư mời) bọn họ lập tức đứng hện tiến đến!

Trong phòng “Ong ong ong ong”, mười mấy đại biểu giai cấp tư sản hoặc cao hoặc thấp hoặc phì hoặc gầy thân tình khác nhau đang ngồi châu đầu ghé tai. Giám quân đại nhân làm chủ sự còn chưa tới, trong phòng chỉ có bảy tám hạ nhân bưng nước trà, cùng một bộ biểu tình như trụ tử (cây cột) đứng ở sau lưng ghế bọn họ!

“Khụ khụ” ngoài cửa vang lên một tiếng khụ khiến ọi người trong phòng chú ý, mọi người đứng lên mang tính tượng trưng hướng tới giám quân đứng ở cửa chấp tay ân cần thăm hỏi.

Nhưng giám quân lại không có lập tức rảo bước tiến lên cánh cửa, mà là bỗng nhiên xoay người thối lui đến một bên đối với người phía sau chưa từng lộ mặt cung kính nói: “Điện hạ, xin mời ngồi!”

Một tiếng này cũng không quá cao, điện hạ? Cái gì điện hạ?

Đang lúc mọi người kinh nghi bất định, đã thấy cửa xuất hiện một công tử tuổi chừng mười bảy mười tám, thân nguyệt sắc phủ kim bào, đầu đội bạch ngọc quan, yêu đai (thắt lưng) tử sắc, phong thần tuấn mạo, thanh dật tú mỹ, toàn thân đều tản ra một cỗ khí chất ôn nhuận như noãn ngọc lại lạnh như băng phiến, làm cho người ta lâm vào hấp dẫn cũng không dám quá mức tới gần, từ trước đến nay rất khó tưởng tượng có ai có thể đem hai loại cảm giác hoàn toàn tương phản hòa trộn đến tự nhiên như thế!

Tử Li không vội không chậm đi vào phòng, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi đến ghé trên ngồi xuống! Tào Thạch Nghĩa cung kính đứng ở một bên giống như một quần gia xứng chức.

“Vị này chính là Bắc Linh thái tử, tam hoàng tử điện hạ!” Tào Thạch Nghĩa không ôn không hỏa giới thiệu, lời nói chưa dứt âm phía dưới đã ồn ào bùng nổ!

“Cái gì? Tam điện hạ?”

“Như thế nào lại?”

“Tam điện hạ cư nhiên ở Lâm Châu?”

Ong ong ong ong.

“Như thế nào? Chẳng lẽ hoài nghi bản điện hạ là hàng giả mạo sao?” Tử Li mở miệng, giọng điệu lạnh lạnh nghe không ra hỉ nộ, người bên dưới rất nhanh tiêu thanh.

“Chớ trách chúng ta hoài nghi!” Một nhân vật bốn mươi tuổi hẵn là đầu lĩnh linh tinh uốn cái bụng tửu nhục đứng ra, quét mắt Tử Li một cái nói, “Này thật sự là rất khiến người kinh ngạc, nghe nói tam hoàng tử đã được Đại tướng quân Ngụy Thần hộ tống tới biên quan, Lâm Châu nho nhỏ này của chúng ta như thế nào lại xuất hiện cái gì Tam điện hạ? Đây quả thực là lời nói vô căn cứ!”

Tử Li tự tiểu phi tiểu bất động nhan sắc nhìn hấn treo hai con mắt to như kim ngư chậm rãi mở miệng nói:
“Vả miệng!”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một đạo bóng dáng đột nhiên xuất hiện “Ba ba ba ba” vang mọi nơi lại đột nhiên về tới vị trí trà phở, khi quay đầu lại phát hiện tên trung niên đã là mặt sưng đỏ miệng đầy huyết ô, hấn đau kêu phun ra bốn cái răng, khẽ run rẩy chỉ vào Tử Li ô ô ô ô mơ hồ không rõ.

“Vả miệng!” Lại là một tiếng ra lệnh.

“Ba ba ba ba” Tiếng bàn tay trong thính đường im lặng có vẻ càng thanh thúy!

Tên trung niên đã yếu ớt nằm trên mặt đất, thảm trạng trên mặt không cần phải nói! Nhìn thấy quang cảnh như vậy đám người đang chờ đều lui cổ không dám hé răng.

“Lí Phú Nhân? Bản điện hạ thấy ngươi là vi phú bất nhân a! Gia có đại trạch ngũ xử (nơi), đồng ruộng trăm mẫu, lương phở mười ba căn, cùng tri phủ cầu kết lũng đoạn lương hành, thu dân lương lại tăng giá buôn, chuyện như vậy ngươi làm chắc là thuận buồm xuôi gió!” Tử Li thản nhiên mở miệng, nhưng lời nói nhẩy ra từ trong miệng lại từng tự làm cho lòng người run rẩy. Ánh mắt Lí Phú Nhân lóe ra nhìn người đang bước đi thông thả đến trước mặt mình.

“Như vậy cũng không tốt! Lí đại thương nhân, ngươi có biết dân chúng bên ngoài có bao nhiêu hận ngươi không? Bọn họ sẽ giở cuộc nhảy vào nhà của ngươi, nga, bản điện hạ nghe nói tháng trước ngươi mới thú một vị tiểu thiếp tuổi trẻ mỹ mạo, hai ngày trước còn chần ra hỉ mạch, đại phu nói mạch nhược thông thuận dương cương! Nếu thật sự là một vị công tử thì đây chính là độc đinh nhà các ngươi a!

Chẳng qua vị tiểu công tử này nếu bị loạn dân phá cửa mà vào dọa ắt hồn, chắc chắn, vậy cũng một lớn!” Tử Li nói đến sát hữu kỳ sự (có chuyện lạ), Lí Phú Nhân nghe được trong lòng run sợ!

“Hiện (điện), hiện (điện) hạ, cầu linh (ngài) tú tú (cứu cứu) một hà (gia) thiếu (thảo) dân!” Lí Phú Nhân bò lên quỳ nghiêm chỉnh, mở miệng hờ rằng nanh hàm hồ nói.

Cầu cứu là chuyện bên trong dự kiến, Tử Li miễn cưỡng liếc mắt nhìn hấn, rút về góc áo của mình ngồi vào ghế trên, không chút để ý nhìn quét một vòng, phát hiện mọi người đều là một bộ thần sắc thấp thỏm lo âu sau đó sáng lạn cười, đôi mắt đen bóng đẩy ra một cỗ linh động như gió phủ mặt nước, trong nháy mắt mọi người thất thần ý cười liền im bật, trên mặt bình tĩnh vô ba rốt cuộc khó tìm lại dấu vết của ánh dương mới vừa rồi.

“Muốn sinh mệnh, kỳ thật cũng không phải không có biện pháp!” Tử Li cố ý buộc nút nói.

Người vừa nghe y nói như thế lập tức vểnh tai.

“Điện hạ, ngài có biện pháp gì hay để chúng ta có thể thoát đi tai họa loạn dân này?”

“Phải nha, điện hạ, thảo dân cầu ngài chỉ điểm bến mê!”

“Ân, biện pháp rất đơn giản!” Tử Li lại quét mọi người liếc mắt một cái chậm rãi nói, “đó là là tán tài bảo mệnh!”

“Tán tài?”

“Cái gì? Chính là muốn chúng ta trả thù lao?”

“Này như thế nào có thể!”

Một đám gian thương, thần giữ cửa, chuyện tới nước này còn muốn nắm lấy tiền tài không phải là muốn mang vào quan tài đấy chứ? Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Tử Li bất động thanh sắc nhìn bọn họ lại nổ tung!

“Các vị, các ngươi có rõ ràng dân chúng bên ngoài tại sao lại bạo loạn?”

“Ách, này.”

“Bọn họ là mọc ra cầu đả!”

Tử Li cười lạnh, “Bọn họ phản loạn là bởi vì bọn họ cùng đường, bọn họ cần tiền tài!”

“Nhưng, chính là cũng không thể để chúng ta cho bọn hần tiền tài nha!”

“Đúng vậy!”

“Ân, đúng vậy, các người là không cần phải cho bọn hần tiền tài! Nhưng các vị, đối mặt một tên cường đạo không thể giảng đạo các người cho rằng cùng bọn họ nói lý thì hữu dụng sao?”

Lí Phú Nhân thập phần khó xử, một bên là tiền một bên là mệnh, hần nên lựa chọn như thế nào? Chẳng lẽ thật sự phải tán tài bảo mệnh? Đang lúc do lưỡng được mất, chợt nghe được ngoài cửa truyền đến một trận kêu to luống cuống sợ hãi: “Lão gia ——”

Mọi người quay đầu lại, thấy một gia đình thân tình là huyết thủy không rõ khuôn mặt nghiêng ngả lão đảo chạy vào nắm lấy y bào Lí Phú Nhân hô: “Lão gia cứu mạng a, loạn dân đã phá khai đại môn cầm cuộc thiết sạ xông vào trong phủ ——”

“Cái gì?” Lí Phú Nhân kinh hãi, lập tức nắm lấy tay gia đình truy vấn, “Vụ tình huống trong phủ như thế nào? Thập tam phu nhân đâu? Loạn dân có va chạm nàng hay không?”

” Thập tam phu nhân bị bọn hần bắt tới! Lão gia a, điều dân này vừa cướp vừa đánh, Đại phu nhân bị bọn họ đánh vỡ đầu, mấy phu nhân cũng bị đẩy mạnh vào hồ sen, thư phòng còn bị bọn họ phóng hỏa đốt sạch.”

Mọi người nghe xong một trận khủng hoảng, môi hở răng lạnh a, Lý phủ gặp nạn vậy trong phủ nhà mình như thế nào?

Đúng lúc này lại có một tiểu tư mẩu me đầy mặt chạy tới, nguyên lai Lưu phủ cũng gặp nạn, lần này mọi người rút cuộc cũng ngồi không yên, đều quỳ rạp xuống đất hướng điện hạ cầu cứu.

Cứ như vậy dưới sự đe dọa lừa gạt sau màn của nhóm người Tử Li, bọn gian thương tối khôn khéo trong Lâm Châu thành cũng đã khẩn cấp đồng ý phát hết kim ngân điền địa!

133. Q.4 - Chương 21: Mở Màn

Ở khối đất trống trước cửa phủ nha, lúc này bách tính tụ tập ngàn vạn dày đặc, nam nữ già trẻ y phục tã tời ngày thường về mặt đau khổ giờ phút này đã bị hỗn loạn kích động lẫn hy vọng cùng chung mỗi thù thay thế được, đây đều là dân chúng sinh hoạt ở tầng đáy xã hội, sống cần trọng như thế, bất an không yên như thế, nhiều thế hệ đều không thể thoát khỏi cuộc sống vô lực gian khổ cùng tương lai mờ mịt vô vọng, nhưng lúc này, trên mặt của bọn họ lại tràn đầy kích động cùng hy vọng, loại tình tự bị bọn họ quên đi hồi lâu này tựa như một đạo hỏa chiết vừa tắt lại đột nhiên bùng lên, chẳng những đẩy lên tình cảm mãnh liệt của bọn họ mà còn đẩy lên khát vọng từ trong xương cốt!

Lưng đeo gông xiềng rốt cục đã được phóng thích, bách tính như nhật được tân sinh đều rướn cổ lên chờ mong đại hội phán xét lần này! Đài cao ngày thường dùng làm phương tiện cho quan sai tuyên đọc công văn lúc này đang quỳ tri phủ nha dịch thường ngày không ai bì nổi.

Tri phủ cầm đầu y quan hỗn độn về mặt tro tàn, gã đại nhân tham lam ác độc như sài lang rốt cục đã thành một con lão thử (chuột) hèn mọn khiếp đảm lạnh run thị chúng!

Tri phủ chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày như thế, giống như tên tử tù đê tiện, quỳ gối trước mặt người khác thừa nhận tẩm mắt cừu hận đến từ bốn phương tám hướng.

Những kẻ này phản, lũ điều dân vốn nên như con kiến tối ti tiện kéo dài hơi tàn cư nhiên thật sự phản!

Phạt vô đạo, trừ bạo lạc?

Gã nhện không được rùng mình một cái, không thể tưởng tượng được sự tình mình không coi vào đâu đã xảy ra! Vừa nghe thấy có dân chống cự quan sai truy bắt đào phạm, gã không cho là đúng, bởi vì gã thập phần tự tin, thập phần tự tin cho dù đám lũ điều dân có thất cổ khiêu tỉnh bọn họ cũng không có can đảm chết làm ra chuyện đại nghịch như vậy! Nhưng hiện tại. cục diện hiện tại lại giải thích như thế

nào? Ngẩng đầu nhìn dưới đài, lập tức sắc mặt gã hoảng sợ rũ đầu xuống, bọn họ đều bị ma nhập, nhìn xem ánh mắt những người này, bọn họ tuyệt đối là bị ma nhập

Dân chúng dưới đài đều phần hân nhìn chăm chăm người trên đài, nếu không phải có người ngăn đón, chỉ sợ bọn họ đã xông lên đem cầu quan ác đồ này sách cốt (bể xương =) nhập bụng!

Nhìn bách tính bắt đầu kiềm chế không được, một thanh niên dung mạo tuấn tú nhảy lên đài cao hướng bọn họ xua tay nói: “Các vị hương thân phụ lão, thỉnh mọi người an tâm một chút chờ vội!”

Thanh niên phát ra một cỗ lực uy hiếp vô hình rất nhanh làm cho đám người đình chỉ xông xao, đợi cho bọn hắn hoàn toàn yên tĩnh thanh niên mới tiếp tục nói: “Đám cầu quan ác sai này là nên giết, bọn họ ăn hối lộ trái pháp luật, lấy quyền mưu tư, tùy ý giết hại dân chúng, không để ý mọi người chết sống! Giết bọn họ là vì dân trừ hại, là thay thân bằng thích hữu bị oan khuất của chúng ta báo thù rửa hận!”

“Hảo! Vì dân trừ hại, đáng chết đáng chết!” Dân chúng dưới đài nghe vậy đều là xúc động phần nộ giờ cánh tay hô to.

Thanh niên lại dè ép tay, “Bọn họ tất nhiên đáng chết! Nhưng đương triều chấp chính An Cẩn Lạc càng đáng chết hơn!” Thanh niên lòng đầy căm phẫn nói: “Hắn trời sanh tính tàn bạo đại nghịch bất đạo, chẳng những hành thích vua sát phụ, lừa gạt thiên hạ cưỡng thủ quân vị, còn trầm mê hưởng lạc thanh sắc, vì xây đế cung mà cường chinh thuế má, không để ý chết sống của bách tính chúng ta, người như thế mọi người nói có nên chết hay không?”

“Đáng chết đáng chết.” Bách tính bị kích động cảm xúc đều oán giận la hét.

“Người nói như vậy không phải là muốn cho chúng ta tạo phản cùng triều đình đối kháng?” Đang lúc thích thú, một giọng nói đột ngột vang lên đem tiếng hô mệnh mông trào dâng dưới đài đâm cho thất linh bát lạc. Mọi người kinh ngạc, đều theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy đó là một tiểu hỏa niên kỉ nhỏ mày rậm mắt to bộ dáng rất hàm hậu!

Tiểu hỏa tựa hồ bị tầm mắt đồng loạt quét đến biến thành quần bách, trên mặt vốn ngăm đen đỏ lên, hắn có chút không biết làm sao nhìn xem trên đài lại nhìn xem bốn phía.

Bất quá lời nói của tiểu tử này lại thật ra hô lên sầu lo trong lòng của không ít người, mới vừa rồi là một cỗ não nhiệt, tuy là đối với An Cẩn Lạc hận thấu xương rất muốn lập tức giết hắn, nhưng dân chúng bọn họ tay không tác sát không hề có sức chiến đấu có thể nào cùng bốn mươi vạn đại quân chống lại? Huống hồ lần này nháo thành đã ra ngoài dự kiến của bọn họ, nếu là tiếp tục khởi nên khởi nghĩa vậy không khác gì không công chịu chết! Nghĩ vậy, bách tính trước đó còn nhiệt huyết sôi trào, trăm đình tiết thiết bỗng nhiên trở nên khiếp đảm bất an!

Tiếng xông xao dần dần khuếch tán, tình tự mờ mịt luống cuống dần cuốn hút dân chúng xung quanh. Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm kiên định mà tự tin nói, “Có ta ở đây các người làm sao phải e ngại?”

Mọi người kinh ngạc quay đầu, đã thấy một công tử tuổi trẻ tuấn mỹ khoanh tay đứng ở bên ngoài đám người, y mặc trường bào nhũ sắc, đội ngọc quan nam vàng, khí chất xuất trần, dung mạo tựa họa, bên môi tự tiểu phi tiểu có cang nhiều một cỗ tự tin đã định liệu trước cùng tôn ngạo không giận mà tự uy! Một thiếu niên thanh dật lại quý khí như vậy đến tốt cùng là người nơi nào?

Thiếu niên đứng phía sau một nam nhân thân áo giáp hồng đeo trường kiếm, cao lớn khôi ngô ngũ quan kiên nghị, ánh mắt của hắn trầm ổn, cả người tản ra nghiêm nghị túc sát (lão luyện) chỉ có kẻ chân chính trải qua chiến đấu đẫm máu mới có được. Mười hai danh hộ vệ đồng cách ăn mặc thân sắc sắc bện phân biệt hai bên theo sát sau đó.

“Bọn họ là người nào?”

“Người xem công tử kia, bộ dạng có bao nhiêu quý khí! Khẳng định không phải người thường!”

“Người kia là tướng quân sao? Hảo uy vũ!”

“Bọn họ có binh lính, không phải là người của quan phủ đi!”

.

Tiếng nghị luận cùng sợ hãi than liên tiếp vang lên, dưới ánh nhìn chăm chú nghi hoặc, không rõ, ngốc lảng, tìm tòi nghiên cứu của mọi người, đoàn người được dân chúng bắt giác nhường đường đi từng bước một hướng đến đài cao.

“Mọi người nhất định rất muốn hỏi ta là ai!” Thiếu niên dẫn đầu mở miệng, hòa lẫn trong thanh âm tuyên lạc kích thạch (suối vỗ vào đá) là khí thế uy nghi không thể bỏ qua, “Vậy các vị bách tính Lân Châu đều nghe kỹ ! Ta, tam hoàng tử của Bắc Linh vương triều, tân quân chủ An Cẩn Du mà Bắc Linh tiên vương khâm điểm trước mặt dân chúng!”

Lời vừa nói ra toàn thể ồ lên, mà ngay cả tri phủ nha dịch trên đài cũng là cả người run lên ngạc nhiên ngẩng đầu!

“Tam hoàng tử? Thật sự sao, thật là tam hoàng tử sao?”

“Ta đâu biết! Bất quá nhìn trận thế này phải là tám chín phần mười!”

“Ông trời có mắt a, rốt cục để cho Tam điện hạ đến thay chúng ta làm chủ !”

“”

Tử Li trên đài chờ tiếng nghị luận của mọi người dần rời rạc mới lớn tiếng nói: “Bản điện ở Sở Kinh vì chất nhiều năm, đối với tin tức ngô quốc biết rất ít, không biết đại hoàng tử An Cẩn Lạc lại là người tâm địa ác độc như thế, chẳng những đem Bắc Linh dân chúng đặt trong nước sôi lửa bỏng còn hành thích vua sát phụ, nghĩ đến phụ hoàng ta tại vị ba mươi ba năm thi hành nền chính trị nhân từ ngày đêm vất vả, làm sao không phải là một vị minh quân nhân từ, nhưng một vị minh quân vì nước vì dân như vậy lại lọt vào sát hại tàn nhẫn của An Cẩn Lạc, hành vi độc ác thiên lý khó chứa như vậy, mỗi người đều có thể giết!”

Tử Li ở trên đài nghĩa chính ngôn từ thanh nghiêm lệ sắc, dân chúng nghe vậy không khỏi lại nộ khí bốc lên!

“Các vị hương thân, các vị phụ lão, các người chẳng những là con dân Lân Châu mà còn là con dân Bắc Linh, phụ hoàng ta cúc cung tận tụy đối lấy các người an cư lạc nghiệp, nhưng phụ hoàng ta bất ngờ bỏ mạng lại không đối lấy được các người thể thiên hành đạo! Các vị con dân Bắc Linh các người làm sao chịu nổi! Không cần bởi vì nhất thời nhất gan buông tha cho cuộc sống an nhàn mà các người vốn có thể tranh thủ! Hiện giờ nghịch tặc đương triều, hình phạt tàn khốc, chính sách khắc nghiệt, thuế má trầm trọng, chúng tựa như tảng đá lớn tựa như mãnh hổ, chẳng những đè nặng bả vai của các người mà còn phong kín đường đi của các người, cho nên các người phải phất lên chống cự, không thể bởi vì nanh vuốt mãnh hổ liền e ngại lùi bước, huống hồ các người đã thành công đi bước đầu tiên, đã thành công chặt bỏ lợi trảo của một con mãnh hổ, chuyện tới bây giờ còn có cái gì có thể ngăn cản các người dũng cảm tiến tới? Các phụ lão hương thân Lân Châu, các người không chỉ chiến đấu vì quân chủ thánh minh mà các người mình còn chiến đấu vì hậu thế của mình, các người không phải phản loạn tạo phản mà là thay trời hành đạo , ta lấy thân phận Bắc Linh tam hoàng tử, thân phận tân nhiệm thái tử mà thề, ta đem mười một vạn tướng sĩ đóng ở biên quan cùng các người đồng hành, cộng đồng phật vô đạo, trừ bạo lạc ——”

Vạn dân lên tiếng tề hô, tiếng hô chấn kinh bốn phía ——

.....

“Người nói cái gì?” An Cẩn Lạc đang ở sà n vật luyện tập kiếm thuật thu hồi thế công quay đầu nhìn chăm chăm thị vệ đang quì một gối lạnh lùng nói.

“Hồi điện hạ, địa phương báo lại Lân Châu phản loạn, nghe nói là tam hoàng tử hành tung không rõ đầu lĩnh đánh trận, còn giơ cờ hiệu ‘phật vô đạo, trừ bạo lạc’ treo quanh thành, trước mắt đã có không ít dân chúng bắt đầu phản loạn thưởng lương gia nhập đội ngũ của bọn họ. A!”

An Cẩn Lạc một cước đá văng cái đầu lẫn lông lốc về phía trước, đối với hoạn quan phía sau lạnh lùng phân phó: “Triệu tập chúng thần chờ ở ngự thư phòng!”

“Dạ, điện hạ!” Hoạn quan nơm nớp lo sợ lĩnh mệnh lui ra.

An Cẩn Lạc hí mắt nhìn một đạo huyết châu từ thân kiếm bằng hàn lướt tới mũi kiếm, nâng ngón tay chạm đến, vẫn còn ấm.

Tin tức Tam hoàng tử đang ở Lâm Châu thành vừa truyền ra, lập tức tựa như bông hoa đưng mặt đường chẳng những đưa tới ong mật mà cũng khiến cho độc phong rục rịch.

Bất quá biên quan đại quân sớm đã từ trong miệng thị vệ mà Ngụy Thần phái đi biết được tin tức Tử Li tháo ra màn che thảo phạt, ngày thứ hai liền xuất quỷ nhập thần đến hiện trường, dùng nhập thần xuất quỷ ể hình dung tuyệt không quá, vốn ngoài thành chung quanh hoang dã không người trong một đêm bỗng nhiên toát ra vô số doanh trướng, người bảo đại thúc mở cửa có thể không hú lên quái dị “Oanh” đóng cửa thành chạy đến chỗ ngủ của tam hoàng tử báo cáo sao?

“Ách, rất nhiều cái nấm, nga, ngoài cửa thành có rất nhiều người, Lý đại thúc ta không biết người đang nói cái gì!” Buổi sáng trời còn chưa tỏ đã bị người đào ra từ trong ổ chăn ấm áp dễ chịu, đầu Tử Li vẫn bị vấy ở trạng thái nửa mê man, người nghe không minh bạch, người nói chuyện cũng bị sợ tới mức không minh bạch! Hai tên không minh bạch nói lời không minh bạch, đương nhiên cũng giảo (khuấy trộn, làm rối loạn) đến không minh bạch.

Cuối cùng An Cực Khanh thật sự chịu không nổi tình huống không minh bạch này mở miệng nói: “Ý của hần là nói ngoài cửa thành bỗng nhiên toát ra rất nhiều doanh trướng như cái nấm, không biết có phải là quân đội triều đình trú đóng ở đó hay không!”

“Nga nga!” Tử Li lúc này mới hàm hồ nga hai tiếng, tiếp theo gật gật đầu.

An Cực Khanh thấy y không nói gì nữa lại không thể không tiếp lời: “Lý đại thúc a, nếu bọn họ là người của An Cẩn Lạc, người cho rằng chúng ta còn có cơ hội ngồi ở chỗ này nghe người báo cáo sao?”

Lý đại thúc ngốc lẳng, tiếp theo hiểu rõ há miệng thở dốc, lại gật gật đầu chuyển hướng Tử Li, “Nói như vậy bọn họ là người của điện hạ?”

Tử Li gật gật đầu, lại gật gật đầu, tiếp tục gật gật đầu, sau đó không gật nữa, gục đầu xuống – ngủ! (=[)])

“Ai ——” Một tiếng thở dài.

An Cực Khanh mắt không thấy tâm không phiền vung tay lên nói: “Đi đi, đem y đi!”

Vì thế Tam điện hạ ngày hôm qua mới vừa ở trong lòng mọi người tạo nên hình tượng thần thánh giờ lại không hề có hình tượng bị hai gã thị vệ khiêng đi!

Tào Thạch Nghĩa khụ một tiếng hỏi: “Như thế nào không thấy Ngụy tướng quân?”

“Nga, hần a, chắc là ở quân doanh ngoài thành!” An Cực Khanh vừa trả lời vừa đem đồng lộ mới thu thập bỏ vào ấm tử sa pha trà.

Chủ doanh ngoài thành, Ngụy Thần đứng đầu cùng vài tên tướng lãnh ngồi vây quanh ở bên cạnh bàn nghị sự .

“Phụ thân, dựa theo phân phó của ngài, vài người chúng ta dẫn hai vạn binh lực lại đây hội hợp, biên quan có Lý Xương Lý tướng quân cùng vài vị tướng quân trầm ổn có kinh nghiệm lưu thủ!”

Ngụy Thần gật đầu, “ Tình huống trong quân như thế nào?”

Nghe vậy, Ngụy Trọng Sở cùng vài tên tướng lãnh tuổi trẻ liếc mắt nhìn nhau một cái lập tức chi tiết bẩm: “. An Cẩn Lạc đã chặt đứt lương thảo cung ứng của chúng ta! Lương trữ trong quân không còn nhiều lắm, nếu tiết kiệm có thể sống qua mùa đông này!”

Ngụy Thần nhíu mày, trong lòng ngực một cổ phần não sinh sôi, “Nghịch tặc kia thật đúng là vì ngôi vị hoàng đế không để ý an nguy giang sơn! Hần cư nhiên chặt đứt lương thảo của biên quan tướng sĩ? Hần cũng không nghĩ chúng tướng sĩ này áp trọng trách gì! Đó là thủ biên đó là phòng ngự kẻ thù bên ngoài, cho dù huynh đệ đánh nhau cũng phải đóng cửa thật kĩ, nếu để ngoại nhân xông vào toàn bộ gia đều bị chiếm, ta xem hần còn giật chiếc ghế làm hoàng đế cái gì!” Ngụy Thần càng nghĩ càng căm tức.

“Phụ thân, có lẽ chúng ta có thể phái người đến các châu đi trừ (thu lư) lương, tuy nói An Cẩn Lạc đã nắm trong tay toàn bộ trung ương triều đình, nhưng địa phương luôn có khoảng cách với hắn, có lẽ chúng ta đi hướng bọn họ thuyết minh lợi hại trong đó, một nhóm người vẫn là có thể cấp.”

Ngụy Thần trầm ngâm sau một lúc lâu vuốt cằm nói: “Biện pháp này thật ra có thể thử một lần, người lập tức viết thư cho Lý tướng quân, bảo hắn phái người đi làm!”

“Vâng!”

“Tướng quân, hiện tại trời đã sáng. Chúng ta hẳn là nên đi báo kiến điện hạ hay không?” Lương Chiêu luôn luôn nhanh nhẹn miệng nhắc nhở. Giờ dần (3h-5h) tối hôm qua đến nơi này, một đám người vội vàng xây dựng cơ sở tạm thời cũng bởi vì lúc đó thật sự không phải là canh giờ tốt để cầu kiến, sau đó Ngụy Tướng quân lại đến doanh, cho nên thời gian bọn họ báo kiến lại chậm thêm lần nữa.

Ngụy Thần nhìn xem sắc trời, nói: “Các huynh đệ bọn họ hơn mười ngày cũng chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi qua, một lúc sau hãy tập hợp vào thành, các người cũng đi nghỉ ngơi một chút!”

“Vâng, tướng quân!”

“Sở nhi, người theo ta vào thành!”

“Vâng, phụ thân!”

Hai phụ tử một trước một sau đi ra doanh trường, ven đường gặp phải binh lính tuần tra đều cung kính hướng bọn họ hành lễ! Ngụy Thần ở trong quân uy tín cực cao cái này không cần phải nói, nhưng Ngụy Trọng Sở tới biên quan chủ quản hậu cần trong quân chỉ mới gần một tháng cũng rất thu được nhân tâm, có thể thấy được năng lực làm việc của hắn cũng không phải bàn đến!

“Thục Uyển bên kia người đã an bài thỏa đáng chưa?”

“Ân, phụ thân yên tâm, hài nhi đã đem nàng cùng Trương quân gia an bài ở một thôn trấn không có người ngoài!”

“Vậy là tốt rồi. Tiếp qua hai tháng sẽ lâm bồn đi!”

“Phải nha, mùa xuân năm sau!” Ngụy Trọng Sở nói xong, bên môi bất giác tràn ra một mặt cười ý ôn hòa, trước mắt tựa hồ nhìn thấy ái thê ôm một anh nhi (đứa trẻ) phấn nộn khuôn mặt tươi cười hạnh phúc!

134. Q.4 - Chương 22: Hành Trình

Biên quan tướng sĩ đã đến lại thúc đẩy tinh thần phấn chấn cho bách tính Lâm Châu, như là nghênh đón quân đội chiến thắng trở về, đội ngũ trải qua hai bên chủ phố đều làm cho dân chúng ở các giáp đạo (ngã tư) quan sát chặt như nê nôi. Tiểu hài tử đối với tướng quân uy phong lẫm lẫm sùng bái không thôi hoan hô nhảy nhót đi theo sau mã, hai mắt lờ lờ tỏa sáng nhìn chăm chăm linh vũ trên áo giáp cùng đầu khôi (mũ giáp) của các tướng lĩnh. Lương Chiêu ngay thẳng xoay người đem một tiểu nam hài đang căng thẳng đi theo bên sườn mã bế lên lưng ngựa cho nó thể nghiệm một lần làm tướng quân!

Tử Li, Ngụy Thần, Ngụy Trọng Sở, Tào Thạch Nghĩa dẫn bọn thị vệ cùng vài tên đức cao lão giả trong thành đi ra nghênh đón.

Tướng lĩnh nhảy xuống ngựa quỳ một gối xuống ôm quyền bái: “Thần khấu kiến điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế!”

“Điện hạ thiên tuế thiên tuế!” Mọi người đi theo quỳ rạp xuống đất cùng hô to.

“Chư vị miễn lễ!” Đợi mọi người đứng dậy, Tử Li nói tiếp, “Chư vị đường xa vất vả !”

“Đây là chức trách của bọn thần!”

Sau một hồi hàn huyên, Tử Li tuyên bố khao thưởng tam quân, trong thanh âm hừng khởi của sĩ binh dẫn chúng tướng đi đến giám quân phủ!

“Điện hạ, có thám tử truyền đến tin tức, An Cẩn Lạc muốn đăng cơ trước ngày. Không khó phỏng đoán bước tiếp theo của hắn sẽ là lấy danh nghĩa bình định phản loạn xuất binh tấn công quân ta!” Tào Thạch Nghĩa được bổ lập làm quân sư hướng Tử Li cùng chúng tướng nói.

Nghe nói xong, Lương Chiêu thiếu kiên nhẫn nhất vô nhị đứng lên nói: “Chúng ta ngay trước khi tên nghịch tặc kia đăng cơ xuất binh giết trở tay không kịp!”

“Lương Chiêu ngươi ngồi xuống!” Ngụy Thần nhíu mày quát: “Ngươi tính tình lỗ mãng dễ xúc động nếu không thay đổi thì sớm hay muộn cũng sẽ làm đại sự! Ngươi cho đây là cái gì, một mình đấu võ đài sao? Đây là hành quân đánh giặc, lên sân khấu không chỉ có một mình ngươi, phía sau nhiều tánh mạng huynh đệ giao vào trong tay tướng lãnh ngươi như vậy, ngươi có thể xem như trò đùa tựa như tát đậu tùy ý chỉ huy sao?”

Bình thường Lương Chiêu bị răn dạy cũng không có gì, chẳng qua lần này là ở trước mặt điện hạ, hắn đã cảm thấy có chút xấu hổ, xem xét sắc mặt hắc hắc của Ngụy Thần nói thầm, “Chẳng lẽ phải đợi bọn hắn tiến công thì mình mới tấn công? Nếu chờ bọn họ xuất binh chúng ta cũng chỉ có thể bị đánh tan tã!”

Mặt Ngụy Thần càng đen, Tử Li cũng là câu môi nở nụ cười, “Lương thiếu tướng nói cũng không phải không có đạo lý! Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tào uơng (ra tay trước thì sẽ chiếm ưu thế, ra tay sau thì sẽ gặp tai họa)! Nhưng hạ thủ trước cũng phải chú ý điều kiện, nếu điều kiện không đủ vậy hậu quả của việc hạ thủ trước chính là hoàn toàn điên đảo!”

Có người nhận thức đề nghị của mình hơn nữa còn là điện hạ, Lương Chiêu phấn chấn tinh thần hăm hở hỏi, “Vậy phải chú ý điều kiện gì?”

“Ân, nói như thế, ngươi cho rằng đánh một trận cần dựa vào thứ gì?”

“Sĩ binh!” Lương Chiêu thốt ra.

Tử Li gật đầu.

“Tướng lãnh!” Tào Thạch Nghĩa nói.

“Kế hoạch tác chiến!”

“Binh khí!”

“Áo giáp!”

“Lương thảo!”

“Ngựa!”

.

“! Ngừng!” Tử Li khoát tay nói, “Đánh giặc đích xác cần rất nhiều thứ, như ban nãy đã nói chúng ta còn có thứ gì không đủ?”

” Nhân số binh lính của chúng ta không thể chống lại hơn bốn mươi vạn đại quân kia!” Đây là sự tình Ngụy Thần lo lắng nhất, binh lực vốn đã không đủ, lại còn phải hai đầu chiếu cố thật sự là lấy trứng chọi đá!

“Cho nên chúng ta mới phát động bách tính dựa vào lực lượng quần chúng, hơn nữa từ trong quần chúng chiêu mộ tân binh!” Tử Li nói.

“Kế hoạch là như thế, nhưng tân binh còn phải trải qua huấn luyện mới có thể ra chiến trường, thời gian của chúng ta cấp bách chiến sự có thể hết sức căng thẳng, chúng ta không có nhiều thời gian để huấn luyện tân binh!”

“Huống hồ lương thảo của chúng ta không đủ, có thể sống qua mùa đông này hay không còn là một vấn đề, một khi chiêu mộ tân binh liền có ý nghĩa thêm nhiều miệng cơm!”

“Binh khí áo giáp của chúng ta không đủ hơn nữa tàn cũ không chịu nổi, không có binh khí lợi hại cùng áo giáp bảo hộ nơi yếu hại, binh lính lên tới chiến trường cũng chỉ có thể chờ chết!”

Một khi nói lên, mọi người mới phát hiện vấn đề trong quân có rất nhiều, hơn nữa còn cần đang đợi giải quyết!

Tử Li cũng có chút khó khăn , nhiều lỗ hổng như vậy như thế nào bổ khuyết đây?

Suy nghĩ một hồi, Tử Li nói: “Nhiều vấn đề như vậy, kỳ thật tối trọng yếu chính là hai điểm! Một, chúng ta thiếu tiền! Hai, chúng ta thiếu lương!”

“Bình khí cùng áo giáp, chỉ cần có tiền là chúng ta có thể mua được! Về phần lương thực, lương tích trữ trong Lâm Châu thành không nhiều lắm, sau khi đem phần của dân chúng trả lại thì còn lại nhiều nhất chỉ đủ chống đỡ nửa tháng! Mà lương thực là thứ sinh tồn rất trọng yếu khi hành quân, chúng ta không thể thông qua tiền mua lương tạo thành quá phận ý lại với người khác, một khi An Cẩn Lạc nhắm điểm ấy cầm tiểu thương bán lương cho chúng ta, chúng ta sẽ chỉ có thể chờ chết ! Cho nên lương thực phải tự mình động thủ phong y túc thực (tự cung tự cấp)!”

“Chính là điện hạ, lương chúng ta có thể tự mình làm ra, nhưng tiền chúng ta như thế nào có? Chẳng lẽ lại giống An Cẩn Lạc cường chinh thuế má?” Một tướng lĩnh nghi hoặc nói.

“Đương nhiên không thể cường chinh thuế má! Nếu không hết thấy lúc trước làm đều là uống phí! Tiền này tự chúng ta kiếm!”

“Tự mình kiếm? Như thế nào kiếm? Lấy cái gì để kiếm?” Mọi người lại nghi hoặc!

“Kéo tài trợ!” Tử Li liếc mắt cười.

Mọi người hai mặt nhìn nhau!

“Khụ khụ, ý bản điện là, chúng ta có thể kéo thương nhân đầu tư cho quân đội chúng ta! Để bọn họ ra tiền cho quân đội chúng ta!”

Ngụy Thần mày vắn càng nhanh, “Điện hạ, thương nhân này không phải gốc tử, bọn họ như thế nào sẽ vô duyên vô cớ trả thù lao cho chúng ta?”

“Cái này phải xem bản lĩnh của chúng ta!” Tử Li cười thần bí, tiện đà hỏi, “Tào quân sư, An Cẩn Lạc quyết định ngày nào đăng cơ?”

“Sửa thành ngày lập xuân đăng cơ! Cũng chính là hai mươi bảy ngày sau!”

“Ân, hai mươi bảy ngày!” Tử Li trầm ngâm một lúc lâu, “Từ nơi này đến Bản Châu nếu kỵ mã phải mất bao lâu?”

“Đại khái tám chín ngày!”

“Nếu là đi ngày đêm không nghỉ?”

“Năm sáu ngày!”

Tử Li gật đầu, lại hỏi: ” Trước mắt công tác phát động quần chúng tiến triển như thế nào?”

“Dựa theo phân phó của điện hạ, người chúng ta phái đi đã thành công đem bách tính của vài châu kích động lên! Các châu này chỉ sợ đều vội vàng trấn áp phản loạn đã không rảnh bận tâm đến chúng ta!”

“Tốt lắm, người cho bọn họ tiếp tục kích động dân chúng!”

“Vâng!”

“Ngụy tướng quân!”

“Có thần!”

“Người dán thông báo ra ngoài, quảng chiêu tân binh! Sau đó sàng chọn một nửa tân binh huấn luyện thành cung tiễn thủ, một nửa khác thiếu cái gì liền bổ cái đó đi!”

“Vâng!” Nhìn Tử Li ở trước mặt ra lệnh, Ngụy Thần hứng khởi vui mừng, điện hạ trí tuệ đại khí như vậy cùng những gì mình được biết thật cách biệt một trời, xem ra lựa chọn của bộ hạ là chính xác!

“Lương Chiêu!”

“Có thuộc hạ!” Điện hạ khí thế lẫm liệt(oai nghiêm) làm cho hắn không khỏi đứng dậy ôm quyền.

“Nghe nói thân thủ của người bất phàm, như vậy bản điện liền giao cho người một nhiệm vụ!” Tử Li cười khẽ xoay đầu nói.

“Thuộc hạ sẽ tận lực hoàn thành!”

“Hảo, nhiệm vụ của người chính là hộ tống bản điện đến Bản Châu!”

“Vâng, ách, xin hỏi điện hạ ngài đến Bản Châu làm cái gì?”

“Ách, vừa rồi nói một đồng lớn người không có nghe thấy sao? Đi Bản Châu kiếm tiền a! Kéo tài trợ a!”

“Ách, nga!”

“Điện hạ, ngài không cần phải nhất định tự thân đi trước, có thể phái thuộc hạ đi. . . .” Ngụy Thần có chút không yên lòng.

“Ngụy tướng quân, việc này phải để ta tự mình đi! Đây là biểu hiện thành ý! Yên tâm đi, người chẳng lẽ không tin tưởng thân thủ của Lương Chiêu sao? Huống hồ ta cũng sẽ mang thêm nhiều thị vệ!”

Ngụy Thần nhìn Tử Li thở dài, thật lâu sau mới thỏa hiệp nói: “Được rồi, bất quá điện hạ nhất định phải cẩn thận!”

“Ân!”

“Lương Chiêu, an nguy của điện hạ liền giao cho người !”

“Vâng, thuộc hạ nhất định không nhục sứ mệnh!” Lương Chiêu quì một gối kiên định nói.

135. Q.4 - Chương 23: Mê Mạng

Biết tin tức Tử Li muốn đi Bản Châu, An Cực Khanh lập tức tỏ vẻ phản đối, hơn nữa thái độ thập phần cường ngạnh!

“Ngụy tướng quân.” An Cực Khanh nhìn Ngụy Thần cứng nhắc nói, “Ta không rõ người tại sao lại đồng ý loại quyết định khinh suất vớ vẩn này! Y suy nghĩ khờ dại chẳng lẽ ngay cả người cũng là mao đầu tiểu tử không rành thế sự sao?”

Ngụy Thần bị hắn nói đến một trận tai đỏ, “Khụ khụ. Cực Khanh, tuy rằng cách nói điện hạ đưa ra khiến thương nhân giúp đỡ quân đội quả thật có chút không thể tưởng tượng, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng không phải không có đạo lý. . . .”

“Không phải không thể tưởng tượng, mà quả thực là ý nghĩ kỳ lạ.” An Cực Khanh đánh gãy lời của hắn, “Hơn nữa vấn đề hiện nay không phải là ý tưởng của y hữu hiệu hay không, Ngụy đại tướng quân, có khi thật không biết nên bảo người ngu trung hay là tri độn! Người cho rằng dưới tình hình hiện nay có thể cho y rời đi bảo hộ bại lộ ở trong mắt một đám địch nhân đang giương mắt nhìn hổ sao?” .

“Hoàng thúc, ” Tử Li không thể không xen mồm, “Tuy nói dưới loại tình thế giương cung bạt kiếm này rời đi thật sự là hành động nguy hiểm, nhưng chúng ta không có biện pháp tốt để xoay chuyển hoàn cảnh tồi tệ hiện nay của quân sĩ! Theo thế cục trước mắt mà xem, An Cẩn Lạc rất có thể sau lúc đăng cơ lập tức huy quân xuôi nam diệt trừ ‘phản quân nghịch đảng’ chúng ta! Hoàng thúc, chúng ta chỉ có thời gian hai mươi bảy ngày để chuẩn bị !”

“. Nói lời thật không dễ nghe, ” An Cực Khanh khó có được hoãn hạ giọng điệu, lấy thân phận trưởng bối và là thân phận một thành viên của Bắc Linh hoàng thất nói, “Nếu người gặp được bất trắc, một

đám hỏa nhân bọn họ làm nhiều chuyện như vậy còn có ý nghĩa gì? Hiện nay an nguy của người đã không chỉ có đại biểu cho chính người, còn can hệ đến toàn bộ quân đội và càng can hệ đến giang sơn Bắc Linh!” .

Tử Li nhìn hấn nói: “Cũng bởi vì ta đã không chỉ có là chính ta, cho nên ta mới vì quân đội vì Bắc Linh làm chút chuyện mà không phải tránh dưới sự bảo hộ khoa tay múa chân nói suông với mọi người! Huống hồ ta cũng không phải chỉ có một thân một mình, có Lương Chiêu cũng có thị vệ cùng ta đi, hơn nữa quân doanh còn có thể tìm người dịch dung thành bộ dáng của ta, hoàng thúc, nếu không có gì ngoài ý muốn người khác sẽ không phát hiện ta đã rời doanh!” Dần dần phát hiện bản thân tựa hồ đã sáp nhập vào vai trò chủ chốt, đã đảm đương trách nhiệm của thân phận này! Biến hóa như vậy đến tột cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

An Cực Khanh trầm mặc, Tử Li nhìn thấy hấn buong lỏng lập tức bồi thêm: “Hoàng thúc, thay vì ngồi đợi ở bên trong bị động, không bằng chủ động phóng ra tranh thủ càng nhiều hy vọng sinh tồn, không phải sao?” .

An Cực Khanh rốt cục thỏa hiệp, “Hảo, nhưng có một điều kiện, ta cùng với người đi!”

“Không được, hoàng thúc, người đi rồi chuyện quân y tiểu đội làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, Cực Khanh, đại phu mới vừa chiêu mộ còn rất nhiều chuyện chưa quen thuộc, nếu người không ở đây bọn họ rất khó hành sự! Thỉnh tin tưởng điện hạ, khoảng thời gian này điện hạ đã cho chúng ta không ít kinh hỉ!” Ngụy Thần phủ lên bờ vai của hấn hoàn thành nói.

An Cực Khanh lập tức nghiêng người tránh đi tay hấn, không nhìn mắt mác trong mắt Ngụy Thần, hướng Tử Li hỏi: “Vậy người tính toán khi nào xuất phát?”

“Thời gian cấp bách, ngay tại buổi trưa hôm nay!” Tử Li trả lời.

An Cực Khanh gật đầu, tiếp theo từ trong ống tay áo xuất ra một cái lọ đưa cho Tử Li nói: “Được này người mỗi ngày uống một viên, có thể phòng bách độc!”

“Hảo!” Tử Li tiếp nhận.

“Mọi sự cẩn thận!”

“Ân, ta biết!”

Tử Li dưới hộ tống của Lương Chiêu cùng tám gã thị vệ từ Ngụy Thần tinh tuyển, một đường mã bắt đình đề chạy tới Bản Châu. .

Bản Châu là một trong những thành thị phồn hoa nhất khu trung bộ, địa lý vị trí của nó ưu việt, ở vào cửa khẩu giao nhau của các hà xuyên (sông ngòi), thủy bộ giao thông tiện lợi, cho nên rất nhanh lấy buôn bán mậu dịch phát triển trở thành “Đệ nhất thương thành” của Bắc Linh .

Cho dù là ở dưới thế cục rung chuyển bất an hiện nay, trong thành Bản Châu vẫn hàng đêm sanh ca không thay đổi, ngợp trong huyền ảo phồn hoa vàng son.

Đoàn người Tử Li giả dạng thành thương nhân tợ lụa bình thường đi vào Bản Châu thành, sau khi tìm được một gian khách điểm ngụ lại, lập tức cho thị vệ Liên Kiều cũng theo đến đi thăm dò phủ đệ Bản Châu phú thương Cố Sĩ Giản! Tiếp theo tới cửa bái phỏng cho gia đình truyền lời nói muốn mua một đoàn ”Hưởng vân sa” thượng đẳng .

Gia đình đem Tử Li cùng Lương Chiêu lĩnh đến bên trong phòng khách ngồi xuống, chỉ chốc lát sau thấy có người vén liềm đi vào, đó là một cẩm y nam tử niên kỷ hai mươi bảy hai mươi tám, làn da thiên hắc, nhưng ngũ quan khắc sâu rõ ràng anh tuấn, chẳng qua ánh mắt sắc bén cùng đôi môi mỏng khê mân có thể thấy được hấn cũng không phải kẻ tầm thường vô dụng .

Ở trong thư tín của Bắc Linh vương và trong hồi báo của Liên Kiều, Cố Sĩ Giản đã năm mươi tới sáu mươi tuổi, cùng người trước mặt này cách biệt quá nhiều, vậy người này là ai?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Tử Li, nam tử thần nhiên giải thích: “Gia phụ thân thể nhiễm bệnh không thể gặp khách, tại hạ Cố Minh, trước mắt tạm thay gia phụ trông nom sinh ý!”

“Thất kính thất kính! Có công tử, tại hạ họ Tô, sinh ý chủ yếu kinh doanh tơ lụa, nghe nói trù trang (vải vóc) trong thành Bản Châu có Cổ gia là tối nổi danh, cho nên riêng tiến đến quý trang nhập hàng!”

“Tô lão bản muốn Hưởng vân sa?” Cổ Minh nhìn khuôn mặt bình thường của Tử Li hỏi.

“Đúng vậy!”

“Muốn bao nhiêu?”

“Một trăm thất!”

Trong mắt Cổ Minh chợt lóe qua quang mang, “Hưởng vân sa chế tác rườm rà, cộng với mười bốn đạo trình tự làm việc, kinh qua mười lăm mười sáu ngày mới hoàn thành, phải dùng thủy dịch có thực vật thự lang (khoai núi) đặc biệt hấp, còn phải ở dưới dương quang mãnh liệt phơi nắng ba bốn mươi ngày. Bởi vì chế tác khó khăn cho nên giá cả sang quý, trừ bỏ hoàng thân quốc thích thì ít có người mua, bình thường bố trang sẽ không trữ tồn hàng, hơn nữa mùa đông cũng không phải thời điểm tốt để chế tác Hưởng vân sa, các hạ cũng làm sinh ý tơ lụa ngay cả điều này cũng không phải không hiểu được đi? Nhưng các hạ lại mở miệng muốn một trăm thất, như thế làm cho tại hạ thập phần hoài nghi thành ý buôn bán của người!”

“Có công tử cho rằng ta đang cố ý làm khó dễ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Vậy cũng thật là oan uổng!” Tử Li vô tội phát phát tay, ra vẻ vô tình nói: “Quý trang không có, nhưng không có nghĩa là Đại lão bản của ngài không có a! Có thể cho tại hạ cùng với Đại lão bản ngài diện đàm hay không?”

Ánh mắt Cổ Minh lại sắc bén, “Xem ra các hạ biết được không ít a!”

“Nào có nào có!” Tử Li liếc mắt cười nói.

Nhìn nhau thật lâu sau, vẻ mặt căng thẳng của Cổ Minh bỗng nhiên hoãn xuống, “Các hạ đi theo ta!” .

Tử Li cùng Lương Chiêu liếc mắt nhìn nhau, trong lòng một trận vui mừng, không thể tưởng được nhanh như vậy đã có thể nhìn thấy Đại lão bản sau màn, xem ra chủ ý trong tin của Bắc Linh vương lại rất thấu hiệu (thấu triệt+hiệu quả)!

Cổ Minh dẫn bọn họ đi hướng nội viện, vòng qua vài đạo hành lang cùng giả sơn củn môn (cổng vòm), cuối cùng đi vào một gian viện bố trí tinh mỹ trang trọng.

Cổ Minh ngăn đón Lương Chiêu đang muốn đuổi kịp đến: “Chủ nhân phân phó chỉ cho Tô lão bản một mình đi vào!” Nghe giọng điệu này giống như đối phương đã sớm đoán được bọn họ sẽ đến! Điều này càng gọi lên hiếu kỳ của Tử Li, vốn đang có chút khiếp đảm hiện tại lại khẩn cấp muốn kiến thức Đại lão bản phía sau màn này là người ra sao! Không biết hẩn tính tình như thế nào, nếu là nói chuyện chú trọng đại cục, vậy cứ cố gắng thì mình có thể rất nhanh đã động hẩn ra tiền giúp đỡ quân đội!

“Thiếu gia.” Lương Chiêu nhú mày, để điện hạ rời đi phạm vi tầm mắt của mình? Điều đó không có khả năng!

Tử Li nghe vậy, quay đầu lại hướng hẩn khoát tay nói: “Người chờ ở nơi này có chuyện gì ta gọi người!”

Lương Chiêu nhìn Cổ Minh đang kiên quyết ngăn đón mình, thầm nghĩ: Trông chừng người này, nếu bọn họ muốn gây bất lợi với điện hạ, mình cũng có một lợi thế có thể đàm điều kiện! Nghĩ như vậy , chỉ có cổ mà làm gặt đầu nói: “Nếu phát hiện không ổn nhất định phải lập tức kêu to!”

Cổ Minh nghe vậy lại ý vị bất minh câu khéo môi nói: “Sẽ có cái gì không ổn chứ? Các hạ thật ra quá lo lắng! Chúng ta là đàm sinh ý không phải mưu tài hại mệnh!”

Tử Li đẩy ra cửa phòng đang khép chặt, từ bên ngoài xem chẳng qua là căn phòng tinh tinh xảo xảo, ai ngờ mở cửa nhìn mới biết được bên trong rộng rãi hơn nữa bố trí đến hoa lệ như vậy! Ngồi Đại Lý hắc sắc, trác y (bàn ghế) trầm sắc cực hạn khảo cứu, liếc mắt một cái có thể thấy được đại sàng mềm mại phô chăn hắc sắc, trước sàng có một đỉnh đồng lô nhiễm huân hương thần nhiên. Tử Li đến gần phòng trong, cửa phòng phía sau lưng vô thanh vô tức đóng cửa. .

“Tại hạ Tô Tử Li, lần này tiến đến có việc cùng các hạ tương đàm!” Phòng không có một bóng người, tĩnh đến mức chỉ còn lại có tiếng tim đập. Đợi hồi lâu cũng không được đáp lại, Tử Li kết luận chủ nhân nơi này hẳn là còn chưa tới!

Trên bàn ở một bên đặt mấy đĩa điểm tâm, đều là thứ y thích ăn nha, quái lạ! Bên cạnh còn có hai chén hương trà bốc nhiệt khí, Tử Li tự giác đi đến gần một cốc trà khắc kỳ lân ngâm châu ngồi xuống, bất quá kinh nghiệm dĩ vãng nói cho y biết tuyệt không thể ăn bất thứ gì, cho dù ăn xong được hoàn bách độc bất xâm của An Cực Khanh cũng không thể!

Không nhìn tới điểm tâm đang liêu mạng hướng tới mình ngoắc ngoắc, Tử Li quay đầu nhìn chằm chằm huân lô đang lượn lờ bắt đầu tiến vào cảnh giới lão tăng nhập định!

Mười phút trôi qua, như thế nào người nọ còn chưa tới? Tử Li lắc lắc đầu đuổi đi cơn buồn ngủ. Hảo buồn ngủ a! Mí mắt sụp xuống dưới!

Lại qua mười phút, Tử Li thật sự chịu không nổi, mệt mỏi quá! Nhìn nhìn tháp quý phi đặt bên cạnh.

Ách. Tạm thời nghỉ một chút!

Thân mình mới vừa nằm xuống, liền lập tức lâm vào trầm ngủ!

Mơ mơ màng màng nghe được tiếng nước truyền đến, Tử Li cọ cọ đầu từ từ chuyển tỉnh, như thế nào lại đen? Chớp chớp mắt, tránh tránh hai tay, từ từ, đây là có chuyện gì? Còn có ánh mắt, ánh mắt như thế nào bị bịt kín? Tay như thế nào bị trói? Há mồm muốn la, bỗng phát hiện cả người hư thoát, đúng là ngay cả khí lực phát ra tiếng cũng không có! .

Lại là một trận tiếng nước, xác nhận là thanh âm trà rót vào chén, Tử Li xụi lơ vô lực nằm ở trên giường lớn mềm mại, lưng phát lạnh nghe tiếng ly trà đặt xuống bàn, tiếp theo có người đứng dậy chậm rãi hướng bên này tới gần.

136. Q.4 - Chương 24: Trùng Phạt

Trong hoàng cung Bắc Linh, An Cẩn Lạc lấy thân phận thái tử nhập chủ đông cung đang nửa khép hai mắt mê muội lẫn hỗn độn nằm ngửa ở trên tháp quý phi được phủ nhuyển điểm. Khuôn mặt của hắn tái nhợt môi không có chút huyết sắc, nhưng trên mặt lộ ra xương gò má lại tràn ra một loại biếng nhác thích ý cực độ thỏa mãn, biểu tình nguy hiểm quái dị lại mê hoặc lòng người như thế làm cho hắn thoát nhìn tựa như một con hấp huyết quỷ khát khao suốt ngàn năm cuối cùng rốt cục như nguyện được trầm đắm trong máu tươi!

Mâu thuẫn là tính cảnh giác của hắn rất mạnh cho dù là sau tình sự cũng sẽ không hoàn toàn thả lỏng, An Cẩn Lạc lúc này lại không hề bố trí phòng vệ tùy ý ở trước mặt người thứ hai ngoài mình xụi lơ như nê (bùn).

Một đôi ngọc thủ móng tay đỏ tươi nhẹ nhàng thấp lên đăng tâm (tim đèn), sủng thiếp Lam Cơ nâng lên cái tẩu hắc sắc đưa tới bên miệng An Cẩn Lạc dịu dàng nói: “Điện hạ, ngài còn muốn không?”

Thật lâu sau An Cẩn Lạc mới nghiêng mặt đi, bàn tay đeo ban chỉ (nhẫn) phi thúy miễn cưỡng nâng lên cái cằm với đường cong hoàn mỹ của nàng, nheo lại hai mắt nhìn chằm chằm Lam Cơ xinh đẹp điểm lệ trước mặt.

“Điện, điện hạ.” Lam Cơ khẽ e lệ.

“Là một vưu vật (báu vật). Mà ngay cả thứ vưu vật dâng lên, cũng là vưu vật. Vưu vật. Điểm lên.” ánh mắt An Cẩn Lạc mê loạn, trong miệng thì thảo nói.

Khóe miệng điểm mỹ mê say là lướt dâng lên, nghe sa như thân tiên nữ, mờ ảo ái muội lượn lờ bên sườn.

An Cẩn Lạc nuốt vắn phun vụ (mây mù), mãnh liệt khoái cảm theo nhau đến làm cho hắn như trụ miên (trầm mê), cả người thoải mái đến ngay cả ngón chân cũng nhịn không được cuộn lại.

.

Người nọ đã đi vào trước giường, cho dù mắt không thể nhìn thấy, Tử Li cũng có thể cảm giác được theo hần tới gần khí tràng cường thể cũng hình thành theo, một tắc một tắc đem chính mình bao phủ lên.

Tử Li hít sâu một hơi, vận dụng sức lực toàn thân chậm rãi phát ra ba chữ, “Người. . . . là ai?”

Không có được câu trả lời thuyết phục, cảm xúc buồn bực khi đối phương dùng ngón tay hơi có vết chai ái muội sắc tình vuốt lên môi của mình chuyển thành cứng còng im bật. Ngón tay thô ráp không bằng phẳng ở trên môi chuyển qua trên lưng mỗi một lần hạ xuống đều là những chỗ mẫn cảm mà rõ ràng, thành công gợi lên gợn sóng run rẩy.

Hô hấp nóng cháy mà phiền tình phun ở bên tai, khi ngón tay xẹt qua gương mặt thân nhập vào trong mái tóc nâng lên ót Tử Li, cái hôn của đối phương đột nhiên cường thể mà vội vàng dừng ở trên hai cánh môi bị xoa nắn đến cực hạn đỏ tươi, đầu lưỡi hữu lực nảy sinh ngoan độc khiêu mở khớp hàm vô lực, có khát khao cũng có trừng phạt, nơi nơi trong khoang miệng đều như trải qua càn quét áp bức mạnh mẽ vang dội, đầu lưỡi cũng bị hần mút vào đến sung huyết run lên.

“Ngô. . . .” Giữa cơn hô hấp tràn đầy hương vị quen thuộc làm cho khí tức thở ra nổi lên dày đặc âm rung. Môi khẽ mềm mại đáp lại đối lấy đối phương hận không thể đưa y nuốt vào bụng mút cắn, đợi đến khi chấm dứt không thể nghi ngờ nhìn thấy đôi môi Tử Li đã bị chà đạp đến sưng đỏ.

“. Hoành Húc.” Hai chữ chậm rãi phun ra mang theo âm cuối nhu nhuyến, tựa như té nhưng đảo qua làn da nhột nhạt mà phiền tình.

Mảnh vải trên mắt bị vén lên, Tử Li nửa ưu nửa hỉ chống lại đôi mắt đang mị lên của Hoành Húc. Phân ly hơn một tháng, người nam nhân này lại tiêu tụy không ít! Đường cong gương mặt vốn là kiên cường giờ có vẻ càng thêm sinh lãnh mà bất cận nhân tình, cái cảm phiếm hồ tra (râu) mang theo đôi phé (suy sút) ngoan cố, đôi mắt bán mị giống như dạ hải, mặt biển trầm úc dưới màn đêm che giấu không biết là đang phủ sóng lớn ngập trời. Nhìn Hoành Húc như vậy, trong lòng Tử Li dâng lên một trận chua xót.

“Hoành Húc.” Lại một tiếng nhẹ gọi nhuần nhuần, Hoành Húc không hề để ý đưa tay xoa lên hai bên má y chặt đứt lời phía sau.

Vạch trần nhân bì diện cụ khéo léo tinh xảo, Hoành Húc không nói được lời nào nhìn chăm chú Tử Li hồi lâu, tiếp theo không để cho cự tuyệt lại hôn lên bờ môi của y.

Tử Li ngoan ngoãn phóng nhuần thân mình tùy ý hần tàn bạo hôn môi đồng thời thô lỗ kéo xuống xiêm y của mình, cổ tay bị trói có chút khó chịu, nhưng so với những vết cắn của Hoành Húc bắt đầu kéo dài đến cổ thì có thể xem nhẹ bất kể. Mỗi một chỗ trên thân thể đều bị bàn tay hoặc khinh hoặc trọng vỗ về chơi đùa, từ thắt lưng kiêu đồn (mông) đến bắp chân. Thân thể đầy mồ hôi phiếm phần sắc động tình, Tử Li thở dốc nhìn Hoành Húc mở nắp một cái lọ sau đó nâng lên chân trái của mình đem dịch thể lạnh lạnh rót vào giữa mông.

Hoành Húc vươn hai ngón tay chảy xuống hoạt dịch đẩy mạnh vào mật huyết đang co rút lại.

Tử Li hừ nhẹ một tiếng, thật sự không có khí lực dư thừa để tỏ vẻ dị nghị.

Hoành Húc lại phủ lên khối thân thể cực kỳ hấp dẫn này, cắn lên xương quai xanh xinh đẹp, nâng lên vòng eo mảnh khảnh kề sát bụng mình. Hai tay không biết từ khi nào đã bị trói treo lên, Hoành Húc nửa quỳ ở trên giường, nâng lên thân mình Tử Li xụi lơ vô lực như búp bê tùy ý đùa nghịch, vùi đầu vào hai điểm trước ngực khuấy động đến đỏ bừng.

“A. Hoành. Húc!” Hai má Tử Li ửng đỏ ánh mắt mê ly, phía dưới bị ngón tay ra vào kiềm chế đến khó chịu, nhưng nhũ thủ mẫn cảm trước ngực lại ở trong khoang miệng nóng cháy mút vào cùng đầu lưỡi liếm lộng có thoải mái nói không nên lời.

Tay thủ sẵn sau thắt lưng căng thẳng, giữa đôi môi hé mở lại giữ ra một trận rên rỉ nhỏ vụn. Tựa hồ có ý định muốn Tử Li cảm thụ độ cứng cùng mạch máu nhảy lên của thứ hỏa nhiệt, Hoành Húc dùng phân thân thông thả cọ xát phân bụng mềm mại của Tử Li, nheo lại hai mắt quan sát cái cổ ngưỡng ra tạo thành đường cong tuyệt vời cùng thân sắc say lòng người của y.

Ngón tay khuếch trương mật huyết rút ra, dọc theo đồn cổ (rãnh móng) trượt xuống, cầm lên bộ vị mẫn cảm giữa hai chân đang nửa ngắc của y từ từ xoa nắn, đợi sau khi bộ vị bắt đầu tỉnh thần chấn hưng lại bỗng nhiên buông tay không đụng vào nữa, Tử Li khó nhịn nhăn lại đôi mi thanh tú, động động hạ thân muốn cọ cọ Hoành Húc. Đoán được ý đồ của y, Hoành Húc lập tức ác ý rút ra khoảng cách hai người đem Tử Li phóng ngã vào tầng tầng lớp lớp, thưởng thức bộ dạng y muốn đưa tay giải quyết lại vô lực chỉ có thể lấy đôi mắt đầy hơi nước nhìn mình oán thán. Hoành Húc không nhanh không chậm cởi y bào trên người lộ ra thân thể tinh trắng, sau đó ở trong ánh mắt ướt sũng của Tử Li vươn tay khẽ gầy linh khẩu đang tràn ra thủy châu, phân thân tinh xảo một trận run rẩy, nắm lên nó lại càng nhanh run run, khi nghe được một tiếng âm rung của Tử Li, tay Hoành Húc bỗng nhiên nắm chặt đường ra, sau đó như ảo thuật xuất ra một cái dương tràng (ruột dê) buộc lên ngọc trụ.

Động tác liên mạch lưu loát nghiêm nhiên là đã dự mưu sẵn, đáng thương Tử Li không thể phóng thích dục vọng bị thắt chặt đường ra, tựa như nhanh chóng tới giữa không trung lại bỗng nhiên bị người đánh rớt một cái lộn ngược xuống đất, một gáo nước lạnh dội xuống cũng bất quá là như vậy!

Hoành Húc chạm lên ngọc sắc đang đứng thẳng tắp gầy a gầy, không nhìn ánh mắt khó nhịn, không tin, thống khổ, cầu xin của Tử Li, đưa y kéo lại đây tách ra chân y khóa ở bên hông mình, sau đó lại hôn lên đôi môi khẽ mở nắm lấy thất lũng Tử Li chậm rãi áp xuống.

“Ân ngô.” Tử Li ngẩng đầu lên, đường cong xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

Hoành Húc bị bao vây ở trong thân thể mềm mại lẫn nhiệt hỏa, huyết mạch phun trương không chấp nhận được nửa phần chần chờ của hắn, lập tức nắm lấy thất lũng Tử Li bắt đầu ngoan lực đỉnh động.

Tay đè lên ngực Hoành Húc lại vô pháp chậm lại tốc độ va chạm của hắn, Tử Li cảm thấy mình giống như là một con thuyền nhỏ bấp bênh trên đỉnh sóng, theo ba đào (con sóng) dâng lên rất nhanh lại thay đổi, thân thuyền bị đâm cho phân tán loạn phương hướng.

“Không. chậm. Hoành.” Từng tiếng rên rỉ vỡ vụn không thành câu bị va chạm cùng thở dốc lấp kín.

Da thịt ónh bạch trắng mịn phiếm phần sắc thản nhiên, cánh môi đỏ tươi thủy lượng cùng hai con ngươi mông lung, Hoành Húc nhìn thiếu niên xinh đẹp trước mặt bị tình dục tra tấn đến không biết làm sao, hai mắt càng trầm hắc, động tác cũng càng thêm cần rở.

Thật sâu đắm vào rồi lại hoàn toàn rút ra, quá trình này không thể tránh khỏi ma sát đến điểm nổi lên (điểm G =]], mãnh liệt kích thích làm cho phân thân ngắc cao nhưng không có cách nào đột phá quan khẩu, động tác quá lớn lại bị đâm cho đầu choáng mắt hoa, song trọng giáp công rất cực làm cho nước mắt vỡ òa. Tử Li nức nở khóc, nhưng tiếng khóc lại không thể ngăn cản nam nhân bá đạo vốn cấm dục hồi lâu và cũng cố ý trừng phạt y vì đã tùy ý trốn đi.

Hoành Húc vẫn không nói được lời nào, chẳng qua nước mắt kia phác thốc rơi xuống thoáng chốc khiến hắn xảo quyết trở mình thay đổi tư thế cơ thể, ở dưới thất lũng lót vào gối đầu nâng lên hai chân tinh tế thon dài kia tiếp tục động tác.

Tử Li liên tiếp khóc, xưa nay chưa từng cảm thấy được người trước mắt này lại là một tên quỷ xấu xa ích kỷ như vậy!

Tiểu huynh đệ bị thất dương tràng trướng đến cả người đỏ bừng, nhưng nam nhân ở phía sau tiến tiến xuất xuất lại nhìn như không thấy. Tử Li một bên ô ô ai kêu một bên khóc rống lưu nước mắt, thân thể không có khí lực chỉ có thể tùy vào hắn vừa rồi bỏ xuống biến thành hiện tại tiền đình hậu hoảng (trước động sau hoảng). Hoành Húc lại nâng y lên hung hăng hôn lên miệng, sau một phen vừa chà đạp vừa thể hội tư vị tương liên phía dưới, chậm rãi đem người trong lồng ngực tùy ý hắn tác cầu xoay qua quỳ tựa vào trên giường, ôm hôn cả tấm lưng tể hoạt trắng nõn trước ngực trước sau đỉnh động.

Tử Li đã khóc không thành tiếng, thời điểm cảm thấy khó hạ nhãn đến sắp bạo rụng, động tác phía sau bỗng nhiên mạnh lên, sau một trận trừu sáp Hoành Húc rốt cục mở lòng từ bi cởi bỏ dương tràng, tay nắm lấy thất lũng y thật sâu phóng ra tình dục hỏa nhiệt.

Nghẹn hồi lâu rốt cục được như nguyện giải phóng, Tử Li nằm dài thở hổn hển, dị vật chôn trong cơ thể còn chưa rút ra, nhưng Tử Li đã mệt đến ngay cả mí mắt cũng vô lực nâng lên .

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Hoàn Húc liếm liếm vành tai mượt mà của y mở miệng nói câu đầu tiên từ lúc gặp mặt tới nay: “Còn chưa đủ!”

Tử Li đột nhiên mở to hai mắt, tình tự kinh khủng trong mắt nhìn một cái không sót gì.

“Không. Không được. Từ bỏ!” Y di động về phía trước, ngay khoảng cách dị vật kia rút ra không đến nửa ngón tay đã bị Hoàn Húc dễ dàng kéo trở về, lại tiếp tục bị lấp kín.

“Ngô, tha. ta đi!” Lại vùng vẫy đi về phía trước, bàn tay to phía sau lại thủ sẵn trên thắt lưng y kéo trở về.

Ngay trong một hồi một trốn một lời kéo như vậy, Tử Li cứng ngắc phát hiện dị vật kia lại ở trong thân thể mình cương đến thẳng tắp. Người nọ dán lên bên tai tà ác phun khẩu khí: “Chọc hỏa sẽ phụ trách dập hỏa.”

Bên trong từng trận ai khóc, Tử Li bị biến hóa đủ các loại tư thế cơ thể gây sức ép đến không có thiên lý! Thẳng đến khi Hoàn Húc rốt cục quá thiện tâm buông tha y thì đã là buổi sáng của ngày thứ hai.

137. Q.4 - Chương 25: Biểu Ý

Nếu không phải bởi vì cái bụng thâm thì biểu tình, Tử Li sẽ không chỉ mê man một ngày là xong chuyện, chiếu theo trình độ bị thương lần này của y mà xem nói như thế nào cũng có thương tàn cấp độ hai. Hồi tưởng lại tình sự kịch liệt ngày hôm qua, Tử Li cảm thấy mình tựa như cái trư dạ tràng (bao tử lợn =) trước khi được làm thành viên thì ướp hương mặt trong lần bên ngoài lần qua lợn lại chà xát tẩy trừ đến tuyệt đối sạch sẽ! Hậu huyết sưng lên vẫn còn mang theo quán tính cảm thấy được có dị vật đang ra vào, hai chân không thể khép lại, cơ thể có chút run rẩy, thắt lưng y, thắt lưng y, không nói cũng biết. Tóm lại, Tử Li lúc này chỉ có thể cực độ suy yếu tê liệt nằm tại hiện trường.

“Cô cô ——”

Hảo dói!

Ai oán giường mát, tầm mắt rất nhanh quét đến thức ăn ở trên bàn bỗng chợt tỏa sáng, cư nhiên là một bàn đồ ăn bốc nhiệt khí cùng hương vị mê người! Hấp ——

Nhưng là, cả người mệt mỏi đến ngay cả khí lực đưa tay cũng không có, chớ nói chi là xuống giường đi đến cái bàn! Loại thống khổ nhìn thấy được nhưng ăn không được sau khi thân thể chịu khổ lại một lần nữa đã kích tâm linh yếu ớt không chịu nổi của Tử Li!

Đến khi Hoàn Húc đẩy cửa tiến vào liền thấy Tử Li hãm ở trong giường lớn chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ nhắn đang hai mắt nhắm lệ lưng tròn nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, không ngừng vồ mũi thở làm cho y thoát nhìn giống như con tiểu cầu hề hề đáng thương! Trong lòng buồn cười, nhưng biểu tình vẫn như trước!

Tử Li thấy Hoàn Húc đi đến bên cạnh bàn, nhưng lại liếc cũng không liếc mắt nhìn mình một cái, trong lòng chịu thương tổn lớn! Bất quá từ thời khắc y lên rồi đi đã biết mình đã mất đi cơ hội chỉ trích cùng oán giận!

Khi dư quang của Hoàn Húc thoáng nhìn biểu tình âm đạm thất hồn của y thì trong lòng bỗng chốc không đành lòng, thầm than một tiếng đi đến bên giường nhìn Tử Li đã đem mặt chôn ở trong chăn chỉ lộ ra cái ót. Tầm mắt rơi xuống vị trí cái mông toàn tâm toàn ý chôn trong chăn, Hoàn Húc vạch trần chăn lộ ra kiều đồn oánh bạch cùng hai ngọc thối mảnh khảnh. Hạ thân đột nhiên bại lộ ở trong không khí lạnh buốt, Tử Li vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Hoàn Húc đang xóc lên chăn nhìn chăm chăm nơi tư mật của mình, lập tức đỏ mặt rụt lui chân muốn hướng vào mặt trong mà chui. Nhưng vừa động liền xả tới miệng

vết thương, tiếng tê tê hút không khí làm cho Hoàn Húc từ cái mộng mấp máy chuyển tầm mắt qua, khi chống lại gương mặt đỏ bừng của Tử Li lại bị mãnh liệt thị giác đánh sâu vào, chần theo cử động của nửa thân mình từ trên vai trượt xuống, mái tóc đen phi tán phía sau lưng ngọc sắc giữa lúc lửa lò tạo ra cảnh xuân liêu nhân.

Tử Li mang theo đôi mắt thu đồng ngập nước thẳng tắp nhìn lại đây, Hoàn Húc cảm thấy chính mình nếu còn tiếp tục nhìn y, ngay sau đó cũng rất có thể cầm giữ không được phóng lên người phía trước!

“Đau cũng đừng lộn xộn!” Hồ nghiêm mặt ném một câu, sau đó cẩn thận bài khai kiểu đòn của y xem xét huyết khẩu bị thương. Bên ngoài sưng đỏ nhưng không có vết máu, so với tình huống trước đó đã tốt hơn rất nhiều. Lại bôi lên được cao, sau khi kiểu đòn run run vài cái mới đưa nó thu hồi ổ chấn!

“Hoàn Húc!” Tử Li ủy ủy khuất khuất kêu.

“Chuyện gì?” Hoàn Húc cố ý nghiêm mặt hỏi.

Tử Li nuốt nuốt nước miếng, nhìn nhìn trên bàn lại nhìn nhìn hắn, “Ta đói bụng!”

Hoàn Húc nhượng mi, “Trên bàn không phải chuẩn bị thức ăn sao!”

Tử Li nhìn chằm chằm vào mắt Hoàn Húc, phát hiện trong mắt của hắn là nghiêm túc tuyệt không phải là thoáng qua tùy tiện, rốt cục hiểu được trừng phạt của hắn đối với mình còn chưa có chấm dứt!

“Nhưng là ta đau! Toàn thân đều đau!” Tử Li trừng mắt nhìn Hoàn Húc, ngay cả lông mi cũng nhiễm vài phần ướt át, bộ dạng nhìn người càng thêm ủy khuất đáng thương.

Hoàn Húc mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng đã kinh hoảng không ngừng, hận không thể lập tức đưa y nhu tiến vào trong lồng ngực ngoan độc hôn vài hơi, sau đó lại từng miếng từng miếng uy y ăn cơm. Nhưng là, không được! Hành động Tử Li không để ý cảm thụ của hắn mà tùy ý rời đi đã làm cho Hoàn Húc ý thức được tuyệt không thể dễ dàng thỏa hiệp, lần này nhất định phải làm cho Tử Li rõ ràng, không để ý hậu quả tùy ý quyết định là không có khả năng dễ dàng tha thứ!

Tử Li đuối lý trước, cho dù đã bị nghiêm trị xưa nay chưa từng có, nhưng y vẫn là phải cẩn cẩn dực dực sát ngôn quan sắc (quan sát sắc mặt). Sau khi phát hiện mình xuất ra đòn sát thủ lúc trước bách phát bách trúng mà Hoàn Húc lần này vẫn bất vi sở động, Tử Li cũng hiểu được lần này Hoàn Húc sẽ không thể dễ dàng tha thứ ình như vậy!

Tuy rằng việc nhồi đầy bụng rất trọng yếu, mặc dù có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng hiện nay tối trọng yếu chính là như thế nào hồng (dỗ) nam nhân cường thế bá đạo này!

“Người còn đang giận ta sao?” Nhút nhát giật nhẹ ống tay áo của hắn hỏi.

“Người cho rằng thế nào?” Hoàn Húc nheo mắt liếc mắt y một cái.

“Ta biết sai rồi!”

“Hảo, vậy người nói người sai ở đâu!”

“Ta không nên gạt người lên chạy trốn!”

“Chỉ có cái này?” Sắc mặt không chút nào dịu đi.

“Ta không nên đồng ý để hoàng thúc đem trầm hương hạ ở viện mai làm hại toàn bộ người trong Hạ Hà cung hôn mê ba ngày!” (= =|||)

“Còn không?” Vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

“Ách. . . . Ta không nên khiến người lo lắng!”

“Nhanh như vậy đã tìm hết sai lầm? Người là phủ nhận vì mình không làm gì sai a?” Hoàn toàn ngược lại chọc giận ai đó.

“Tóm lại, tóm lại chính là không nên chỉ lưu lại một tờ giấy liên đi mà hắn là giáp mặt cùng người cáo biệt!”

Vừa mới dứt lời, Hoàn Húc vốn không tức giận giờ ngược lại sinh khí. Nhân thần thoảng lạnh xuống, lúc trước là âm trầm che đi diện vô biểu tình, lúc này lại là diện vô biểu tình che đi diện vô biểu tình, lúc trước là nổi sóng bây giờ càng giống như tiến đến bình tĩnh trước cơn bão, ẩn chứa lực sát thương dù có ốc đảo che chắn cũng có trình độ bề gãy nghiền nát.

“Ý của ngươi là, ngươi không phải là sai khi rời đi mà là sai ở phương thức ngươi cùng ta nói lời từ biệt?”

Tiếng nói trầm thấp làm cho Tử Li ý thức được bản thân mình đã chạm lên nghịch lân (vậy ngược -> công tắc búng phát=]) của hắn!”Ta, ta không phải ý này Hoàn Húc.”

“Nhưng ngươi rõ ràng chính là ý như vậy! Chuyện cho tới bây giờ ngươi cứ nhiên còn không có phát hiện mình đến tốt cùng đã làm chuyện gì khiến ta khó có thể tha thứ! Tô Tử Li, lòng của ngươi đến tốt cùng có người tên Hoàn Húc này hay không!”

Tử Li thực kích động, cứ nhiên ngay cả tên của y đều hô thẳng lên, có thể thấy được Hoàn Húc thật sự là giận đến bốc hỏa!

“Thực xin lỗi!”

“Ta không cần ngươi xin lỗi, ta chỉ muốn ngươi nói ra ngươi đến tốt cùng sai ở chỗ nào!” Hoàn Húc từ trên cao nhìn xuống y, tức giận trong mắt càng tụ càng nhiều.

Tử Li không biết làm sao khóa nhanh chân cùng hắn nhìn nhau, môi ngấp ngừng vài cái liền không có câu tiếp theo.

Trong mắt Hoàn Húc lại là âm đạm, thần sắc trên mặt phần bi hỗn loạn làm cho Tử Li càng thêm không biết làm sao! Nhìn phản ứng của y, Hoàn Húc bỗng nhiên cảm thấy được thập phần thất vọng. Hắn là hoàng đế, nhưng trong lòng hắn tràn ngập một người, hắn không để ý phản đối của đại thần cực lực giữ gìn y, cũng bỏ xuống cái gọi là tôn nghiêm để vương đi tận lực lấy lòng y, nhưng vì cái gì muốn có được một lời khẳng định từ miệng y lại khó khăn như vậy?

“Ngươi khiến lòng ta thất vọng!” Hoàn Húc bỗng nhiên thu lên tất cả nộ khí lạnh lùng nói. Không bao giờ liếc mắt nhìn y một cái, xoay người hướng đến cửa.

“. Ta rất nhớ ngươi!” Tay mới vừa chạm tới khuôn cửa, sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng tĩnh tế, Hoàn Húc dừng động tác.

“Ta rất nhớ ngươi, Hoàn Húc!” Thanh âm đột nhiên cất cao, cũng mang theo tiếng khóc nức nở run rẩy!

Hoàn Húc trong lòng mềm nhũn, nhân uân (Khí hòa hợp trời đất) chậm rãi dâng lên noãn khí ẩm ướt.

138. Q.4 - Chương 26: Hòa Hảo

Kỳ thật thứ Hoàn Húc muốn rất đơn giản, chỉ cần Tử Li nói một câu “Ta yêu ngươi” thì dù muốn hắn lên núi đao xuống biển lửa cũng vui vẻ chịu đựng! Nhưng từ khi hai người quen biết tới nay, Hoàn Húc còn chưa từng từ trong miệng Tử Li nghe qua lời nói biểu lộ trong lòng nào! Mà hoàn toàn tương phản, mê luyến của hắn đối với Tử Li cũng là tới trình độ ngay cả chính hắn cũng khó tiếp thụ. Tuy nói trước mặt người khác Hoàn Húc là một đế vương đại quốc oai phong một cõi, nhưng ở trước mặt Tử Li hắn cũng chỉ là một nam nhân bình thường hăm sâu trong lốc xoáy tình cảm! Hơn một tháng trước Tử Li lặng yên rời đi làm cho tinh thần hắn lâm vào cực độ sa sút, cả trái tim đều là trống rỗng, bất cứ chuyện gì cũng đều không thể khiến cho hắn hứng thú, bất cứ chuyện gì cũng đều là chán nản vô vị! So với Tử Li đi đến tiêu sái kiên quyết thì biểu hiện của chính mình làm cho Hoàn Húc rất bất an, luôn cảm thấy mình yêu y không thể truyền sâu đến y yêu mình! Suy nghĩ như vậy tựa như một mảnh xương chẹn trong cổ họng, nhìn như không quá mức gây hại, kì thực đã khảm sâu ở yết hầu sinh mệnh.

Tình cảm trả giá của hắn không có được gì khẳng định, nếu như kết quả phát hiện tất cả sự tình đều chẳng qua là chính mình một sương tình nguyện, vậy hắn nhất định sẽ phát cuồng!

Một câu “Rất nhớ người!” của Tử Li đột nhiên đánh sâu vào, đánh sâu vào khiến thể xác và tinh thần hấn chấn động! Cảm giác tim đập thình thịch máu sôi trào ngay lập tức sống lại làm cho Hoàn Húc thân thiết cảm nhận được, nguyên lai hấn đứng là dễ dàng thỏa mãn như thế!

Hoàn Húc quay đầu lại không ngoài ý muốn nhìn thấy Tử Li đã phiếm đỏ hai mắt.

“Từ lúc rời đi người tới nay ta chưa bao giờ ngừng nhớ người, trời biết ta có cỡ nào muốn cái gì cũng không quản lập tức chạy về bên cạnh người!” Tử Li trừng mắt, nói xong càng nghĩ càng giận, y bỗng nhiên xốc chân lên ngồi xuống hướng Hoàn Húc quát, “Nhưng người chỉ biết hung ta! Người nghĩ rằng ta muốn chạy đi sao? Người nghĩ rằng ta không khổ sở sao? Nhưng ở bên cạnh người mỗi ngày đều bị người chỉ trích, ở trong bóng tối nói tam nói tứ ta nhin, nhưng chạy đến trước mặt ta tặc ngôn lệ sắc (lời đả kích thần sắc nghiêm nghị) ta chọc ai chọc vạ ai, dựa vào cái gì đều chạy tới mắng ta không thì chửi ta?”

Bộ dáng đỏ mắt gân cổ đem hết toàn lực rống đến cổ họng cũng phá âm khiến Hoàn Húc rất đau lòng! Hấn ba bước thành hai bước đi qua đem Tử Li cả người lẫn chân cùng nhau ôm vào trong ngực hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đã trưởng đến đỏ bừng, an ủi: “Tốt lắm tốt lắm, là ta không đúng không nên hung người như vậy!” (=...=)

“Tránh ra, ai cho phép người hôn ta?” Tử Li không thuận theo không buông tha, nhưng tình cảnh bộ dạng y như khóa thịt xâu làm cho y mặc kệ ngựa ra sau như thế nào vẫn là né tránh không được cái lang hôn của Hoàn Húc.

“Đừng tức giận, giận hờn thân mình ta sẽ đau lòng!” Hoàn Húc lay lay y nói.

“Người không phải nói ta khiến người thất vọng đau khổ sao? Nếu đối với ta thất vọng đau khổ người đau lòng cái gì?” Tử Li hấp hấp mũi trừng hấn.

“Bảo bối nhi.”

“Ai là bảo bối nhi của người, ta có danh có họ, kêu Tô Tử Li!”

Hoàn Húc bỗng nhiên cảm thấy mình thật vô tội, rõ ràng không phải hấn sai, vì sao hiện tại ngược lại như biến thành hấn không đúng? Bất quá nhìn thấy Tử Li đỏ hồng hai mắt một bên khóc nức nở một bên mấp máy cọ về sau, Hoàn Húc vẫn là cho rằng đem tiểu miêu nhi đang giương nanh múa vuốt giận dữ này hống về rồi nói sau! Vì thế hấn mang cái đồng thịt bánh chưng kia vòng lại dây gấu gao khóa ở trước ngực, trơ mặt ra nói: “Ta chỉ là vì không biết người nghĩ như thế nào, sợ trong lòng người không có ta nên giọng điệu mới có thể nặng chút.”

“Người có ý gì! Cách (tiếng nấc=)]. Người dựa vào cái gì cho là như thế a? Cách. Người có chứng cứ gì chứng minh. Cách. Trong lòng ta không có người?” Tử Li khóc đến đứt hơi không khỏi nấc lên, cảnh này khiến nghiêm lệ chất vẩn của y đã vô hình tổn thất lớn.

Hoàn Húc nhìn mặt y thực như thành hoa miêu nhin không được phun cười ra.

Tử Li thấy thế lại tức giận đến mặt đỏ, còn kém chút nằm bẹp ra giường duỗi chân gào khóc. Hoàn Húc sử xuất thể vô cả người khinh ngôn nhuyển ngữ, sừ trằng quát đồ (moi tằm lòng=|||) khuyên can mãi mới thoáng được sự tha thứ cộng thêm cái liếc nhìn bốn mươi lăm độ của Tử Li.

“Ta đói bụng!” Mổ tổ tông long trọng cáo chi! (mổ là tiếng xưng hô người)

Không cần thiết phải nhiều lời, Hoàn Húc đã sớm đem bàn chuyển qua trước giường, chính hấn bưng lên bát khoái tùy thời chờ đợi Tử Li sai phái! (= =|||)

Dưới ân cần hầu hạ của mổ đại quốc hoàng đế, Tử Li rốt cục hiển tể xong miếu ngũ tạng thỏa mãn đánh ợ no nằm nghiêng ở trên giường.

“Bảo bối nhi súc miệng!”

“... Cô lỗ cô lỗ... Phốc ——”

Ăn uống no đủ, hiện tại nên nói chuyện chính sự!

“Nói, người như thế nào lại tới nơi này?” Tử Li quắc mắt nhìn trừng trừng hỏi.

Hoành Húc nhướng mi, “Bảo bối nhi, hiện tại tựa hồ là người cầu cạnh ta ! Muốn biết vì sao, có thể nào dùng loại giọng điệu này để hỏi?”

Tử Li sửng sốt, thiếu chút nữa đã quên người này cũng không phải là tiện nhân luôn cho người cười ở trên đầu! Giương mắt thấy Hoành Húc đang tự tiểu phi tiểu nhìn mình, mặt Tử Li đỏ lên, che giấu xấu hổ khụ khụ áp chế cổ họng hỏi: “Cái kia, người tại sao lại ở chỗ này?”

Hoành Húc gật đầu, “Nếu muốn biết vậy người phải nói cho ta biết trước, người là như thế nào biết được sau lưng Cố Sĩ Giản còn có một lão bản phía sau màn?”

“Ta là từ trong tín Bắc Linh vương viết cho ta, ách, cũng chính là An Cẩn Du biết được! Bắc Linh vương nói Cố Sĩ Giản tuy rằng kinh doanh bố trang, nhưng sinh ý của hắn cũng là dị thường náo nhiệt, ở rất nhiều nơi đều có phân điểm. Vốn chuyện này đã đủ làm cho người ta kinh ngạc, nhưng càng làm cho người kinh ngạc chính là phó nghiệp (nghề phụ) mà hắn kinh doanh, buôn diêm (muối) cùng buôn lương. Kỳ thật cái gọi là phó nghiệp này mới là nghề nghiệp chân chính của hắn! Bắc Linh vương từng phái người âm thầm điều tra qua, biết được hoạt động ngầm của hắn cơ hồ là trải rộng đại giang nam bắc cả nước, trừ bỏ diêm lương mà quan phủ nắm trong tay, quyền buôn những diêm lương khác phân bố ở các nơi cơ hồ đều bị hắn thu mua! Tài sản thế lực khổng lồ như vậy, một khi nó vì nguyên nhân nào đó mà bỗng nhiên rút đi, vậy xem như Bắc Linh quốc sẽ lâm vào kinh tế tê liệt ! Cho nên Bắc Linh vương thập phần lo lắng, cũng bởi vậy đoán rằng Cố Sĩ Giản tuyệt đối không đơn giản, lại phái một đám thám tử đi thăm dò, cuối cùng phát hiện sau lưng Cố Sĩ Giản quả nhiên còn có một người khác hoặc là nói một tổ chức đang duy trì hoạt động của hắn. Bởi vậy Bắc Linh vương mới cho ta lấy cớ thu mua một trăm thất Hưởng vân sa thăm dò hắn.”

“Ta riêng phân tán danh hào đến che giấu, nhưng hắn cơ hồ còn có thể tra được đầu mối bên trên Cố Sĩ Giản. Xem ra Bắc Linh vương vẫn là không đơn giản!” Hoành Húc vuốt cằm nói.

“Nói như vậy người thao túng phía sau màn chính là người! Người là muốn dùng kinh tế đến phá đổ Bắc Linh sao?”

“Không thể nói phá đổ nguy hiểm như vậy! Bảo bối nhi, này chính là một thủ đoạn khống chế mà thôi!” Hoành Húc không cho là đúng, “Bắc Linh ở đại chiến mười năm trước nguyên khí đại thương, bách nghiệp đình trệ, thao túng của ta chính là trợ giúp Bắc Linh chậm rãi sống lại chứ không phải phá đổ!”

“Được rồi, dưới mắt tuy là nói như thế, nhưng người dám nói người không phải có mục đích khác không?” Tử Li trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Không dám!” Hoành Húc cười khê, “Bảo bối nhi, người phải đứng ở vị trí của ta mà nhìn vấn đề. Ta là vương của Sở Kinh, thay dân chúng Sở Kinh cầu được phúc lành là chức trách của ta!”

“Hừ, nói như vậy người là muốn thôn gom Bắc Linh?”

“Ha hã, bảo bối nhi nói xem!”

139. Q.4 - Chương 27: Hiệp Nghị

Lương Chiêu hai mắt trừng đến tròn xoe, biểu tình nghiêng rằng nghiêng lợi hung ác như muốn ở trên mặt người khác tấu một hồi, nhưng cái dáng vẻ mày rậm mắt to hơi tính trẻ con trên mặt hắn có vẻ không hề có lực uy hiếp!

Cố Minh nhìn như không thấy bùng lên ly trà nhẹ nhàng thổi lá trà ở mặt trên.

“Các người. đến tốt cùng. đem Thiếu gia. nhà của ta làm gì?” khí lực nho nhỏ thật vất vả mới tích tụ toàn bộ công hiến ở trên câu hỏi.

“Ý của người thật sự là khó hiểu nha! Là các người tìm tới cửa trước chứ không phải là chúng ta buộc bọn người tới! Thiếu gia nhà người muốn gặp chủ tử nhà ta, hiện nay không phải như nguyện sao? Bọn họ đang

đóng cửa mặt đàm! Người một bộ dáng thâm cừ đại hận đến tột cùng là làm sao?” Cố Minh một bộ biểu tình không thể nói lý.

“Người.” Nếu có thể động thì Lương Chiêu tuyệt đối sẽ bạo khởi rút kiếm quyết đấu ngay lập tức, nhưng hiện tại tứ chi xụi lơ vô lực mà ngay cả nói chuyện cũng thành vấn đề, ” Tiểu nhân đệ tiện. Người đối với ta. hạ nhục cân tăn. Đây không phải là mưu đồ gây rối. thì chính là có mục đích riêng. ta cảnh cáo ngươi. Nếu. Nếu thiếu gia nhà ta. Có bất trắc. Lương Chiêu ta dù là. tan xương nát thịt. cũng sẽ đem bọn ngươi băm. thành thịt nát!”

“Nha, bảo bối nhi, cận vệ của ngươi trung tâm thì có trung tâm, nhưng chính là không có đầu óc!” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một phen thanh âm tự tiểu phi tiểu.

Nghe vậy, Cố Minh lập tức đứng lên đi qua kéo ra cánh cửa cung kính cúi đầu chào.

Lương Chiêu cố gắng tựa đầu xoay qua chỗ khác, ở cửa xuất hiện một nam nhân cao lớn, lưng đối diện với ánh sáng nên không thể thấy rõ biểu tình trên mặt hắn, nhưng không hề nghi ngờ sự xuất hiện của hắn đã làm cho không khí chung quanh giảm xuống vài phần, khí thế sắc bén tựa như một đoạn lưới không ngừng siết chặt, cơ hồ vô hình làm cho người ta hít thở không thông.

” Trong tay Ngụy Thần nói như thế nào cũng có mười đến vạn tên sĩ tốt, nhiều người như vậy nhất định có không ít lương tài tú sĩ (bình sĩ tài giỏi ưu tú), nhưng vì sao lại chỉ phái một người hữu dũng vô mưu như ngươi đến hộ vệ. Hôm nay gặp được chính là ta, nếu là kẻ khác dự mưu gây rối, ngươi như thế nào cứu chúa?” Thanh âm người nọ càng phát ra âm trầm.

Lương Chiêu bị hắn nói đến sắc mặt đỏ lên, bất kể như thế nào thì đích thật là chính mình hộ chúa bất lợi! Đầu tiên là không nên tùy tiện cho điện hạ một mình tiến vào căn phòng kia, tiếp theo là càng không nên thả lỏng cảnh giác để cho người khác hạ nhục cân tăn. Nếu nơi này là ám huyết của An Cẩn Lạc, vậy hậu quả cũng có thể nghĩ tới! Bất quá người nam nhân này đến tột cùng là ai? Hắn như thế nào biết được mình là thủ hạ của Ngụy Thần tướng quân? Nếu biết chuyện này vậy có thể đã xuyên thấu qua thân phận điện hạ! Lương Chiêu càng nghĩ càng sợ, một khi tin tức điện hạ ly doanh truyền ra ngoài, chỉ sợ việc này là nguy nan nghiêm trọng!

Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của gã, nam nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng nói: “Rất cục hiểu được hành động của các ngươi là cỡ nào khinh suất mà không tự biết đi?”

“Hoành Húc, hừ hừ, ta đã nói ngươi như thế nào âm hiểm lên đi ra, nguyên lai là đi giáo huấn người của ta!”

Lương Chiêu nghe vậy mừng rỡ, điện hạ! Nhưng nghĩ đến khuyết điểm của chính mình, không khỏi không dám đối diện quý nhan!

“Ngươi như thế nào cũng chạy đến , trời lạnh như thế không mặc thêm nhiều y phục là muốn tự chuốc lấy phiền phức sao?” Hoành Húc đem Tử Li kéo đến trong lòng ngực nghiêm mặt nói.

“Hừ hừ, ta không đi ra như thế nào vạch mặt ngươi đang khi dễ người của ta?”

“Ân? Người của ngươi?” Hoành Húc hai tay căng thẳng, hí mắt nói, “Bảo bối nhi, khi nào thì gã thành người của ngươi?”

Tử Li nâng lên hai bàn tay đẩy từ ái dán lên hai bên má Hoành Húc, bỗng nhiên bóp vào, thành công phá hủy hình tượng đứng đắn nghiêm túc của người nào đó, không để ý tới bộ dáng cảm trật khớp của Cố Minh cùng Lương Chiêu ở một bên, tiếp tục xoa nắn gương mặt suất khí của Hoành Húc gần từng chữ: “Thùng dấm chua, hẳn là hộ vệ của ta đương nhiên chính là người của ta, ngươi có ý kiến gì? Ân? Có phải có ý kiến gì hay không?”

Hoành Húc xả xuống móng vuốt quấy rối của y nằm ở trong tay vuốt ve, ánh mắt sủng nịch nói: “Không có! Nhìn ngươi xem, tay lại trở nên lạnh, như thế nào không mang theo bao tay?” (° |||)

“Có người ôm sẽ không lạnh!” Tử Li khê oai đầu, mái tóc đen tùy ý trát ở sau đầu ôn nhu hoạt tăn, khoác mao đầu bông (áo khoác lông) cùng miên ngoa (hài) bạch sắc, bộ dáng đáng yêu đến cực điểm! (Δ |||)

Hoành Húc nhìn thật muốn lập tức đưa y nhu tiến vào trong xương cốt, nhưng ngại có người ngoài ở đây, Hoành Húc vẫn là cảm thấy nên thay bọn họ giữ gìn hình tượng thần thánh chủ tử một chút! Cho nên khụ khụ kéo khỏi tầm mắt.

Tử Li nhìn bộ dáng nhuyển thủ nhuyển cước của Lương Chiêu lập tức hiểu được sao lại thế này, “Giải được đâu! Các người như thế nào có thể đối đãi hộ vệ của ta như vậy?”

“Công tử!” Cố Minh thu thập xong vẻ mặt của mình hướng Tử Li chấp tay giải thích, “Không phải tại hạ cố ý như thế. Là bởi vì Lương thiếu hiệp muốn xông vào, còn đã thương vài người của chúng ta, cho nên bất đắc dĩ mới ra hạ sách này!”

“Vậy hiện tại thì sao, như thế nào còn không cởi bỏ? Trời lạnh như thế người để hần ngồi dưới đất bị bệnh làm sao bây giờ?” Tử Li nhíu mày. Chính mình bị hạ nhuyển cân tán mặc ai đó sở dụng đã đủ làm cho y để ý, hiện tại Lương Chiêu cũng trúng chiêu còn bị đặt trên mặt đất ngồi một ngày một đêm!

Hoành Húc đưa ánh mắt ý bảo, Cố Minh tuân lệnh đi qua, xuất ra một cái bình nhỏ ở dưới mũi Lương Chiêu hươ hươ.

Đánh vài cái hắt xì, Lương Chiêu mới cảm thấy tứ chi dần dần khôi phục chút khí lực.

Hoành Húc sợ Tử Li bị đông lạnh, vội vàng đưa y ôm quay về sương phòng đang đốt hỏa bồn.

“Kế tiếp người muốn làm như thế nào?” Tử Li nhìn Hoành Húc vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Hoành Húc nường mi, “Làm như thế nào? Bảo bối nhi, đương nhiên đem người cột ở bên người hảo hảo sống a!”

Tử Li một tay để sát vào miệng hần nói: “Đối với Hoành Húc người còn rất nhiều việc cần hoàn thành, người có biết không vậy?”

Hôn không đến, đành phải bắt lấy tay y giải đỡ thêm. Tử Li bị hần biến thành trong lòng bàn tay ngứa ngáy, muốn lùi về lại tránh không ra .

“Bảo bối nhi, nói thật, ta không muốn để cho người tranh trong hỗn tạp lần này! Quá nguy hiểm, ta không thể chịu đựng được người ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy!” Hoành Húc ánh mắt thâm trầm nhìn y nói.

Tử Li thuận thế ôm lấy cổ hần, “Nguyên bản ta cũng không thích tranh mấy thứ hỗn tạp này! Bất quá đủ loại nguyên nhân, sau cùng ta cũng không thể thân đứng ngoài việc này! Người có biết, thân phận Bắc Linh tam hoàng tử này làm cho ta từ chối không được trách nhiệm đeo trên lưng. Hơn nữa, hiện tại ta cũng có một chút tư tâm, Hoành Húc, ta muốn một thân phận có thể xứng đôi với người!” ánh mắt Tử Li sáng ngời mà trong suốt, chớp động toát ra hào quang làm cho Hoành Húc trong lòng căng thẳng, nhìn cánh môi phấn hồng chậm rãi nói, “Ta sẽ là Bắc Linh vương, mà không phải là chất tử không chỗ nương tựa kiêm nam sủng!”

Hoành Húc không nói hai lời trước mắt hướng tới cái môi mê người kia hôn sâu một trận rồi nói sau.

Rốt cục buông môi, Tử Li mãnh liệt hút vài hơi dưỡng khí mới nói tiếp: “Cho nên ta hy vọng người không nên ngăn cản ta, được không?”

“ Ánh mắt của người nói cho ta biết trong mắt người không phải thỉnh cầu mà tất phải làm! Bảo bối nhi, người chọn một con đường rất gian nguy!” Hoành Húc dùng ngón tay vuốt ve hai cánh môi mềm mại nhíu mày nhẹ giọng nói.

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con! Hoành Húc, ta là đang vì tương lai của chúng ta mà phân đầu, người sẽ không cắt đứt đường đi của ta chứ hả?” Tử Li chớp chớp ánh mắt trong suốt nói, “Hơn nữa, ta còn chưa bao giờ thật sự chuyên tâm đi làm một chuyện như vậy!”

“Ta còn có thể nói cái gì đây? Nếu hiện nay cường ngạnh bắt người đi, người sẽ chán ghét ta hẹp hòi, hơn nữa tối trọng yếu là người sẽ không khoái nhạc!” ánh mắt Hoành Húc nhu nhuyển đến mức có thể chìm người chìm đắm!

Tử Li nhộn nhạo tiểu ý, cọ cọ mặt của hần, “Ta biết mà!”

“Vậy người có nên cấp chút đáp lễ hay không?”

“Ba ——” cố ý hôn một cái vang vang.

“Lễ mọn như thế cũng không tránh khỏi quá keo kiệt!”

“Đây chính là món ngọt khai vị!”

“A, nói như vậy còn có chủ lễ?”

“Ha ha! Bất quá, trước khi thỉnh giải thưởng đem cái này ký trước!”

“Ách? Thứ gì đây? Thư hiệp nghị bỏ vốn tài trợ?” (=[||||])

“Àn na! Đi, ký đi, ký đi, ký xong là có thể nhận đại lễ!”

“Kì đầu tư vô hạn, kinh doanh tất cả dưới danh nghĩa ngầm.”

“Ôi, thân ái (cưng ơi =|||), đại lễ bao đã cắt một tầng chỉ đóng gói?” Vạt áo mở rộng ra, ngọc thể ngang dọc.

“Hút ——”

“Ai, xem ra có người giống như không muốn a, nếu không muốn coi như xong.”

“Hổng ——”

Ngón tay điểm dấu đỏ nhấn xuống một cái, lập tức hóa thân thành lang đánh tới ——

140. Q.4 - Chương 28: Quan Văn

Nơi ngã tư đường ở Xích Tương kinh thành, một dịch mã ở trước đại môn Kiền vương phủ ngừng lại, dịch binh trở mình xuống lưng ngựa bước nhanh đi lên thềm đá, hướng thủ vệ đưa ra lệnh bài, một đường thông suốt đi vào bên ngoài thư phòng Kiền vương.

“Người tới người nào?” Quân gia chặn lại hỏi.

“Đồng Châu dịch binh, có cấp trình!” Dịch binh hai tay dâng công văn.

Quân gia tiếp nhận, dặn chờ một lát, tự mình quay người tiến vào phòng trong, đem quan văn cấp trình đưa đến trong tay Mạc Thương Cảnh đang xử lý công vụ.

“Bắc Linh tam hoàng tử muốn hướng ta mua một số binh khí áo giáp?” Mạc Thương Cảnh có chút hoảng hốt nhìn công văn trước mặt!

Từ khi Bắc Linh tiên vương băng hà tới nay, hai gã hoàng tử có thể nói là ở cục diện nam bắc giằng co, giương cung bạt kiếm khiến mọi người có thể khẳng định bọn họ không cách nào tránh khỏi sẽ tiến hành một hồi ác chiến thắng giả vì vương bại giả vì khẩu (kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc)!

Tin tức can hệ đến người trong lòng, Mạc Thương Cảnh đương nhiên là thời khắc chú ý. Nguyên bản nghĩ rằng y chỉ là thiếu niên thiên chân đơn thuần tâm tư bạc thiện (mỏng), nhưng thật sự ngoài ý muốn y cư nhiên có thể nghĩ ra diệu kế lợi dụng bách tính duy trì chiến đấu! Đây chẳng những dẫn đầu mượn sức dân tâm, hơn nữa cũng dần dần cải thiện khuyết điểm binh lực bạc nhược của y! Cũng bởi vì sách lược này, Bắc Linh hiện nay đã hình thành cục diện kiên quyết giằng co giữa bách tính ủng hộ Tam hoàng tử cùng quan viên quý tộc ủng hộ Đại hoàng tử. Tuy nói trước mắt Đại hoàng tử nắm trọng binh, binh lực trong tay Tam hoàng tử không đủ, nhưng tiềm lực trong bách tính toàn bộ Bắc Linh quốc là không thể khinh thường! Bọn họ vừa có thể là hậu thuẫn kiên cố mà cũng có thể là sĩ binh xung phong, hơn nữa theo tin tức mới nhất hẳn có được, Tam hoàng tử đã bắt đầu hướng dân chúng quảng chiêu tân binh! Từ cục diện như vậy đến xem, ưu khuyết chi thể hai quân đã dần dần ngang hàng!

Nhân thân Mạc Thương Cảnh lại quay về tờ công văn, chín vạn binh giáp! Án theo số liệu bình thường, chín vạn này không phải một con số thực, vậy trước mắt sĩ binh trong quân y là so với chín vạn nhiều hơn hay là ít hơn đây?

Nghĩ đến người mỗi lần đều cùng mình tan rã trong không vui kia, trong lòng Mạc Thương Cảnh liền như bị tảng đá lớn đè ép đến khó chịu!

Nếu muốn hỏi hắn đến tột cùng đối với Tử Li mang một loại tâm tư như thế nào, vậy hắn chỉ có thể nói đó là một loại tình cảm tối chẳng biết vì sao! Đầu tiên là từ lúc ban đầu cố ý tiếp cận, đến giữa lúc ở chung dần dần sinh hảo cảm, lại càng về sau sinh ra tình cảm khác. Thời gian tuy rằng ngắn ngủi nhưng tình cảm dị thường chấp nhất! Có lẽ là bởi vì đôi mắt thần kỳ trong suốt thanh thuần của y, có lẽ là bởi vì y giao hoạt linh động không che giấu, hắn thậm chí sinh ra ý niệm “Hy vọng giữ y cả đời ở bên người” khó hiểu trong đầu! Biết rõ không thể làm, tựa như tiểu hỏa mới ra đời mạnh mẽ độc chiếm, cuối cùng lộng xảo thành chuyên cường ngạnh chặt đứt một chút tình ý giữa hai người!

Này thật sự là điều hắn không muốn nhìn thấy nhất, nhưng nó lại cố tình xảy ra! Hiện tại chỉ sợ đối phương đã sớm quên hắn không muốn liên can đến người này đi! Nhưng hắn, mặc kệ là An Cẩn Du hay là Tô Tử Li, qua lâu như vậy trong lòng của hắn vẫn như trước không bỏ xuống được!

Than nhẹ một tiếng, Mạc Thương Cảnh thu lại tình tự mất mát của mình phân phó: “Chuẩn bị xe, bốn vương muốn vào cung!”

“Dạ, Vương gia!”

Khi đi đến ngự thư phòng, Mạc Hoa Diễm đang cúi đầu nắm tay áo hết sức chuyên chú họa tranh.

Hàng lông mi như phiến bối (sò) che đi tảo nhĩ nơi đáy mắt, từ góc độ này chỉ có thể thấy cái trán trơn bóng của hắn, cái mũi tú đỉnh cùng khuôn mặt thanh tú như phù dung xuất thủy (sen hé nở trên mặt nước)!

Hắn thay đổi triều phục chỉ mặc một kiện thủy sắc trường bào, mái tóc đen tán hạ dùng một cây trâm trát ở sau người. Mạc Thương Cảnh bỗng nhiên phát giác, tựa hồ trừ bỏ lúc vào triều hắn sẽ mặc long bào búi tóc ra, những thời gian khác đều là tán phát (tóc xỏa) mặc thường phục như vậy!

“Bệ hạ, Kiền vương cầu kiến!” Nội vụ tổng quản nhẹ giọng bẩm báo.

Nghe vậy, Mạc Hoa Diễm lập tức ngừng đầu, nhìn thấy Mạc Thương Cảnh đứng ở cửa, khuôn mặt tuyệt mỹ vui sướng nhõm miệng cười: “Tối thật sự là đúng lúc! Trẫm vừa mới nhắc tới người!”

“Khấu kiến bệ hạ!” Mạc Thương Cảnh tiến lên hành lễ!

“Bình thân!” Không quá vừa lòng y luôn tuân thủ nghiêm ngặt nghi thức giữa quân thần, bất quá có người ngoài ở đây, Mạc Hoa Diễm cũng không hảo biểu hiện ra.

“Các người đều lui ra đi!”

“Dạ, bệ hạ!” Một hàng cung nữ thái giám quỳ gối cáo lui.

“Đường ca, ” Mạc Hoa Diễm đi lại vô cùng thân thiết lôi kéo tay áo Mạc Thương Cảnh đi đến án thư, “Họa công(trình độ vẽ tranh) của người giỏi nhất, người tới thay ta chỉnh sửa bức tranh này một chút, như thế nào?”

Đối với hắn, Mạc Thương Cảnh luôn luôn là nhân nhượng. Mặc dù mình vội vã tiến cung là vì cùng hắn thương nghị việc Tử Li mua binh khí, nhưng thấy Mạc Hoa Diễm yêu cầu cũng không hảo phạt ý hắn, chỉ đành phải theo hắn đi qua.

Trên án thủ sẵn một bức mẫu đơn đồ vẫn chưa xong, chi tiết đã hầu như hoàn chỉnh, chẳng qua trên nhan sắc còn có chút khiếm khuyết.

Dưới ánh nhìn chăm chú tha thiết của Mạc Hoa Diễm, Mạc Thương Cảnh ôn hòa cười, nâng lên bút thắm vào màu vẽ tiếp theo thay hắn hoàn thành bức họa.

“Quả nhiên là tài nghệ đường ca hảo!” Mạc Hoa Diễm cười cầm lấy họa đồ tinh tế thưởng thức, không hề biết danh phẩm mẫu đơn đối diện với tuyệt lệ dung mạo của hắn cũng là ảm đạm thất sắc.

Thừa dịp hắn thích thú thưởng tranh, Mạc Thương Cảnh mở miệng nói: “Ta tới là muốn trình lên quan văn này, phản hồi ta đã nghĩ tốt lắm, nếu là đồng ý liền hạ dấu phê chuẩn đi!”

“Nga? Quan văn địa phương bình thường đều là người phụ trách, hiện nay quan văn gì làm người riêng tiền cung còn muốn qua phê duyệt của ta?” tầm mắt Mạc Hoa Diễm từ trên bức tranh chuyển lại đây!

Mạc Thương Cảnh vội vàng trình lên, Mạc Hoa Diễm nhìn lướt qua bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Nguyên lai là có chuyện như vậy! Trách không được đường ca gấp như thế!”

“Diễm!” Mạc Thương Cảnh thở dài, “Vũ khí cùng áo giáp chế tạo ra nếu vượt qua năm trăm kiện nhất định phải thông báo cho triều đình, phê đơn đặt hàng này là chín vạn, số lượng khổng lồ như thế đương nhiên phải qua đồng ý của người!”

“Nga? Ta đây không đồng ý!”

“Diễm, đừng nói những lời trong cơn tức giận, số lượng chín vạn không phải trò đùa, nếu chúng ta giao dịch thành công, liền tương đương thu vào một quý của quốc khố!”

“Hừ, ta đương nhiên rõ ràng đây không phải là trò đùa, chín vạn vũ khí chỉ bằng bạc trắng là bốn ngàn năm trăm vạn lượng! Thử hỏi một hoàng tử không hề có chỗ dựa như thế nào có nhiều tiền tài chi trả món nợ này như vậy? Chẳng lẽ y là muốn lật lại chuyện cũ hướng người đòi nợ sao?” Mạc Hoa Diễm bỏ xuống công văn lạnh lùng nói.

Mạc Thương Cảnh bất đắc dĩ, biết tính tình tiểu đường đệ này của hắn nếu đã nổi lên đùa giỡn là sẽ kiên trì! Thừa dịp hắn còn chưa thực sự tức giận, Mạc Thương Cảnh nhẹ nhàng khoác qua bờ vai của hắn dỗ dành: “Người như thế nào luôn thích miên man suy nghĩ? Sinh ý là không nói tình cảm, huống hồ ta với y, với y lại có chuyện cũ gì có thể lật lại?”

Nghe vậy Mạc Hoa Diễm mới thu lại vẻ không vui trên mặt, thuận tay vòng lên cổ Mạc Thương Cảnh, ánh mắt khó nén mỉa mai nhìn hắn nói: “Cảnh người yêu ta không?”

Mạc Thương Cảnh thoáng cương một chút, lập tức ôn hòa cười nói: “Đương nhiên yêu, người là tiểu đường đệ của ta, cũng là quốc quân Xích Tương của ta!”

“Chỉ là đường đệ chỉ là quốc quân sao?” Mạc Hoa Diễm bất động thanh sắc lại hỏi.

“Diễm.” Mạc Thương Cảnh vuốt đầu của hắn, vẻ mặt sùng nịnh trước sau như một. Nhưng đây không phải là thứ Mạc Hoa Diễm muốn, hắn muốn không phải y dung túng giống như nhìn một hài tử!

“Chẳng lẽ trừ bỏ những thứ đó người chưa từng đem ta xem thành người nào khác sao?” Mạc Hoa Diễm chưa từ bỏ ý định lại ép hỏi.

“Kỳ thật. Ở trong lòng ta cũng đem người làm như thân đệ đệ của ta!”

Loại thái độ này của y là thật không rõ hay là ra vẻ không biết làm cho Mạc Hoa Diễm cảm thấy phẫn nộ, gợn sóng nơi đáy mắt biến đổi vài lần cuối cùng lại hồi phục bình tĩnh lúc ban đầu! Hắn buông tay phát tay áo, bỗng nhiên mở miệng nói: “Có tiền không kiếm đó là gốc tử! Nếu Bắc Linh tam hoàng tử muốn hướng ta đặt mua vũ khí, sinh ý này chúng ta đương nhiên phải làm! Bất quá vì để ngừa vạn nhất, phải yêu cầu y trước giao tiền sau thủ hàng. Đại quốc chúng ta rộng lớn, danh tiếng kiến tạo binh khí lại ở các nơi hưởng uy danh rất tốt, chúng ta cũng sẽ không quỵ nợ, cho nên y cứ yên tâm đi! Chỉ cần tiền tới rồi húng ta nhất định giao hàng!”

Mạc Thương Cảnh không cần phải nhiều lời nữa, ôm quyền khom người lui xuống.

Mạc Hoa Diễm lẳng lặng nhìn bóng dáng y xoay người rời đi, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Phong Ân!”

Phía sau rõ ràng xuất hiện một gã ám vệ toàn thân khóa trong hắc y quỳ một gối xuống!

“Truyền lệnh cho Lam Cơ, thực hành bước kế hoạch tiếp theo!”

“Dạ, bệ hạ!”

141. Q.4 - Chương 29: Phân Đạo

Mấy ngày nay Tử Li cơ hồ đều là ở trên giường vượt qua, đều không phải là y mà là bởi vì tên nào đó chỉ biết đòi lấy vô độ làm cho y không thể không tê liệt tinh dương.

Tính tính ngày, lại tiếp qua bốn ngày, nếu đường về chỉ vừa đủ trong năm ngày thì thời gian phi thường gấp gáp, nhưng không rõ vì cái gì Hoành Húc chính là không chịu thả người, bọn họ rõ ràng đã đàm thỏa đáng không phải sao?

Mỗi lần Tử Li cùng hần hối thúc thì Hoành Húc liền lập tức bắt cái miệng của y làm ra một trận mãnh hôn, Tử Li liền ngoan ngoãn ngậm miệng, biện pháp này trăm lần thử đều hữu dụng!

“Lại bởi ta thêm hai ngày, hai ngày sau chúng ta liền mỗi người đi một ngã, lần này không biết phải phân tách bao lâu, bảo bối nhi, ngươi chẳng lẽ không có một chút luyện tức sao?” Hoành Húc nhẹ lướt vành tai mượt mà của Tử Li thấp giọng nói.

Gương mặt Tử Li đỏ bừng, ánh mắt nhìn Hoành Húc lợm lợm, bộ dáng tiểu nhân nhi vô tội đáng yêu vô cùng.

“Người cổ đại các ngươi khi biểu đạt cảm tình không phải thực uyển chuyển hàm súc sao? Tại sao ngươi nói chuyện so với người hiện đại như ta còn trực tiếp hơn?”

Hoành Húc xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của y nói: “Hiện tại mới biết được sao, bảo bối nhi, ta là so với bọn hần còn tiền vệ hơn! Từ này dùng đúng vậy đi!” (tiền vệ: ý a là thẩn thẩn =))

“Phốc. Đúng vậy!”

Hoành Húc một phen nắm cả thất lưng y trở mình đưa y đặt ở phía dưới, kéo chăn lên phủ trên người cả hai lại ở trong ổ chăn trình diễn hành động nhi đồng không nên xem.

Hai ngày rất nhanh qua đi, hôm nay Tử Li còn đang ngủ trên giường đến thất điên bát đảo, đột nhiên tựa hồ cảm giác bên giường có một trận tiếng vang nhỏ, tiếp theo mơ mơ hồ hồ nghe được có người đè nặng yết hầu thấp giọng nói chuyện, “Ca, chúng ta hay là đi mau đi, nếu như bị hắc diện Đại vương phát hiện chúng ta chuẩn em tiến vào nhất định sẽ đem chúng ta trừng chết! Vừa nghĩ tới ánh mắt kia của hần ta liền cả người run rẩy!”

“Hư hư, đừng lớn tiếng như vậy! Yên tâm đi, có lão Đại ở đây hần không dám làm gì chúng ta!”

“Ách, chính là lão Đại còn không có tỉnh nha!”

“Chúng ta sẽ gọi y tỉnh!” Nói xong hướng tới Tử Li làm ra một trận lay động, “Tỉnh tỉnh, lão Đại, tỉnh tỉnh.”

“Àn.” Tử Li nhú mày trở mình.

“Tỉnh tỉnh đi, lão Đại, chớ ngủ, thái dương đều chiếu đến mông rồi!”

Dắt chăn phủ lên trên đầu.

“Lão Đại! Ngủ tiếp ta liền giật chăn của ngươi!”

“Ta sẽ gãi ngứa lòng bàn chân của ngươi!”

“Niết lỗ tai ngươi!”

“Nắm lỗ mũi của ngươi!”

“Các ngươi, đang làm gì?” Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một phen thanh âm âm trầm đến mức có thể tích ra băng thủy.

Hai người đang làm chuyện xấu thân mình đồng thời cứng đờ, tiếp theo cái cổ “Ca ca ca ca” xoay qua, liền thấy được Hoành Húc hắc nghiêm mặt đang chấp tay sau lưng đứng ở cửa, ánh mắt cực kỳ khủng bố nguy hiểm nhìn chăm chăm bọn hần.

“A. . . .” Hai người đồng thời hét lên một tiếng giầy rơi giầy nhảy lên trên giường, kéo Tử Li một trận lay động mãnh liệt, “Lão Đại cứu mạng a, cứu mạng a. . . .”

Đáng thương Tử Li bị lay đến đầu chuyển hướng muốn buồn nôn, nếu như vậy còn không tỉnh vậy cũng thật sự là không thể nào nói nổi!

Hoành Húc sắc mặt càng thêm âm trầm, khí thế đi từng bước một tới gần quả thực như một loạt tên nhọn nhắm thẳng hai người bọn họ tùy thời phóng ra. Tồn Công Tồn Thủ sợ tới mức lập tức tránh ở phía sau Tử Li lấy y làm tấm mộc.

Tử Li mơ mơ màng màng mở to mắt, liền thấy Hoành Húc sắc mặt không tốt đứng ở bên giường.

“Ách? Hoành Húc làm sao vậy?”

Chạm đến ánh mắt Tử Li chợt phóng nhuễn, nháy mắt biến hóa sùng nịch như ong mật thấy mật hoa làm cho Tồn Công Tồn Thủ rất là cảm thán, dưới tay cũng càng thêm sống chết bất lấy cái miễn tử kim bài này!

“Không có gì, người tỉnh ngủ sao? Còn muốn ngủ tiếp trong chốc lát hay không?” Hoành Húc đề thấp cổ họng, dùng thanh âm như thôi miên nhẹ giọng nói.

Tử Li vốn là không phải tự nhiên tỉnh nên mí mắt nhện không được khê hạ, hai huynh đệ thấy thế lập tức kêu to lay tỉnh y, “Đừng ngủ, lão Đại, cứu mạng a, chúng ta là Tồn Công Tồn Thủ, ngàn dặm xa xôi tới tìm người, người không thể ngay cả nhìn cũng không thêm nhìn tới chúng ta một cái a!”

Lần này Tử Li thật sự là hoàn toàn tỉnh ngủ, nghiêng đầu sang chỗ khác phát hiện tiên đồng song bào thai đã mấy tháng không gặp đang oa ở phía sau y khẩn trương hề hề nhìn mình.

“Các người tại sao lại ở chỗ này?”

“Oa oa, rốt cục tỉnh! Bất quá lão Đại, người trước đừng quan tâm chúng ta tại sao lại ở chỗ này, hiện tại tôi quan trọng hơn chính là. . . .” Lặng lẽ chỉ chỉ Hoành Húc, sau đó lui lui cổ nói, “Cứu cứu chúng ta!”

“Ách? Chuyện gì xảy ra?” Quay đầu lại nhìn Hoành Húc đang không hề tỏ vẻ, lại nhìn song bào thai oa thành con thỏ.

“Hắn, hắn sẽ đối với chúng ta bất lợi!” Tồn Thủ tiên hạ thủ vi cường, lập tức lên án.

Hoành Húc cười lạnh một tiếng, “Đối với các người bất lợi? Đem hoàng cung của ta nháo đến gà chó không yên còn đem ngự phòng phá sập một nửa ta còn không theo các người tính sổ, hiện tại cư nhiên ác nhân cáo trạng trước?”

“Ai, ai nói người không cùng chúng ta tính sổ? Người, người dùng ánh mắt trừng phạt ta!”

“Người, người còn dùng ánh mắt lăng trì ta, làm cho ta sống không được!”

Tử Li thần tình hắc tuyến nhìn hai huynh đệ nói cứ như có chuyện lạ!

“Cho nên, lão Đại người nhất định phải thay chúng ta làm chủ a! Từ sau khi người rời đi, chúng ta ở nơi đó nhận hết khi dễ sống không bằng chết! Hiện tại thật vất vả mới có thể lại đi vào bên cạnh người, nhưng ai biết hắn, hắn cư nhiên không cho chúng ta đi nhìn người!”

“Đúng vậy! Lão Đại!” Mở to đôi mắt ngập nước đen bóng tội nghiệp nhìn Tử Li, “Người không thích chúng ta sao, người không thay chúng ta xả giận sao?”

Ánh mắt như vậy xứng lên biểu tình như vậy, Tử Li cũng sắp chống đỡ không được, vừa định mở miệng an ủi.

Hoành Húc lại không thể nhịn được nữa, bọn họ quả thực chính là ác ma tai họa, nếu cùng bọn họ ở thêm một hồi thì mình cũng bị chọc giận điên rồi! Đi qua đem Tử Li cả người lẫn chăn đoạt lại bước ra cửa chuyển qua một gian phòng khác!

Tồn Công Tồn Thủ nhìn nhau, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, vỗ ngực hô to hữu kinh vô hiểm (an toàn trong gang tấc=]). Sau đó bỗng nhiên hi hi ha ha ngã xuống gối.

“Người làm gì cùng bọn họ động khí a, bọn họ chẳng qua là tiểu hài tử!” Tử Li buồn cười nhìn Hoành Húc nói.

“Ta mới không động khí! Huống hồ bọn họ đã không phải tiểu hài tử! Thử nghĩ lúc ta mười ba tuổi đã đăng cơ là vua, tiếp nhận toàn bộ giang sơn Sở Kinh!”

Tử Li than nhẹ, nâng lên mặt của hắn nghiêm túc đối diện với ánh mắt hắn nói: “Cho nên, thứ người bị mất chính là thời thơ ấu hồn nhiên tốt đẹp, nếu người sinh ở nhà dân, lúc mười ba tuổi cũng nhất định vẫn bảo trì tâm tính trẻ con nơi nơi gây sự giống bọn họ đi!”

Ánh mắt Hoành Húc nhu hòa, “Nhưng ta không có mệnh như vậy! Thượng thiên đã định ta sống ở đế vương gia, đã định ta ở trong huyết tinh giết chóc, cô độc lạnh lùng vượt qua ta thời đại tối hồn nhiên! Ta từ sau ba tuổi đã không dám nở nụ cười, mà làm cho ta chân chính cảm thấy khoái hoạt chính là lúc mẫu phi ôm đệ đệ mới sinh ra cho ta xem, hắn nhỏ như vậy yếu ớt như vậy, giống như vừa chạm sẽ vỡ, ánh mắt của hắn còn chưa mở, nhưng khi ta đi lên hắn thể nhưng nở nụ cười! Bảo bối nhi, người có biết cảm giác đó không, từ nhỏ tới nay đó là lần đầu tiên ta cảm thấy khoái hoạt cùng hạnh phúc! Bởi vì đó là đệ đệ của ta, một người có thể khiến ta đi yêu thương đi chiếu cố!” thần sắc Hoành Húc là mê ly đắm chìm trong ký ức, nói đến chỗ này, quang mang nơi đáy mắt lại dần dần ảm đạm xuống.

Tử Li biết chuyện sau đó, mẫu phi hắn đã từng nói với y, đệ đệ được Hoành Húc dành tất cả cảm tình cùng thương tiếc chỉ sinh ra vài ngày liền chết non, thẳng sau này Hoành Khánh sinh ra. Người thứ hai sinh ra bù lại khoảng trống trong lòng Hoành Húc, hắn dốc hết tất cả, không hề giữ lại trân trọng yêu thương đệ đệ này!

“ Hoành Húc, có một câu ta không biết nên nói hay không!” Tử Li do dự trong chốc lát vẫn là mở miệng nói.

“Bảo bối nhi, có điều gì cứ nói đi, ta nghe!” Hoành Húc cọ cọ đỉnh đầu của y nói.

“Chính là mẫu phi của ngươi, lúc trước khi đi nàng từng bảo ta thay nàng hướng Hoành Khánh truyền một câu!”

“Nói cái gì?” Hoành Húc dừng lại động tác tỏ vẻ hắn đang nghiêm túc nghe.

” ‘ca ca của ngươi là một hảo ca ca!’ Hoành Húc, ngươi cảm thấy những lời này của mẫu phi ngươi có phải ám chỉ cái gì hay không?”

Ánh mắt Hoành Húc chợt lóe, lập tức nhẹ giọng cười nói: “A, ngươi quá lo lắng! Lời này không có ý gì, mẫu phi chỉ là muốn hướng Hoành Khánh cường điệu hảo ca ca ta đây, ngươi có biết nàng luôn thích lái nhải!”

Tử Li vỗ tay đồng ý nói: “Đúng đúng đúng, nàng thật sự là thực dụng dài! Một khi mở miệng liền ngừng không được, nghĩ tới đoạn thời gian kia ta mỗi ngày đều bị tạp âm của nàng quấy rầy, thật sự là thê thảm đến cực điểm!”

“Ha hã, tốt lắm, mau đứng lên mặc y phục buộc tóc đi, sắp xuất phát rồi! Bất quá nhớ rõ, đem hai hồn dẫn kia đi, nếu còn cho bọn họ ở lại bên cạnh ta, ta sợ chính mình sẽ nhịn không được làm thịt bọn họ!”

Sau khi hết thấy thu thập thỏa đáng, Hoành Húc lại đem hai mươi danh thị vệ về mặt nghiêm túc đến đáng sợ mà mình mang đến ở lại bên người Tử Li, nói: “Bọn họ đều là ta tuyển ra trong đội ngũ ám vệ, người có thể yên tâm điều lệnh!”

Nói xong quay đầu hướng tới hai hàng người đang đứng hai bên nói: ” Bắt đầu từ hiện tại, Bắc Linh tam hoàng tử chính là chủ tử của các ngươi, an nguy của y các ngươi phải dùng tánh mạng đi bảo hộ, mệnh lệnh của y các ngươi phải dùng tánh mạng đi chấp hành! Nếu ngày khác trầm phát hiện bên trong các ngươi có ai nhĩ tâm, hậu quả các ngươi tự mình rõ ràng!”

“Thuộc hạ cần tuân dạy bảo, thề sống chết đi theo tam hoàng tử!”

142. Q.4 - Chương 30: Đánh Bất Ngờ

Hai quân đối chiến so với Tử Li tưởng tượng càng thêm bất ngờ! Lúc ấy bọn họ còn đang trên đường về, vừa qua khỏi Tề Châu thành cách Lâm Châu vẫn còn vài trăm dặm. Đột nhiên thu được tin tức Lâm Châu thành bị Lạc quân bất ngờ vây công, tin tức này quả thực tựa như trọng bom từ trên trời giáng xuống, oanh đến Tử Li sau một lúc lâu cũng không thể phục hồi tinh thần lại.

“Người là nói, Lâm Châu thành bị quân địch bỗng nhiên xông ra tập kích?” Tử Li ổn định cảm xúc hỗn độn trong lòng nhìn Liên Kiều ở trước mặt xác nhận lại.

“Đúng vậy, điện hạ!” Liên Kiều thần sắc ngưng trọng trả lời, “Ngày ngày thứ ba chúng ta rời đi bản châu, quân đội đối phương nhân số không dưới một vạn tập kích quân doanh chúng ta, lợi dụng hỏa tiễn đốt không ít doanh trường, trước mắt Ngụy Tướng quân đã phân công một chi đội nghênh chiến.”

Tử Li cảm thấy mình vẫn là khó có thể tiêu hóa tin tức này. Theo lý, so với việc nhỏ cái đình là bọn họ, An Cẩn Lạc hẳn là càng bức thiết hy vọng giành đăng cơ vi vương trước sau đó mới nương theo lý do danh chính ngôn thuận bình định phản loạn xuất binh trấn áp bọn họ! Hơn nữa này quân đội này lại xuất hiện thần tốc bất ngờ như thế! An Cẩn Lạc đến tột cùng là phái binh khi nào?

“Đối phương mặc dù là đánh bất ngờ, nhưng nhân số bọn họ cũng không nhiều! Tin tưởng Ngụy Tướng quân có thể ứng phó.” Tử Li cau mày trầm ngâm trong chốc lát, không phải không có lo lắng nói, “Bất quá ta lo lắng nhất chính là, lần này đánh bất ngờ chẳng qua là một hồi thăm dò của đối phương, công kích chân chính còn ở phía sau! Cũng không biết An Cẩn Lạc tổng cộng phái bao nhiêu binh lính xuống dưới!”

“Điện hạ, vậy hiện nay chúng ta nên làm như thế nào?” Lương Chiêu dò hỏi.

“Tình thế trước mắt chúng ta không nên về lại thành, trong quân đã có một ‘Tam điện hạ’ tọa trấn, điện hạ ta có trở về hay không đã không còn quan trọng! Cho nên chúng ta tạm lưu lại Tề Châu đem tình huống tìm hiểu rõ ràng lại bàn bạc kỹ hơn!”

“Vâng!”

Đoàn người quay đầu ngựa hướng về Tề Châu thành, dọc theo đường đi gặp không ít bách tính nghèo khổ bỏ nhà chạy nạn, có khi là bách tính bởi vì vô lực gánh vác thuế má lại không muốn dùng lao dịch thay thế, có khi là bởi vì quan binh đánh nhau bị bạo lực áp bách, số còn lại là hướng về phía danh hào tam hoàng tử muốn chạy trốn tới bóng râm của y tìm kiếm che chở! Dưới tình huống mùa đông khắc nghiệt thiếu y thiếu lương, những bách tính xa xứ không ngừng trốn chạy này không thể tránh khỏi vận mệnh bị đông chết trên đường hoặc phơi thây hoang dã.

Trên đường thường thường gặp người bệnh hấp hối, lão nhân gãy trơ cả xương cùng oa nhi ô ô khóc lớn, mới đầu sẽ thật sự kinh hoàng xuống ngựa cứu trợ hoặc là cấp y cấp lương, nhưng sau đó dần dần phát hiện cái này căn bản là giải quyết không được bất cứ vấn đề gì, nhân số dân chạy nạn thật sự quá nhiều! Hơn nữa vật tư tiếp tế chỉ là giải quyết khẩn cấp tạm thời căn bản không thể giải quyết đến tận cùng.

Trong lòng Tử Li khó chịu đến cực điểm, điều này vượt quá năng lực thừa nhận của y! Ít nhất làm người hiện đại y chưa từng thấy qua nhiều người đói chết, bệnh chết, đông chết như vậy, mà nguyên nhân tạo thành cái chết của bọn họ y nhất định không thể thoát khỏi trách nhiệm!

Mọi người đều là một bộ ủ dột, Tồn Công Tồn Thủ một tả một hữu dính sát vào nhau ở bên cạnh Tử Li, thỉnh thoảng ngửa đầu lại hướng ánh mắt an ủi, muốn mượn điều này chậm rãi xoa dịu vẻ thống khổ trên mặt Tử Li!

Thẳng đến lúc tiến vào Tề Châu thành cư trú, Tử Li mới dám che giấu tình tự bị phần giao tập trong lòng giương mắt nhìn mọi người, ánh mắt lợi hại nhìn quét một vòng sau đó dừng hình ảnh ở trên mặt Liên Kiều mở miệng nói: “Liên Kiều, bản điện mệnh người lập tức quay về Lâm Châu thành, từng thời khắc chú ý chiến sự hai quân cũng cho thám tử tùy thời hồi báo!”

“Dạ, điện hạ!”

“Lương Chiêu!”

“Có thần!”

“Bản điện hạ mệnh người dẫn dắt mười lăm tên hộ vệ phân biệt đến bản châu, Trung Châu, Lãnh Châu, Đậu Châu, Kiềm Châu đem tri phủ cùng giám quân công khai ủng hộ An Cẩn Lạc trấn áp dân chúng phản kháng trong năm châu này giết hết, đem đầu người treo ở cửa thành, cũng mở kho lương, đem bách tính lưu vong bên ngoài gọi trở về thành! Nếu hộ thành quân vẫn có người không phục, giết không cần bầm!”

“Vâng!”

Một trận giết gà dọa khỉ mạnh mẽ vang dội, phái ủng hộ An Cẩn Lạc trong một đêm đều bị diệt khẩu, còn lại quan viên trung lập mỗi người đều cảm thấy bất an, hiện nay thế cục đã không chấp nhận được bọn họ tiếp tục không quan tâm tình hình an ổn giữ mình, bất quá cho dù hiện tại bọn họ không ngừng công khai tỏ vẻ ủng hộ tam hoàng tử thì cũng đã không còn kịp, bởi vì tam hoàng tử đã hạ lệnh đem toàn bộ đương nhiệm quan viên cách chức, trước mặt hướng toàn thể dân chúng chiêu mộ nhân tài chọn lựa quan viên.

Chẳng những được phân lương thực còn thu hồi về điền địa, dân chúng đối với tam hoàng tử vừa ủng hộ hưởng ứng lại càng nhiệt tình. Văn nhân thư sinh đều đi ghi danh tuyển chọn quan văn, thanh niên lực tráng lại đi tòng quân huấn luyện.

Theo trước mắt đến xem tựa hồ rất nhiều vấn đề đều giải quyết dễ dàng, nhưng này chỉ là tạm thời! Tỷ như lương thực, lương trong tay dân chúng cũng đủ bọn họ sống qua mùa đông này thẳng đến mùa xuân gieo trồng, nhưng không đủ cung cấp cho quân đội. Bởi vì tính số liệu thủ hạ từ trước đến hôm nay cũng biết, quan binh năm châu tổng cộng hơn sáu ngàn ba trăm người, binh lính tân chiêu có hơn chín vạn bốn ngàn người, hơn nữa còn đang có xu thế không ngừng gia tăng. Thử hỏi quân đội lớn như vậy nếu như không có đủ lương thực, binh lính như thế nào đánh giặc? Tuy nói về thương (đoàn buôn gạo) của Hoàn Húc có thể cung ứng lương thực, nhưng cung được bên này lại cung không được bên kia, đừng quên biên quan còn có tám vạn binh lính phải nuôi! Cho nên Tử Li tính toán chỉ làm ể thương cung ứng biên quan, mà bọn họ bên này phải dựa vào chính mình nuôi sống!

Tử Li chưa kịp mặt nhăn mày nhú vì việc này, ngoài cửa lại có thám tử báo lại!

“Tình huống Lân Châu như thế nào?” Nhìn thấy bộ hạ Liên Kiêu, Tử Li vội vàng hỏi.

“Hồi điện hạ, chiến sự Lân Châu Ngụy Tướng quân đã cơ bản khống chế cục diện, Lạc quân đánh bất ngờ tuy rằng còn chưa lui nhưng không hề tiến công, trước mắt hai quân đang trong giằng co!” Thám tử hồi bẩm.

Tử Li gật gù đầu, lại lập tức hỏi: “Vậy các người có từng phát hiện quân địch còn có hậu viện?”

“Chưa từng!”

Vừa mới dứt lời, bỗng nhiên lại có một thuộc hạ báo lại: “Điện hạ, thám tử trong kinh truyền thư An Cẩn Lạc phái một đại quân xuôi nam, trước mắt đã đến eo biển Hàm đông!”

Xem ra thật sự phải khai chiến! Nhưng bọn họ còn có rất nhiều công tác trước cuộc chiến chưa có chuẩn bị tốt a! Cái này thật đúng là có chút trở tay không kịp!

“Vậy bọn hấn đại khái phải bao lâu mới có thể tới nơi này?”

“Chiều theo tốc độ hành quân của bọn họ hấn là phải một tháng!”

Như vậy bọn họ còn có chừng một tháng chuẩn bị! Có chút phát điên đi tới đi lui, Tử Li bỗng nhiên xoay người hạ lệnh: “Các người phân phó xuống, nhất định phải nắm chặt thời gian huấn luyện tân binh, mặt khác tìm vài nông dân có kinh nghiệm đến!”

“Dạ, điện hạ!”

143. Q.4 - Chương 31: Thích Khách

Một đường tới nay, tuy rằng biểu hiện của Tử Li cực kỳ thông dong bình tĩnh, nói lên mưu hoa kế lược cũng đạo lý rõ ràng, nhưng trong lòng của y kỳ thật vô cùng hoảng loạn!

Kiếp trước y chẳng qua là một gã học sinh trung học bình thường, đối với chính trị quân sự cũng không quá quan tâm hiểu biết, nào có cái gì gọi là diệu kế thượng sách, trừ bỏ ở trên lớp học thì có đôi lúc nhìn lên qua mấy quyển sách tác Tam Quốc Diễn Nghĩa , Tôn Tử binh pháp , Khang Hi đại đế , Đại hán thiên tử , hoặc như là gam online tam quốc phách nghiệp , Chiến quốc sách , Võ lâm tam quốc linh tinh.

Miệng nói thì có thể! Dù sao có văn bản sẵn cũng dễ dàng hạ bút thành văn, nhưng nếu thật phải khởi đao khởi thương thì sẽ không ngăn được lo lắng không đủ! Quân địch đánh bất ngờ Lân Châu vẫn đang quần quít lấy quân Ngụy Thần còn chưa có lui lại, bên kia đại quân kinh thành lại không ngừng tới gần bọn họ, Tử Li không hiểu cụ thể hành quân bày trận nên chỉ có thể ở một bên lo lắng suông!

Nhưng mặc kệ trong lòng bất an như thế nào cũng không thể biểu lộ bên ngoài, bởi vì y đã không phải là Tô Tử Li có Hoành Húc che chở muốn làm liền làm muốn bỏ liền bỏ, hơn nữa y cũng không nguyện lại làm kẻ yếu bên dưới cánh chim! Y hiện tại là tam hoàng tử suất lĩnh ngàn vạn dân chúng phản kháng bạo quyền!

“Điện hạ, thuộc hạ đã tìm tới người mà ngài muốn!”

“Dẫn bọn hần vào đi!” Tử Li phục hồi tinh thần lại chỉnh đốn bản thân nói.

Thị vệ tuân lệnh, rất nhanh liền đem sáu gã rất có bộ dạng nông dân từ quê nhà đề cử ở phương diện canh tác tiến vào. Trong đó ba gã là lão nhân đã qua tuổi lục giáp, bộ dáng bọn họ tuy rằng gầy gò nhưng ánh mắt lại sáng ngời hữu thần. Ba gã khác một người là trung niên nam nhân hắc trắn, một người là thanh niên tiểu hỏa hai mươi tuổi, còn có một người cư nhiên là cô nương thanh tú cao gầy mười tám mười chín tuổi.

“Thảo dân khấu kiến điện hạ!”

“Không cần đa lễ!” Tử Li vội vàng xua tay ngăn lại bọn họ thi lễ, “Tất cả mọi người ngồi xuống đi!”

Sáu người không khỏi kinh ngạc, điện hạ cư nhiên cho bọn họ ngồi xuống? Từ xưa đến nay dân gặp quan khi nào thì nghe nói qua dân cùng quan cùng ngồi cùng đối? Huống chi đối phương vẫn là hoàng tử thân phận cao quý!

“Các người như thế nào còn đứng ? Ngồi xuống đi!” Tựa hồ nhìn ra bọn họ khó xử, Tử Li lại mỉm cười nói.

Nghe vậy, nàng kia lại thật ra hé miệng cười dẫn đầu đi đến ghé trên ngồi xuống. Những người khác thấy thế cũng đều lần lượt đặt mông ngồi!

Tử Li ngẫm hu khẩu khí lập tức nói: “Mọi người hần là đều rõ ràng bản điện hôm nay tìm các người đến đây có chuyện gì đi?”

Mọi người vuốt cằm.

Tử Li nhẹ khụ một tiếng nói tiếp: “Vậy thẳng vào chính đề đi! Các người đều là những người năng thủ ở phương diện trồng lương thực! Bản điện muốn mời thỉnh giáo một chút, mọi người cho rằng mùa đông nơi này có thể trồng lương thực không?”

Vấn đề vừa tung, mọi người đều là sửng sốt, hai mắt nhìn nhau trong chốc lát, trong đó một lão nông hỏi đáp: “Điện hạ, mùa đông như thế nào trồng được lương thực? Thảo dân sống hơn nửa đời người cũng chưa từng thấy qua người nào có thể ở trong khí trời rét lạnh này trồng lương!”

Hai lão nhân khác cũng vuốt cằm đồng ý! Bất quá ba người còn lại lại nhú mi trầm mặc, thật lâu sau, trung niên nam nhân mở miệng nói: “Điện hạ, thảo dân cho rằng mùa đông trồng lương cũng không phải không thể! Bất quá thu hoạch nhất định là chất lượng không bằng xuân hạ!”

Vừa mới dứt lời, một lão nông liền nhin không được phản bác , “Người nói xem mùa đông như thế nào trồng được?”

” Thổ địa nơi này của chúng ta đa số là hắc thổ phì nhiêu, hơn nữa khí hậu mùa đông cũng không lạnh đến mức làm ột ít thu hoạch cũng trừ không được!”

“Vậy người nói trồng cái gì mới có thể sinh trưởng ở mùa đông?”

Trung niên nam tử ngậm miệng, nhất thời lại nói không nên lời có cái gì trồng được mùa đông! Bất quá hẳn tin tưởng có là được!

Thanh niên kia thấy thế bỗng nhiên tiếp lời: “Thảo dân lại biết một loại thực vật có thể sinh trưởng ở mùa đông. Có một lần ta đến dã ngoại trong lúc vô ý nhìn thấy một gốc thực vật cao hơn hai mươi tấc, trên có quả thực dài tròn, bộ dáng cùng hạt thóc có chút tương tự, trong lòng ta ngạc nhiên cho nên đã đem nó về nhà, bất quá đáng tiếc không tới mấy ngày liền chết héo!”

“Mùa đông thực vật có thể sống cũng không nhất định có thể làm lương thực, người nói gốc thực vật đó có thể ở mùa đông sinh trưởng cũng không nhất định có thể ăn!” Lão nông lại phản bác.

Tử Li xua tay làm cho bọn họ dừng lại nói: “Có thể ăn được hay không chúng ta còn chưa rõ ràng, nhưng theo ta hiểu biết dã ngoại hẳn là có không ít thực vật có thể làm lương thực, chẳng qua các người chưa từng phát hiện thôi! Nhưng nghe người miêu tả gốc thực vật kia có thể là tiểu mạch hay không?”

“Tiểu mạch?” Mọi người còn chưa từng nghe qua thứ này.

“Àn!” Tử Li vuốt cằm, quay đầu nhìn người thanh niên kia nói, “Có phải là loại lương thực mà bản điện hạ nói hay không, không bằng người dẫn chúng ta đến chỗ phát hiện nhìn một cái đi! Có một gốc cây hẳn là sẽ có gốc cây thứ hai! Thuận tiện cũng đến dã ngoại khảo sát một chút có giống lương thực khác hay không!”

Vội vàng lên xe ngựa, mọi người đi tới dã ngoại, theo thanh niên bay qua vài toà triền núi lại vòng vo một trận rốt cục ở một mảnh lâm địa suy bại ngừng lại.

Thanh niên hướng Tử Li chỉ chỉ dưới chân nói: “Lúc trước chính là tại đây phát hiện!”

Tử Li đẩy ra thảo khô dưới chân, phát hiện mặc dù là ở mùa đông, nhưng cấu tạo và tính chất của đất này lại không lạnh và cứng, ngược lại có chút ẩm ướt!

“Mọi người đến phụ cận tìm xem có thực vật lục sắc hay không!”

Năm tên ám vệ mà Hoành Húc lưu lại nhắm mắt theo đuôi hộ ở bên cạnh Tử Li.

“Các người cũng chia đầu đi tìm đi! Hiện tại không có gì nguy hiểm!”

“Bệ hạ đã phân phó không thể để cho điện hạ rời đi phạm vi tầm mắt chúng ta!” Ám vệ có quy tắc nói.

“Nhưng bệ hạ các người trước khi đi không phải đã phân phó các người phải nghe mệnh lệnh của bản điện hạ sao? Hiện nay bản điện hạ mệnh lệnh các người, các người lại kháng mệnh không theo a!”

“Thuộc hạ không dám!”

“Không dám phải đi đi!”

“Nhưng là bên người điện hạ.” Ám vệ khó xử.

“Được rồi, vậy các người lưu lại hai người là được!”

“Vâng!”

Đuổi xong, Tử Li cũng quát bụi cỏ khô đi về phía trước!

“Điện hạ, mau tới đây, dân nữ có phát hiện!” Bỗng nhiên nghe thấy người phía trước hô.

Phía trước chính là thảo tùng (bụi cỏ) dài, nhưng Tử Li cũng không quan nhiều như vậy lập tức rẽ cỏ hướng vào bên trong mà chui, ám vệ phía sau nhìn thấy, vội vàng đuổi kịp, bỗng nhiên cảm thấy một đạo kiếm khí từ sườn đánh úp lại, hai người cả kinh tức khắc nhảy ra sau tránh né. Lại nhìn lần nữa, Tử Li đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, mà trước mặt bọn họ rõ ràng có thêm một loạt hắc y nhân rút kiếm!

Tử Li thật vất vả mới thấy bóng dáng cao gầy kia.

“Tìm được rồi sao? Ở nơi nào?”

Thân ảnh kia xoay đầu lại, trên mặt thanh tú bỗng nhiên lộ ra một mặt tà cười hoàn toàn không hòa hợp, nói: “Tìm được người, điện hạ của ta!”

Tử Li trong lòng căng thẳng, lập tức quay đầu chui trở về, nhưng chân còn chưa nhấc ra một nửa thì trên cổ chợt lạnh, người nọ đã đi ra phía sau đem một thanh chủy thủ để ngang trên cổ của y.

“Chạy đi đâu vậy, diện hạ của ta!” Người nọ ghé vào lỗ tai y nhả khí.

“Người là người nào?”

“Người tới giết người a!” Đối phương nhẹ giọng cười nói.

144. Q.4 - Chương 32: Hồ Ly

Đây là một tràng ám sát đã sớm dự mưu tốt, đối phương đầu tiên là dịch dung thành bộ dáng thanh niên và nữ nhân lẫn vào đám nông dân được triệu kiến, tiếp theo thanh niên lợi dụng lời nói dối vô tình phát hiện ngũ cốc ở dã ngoại đem Tử Li dẫn vào vòng mai phục của bọn họ!

Ba gã ám vệ khác nhận thấy được sát khí lập tức chạy đến phương hướng của Tử Li, tiếc rằng một loạt Hắc y nhân thập phần lợi hại bỗng nhiên phi thân ra vây quanh bọn họ. Tuy rằng thân thủ bọn họ bất phàm, nhưng phải lập tức tiêu diệt những người này thì nói dễ hơn làm? Ba người lòng nóng như lửa đốt chỉ ngóng trông hai gã đồng bạn được lưu lại có thể bảo vệ tốt diện hạ! Mà hai gã ám vệ được bọn họ ký thác hy vọng cũng đang cùng Hắc y nhân đấu bất phân, kiếm khí sắc bén đem từng thảo chung quanh phá hủy trụi, chiêu chiêu kiến huyết rất nhanh bỏ rơi lại chướng ngại vật trên đường, nhưng khi hai người phóng qua đám cỏ dài thì đâu còn có bóng dáng Tử Li!

Bên này, Tử Li bị thích khách dịch dung thành nữ tử ôm lấy thân mình giãy dụa không được, chỉ có thể mặc đối phương ôm mình phi thân rời đi. Gió lạnh thổi qua chà sát gương mặt, Tử Li có chút chột dạ nhìn đám cỏ dài bên dưới bay vút qua. Hai tay không tự chủ được nắm nhanh cánh tay đối phương.

Chạy ước chừng hơn mười lý, đối phương rốt cục ở trong một mảnh rừng ngừng lại. Chân vừa chạm đất Tử Li lập tức tung khuỷu tay tránh khỏi lồng ngực hai người dính sát vào nhau.

“Là ai phái người tới? An Cẩn Lạc?”

Thích khách cúi đầu, nhìn sắc mặt Tử Li có chút tái nhợt cùng đôi môi hơi hơi run run, rõ ràng trong lòng sợ hãi lại cường ngạnh làm ta một bộ dáng trấn định tự nhiên! Quả nhiên phi thường giống một con tiểu miêu nhi ngạo mạn!

Gã tà tà cười, cùng khuôn mặt nữ tử thấy có bao nhiêu quái thì có bấy nhiêu quái, sau đó tay thủ sẵn ở thắt lưng Tử Li kéo y quay về trước ngực, tiến đến bên tai bị gió quất đến phần hông của y.

“Muốn biết? Vậy. trước hôn ta một cái!”

Tử Li trong lòng cứng lại, tiếp theo giận dữ tím mặt, thích khách này đang đùa giỡn mình?! Sĩ khả sát bất khả nhục! Cúi đầu thấy chân đối phương khóa ở hai bên, Tử Li bỗng nhiên cắn răng hung hăng dẫm nát lên đôi hắc hài kia.

Làn da trắng nõn bởi vì tức giận mà nhiễm đà hồng thản nhiên, lông mi vút cong, đôi môi khê nhếch, cánh mũi nho nhỏ phập phồng thở, bộ dáng khả ái đến cực điểm! Gã có chút mê muội nhìn gương mặt thỏ phi của Tử Li, thẳng đến khi bàn chân đã trúng một cú thật mạnh mới hồi phục tinh thần lại. Có điểm đau, bất quá chỉ là một chút mà thôi!

Tử Li giẫm lên mấy đá mới phát hiện người phía sau cư nhiên không phản ứng! Đột nhiên quay đầu lại hung tợn trừng mắt với người vẫn như trước cười đến chướng mắt quát: “Buông! Người thần kinh trì độn a, ta đang giẫm lên người người có biết hay không?”

“Ha ha, biết!”

“.”

“Nhưng không đau! Giẫm lên thêm mấy đá cũng không sao!”

“Thật sự là biến thái! Người đến tột cùng là tới giết ta hay là đến chịu ngược?” Tử Li tức giận đến mặt càng hồng.

Thật sự không rõ ý đồ của người này, nếu là thích khách vậy như thế nào không động thủ giết y còn muốn bắt y đến nơi xa như vậy nói lời vô nghĩa? Nhưng nếu không phải thích khách thì tại sao nói mình là tới giết y? Bất quá y cảm giác được người này tựa hồ cũng không có đối với mình nổi sát tâm!

“Người đến tột cùng là ai?”

“Thật sự là thương tâm nha! Cư nhiên còn không biết ta là ai!” Người nọ cúi đầu khoát lên trên vai Tử Li ai thán nói, thuận tiện ăn đậu hủ!

“Người cùng thích khách là một người! Nếu là địch nhân của ta ta làm sao biết người là ai?” Tử Li hung hăng đẩy cái đầu của gã cắn răng nói.

“Vật nhỏ, chính là lần này chúng ta đã gặp mặt qua ba lần, lại còn từng đồng sàng cộng chẩm! Ô ô, người thật đúng là nhẫn tâm a, cư nhiên đối với ta một chút ấn tượng cũng không có! Người ta chính là lúc nào cũng nhớ người, lần này còn cố ý nhận nhiệm vụ gian nan ngàn dặm xa xôi tới đây cùng người gặp gỡ!”

Tử Li ngưng thần tưởng tượng, bỗng nhiên đôi mi thanh tú nhú chặt quát: “Người chính là tên tử bàn tử (tên béo chết tiệt) kia?”

“Nha, rốt cục nghĩ tới, vật nhỏ, bất quá ca ca ta không phải cái gì tử bàn tử! Thật sự là không dễ dàng a, mỗi lần đều là nhắc nhở người phải nhớ kỹ ca ca ta, nhưng người mỗi lần đều đã quên!”

“Không được bảo ta vật nhỏ! Người thích biến sắc mặt a, mỗi lần đều đổi tới đổi lui người không phiền ta cũng phiền!” Tử Li quát, “Cút, cọ cái gì cọ? Bản diện hạ với người rất quen thuộc sao?”

“Không cần như vậy nga! Nhất hồi sinh lưỡng hồi thực (một lần xa lạ hai lần quen thân)! Chúng ta quen thuộc như vậy không gọi người vật nhỏ liền có vẻ xa cách!” Đối phương trơ mặt ra cười nói.

Tử Li nhú mày, trên đời này cư nhiên có người da mặt dày thành như vậy! Bất quá mình có tức giận với gã như thế nào, gã cũng sẽ vẫn như cũ cười hì hì giống như trái cầu cao su bóp không dẹt giẫm lên không nát! Cho nên không đáng cùng người như thế động khí!

“Người buông tay, ta không muốn cùng nói chuyện với người!” Tử Li giọng điệu bình tĩnh nói.

Vốn tưởng rằng gã còn một hồi cọ xát nhưng không nghĩ tới vừa mới dứt lời đối phương lại thật sự thả tay.

Tử Li xoay người nhìn “Nữ tử” đang cười hì hì, rốt cục nhịn không được nói: “Đem mặt người tháo xuống, ta nhìn mà ghê rợn!”

Đối phương nhún nhún vai, tiếp theo sờ lên hướng nhĩ bối (sau tai), chậm rãi kéo lên một tầng nhân bì dịch dung mỏng manh! Cởi bỏ búi tóc trên đầu, sau đó nâng tóc lên buộc lại, cởi bỏ quần áo trên người lộ ra nam trang bên trong!

Người đứng ở trước mặt Tử Li là một anh tuấn nam tử tuổi chừng hai mươi lăm, mày kiếm mắt sáng, khoe môi hơi hơi gợi lên, gương mặt phớt lên một đôi mắt nhắm lại thoạt nhìn tựa như một con hồ ly! Một bộ dạng giáo hoạt giống như đã làm bao nhiêu chuyện xấu!

“A ——” Tử Li chỉ vào gã kêu sợ hãi, “Người, người, người. . . . Người chính là tên đạo tặc bắt cóc ta! Kêu, kêu Hàn cái gì Lai!”

“Hàn Tiểu Thành! Ai, trái tim yếu ớt của ta lại một lần nữa bị thương tổn sâu sắc!” Hàn Tiểu Thành vẽ mặt thương tâm nhìn Tử Li đã càng thêm bốc hỏa!

“Mẹ ôi! Mỗi một lần gặp người đều không có chuyện tốt, lần đầu tiên là bắt cóc ta, lần thứ hai là cố ý liên lụy ta, lúc này là tới ám sát ta! Còn không ngừng đùa giỡn bày bố ta!” Tử Li hận a, thật muốn đem cái mặt cười đến y như hồ ly của nam nhân này hung hăng dìm ở bồn cầu, buộc gã uống sạch nước bên trong!

“Vật nhỏ, đừng trừng mắt nhìn, còn trừng nữa nhân châu sẽ lòi ra!” Hàn Tiểu Thành thật cẩn thận đi về phía trước vài bước, “Người nhìn, ca ca ta cũng không dễ dàng nha! Lần đầu tiên là bị người kí thác, lần thứ hai là gấp rút bắt đắc dĩ, lúc này là tự nguyện, nhưng ca ca ta không phải chạy tới giết người mà là chạy tới cứu người! Người xem ta đem người cứu ra rồi, người hiện tại đã an toàn!”

“Nói như vậy ta còn phải cảm tạ ân cứu mạng của người?”

Hàn Tiểu Thành hí mắt gật đầu.

“Cút!” Tử Li chán nản, “Nếu không phải tại các người ta sẽ bị người ám sát sao?”

“Lời này thật không phúc hậu! Vật nhỏ, ta vì cứu người mà đã phản bội tổ chức, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua ta! Người như thế nào có thể chỉ trích một ân nhân cứu mạng vì người cam nguyện gắn chữ phản đồ trên lưng chứ, ” Hàn Tiểu Thành cúi đầu thương tâm nói.

Người này khai thông không được! Tử Li hít một hơi thật sâu nói: “Vậy người muốn thế nào?”

Vừa nghe, biểu tình ai oán nhất thời sáng rõ, ánh mắt mạo sao gắt gao nhìn Tử Li, “Vật nhỏ, kỳ thật yêu cầu của ca ca rất đơn giản, chỉ cần cho ta đứng ở bên cạnh người, trốn tránh truy sát của tổ chức là có thể rồi!” Giống như có thể thấy một cái đuôi lông xù to ở phía sau gã phe phẩy hân hoan.

Tử Li nheo mắt nhìn gã.

Tựa hồ sợ Tử Li không chịu, hồ ly nam nhân lại lập tức bắt động một thân sức sống, chớp chớp mắt nhìn Tử Li, “Ngay cả yêu cầu nho nhỏ này cũng không thể thỏa mãn sao? Vật nhỏ a, nếu người không chịu đáp ứng ca ca, vậy ca ca ta rất nhanh sẽ bị người ‘răng rắc’ bẻ rụng, người, người sao nhẫn tâm vậy a!”

“...Ta làm sao biết người là không phải người nào phái tới nằm vùng, cố ý ở lại bên cạnh ta đánh cắp văn kiện cơ mật a!”

‘Sưu’ một tiếng đứng thẳng, Hàn Tiểu Thành dựng thẳng lên ba ngón tay thề với trời: “Nếu là như thế, Hàn Tiểu Thành ta nguyện xuất môn bị chém chết, đi đường bị ngã chết, ngày mưa bị sét đánh chết, trời nắng bị phơi khô chết, kỵ mã bị đạp chết, nói chuyện bị trừng chết, ăn cơm bị nghẹn chết, uống nước bị sặc chết, tắm bị đuối chết.”

“Được rồi được rồi!” Tử Li vội vàng đánh gãy, tuy rằng hoài nghi nội dung độc thệ có thể thực hiện hay không, nhưng cổ nhân bình thường sẽ không dễ dàng thề mà một khi thề liền cho thấy gã sẽ không nói dối, vậy, tạm thời tin tưởng gã đi! Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Tử Li biết nếu không phải gã cứu mình, chỉ sợ lúc này chính mình đã đi đời nhà ma!

“Người liền đi theo bên cạnh ta đi! Nhưng ta cảnh cáo người, không được tới gần ta trong năm thước!” Tử Li nghiêm khắc cảnh cáo.

“Đã biết đã biết!” Hàn Tiểu Thành càng thêm hồ ly cười nói.

“Bắn điện hạ vừa mới nói xong người coi như gió bên tai sao? Không được chạm ta!”

“Nhưng mà, vật nhỏ.”

“Muốn đứng ở bên cạnh ta thì không cho phép bảo ta vật nhỏ! Bảo ta điện hạ!” Tử Li lại nghiêm khắc nói rõ.

“Được rồi, điện hạ, ta không ôm người vậy như thế nào mang người trở về thành? Chẳng lẽ người tính toán đi bộ trở về sao?”

“.”

145. Q.4 - Chương 33: Yên Mạch

Hàn Tiểu Thành quay ngược giáo làm cho nhiệm vụ ám sát của địch nhân vốn sắp thành lại bị đại bại, Tử Li hữu kinh vô hiểm trở lại thành, mọi người thở phào một hơi đồng thời lập tức tăng lớn lực lượng hộ vệ bên người Tử Li, tuy rằng còn chưa tới trình độ trong ba tầng ngoài ba tầng, nhưng lệnh trong phạm vi mười bước không được tới gần cũng thật quá khoa trương, đến khi Tử Li dùng lời uyển chuyển đưa ra ý kiến thì hơn mười đạo tầm mắt nhất tề xoát xoát bắn phá lại đây khiến cho người nhanh chóng đem lời nói sau đó nuốt về trong bụng. Hậu quả không thể sửa đổi chính là Tử Li không thể không cách một đám thủ hạ đứng ở cửa kêu gọi đầu hàng, còn phải buồn bực đứng dưới sự bảo vệ của một đám người thời khắc vác đao bên cạnh mà ăn cơm ngủ nghỉ, ngày hôm đó trôi qua quả thực so với ngồi tù còn khó chịu hơn! Cuối cùng, khi nhóm thị vệ hộ chúa sót ruột này được Tử Li dùng lí do hợp tình hợp lý cần bổ sung nhân tài

mới đáp ứng Tử Li điều đi một nửa người đến tân binh giáo trường làm giáo đầu! Những người còn lại đáp ứng không cần thời khắc một tắc cũng theo sát không rời, ít nhất ở bên trong phủ không cần!

Còn chưa tới lúc nhả ra khí, cái tên cười đến giống như hồ ly kia lại chạy tới.

“Vật nhỏ, người nhớ ta không? Ta rất nhớ người a!”

Mới qua vài ngày, người này đã đem ước pháp tam chương của bọn họ ném tới chín tầng mây!

“Bản điện đã nói với người, muốn ở lại chỗ này thì phải chú ý tới giọng điệu của người còn có xưng hô đối với bản điện hạ!” Tử Li trừng mắt cảnh cáo.

” Ngươi khí của ta làm sao vậy? Xưng hô? Xưng hô có cái gì không đúng sao? Ách, hảo hảo hảo, đừng tức giận đừng tức giận! Ai nha, đừng kéo, râu rớt!”

“Cút, ngươi bây giờ là tạp dịch trừ phòng, không có việc gì ngươi chạy tới nơi này lắc lư cái gì? Công việc ở trừ phòng đều làm xong chưa?”

“Ô ô, điện hạ như thế nào có thể đối xử với ân nhân cứu mạng ngài như vậy? Hảo thương tâm!” Hàn Tiểu Thành đang gấn râu giả ôm ngực nói.

“Ta cũng không bức người ở lại chỗ này!” Tử Li nhíu mày, “Huống hồ là ai nói trừ phòng là thích hợp nhất với người nào đó? Vừa có đồ ăn lại có rượu uống!”

“Ách, nhưng nhân gia không biết trừ tử kia của người lại táng tận thiên lương như vậy! Suốt ngày chỉ biết sai bảo ta! Ngày chưa sáng đã thức dậy đổ đầy hai thùng nước lớn, tiếp theo sẽ rửa rau không dứt, nước lạnh như băng a, người nhìn, tay của ta đều đông lạnh sắp hỏng, nếu là bị hỏng về sau sẽ không sử dụng được kiếm!” Đáng thương hề hề mà đem hai móng vuốt vươn đến bên dưới mí mắt Tử Li!

Đừng nói, thật đúng là đồ hồng toàn bộ! Tử Li nhìn thấy, trong lòng không khỏi mềm nhũn.

“Vậy, vậy ngươi muốn thế nào?”

Nheo lại con mắt hồ ly lấy lòng nói: “Ta không cần ở trừ phòng làm tạp dịch, ta muốn làm tiểu tư bên người người!”

“. Nhưng ta đã có tiểu Công tiểu Thủ Được rồi được rồi, đừng nhìn ta như vậy, thêm người vào là được rồi đi!”

“Điện hạ người đối với ta thật sự là quá tốt!”

“Người cho người thật sự là hồ ly sao? Không được cợ!” Tử Li rống.

“Nga! Đúng rồi, ta vừa rồi thấy cửa có người tranh cãi muốn gặp người, nhưng thị vệ của người không cho hẳn vào a!”

Tử Li nhíu mày, thị vệ luôn luôn phân rõ phải trái, vì sao có người cầu kiến cũng không bẩm báo?

“Là ai?”

“Người mấy ngày hôm trước đã gặp qua, chính là nam nhân trung niên kia! Có lẽ là bởi vì chúng ta dịch dung thành nông dân khiến người lâm vào hiểm cảnh, thị vệ của người cho rằng hẳn cũng không thoát được hiểm nghị, cho nên vẫn ngăn đón hẳn!”

“Người mang hẳn vào đi!”

“Vâng, điện hạ, tiểu nhân tuân mệnh!” Hàn Tiểu Thành nghiêm trang ôm quyền nói, tiếp theo”Sưu” một tiếng liền không còn nhân ảnh!

Còn chưa có phục hồi tinh thần lại, đột nhiên nhìn thấy một loạt bóng chồng từ cửa kéo dài tới trước mặt, bóng người đứng lại, trước mặt không phải tên hồ ly thì là ai? Chỉ bất quá trong tay gã rõ ràng có thêm một trung niên nam nhân đang nhắm chặt miệng sắc mặt xanh trắng!

“Điện hạ, người đã mang đến!” Hàn Tiểu Thành nháy đôi mắt hồ ly nói.

“Nôn ——” vừa mới dứt lời, trung niên nam nhân đột nhiên đẩy ra gã chạy đến ngoài cửa bắt đầu nôn mửa!

“Có thích khách xâm nhập bên trong phủ, mau bảo hộ điện hạ!” Một đám thị vệ vác đao lờ lờ sáng phản phát chạy tới đem Tử Li hộ ở một bên, cũng nhanh chóng đem Hàn Tiểu Thành cùng trung niên nam nhân bao quanh!

Tử Li đau đầu xoa trán, ở trước khi thị vệ huy đao vội vàng nói ngăn lại, “Các vị an tâm một chút chờ tức giận, bọn họ không phải thích khách!” Chĩa chĩa Hàn Tiểu Thành đang vội vàng buông tay tỏ vẻ chính mình không hề có uy hiếp nói, “Đây là tiểu tư bản điện mới thu!”

Thị vệ vẫn đang vẻ mặt cừu thị nhìn chăm chăm Hàn Tiểu Thành đầy mắt vô tội, nỗi khiếp sợ từ sự kiện ám sát lần này vẫn còn chưa tiêu tán hết, bọn họ đều thật tự trách chính mình hộ chúa bất lực! Cho nên không thể đối với bất luận kẻ nào phớt lờ, đặc biệt là kẻ thân thủ cực kỳ cao lai lịch không rõ ở lúc bọn họ không chú ý bắt đi một người này!

“Mọi người đi xuống trước đi, có việc bản điện tự nhiên sẽ gọi các người!” Tử Li nhìn bọn họ nói.

Bọn thị vệ mang theo biểu tình không cam lòng không buông tha mà lui xuống.

Tử Li đột nhiên quay đầu trừng mắt Hàn Tiểu Thành cắn răng gần từng chữ: “Người – có thể – không – gây – chú ý – chút – không.”

Hàn Tiểu Thành phóng khoáng cười, chĩa chĩa trung niên nam nhân đang tựa cửa đứng vững nhỏ giọng nói: “Hắn hẳn là phun xong rồi!”

Hung hăng liếc mắt gã một cái, Tử Li rót ly trà đi qua đưa cho trung niên nam nhân, “Tốt hơn chút nào không? Ngồi xuống uống nước đi!”

Nam nhân thụ sủng nhược kinh nhìn ly trà trong tay Tử Li, nghĩ muốn chạy nhanh không cho điện hạ làm loại việc nặng chằm trà đưa nước này, nhưng lại không dám vươn tay thừa nhận ân trạch lớn như thế!

Mười mấy năm chịu giáo dục trong thế giới bình đẳng mỗi người ngang hàng làm cho Tử Li quên luôn hiện tại mình đang ở xã hội phong kiến đặt nặng tôn ti cấp bậc nghiêm trọng, để hoàng tử như y chằm trà ột bách tính nông dân, nếu để cho các đại quý tộc phong kiến nhìn thấy nhất định sẽ bị thống”Còn ra thể thống gì” !

Nhìn hai người cương cùng một chỗ, Hàn Tiểu Thành vung bàn tay to lên, gã trời sanh tính tiêu sái tùy ý một phen đoạt qua ly trà uống thẳng vô bụng, nói: “Trà ngon!”

Nam nhân nhẹ nhàng thở ra đồng thời lại có tiếc hận, dù sao đó cũng là ly trà điện hạ cho hắn a, là loại quang vinh cỡ nào!

“Người tên là gì?”

“Hồi điện hạ, thảo dân họ Triệu, danh Lập, là thôn nhân bản châu.” Triệu Lập vội vàng khom người trả lời.

“Ân! Vậy người tìm bản điện có chuyện gì quan trọng?”

“Đúng vậy, điện hạ, là có chuyện rất trọng yếu bẩm báo, thảo dân phát hiện cày lương thực sinh trưởng ở mùa đông!” Triệu Lập vẻ mặt kích động nói.

Tử Li nghe vậy trong lòng kinh hãi, lập tức hỏi: “Có thu hoạch? Người ở nơi nào phát hiện?”

“Chính là ba ngày trước ở mảnh sơn dã kia! Điện hạ cho chúng ta phân công nhau tìm kiếm, thảo dân theo lời đi đến một đồi dốc, bỗng nhiên trượt chân rơi xuống ruộng dốc sâu mấy trượng, nhân họa đắc phúc, thảo dân ở dưới bỗng nhiên phát hiện vài hạt, không phải, là rất nhiều thực vật kết hạt dài như ngũ cốc, bóc ra xác vỏ, bên trong quả nhiên là một khóa tương tự như kê! Thảo dân vội vàng bò lên triền núi, nhưng lại nhìn thấy thị vệ của điện hạ đang cùng một Hắc y nhân đánh nhau, đợi cho Hắc y nhân đào tẩu, thị vệ cũng dùng khinh công bay đi, thảo dân mới dám hiện lên, tiếp theo đi trở về thành mới nghe nói điện hạ bị tập kích mà những người đó là thích khách! Thảo dân muốn hưởng điện hạ bẩm báo phát hiện của thảo dân, nhưng thị vệ ở cửa không cho vào!”

“Người có mang theo dạng phẩm (hàng mẫu)?” Tử Li hỏi.

“Có, bất quá chỉ có mấy khóa!” Triệu Lập vội từ trong vạt áo xuất ra một cái bọc giấy thật cẩn thận mở ra.

Hàn Tiểu Thành cũng mò lên, Tử Li cầm lấy một hạt tinh tể đánh giá, bộ dáng có điểm giống lúa mạch, nhưng lại không giống đầy đủ, này đến tốt cùng là thực vật gì? Cắt bỏ xác ngoài bên trong là hạt tinh bột, quả nhiên có thể ăn!

Tử Li lập tức triệu tập mọi người nghị sự, trải qua một trận thương thảo bố trí một bộ kế hoạch thu lương, cũng bổ nhiệm cho Triệu Lập làm giám sự. Cứ như vậy xem ra, vấn đề lương thực đã được giải quyết dễ dàng!

Từ lúc bắt đầu nhiệm vụ đến chứng thực chậm rãi đi lên quỹ đạo thì đã qua mười ngày. Mười ngày này, đại quân kinh thành cách bọn họ lại tới gần một khoảng cách lớn, đây là chuyện không muốn thấy nhất, bất quá chuyện cao hứng cũng không ít. Để cho người cao hứng chính là cuộc chiến ở Lâm Châu rốt cục lấy kết quả quân địch lui lại mà báo cáo thắng lợi, chủ quân ít ngày nữa sẽ khởi hành đến bản châu cùng tân quân hội hợp!

Trời chiều từ từ hạ xuống phía sau núi, ánh chiều quất sắc tà tà xuyên thấu qua đám mây nơi chân trời rơi rụng xuống đất, ánh sáng giống như kim phần nhuộm đắm thiếu niên đang tựa bên cửa sổ nhìn ra xa thần thánh mà huyền ảo, nhân châu trong suốt như nước ánh lên quang huy, khóe môi chậm rãi gợi lên một mặt cười nhu hòa, như tiên như trích (trích từ câu “Thiên Thượng Trích Tiên nhân.” mà Đỗ Phủ giới thiệu về Lí Bạch)!

Hàn Tiểu Thành một trận hít thở không thông, tâm cuộn sóng cũng đi theo tịch dương rơi vào tay giặt!

146. Q.4 - Chương 34: Bình Lâm

Đồng thời với lúc Bắc Linh bùng nổ nội chiến, giao chiến giữa Đông Châu cùng Ngô Khởi duy trì nửa năm sau rốt cục lấy kết quả Đông Châu bị diệt mà kết thúc! Đông Châu là nước phụ thuộc của Sở Kinh, nhưng bởi vì nhục sát công chúa Ngô Khởi phái tới hòa thân mà bị Ngô Khởi xuất binh thảo phạt. Tự nhận là có Sở Kinh làm chỗ dựa, Đông Châu khi đối mặt với Ngô quân cuồng vọng tự đại lại chọc giận tướng sĩ Ngô Khởi với ý muốn lấy lại công đạo. Một vòng tiến công mạnh mẽ, Ngô quân thể như chẻ tre đem Đông quân làm cho liên tiếp bại lui. Đông quân tự biết chống đỡ không được, vội vàng thỉnh cầu Sở Kinh xuất binh cứu viện, còn chưa được đáp lại thì Ngô quân đã hạ thành! Hoàng thất Đông Châu vận số đã hết chẳng những chúng bạn xa lánh hơn nữa trong một đêm bị Ngô quân đồ sát đến không còn một mạng!

Cực kỳ bi thảm, máu chảy thành sông! Ngày xưa cung điện kim bích huy hoàng hiện giờ lại như nhân gian luyện ngục! Nhìn Ngô quân tay cầm đồ đao đi từng bước một tới gần, Đông Châu vương đứng đơn độc bỗng nhiên điên cuồng cười to, lớn tiếng hô: “Gian tặc Hoành Húc, việc ngươi gây ra với Đông Châu ta, ngày khác chắc chắn sẽ có người thay trả đũa!” Theo lý, diệt tộc của hắn chính là binh lính Ngô Khởi, vậy hắn vì sao phải lệ quá Sở Kinh vương? Chẳng lẽ hắn chịu kích thích nên hoạn thất tâm phong (điên loạn)?

Nghe nói Đông Châu vương hô to một câu di ngôn không rõ như vậy liền ngã cổ tự sát, mà lời của hắn cũng đã cùng nhau đi theo mộ địa!

Ngày ngày thứ hai Đông Châu diệt vong, viện quân Sở Kinh bỗng nhiên xuất hiện, quân đội do Sở Kinh vương tự mình lãnh binh đem Ngô quân đang còn vây trong cảm xúc thắng lợi chưa phục hồi tinh thần lại giết sạch bắt lưu, tiếp theo mang danh vì nước phụ thuộc Đông Châu lấy lại công đạo nên một đường xuôi nam đánh vào Ngô Khởi. Cho dù Ngô Khởi ở thời kì cường thịnh cũng không phải đối thủ Sở Kinh, huống chi là dưới tình huống Ngô Khởi bởi vì chiến sự Đông Châu mà nguyên khí đại thương? Dưới thế cục căn bản không thể ngăn cản chỉ có thể hướng đến nước láng giềng Xích Tương cầu cứu.

Xích Tương nguyên bản không muốn tham dự rối ren lần này, nhưng vì dân chúng biên giới liên tiếp bị chiến sự quấy rầy, hơn nữa Ngô quân cư nhiên có xu thế cường triệt (cố chấp lấn qua) đến biên giới Xích Tương. Rơi vào đường cùng, Xích Tương chỉ có thể cùng Sở Kinh can thiệp, đây là lần đầu tiên hai đại cường quốc vì ích lợi xung đột mà can thiệp đàm phán, về phần kết quả như thế nào, trước mắt vẫn chưa định luận!

Trở lại Bắc Linh bên này, nói đại hoàng tử An Cẩn Lạc lấy danh bình loạn mà huy quân xuôi nam, trải qua một tháng đường xa bốn ba rốt cục cũng tiến vào nam bộ, cũng ở ngoài Tả Minh sơn cách Bản Châu mấy

mười dặm xây dựng cơ sở tạm thời cho binh lính đã mỗi một nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó mới tiến công tiêu diệt loạn quân!

Thám tử nằm ở trong bụi cỏ nín thở ngưng thần, cách đó không xa chính là doanh địa Lạc quân, dày đặc doanh trường cơ hồ chiếm cứ khắp sơn dã, một đám lửa trại bập bùng rung động bị phong sơn quét đến lấp lư không ngừng, binh lính tuần tra mười người làm một tổ, mỗi nửa canh giờ đổi ban một lần.

Thám tử giả tiếng chim kêu to ba tiếng, một trận vang nhỏ, mơ hồ có thể thấy được một loạt Hắc y nhân động tác nhanh nhẹn nhanh chóng đi vào phía sau thám tử phủ phục đợi mệnh. Bọn họ đều là cung tiễn năng thủ trải qua tầng tầng trắc thí (kiểm tra) tuyển ra, trên vai lộ ra trường cung chắc chắn, phía sau lưng là tiễn có buộc hỏa thạch (đá lấy lửa) trên đầu mũi nhọn.

“Vào chỗ.” Thám tử vung tay làm thế.

Cung tiễn thủ phía sau tuân lệnh, lập tức nhanh nhẹn giống như dã miêu đi đến trên cây, tháo xuống trường cung.

“Chính đông ba trăm bước, bắn!”

“Sưu sưu” sạch sẽ lưu loát không mang theo bùn đất, một loạt hỏa tiễn bỗng nhiên phá không mà ra thẳng tắp hướng mục tiêu doanh trường ở chính đông ba trăm bước bay đi.

Lính gác đầu tiên phát giác dị trạng, chỉ thấy một loạt hỏa tiễn từ trong rừng cây không ngừng bay ra, mục tiêu đúng là kho lương thảo của bọn họ! Lính gác trong lòng kinh hãi, lập tức kích trống cảnh báo. Binh lính bị lọt vào phục kích hoang mang rối loạn giờ binh khí chạy ra doanh trường, nhưng không phát hiện đội ngũ tập kích nào, những kẻ không rõ tình hình chỉ có thể nhìn xung quanh. Lính gác ở trạm canh gác phía trên hô to, chẳng qua đây thanh âm ồn ào căn bản nghe không được hẳn khoa tay múa chân hô cái gì!

Khi bọn hắc rết cực làm rõ tình hình, lương kho bên kia đã bị thiêu cháy. Mọi người lúc này mới luống cuống tay chân chạy tới cứu hỏa, một nhóm người còn chạy tới rừng cây tính toán đem kẻ đánh lên bắt lấy.

Thám tử sớm đã thu hồi cung tiễn thủ đến một đỉnh núi khác nhìn cục diện mất trật tự hỗn loạn không chịu nổi ở bên kia, trong lòng không khỏi nghi hoặc, vì sao quân địch nháo đến mức như thế mà tướng lãnh lại còn chưa lộ diện?

Trong phòng nghị sự, Tử Li, Ngụy Thần, Ngụy Trọng Sở, Tào Thạch Nghĩa, Lương Chiêu còn có các tướng lãnh liên can đang ngưng thần nghe thám tử hồi báo.

Có thể thiêu hủy lương thảo quân địch hay không là chuyện sau đó, mục đích tập kích lần này là thăm dò năng lực quân ứng biến của sĩ tốt của địch cùng tình huống điều quân! Kết quả cho thấy, quân địch có thể nói là phản ứng trì hoãn, sĩ khí rời rạc, quân luật lười nhác! Quân đội như vậy, tuy rằng nhân số phần đông, nhưng không đủ gây ra sợ hãi! Tử Li ở trong lòng hạ một cái kết luận như vậy!

“Vậy tự ‘Hứa’ trên lá cờ chủ soái đến tốt cùng là người nào? Lúc ta ở kinh thành còn chưa bao giờ nghe nói qua có một tướng quân họ Hứa!” Ngụy Trọng Sở dẫn đầu nói.

“Có lẽ là tướng quân mà An Cẩn Lạc mới đề bạt lên!” Lương Chiêu suy đoán.

Ngụy Thần mở miệng nói: “Điện hạ, dựa theo hiểu biết của thần đối với An Cẩn Lạc, người này mặc dù trời sinh tính tàn bạo, nhưng vẫn là có chút kiến giải! Hắc tất nhiên rõ ràng giao chiến lần này ý nghĩa trọng đại tuyệt đối không thể phớt lờ, tuyển định nhân vật lãnh binh phải vô cùng cẩn trọng. Nhưng hắc không cần một tướng lãnh có kinh nghiệm có năng lực, lại chọn một kẻ mới tiếp nhận chức vụ, hắc có dụng ý gì?”

” An Cẩn Lạc này làm việc tựa hồ luôn không theo lẽ thường! Đầu tiên là đánh bất ngờ Lâm Châu không hề dự triệu tiếp theo bỗng nhiên thu binh, hiện tại cư nhiên lại bổ nhiệm một tân thủ (người mới) chủ soái chỉ huy mấy chục vạn đại quân! Các người nói hắc như vậy là quá cuồng vọng quá tự tin, hay là tùy tâm sở dục đem cuộc chiến này xem là vở diễn?” Tử Li luôn cảm thấy sự tình tựa hồ không đơn giản như vậy, nhưng nếu thật muốn vạch rõ làm sao không ổn thì trong lúc nhất thời cũng khó có thể nói rõ!

“Mặc kệ hắc dụng ý như thế nào, người đã đến đây quân đội cũng đóng ở đằng kia, điện hạ, thời gian không nhiều, theo thần thấy, chúng ta hắc là nên lo lắng như thế nào tác chiến chứ không phải hao tâm tốn sức ở trên vấn đề chủ soái kia!” Một gã tướng lãnh đứng lên ôm quyền nói.

Tào Thạch Nghĩa vẫn ngưng mi không nói bỗng nhiên lên tiếng: “Thám tử kinh thành báo lại, bên người An Cẩn Lạc có một thị thiếp tên là Lam Cơ!”

“Thì sao?” Mọi người khó hiểu Tào quân sư luôn luôn cơ trí tại sao lại bỗng nhiên nhảy ra một câu như vậy!

“An Cẩn Lạc người này cực độ bạc tình, dĩ vãng hấn đối với cơ thiếp sủng hạnh tuyệt không quá năm ngày, hiện giờ hấn lại đối với nàng này chuyên sủng gần một tháng! Hơn nữa cả ngày ở trong sương phòng của nàng không gặp người, mệnh lệnh hấn hạ cũng thông qua hình thức công văn truyền đạt xuống!”

“Ý Tào quân sư là, Lam Cơ này có vấn đề?” Ngụy Trọng Sở nhìn hấn nói.

Tào Thạch Nghĩa gật đầu.

“Nếu nữ tử này là một tuyệt sắc mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, An Cẩn Lạc chuyên sủng nàng tựa hồ cũng là bình thường a!” Tử Li nghi hoặc.

“Điện hạ, này có lẽ là nguyên nhân Lam Cơ được sủng ái, nhưng cũng không bài trừ hoài nghi của thần đối với việc này!” Tào Thạch Nghĩa nói.

Mọi người đang nói, đột nhiên nghe được một tiếng vang”Oanh long” thật lớn, chấn đến cái bàn một trận nảy lên, ly trà trong tay cũng “Khái khái” rung động.

“Phát, phát sinh chuyện gì?” Mọi người vội vàng đứng lên đi ra ngoài cửa.

Còn chưa từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, lại liên tiếp vang lên “Oanh oanh oanh” ba tiếng, chấn động đến mức mái ngói trên hiên cũng rớt vài miếng.

“A ——” ngoài sân, chỉ thấy vài người hầu đang hét lớn ôm đầu chạy qua.

Tử Li bước ra khỏi viện hướng đến tây viện đang oanh oanh long long, thị vệ cẩn thận che chở y sợ có gì sơ xuất! Mọi người thấy thế cũng vội vàng đuổi kịp.

Còn chưa có vào cửa tây viện liền nghe được một cỗ vị hỏa được, theo hướng đại môn rộng mở có thể nhìn thấy khói trắng tràn ngập không gian, cùng một cái hố to ở giữa viện diện tích rộng chừng một thước.

“Ba lạp, ba lạp” mái ngói trên nóc nhà đang không ngừng làm nhạc đệm vô giúp vui.

Tử Li hít sâu một hơi, tiếp theo rống lớn: “Lâm Tồn Công —— Lâm Tồn Thủ —— hai tên tiểu tử chết tiệt các người lăn ra đây cho ta!”

Trả lời y chính là thanh âm nửa phiến đại môn ầm ầm ngã xuống đất, mọi người nheo mắt, tiếp theo mới nhìn thấy hai cái đầu nhỏ mặt đầy bụi từ chân tường bay lên.

“Khụ khụ, may mắn, may mắn nhảy ra nhanh!”

“Hai người các người làm cái quỷ gì? Phá phòng sao? Hay là đào hố?” Tử Li nghiêng răng nghiêng lợi quát.

“Này, người đem lão Đại nhạ mao (chọc giận)! Là người nói phích lịch đạn vô địch của chúng ta cần thả thứ kia vào nên mới có thể biến thành như vậy!” Tồn Công xê dịch đến vị trí cách vách.

Tồn Thủ hai tay đồng thời chỉ vào cái đầu vẫn chôn ở một bên giả chết hướng Tử Li lớn tiếng biện hộ: “Lão Đại, không liên quan chúng ta a! Đầu sỏ gây nên là hấn!”

Hơn mười đạo tầm mắt đồng thời tập trung tại một chỗ kia, kẻ biết rõ cuộc giả vờ không được lúc này mới ngượng ngùng ngẩng đầu, cái mặt đầy bụi hướng tới mọi người bỗng nhiên nhếch miệng cười, bụi phác tốc rơi xuống, chỉ còn lại có một hơi bạch nha (răng trắng =]])).

Tử Li chán nản, “Hàn Tiểu Thành, tốt xấu gì ngươi cũng là người hai mươi mấy tuổi, chẳng lẽ còn cùng một dạng với tiểu thí hài bọn họ sao?”

“Cái gì a, chúng ta đã mười ba tuổi, không phải cái gì tiểu thí hài!” Tồn Công Tồn Thủ đồng thời bắt mồm phản bác.

“Các người câm miệng cho ta, nói thêm một chữ, đêm nay sẽ không có cơm ăn cộng thêm diện bích (đổi mặt vách tường kiểm điểm) một canh giờ!”

Hai người lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tầm mắt lại lướt về trên người Hàn Tiểu Thành, “Ngươi, lập tức lôi hai đứa bọn họ xuống dưới!”

Hàn Tiểu Thành quay đầu nhìn bọn hắn, hai tên này cần mình hỗ trợ? Buồn cười! Vừa rồi khi nổ mạnh còn thoát nhanh hơn so với hắn! Hai tên tiểu quỷ này tuy rằng công phu quyền cước không được tốt lắm, nhưng khinh công lại thập phần cao! Bằng không điểm nhiều bao thuốc nổ như vậy có thể lông tóc không tổn hao gì mà sống đến bây giờ sao? Nói vậy một thân khinh công của bọn họ cũng là từ trong lần lượt chạy trốn mà luyện thành!

Quả nhiên, Tử Li vừa dứt lời, hai tên kia đã phi thân văng vèo rơi xuống trước mặt Tử Li, Tử Li có chút kinh ngạc, hai tiểu tử này khinh công khi nào thì trở nên tốt như vậy?

Hàn Tiểu Thành cũng nhảy xuống theo, có chút thẹn thùng vỗ vỗ tro bụi trên đầu trong tầm mắt của mọi người.

“Điện hạ, người này chính là ân nhân cứu mạng lần trước ngài gặp chuyện sao?” Ngụy Thần đánh giá Hàn Tiểu Thành mở miệng hỏi.

Hàn Tiểu Thành đón lấy tầm mắt cảnh giác thăm dò của hắn, khẽ mỉm cười nói: “Ân nhân cứu mạng thì không dám nhận, chỉ là tình cờ nhắc tay thôi!”

Ánh mắt người này tuy thản nhiên, nhưng thái độ có chút tự đại! Ngụy Thần nói trong lòng. Bất quá mặc kệ có phải ân nhân cứu mạng hay không, bên người điện hạ tuyệt không thể giữ lại người lai lịch không rõ!

Tựa hồ nhìn ra ý tưởng của Ngụy Thần, ánh mắt Hàn Tiểu Thành khẽ loạn, lại lộ ra nụ cười y như hồ ly, mỗi khi gã có loại vẻ mặt này Tử Li đã biết nhất định không có chuyện tốt, quả nhiên chỉ thấy Hàn Tiểu Thành bỗng nhiên đi đến bên cạnh mình bắt tay đáp lên trên vai nói: “Huống hồ, quan hệ giữa ta cùng với điện hạ cũng làm ta vô luận như thế nào cũng không thể thấy y bị người tổn thương một sợi tóc!”

Gã cư nhiên lấy cái tay bẩn như vậy khoát lên trên vai điện hạ? Quan hệ gì có thể làm cho động tác bọn họ tùy ý thân mật như thế? Mọi người ở trong lòng phẩm đoán, hơn nữa đang có xu thế lệch ra ngoài!

Tử Li rất muốn một quyền tấu bay nam nhân khẩu xuất cuồng ngôn này, quan hệ giữa ta cùng với người? Hồn damn, ta và ngươi có thể có quan hệ gì!

Nhiều ánh mắt nhìn như vậy, đã đáp ứng cho gã ở bên người trốn tránh tổ chức đuổi giết, cho nên Tử Li không thể phủ nhận lời của gã! Nếu phủ nhận, Tử Li thực khẳng định gã tuyệt đối sẽ lập tức bị đá ra khỏi phủ hơn nữa còn có thể bị lấy thân phận gian tế ném vào ngục giam. Nhưng nếu không phủ nhận, chính mình không phải cam chịu cùng gã có quan hệ ái muội?

Hàn Tiểu Thành, đủ âm hiểm, bức ta cắn chết miêu? Để cho người chỉ biết sai!

“Ngươi, đừng hòng dời đi lực chú ý!” Tử Li bỏ qua cánh tay gã một bên xoay người nói, “Ngươi xem chuyện tốt các ngươi làm!”

Tử Li vừa nói xong, hai tên hưng phấn kia đã trở lại, “Lão Đại, chúng ta đang nghiên cứu chế tạo vũ khí tác chiến mới nhất, đã nghiên cứu hơn một tháng, nhưng thí nghiệm cho thấy kỹ thuật của nó còn chưa đủ thành thực, lực sát thương không đủ, chỉ có thể nổ tung một cái hố đất nông nông, bất quá hiện tại người nhìn xem, cái hầm kia rộng chừng một trượng sáu nửa trượng, uy lực đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, dùng đề đối kháng Lạc quân nhất định có thể đem bọn họ giết không còn mảnh giáp!”

Mọi người nghe vậy trên mặt đều là vui vẻ.

“Như vậy nghe ra tựa hồ thật sự hữu dụng, đem thứ này dùng cho chiến sự, phần thắng của chúng ta lại thêm vài phần!”

“Đây là đương nhiên!” Tử Li hứng khởi, “Nếu không bắn điện cũng sẽ không dung túng bọn họ suốt ngày đảo lộn!” Hơn nữa Hoàn Húc cũng sẽ không vào lúc đó đem hai yêu tinh gây chuyện này phóng tới bên cạnh ta, nói vậy hắn cũng là nhìn ra ẩn ý trong đó! Đương nhiên những lời phía sau là ở trong lòng trộm nói!

“Bất quá, hai người các người cũng phải chú ý hoàn cảnh một chút! Muốn làm thí nghiệm cũng phải chọn nơi không có ai, nổ ở trong viện nhà mình thì đến cái nóc đều sắp bị sụp!” Ngoại ý chính là muốn đảo lộn thì có thể, bất quá phải đi xa chút!

“Nga! Đã biết!” Tồn Công Tồn Thủ lập tức ưỡn ngực nói, “Lão Đại, chúng ta đi tìm nơi tiếp tục, lúc khẩn yếu không thể ngừng! Phương pháp phối chế mới vừa rồi chúng ta cũng phải nhanh ghi nhớ, nếu không sẽ quên!”

“Ân, đi thôi!”

“Hàn Tiểu Thành, bản điện khi nào thì cho phép người đi?”

“Ách, người không phải đồng ý chúng ta tiếp tục nghiên cứu sao?”

“Là bọn hần không phải là người!”

“Ách!”

“Người đem hổ trong sân lấp bằng, còn phải đem cánh cửa sửa lại, nếu không đêm nay không được ăn cơm cộng thêm diện tích một canh giờ!”

“ ”

147. Q.4 - Chương 35: Cổ Chấp

Cận Hiếu (niên hiệu Bắc Linh) năm thứ bốn mươi tám, tam hoàng tử được Minh Huyền vương khâm điểm vì vương trử (thái tử kế thừa ngôi vua) tại Lâm Châu khởi binh tuyên thệ trước khi xuất quân, lấy “Phạt vô đạo, giết bạo Lạc” làm khẩu hiệu lãnh binh dẫn dân, trước sau đánh hạ Bản, Trung, Lương, Tề, Đậu, Kiểm cùng năm đại châu quận, cũng ở các trọng trấn bộ thự binh lực, hình thành đối trị với bắc bộ. Tháng mười hai cùng năm, đại hoàng tử lấy thân phận thái tử nhập phủ hoàng thành khiển binh bốn mươi vạn, lấy danh nghĩa “Bình định trấn loạn” huy quân xuôi nam, cùng với Du quân chiến đấu trường dã (dã chiến kéo dài) tại Bản châu.

Theo Cận Hiếu bại sử ghi lại, trường dã chi chiến tử thương vô số, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, trên chiến trường máu chảy thành sông, thi cốt như núi, phóng nhãn chỉ thấy phần còn lại của chân tay đã bị chặt, hồng vụ đầy trời, cứ như nhân gian luyện ngục!

Tháng ba năm sau, trường dã chi chiến duy trì hơn hai tháng rốt cục lấy kết quả Lạc quân thảm bại, Du quân đại thắng mà chấm dứt. Du quân lấy binh mười tám vạn đối kháng Lạc quân bốn mươi vạn, lấy ít thắng nhiều khiến Lạc quân bị tổn hại nặng mang tàn binh mười ba vạn suốt đêm quay về, một trận chiến này khiến cho thanh danh tam hoàng tử An Cẩn Du càng vang, bách tính viết: “Thiên ý như thế, thiên mệnh sở quy!”

Sau khi kỳ khai đắc thắng, Du quân thừa thắng xông lên, một đường lên bắc thẳng vượt eo biển Hàm Đông, Lạc quân biết nơi đây dễ thủ khó công, Du quân cần chặt ở phía sau, nếu không đóng chặt cửa này thì e khó xoay chuyển trời đất, Lạc quân đóng ở eo biển Hàm Đông thủ vững không lùi, Du quân nhất thời vô kế, chỉ có thể án binh bất động, trường dã chi chiến kéo đến một tháng rốt cục lại diễn biến thành cục diện đối chọi.

Mấy tháng với cuộc sống quân lữ đã làm cho Tử Li vứt bỏ tật xấu sinh hoạt không ngủ đến mặt trời treo cao đỉnh đầu liền không tỉnh, trước kia là bởi vì buổi tối thâm đêm nên ngày hôm sau phải ngủ bổ sung do đó mới thành thói quen. Mà hiện tại, mỗi ngày buổi tối tuy rằng vẫn thâm đêm, bất quá hấp dẫn con cú này không phải suốt đêm ngoạn trò chơi mà là ưu phiền chiến sự trước mắt, mỗi đêm lăn lộn khó ngủ, ngày hôm sau lại bị tiếng kèn luyện binh làm bừng tỉnh, dần dần, ngủ trễ thức sớm đã thành thói quen của Tử Li. Giấc ngủ không đủ hơn nữa đường dài mệt nhọc bốn ba, gương mặt nguyên bản còn có chút thịt đã nhanh chóng tiêu giảm xuống, đôi môi anh hồng lui đi sắc phấn thần nhiên, cằm thon nhọn, ánh mắt cũng

có vẻ càng lớn. Khi đến mùa đông mặc nhiều trang phục còn miễn cưỡng không cảm thấy được, nhưng tới mùa xuân, áo bông vừa cởi, thân thể gầy yếu liền vô pháp che giấu, suy nhược như vậy nhìn mà lòng người phát đau. Bất quá may mắn có An Cực Khanh thông hiểu luôn luôn ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc, thuốc Đông y mà Tử Li sợ nhất tuy rằng không cần mỗi ngày đều uống, nhưng mỗi ngày một viên được hoàn hắc hồ hồ (đen thui =)]) là tuyệt đối trốn không thoát!

Hít sâu vài hớp khí lạnh mang theo mùi thơm ngát của thảo mộc, phiền muộn tích tụ trong lòng Tử Li tiêu tán không ít!

“Điện hạ của ta, tảo thiện đã chuẩn bị tốt!” Đang nhắm mắt hưởng thụ tia nắng ban mai chiếu rọi, bên tai bỗng nhiên vang lên một phen thanh âm ngả ngớn.

Không cần nghĩ cũng biết là ai, Tử Li có chút cảm tức xoay người trừng mắt người tới: “Hàn Tiểu Thành, bản điện hạ nói qua bao nhiêu lần không cần bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau bản điện hạ không cần bỗng nhiên ghé vào bên tai bản điện hạ nói chuyện!”

“Bớt giận bớt giận điện hạ của ta, nhất thời đã quên, lần sau tuyệt đối sẽ không!” Hàn Tiểu Thành vui cười, không chút thành ý nói.

“Người mỗi lần đều nói lần sau sẽ không, nhưng lần sau vẫn là như thế! Tên tử hồ ly người, không được tiếp cận ta trong phạm vi năm thước!” Tử Li rống, nghĩ đến mà phần nào, trên mặt ónh bạch nổi lên một tầng đỏ ửng mỏng manh.

Hàn Tiểu Thành vẻ mặt vô tội nháy nháy đôi mắt hồ ly nhìn Tử Li.

“... Quên đi quên đi, lần này không so đo với người.” Tử Li xua tay vô lực nói, “Dùng tảo thiện!”

Hàn Tiểu Thành mỉa cười đuổi kịp, Tử Li đến gần doanh trướng, thấy trên bàn cư nhiên tràn đầy một bàn đồ ăn!

“Hàn Tiểu Thành, người đây là cái gì?” Tử Li nhíu mày xoay người chất vấn.

“Ách, cái gì? Đây là tảo thiện ta làm cho người a!”

“Ta đương nhiên biết đây là tảo thiện, ta là hỏi người như thế nào làm nhiều thứ như vậy, tuy rằng chúng ta hiện tại không thiếu lương, nhưng cũng không có thể xa xỉ như vậy! Người xem, cá này thịt này, cư nhiên còn có canh bồ câu? Hàn Tiểu Thành, chúng ta bây giờ là hành quân đánh giặc không phải du sơn ngoạn thủy ăn dã vị (món ăn thôn quê)! Binh lính bên ngoài đều là gặm lương khô ra chiến trường, nếu ta ở trong này ăn thịt cá, người bảo điện hạ ta như thế nào đối mặt với tướng sĩ từng người một lấy sinh mệnh trợ giúp ta, vì ta mà chưa từng có một bữa ăn ngon?”

“Không không, điện hạ, người trước đừng kích động!” Hàn Tiểu Thành thu lại tươi cười, ánh mắt nhìn Tử Li che giấu không được đau lòng.

Tử Li đang mất kiểm chế không có phát giác lúc này bộ dáng của mình có điểm cố chấp cùng loại với cố chấp cuồng, tình huống như vậy đã kéo dài một tháng, ngay sau khi trường đã chi chiến chấm dứt y đi thăm binh lính bị thương trở về, điện hạ trong mắt luôn lộ ra linh động tự tin cùng đáng yêu giáo hoạt lập tức trở nên trầm mặc ít lời hơn nữa thường xuyên ủ dột dù tán cũng không đi. Cứ như vậy dần chuyển biến từ cảm xúc lan nhiễm tới thực tế cụ thể, y yêu cầu mỗi ngày ba bữa binh lính ăn cái gì y liền ăn cái đó, binh lính mặc vải thô áo tang y cũng mặc vải thô áo tang, loại hành động đồng cam cộng khổ này đương nhiên là khiến binh lính được cổ vũ lớn, nếu là những người khác thay đổi bọn họ cũng không thể nói gì hơn thậm chí càng thêm tán thưởng, nhưng người này không phải đại tướng thân thể khỏe mạnh mà là một hoàng tử thân thể suy yếu về mặt mỗi mệ! Điều kiện thân thể không cho phép y hồ nháo như thế, người bên cạnh nhiều lần khuyên bảo không có hiệu quả, mà ngay cả An Cực Khanh tức giận vài lần cũng kéo không về tên cứng đầu như ngư này.

“Đừng kích động, trước hết nghe ta nói, điện hạ, những thứ này là do ta tự mình đi vào rừng săn được, người xem con cá này, nó là do ta câu ở sông nhỏ, thỏ này là ta bắt, trứng chim là ta đi lên cây nhặt, còn có bồ câu này là ta bắn, người xem, ta không có đến lương khô rút phần, chỉ có gạo này, bất quá nó vốn là phân cho điện hạ, ta chỉ bắt quá lấy ra một chút nghiền thành phần làm trường thọ diện (mì trường thọ), điện hạ, hôm nay là sinh thần của ta, thức ăn này đều là ta vì khánh sinh của mình mà làm, bất quá bởi vì một

người khánh sinh rất thê lương cho nên mặt dày khấn cầu điện hạ theo giúp ta trôi qua. Điện hạ, có thể không? Người có thể theo giúp ta cùng nhau ăn sinh thần yến này không?” Vứt bỏ biểu tình ngả ngớn vốn có ngày thường, Hàn Tiểu Thành cẩn thận nhìn Tử Li hỏi.

Tử Li há miệng thở dốc, vì trách cứ quá kích vừa rồi mà cảm thấy xấu hổ, thật lâu sau mới mở miệng áy náy nói: “. Thực xin lỗi, ta, thất lễ, sinh thần khoái hoạt!”

Hàn Tiểu Thành ngậm thở phào một hơi, lập tức liếc mắt cười, nhân thần đẹp như thêu hoa lúc này tỏa một mảnh nắng, gương mặt nương theo ánh mặt trời thật sự là rất anh tuấn!

“Hàn Tiểu Thành, bộ dạng người như vậy ở chỗ của ta khẳng định sẽ là một bạch mã vương tử mê đảo phần lớn nữ sinh!” Tử Li nhìn gã nhẹ nhàng cười nói.

Hàn Tiểu Thành ngốc lảng, tiếp theo cười đến càng sâu, “Àn, ta cho rằng đây là từ người tán thưởng ta, ha ha, mau ngồi xuống đi, mấy thứ này lạn ăn sẽ không ngon, ở gia hương của ta, sinh thần thứ đầu tiên có nhất định phải là thịt cá, còn phải có một chén trường thọ diện, nếu không năm đó hắc sẽ bần cùng khó khăn! Đến đến, trường thọ diện, trong nồi còn có, nhất định phải ăn nhiều chút!”

“Thịt bò này ta sẽ không ăn, nhưng mì thì ta cùng người ăn một chén!”

“. Có thể được bệ hạ nể mặt, tiểu nhân tam sinh hữu hạnh!”

Tử Li mỉm cười tiếp nhận đôi đũa gã dâng đến trước mặt, nâng lên bát uống ngay một ngụm canh lại gấp lên mì phóng tới miệng nhắm nuốt một hồi, hỏi: “. Ăn thật ngon, người còn bỏ thêm gia vị gì?”

“Nào có gia vị gì! Trù nghệ của bản đại hiệp luôn luôn rất cao, cho dù bạch diện canh sông cũng có thể làm ra nhân gian mỹ vị! Ha ha, ăn thật ngon đi? Ách, người, người như thế nào khóc?”

“Ai nói bản điện khóc! Là hạt cát rơi vào mắt được không!”

“Nga nga, là cát bay, ta giúp người thổi thổi!”

“Không cần, đã ra rồi, ngồi xuống, ăn trường thọ diện!”

Ngu ngốc, mì rõ ràng có trộn nhục nê (thịt bằm), canh rõ ràng bỏ thêm tổ yến, tuy rằng trải qua xử lý cố ý che đi hương vị.

Thật sự là ngu ngốc a!

148. Q.4 - Chương 36: Bệnh Tình Nguy Kịch

Ngoài đại môn nhắm chặt, Thừa tướng Triệu Dịch Lương lo lắng bất an đi qua đi lại, trong chốc lát ngừng đầu nhìn nhìn đại môn vẫn đang nhắm chặt, trong chốc lát tiếp tục cúi đầu than thở, người chỉ mới chừng năm mươi tuổi mà râu đã toàn bộ trắng, tóc bạc nhiễm tẩn!

Lại đợi thật lâu sau, rốt cục nhìn thấy cung thị thông báo đi ra, Triệu Dịch Lương vội vàng tiến lên hỏi: “Công công, như thế nào?”

Cung thị kia vùng tay áo lắc đầu nói: “Thừa tướng đại nhân, ngài vẫn là trở về đi thôi!”

Triệu Dịch Lương nghe vậy trong lòng oán giận, lão càng ngày càng không thể lý giải sở tác sở vi của Lạc nhi. Trước kia tuy rằng Lạc nhi vẫn là tính tình ngạo mạn vội vàng xao động, nhưng đối với cữu cữu là lão đây vẫn có chút tôn trọng, việc triều chính vô luận mặt nào đều sẽ tới hỏi ý kiến của mình trước, nhưng không biết từ khi nào lại dần dần trở nên lộng quyền mãnh liệt khư khư cố chấp, rất nhiều quyết định hắc làm ra lúc ấy xem ra tựa hồ chính xác có thể thi hành, nhưng đều là không khác gì uống rượu độc giải khát, cắt thịt bổ vết thương, tai họa ngầm trong đó vô cùng có khả năng trở thành vết thương trí mệnh sau này! Nhưng vô luận mình khuyên giải như thế nào hắc đều là vào lỗ tai trái ra lỗ tai phải, đối với cữu cữu này cũng càng ngày càng xa cách càng chán ghét, cuối cùng rốt cục diễn biến thành cự nhi bất kiến (từ chối không gặp).

Triệu Dịch Lương từng dưới bất đắc dĩ đến chỗ tỷ tỷ thỉnh cầu nàng ra mặt khuyên bảo, nhưng ai ngờ ngay cả nàng cũng bị cự tuyệt ngoài cửa! Cái này thật sự không ổn, Triệu Dịch Lương không khỏi hoài nghi hắc

đã xảy ra chuyện? Bởi vì tính ra hần đã một tháng chưa từng lộ diện, cả ngày cùng một cơ thiếp tránh ở trong phòng đại môn bất xuất nhị môn bất mại (bất mại: không bước), tất cả triều chính nghị sự đều là thông qua tấu chương truyền đạt lại, mà ngay cả đại sự lùi ngày đăng cơ, khiến binh xuôi nam, bổ nhiệm chủ soái cũng không ngoại lệ!

Trong lòng một khi khả nghi liền không thể tiêu trừ, Triệu Dịch Lương càng nghĩ càng không ổn, cho nên chiêu tập triều thần, thỉnh tỷ tỷ mang thị vệ xâm nhập đông cung, nhưng người vừa mới đến cửa cung thì An Cẩn Lạc lại xuất hiện ở cửa, trừ bỏ người gây chút trên mặt tái nhợt chút, hần thoạt nhìn cũng không có cái gì không ổn! Chỉ thấy hần thần sắc hung ác nham hiểm quét mắt bọn họ một cái nói: “Bản điện bởi vì thân thể mệt mỏi ở trong phòng tĩnh dưỡng mấy ngày các người chẳng lẽ muốn tạo phản sao?” Một câu chấn đến mức mọi người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Việc này qua đi, hần lại tĩnh dưỡng tránh mặt, nhưng chuyện hần ủy nhiệm một tên chủ soái vô danh tiểu tốt điều khiển quân đội lại làm cho chư thần trong triều rất bất mãn, không nói trước người nọ có đảm đương nổi hay không, nhưng một sự kiện huy quân xuôi nam lớn như vậy cứ nhiên hội nghị cũng chưa từng mở liền bỗng nhiên hạ lệnh, lại còn vứt bỏ lão tướng hiển hách trong triều đề bạt tân nhân lãnh binh mang đội, hành động này thật sự làm cho người ta rất khó hiểu, rất phần uất!

Triều thần tập hợp cầu kiến hi vọng có thể được một lời giải thích, nhưng đại hoàng tử cứ nhiên hạ lệnh “Kể không theo, cách chức hạ ngục”, chư thần tuy rằng trong lòng bất bình, nhưng cũng không dám tái nghị, bởi vì bọn họ đều thập phần rõ ràng đại hoàng tử nói là làm tuyệt không bởi vì bọn họ ủng hộ có công liền khoan dung một mặt! Thế nên tất cả tức giận chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Họ Hứa kia lãnh binh xuôi nam, bản thân chỉ biết ý vào liền bị đánh cho đầu rơi máu chảy, khiến đội quân thiệt hại mười ba vạn. Trong triều đại thần nghe thấy, trong lòng lại vừa đau vừa vui, đau chính là binh lực trong tay cứ nhiên hao tổn nghiêm trọng như vậy, vui chính là họ Hứa kia cũng không cần làm tướng quân, lúc này có thể đại hoàng tử sẽ một lần nữa chọn người ủy nhiệm chủ soái, không biết có đến phiên chính mình hay không? Có ai biết bọn hần bức thiết muốn lãnh binh như thế nào, bởi vì ở trong mắt chư tướng trong triều, hơn mười vạn binh lực của tam hoàng tử thật sự không đủ gây ra sợ hãi, ngoại trừ mấy vạn biên quan binh lính thì những người khác đều là bách tính ô hợp, nói cách khác chính là nông dân chỉ biết cày ruộng trồng trọt quanh năm với bùn đất, quân đội như vậy cũng có thể ra trận giết người sao? Bọn họ thật sự hoài nghi! So với binh lực của tam hoàng tử thì binh lực của bọn họ vô cùng lớn mạnh, không nói trước những mặt khác, chỉ riêng nhân số điểm ấy mà xem ai thắng ai thua đã là rất rõ ràng! Bởi vậy, vị trí chủ soái suất lĩnh đại quân chính là một khối thịt béo đang nằm trong nước, dựa theo tài năng tác chiến cùng kinh nghiệm thủ đoạn của bọn họ thì chỉ cần ngồi lên vị trí này liền tương đương với tướng thưởng lớn nhất cho công thần đã tóm được một nửa nơi tay!

Nhưng sự tình lại không có như bọn họ mong muốn, khi họ Hứa vừa chiến bại mang binh quay về, đại hoàng tử bên này lại không có ý tứ gì muốn đổi tướng. Bên kia tam hoàng tử đã lãnh binh một đường truy kích, bức tới eo Hàm Đông, này thật có chút không ổn! Eo Hàm Đông cách kinh thành chỉ có hơn hai trăm dặm đường, đã là bức đến cửa nhà, vì sao đại hoàng tử vẫn còn thờ ơ?

“Cút —— bản điện hạ đã nói qua ai cũng không gặp!” An Cẩn Lạc nổi giận quát, mặt trắng như quỷ, hốc mắt hãm sâu, hai mắt đỏ ngầu, An Cẩn Lạc trạng nhược che lấp mệnh ác quỷ, một thân lệ khí làm cho người ta không rét mà run!

Cung thị ngoài cửa vội vàng cáo lui.

An Cẩn Lạc lúc này mới ngã người xuống, cởi bỏ một thân lệ khí bởi vì bị người quấy rầy hưng trí, tiếp tục hút thuốc phiện Lam Cơ đưa đến bên miệng.

“Điện hạ!” Lam Cơ nũng nịu kêu lên.

“... Ân?” Chậm rãi phun ra một hơi bạch yên (khói trắng), thật lâu sau, An Cẩn Lạc mới đáp.

“Điện hạ, ngài đã vài ngày chưa phê tấu chương, không bằng phê xong mới hút đi!”

“Người này yêu tinh học hiền thê lương thiếp làm gì?” An Cẩn Lạc vẫn đang từ từ nhắm hai mắt giọng điệu lười nhác nói, “Mấy tấu chương này không phải người phụ trách viết sao? Quân sư phía sau của bản điện hạ đã truyền thư nói cho người đối sách, người chiếu theo mà viết là được!”

“Nhưng là, nô tì sợ các đại thần phát hiện !”

“Bọn họ phát hiện cái rắm, chữ viết của người ngay cả bản điện hạ nhìn cũng hiểu được là chính mình viết thì người sợ cái gì? Đi viết, đừng đến phiền bản điện hạ!”

“Vâng!” Lam Cơ khước miệng thủy chung treo một mặt cười nhạt cúi người đáp.

“Điện hạ, chúng ta tiếp tục như vậy tựa hồ cũng không phải biện pháp a!” Lương Chiêu hí mắt nhìn Lạc quân hạ trại ở trên đỉnh núi đối diện hướng Tử Li nói.

“Bản điện hạ biết!” Tử Li thở dài đáp, “Cho nên mới đến quan sát một chút, xem có nghĩ được biện pháp công phá hay không!”

“Mấy ngày trước đây thám tử của chúng ta phát hiện bọn họ đang trộm đồn củi, không biết bọn họ đang làm trò xiếc gì!” Một gã tướng lãnh nói.

“Có lẽ là đang tạo vũ khí!” Ngụy Thần mở miệng nói.

“Tạo vũ khí? Dùng mộc tạo vũ khí trừ bỏ tiền thì có thể có cái gì? Nhưng khoảng cách xa như vậy bọn họ không có khả năng dùng tiền công kích chúng ta đi?”

Mọi người trầm ngâm!

Tử Li nhíu mày, “Mặc kệ bọn họ muốn tạo cái gì, Liên Kiêu, người cho thám tử nghiêm mật quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, mặt khác phải tăng mạnh trình thám phòng ngự của chúng ta, tuyệt không thể làm cho người của đối phương lẫn vào chung quanh chúng ta!”

“Vâng, điện hạ!”

Tử Li lại nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Các vị, có lẽ chúng ta có thể tránh đi eo Hàm Đông đi đường vòng lên bắc!”

“Biện pháp này không phải không nghĩ tới, nhưng lại khó khăn cố sức hơn nữa còn rất nguy hiểm! Eo Hàm Đông với sơn mạch cắt ngang trung ương Bắc Linh hoàn toàn là mảnh đất phân giới nam bắc, muốn từ nam lên bắc phải từ chỗ hổng ngọn núi này thông qua, nếu không nhất định phải đi qua núi cao bay qua sơn mạch cực kỳ hiểm trở, mới có thể tới bắc bộ!”

“Nói như vậy, chỉ cần đối phương một ngày canh chừng, chúng ta phải một ngày theo chân bọn họ dây dưa?”

“Trước mắt chỉ có thể như thế!”

149. Q.4 - Chương 37: Tiểu Chiến

Lạc quân chặt cây quả nhiên là dùng để tạo tiền, hơn nữa theo hành động của bọn họ thì tựa hồ có chủ động phóng ra chứ không hề có tính toán làm rùa đen rút đầu! Nếu quả thực như thế, Tử Li lại có chút không rõ tâm tư của bọn họ!

Mọi người đều biết, eo Hàm Đông lấy địa thế đặc thù đệ nhất cửa khẩu vạn người không thể khai thông mà trở thành vùng giao tranh binh gia, ai chiếm cứ quyền chủ đạo kẻ đó liền tăng thêm vài phần thắng. Nhớ năm đó, kẻ thù bên ngoài xâm lấn Bắc Linh một đường tiến quân thần tốc thế như chẻ tre, chỉ có ở eo Hàm Đông bị cản không thể tiến, Bắc Linh tướng sĩ gắt gao bảo vệ yết hầu sinh mệnh này mới có thể bảo toàn giang sơn Bắc Linh. Lạc quân trước khi chưa xuôi nam đã biết rõ lợi hại đó, Ngụy Thần cũng từng chỉ vào một trong những nơi trên bản đồ đưa ra đề nghị không bằng lãnh binh lên bắc ở eo Hàm Đông trước Lạc doanh, chẳng qua lúc ấy điều kiện không quen thuộc, bọn họ không thể lên bắc cũng vô pháp tới Hàm Đông trước Lạc quân, bởi vậy mới không thể không buông tha cho kế hoạch này.

Mà hiện giờ Lạc quân hoàn toàn chiếm hết ưu đãi, chỉ cần tử thủ không ra tiếp tục kiên trì, bọn họ cũng không làm gì được. Nhưng vì cái gì Lạc quân lại bỗng nhiên xuất binh công kích? Chẳng lẽ bọn họ có tự tin chiếm phần thắng lớn? Hay là nói bọn họ đã không có điều kiện tiếp tục thủ, tỷ như lương thảo không đủ, cho nên không thể không lựa chọn tốc chiến tốc thắng? .

Nhưng mặc kệ như thế nào, động tác của Lạc quân lần này chính là hợp với ý của Tử Li. Chỉ cần cắn chặt lấy đầu thì sự tình sẽ hảo lo liệu!

Lạc quân hẳn là muốn dùng chiêu đánh bất ngờ, bất quá đội ngũ mới vừa đi ra một dặm đường đã bị thám tử bên này của bọn họ phát hiện. Những thám tử này chính là thành quân ngày xưa trong tay Tào Thạch Nghĩa, theo như lời Tào Thạch Nghĩa quả nhiên là hảo thủ thu thập tình báo, hiện giờ gia nhập tổ tình báo làm thủ hạ của Liên Kiều, hành tung trải rộng khắp cả nước!

Quân đội của Tử Li trú đóng ở ngoài Hàm Đông năm dặm, không có gì ngoài ba vạn lão binh trải qua trường dã tảo luyện sinh tử, tân binh đã cưỡi ra ngoại y mỏng manh trở thành một gã chiến sĩ chân chính, nhìn quân địch vọt tới như thủy triều trên đường chân trời, tay bọn họ nắm vũ khí không hề run rẩy, ánh mắt của bọn họ càng thêm kiên định, khí chất càng thêm trầm ổn.

Lạc quân cách bọn họ ba trăm thước ngừng lại, lần này lại học được thông minh. Trong trường dã chiến, Tử Li đem phích lịch đạn vô địch mà Tôn Công Tôn Thủ làm ra trải qua thay đổi biến thành mảnh đầu đạn đưa vào trong chiến sự, Lạc quân ném qua lập tức thiệt giảm rất nhiều, lần này đương nhiên phá lệ cẩn thận không dám lại dễ dàng tới gần.

Hai quân giằng co, quang cảnh nghiêm túc trầm mặc, chỉ có dương quang hoàng sắc rải ở giữa, ngẫu nhiên xẹt qua một hai tiếng diều minh thanh thúy, tiếng vang rất nhỏ tại sơn dã vừa trống trải vừa áp lực đúng là có vẻ bén nhọn kinh tâm động phách.

“Đông ——” một tiếng nổi trống. .

Lạc quân lấy bộ binh đi đầu, binh lính tay cầm lá chắn theo tiếng trống đi về phía trước một bước dài.

“Đông ——” tiếng trống lại nổi, bộ binh lại bước, cứ như thế binh lính đã bước ra một khoảng xa.

Ngụy Thần án binh bất động, hẳn thật muốn nhìn bọn họ đến tột cùng bố trận gì!

Trận thế bộ binh hơn một ngàn người rút cục ngừng lại, nhìn ra khoảng cách ước chừng hai trăm bảy tám chục thước, khoảng cách tầm bắn cung tiễn không thể đạt tới, cho dù đạt tới cũng khiến cung đứt đoạn!

Đem lá chắn xếp thành lớp, binh lính lại thật sự rút ra trường tiễn chuẩn bị bắn, Ngụy Thần nhíu mày theo nguyên tắc bất khinh địch lập tức hạ lệnh làm cho binh lính thiết lá chắn. .

Tiến phải đáp lên cung đây là chuyện mọi người đều biết, bất quá thứ Lạc quân xuất ra không phải là cung mà là một tân vũ khí chưa từng thấy qua.

“Tầm chắn, gia cố!” Ngụy Thần lại hạ lệnh.

Mệnh lệnh vừa ra đối phương đã khởi xướng vòng công kích thứ nhất, tiễn vũ dày đặc như châu châu quá cảnh hơn nửa lực đạo cực mạnh hướng bên này bay tới. Bất an trong lòng ứng nghiệm, tầm bắn của đầu mũi tên kia thậm chí có thể tăng thêm lực đạo hơn nữa.

Trường tiễn lướt qua tường chắn rơi xuống đội hình rối loạn phía sau.

“Báo ——”

Tử Li ở trong doanh trường đi qua đi lại nghe được hồi báo, lập tức truyền triệu cũng vội vàng dò hỏi: “Tình hình chiến đấu như thế nào?”

“Quân địch vận dụng một loại cung tiễn kiểu mới, tầm bắn xa hơn nửa lực đạo mạnh, trước mắt đang quấy rầy phương trận của quân ta!”

“Tiếp tục thăm dò!” Tử Li nhíu mày hạ lệnh.

“Vâng!” Thám tử lập tức lui ra.

Lại bất an bước tới bước lui, Hàn Tiểu Thành nhìn mà nhìn không được đào lỗ tai nói: “Ta nói điện hạ, người cần gì phải phiền não như vậy?”

“Làm gì phiền não như vậy?” Tử Li xoay người trừng mắt người đang thảnh thơi nói: “Bọn họ phát minh cung tiễn mới a, một loại cung tiễn có tầm bắn xa uy lực lớn, còn quấy rầy phương trận quân ta người nói ta có thể không phiền sao?”

Hàn Tiểu Thành không cho là đúng, “Aiz! Điện hạ, chúng ta không phải còn có vũ khí bí mật sao? Một khi xuất ra mặc kệ bọn họ có bao nhiêu cung tiễn đều sẽ quân lính tan rã, hiện tại trước hết để cho bọn họ giành chút ngon ngọt, như thế này đã là có phúc phần!”

“Tẩu (đi) trận! Kỵ binh tiến lên, bộ binh lui về phía sau! Toàn thể lui về phía sau ba mươi bước!” Ngụy Thần không thấy bối rối ngầm hạ lệnh.

Tướng lãnh Lạc quân thấy địa hình đối phương thật vất vả mới tách ra không ngờ đã nhanh chóng khôi phục, lập tức hạ lệnh tăng mạnh công kích, cũng nổi trống tiến về phía trước.

Ngụy Thần ngồi trên lưng ngựa, nhìn Lạc quân dưới che chắn của cung tiễn thủ không ngừng tới gần, hào quang trong mắt chợt lóe, nếu đối phương cẩn thận quan sát nhất định có thể phát hiện mặt cổ dưới chân bọn họ đang có không ít dây thừng mảnh kéo dài, một đường truy tìm còn có thể phát hiện đầu dây thừng đều chưa có chôn vào trong đất, mà đầu khác còn lại là nắm giữ ở trong tay hàng binh lính bên này của bọn họ.

Kỵ binh đi đầu bỗng nhiên giơ trường kiếm lên không trung, đang lúc Lạc quân cho là bọn họ sắp được hạ lệnh xung phong, theo động tác trường kiếm vung lên, điều xuất hiện không phải là quang cảnh đối phương chết trong tiễn vũ, mà là liên tiếp những tiếng nổ vang như sấm tiếp đó là những phần còn lại của chân tay đã bị cụt của đồng liêu không ngừng bay lên trước mắt, tiếng vang như vậy dù là cả đời cũng sẽ không quên, vũ khí trong trường đã chi chiến làm cho bọn họ tán loạn mà chạy —— lựu đạn! Bất quá đây không phải là vũ khí cần người ném sao? Bọn họ rõ ràng tính ra khoảng cách tốt, cẩn thận tính toán dù là binh lính dụng lực cánh tay hơn người cũng không thể ném được đến khoảng cách đó.

“A ——” Tiếng kêu thảm thiết của binh lính nổi lên bốn phía. Hàng cung tiễn thủ cũng chết quá nửa, công kích sớm đã gián đoạn. Ngựa bị chắn kinh cắt vó hí vang ngay tại chỗ đảo quanh, đầu đá lung tung, quay đầu bỏ chạy, trong khoảng thời gian ngắn trận hình đại loạn, không có cung tiễn thủ bảo hộ, kỵ binh bộ binh bại lộ ở phía sau lập tức cùng bọn Ngụy Thần đánh ngay mặt, mà nghênh diện đến chính là dày đặc đầu mũi tên cùng kỵ binh thừa dịp loạn bức đến trước mặt, một hồi chém giết lại mở màn, Lạc quân chỉ phái ra sáu vạn người rất nhanh dưới mười vạn của Du quân cùng truy mãnh cung tiễn ôm đầu lủi trở về đại bản doanh Hàm Đông!

Lạc quân lần này có chuẩn bị mà đến chủ động công kích lại không đòi được ưu đãi nào, ngược lại tổn hại gần vạn binh, cung tiễn hao thủ tổn tang (luộc sạch=!!!)!

150. Q.4 - Chương 38: Vũ Khí

Tử Li không hiểu trong hồ lô của Lạc quân đến tột cùng bán thuốc gì! Lần trước sau khi khiêu chiến bất thành, Lạc quân liên tiếp xuất binh, bất quá không phải đánh chính diện mà là giữ động thái nhử thử thăm dò. Thật giống như đang đùa một đầu lão hổ đang ngủ say, rõ ràng sợ muốn chết nhưng vẫn là giơ trường côn chạy đến trước mặt lão hổ chọc một cái, sau đó lại như con thỏ bị đánh tơi bời chạy về trong doanh địa, loại hành vi này không khác chi là cố ý định trên chọc hữu thị vô khủng (có biểu hiện nhưng không uy hiếp)!

Đánh chạy một đám người gây ra họa hôm nay, Lương Chiêu hùng hùng hổ hổ vén liềm tiến vào, “Đám quy tôn tử (cháu rùa) này, lần sau lại đến xem ta có đem bọn họ đập chết không!”

“Hôm nay lại tới bao nhiêu người? Lần này lại là tới làm cái gì?” Ngụy Thần hỏi.

“Hỏi tướng quân, lần này tới đều là kỵ binh, ước chừng một ngàn người, cầm hỏa tiễn loạn xạ, xem ra muốn đem rừng quanh doanh địa đốt, nhìn thấy chúng ta lập tức liền quay đầu chạy.” Lương Chiêu nhớ tới liền

tức giận, đám người kia nào còn có chút giống binh lính ra chiến trường? Quả thực cùng một dạng vô lại phổ phùng! Chẳng lẽ là đem chiến sự này thực sự trở thành trò đùa chế thuốc giải buồn?

Ngụy Thần nhíu mày, hẳn cũng thật sự không thể đoán được Lạc quân này nhắm trúng chỗ nào. Bất quá có một điều có thể khẳng định chính là đối phương làm như vậy nhất định là có âm mưu! (trót quớt)

“Tướng quân, bị bọn họ trêu chọc như vậy thật sự đáng giận! Mỗi ngày đều tâm thần căng thẳng chuẩn bị nghênh chiến nhưng nhiều lần đều vô huyệt, các huynh đệ cũng bắt đầu bất mãn, không bằng chúng ta lập tức huy quân qua đánh úp bọn họ!”

“Không thể lỗ mãng! Ổ cửa bọn họ chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ công phá, nhưng bây giờ còn không phải thời điểm!” Ngụy Thần ngăn lại hẳn.

“Vậy phải đợi khi nào?” Lương Chiêu thật sự thiếu kiên nhẫn, hẳn huyết khí phương cương, sao có thể nhẫn nhịn Lạc quân khiêu khích như đùa giỡn hầu tử?

“Không cần đợi bao lâu!” Một phen thanh âm tiếp lời.

Hai người quay đầu lại, liền thấy Hàn Tiểu Thành cười tủm tỉm xuất hiện ở trước cửa, “Điện hạ ời nhị vị tướng quân!”

Hàn Tiểu Thành dẫn bọn họ đi tới một khối đất trống giữa doanh địa, vài tướng lĩnh đang đứng ở đằng kia nhìn một đám người như công tượng bận việc vây quanh một đồng gỗ tròn lớn, mà điện hạ của bọn họ đang cùng một gã lão tẩu tóc hoa râm nhìn bản vẽ đang nói gì đó!

“Điện hạ!”

“Các người tới!” Tử Li quay đầu lại hướng bọn họ nói, “Qua nhìn xem đầu thạch cơ này.”

Lương Chiêu nhìn chằm chằm cái giá đầu gỗ hơi có vẻ hình thức trẻ con trước mặt hỏi: “Điện hạ nói làm một loại vũ khí mới chính là đại gia hỏa này sao?”

“Ân, đúng vậy!” Tử Li vuốt cằm.

“Đầu thạch cơ là loại vũ khí ra sao? Xem cái giá kia thập phần khổng lồ, ở trên chiến trường như thế nào sử dụng?” Ngụy Thần khó hiểu hỏi.

“Đầu thạch cơ là một loại vũ khí công thành rất tốt, có thể phóng cự thạch hoặc là trọng vật khác, lực phá hoại cực lớn! Vốn là muốn làm một cái đại pháo hoặc là cái khác, nhưng điều kiện nơi này thật sự hữu hạn, hơn nữa ta đối với đại pháo, ách, nói thực ra là dốt đặc cán mai, cho nên vẫn là đầu thạch cơ tốt hơn, tuy rằng kết cấu cụ thể cùng chế tác bản điện cũng là bất khuất không thông (dốt đặc cán mai), nhưng ít nhất nguyên lý vận tác chủ yếu bản điện vẫn là biết một chút, hơn nữa đã cùng các sư phụ công tượng giải thích qua, bọn họ cũng đều nói bản vẽ rất tốt, bản điện hạ xem qua đại khái chính là bộ dáng này, hiện tại đang khởi công tin tưởng không lâu là có thể làm ra! Bản điện hạ nghĩ tới chúng ta có lựu đạn, nếu ở trên đất bằng phẳng tác chiến đương nhiên là chiếm thượng phong, nhưng hiện tại nơi Lạc quân hạ trại là Hàm Đông, địa thế tựa như tường thành, bọn họ là người thủ thành mà chúng ta là người công thành, vị trí bọn họ vừa cao lại có địa thế che chắn, lựu đạn vẫn không thể tới, bắn tên thì không xa, ngược lại, nếu bọn họ bắn đầu thạch hay tiễn thì chúng ta ở bên dưới sẽ không chỗ có thể trốn, cho nên mạo muội tiến đến chỉ biết thiệt thòi lớn! Bất quá nếu dùng đầu thạch cơ sẽ không giống! Mới vừa nói qua nó là một loại vũ khí công thành có thể phóng trọng vật, hơn nữa tầm bắn có thể đạt tới hai ba trăm mét, chúng ta có thể đưa đạn được chế tác thành bao thuốc nổ, sau đó đặt ở trên thạch đầu bắn qua.” Tử Li hướng mọi người giải thích, dư quang bỗng nhiên thoáng nhìn tới hai bóng người lén lút, đôi mi thanh tú thoáng nhíu, lập tức quay đầu nói, “Lâm Tồn Công, Lâm Tồn Thủ, hai người các người lại muốn tới nơi này thêm phiền? Bao thuốc nổ đều chuẩn bị tốt chưa?”

Hai người đang cúi gập thắt lưng phần nộ thẳng đứng dậy bĩu môi nói: “Cái gì chứ! Chúng ta nào có thêm phiền? Đi ngang qua, chính là đi tiểu đi ngang qua mà thôi! Như vậy đều không được sao, thật sự là keo kiệt! Huống hồ xưởng còn có những người khác đang làm nha, thiếu hai chúng ta cũng không ít hơn, thêm hai chúng ta cũng không quá nhiều!”

Nếu bị phát hiện , Tồn Công Tồn Thủ đơn giản thoải mái đi tới ngắm ngắm bản vẽ trong tay Tử Li, nháy nháy ánh mắt trong veo như nước nhìn Tử Li nói: “Điện hạ, cho chúng ta nhìn một cái được không? Cam đoan không phá hư, hơn nữa chúng ta có thể trông coi, xem bọn hắc có gian dối hay không...!”

” Tiểu ca này nói chuyện đặc biệt không phúc hậu!” Công tượng lão hán ở một bên nghe vậy có chút tức giận nói, “Chúng ta làm sao gian dối... ? Điện hạ thay bách tính chúng ta làm nhiều chuyện tốt như vậy, trong lòng chúng ta cảm kích còn không kịp sao lại đối gạt ... ?”

“Lão nhân gia đừng nghe hắc nói bậy, tiểu tử này chính là không lớn không nhỏ như vậy !” Tử Li vội giải vây, “Tồn Thủ còn không mau giải thích!”

Tồn Thủ le lưỡi, hướng lão hán thành thành thật thật nói xin lỗi, tiếp theo lại phát huy thể công lời ngon tiếng ngọt của hắc đem hình tượng đặc biệt không phúc hậu của mình ở trong mắt lão hán lập tức xoay thành hình tượng trẻ nhỏ dễ dạy cộng thêm hồn nhiên hiếu học.

Lão hán bị hai Tiểu ca mặt mũi y như nhau một hơi một đũa ”Gia gia” kêu đến mặt mày hớn hở, chỉ chớp lát sau liền bị lừa đi làm sư phó hai tiểu tử kia.

Tử Li bất đắc dĩ thở dài, quay đầu bỗng nhiên đụng phải ánh mắt như có điều suy nghĩ của Ngụy Thần , Tử Li trong lòng thoáng động, lập tức bất động thanh sắc mỉm cười.

Đầu thạch cơ đầu tiên rốt cục kiến thành , đương nhiên đây là chuyện năm ngày sau, mọi người lại một lần nữa gom lại trên đất trống, Tồn Công Tồn Thủ chờ mong nhất, bởi vì hứng thú của bọn họ đã từ loạn oanh hỏa được chuyển dời đến đảo lộng kỳ giới (máy móc), tuy rằng vẫn là trình độ nhập môn nhưng vẫn không tổn hao gì trình độ ham thích của bọn họ!

Trải qua một vòng thực nghiệm, Tử Li phát hiện đầu thạch cơ này cũng không có đạt tới hiệu quả mà mình mong muốn, bất quá mặc dù như thế dùng nó để công kích Lạc quân vẫn là dư dả .

Mọi người sợ hãi than nhìn cái vũ khí kiểu mới này, sau khi kiến thức đến hiệu quả của nó thì đã không thể đem nó cho rằng đây là một cái giá gỗ cồng kềnh mà khổng lồ , đó là một cái vũ khí cực đủ lực sát thương, đặc biệt là sau khi buộc lên bao thuốc nổ! Mọi người mừng như điên đồng thời cũng không ngăn được cảm thán cho cơ trí kỳ tài của điện hạ bọn hắc, chẳng những có thể liên tiếp đưa ra rất nhiều mưu hoa sách lược khác hẳn với thường nhân, mà lại có thể làm ra những thứ bọn họ chưa hề thấy qua !

Sau khi thí nghiệm thành công, Tử Li lập tức hạ lệnh xưởng quân doanh đẩy nhanh tốc độ tạo ra ba mươi cái đầu thạch cơ, ngày hoàn công chính là ngày bọn họ sách ỏ Lạc quân!

151. Q.4 - Chương 39: Đại Thắng

Cận Hiếu thắng năm năm thứ bốn mươi chín, cuộc chiến giữa Du, Lạc lưỡng quân lại tới hồi hạ màn. Lấy Du quân do Ngụy Thần xuất lĩnh cùng Lạc quân mười lăm vạn đại chiến tại cửa khẩu Hàm Đông. Hiện tại vị trí cùng nhân số Lạc quân tuy rằng đại chiếm ưu thế, nhưng bởi vì Du quân có vũ khí tân tiến hỗ trợ nên Lạc quân trong khoảng thời gian ngắn khó chiếm thượng phong, hơn nữa dưới thế công Du quân lôi đình vạn quân cũng đã dần dần vô lực chống đỡ.

Ngụy Thần kỳ trên mã cao cao, khôi giáp ngân sắc trên người phiếm ra duệ quang đao phong. Đầu thạch cơ phía trước từng cỗ bày ra, thuốc nổ phóng đi oanh đến Lạc doanh loạn thạch tung bay quân lính tan rã.

“Bắn tên bắn tên, lũ ngu xuẩn các ngươi!” Tựa hồ rốt cục có người nhớ tới bọn họ hắc là phải phản kích chứ không phải là hống chạy loạn trốn.

“Tiếp tục phóng ra, bức bọn họ xuống dưới cho ta!” Ngụy Thần huy kiêu hạ lệnh. Bọn sơn thủ (chuột núi =]) này, nghĩ rằng tránh ở thạch động bọn họ liền không làm gì được sao?

Cuối cùng Lạc quân rốt cục ngăn cản không được luân phiên oanh tạc, tựa như con kiến bị đảo ỏ lập tức rào rào chạy xuống dưới chân núi, đá rơi đuổi sát ở phía sau, bộ dáng hôi đầu hôi kiể (mặt mũi đầy đầy bụi) thập phần chật vật không chịu nổi.

Ngụy Thần thấy mục đích đạt tới, lập tức giơ kiếm hò hét, nhất mã đương tiên (đầu tàu gương mẫu) suất lĩnh thân tướng sĩ huyền sắc khải giáp xung phong tiến lên, đại quân thế tới hung mãnh khiến quân địch đã hải đến kinh hồn lại một lần nữa thất kinh.

Trên chiến trường lưỡng quân hỗn chiến chém giết, mà bộ quân y do An Cực Khanh cầm đầu cũng mạo hiểm xuyên qua giữa vũ tiền, cứu giúp binh lính bị thương.

An Cực Khanh trời sanh tính cao ngạo lạnh lùng, nếu là một năm trước có người nói với hắn có một ngày người sẽ không để ý an nguy bản thân cứu sống người khác, hắn tuyệt đối sẽ cười lạnh một tiếng sau đó đem kẻ đó độc cho hóa câ. Nhưng lúc này hắn thật là không quan tâm chui vào chiến trường cứu người bị thương, loại hành động này người nói hắn nên giải thích như thế nào? Nếu thật muốn nói ra nguyên cớ, vậy chỉ có thể tìm căn nguyên từ trên người chất nhi cái gì cũng không có chỉ có một đầu tử não kia của hắn, từ cự tuyệt đến bức bách bất đắc dĩ nhận gánh nặng hiện tại, hắn một đường biểu hiện tới nay cũng từ diễn biến để bụng lúc bắt đầu thành nhiệt tâm quá phận hiện giờ, kế hoạch sai lầm là y sai, binh lính thương vong là y sai, dân chúng khổ sở là y sai, bả vai gầy yếu như vậy lại dám cường ngạnh gánh vác tất cả sức nặng làm cho người ta thập phần lo lắng ngay sau đó y không phải là sẽ suy sụp đi. Tiểu tử không có tội lại cố tình đi tìm tội kia! Nhưng tại sao chính mình cũng phải đi theo y cùng nhau bị tội? Thật sự là điên rồi!

“Oanh. . . .” Lại một bao đạn được từ trên khoảng không đỉnh đầu bay qua rơi xuống sơn lĩnh bên kia.

“Thánh được thủ đại nhân!” Một gã quân y ẩn cánh tay bị thương nghiêng ngã lão đảo chạy tới.

“Các người trước nâng hắn quay về phía sau, chú ý đừng đụng đến chân của hắn.” An Cực Khanh phân phó sĩ binh cứu hộ xong mới quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Đại nhân, Ngụy tướng quân bị thương!”

Nghe vậy, trong lòng An Cực Khanh đột nhiên căng thẳng, lập tức áp chế mạnh mẽ nghiêm mặt nói: “Ta đã biết, người đi trước bằng bó miệng vết thương đi!”

“Vâng!”

Phản thủ giải quyết một quân địch tính toán đánh lên ở sau lưng, An Cực Khanh đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Ngụy Thần, khải giáp ngân sắc, cả người đã nhảy xuống ngựa cùng quân địch chém giết, rõ ràng là bị thương chân trái, nơi đó đang cắm một mũi tên.

An Cực Khanh phóng người lên điểm đầu người bên dưới mượn lực, chém đứt đầu mũi tên đang bay vút đến dừng ở phía sau Ngụy Thần.

“Cực Khanh, người quả thực hồ nháo! Nơi này rất nguy hiểm nhanh đến phía sau đi!” Một đao chém đứt trường mâu đang hướng thẳng, Ngụy Thần tranh thủ thời gian hô.

“Người cũng không tránh khỏi quá coi thường ta, luận võ công ta cũng không thua kém người!” An Cực Khanh một bên ngăn cản đao kiếm quân địch một bên hừ lạnh nói.

“Đây không phải là đơn đả độc đấu, nhiều người đao loạn cho dù có vũ khí tu vi cũng là quả bất địch chúng (kết cục không đấu lại số đông), người đi mau không cần tùy hứng nhất thời!” Ngụy Thần khẩn trương, “Cực Khanh, lúc này đừng cùng ta phân cao thấp!”

An Cực Khanh nghe vậy tức giận đến trầm sắc mặt, “Phân cao thấp? Ai có thời gian rồi cùng người phân cao thấp, ta chỉ là tới xem chân của người đã phế đi chưa, ta nếu không phải là đại phu trong quân người nghĩ rằng ta sẽ cần chạy đến nơi đây tự tìm mất mặt?”

Nghe y vừa nói như thế, trong lòng Ngụy Thần là vui mừng, chẳng qua hiện nay tình huống đặc thù hắn cũng không nguyện Cực Khanh có nửa điểm tổn thương, tùy ý gượng cười nói: “Không phế được, chẳng qua là một đầu mọc châm, có thể đem ta thế nào? Cực Khanh mau chút trở về đi, coi như là vì làm cho ta an tâm!”

An Cực Khanh quét mắt nhìn miệng vết thương của hắn một cái, nếu không nhìn lầm tiền kia xác nhận hoàn toàn bắn trúng động mạch chủ trên đùi, nếu xử lý trễ cho dù y thuật của mình có cao tới đâu cũng không bảo đảm được cái chân này của hắn, nhưng người này. Thật sự là đáng giận!

“Ta đi người sẽ an tâm, nhưng người thì sao, người bảo ta như thế nào an tâm!” An Cực Khanh tức giận quát, huy kiếm sắc bén lại thất lưng khảm nhiên quân địch dây dưa khiến người phát hận, “Lập tức theo ta đi, nếu không người mơ tưởng ta rời đi!”

An Cực Khanh nói rất cường ngạnh, Ngụy Thần biết muốn cho y đi là không có khả năng. Nhưng đánh trận nhiều năm như vậy, mặc kệ bị bao nhiêu vết thương nặng hấn cũng tuyệt không cho phép chính mình lưu lại các huynh đệ mà tìm đường thoát.

“Các huynh đệ nghe lệnh, toàn lực chém giết, tuyệt không thể làm cho địch nhân có lực phản kích nào ——” Ngụy Thần vận nội lực đem thanh âm rơi vào bên tai mỗi người.

“Vâng ——” một tiếng hô ứng vang rung trời, sĩ binh tinh thần phấn chấn lại dũng mãnh khởi xướng công kích, đem oán khí hơn mười ngày bị quân địch trêu chọc quấy rầy thống khoái phát tiết ra.

Du quân càng đánh càng hăng, Lạc quân vừa đánh vừa lui, cuối cùng rốt cục bị buộc tới tình trạng vô lực phản kích chỉ có thể ôm đầu lui đi!

“Tướng quân, bọn họ nói đầu hàng, bọn họ nói đầu hàng !” Lương Chiêu vừa đánh mã chạy tới vừa cao giọng hô. Khôi giáp của hấn loang lổ vết máu, bắt quá theo bộ dáng hấn đương nhiên không khó nhìn ra kia nhất định là máu người khác.

“Lời này là thật sao?” Ngụy Thần vội vàng xác nhận.

“Thuộc hạ sao dám lấy việc này ra nói đùa!” Lương Chiêu nhảy xuống ngựa, khi đến gần mới phát hiện Ngụy Thần sắc mặt tái nhợt, trên đùi bị một mũi tên đâm xuyên, Thánh dược thủ ở một bên đùi hấn. Lương Chiêu cuống quýt hỏi, “Tướng quân ngài bị thương, còn không mau chút ngồi xuống làm cho Thánh dược thủ đại nhân trị liệu?”

Ngụy Thần xua tay, “Không cần lo lắng, không có gì trở ngại. Người nói quân địch đầu hàng chính là lệnh ban của chủ soái!”

“Không phải, là phó tướng hạ lệnh, hiện tại hấn là người chủ sự của Lạc quân, tướng quân ngài không biết họ Hứa kia cư nhiên bỏ quân tự mình trốn chạy!” Lương Chiêu nói.

Ngụy Thần nhú mày, hấn vẫn là lần đầu tiên nghe được cư nhiên có chủ suất lâm trận bỏ chạy, “Là chuyện lúc nào?”

“Nghe đối phương nói ngay tại tối hôm qua, họ Hứa kia sớm tiến doanh nghỉ ngơi hạ lệnh bắt luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu, sau đó sáng nay gã tiểu tư đến doanh trưởng của gã liền phát hiện không thấy người! Tuân tra binh lính nói chưa từng thấy họ Hứa kia đi ra!”

“Vậy cũng kì lạ, chẳng lẽ gã hư không tiêu thất sao?” Ngụy Thần khó hiểu.

“Này có cái gì ngạc nhiên, chẳng lẽ gã không thể dịch dung thành những người khác đào tẩu sao?” An Cực Khanh khinh thường hừ lạnh nói, chính hấn cũng là một cao thủ dịch dung, cho nên đối với việc này thấy nhưng không thể trách.

“Trước không nói họ Hứa kia nữa, chúng ta đi qua nhìn kỹ hãy nói!” Ngụy Thần khoát tay nói.

Đoàn người đi đến trước Lạc quân đã bỏ lại vũ khí ngã trên mặt đất, hai mươi sáu vạn binh hiện giờ chỉ còn lại có không đến mười vạn, nhưng lại có một hơn phân nửa là bị thương bất đồng trình độ! Một mảnh kín kẽ, hoặc nằm hoặc quỳ, đều là người Bắc Linh, Ngụy Thần thay bọn họ cảm thấy bi ai, đến tột cùng là bởi vì lĩnh quân hoa mất ừ tại vô năng hay là binh lính nhân tàn suy yếu? Ở kinh thành lúc này Đại tướng quân lĩnh đến tột cùng có luyện binh hay không?

Phó tướng Lạc quân nhìn thấy đoàn người Ngụy Thần, vội vàng phủ phục nói: “Ngụy Tướng quân, chúng ta đầu hàng, thỉnh ngài không cần tiếp tục đánh!”

Phó tướng này Ngụy Thần lại có chút ấn tượng, người này họ Hà, từng ở kinh thành nhậm chức hạ đốc, là cấp thấp tướng lĩnh không có thực quyền lệ thuộc trực tiếp bộ binh, hiện giờ cư nhiên bị nâng lên làm lĩnh quân phó tướng, này thật sự là không thể tưởng tượng!

“Các người đã đầu hàng bản tướng đương nhiên sẽ không tiếp tục chiến! Làm tù binh, dựa theo quy củ quân ta, các người phải phục tòng an bài, còn phải nhận rõ ai mới là chủ tử các người!” Ngụy Thần uy nghiêm không giảm nói.

“Vâng, bại tướng hết thấy cần tuân an bài của tướng quân!” Phó tướng phủ phục tại chỗ nói.

“Là cần tuân an bài của điện hạ! Điện hạ mới là chủ tử của đám người các người, nhận rõ cho ta!” Ngụy Thần lập tức hét lên sửa sai.

Phó tướng sợ tới mức run run vội vàng sửa lời: “Bại tướng đáng chết, bại tướng đáng chết. . . .”

“Được rồi, các người đều đứng lên đi. Lương Chiêu!”

“Có mặt tướng!”

“Người mang theo huynh đệ đem những người này áp xuống, người bệnh giao cho quân y doanh, những người khác cứ trông giữ!”

“Mặt tướng linh mệnh!”

Phân phó xong, Ngụy Thần thoáng chốc lão đảo, An Cực Khanh vội vàng diu cánh tay hấn cau mày nói: “Mau cho ta xem thương thế của người!”

Ngụy Thần gượng cười, trong mắt cất giấu một tia sủng nịch yếm không đi, “Vâng! Thánh được thủ đại nhân!”

Đang nói, chợt nghe có người hô: “Tướng quân có cấp báo!”

Quay đầu lại thấy hai sĩ tốt một tên cả người là huyết hoảng sợ đi tới, “Tướng quân, doanh lý đến cấp báo!”

Mọi người thấy thế trong lòng chợt lạnh, Ngụy Thần vội vàng hỏi: “Đến tột cùng chuyện gì xảy ra? Người không có mặc áo giáp, người là sĩ binh lưu lại thủ doanh?”

Sĩ binh thoát nhìn hấp hối ra sức ngẩng đầu, nói “Tướng quân. Quân địch tập. doanh. Cứu điện hạ.”

“Người nói cái gì?” Ngụy Thần kinh hãi đến mức mặt đã trắng lại càng thêm tái nhợt, giãy ra tiến lên ôm sĩ binh kia hỏi, “Kẻ nào tập doanh? Chiến sự đều đánh xong ai sẽ tập doanh? Điện hạ thế nào? Đến tột cùng phát sinh chuyện gì?”

An Cực Khanh tiến lên đang muốn kéo ra Ngụy Thần đang quá phạm kích động, bỗng nhiên nhìn thấy trong mắt sĩ binh kia hàn quang chợt lóe, động tác nhanh chóng giơ tay lên, đầu ngón tay rõ ràng mang theo mấy ngàn châm kiến huyết phong hầu, khoảng cách gần như vậy, cho dù cảnh báo cũng không kịp, huống hồ Ngụy Thần còn có thương trong người, bất chấp nghĩ nhiều ở một khắc thích khách đưa tay, An Cực Khanh đã phóng người lên trước đem Ngụy Thần đẩy ngã trên mặt đất. Sự tình phát sinh quá đột biến, người chung quanh còn chưa kịp phản ứng thì thích khách kia đã ra tay, bất quá may mắn có Thánh được thủ đại nhân mới để cho tướng quân tránh thoát một kiếp, mọi người nhanh chóng đem thích khách kia tìm trên mặt đất, bất quá vừa nâng lên phát hiện gã đã uống thuốc độc mà chết!

An Cực Khanh vội vàng khởi động cánh tay khấn trương kiểm tra Ngụy Thần dưới thân, “Người không sao chứ, có bị thương không?”

Ngụy Thần lẳng lẳng nhìn y, lập tức cộc lốc cười, “Không có!” Sau đó dựa vào bên cạnh y nhỏ giọng nói: “Cực Khanh, may mắn người đã cứu ta, từ nay về sau mạng của ta chính là của người!”

An Cực Khanh nổi giận trừng mắt, thấp giọng nói: “Nhiều người ở bên cạnh như vậy người nói cái gì!”

“Ta đang hứa định chung thân!” (*ném gáo* biến đề)

“Ai với người hứa định!”

“Tướng quân, Thánh được thủ đại nhân các người không có việc gì đi?” Lương Chiêu ngồi xổm một bên nghiêm túc nhìn bọn họ hỏi.

“Không có việc gì!” Hai người đồng thời nói, rõ ràng phát hiện tư thế bọn họ thập phần. ái muội!

An Cực Khanh vội vàng đứng dậy, bỗng nhiên hai người đồng thời rên lên.

Ngụy Thần là bị đụng phải miệng vết thương, nhưng Cực Khanh thì sao, chẳng lẽ Cực Khanh cũng bị thương? Ngụy Thần lo lắng dùng ánh mắt hỏi y

Cực Khanh ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn cánh tay trái của mình, bên trên rõ ràng lộ ra cây châm tam vĩ mìn như ngư mao (lông trâu), lấy tay rút ra, nhập thịt lại sâu một lóng tay, An Cực Khanh nhìn châm phiếm thủy quang trong lòng chợt lạnh.

“Không có việc gì đi?” Ngụy Thần diu qua bờ vai của y xem xét.

“Không có gì đáng ngại, chẳng qua là châm tam vĩ ngư mao thôi!” An Cực Khanh nhẹ nhàng cười nói. Đây là lần đầu tiên tới nay y cười với Ngụy Thần. Nhặt như yên miếu (sương mờ) lại sớm làm cho Ngụy Thần tâm thần nhộn nhạo chìm đắm bên trong.

“Hồi hồn! Thích khách này mới vừa nói doanh địa bị tập kích mặc kệ là thật hay là giả, chúng ta đều phải lập tức phái người quay về doanh!” An Cực Khanh nói.

Vừa nghe y nói cả người Ngụy Thần bật lên căng thẳng, đúng vậy, hẳn tại sao có thể đem chuyện trọng yếu như thế trì hoãn , “Đúng vậy, lập tức hồi doanh!”

“Bất quá không bao gồm ngươi, Ngụy Tướng quân, nếu ngươi không muốn chân của ngươi phế bỏ! Lương Chiêu ngươi mang mấy vạn nhân mã lập tức quay về doanh!”

“Vâng!”

152. Q.4 - Chương 40: Mật Hiện

Tử Li đứng ở nơi cao, nhìn sĩ khí đại quân ngẩng cao chậm rãi lao tới chiến trường. Phong sơn phần phật, thổi đến sợi tóc rối rắm y bào tung bay.

“Điện hạ của ta, ngươi đang suy nghĩ gì?” Hàn Tiểu Thành đem một kiện áo choàng phủ ở trên vai Tử Li, dấn lên ghé vào lỗ tai y dùng giọng điệu ngả ngớn trăm năm không thay đổi hỏi.

Xuất hồ ý liệu (ngoài dự kiến) lần này Tử Li thật không có then thùng trừng mắt, vẫn đang yên lặng xuất thần nhìn phương hướng đại quân biến mất, vì thế cái mao thủ kia liền được một tác lại muốn tiến một thước dọc theo bả vai trượt đến trên lưng —— ăn đậu hủ!

“Dem móng vuốt của ngươi lấy ra!” Tử Li lạnh lùng nói. Người này thật sự là. một giây cũng không lơ lửng được!

Hàn Tiểu Thành ha hả cười, nghe lời rút tay về.

” Điện hạ ưu quốc ưu dân, lại đang vì sự tình gì phiền não đây?” Dem mặt đối diện Tử Li, người nào đó nháy nháy đôi mắt hồ ly hỏi.

Tử Li nhíu mày, lui về phía sau một bước tức giận nói: “Không quan hệ tới ngươi!”

“Điện hạ, ngươi nói như vậy thật đúng là đại thương tâm nha! Tình ý ta đối với ngươi thiên địa có thể tỏ, nhật nguyệt có thể chứng giám, chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta, hiện giờ ngươi mặt co mày cau làm sao có thể nói không quan hệ với ta chứ?” Hàn Tiểu Thành nhíu mày kiểm, cũng thực cùng giả nói.

Tử Li nghe vậy ác hàn, một phen tránh khỏi cái mặt đang tiến gần sát của gã, “Hàn Tiểu Thành ngươi có thể đứng đắn chút hay không!”

“Ta, ta làm sao biết.” Tử Li vội vàng rút ra tay của mình, “Ta muốn quay về doanh trường!” Nói xong xoay người vội vàng hướng trở về. Vừa muốn nhắc đến trưởng, phát hiện Hàn Tiểu Thành đã giành trước một bước vươn tay vén lên .

“Người đi theo ta làm cái gì?” Tử Li hạ giọng nói.

“Ta là tiểu tư của người, không đi theo người thì đi theo ai? Điện hạ của ta!” Hàn Tiểu Thành liếc mắt giảo hoạt nói.

Tử Li chán nản, “Hảo, nếu là tiểu tư của bản điện hạ, vậy bản điện hạ hiện tại muốn ăn quế hoa cao, hộc điệp lãnh đào, quán thang bao!”

“Ách, nơi này hoang sơn dã lĩnh không có mấy thứ này a!” Hàn Tiểu Thành thật cẩn thận nói.

“Nơi này không có chẳng lẽ trong thành không có sao? Người là tiểu tư của bản điện hạ, hiện tại bản điện hạ muốn mấy thứ này vậy người nhất định phải làm ra cho ta!” Tử Li hung tợn, một bộ dáng đại địa chủ vạn ác.

Hàn Tiểu Thành nhìn trướng mạc hạ xuống, bất đắc dĩ cười khổ.

Tử Li trở lại trong trướng, trong lòng cũng lo lắng không chịu nổi. Tâm tư Hàn Tiểu Thành y sao lại không biết? Chẳng qua phần cảm tình này y không có khả năng đáp lại! Bởi vì giữa mình cùng Hoàn Húc đã khảm sâu sắc đến mức không có khả năng lưu lại khoảng trống cho bất cứ tình cảm nào, đã không chấp nhận được bên thứ ba chen chân. Hàn Tiểu Thành tuy rằng trời sanh tính sang lẳng cử chỉ ngả ngớn, nhưng Tử Li hoặc nhiều hoặc ít có thể khẳng định trong xương cốt của gã cũng không giống mặt ngoài thoát nhìn như vậy, ít nhất chuyện mà gã nhận định sẽ không dễ dàng từ bỏ, bất quá điều này cũng đúng là nguyên nhân Tử Li phiền não. Gã mỗi ngày đối với mình không thêm che giấu hơn nữa cảm giác biểu lộ dần dần có xu thế mãnh liệt cùng ngấm quan tâm cẩn thận, đều làm cho Tử Li khó xử không thôi!

Ai! Thật không hiểu nên xử lý như thế nào, rõ ràng y đã minh thôi ám cự (ngầm tỏ rõ từ chối) nhiều lần, nhưng Hàn Tiểu Thành vẫn trước sau như một không quan tâm, chẳng lẽ thật sự phải xuất ra thanh nghiêm sắc lệ hung hăng ngả bài? Nếu có thể, y thật sự không muốn đem quan hệ của hai người biến thành khó xử như thế, dù sao Hàn Tiểu Thành có ân với y, hơn nữa đối với quan tâm lẳng lặng của gã cũng làm y hết sức cảm động!

Phiền não tê liệt ngã xuống giường, Tử Li cuộn chăn lăn qua lăn lại.

“Điện hạ!” Bỗng nhiên một phen thanh âm truyền đến.

Tử Li lập tức xoay người ngồi dậy, thử tính hỏi han: “Là ám vệ?”

“Đúng vậy, thuộc hạ mang về tin tức của bộ hạ!” Thanh âm kia cung kính nói. Nguyên lai là ám vệ Tử Li phái đi truyền tin cho Hoàn Húc.

“Xuất hiện đi!”

Vừa mới dứt lời một người đã rõ ràng quỳ một gối hạ xuống trước mặt, thân hình nhanh đến mức chỉ thấy lều vãi khê chớp động mà thôi.

” Tình huống của bộ hạ người như thế nào? Có hồi âm hay không?”

Ám vệ ôm quyền nói: “Bộ hạ hết thấy mạnh khỏe, hần nói thỉnh ngài không cần lo lắng, còn muốn ngài cẩn thận bảo trọng chính mình!”

“... . . Cứ như vậy? Không còn gì?” Đợi trong chốc lát phát hiện không có câu tiếp theo, Tử Li không khỏi truy vấn.

“Ách, không còn!” Ám vệ không khỏi ngập ngừng!

Tử Li buồn bực! Chính mình mất một ngày một đêm viết tít đầy kín năm tờ giấy lớn cho hần, ai biết hần cư nhiên chỉ hồi lại một câu như vậy, hơn nữa còn là truyền miệng! Thật sự là không công bằng!

“Được rồi, người lui ra đi!” Tử Li tức giận vung tay lên.

Ám vệ trộm liếc mắt nhìn Tử Li một cái nhưng không có theo lời lui ra.

Tử Li đang sinh hờn dỗi bỗng nhiên phát giác một cái bóng đen bao phủ ở trên đầu, giương mắt giận trừng nói: “Người điếc sao? Bản điện hạ cho người lui ra!”

“Người đang tức giận sao?” Âm vệ kia cư nhiên mẫn nhãn hàm tiếu nhìn y hỏi.

“Ta có tức hay không liên quan chuyện gì người! Hôm nay thật sự là chẳng biết tại sao, mỗi người đều phản , lui ra, đừng cho bản diện hạ thấp lại lần nữa!” Tử Li đứng lên tức giận đến phát choáng.

Âm vệ kia bước chân cũng không dịch một chút, ngược lại bỗng nhiên cúi thấp, đôi mắt hắc đặc thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm mặt Tử Li nói: “Gầy! Người không có ăn cơm đầy đủ, thật sự là không ngoan!”

Tử Li trừng lớn ánh mắt, kinh nghi bất định nhìn hắn.

“Phốc” người trước mặt bỗng nhiên cười to, hai tay bỗng đem Tử Li ôm toàn bộ vào trong ngực, “Không cần ngốc hồ hồ trừng mắt nhìn, người đoán đúng rồi!”

“Hoành Húc?” Tử Li trong lòng kinh hoàng.

“Có!” Hoành Húc ôm y càng chặt hơn, môi để lên trán của y đáp.

“Đáng giận a, người người này!” Tử Li hí mắt, bỗng nhiên một tay lấy nhân bì diện cụ trên mặt hắn kéo xuống.

“Hút —— đau!” Hoành Húc sờ sờ gương mặt nói.

Tử Li kéo mặt hắn xuống tả hữu tinh tế nhìn một hồi, đường cong gương mặt sắc nét, mày kiếm nhập tẩn, mục mâu thâm thúy, cái mũi anh tuấn, nét môi mỏng, đúng là nam tử anh tuấn bất phàm, “Àn, không có lớp diện cụ thứ hai, quả nhiên là bản nhân!”

Hoành Húc buồn cười, vừa muốn mở miệng đã bị vẻ mặt nghiêm túc của Tử Li ngăn lại , “Đừng nói!”

“Làm sao vậy?” Hoành Húc phủ phủ lên má của y ôn thanh hỏi.

Tử Li bỗng nhiên một tay kéo hắn ôm lấy cũng đem mặt chôn ở trong lòng ngực của hắn, giống như một con tiểu cầu cọ một trận sau đó mới rầu rĩ nói: “Ta rất nhớ người!”

“Àn!” Hoành Húc cũng gắt gao ôm tinh tế vuốt ve đỉnh tóc y. Trời biết hắn cũng nhớ y nhớ đến muốn chết, vừa lấy được thư tín âm vệ đưa tới, mở ra năm trang giấy đầy kín, thực hận không thể lập tức bay đến bên cạnh y gắt gao siết y vào trong ngực không bao giờ buông tay nữa! Người chán ghét viết chữ như vậy, cư nhiên nhẫn nại viết năm trang rậm rạp, có thể tưởng tượng đến cảnh tượng y nằm ở kỷ án chăm chăm chú chú nghiêm túc nhất bút nhất hoa viết tín, thật sự là khả ái muốn chết!

Tử Li ngẩng đầu, mục mâu tràn đầy thần thái trừng mắt con người đáng hận này hỏi: “Người lâu như vậy vì cái gì không viết tín cho ta?”

“Bảo bối nhi, là ta không đúng, bắt quá người xem ta hiện tại không phải đến đây sao?” Hoành Húc hôn lên đôi môi đang cong vênh của y nói. “Hừ hừ, đó cũng là bởi vì ta viết thư cho người người mới đến!” Tử Li không vui hừ nói.

Hoành Húc không hề nhiều lời mà là trực tiếp nâng lên mặt của y dâng xuống một cái hôn sâu, nỗi khổ tương tư mấy tháng xa cách hóa thành đầy ngập kích tình, dây dưa quyến hấp, quyến luyến câu triền, thẳng đem người trong lòng ngực hôn đến tứ chi vô lực tay chân như nhũn ra.

Thật lâu sau, Hoành Húc mới thu binh, rút lui khỏi nhưng còn chưa thỏa mãn hút ở trên cánh môi kia “Ba” một cái mới quay về.

Tử Li đã như tượng người cuộn ở giữa cánh tay của hắn, đôi mắt tràn ngập thủy ý, song má hơi hơi phồng hồng, bộ dáng kia thấy có bao nhiêu câu nhân thì có bấy nhiêu!

Hoành Húc kiểm chế không được đem y đặt ở trên giường, liếm liếm cánh môi khê nhếch kia ách thanh nói: “Bảo bối nhi, ta muốn!” Còn chưa được lời nào đáp lại đã lại đổ lên cái miệng của y động thủ khai bữa.

Cấp bách lột sạch xiêm y vương bận, Hoành Húc phát hiện mình một khi đối mặt Tử Li—— sẽ biến thành một mao đầu tiểu tử mười lăm mười sáu, hầu gấp đến độ nguy cấp!

“Hoành, Hoành Húc!” Tử Li rốt cục tìm về chút khí lực trốn tránh cái miệng giác hút của Hoành Húc nói, “Từ từ, từ từ, hiện tại không được, dừng lại!”

Hoành Húc kéo tay y đặt trên đỉnh đầu trác trác (hôn, mỗ nhẹ=)] mặt của y hỏi: “Vì sao không được?”

“Tóm, tóm lại chính là không được, sĩ binh còn đang trên chiến trường liều mạng vì ta, ta như thế nào có thể ở trong này. Cái kia chứ!” Tử Li rũ xuống mi mắt khuất đi đáy mắt phức tạp thần sắc biến hóa nhẹ giọng nói.

Cách thật lâu sau, khi Tử Li nghĩ rằng Hoành Húc đang phát giận thì chợt nghe được trên đầu chậm rãi thở dài nói: “Được rồi, hôm nay trước hết buông tha người, bắt quá về sau có thể thường gặp bội nga!”

Đột nhiên gương mặt liền chống lại gương mặt trên tức đùa của Hoành Húc, bỗng nhiên cảm thấy có chút cảm giác thiệt thòi lớn.

“Được rồi, ta cái gì cũng không làm, bắt quá làm cho ta ôm một cái cũng có thể đi!”

“Ân!” Gương mặt đỏ bừng!

Hoành Húc cười khê, sau đó đem khung xương gầy teo toàn bộ ôm vào trong ngực, “Nhiều xương như vậy, ôm không thoải mái, bảo bối nhi, người phải dưỡng chút thịt!”

“Ta cũng không phải gối ôm của người!” Tử Li quyết miệng khó chịu!

Hoành Húc khinh trác một chút, trên đùa: “Đúng vậy, so với gối ôm còn hấp dẫn hơn! Là gối ôm xương!” (=]]])

“Hoành Húc!”

“Hảo hảo hảo, không tức giận!”

Hai người đang ở ổ chăn nùng tình mật ý, chợt nghe bên ngoài doanh trường một trận âm ỹ, không biết đã xảy ra chuyện gì?

153. Q.4 - Chương 41: Cứu Chúa

Tử Li vội vàng sửa sang lại y phục, Hoành Húc một lần nữa phủ lên nhân bì diện cụ sau đó hướng đến y nói: “Người trước ở lại chỗ này, ta đi nhìn xem!”

Hoành Húc mới vừa đi vài bước thì ở trường môn lập tức nhìn thấy một hàng thị vệ vừa bước nhanh chạy tới vừa la lớn: “Lập tức hộ tống điện hạ đến chỗ Ngụy tướng quân đi!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hoành Húc nhíu mày hỏi. Vì sao ám vệ hấn để lại ở bên người Tử Li một kẻ cũng không phát hiện? Đều chết ở chỗ nào rồi?

“Có một đội quân không rõ đánh lên doanh ta, đối phương nhân số phần đông chúng ta chỉ có ba nghìn người khó có thể ngăn cản, bọn họ rất nhanh liền công tới đây. Người không phải thị vệ bên người điện hạ sao, còn không mau đi bảo hộ điện hạ?” Một tướng lĩnh lưu thủ lòng như lửa đốt ngầm hạ lệnh, “Các người lập tức hộ tống điện hạ rời đi, những người còn lại theo ta đến chỗ Đại công tử cùng Tào quân sư!”

“Sao lại thế này?” Tử Li cũng đi ra kinh nghi hỏi.

Hoành Húc đưa y hộ ở bên người, kéo qua thị vệ dắt tới ngựa trầm giọng thúc giục: “Có người tập doanh. Trước đừng quản nhiều như vậy, lên ngựa!” .

Tử Li trong lòng cả kinh, nhưng cũng không cần phải nhiều lời nữa, lập tức thuận theo trở mình lên lưng ngựa.

Doanh địa bên kia một mảnh ồn ào náo động, tiếng sĩ tốt hò hét cùng binh khí va chạm càng nổi rõ vào tai. Hoành Húc cũng sai bước phía sau Tử Li cùng hai mươi danh thị vệ che chở y chạy hướng đến chỗ đại quân.

“Oanh long” một tiếng vang thật lớn, đường phía trước bỗng nhiên lăn xuống một khối cự thạch, chẳng những đem mặt đất tạp ra một cái hố to rộng cả trượng, còn nghênh ngang ngăn ở giữa đường. Đang lúc

mọi người kinh ngạc bỗng nhiên lại nghe được một trận vang “Hoa hoa lạp lạp”, bọn họ ngẩng đầu nhìn, trên sơn lĩnh cứ nhiên lẫn xuống vô số thạch khối lớn nhỏ không đồng nhất.

Hoành Húc ở một khắc cự thạch rơi xuống đất đã lập tức kéo trụ dây cương cũng nhanh chóng quay đầu ngựa, hấn cúi xuống thân mình đem Tử Li nghiêm nghiêm khóa lại trong lồng ngực, một bên đánh mã một bên hét ra lệnh: “Lập tức quay trở về!”

Có vài thị vệ trốn không kịp đã bị thạch khối nện xuống mã, đều ngã nhào, hơi chút thất thần sẽ gặp đầu rơi máu chảy mệnh tang như thế! Tình huống tuy rằng thập phần mạo hiểm, nhưng trong lòng Tử Li không chút sợ hãi, tiếng tim đập hữu lực cùng nguồn nhiệt ấm áp từ trong tấm ngực kề sát ở phía sau truyền lại đây, người này đem chính mình toàn bộ bảo hộ trong lồng ngực, khiến cho y mười phần cảm giác an toàn.

Đến khi Hoành Húc hoàn toàn xông ra khu vực nguy hiểm, thị vệ theo sát ở phía sau đã ít ỏi không còn mấy người! Hoành Húc thực sự cảm tức, hấn một bên đánh mã một bên cúi đầu chất vấn: “Ám vệ ta lưu lại như thế nào một kẻ cũng không ở bên cạnh người? Hôm nay nếu không phải còn có ta ở đây, chỉ bằng những người phía sau thì người cho là mình còn mạng có thể sống sao?”

Tử Li quay đầu nhìn thấy Hoành Húc đang thần tình hỏa đại nhìn mình chằm chằm, “Cái kia. Ta. Ta cảm thấy bọn họ thập phần tài giỏi, chỉ dùng đến bảo hộ ta tựa hồ có chút đại tài tiểu dụng (phí phạm), huống hồ bên cạnh ta đã có không ít thị vệ, cho nên. cho nên.”

“Quả thực hồ nháo!” Hoành Húc quát lớn, sắc mặt càng thêm khó coi, “Chẳng lẽ bảo hộ người chính là dùng không đúng chỗ? Bọn họ đều là ám vệ trăm dặm mới tìm được một trong tay ta, thị vệ bình thường sao có thể sánh bằng. Nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ chính là bảo hộ chủ tử an toàn, không phải thay người đi làm mấy sự vụ thượng vàng hạ cám, nếu người còn tái ý làm bậy ta liền lập tức đánh gãy người mang đi, cái gì phá sự Bắc Linh người về sau cũng đừng hòng quản!”

Tử Li ủy khuất, “Người như thế nào có thể như vậy!”

“Câm miệng! Ngoan ngoan nằm úp sấp!” Hoành Húc một phen đè xuống tiểu não của y tức giận nói.

Tử Li đành phải ôm mã cổ không dám lên tiếng nữa!

“Còn có đường nào đi thông đến chỗ đại quân?” Hoành Húc bình tĩnh hướng về thị vệ phía sau hỏi.

“Chỉ có con đường mới vừa rồi!” Một gã thị vệ giục ngựa đuổi theo vội vàng đáp, vừa mới dứt lời, bỗng nhiên bị một tiền không biết từ đâu bay tới hạ rớt mã.

Nguyên lai truy binh đuổi tới!

“Sưu sưu” loạn tiễn lại hướng bọn họ phóng ra. Vài tên thị vệ lập tức rút kiếm ngăn cản, Hoành Húc lưu lại bọn họ ngăn cản phía sau cấp tốc ôm Tử Li giục ngựa chạy về phía trước.

Sơn phong vù vù quát đến Tử Li không mở mắt ra được, cũng không biết bọn họ hiện tại chạy đến phương hướng nào. Vó ngựa truy binh ầm ầm đuổi ở phía sau, Tử Li quay đầu lại, quả nhiên thấy một tiểu đội nhân mã đang truy ở phía sau bọn họ, thỉnh thoảng còn có một hai tiền hạ xuống chân mã.

“Làm sao bây giờ?” Tử Li có chút vội vàng hỏi.

“Bảo bối nhi nắm chặt dây cương tiếp tục chạy, ta trước đem lũ kiến này giải quyết!” Hoành Húc bỗng nhiên ách thanh ghé vào lỗ tai y nói, thu dây cương phóng tới trong tay của y.

Tử Li còn chưa kịp nói chuyện thì Hoành Húc đã phi thân ly mã. Ngựa tiếp tục chạy, dần dần cũng nghe không được thanh âm đánh nhau cùng tiếng kêu thảm thiết phía sau. Nhưng trong lòng lại tồn tại một trận lạnh lẽo, ầm ầm bất an tựa hồ tỏ rõ điềm xấu nào đó!

Một tiếng ngựa hí thê lương, ngựa đang chạy trốn bỗng nhiên bị một phen đại đao lướt qua cắt đứt chi trước, đại mã lật ngang. Tử Li kinh hô một tiếng, thân thể đã bị tung khỏi lưng ngựa, cũng rơi ở trên cỏ lăn vài vòng, chân trái một trận đau nhức, cái trán bị tróc phách, bàn tay cũng bị sát đến máu tươi đầm đìa! Tử Li nhin đau xoay người ngồi dậy, đột nhiên phát hiện trước mặt đang kề một thanh đao hàn quang lấp lăm, một đội địch binh nhân số hơn trăm đã đem y vây quanh.

“Đây chẳng phải là Bắc Linh tam hoàng tử sao? Chắc chắc! Thủ tại chỗ này quả nhiên đúng, xem, đợi được cá lớn!” Sĩ binh cầm đao đắc ý mở miệng nói.

“Tướng quân có lệnh, nếu là những người khác có thể áp tải về quân doanh trước, nếu là tam hoàng tử. . . . tử hình ngay tại chỗ!” Một sĩ binh nói.

“Đừng nói nhảm, trực tiếp động thủ đi!” Lại một sĩ binh nói.

“Tam hoàng tử, muốn trách thì trách mạng của người không tốt đi!” Sĩ binh cầm đao nhe răng cười nói, giơ đao lên muốn hướng đến ngực Tử Li đâm tới.

Đúng lúc này, bỗng nhiên mây đen áp đỉnh, phong sơn mãnh liệt, cuốn bay cát bụi quất đến người không mở mắt ra được, một tiếng kêu dài đình tại như óc hốt nhiên vang lên, mọi người hoảng sợ không rõ ngẩng đầu, chỉ cảm thấy tầm nhìn tối sầm lại, thân mình đau xót liền bị một cỗ quái lực nâng lên giữa không trung sau đó hung hăng thả rơi xuống!

Từng trận kêu thảm thiết sợ hãi qua đi, địch binh nguyên lai vênh vào tự đắc hiện giờ đã giống như gốc rạ bị khảm đôi nhất tề ngã trên mặt đất! Tử Li kinh nghi bất định dời y tụ (ống tay áo), hạ xuống tầm nhìn chính là một đầu cự thú sải cánh cả vật thể hắc lượng (đen bóng) giống như long đầu ưng thân.

“Dát ——” cự thú nhẹ nhàng phịch hai cánh hướng về bên Tử Li kêu một tiếng như tranh công. Lân, lân long?” Thật lâu sau mới tìm lại thanh âm của mình.

“Tê ——” phía sau bỗng nhiên vang lên một trận ngựa hí, vó ngựa “Đắc đắc” chậm rãi bước đi thông thả đến gần, Tử Li chỉ cảm thấy thân mình bỗng chốc nhẹ hẫng, sau cổ bị cản nhắc lên, ngựa quay đầu nâng y bỏ vào phía sau nó.

Tử Li đỡ xuống khí lực toàn thân lấy mặt cọ cọ mã cổ buồn thanh nói: “Khúc Tử. Cám ơn người.”

Sau đó trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

154. Q.4 - Chương 42: Giao Phong

Khi tỉnh lại, Tử Li phát hiện mình đã nằm ở trên đại sàng trong doanh trướng, vết thương trên người đã trải qua xử lý băng bó. Trừ bỏ nhè nhẹ đau đớn cùng yết hầu có chút rát ra, Tử Li cảm thấy được hết thấy đều rất tốt, cảm giác này thay vì nói là hôn mê không bằng nói là bổ miên (ngủ bù), đã lâu cũng không có thử qua cảm giác ngủ đến sướng hàm như vậy!

“Rốt cục tỉnh?” Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Tử Li quay đầu chớp chớp mắt đối với gương mặt anh tuấn khoảng cách với mình chỉ có một lòng tay, sau đó nâng lên bàn tay bị bao như bánh chưng cọ cọ cảm đối phương, cổ họng khô khốc nói: “Râu, mọc dài!”

Hoàn Húc cầm lấy tay y, “Người ngủ ba ngày.”

“Dọa đến người sao?” Tử Li câu môi, có chút trêu đùa hỏi.

“Đúng vậy, bị dọa tới rồi, rất sợ hãi!” Trong mắt Hoàn Húc hiện lên một mặt thần sắc âm đạm, là sợ hãi lại là tự trách, “khi người đầy mặt là huyết bị khuôn trở về, người cũng biết trong lòng ta có bao nhiêu sợ hãi không?”

“. Nhưng hiện tại không phải cũng không có việc gì sao?” Tử Li thu lại tiểu ý an ủi.

“Người thế này gọi là không có việc gì?” Hoàn Húc đột nhiên đứng dậy thẳng tắp nhìn Tử Li nói, “Đỉnh đầu quát một cái lỗ hổng lớn, bàn tay sát đến huyết nhục mơ hồ, mắt cá chân còn sai cân trật khớp, người thế này cũng kêu là không có việc gì?”

“Hoàn Húc.” Tử Li ngơ ngác nhìn nam nhân sắc mặt âm trầm rõ ràng đang phản ứng quá khích!

“Bất quá, những điều này là do ta sai!” Hoàn Húc bỗng nhiên hoãn hạ giọng điệu, thần sắc trầm trọng hối hận đem Tử Li cẩn thận vòng ở cánh tay, “Những điều này là do ta sai, bảo bối nhi, ta không nên để

người một mình! Là ta đưa người vào hiểm địa, ta không thể tha thứ chính mình cư nhiên phạm lỗi ngu xuẩn không thể tha thứ như vậy.”

Tử Li có chút không biết làm sao vươn cánh tay ôm lấy nam nhân đang chôn ở bên cổ thật sâu tự trách, “Hoành Húc, đây không phải là lỗi của người, không cần đều đem mọi thứ ôm trên người mình! Lúc ấy tình huống nguy cấp người là vì bảo hộ ta, hơn nữa ai cũng không biết phía trước sẽ có mai phục!”

“Không, không, không.” Hoành Húc lúc này đã không còn khí phách thu hút của ngày thường, hành động buồn thanh lắc đầu phủ nhận giống như một hán tử cực độ thất ý nghèo túng!

Hồ tu (chòm râu) vừa ngắn vừa cứng trát đến Tử Li một trận ngứa, vừa định phốc cười, bỗng nhiên thoáng nhìn phía sau lưng Hoành Húc một mảnh đỏ sẫm, trong lòng kinh hãi, “Người bị thương! Người như thế nào lại bị thương? Cho ta xem xem!”

“Không có việc gì không có việc gì, chẳng qua đã trúng một mũi tên, đừng lo!” Hoành Húc vẫn đang ôm y không buông, “Bảo bối nhi đừng nhúc nhích, làm cho ta hảo hảo ôm một cái!”

Tử Li không dám động , không phải bởi vì lời nói của Hoành Húc, mà là bởi vì chính mình loạn tránh ngược lại làm cho miệng vết thương của hắn chảy càng nhiều huyết hơn!

“Các người vì sao ngăn đón ta, ta là tiểu tư bên người điện hạ! Chẳng lẽ đi vào nhìn thương thế chủ tử một cái cũng không được sao?” Ngoài trường truyền đến thanh âm Hàn Tiểu Thành.

“Điện hạ đang nghỉ ngơi, trừ bỏ Thánh dược thủ đại nhân, những người khác đều không được đi vào!” Âm vệ bị Hoành Húc gọi trở về, lúc này đang canh giữ ở ngoài cửa mặt không chút thay đổi nói.

Hàn Tiểu Thành nhẫn nhịn nói: “Ta chỉ đi vào nhìn thương thế điện hạ một cái, thỉnh các vị cho cái phương tiện!”

Hai gã âm vệ”Sưu sưu” rút kiếm che ở trước mặt, tư thế không tiếng động này đã tỏ rõ sự cực tuyệt thỉnh cầu của gã.

Hàn Tiểu Thành rốt cuộc áp không được vội vàng xao động trong lòng, trực tiếp động thủ xông vào.

Gã chẳng qua đi vào trong thành mua điểm tâm mà điện hạ muốn, ai ngờ một hồi đến liền thấy tứ bề báo hiệu bất ổn, phơi bày khắp ngõ, bắt giữ một sĩ binh hỏi mới biết được có người đột kích doanh địa, bất quá hiện nay địch nhân đã triệt lui không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hỏi lại thì biết điện hạ cũng là hành tung không rõ! Cứ như phát điên tìm lần chung quanh cũng không thấy bóng người, cuối cùng nghe Đại công tử Ngụy Trọng Sở nói đã phái người hộ tống điện hạ đến chỗ đại quân lúc này mới trong lòng thoáng định, nhưng Lương Chiêu lãnh binh quay về doanh lại đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, chỉ nói ở trên đường thấy mấy cỗ thi thể quân ta, cũng bởi vì thạch khối cản đường mất đi không ít thời gian mới có thể hồi doanh. Vừa nói như thế tất cả mọi người luống cuống, lập tức phái binh cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng cũng là một thị vệ sau lưng cấm tiền lôi kéo một con ngựa công điện hạ đã hôn mê trở về.

Hàn Tiểu Thành lòng tràn đầy hối hận tự trách, nếu không phải chính mình rời đi, bên cạnh y không có người bảo hộ, y như thế nào lại bị thương? Thời khắc đó nhìn y cả người là huyết không biết sinh tử, Hàn Tiểu Thành cảm thấy cả trái tim đều bị xé thành từng khối, cái loại tư vị đau đớn này gã cũng không dám nếm thử lần thứ hai nữa, cũng bởi vậy gã thâm hạ quyết tâm, lúc này đây, người kia gã sẽ không bao giờ buông ra nữa!

Nghĩ như vậy , động tác hạ thủ càng thêm mạnh bạo, thậm muốn mau mau đem mấy tên vương bản này đánh cho nằm bẹp, nhưng hai âm vệ này cũng không phải ngồi không, Hàn Tiểu Thành tuy rằng chiêu chiêu hung hiểm nhưng vẫn bị cuốn lấy thoát thân không được.

“Dừng tay!” Ba người càng đấu càng hỏa, chợt nghe được doanh trưởng truyền đến một phen nam âm trầm thấp, “Cho hắn tiến vào!”

Hàn Tiểu Thành ngừng đánh, gã chẳng qua nghi hoặc người này đến tột cùng là ai, âm vệ lại như nghe thấy thánh chỉ, lập tức ngừng tay cũng cúi đầu quỳ gối một bên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh!

Không có ngăn trở, Hàn Tiểu Thành lập tức đi vào trong lều, chẳng qua cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt lại làm cho gã cứng ngắc dừng cước bộ. Ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm hai người đang gặt gao ôm

nhau trên giường, trong lòng Hàn Tiểu Thành ngũ vị tạp trần, không nói trước tư thế ái muội mà tên nam nhân kia ôm vật nhỏ vào trong ngực, nhưng xem bộ dáng vật nhỏ kia hai mắt thủy nhuận song má phỉm hồng, nghiêng nhiên chính là một bộ tư thái phần diện hàm xuân!

Tầm mắt lại trở về trên thân nam nhân kia, tâm thoảng chốc lệch rơi, chống lại mục quang mười phần khiêu khích cộng thêm dị thường coi rẻ của đối phương.

“Đằng” tâm hỏa mãnh liệt bùng cháy! Lưỡng đạo mục quang mười phần diện lực trên không trung giao phong đến lách cách tác hưởng.

Bất quá cũng đừng quên Hàn Tiểu Thành gã là ai? Không có nghe Tử Li hình dung sao? Gã chính là một con hồ ly, hơn nữa là cái loại đã thành tinh. Biết đối phương thực lực cao thâm hơn nữa ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, trong khoảng thời gian ngắn là không thể giải quyết, cho nên ánh mắt của mỡ hồ ly tự động lơ lửng người nào đó tiếp theo rơi xuống trên người Tử Li đang sắc mặt có chút xấu hổ.

“Điện hạ của ta, ” Hàn Tiểu Thành sừ một tiếng chuyển qua trước giường, nhẹ nhàng nâng lên tay Tử Li vẽ mặt lo lắng thương tiếc nói, “Còn đau phải không? Đều là ta sai, nếu ta không rời đi, ngươi sẽ không bị thương! Là ta không có hảo hảo bảo hộ ngươi!”

Tiểu tâm can của Tử Li lúc này nhảy đến lợi hại, bất quá đừng nghĩ sai lệch, đây là do bị dọa!”Ta nói hồ ly đại ca a, phiền ngươi nói chuyện cũng phải nhìn tình huống một chút a, biểu tình của ngươi như vậy, động tác như vậy, còn có nội dung nói chuyện như vậy, muốn không cho người hiểu lầm cũng khó!” Tử Li ở trong lòng âm thầm kêu khổ. Không cần quay đầu lại cũng đã có thể cảm giác được tầm mắt lạnh lẽo âm u sau lưng!”Ngoan ngoan, không cần nhìn chăm chăm cái ót của ta như vậy nha! Không liên quan ta a, ta không có hồng hạnh xuất tường (ngoại tình=)]])!”

Trong lòng Hàn Tiểu Thành rất là đặc ý: Người nghĩ rằng phóng hàn đao thì thiếu hiệp ta sợ ngươi sao? Người tức thì tức đi, tốt nhất là tức chết ngươi!

“Điện hạ của ta, ngươi còn cảm thấy có chỗ nào đau không?” Hàn Tiểu Thành nhíu mày kiểm bộ dáng rất đau lòng!

Tử Li cứng ngắc lắc đầu: Sẽ chết, ta sẽ chết , bị một cái hỏa lò một cái khối băng kẹp giữa! Tiền tiêu hậu cương (trước ào ào sau căng thẳng) a!

“Vậy, muốn uống nước không? Ngủ ba ngày, uống miếng nước nhuận nhuận hầu đi?”

Vừa nói như thế thật sự là cũng muốn uống, vì thế Tử Li gật gật đầu.

Hoành Húc hí hóp mắt nhìn nam nhân đột nhiên nhảy ra rõ ràng có mưu đồ gây rối đang thí diên thí diên (tí tổn =]]~) chạy đến bàn châm trà.

Nước trà đưa đến, Hoành Húc bỗng nhiên khụ khụ, sờ sờ yết hầu một bộ dáng cổ họng phát khô.

“Hoành Húc ngươi cũng khát?” Tử Li nhìn thấy lập tức nửa quan tâm nửa lấy lòng nói, “Đến, uống nước!”

“Ân!” Hoành Húc nghiêm mặt đáp, sau đó thoải mái đắc chí lấy qua chung trà trong tay mỡ hồ ly.

“Đằng” hỏa trong lòng lại bùng lớn! Uống đi, uống chết ngươi độc chết ngươi! Nhưng trên mặt lại vẫn là nhất phái hiền hoà, gã liếc mắt hướng Tử Li nói: “Ta lại rót cho ngươi một ly!”

“Không cần!” Người nào đó bỗng nhiên mở miệng, “Nơi này còn có nửa chén, bảo bồi nhi ta đến uy ngươi!” Nói xong, hàm hớp trà tiếp theo dán lên cái miệng khê nhếch của Tử Li, công thành lược tri, lời lẽ dây dưa, dần dần thủy mâu mờ mịt, rặng mây đỏ nhiễm má, tiếng nước sásch sásch cùng hơi thở đầm nị làm cho cái hôn này dị thường hỏa nhiệt, dị thường. sắc tình!

Đầu mỡ hồ ly “Oanh” một tiếng nổ tung ! Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bọn hắn, một bộ biểu tình bão lớn trong khoảnh khắc sẽ đổ bộ.

Tử Li tuy rằng bị hôn đến thất diên bát đảo, nhưng đầu óc vẫn còn một tia thanh minh, Hàn Tiểu Thành còn ở nơi này a, như thế nào có thể hôn đến quên hết tất cả như vậy chứ? Bất quá y vừa định tạo khoảng cách giữa bọn họ thì đã bị người cường ngạnh kéo ra!

Hàn Tiểu Thành mặt lạnh lùng một chưởng đẩy ra Hoành Húc, sau đó đem Tử Li khóa ở trong ngực. Hoành Húc vốn là có thương trong người, hiện giờ lại bị một chưởng hàm chứa nội lực của gã, chẳng những miệng vết thương sau lưng nứt ra hơn nữa trong lồng ngực cũng khí huyết sôi trào, hần ngã xuống giường đầy mắt lệ khí cùng Hàn Tiểu Thành giằng co.

Hai người đối chọi gay gắt làm cho Tử Li rất bất an, đầu tiên là lo lắng thương thế của Hoành Húc, lại là lo lắng Hoành Húc sẽ bỗng nhiên hạ lệnh cho ám vệ tiến vào thanh lý mỡ nào đó đang làm phần nộ long nhan.

“Các người đang làm cái gì?” Đang lúc Tử Li lo lắng bất an, chợt nghe được một tiếng cứu tinh. An Cực Khanh mang theo được tương đi tới cảm giác trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, không khỏi nhũn mày hời. Tầm mắt tảo đến trên mặt Hoành Húc, trong lòng kinh nghi, người này khi nào thì đến đây?

“Thánh được thủ, miệng vết thương của hần nứt ra rồi, ngài mau đến xem xem!” Biết thân phận chân chính của An Cực Khanh chỉ có vài người, Tử Li chỉ ở lúc riêng tư mới gọi hần là hoàng thúc, hiện tại lại có Hàn Tiểu Thành ở đây, cho nên Tử Li chỉ lấy xưng hô “Thánh được thủ”.

Địch ý của hai người kia kẻ sáng suốt vừa nhìn cũng biết, chẳng qua hiện nay thể xác và tinh thần hần mỗi một, cũng không nguyện đi khuấy phá nổi nước sôi này. Không nhìn khí tràng băng hàn giữa bọn họ, An Cực Khanh lập tức đi đến bên giường hướng Hoành Húc nói: “Đứng lên, làm cho ta nhìn xem miệng vết thương của người!”

Thừa dịp Hoành Húc đang xử lý miệng vết thương, Hàn Tiểu Thành quay đầu nhìn Tử Li hỏi: “Người chính là bởi vì hần mà cự tuyệt ta?”

Tử Li ngậm miệng không nói, bất quá thần sắc trong mắt rõ ràng viết “Người hà tất phải hỏi điều này nhiều như vậy?”

Hàn Tiểu Thành lộ vẻ cười sảo thâm, bất quá rất nhanh nghiêm mặt nói: “Ta sẽ không dễ dàng buông tay như vậy!” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài. Tử Li bất đắc dĩ thở dài!

Hoành Húc thu hồi dư quang, trong mắt nhìn không ra hỉ nộ.

155. Q.4 - Chương 43: Phân Cao Thấp

Ngụy Thần nghiêng người dựa vào bên giường, chân trái bị thương nhẹ nhàng khoát lên cạnh giường, bởi vì miệng vết thương ở đùi, nếu lúc đổi được mà mặc tiết khổ thì cực kỳ không tiện, cho nên Ngụy Thần chỉ đành phải cỡi y khổ ở hạ thân chỉ phủ một kiện chăn đơn mỏng che giấu. Lúc này hần đang ngưng thần suy tư, gần đây trong lòng luôn luôn chút lo sợ bất an, cho dù bọn hần là lợi dụng vũ khí tiên tiến giết địch loạn trận, nhưng trận này bọn họ thắng được cũng quá thuận lợi quá mức thoải mái! Còn có kẻ tập doanh này, cho tới bây giờ cũng chưa thể tra ra đạo nhân mã của bọn họ đến tột cùng là từ đâu tới, không chỉ có hành tung quý bí hơn nữa hành quân bày trận cũng rất có tổ chức, bằng trực giác, hần cho rằng những người này cùng kẻ đánh lén bọn họ ở Lân Châu chính là đồng bọn!

Đang lúc suy đoán, chợt nghe thị vệ thủ ngoài trướng bẩm báo: “Tướng quân, Đại công tử, Tào quân sư cùng Đông trung lang tương cầu kiến!” , “Làm cho bọn họ tiến vào!” Ngụy Thần nói.

Ngụy Trọng Sở, Tào Thạch Nghĩa cùng Lương Chiêu đi tới ôm quyền kiến lễ: “Tham kiến tướng quân!”

“Không cần đa lễ!” Ngụy Thần khoát tay.

“Phụ thân, thương thế của ngài như thế nào?” Ngụy Trọng Sở lo lắng nhất, hần đi đến bên giường nhìn nhìn chân quần băng vải của Ngụy Thần dò hỏi.

“Đã không còn đáng ngại, chỉ là trên đùi trúng một mũi tên, Cực. Thánh được thủ nói bởi vì thương tổn gân mạch cho nên tạm thời trước mắt không nên di động!” Ngụy Thần chỉ tiết nói.

Nghe vậy Ngụy Trọng Sở mới dần an tâm.

“Có Thánh được thủ tiên sinh ở đây, tin tưởng tướng quân rất nhanh sẽ hồi phục!” Tào Thạch Nghĩa trấn an. Đều không phải là mù quáng tôn sùng, thật sự là bởi vì y thuật của Thánh được thủ bọn họ đều đã lĩnh giáo qua.

Vừa nói đến An Cực Khanh, trong lòng Ngụy Thần không khỏi dâng lên nhè nhẹ lo lắng, cái người luôn bề ngoài kiêu căng cường hãn bên trong lại tràn đầy tâm tính tiểu hài tử kia! Đã nhiều ngày bọn bề việc cứu trị thật sự là vất vả y! Ngụy Thần thu lại tâm thần lập tức hỏi: “Hiện nay tình huống trong quân như thế nào?”

“Hồi tướng quân, lần này đại chiến quân ta tổn hại một vạn bốn ngàn năm trăm hai mươi người, bị thương bốn vạn tám ngàn ba trăm mười bảy người, phu dịch (kẻ đầu hàng) tám vạn chín ngàn sáu trăm người, trong đó có hơn năm vạn người ở trình độ bị thương bất đồng.” Lương Chiêu thần sắc nghiêm nghị hồi báo.

Ngụy Thần thật lâu chưa lên tiếng, cho dù quân dịch thất bại thương vong hơn mười vạn nhưng hấn vẫn là lo lắng. Trầm ngâm trong chốc lát, Ngụy Thần nói: “Tướng sĩ hi sinh người phải dựa theo quân chế cấp quân lương cho người nhà, binh sĩ bị thương nếu là tứ chi tàn tật sẽ đưa cùng quân lương phóng hồi hương, người bệnh còn lại nếu là có sức khỏe thì lưu lại doanh, thứ nhất bất lợi cho thương thế của bọn họ thứ hai làm chậm tốc độ hành quân, cho nên cứ lưu bọn họ dưỡng thương, phái một phần quân y lưu thủ chăm sóc.

Mặt khác, quân dịch tuy rằng quy hàng, nhưng kỳ tâm khó dò không nên lập tức tạo quân hoàn chỉnh, người đưa bọn họ sáp nhập vào các tiểu đội để tùy thời quan sát.”

“Lập tức tra ra dịch nhân từng đánh lén doanh ta là ai!”

“Vâng, tướng quân!” Lương Chiêu ôm quyền lĩnh mệnh, “Thuộc hạ lập tức cáo lui thi hành!”

“Tướng quân, ” Tào Thạch Nghĩa tiến lên một bước nói, “Tại hạ vừa mới thu được thám tử báo lại, Đột Lăng tộc nhân nơi biên quan rục rịch. Nếu thật sự là cử binh xâm lấn biên quan thì tám vạn người chỉ sợ ngăn cản không được!”

“Thật sự là loạn trong giặc ngoài!” Ngụy Thần thở dài, “Việc này trước báo cáo điện hạ, tiếp theo mọi người lại cùng nhau thương nghị quyết định!”

“Đã đến canh giờ uống được!” Đang nói, chỉ thấy An Cực Khanh vén liêm đi đến.

“Chúng ta lui xuống trước đi !” Tào Thạch Nghĩa cùng Ngụy Trọng Sở thấy An Cực Khanh một bộ thần sắc không vui lập tức thức thời nói, Thánh được thủ này tính cách cổ quái có một quy củ bất thành văn: trong lúc dưỡng bệnh thì trừ khi cần thiết nếu không thì không được tiếp cận người bệnh lẫn nhải công sự, nếu không tuyệt không hoà nhã, tựa như hiện tại!

Đợi bọn hấn đều đi rồi, An Cực Khanh mới mang được tiến lên giọng điệu không phật phồng nói: “Đem được uống ngay!”

Ngụy Thần hơi hơi ngượng ngùng kéo kéo chăn mỏng dưới thân, tuy rằng vừa rồi nhiều người nhìn như vậy cũng không có cảm giác gì, nhưng người trước mắt lại bất đồng. Tiếp nhận chén được độ ấm vừa phải, Ngụy Thần mày không nhíu một hơi uống cạn .

“Muốn súc miệng không?” An Cực Khanh tiếp nhận bát phóng tới trên bàn đột nhiên hỏi.

Ngụy Thần có chút thụ sủng nhược kinh, “Hảo, hảo.” Tiếp nhận nước trà súc miệng, Ngụy Thần lại mở miệng nói: “Cực Khanh, thật sự là vất vả người!”

An Cực Khanh không cho là đúng, chỉ là gương mặt liếc hấn một cái nói: “Nếu Đại tướng quân người không loạn đã bị thương ta đây tất nhiên không thể vất vả!” Ngoại ý chính là vất vả của ta hơn phân nửa đều là bởi vì vết thương của người, hiểu sâu thêm một tầng chính là người bị thương ta thực lo lắng cho nên mới cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố người cho nên mới khổ cực như vậy!

Bất đắc dĩ, Ngụy Thần ở phương diện này luôn có vẻ trì độn cùng thần kinh thô! Chẳng những không có nghe ra ngoại ý trong lời của An Cực Khanh còn tưởng rằng đối phương vì việc này mà không vui! Ngụy Thần có chút lúng túng, không biết nên nói cái gì để tiêu trừ thành kiến của đối phương.

“Dem chân tách ra chút, dem chân vạch ra, ta muốn thay được!” An Cực Khanh lấy đến băng vải cùng được cao nhìn xuống ra mệnh lệnh. Ngụy Thần càng thêm khốn quẫn, có chút nhần nhó xê dịch đùi phải không bị thương, bình thường việc đổi được đều là quân y khác đến làm, hôm nay sao lại.

“Còn cọ xát cái gì?” An Cực Khanh không vui, trực tiếp kéo xuống chân đơn, lộ ra hai chân tiểu mạch sắc bởi vì thường xuyên kỳ mã nên cho dù đã đến trung niên cũng vẫn kiện mỹ hữu lực không hề mang sẹo. Nhìn không chớp mắt mà đem lực chú ý phóng tới miệng vết thương, An Cực Khanh ngồi xuống bắt đầu thật cẩn thận giải băng vải.

Ngụy Thần nhìn nhần tiếp buồng xuống của y cùng biểu tình nghiêm túc trên mặt, bỗng nhiên có chút khàn khàn mở miệng nói: “Cực Khanh, ta hiện tại muốn nhìn xem bộ dáng của người!” Đang lúc An Cực Khanh ngẩng đầu có chút sợ run nhìn qua, bộ dáng kia giống như hoài nghi có nghe lầm hay không, Ngụy Thần đã đưa tay bắt lấy nhân bì diện cụ trên mặt y chậm rãi kéo xuống, lộ ra tuấn mỹ dung nhan vốn cất chứa nơi đáy lòng hẩn, nhìn thế nào cũng không đủ!

“Cực Khanh.” Ngụy Thần vuốt ve mặt của y nhẹ giọng kêu lên.

“Ngốc qua (quả dưa ngốc?= =)” An Cực Khanh trong lòng có chút ngọt, có chút chua, có chút xót, lại có chút đau, quần cùng một chỗ hẩn cũng không biết là tư vị gì!

.

Tử Li thật cẩn thận liếc mắt nam nhân đối diện đang không nói được lời nào, sau đó vươn bàn tay bánh chưng hươu hươu đáng thương hề hề hỏi: “Người sinh khí?”

Hoành Húc tà tà liếc mắt y một cái, sau đó lạnh lạnh mở miệng nói: “Ta vì cái gì phải tức giận? Chẳng lẽ người làm chuyện gì khiến ta tức giận sao?”

“Không, đương nhiên không!” Tử Li vội vàng phủ nhận, con người hắc lượng xoay tròn dạo qua một vòng, sau đó lê đến cọ cọ Hoành Húc: “Chính là bộ dáng của người rất không cao hứng!”

“Àn, ta xác thực rất không cao hứng, bảo bối nhi! Giả thiết khi người đang cùng ái nhân của mình hưởng thụ bữa cơm thì một con ruồi bọ ghê tởm đứng ở một bên mắt mạo thanh quang nhìn chằm chằm người, người sẽ cảm thấy cao hứng sao?” Hoành Húc mang theo châm biếm chậm rãi nói.

“Ba” một tiếng, một bàn tay vỗ vào mặt bàn chậm rãi nâng lên, lộ ra thi thể một con ruồi bọ bẹp dí dính ở lòng bàn tay, Hàn Tiểu Thành ngoài cười nhưng trong không cười tiếp lời nói: “Đương nhiên sẽ không cao hứng! Bất quá, không có biện pháp nào, con ruồi bọ này a, rất thích mắt mạo thanh quang nhìn thẳng toan nhục hủ thi (thịt hư xác thối=]], người mất hứng là tự nhiên, bất quá không quan hệ, ta đã giúp người đem nó thanh lý ! Ha hả!”

Không khí chung quanh thoáng chốc tụt thẳng xuống không độ! Tròng cảnh phân cao thấp như vậy cơ hồ mỗi ngày đều diễn một lượt, nhưng Tử Li vẫn bị đông lạnh đến răng run run!

“Ta nói, ha hả, ăn cơm, ăn cơm !” Tử Li cười khan nói.

“Điện hạ há mồm, ta đến uy người!” Hàn Tiểu Thành cười tủm tủm bưng lên bát.

Tử Li mang dư quang liếc đến gương mặt đen hơn cả ống mực của Hoành Húc, nào dám làm theo, chỉ phải phần nộ nói: “Không, không cần, ta tự mình ăn!”

“Điện hạ, tay người bị thương như thế nào ăn? Vẫn là ta đến uy người đi, đến, há mồm, a ——”

“Người tựa hồ chỉ là một gã tiểu tư! Hạ nhân cùng chủ nhân ngồi ăn còn ra thể thống gì? Nơi này không có chuyện của người, đi xuống!” Hoành Húc hí mắt nhìn mỗ chỉ nào đó đã lê đến bên người Tử Li ngồi xuống.

Hàn Tiểu Thành trát trát đôi mắt hồ ly, sau đó buông bát khoái cụp đuôi, ủ rũ đứng lên hướng Tử Li nói: “Điện hạ, ngày thường người đều là cùng ta dùng bữa! Bất quá đã có người muốn đuổi ta đi, ta đây bước đi vậy, ai, bụng thật đói, tần tần khổ khổ làm ra thức ăn một hơi cũng ăn không được, ta đây đi ra bình doanh nhìn xem còn có người nào có cơm thừa canh cặn xin một chút lót lót bụng đi. Điện hạ người từ từ dùng! Ta đi đây!”

Cút liền cút đi, vô nghĩa nhiều như vậy! Hoàn Húc nhướn mi không phải không có đặc ý nhìn bả vai suy sụp của gã.

Tử Li nuốt một ngụm nước bọt, “Chớ đi, ngồi xuống cùng nhau ăn đi!” Không phải không biết hồ ly là đang vờ đáng thương, nhưng lời của gã cũng đúng, bình thường bọn họ đều là cùng một chỗ ăn cơm, nếu theo lời Hoàn Húc rồi đi vậy cũng thực sự rất đói bụng, đi bình doanh bên kia xin thức ăn? Đừng nói là cơm thừa canh cặn, ngay cả miếng cháo cũng không có!

Hồ ly nghe vậy lập tức đặt mâm ngồi trở lại ghé mặt mày hôn hỏ, sau đó cố ý vô tình quét mắt hướng Hoàn Húc bên kia.

Hoàn Húc lần này tức a, hận không thể vỗ án lật bàn! Nhưng không được, như vậy không phải có vẻ hèn nhỏ mọn không phóng khoáng sao? Tiểu tử thú, ăn đi, ăn chết người!

“Điện hạ, há mồm, a ——”

Lại tới nữa lại tới nữa, Tử Li mồ hôi đầm đìa, nhìn chằm chằm tầm mắt lạnh đến rụng băng tra của Hoàn Húc, miệng không biết nên trương hay nên bế.

Người nào đó một phen đoạt lấy bát cơm từ tay hồ ly, “Không nhọc người lo lắng, ta đến ụ!” Sau đó đem thìa đưa vào miệng Tử Li.

Hồ ly cũng không cam lòng bị bỏ rơi, một phen hươ lấy chiếc đũa phía trước mặt gấp khối thịt đưa đến bên miệng Tử Li, “Đến, ăn khối thịt!”

Người nào đó cau lại chân mày, “Đến, uống hớp canh!”

Hồ ly trừng mắt, lại gấp hoàn tử (bò viên=)], “Đến, ném thử hoàn tử thơm hương này!”

Nhướn mi, “Dùng rau!”

Trừng mắt, “Ăn gà!”

“ ”

“ ”

“Ô ô ——” đột nhiên kinh giác, mới phát hiện mỗ tiểu dương đang ghen ở quai hàm hai mắt dầm lệ lưng tròng trừng mắt bọn họ.

156. Q.4 - Chương 44: Độc Nghiện

Đối với Đột Lăng và kẻ thù bên ngoài, mọi người trải qua một phen thương thảo, cuối cùng quyết định phái năm vạn sĩ tốt chạy tới biên quan phòng ngừa đột biến, trừ bỏ sĩ binh lưu thủ vì bị thương nặng, còn lại mười vạn đại quân một đường lên bắc, thẳng đến kinh thành!

Trong cung điện trống vắng không người, chỉ có sa mạn thật dài niết bạch (trắng đục) như quỷ my dương dương tự đắc lay động, nguyệt quang ám trầm xuyên thấu qua một loạt cánh cửa chạm rồng khắc hoa tà tà tán nhập bên trong, hoa ảnh của sa mạn kéo dài rồi rầm lắc lư hình thành một bức tranh vạn vẽ.

An Cẩn Lạc đơn độc đứng ở giữa cung điện, đây là nơi nào? Hắn khi nào thì đi tới nơi này? Rõ ràng đã vào hạ nhưng vì sao hô hấp lại tràn đầy âm lãnh hàn vũ của thu đông?

“Người đâu!” Thanh âm có chút phát run kêu lên. Nhưng trả lời hắn chỉ có hồi âm ông ông tác hưởng trong điện, chỉ chốc lát sau, chung quanh lại quay về yên tĩnh giống như chết.

“Tí tách” , tiếng vang của nước rơi tại không gian ám ách này có vẻ càng kinh tâm!

“Ai?” An Cẩn Lạc bỗng nhiên xoay người, tầm mắt cảnh giác tả hữu tìm kiếm.

Sa mạn chung quanh vẫn đang không nhanh không chậm phập phồng lay động, lơ mờ, giống như đang cười nhạo hần nghi thần nghi quỷ.

“Đám cầu nô tài các người đều chết ở chỗ nào rồi, lăn ra đây cho bản điện hạ.” An Cẩn Lạc thu xả đoạn sa mạn tiếp theo điên loạn rống to. Tay chân bắt đầu hơi hơi run rẩy, toàn thân hình như có vạn con kiến đang bò, trong ngực càng như là nước sôi nấu trong nồi, khô nóng bốc lên làm cho người ta phát cuồng.

“Điện – hạ – gọi – lão – nô – đến – có – gì – phân – phó?” Phía sau bỗng nhiên truyền đến một phen thanh âm khàn đến cực điểm, giống như là bị người kháp yết hầu sống chết mới thốt ra tới vài từ vỡ vụn.

An Cẩn Lạc hãi đến lão đảo vài bước đột nhiên xoay người, nơi đó không biết khi nào đã quỳ úp sấp một lão thái giám thân mình tàn tạ.

“Người vào lúc nào?” An Cẩn Lạc hẩn hẩn hỏi.

“Hồi – điện – hạ, lão – nô – vẫn – đều – ở – đây, chỉ – là – ngài – không – nhìn – thấy – thôi – .” Lão thái giám lại dùng thanh âm cực kỳ quái dị từng chữ một trả lời.

“Được rồi, được rồi.” An Cẩn Lạc tức giận địa vung tay lên không kiên nhẫn nói, “Người hiện tại lập tức đi đem Lam Cơ gọi tới, bản điện hạ muốn nàng đốt yên cao (thuốc phiện).”

“Vâng” lão thái giám đem ót hương trên mặt đất lay một cái, sau đó động tác cứng ngắc bỏ đi đến trước cửa.

“Cầu nô tài người ý định cùng bản điện hạ đối nghịch, bản điện hạ bảo người nhanh đi người còn làm gì? Chân bị chặt sao?” Đang lên cơn nghiện thuốc, An Cẩn Lạc hiện nay đang vội vàng khó nhịn.

Lão thái giám nghe được hần rống giận liền dừng động tác, sau đó thập phần cứng nhắc ngẩng đầu, trên mặt thanh hôi sắc (màu than chì) loang lổ vết máu, miệng không ngừng trào ra huyết hồng sắc dọc theo cằm “Tí tách” chảy xuống, nâng con người xem thường nhìn An Cẩn Lạc đang thần tình hoảng sợ nói: “Điện – hạ – quên – rồi – sao? Lão – nô – là – Vạn – Phúc – a, lão – nô – đã – bị – điện – hạ – ngài – khảm – thất – lưng – thành – hai – nửa, làm – sao – đi – a?” (mẹ ôi *ôi*)

An Cẩn Lạc sợ hãi liên tục lui về phía sau. Vạn Phúc? Vạn công công bên người Phụ hoàng?

“Điện – hạ.” Vạn Phúc chỉ có nửa thân trên vươn bàn tay máu chảy đầm đìa đi hướng bên này, phía sau dọc theo một con đường máu hồng sắc.

“Không, đừng tới đây ——” An Cẩn Lạc kêu sợ hãi hướng cánh cửa chạy tới, rõ ràng khoảng cách gần trong gang tấc nhưng vô luận hần chạy nhanh thế nào cũng vô pháp tiếp cận một bước, phía sau, Vạn Phúc đã đi tới bên chân mắt thấy sắp bắt lên góc áo hần.

“Cút ngay, cút ngay ——” An Cẩn Lạc vừa đá lại đạp, rốt cục giấy khời trói buộc của quỷ, mừng như điên nhìn cánh cửa càng ngày càng gần, cửa phòng vừa kéo ra lại đột nhiên chống lại một bóng dáng mặc bạch y cả người toàn là huyết.

An Cẩn Lạc đã hãi đến nói không ra lời, sắc mặt trắng bệch hai mắt mở to, nói năng lộn xộn lão đảo lui về phía sau, “Phụ. Phụ hoàng, không. Ta. Người chết Quỷ. Phụ hoàng.”

Sọ não vỡ tan tích tấp đầm đìa não tương (óc =...) bạch sắc, máu tươi tựa như tiểu Khê chảy trên ngoại sam bạch sắc, tinh hồng (màu đỏ tươi) chói mắt nhiễm từng tầng lớn tầng lớn. Người ngoài cửa động tác cứng nhắc đi từng bước về phía trước, “Ca sát ca sát (Răng rắc răng rắc)” tiếng xương cốt sai vị có thể nghe rõ ràng.

“Nghịch tử.”

“Không. Không. Phụ hoàng.”

” Nghịch tử hành thích vua sát phụ.” Bắc Linh vương từng bước ép sát, vươn hai tay xương cốt như sài (củi) đột nhiên kháp ngụ ở cổ An Cẩn Lạc, âm âm lãnh lãnh nói, “Giết người thì đền mạng.”

Vạn Phúc phía sau cũng đột nhiên bắt lấy chân của hắn ngừng đầu quỷ dị cười, thê thê nói: “Giết người thì đền mạng.”

“Không ——” An Cẩn Lạc kêu lên sợ hãi từ trên tháp ngồi dậy, vuốt cổ từng ngum từng ngum thở. Thoáng định thần mới giật mình bất an nhìn quanh bốn phía, hoàn hảo, vẫn là tầm cung của hắn! Nhưng cảm giác hít thở không thông trong mộng yểm (ác mộng) chân thật như thế, lần này thật sâu khơi mào sợ hãi từ đáy lòng hắn.

“Lam Cơ, Lam Cơ ——” Thanh âm hắn phát run kêu lên, hắn cần nhu cầu an ủi cấp bách, muốn yên cao trừ thần cũng muốn bộ ngực mềm mại của nữ nhân.

“Bành——” cửa phòng bị mạnh mẽ đá văng, Triệu Dịch Lương thần sắc kích động dẫn vài tên thị vệ tiến vào. Du quân đã sát đến cửa cung, hoàng quân ngăn cản không được bao lâu, nếu không dẫn người từ trong mật đạo bỏ chạy sẽ có thể thật sự xong rồi! Bất quá khi hắn nhìn thấy An Cẩn Lạc trên tháp, vẻ mặt thất kinh lập tức biến thành kinh ngạc như thấy quỷ!

“Lạc. Lạc nhi, người. người như thế nào. thành bộ dáng này?” Triệu Dịch Lương lão đảo đi đến bên tháp khó có thể tin nhìn An Cẩn Lạc, thân thể gầy trơ cả xương, làn da thanh bạch như quỷ, trên mặt trắng nhợt như bộ xương khô, hốc mắt hãm sâu, xương gò má nhô cao. Triệu Dịch Lương lão lệ tung hoành, người trước mắt thần sắc hoảng sợ bạch cốt lộ rõ nào còn nửa điểm bộ dáng thanh niên ngạo mạn tuần đình ngày xưa?

An Cẩn Lạc nhìn thấy hắn, sợ hãi trong mắt lập tức nhảy ra một tia sáng hy vọng, hai tay gầy như sài nắm chặt cánh tay Triệu Dịch Lương run run nói: “Cửu, cửu, Lam Cơ, gọi Lam Cơ.”

Nghe vậy Triệu Dịch Lương vừa tức vừa đau, hắn xoay lại nắm bả vai An Cẩn Lạc lay động nói: “Lạc nhi, người như thế nào hồ đồ như vậy, người như thế nào hồ đồ như vậy a! Hiện nay còn nhắc con tiện nhân kia? Con tiện nhân kia thấy người đại thế đã mất đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi! Lạc nhi, người tỉnh tỉnh đi, mau cùng ta đi, ta mang người rời đi!”

“Không, không, Lam Cơ, yên cao, ta muốn yên cao ——” An Cẩn Lạc không nghe được lời Triệu Dịch Lương nói, chỉ một mặt tru lên.

“Lạc nhi.”

“Cút —— ta muốn yên cao ——” An Cẩn Lạc đột nhiên đẩy ra Triệu Dịch Lương, phát điên chạy đến trước bàn trang điểm ở trong một đồng yên chi hạp (hộp son) tìm kiếm, “Không có, không có.”

“Tiện nhân ——” một cước đá lặn bàn, An Cẩn Lạc cứ như phát cuồng hướng ra ngoài cửa chạy.

“Ngăn lại hắn, mau ngăn lại hắn ——” Triệu Dịch Lương vội vàng hô.

Thị vệ không đợi hắn hạ lệnh đã nhích người chặn lại, bắt đắc dĩ người nổi lên cơn nghiện thuốc cực độ cuồng bạo cộng thêm An Cẩn Lạc thân mang võ công, hơn nữa thị vệ cũng không dám làm bị thương hắn, cho nên An Cẩn Lạc rất nhanh bỏ rơi mọi người như điên như dại chạy ra ngoài.

“Thất thần làm cái gì? Các người mau đuổi theo, nhất định phải bắt điện hạ trở về, ” Triệu Dịch Lương lòng nóng như lửa đốt, “Cho dù buộc cũng phải buộc trở về ——”

157. Q.4 - Chương 45: Quỷ Kế

Binh lâm thành hạ, An Cẩn Lạc đại thế đã mất, chỉ là một vạn hoàng quân giẫy giụa đối với đại quân Tử Li mà nói quả thực là trò đùa. Thế không thể đỡ công phá cửa thành nhắm thẳng hoàng cung nội viện, dọc theo đường đi quỷ đầy loạn quan nội thị nơm nớp lo sợ, đối với những người này Tử Li từng hạ lệnh không được lạm sát kẻ vô tội, bất quá vì tránh cho có người đục nước béo cò, những kẻ trong hoàng cung đều bị tạm giam sau đó mới qua tái thẩm.

“Hồi điện hạ, tướng quân, thuộc hạ đã lục soát toàn bộ Đông cung nhưng không có phát hiện hành tung An Cẩn Lạc.” Một tướng lãnh lại đây phục mệnh.

“Hắn đã đào tẩu!” Tử Li nhíu mày.

“Cho dù trốn cũng trốn không xa, nói vậy nghịch tặc còn trong hoàng cung.” Ngụy Thần nói, “Các người truyền lệnh xuống, nhất định phải cẩn thận tìm kiếm, tuyệt không thể buông tha một chỗ nào, dù quật địa ba thước cũng phải đem An Cẩn Lạc đào ra.”

“Vâng!” Chúng quân lĩnh mệnh, phân công nhau nhắm thẳng các cung các điện.

Chỉ chốc lát sau có binh lính báo lại, nói cửa chính điện bên kia đóng chặt xem chừng có người nấp trong điện.

Nghe vậy, Tử Li dưới che chở của Hoàn Húc đã dịch dung thành thị vệ, đám người Hàn Tiểu Thành, Ngụy Thần hướng chính điện bước vào.

Điện vũ tọa lạc trên thạch thai (thềm đá) bạch ngọc cao hơn hai mươi thước, trọng diêm bích ngõa (hiên nặng ngói xanh), xa hoa nhiều màu sắc, tả hữu bên sân chia làm bốn trụ kim long phù điêu đồ đằng, tuy nói không quá kim bích huy hoàng nhưng cũng rất rộng lớn đại khí.

Lúc này, ba lớp phiến môn lục lăng hoa (cửa chạm trổ) ở chính điện đang gắt gao đóng, bốn phía không có một bóng người, có vẻ điện vũ thực tiêu điều quanh quẽ.

Ngụy Thần phát tay một cái, chúng quân lập tức tiến lên đem điện vũ bao vây. Một cước đá văng ra cửa điện, lọt vào trong tầm mắt chính là bảo tọa tử đàn điêu vân long (khắc mây và rồng), cùng với người ngồi trên bảo tọa!

“Này, chính là An Cẩn Lạc? Như thế nào giống như hút bạch phiến?” Tử Li kinh nghi bất định chỉ vào người ở phía trên hỏi. Bắc Linh đại hoàng tử, ca ca của An Cẩn Du, cùng mình đối đầu lâu như vậy, địch nhân nơi chốn muốn đẩy y vào chỗ chết cư nhiên là một kẻ thể trạng như bộ xương khô, đầu tóc rối loạn, y sam bất chỉnh như vậy!

Ngụy Thần cũng vẻ mặt kinh ngạc, “Nghịch tặc kia sao lại thành bộ dáng này?”

Chỉ thấy An Cẩn Lạc cứng còng ngồi ở trên long ỷ, khuôn mặt trắng bệch vụn vẹo, hai mắt trợn tròn, mồ hôi đầm đìa, như là chịu thật lớn thống khổ rồi lại không thể động đậy!

Tử Li thở sâu nhìn chằm chằm An Cẩn Lạc khí phách lên án: “An Cẩn Lạc, nghịch tặc sát nhân thành nghiện, thị huyết thành tính, chẳng những sát phụ hành thích vua, bại hoại triều cương, còn tổn thương sinh linh thi hành chính sách tàn bạo hãm bách tính trong nước sôi lửa bỏng, mưu cao thủ nặng khiến cho dân chúng lâm than, thật sự tội ác ngập trời, tội lỗi chồng chất! Người không có tư cách ngồi trên vị trí này. Người tới, đem phản tặc tội ác tày trời này bắt lại cho bản điện hạ!”

Sĩ binh ở một bên tuân lệnh đang muốn tiến lên bắt người, chợt nghe được phía sau “Bang bang phanh” một trận loạn hưởng, quay đầu lại mới phát hiện cửa điện đã bị chặt chẽ khóa lại.

“Sao lại thế này?”

Đương mọi người ở đây giật mình kinh nghi, một đám Hắc y nhân từ hậu điện tuôn ra cũng nhanh chóng đưa bọn họ vây quanh.

Hoàn Húc không chút sợ hãi nhưng vẫn là không dấu vết đem Tử Li hộ ở sau người, Hàn Tiểu Thành cũng nhú mày, gã thật muốn nhìn xem những người này đang diễn trò gì!

Ngụy Thần nhìn lướt qua chung quanh rút đao cùng hướng đến đám Hắc y nhân, sau đó nhìn chằm chằm An Cẩn Lạc tạt ngôn lệ sắc (lời lẽ giận dữ sắc mặt hung ác), thần sắc nghiêm nghị mở miệng nói: “An Cẩn Lạc, đã chết đến nơi vẫn không biết hối cải, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ với mấy mươi người này là có thể làm cho người chuyển bại thành thắng sao? Bản tướng khuyên ngươi vẫn là ít làm giầy giụa vô vị, ngay tại chỗ đền tội đi!”

“Ha ha ——” Ngụy Thần vừa mới dứt lời, trên điện bỗng nhiên vang lên một trận cười cực kỳ êm tai dễ nghe. Mọi người kinh nghi theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người thân hồng y đẹp đến kinh tâm động phách, trong khoảng thời gian ngắn khó phân biệt giới tính từ sau bình phong bảo tọa từ từ đi ra. Người tới dừng lại trước bậc, một đôi mi mục mang tiểu ý không rõ nơi đáy mắt đảo qua giữa sân, ý vị bất minh ở trên mặt Tử Li đang trợn mắt há hốc mồm dừng lại trong chốc lát, sau đó mới nhìn Ngụy Thần đang nhú

chặt mày không chút để ý mở miệng nói: “Lời này của Ngụy Tướng quân, cũng không tránh khỏi quá tuyệt đối đi!”

“Người là người nào?” Ngụy Thần tiến lên một bước chất vấn.

Mạc Hoa Diễm? Hẳn tại sao lại ở chỗ này? Tử Li thu hồi biểu tình kinh ngạc ở trong lòng nói thầm.

Mạc Hoa Diễm tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Tử Li một cái, cũng không đáp lại câu hỏi của Ngụy Thần, sau đó xoay người điềm nhiên đi đến bên người An Cẩn Lạc đang cứng nhắc tọa bất động, chặc chặc lắc đầu thở dài: “Người hao tổn tâm cơ cũng chính là vì muốn ngồi lên vị trí này, ta đây làm quân sư phía sau đã giúp người thỏa mãn tâm nguyện, hiện giờ người cũng nên chết nhắm mắt đi?”

An Cẩn Lạc chuyển qua con người đỏ sẫm gắt gao nhìn chằm chằm người trước mặt, ánh mắt kia cực kỳ oán hận ác độc, phồng lên gương mặt như bộ xương khô của hắn thoát nhìn lại dọa người y như lệ quỷ lấy mạng đoạt hồn!

Nhưng Mạc Hoa Diễm cũng khinh thị cười nhạo nói: “Người tựa hồ còn có lời gì muốn nói, đã như vậy, vậy thừa dịp hôm nay mọi người tề tụ đông đủ, người cũng còn có một hơi, vậy cho người lưu cái di ngôn đi!” Nói xong “Ba” một tiếng cưỡi bỏ huyết đạo An Cẩn Lạc.

An Cẩn Lạc có thể nhúc nhích vừa lấy được tự do lập tức đưa tay muốn bóp nát cổ người trước mặt, chẳng qua còn chưa kịp động đến người thì đã như hà (tôm) nhuyển chân trượt xuống long ý tê liệt ngã trên mặt đất, An Cẩn Lạc không ngừng cả người run run tay chân lẩy bẩy, hắn ngẩng đầu nhìn Mạc Hoa Diễm đang lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống mình chằm chằm, ngoan lệ nói: “Người này tiểu nhân đề tiện, ta cùng với người bất cộng đái thiên (thề không đội trời chung), người cố ý tự xưng ẩn sĩ cao nhân thông qua dùng bả câu đưa tin thay ta bày mưu tính kế nguyên lai là sớm có dự mưu. Sau lại phái con tiện nhân Lam Cơ kia tiếp cận ta, chẳng những giả truyền ý chỉ, còn dụ dỗ ta hút yên cao đến nỗi thành nghiện, người cùng Lam Cơ đều là một dạng kỹ nữ bỉ ổi!” An Cẩn Lạc trời sanh quyết không cho phép chính mình chịu thiệt cho dù làm không được hành động trả thù, cũng muốn ở trên miệng phun ra hết cay độc! Hắn oán độc nhìn chằm chằm mặt kẻ như tịnh thủy hồng liên (sen hồng thanh khiết) kia mà nhục nhã, “Ha ha, nhìn bộ dáng này của người, nghĩ cũng biết để đạt tới mục đích cũng giống như Lam Cơ cưỡi sạch y phục chờ nam nhân đến thao di, kỹ nữ thối nát thiên nhân thừa vạ nhân kỳ (trăm người cười vạ người kỳ)” Trong đại điện quanh quẩn tiếng chửi rửa nhục mạ không kiêng nể gì của An Cẩn Lạc.

Mục quang Mạc Hoa Diễm từ khinh thị lúc ban đầu dần dần chuyển biến thành cực kỳ hung ác băng lãnh, hắn tiến lên, một cước đem An Cẩn Lạc đá xuống bậc thang.

An Cẩn Lạc xụi lơ vô lực từ trên bậc thang hơn mười cấp lăn xuống, bị đập ặt mũi bầm dập, cái trán sầm huyết, hẳn khi nào thì chịu qua loại đối đãi này? Cho dù biết mình nhất định sẽ chọc giận người này, nhưng An Cẩn Lạc nằm ở dưới bậc lại càng thêm lớn tiếng nhục mạ trầm trọng.

Mạc Hoa Diễm âm hàn nghiêm mặt đi từng bước một xuống bậc thang, đi đến bên người An Cẩn Lạc đang mắng to không ngừng, sau đó nhắc chân đạp ở trên mặt hắn hung hăng nghiền động.

“Dừng tay!” Ngụy Thần cũng nhìn không được nữa, lên tiếng ngăn lại. Tuy rằng An Cẩn Lạc làm nhiều việc ác, nhưng muốn trị tội muốn hành hình cũng phải do bọn họ thi hành.

Mạc Hoa Diễm nghe vậy quả nhiên thu chân, bắt quá trên mặt lại tràn đầy biểu tình mỉa mai, “Hiện nay các người đã là tự thân khó bảo toàn, còn quản nhân sự nhiều làm gì?”

“Người có ý gì?”

“Có ý gì? Ha hả ——” Mạc Hoa Diễm cười nhạo một tiếng, sau đó quay đầu lại nhìn ngũ đỉnh kim hương lô trong điện không chút để ý nói “Tính ra, thời gian phát tác cũng nên tới rồi!”

158. Q.4 - Chương 46: Mưu Đồ

Mạc Hoa Diễm nhìn mọi người lần lượt tê liệt ngã xuống đất đắc ý nói: ” Tư vị Thập hương nhuyển cân tán như thế nào? Có cảm thấy được toàn thân bủn rủn, tứ chi vô lực hay không?”

“Chỉ biết người không có hảo ý, Mạc Hoa Diễm, người này tiểu nhân biến thái gian trá! Cưng nhiên hạ được trong hương lò?” Thập hương nhuyển cân tán không phải độc, cho nên dù ăn xong Tị độc hoàn của An Cự Khanh đưa cũng vẫn là trúng chiêu! Giận trừng mắt Mạc Hoa Diễm, Tử Li không khỏi ngẫm bực vừa rồi tại sao mình lại không sớm nhắc nhở mọi người!

Mạc Hoa Diễm miệt thị liếc mắt Tử Li một cái, “Là người tự mình ngu xuẩn làm sao có thể trách ta?”

An Cẩn Lạc còn đang hừ hừ hanh hanh, mồm miệng không rõ mắng.

Mạc Hoa Diễm nhìn mà phiền lòng, từ trong tay một Hắc y nhân bên cạnh đoạt qua một thanh kiếm hướng xuống đui An Cẩn Lạc hung hăng đâm. Khàn khàn hét thảm một tiếng, An Cẩn Lạc giống như cá mắc cạn trên bờ kịch liệt phịch vài cái liền hôn mê bất tỉnh.

“Chỉ riêng nhục mạ của người đối với ta vừa rồi, ta sẽ không cho người được chết thoải mái như vậy!” Mạc Hoa Diễm lạnh lùng nói.

Tử Li nhìn cổ âm ngoan của hắn cùng thảm trạng của An Cẩn Lạc, trong lòng có chút phát lạnh! Hoành Húc ở một bên tựa hồ đối với cảnh tượng huyết tinh này nhìn như không thấy, vẫn đang duy trì nhất quán (vốn có) khí định thần nhàn của hắn. Chỉ thấy hắn vừa vịn gối ở trên bục hình trụ, ánh mắt trấn định bình tĩnh, gập một chân, bộ dáng kia không giống như là trúng chiêu tê liệt ngã xuống ngược lại giống như ngay tại chỗ nghỉ ngơi! Liếc thấy khí thế an nhiên này của hắn, Tử Li không khỏi tâm sinh bội phục! Phát hiện tầm mắt của y, Hoành Húc quay đầu nhìn Tử Li lộ ra một mặt cười nhạt, dùng khẩu hình nói: “Đừng sợ, có ta ở đây!”

Nụ cười kia rõ ràng là hình thức trấn an, nhưng rơi vào trong mắt Hàn Tiểu Thành lại thành mất đi mây lại, lén lút trao đổi, ở giữa che giấu ái muội tất có gian tình. Vốn bởi vì khinh địch bị chơi một vỏ đã thập phần khó chịu, hiện nay lại nhìn thấy hai người kia mi mục đưa tình, trong lòng lại ghen khuất. Cố gắng khởi động cái thân đang mềm nhũn nằm úp sấp, Hàn Tiểu Thành dùng hết khí lực toàn thân chậm rãi lê đến giữa Tử Li cùng Hoành Húc, ngã lên trên đùi Tử Li thở hồng hộc nói: “Vật nhỏ. Đừng sợ. Ca ca ta sẽ bảo vệ người!” (tàn rồi mà còn răng leo núi=]]])

“Cút.” Mục quang Hoành Húc thoáng chốc ác liệt, oán hận nhìn chằm chằm nam nhân đang nằm ở bên cạnh, sau đó không có khí lực gì đem cước đạp ở trên vai gã sống chết mà giày xéo.

Tử Li chán nản trở mình xem thường, hai người này. cũng không nhìn xem bây giờ là tình huống nào!

Mạc Hoa Diễm cực kỳ kiêu căng ngạo thị hướng Ngụy Thần nói: “Hiện giờ, Ngụy Tướng quân còn cho rằng mấy chục người này không thể làm gì các người không?” Ngụy Thần hé miệng không đáp, trên mặt một dáng vẻ ỷ dựa theo xưng hồ vừa rồi của Tử Li, còn có dung mạo tuyệt thế vô song cùng thân hồng y của người này mà xem, người này nhất định là Xích Tương quốc quân Mạc Hoa Diễm không thể nghi ngờ! Chỉ là không nghĩ đến Xích Tương vương cư nhiên lại ở chỗ này!

“Cho dù chúng ta không thể động đây bị quản chế bởi người, nhưng ngoài điện vẫn có mấy vạn đại quân chúng ta, người cho rằng bọn người có thể thoát được sao?” Tử Li nhìn dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của hắn cảm giận mở miệng nói.

“Ha hã, này cũng không nhọc người lo lắng, ta nếu có thể đi vào cũng sẽ có biện pháp đi ra! Huống hồ người cho là mấy vạn binh lính kia của người có thể địch nổi ba mươi vạn tinh binh ta đã sớm mai phục ngoài thành sao?”

Trước không để ý tới Mạc Hoa Diễm đắc ý, nhưng tin tức trong lời nói hắn vừa lộ ra đủ để ọi người chấn động.

“Chớ có cuồng ngôn nói vậy, trong kinh sao có thể còn có ba mươi vạn đại quân?” Ngụy Thần lớn tiếng nói.

Mạc Hoa Diễm cười lạnh một tiếng, “Hừ, vốn đích xác không có, đại quân trong kinh Bắc Linh không phải cũng bị đám ô hợp các người diệt sao.”

“Đã như thế làm sao có được ba mươi vạn đại quân?” Ngụy Thần nhin không được đánh gãy lời của hắn.

“Ta chưa có nói ba mươi vạn đại quân này là Bắc Linh của các ngươi nha! Hừ, đây chính là tinh binh Xích Tương quốc của ta, tuyệt không giống như đám phế vật trong tay An Cẩn Lạc. Ha hả, bây giờ nghĩ lại, Bắc Linh tiên vương cũng vẫn là có chút năng lực, âm thầm đem binh lính tinh nhuệ trong kinh điều động đến biên quan, lưu lại đều là một đồng kẻ vô dụng, buồn cười cho An Cẩn Lạc được một đám phế vật còn tưởng rằng chính mình tay cầm trọng binh, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Trận thắng này của các ngươi ở trong mắt ta căn bản không đáng nói đến, huống hồ tinh binh Bắc Linh của các ngươi đều trú đóng ở biên quan, tùy quân đến kinh cũng bất quá là hai ba vạn nhân, còn lại đều là chút tân binh, các ngươi như vậy như thế nào chống lại ba mươi vạn đại quân của ta?”

Mạc Hoa Diễm càng nói càng tự tin, mọi người càng nghe càng tâm hàn.

“ Vậy ngươi đến tột cùng muốn thế nào?” Trầm mặc thật lâu sau, Tử Li nhìn hẩn hỏi.

“Ta muốn như thế nào?” Mạc Hoa Diễm như là nghe được một sự kiện rất có hứng thú, “Ngươi nói ta sẽ như thế nào? Khỏi phải nhục Bắc Linh này ta sớm đã nhắm tới, ta nhọc tâm làm nhiều chuyện như vậy chẳng lẽ chỉ là vì chạy tới nơi này cùng ngươi nói lời vô nghĩa?”

Mục đích của hẩn mọi người đã thập phần sáng tỏ, chính là nhất thời khó có thể chấp nhận biến cố từ đỉnh núi ngã xuống đến đáy cốc này, rõ ràng thắng lợi sắp tới lại đột nhiên phát hiện quả tới tay lại rơi vào miệng người khác. Cục tức này như thế nào nuốt trôi, hơn nữa này đã không phải là phân tranh nội bộ của bọn họ, mà là một sự kiện thăng lên đến cục diện vong quốc, người bảo bọn hẩn như thế nào không giận như thế nào không vội? Nhưng cố tình bọn họ lại chuyện gì cũng làm không được, chỉ có thể trở mặt nhìn ngoại nhân ở trước mặt bọn họ bốn phía ngạo cuồng, thản nhiên nói như thế nào thâu gom quốc thổ bọn họ!

Tử Li trong lòng phiền loạn không thôi, không nói trước bọn họ hơn nửa năm đã phải trả giá bao nhiêu huyết lệ cùng sinh mệnh, chỉ nói đến bách tính Bắc Linh, nếu Xích Tương thật sự thâu tóm phiên thổ địa này, vậy mọi người với cuộc sống nguyên bản an cư lạc nghiệp ở đây sẽ trở thành vong quốc nô cực kỳ thê thảm, sẽ như súc sinh bị thiết liên xích khóa ép buộc ly hương sinh thời cũng sẽ không có tự do làm người.

“Mạc Thương Cảnh đâu? Ta muốn gặp Mạc Thương Cảnh, ta muốn cùng hẩn nói chuyện!” Tử Li nổi lòng cực loạn đã mất đi đúng mực, phải biết rằng lời nói ra miệng như vậy là không ổn cỡ nào. Về công, Mạc Hoa Diễm là quân vương, người lại bảo Vương gia vốn là thủ hạ hẩn ra đàm phán, đây là cực độ miệt thị đối với quân quyền. Về tư, độc chiếm dục của Mạc Hoa Diễm đối với Mạc Thương Cảnh đã đến trình độ không thể nói lý, với người đã từng cùng Mạc Thương Cảnh có một ít giao tình ái muội như y, lời của Tử Li không khác gì khơi mào đổ kị trong lòng Mạc Hoa Diễm!

Mạc Hoa Diễm hí mắt nhìn chằm chằm Tử Li, biểu tình trên mặt âm lãnh đến cực điểm, hẩn rút lên kiếm cắm ở trên đùi An Cẩn Lạc đi từng bước một hướng đến bên này.

Huyết dịch đỏ tươi dọc theo thân kiếm chảy xuống mũi kiếm, sau đó lại từng giọt từng giọt rơi trên đất. Hành động của Mạc Hoa Diễm làm cho Tử Li thoáng chốc thanh tỉnh, phục hồi tinh thần lại không khỏi hối hận vừa rồi đại não không linh hoạt. Không cố ý tránh đi mũi nhọn chảy huyết mà chuyển hướng ánh mắt Mạc Hoa Diễm đang thẳng tắp nhìn chằm chằm, đôi phượng nhãn hẹp dài có quyền rũ động lòng người nói không nên lời, chẳng qua một khi trong con người ngưng sát ý liền so với bất cứ thứ gì đều âm lãnh hơn làm cho người ta sợ hãi. So sánh lại, Tử Li cảm thấy thanh kiếm chảy huyết kia tựa hồ dễ thân hơn nhiều.

Hoành Húc buộc chặt thân mình, âm thầm đem một chút nội lực tích tụ đến ngưng ở lòng bàn tay, đề phòng nếu hẩn hạ sát thủ với Tử Li liền trực thẳng mệnh môn của hẩn.

Bất quá Mạc Hoa Diễm tán đầy người sát khí lại ở ngoài bốn bước ngừng lại, ánh mắt ở trên người Hoành Húc cùng Hàn Tiểu Thành dạo qua một vòng mới trở lại trên mặt Tử Li, lạnh lùng mở miệng nói: “Đáng thương đường ca của ta đối với ngươi nóng ruột nóng gan nhớ mãi không quên, ngược lại, ngươi lại ở đây câu tam đáp tứ (hoa tâm) sống đến thực sáng khoái!”

Lời này làm cho Tử Li vốn khản trương theo dõi hẩn sợ hẩn sẽ làm ra hành động bất lợi gì ọi người bỗng chốc giật mình.

Tử Li nhú mày, “Ta cùng Mạc Thương Cảnh cái gì cũng không có!”

Ở trong lòng Mạc Hoa Diễm đây là một câu cực kỳ thất vọng vô lực, cứ như biện bạch giấu đầu lòi đuôi!

“Không có? Không có gì? Người lại phải đến sạch sẽ, đừng cho là ta là người mù nhìn không ra trò mèo giữa các người!” Mạc Hoa Diễm càng nói càng hận, thần sắc trên mặt cũng càng thêm âm hàn.

159. Q.4 - Chương 47: Giải Vây

“Ha ha ha, ” Hàn Tiểu Thành bỗng nhiên cười to, ngả ngón nhất quán trên mặt hiện giờ lại thêm mấy mặt biểu tình khinh thị ‘bất quá chỉ là như thế’, “Ta còn tưởng Xích Tương vương là một nhân vật lợi hại gì, nguyên lai chẳng qua là kẻ bụng dạ hẹp hòi, ngầm tư mang oán, giống như một đồ phụ thôi!”

Nghe vậy, mọi người âm thầm đổ mồ hôi: Ta nói người đang đảo cái gì loạn a, không nhìn thấy hiện nay tất cả mọi người đã thành cá dưới đao nằm trên thớt sao, vạn nhất hấn tức giận làm bị thương điện hạ thì sao bây giờ?

Gã vừa mới dứt lời, sắc mặt Mạc Hoa Diễm quả nhiên trở nên càng thêm khó coi. Trong mục quang băng lãnh âm sương đột nhiên nhảy lên đằng đẵng nộ hỏa, “Mấy kẻ các người, ta sẽ từng kiếm một đem tìm bọn người đào ra uy cầu, sau đó lại vạch phá bụng đem thi thể các người treo trên cửa thành thị chúng, về phần người. . . .” Mạc Hoa Diễm hí mắt nhìn chằm chằm Hàn Tiểu Thành, khó có thể tưởng tượng cái miệng như đóa hoa kia còn có thể phun ra lời ác độc thể nào, “Hiện tại ta sẽ đem đầu lưỡi người cắt bỏ, sau đó lại lột da của người, tiếp theo đem người ném tới diêm hang (thùng muối) làm thành yêm nhục (thịt muối).”

“Ai nha, ta rất sợ hãi!” Hàn Tiểu Thành vẫn đang không biết sống chết trên đùa, “Ta nói người là kẻ bụng dạ hẹp hòi đúng vậy đi, người xem người xem, ta chỉ bất quá nói một câu người không thích nghe, người lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, chắc chắn, Xích Tương có quốc quân như người cách diệt quốc đã không còn xa!”

“Hàn Tiểu Thành người ít nói hai câu đi, hiện tại không phải thời điểm đầu võ mồm, người không nhìn thấy kết cục An Cẩn Lạc sao!” Tử Li nhỏ giọng ghé vào lỗ tai gã nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Hiện giờ chúng ta chỉ có thể cùng hấn đông lập tây xả kéo dài thời gian, hy vọng sĩ binh trong cung có thể phát giác dị thường đến giải cứu chúng ta, nhưng người làm hấn tức giận như vậy là muốn tìm cái chết sao?”

“Người đây là đang quan tâm ta sao? Ô ô, vật nhỏ ta quá cảm động.” Hàn Tiểu Thành cũng nhỏ giọng kể tai nói nhỏ, “Có những lời này của người ta nếu thực thành thịt muối cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Hoành Húc hừ lạnh một tiếng.

“Người. . . .” Thật sự là hoàng đế không vội thái giám cấp! Mạng nhỏ đều sắp không có, người này lại còn cợt nhả không đứng đắn.

“Hai người các người nói nhỏ cái gì?” Mạc Hoa Diễm rút kiếm đi tới trước mặt bọn họ, lúc này đang từ trên cao nhìn chằm chằm xuống bọn hấn thanh âm lạnh lùng nói.

“Không có gì không có gì, ta chỉ bất quá là nghĩ Mạc Thương Cảnh kia cũng thật sự là đủ đáng thương, cư nhiên bị một kẻ tính tình ác độc, tâm như rắn rết như người quần lên, nếu là ta, ta tình nguyện nhảy xuống vực chết quên đi!”

Cơn tức trong lồng ngực rốt cuộc kiềm chế không được, Mạc Hoa Diễm nổi giận một phen xách lên cổ áo Hàn Tiểu Thành kéo gã đi ra ngoài. Không thể tưởng được cổ tay tinh tế nhỏ nhỏ của hấn cư nhiên có thể xuất ra lực lớn như vậy, mà Hàn Tiểu Thành so với hấn ột cái đầu còn có thể bị lôi đến như bay.

Mạc Hoa Diễm đem người nắm trong tay như dụng cụ hổng ném tới trước điện, sau đó nhấc chân liên tục loạn đá, đem Hàn Tiểu Thành bị đá trên mặt đất lăn qua lăn lại giống như bao cát, tuy rằng bộ dáng người dưới chân chạt vật, nhưng lại không rên một tiếng giống như không hề đau khổ khiến Mạc Hoa Diễm càng thêm căm tức.

“Xương cốt cứng thật đi!” Mạc Hoa Diễm mỉa mắt, một cước đem Hàn Tiểu Thành đá ặt hướng lên trời nằm ngửa, sau đó dẫm nát lên bụng gã, giờ kiếm nhắm tới vai hấn dùng sức đâm, thanh âm da thịt vỡ nát

cùng mũi kiếm chạm đất rõ ràng có thể nghe.

Tử Li quát to một tiếng, nhìn gương mặt Hàn Tiểu Thành thoáng chốc trắng bệch cùng hơi hơi vắn vẹo mà trong lòng nóng như lửa đốt.

“Hoàn Húc mau nghĩ biện pháp cứu cứu gã, còn tiếp tục như vậy gã thật sự sẽ bị giết chết!” Tử Li thanh âm run rẩy khẩn cầu.

Nhân thần Hoàn Húc tối nghĩa bắt mình nhìn Tử Li trầm giọng nói: “Người đối với gã tựa hồ thực để bụng.”

“Hôm nay mặc kệ nơi đó nằm người nào, chỉ cần là bên này của chúng ta, ta cũng không muốn nhìn thấy hắn bị Mạc Hoa Diễm giết chết.” Tử Li thẳng tắp nhìn ánh mắt Hoàn Húc nói.

“... Ta hiểu được.” Thật lâu sau Hoàn Húc thở phào một cái, ánh mắt nhu hòa xuống tràn đầy xin lỗi nói, “Thực xin lỗi, ta không nên hỏi mấy vấn đề này!”

“Ta nhận giải thích của người, như vậy hiện tại người mau cứu gã đi!” Mắt thấy Mạc Hoa Diễm đã rút ra trường kiếm, mang ra một cỗ nhiệt huyết nhanh chóng nhiệm đồ y phục gã.

“Thế nào? Có còn cảm thấy không đau không ngứa nữa hay không?” Huyết dịch đỏ sẫm bên dưới làm cho nhân mẫu Mạc Hoa Diễm nhiễm một tầng mân côi sắc (đỏ sẫm) tà mị, hắn đặc ý nhìn gương mặt mờ hôi đầm đìa của Hàn Tiểu Thành, “Nếu còn cảm thấy không đau, không bằng lại chọc mù một con mắt của người thử xem, như thế nào?” Nói xong, giờ kiếm nhắm ngay mắt trái Hàn Tiểu Thành muốn đâm xuống.

“Xích Tương đã tràng ngập nguy cơ, Xích Tương vương như thế nào còn có bực nhân hạ thoải mái ở trong này thi hình làm vui?”

“Người đây là ý gì?” Mạc Hoa Diễm quay đầu hung hăng trừng mắt người giả trang thị vệ tựa vào trên hình trụ nói chuyện, rất có biểu tình “Không nói ra nguyên do liền để người chịu đủ”.

“Hừ.” Hoàn Húc cười lạnh một tiếng, “Nếu ta không đoán sai, người hắn là ở một tháng trước bí mật rời đi Xích Tương vào Bắc Linh, mà ba mươi vạn tinh binh kia của người đã sớm từng nhóm lên vào mai phục bên ngoài kinh thành trước chờ chúng ta chui đầu vô lưới.”

Mạc Hoa Diễm gắt gao theo dõi y, tuy rằng trên mặt gọn sóng không sợ hãi, nhưng đáy mắt hiện lên một tia kinh hoảng vẫn là không tránh khỏi pháp nhãn của Hoàn Húc.

“Chuyện này lại cùng Xích Tương của ta lâm nguy có gì liên quan?” Mạc Hoa Diễm buông ra Hàn Tiểu Thành bắt đầu hướng Hoàn Húc bên này đi từng bước một tới gần.

“Ha hử, ” Hoàn Húc trào phúng cười nói, “Vừa rồi người không phải châm chọc An Cẩn Lạc bị Bắc Linh tiên vương lừa mà không tự biết sao? Như thế nào tới chính mình lại phạm vào hồ đồ? Ba mươi vạn tinh binh vừa đi, lưu lại đều là già nua yếu ớt, người nói bọn họ có thể chống cự được kẻ thù bên ngoài xâm lấn thủ được giang sơn của người sao?”

“Người nói bậy bạ gì đó! Ai có can đảm dám hướng Xích Tương ta phát binh? Tiểu quốc xung quanh đều là sợ Xích Tương ta như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, phóng nhân thiên hạ có thể cùng Xích Tương ta chống lại chỉ có một quốc gia Sở Kinh. . . .” Mạc Hoa Diễm rốt cục che giấu không được bối rối kinh hoảng nơi đáy mắt mà trách mắng, “Người đến tột cùng là ai?”

“... ” Hoàn Húc nhìn hắn cười nhạo không nói.

“Không, không có khả năng! Đã có kẻ thù bên ngoài xâm lấn ta vì sao không thu được bất cứ hồi báo nào của thám tử? Nhất định là người tín khẩu nói bậy vì kéo dài thời gian làm cho người bên ngoài đến cứu các người.” Mạc Hoa Diễm ý đồ thuyết phục chính mình mọi chuyện đều không phải là như lời y nói, người này chẳng qua là nói chuyện đả kích cố ý làm cho hắn tự loạn trận tuyến thôi! Nhưng là đáy lòng thấp thỏm lo âu đã nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ lồng ngực. Hắn bước nhanh đi đến trước mặt Hoàn Húc, tàn nhẫn quan sát y một trận, chợt phát hiện bên cạnh gương mặt người này có một nét đứt khó phát hiện, hắn run run một phen xé mở nhân bì diện cụ trên mặt Hoàn Húc, lộ ra gương mặt làm cho hắn giống như thấy quỷ lui về phía sau hai bước, “Người. . . . Sở Kinh vương Hoàn Húc. . . .”

Một tiếng này làm cho trong điện vỡ òa không nhỏ, ở đây trừ bỏ Ngụy Thần, Lương Chiêu cùng ám vệ Hoành Húc phải tới ra, còn có hai gã trung cấp tướng lĩnh cùng một tiểu đội năm mươi mấy người. Ngụy Thần từng có nhiệm vụ tận sức nghĩ cách cứu viện tam hoàng tử về nước, đương nhiên cũng sẽ biết được quan hệ của Hoành Húc cùng Tử Li, còn Lương Chiêu là vì lần trước bảo hộ Tử Li đến Bản Châu từng gặp qua cử chỉ ái muội giữa hai người, thông minh như hắn cũng đương nhiên đoán được quan hệ giữa bọn họ, về phần ám vệ cũng không cần nhiều lời, cho nên chợt nghe Sở Kinh vương lúc này hiện thân lại còn dịch dung thành thị vệ của điện hạ bọn họ cũng không quá ngạc nhiên. Bất quá những người còn lại không biết chuyện có thể vạn phần kinh ngạc cũng điều cực kỳ khó hiểu! Sở Kinh vương không phải đang lãnh binh thảo phạt Đông Châu sao, như thế nào lập tức đến nơi này? Hơn nữa hắn tới nơi này làm cái gì? Không phải là cũng có chủ ý giống như Xích Tương vương thâm tóm Bắc Linh chứ?

Khi mọi người ở đây kinh nghi bất định, chỉ nghe Hoành Húc lại là một tiếng cười lạnh nói: “Ta nếu có thể điều tra được việc người điều binh khiển tướng, bí mật rời cung, đương nhiên cũng có biện pháp khiến người không thu được hồi báo của thám tử! Lúc này người nên tin tưởng lời ta nói không phải giả đi! Ta phái binh tấn công Đông Châu, đó là thật và cũng là hư. Thật ở chỗ Đông Châu ta nhất định phải có. Hư ở chỗ ta mượn việc tấn công Đông Châu để làm binh chấn, kì thực là tăng binh tấn công Xích Tương của các người. Hiện giờ đại quân đã diệt được hai mươi ba thành của người, hiện tại chính một đường lên bắc, tin tưởng không lâu là có thể đánh hạ hoàng cung Xích Tương của người.”

“Không!” Mạc Hoa Diễm khó thở nộ cấp, có chút hoảng loạn hô.

“Nếu là ta, lúc này sẽ lập tức lĩnh ba mươi vạn đại quân kia chạy về quốc mà không phải còn ở nơi này hao phí thời gian!” Hoành Húc không ôn không hỏa điềm nhiên nói.

“Người, ta phải giết người ——” Mạc Hoa Diễm hai mắt đỏ đậm, hắn đã hoàn toàn không khống chế được, thậm chí muốn đem nam nhân khí thế hùng hồn trước mắt thiên đao vạn quả.

Mắt thấy hắn rút kiếm hướng lồng ngực Hoành Húc mà đâm, Tử Li hoảng sợ kêu to.

Hoành Húc hai mắt thoáng ngưng, ở khoảnh khắc mũi kiếm nhập da đột nhiên một chưởng đánh vào trước ngực Mạc Hoa Diễm, Mạc Hoa Diễm giống như một con hỏa loan trúng tiễn bay ra ngoài làm rơi ngã một đỉnh kim hương lô.

Hắc y nhân chung quanh thấy thế lập tức giơ kiếm hướng bên này công tới, đúng lúc này cửa điện bỗng nhiên bị người đá văng, một đám sĩ binh được huấn luyện lập tức tràn vào cùng Hắc y nhân giao binh đánh nhau thành một đoàn.

An Cực Khanh sai người đưa bọn họ nâng ra, cầm giải được ở dưới mũi bọn họ huơ huơ, Tử Li hắt hơi một cái liền cảm giác khí lực đã dần dần khôi phục !

160. Q.4 - Chương 48: Kết Cục

Giao chiến trong điện rất nhanh chấm dứt, mặc dù thân thủ của đám Hắc y nhân này cũng không tệ lắm, nhưng dưới chúng quân vây công đã dần dần không còn năng lực chống cự, bọn họ thấy cục diện như thế, biết được hôm nay đã mất đi hi vọng thoát thân, cho nên trừ bỏ chết ở dưới kiếm sĩ binh, những người khác đều thập phần rõ ràng kết quả. Mà đầu sở Mạc Hoa Diễm thì lại đang dưới sự liều chết bảo vệ của mấy tên thị vệ từ mật đạo giấu dưới long ý chạy thoát ra cung, một chưởng kia của Hoành Húc tuy rằng không lấy đi mạng của hắn, nhưng nội thương ngũ tạng cũng đủ khiến hắn hấp hối, lại thêm thu được tin tức quốc gia bị địch xâm lấn, dưới song trọng đả kích không đi đời nhà ma cũng coi như ông trời hậu đãi, làm thành cục diện hiện giờ hắn còn có thể làm được gì, chỉ có thể kéo thân mình bị thương không nhẹ mang theo ba mươi vạn sĩ binh hắn mai phục ngoài thành lòng nóng như lửa đốt chạy về Xích Tương!

Đang lúc thanh lý hiện trường, tiểu đội sĩ binh phân công nhau ở trong cung bắt người đã lực tục trở lại, nhiều người cũng không loạn, tầng tầng lớp lớp có trật tự đứng đầy toàn bộ sân. Phi tần cơ thiếp không

kịp chạy trốn hoặc là căn bản không tính toán chạy trốn cùng cung nga nội thị bị dồn thành một đồng ở một bên.

Tử Li mới từ trong mơ màng của Thập hương nhuyển cân tán khôi phục lại, đi đứng vẫn có chút bủn rủn, đi đường lảo đảo không xong, Hoành Húc nhìn không được một phen nắm cả thất lưng y đưa cả người y ôm vào trong ngực cũng không quản đây là trường hợp trước công chúng. Tử Li da mặt mỏng muốn giãy ra, bắt đắc dĩ bàn tay để ngang bên hông không có nửa điểm dấu hiệu buông lỏng, động tác quá lớn ngược lại càng đáng chú ý, cho nên Tử Li chỉ đành phải mặc hấn ôm. Hàn Tiểu Thành vẫn thùy mâu phối hợp bằng bó của An Cực Khanh, đối với hai người buồn nôn bên này cũng xem như không phát hiện!

Một tiểu đội cuối cùng cũng đã trở về, Thừa tướng Triệu Dịch Lương chạy trốn không thành bị bọn họ vừa lúc ngăn chặn, kèm theo còn có thân mẫu An Cẩn Lạc cùng cung nữ thái giám thị vệ hơn trăm người, thực hoài nghi bọn họ chạy trốn hay là du lịch. Một đám nữ nhân khóc sụt sùi bị áp lên trước, phù phù quỳ xuống đất sau đó chính là một phen cầu xin tha thứ, một đám nữ nhân bị bắt phía trước cũng bắt đầu khóc nỉ non.

“Câm miệng!” Ngụy Thần đầu tiên rống một tiếng, chấn đến các nữ nhân bên dưới lập tức tiêu thanh.

Sau đó Tử Li mới chậm rãi tiếp lời, “Bản điện hạ không phải An Cẩn Lạc, cho nên sẽ không lạm sát kẻ vô tội, các người là ác hay là lương tự nhiên có phán quan đi thẩm tra tái định. Người tới a, đem những người này trước bắt giữ áp vào lao!” Bởi vì khí lực chưa hoàn toàn khôi phục Tử Li cũng lười nói nhiều, trực tiếp một câu ném cho thủ hạ cho xong việc!

Cho tới bây giờ, tất cả sự tình đều như một đoạn gãy chằm ngang! Đánh vật vả hơn nửa năm, đám người bọn họ cũng rốt cục thực hiện thành công khẩu hiệu cách mạng “Phạt vô đạo, giết bạo Lạc”.

Chuyện kể tiếp là như thế nào trở thành khởi đầu mới.

Cận Hiếu ngày hai mươi mốt tháng năm năm thứ bốn mươi chín, Du lãnh binh phá được hoàng thành, Lạc tặc bị giết, mẫu lẫn cữu cũng uất ức chết trong ngực. Đến ngày mười tám tháng sáu, Du ứng với tiên chiếu đăng cơ vi vương, thân thụ công thần, diện điểm bá quan, đại xá thiên hạ.

“Hô hô. Từ bỏ.” Bị đoàn (ổ chặn) trước sau lắc lư không ngừng, hai ngọc thủ mạnh mẽ nắm lấy bị nhục (đệm) mình hoàng từ trong ổ chặn khô nóng khó khăn lê về phía trước.

“Nhanh như vậy đã muốn chạy sao bảo bối nhi, vừa mới làm đủ, lợi tức còn chưa có hồi mà?” Một phen thanh âm trầm thấp mà từ tính dường như treu đùa tiếp lời, cho dù thông qua bị khâm (chặn) vẫn là có thể cảm nhận được nồng đậm tình dục hỗn loạn trong thanh tuyến.

“Tha ta đi, ngày mai còn phải vào triều sớm, không bằng lợi tức trước hết nợ lại!”

“Bảo bối nhi có biết lợi tức của người đã thiếu đến mức có thể cho ta không ngừng thượng bẩy mươi năm hay không?” (cầm thú = __=)

Người nào đó quyết định hôm nay không bao giờ thỏa hiệp nữa, nếu không vật nhỏ thích thiếu nợ này sẽ khó mà chống chế, vì thế bàn tay to chợt nắm lấy cái eo thon nhỏ kéo lại, người mới vừa chui ra nửa cái đầu còn chưa kịp hút mấy hơi dưỡng khí đã rất nhanh lại bị ổ chặn nuốt hết, ừ a a mặc quái vật trong bị đoàn ăn kiên mật tịn.

Ngày thứ hai, Bắc Linh vương vì long thể khiếm an hủy bỏ lâm triều, đại thần trong triều tuân lệnh, thấy nhưng không thể trách dèp đường hồi phủ chuẩn bị ngủ lại giấc.

Quan viên tân tiến đầy ngập khát vọng thấy triều thần đều là một bộ dáng mừng rỡ tranh thủ thời gian, oán khí ghen ghét hồi lâu rốt cục nhìn không được bộc phát.

“Công công xin dừng bước, thần muốn tìm gặp bệ hạ, hi vọng công công thông truyền một tiếng.” Thị lang xuất thân bằng nhân niên kỉ còn trẻ nợ khí đằng đằng chặn lại đường đi của công công truyền chỉ, nói đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ách, ách, như vậy a, vậy thỉnh đại nhân theo chúng ta đến đây đi!” Công công rụt rụt cổ, xoa xoa tay nói.

“Làm phiền!” Thị lang trẻ tuổi đầu giương lên, ngực thoáng đỉnh (ưỡn), tăng cước bộ đi nhanh trước mặt.

Chúng triều thần nhìn bóng dáng của hần dần dần dung nhập vào trong nắng sớm ngoài cửa, lắc đầu, vuốt râu, thở dài : “Lại một tên! Ai, người trẻ tuổi a, chính là thích xúc động!”

Thị lang trẻ tuổi theo công công đến bên ngoài tắm cung bệ hạ, công công vừa định đi vào thông báo thì cửa phòng lại vừa lúc mở ra, một đám thị nữ tay cầm công cụ tẩy xuyên (vệ sinh rửa mặt) khinh thủ khinh cước đi ra, đi đầu chính là một nữ tử thanh lệ thoát tục, phù phong yếu liễu (liều lay trước gió).

“Yêu, Minh Nguyệt cô nương, bệ hạ tỉnh rồi?” Công công vội cười hỏi.

“Còn chưa có a, lúc này ngủ đang rất say, chủ tử dặn chúng ta trước đừng nhiễu , chờ bệ hạ tỉnh mới lại tẩy xuyên!” Minh Nguyệt cười nhạt đáp, khuôn mặt thanh lệ hàm chứa ý cười nhợt nhạt, giống như xuân hoa trong nắng sớm, ôn yển mà nhu hòa.

Ngực bồn chồn không hiểu, Thị lang trẻ tuổi nhìn nữ tử khiến người như một cơn xuân phong này, ngốc lăng giương miêng trừng mắt không có phản ứng.

“Ai nha, Minh Nguyệt tỷ tỷ, mới sáng sớm ở đâu có tên ngốc đầu?” Một phen thanh âm dễ nghe lả lướt bỗng nhiên đánh gãy ảo tưởng của Thị lang trẻ. Gương mặt xinh đẹp của Xuân Lam đột nhiên cắt đứt tầm mắt của hần, thần sắc tràn đầy trêu đùa nói, “Này, ngốc đầu, người thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Minh Nguyệt tỷ tỷ làm gì, không phải là có ý nghĩ gì không an phận chứ hả?”

Minh Nguyệt nghe vậy, hai má quần bách nhiễm rặng mây, trộm kéo kéo y tụt Xuân Lam ngăn nằng chớ có nói hươu nói vượn.

Thị lang trẻ cũng bị nằng nói đến thần tình đỏ bừng, lắp bắp nói: “Người, người cô nương này sao lại nói như vậy? Ta thì không sao cả, nếu tổn hại danh dự Minh Nguyệt cô nương thì rất không tốt!”

“Yêu, kêu đến thân mật quen thuộc nha! Tên của Minh Nguyệt tỷ tỷ cũng là để người kêu?”

“Xuân Lam.” Minh Nguyệt có chút trách cứ xấu hổ kêu lên.

“Bên ngoài đang tranh cãi cái gì?” Trong phòng bỗng nhiên truyền đến một hồi thanh âm không vui. Hoàn Húc đi qua mở cửa nhìn nhóm người đang có chút kinh sợ quỳ ngoài cửa nói, “Không phải nói bệ hạ các người đang ngủ, lát nữa sẽ cho truyền các người sao?”

“Hồi chủ tử, là Thị lang đại nhân yêu cầu gặp bệ hạ!” Công công vội vàng nói.

Hoàn Húc thường thường không cần nhiều lời, chỉ cần đứng ở đó, khí thế quanh thân đã làm cho các nô tài nơm nớp lo sợ , Minh Nguyệt cùng Xuân Lam thì hoàn hảo, các nàng khi ở hoàng cung Sở Kinh đã nhiều lần lĩnh giáo, cho nên ít nhiều cũng sinh ra kháng thể, nhưng cung thị ở Bắc Linh lại sợ hần muốn chết!

Thị lang trẻ tuổi cũng bị người nam nhân khí thế này chấn trụ, hần chính là luyện sủng mị hoặc điện hạ, gian nịnh khiến điện hạ không còn táo triều sớm trong đồn đãi? Nam nhân như vậy, loại khí thế hùng hồn, khí phách mười phần này thấy thế nào cũng là nhân vật anh hùng thành tựu công tích vĩ đại mà không phải là kẻ khuất thân luyện sủng làm người bên gối bệ hạ a! Ngấm lại thân thể nhỏ bé của bệ hạ, nhìn nhìn lại đáng người vai rộng chân dài của người nam nhân trước mắt này, bệ hạ đè hần, ách, vừa nghĩ đến cũng quá là ác hần! Thị lang trẻ tuổi thập phần thẳng thắn làm ra tướng tượng như trên. (có tương lai=]]]])

Ách, quả nhiên là ngốc đầu, lối suy nghĩ một chút cũng không bình thường!

Hoàn Húc híp mắt đánh giá Thị lang trẻ tuổi rõ ràng đang thất thần dưới bậc thang, trong lòng không vui: Ngốc tử này lại là tiến đến khuyên can?

Uy, Hoàn Húc, người ta đầu gối cũng là xuất thân bằng nhàn, người mắng cái gì không mắng càng muốn mắng chửi người ta là ngốc tử, này cũng không phúc hậu a!

“Người gặp bệ hạ có chuyện gì?” Hoàn Húc không kiên nhẫn hỏi.

“Thần muốn gặp bệ hạ, thân luyện sủng người có thể làm được gì?” Thị lang trẻ tuổi cố gắng nâng ngực đón tầm mắt lãnh đến dọa người của Hoàn Húc.

“Gặp y hay gặp ta đều giống nhau, người có chuyện gì nói mau có rắm thì mau thả!” (>Chính Văn Hoàn<)

161. Q.4 - Chương 49: Xích Tương Thiên Mạc Hoa Diễm

Ta gọi là Mạc Hoa Diễm, là hoàng tử thứ mười một của Xích Tương quốc, mẫu phi của ta là một nữ tử dịu dàng xinh đẹp, nhưng bởi vì xuất thân thấp hèn, mà sủng ái của phụ hoàng cũng chỉ duy trì vài tháng đầu vào cung, cho nên cuộc sống của mẫu phi ở trong cung rất đau khổ! Thậm chí ngay cả sau khi sinh ta ra cũng vô pháp thay đổi loại hiện trạng này, ngược lại bởi vì sinh ra một hoàng tử có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của các phi tần khác! Mẫu phi tính cách hiền lương, căn bản là không phải đối thủ của loại nữ nhân âm hiểm xảo hoạt này, rất nhanh đã bị phụ hoàng vĩnh viễn vứt bỏ ở bên trong tầng tầng cung tường. Khi ta ba tuổi, vốn dựa theo lệ thường của hoàng tử phải tiến vào thái học viện học tập, nhưng bởi vì mẫu phi không được đặc sủng nên vẫn không có ý chỉ hạ xuống, ta thậm chí hoài nghi phụ hoàng đã quên còn có một nhi tử là ta! Mỗi đêm, mẫu phi chỉ có thể lén gạt lệ, tuy rằng ta chỉ có ba tuổi, nhưng ta lại có thể lý giải khổ sở của mẫu phi, tuy rằng nàng chỉ là nữ nhân của một tiểu quan lại, nếu không phải gặp một người mình yêu là phụ hoàng đón vào trong cung, chỉ sợ hiện tại cũng đã tìm được lang quân như ý, nhi nữ thành đàn đi! Nhìn mẫu phi dung nhan ngày càng tiêu tụy, ta liền âm thầm thề nhất định phải bảo vệ tốt mẫu phi, không thể để cho nàng lại chịu nữa điểm ủy khuất!

“Mẫu phi, Diễm nhi không đến thái học viện được, ngài dạy ta nhận biết chữ đi?” Ta ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc nói với mẫu phi.

Mẫu phi ngơ ngác nhìn ta, bỗng nhiên một giọt lệ ấm áp nện ở trên trán ta, mẫu phi luôn luôn chú trọng lễ nghi cư nhiên ôm cổ ta hung hăng khóc lớn lên!

“Diễm nhi, mẫu phi kiếp này cũng chỉ có ngươi, ta không cầu ngươi phi hoàng đăng đạt (quan cao hiển quý), chỉ thăm muốn ngươi bình an!”

“Mẫu phi, ngươi không phải là bách tính bình thường không phải sao? Xuất thân đã quyết định ta không có được cuộc sống an ổn, ta là hoàng tử Xích Tương quốc, cho dù là một hoàng tử không thực quyền, ở trong các hoàng tử khác xem ra cũng có uy hiếp tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, khó bảo toàn bọn họ không đối với ta hạ độc thủ, cho nên, mẫu phi, Diễm nhi bình thường không được!”

Cho dù mẫu phi kinh ngạc vì ta trưởng thành sớm, nhưng vẫn là bắt tay ta bắt đầu dạy ta viết chữ!

Cuộc sống như thế duy trì được hai năm!

Ta năm tuổi, một năm kia là năm thứ hai mươi phụ hoàng đăng cơ, vì ăn mừng trị quốc thịnh thế quốc thái dân an, phụ hoàng quyết định cử hành một văn yến đại hình, mời tất cả hoàng thân quốc thích và văn võ bách quan tề lai đồng khánh (cùng chung vui)!

Tuy rằng không thụ sủng, nhưng mẫu phi và ta vẫn được mời dự!

Mẫu phi giúp ta mặc vào tầng tầng lớp lớp lễ phục hoàng tử, sau đó chính mình cũng thay trang phục vẫn bị nàng luyện tiết đặt ở đáy hòm, nắm tay ta xuyên qua hành lang đi tới yến hội!

Mình sinh ra tới nay vẫn là lần đầu tiên gặp qua nhiều người như vậy, mọi người đều mặc trang phục rườm rà, trên mặt đều lộ vẻ tươi cười hư vinh.

Mẫu phi dẫn ta đi đến một vị trí khuất nhất ngồi xuống, không có tham dự trên đài tự chân tự giả (như thật như giả) của các phi tần khác, cũng không đáp lại các nàng ác ý hạ thấp, mẫu phi thân ngoài cuộc quan sát đám nữ nhân như khổng tước đang cạnh tranh đoạt nghiêng (tranh giành đấu đá)!

Ta nhìn mấy án điểm tâm tinh xảo đặt trước mặt, đã đói bụng đến hoảng nhưng lễ nghi mẫu phi từ nhỏ giáo huấn làm cho ta ngồi nghiêm chỉnh nhìn không chớp mắt.

Thật vất vả chờ được phụ hoàng khoan thai đến đây, hội trường ồn ào rất cực thanh tĩnh không ít, mà thức ăn ta muốn đã lâu cũng rất cực như nguyện vào bụng!

Gấp lên một dương nhục hoàn (thịt dê viên) vừa định hướng vào miệng, ai ngờ chiếc đĩa vừa trượt, dương nhục hoàn xinh đẹp liền từ một bên ngã nhào, lăn lên một chiếc bạch ngoa miêu kim (giày trắng mạ vàng). Bất an ngẩng đầu, nhìn thấy một tuần mỹ thiếu niên mày kiếm mắt sáng mang theo tiểu ý nhìn mình.

“Thất lễ !”

“Không sao!” Thiếu niên tiểu yếp (lúm đồng tiền) như xuân.

Một năm kia, ta gặp đường huynh Mạc Thương Cảnh của ta.

Ta năm tuổi, hắn mười một tuổi!

162. Q.4 - Chương 50: Xích Tương Thiên Mạc Hoa Diễm [Nhị]

Sau trăng khảnh yển kia, ta ngoài ý muốn nhận được cáo lệnh phụ hoàng mệnh ta tiến vào Thái học viện cùng các hoàng tử học tập. Mẫu phi càng vui sướng thì càng nồng đậm lo lắng, bởi vì tiến vào Thái học viện cũng đồng nghĩa ta phải rời đi che chở của nàng một mình đối mặt với hoàng cung đầy rẫy âm mưu thâm hiểm. Nhưng hoàng mệnh khó trái, cuối cùng ta cũng phải thu thập hành lý của mình ở trong lệ quang của mẫu phi đi từng bước một hướng đến tương lai mà mình không biết.

Ở hoàng cung nơi chốn ăn thịt người này, một hoàng tử không có thế lực không có bối cảnh chỉ sợ còn không bằng một thái giám được sủng ái! Trong cuộc sống Thái học viện, ta luôn là đối tượng cho các hoàng tử khác khi dễ, thậm chí ngay cả một ít thái giám cung nữ đều có thể tùy ý châm chọc khiêu khích đối với ta! Bọn họ tựa như phát hiện một kiện đồ chơi thú vị vô chủ, mặc kệ như thế nào đánh đá cho dù ngoạn hồng rồi cũng sẽ không có người đến trách cứ!

Kéo thân thể tràn ngập vết thương trở lại tiểu viện đơn sơ an bài cho ta, thân còn nhỏ ta rốt cuộc đã không thể ngụy trang quật cường như mặt ngoài nữa, ta nhớ mẫu phi, rất muốn lập tức chạy ra khỏi Thái học viện như địa ngục này bỏ nhào vào trong lòng mẫu phi lên tiếng khóc lớn, nhưng lại e sợ vết thương đầy người này của ta sẽ khiến mẫu phi lo lắng.

Đang lúc khóc nức nở, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng than nhẹ. Ta lập tức lau nước mắt ngẩng đầu, liền thấy thiếu niên trên yển hội kia! Nhiều năm về sau hồi tưởng lại, nếu khi đó không có Cảnh lên trong đêm vội tới thương được cho ta, không có hắn ôn ngôn an ủi cùng cổ vũ, ta có phải sẽ bởi vì không thể chịu đựng được khi dễ mà cứ như vậy ngã xuống? Làm thư đồng của thái tử, hắn không thể quang minh chính đại tham gia vào tranh đấu giữa các hoàng tử, hắn chỉ có thể âm thầm dạy ta thu liễm phong mang (bén nhọn), dùng trầm mặc cùng nhẫn nại thay thế công nhiên phản kháng.

Tại một đoạn ngày tràn ngập khóc rống cùng oán hận kia, Cảnh là ánh sáng trụ cột của ta, không dám tưởng tượng nếu Cảnh rời ta mà đi ta sẽ như thế nào sống ở trên đời này!

Dựa theo lời Cảnh, ta ở trên việc học không dám biểu hiện quá mức với thường nhân, đối mặt trào phúng khiêu khích của các hoàng huynh cũng không dám trợn mắt nhìn, dần dần bọn họ quả nhiên đối với một người bị khi dễ nhưng không hề phản ứng dần mất đi hưng trí, hơn nữa theo tuổi tăng trưởng, các hoàng huynh không ai bì nổi này bắt đầu ngụy trang thành bộ dáng thân thiện mượn sức đại thần, tính lực quá thừa của bọn họ đã chuyển dời đến trò chơi tên là “Tọa long ý”.

Đến khi ta mười bốn, Cảnh rời đi Thái học viện làm quan lễ, làm nam tử trưởng thành lẫn mang chức quan trong người, Cảnh thiếu rất nhiều cơ hội tiến cung, đương nhiên cơ hội chúng ta gặp mặt cũng đã ít lại càng ít!

Rời đi Thái học viện khi đó có Thái tử, Đại hoàng huynh cùng Nhị hoàng huynh, bọn họ đều đã vào triều tham chính, ở mặt ngoài huynh hữu đệ cung, nhưng ngầm bên trong lại càng đấu người chết ta sống. Trong Thái học viện không có mấy kẻ đầu lạnh này, những người khác cũng thu liễm ức hiếp tùy tiện với ta, hơn nữa dần dần ta phát giác ánh mắt bọn họ nhìn ta đã từ hèn mọn châm chọc lúc ban đầu chuyển thành một loại phức tạp biến hóa không ngừng, như là sợ run, như là si ngốc, hoặc như là ngầm hàm hỏa diễm. Loại cảm xúc thấy không rõ nói không rõ này làm cho ta bất an không hiểu!

Thẳng đến một đêm hạ năm mười lăm tuổi, khi ta bị Thái tử trói hai tay, đổ lên miệng áp đến trên giường, ta mới từ trên giường mặt điên cuồng dữ tợn của gã độc hiểu, nguyên lai cái này gọi là dục niệm cùng khát vọng chiếm hữu!

Một đêm đó hoảng sợ cỡ nào! Mỗi khi tiếp xúc đến, vẫn cảm thấy cơn đau va chạm xé rách mỗi một chỗ trên thân thể ta, ngón tay trắng mịn vẫn một lần một lần lướt lên mặt ta..... Dơ bẩn khiến người buồn nôn!

“Người là của ta, Diễm, từ nay về sau không bao giờ có người dám khi dễ ngươi nữa!”

Ha ha, ta muốn cất tiếng cười to, kẻ xấu xa ghê tởm này lại còn nói không có người tái khi dễ ta? Thật sự là buồn cười, lúc trước là ai linh nhân tùy ý khi dễ ta? Nay lại có thể nói ra lời nói vớ vẩn như vậy, thật sự là buồn cười đến cực điểm! Trên thực tế, ta xác thực đã lên tiếng cười to, cười đến nước mắt đều chảy ra!

Hận thù tích tụ nhiều năm, giống như hồng thủy vỡ đê thổi quét toàn thân của ta. Liệt diễm cừu hận kia đem ta thiêu rụi đến không còn mảnh da, bất quá dù có xuống địa ngục ta cũng muốn đem kẻ có gương mặt giả nhân giả nghĩa được yêu thích này nhất nhất hủy diệt!

163. Q.4 - Chương 51: Xích Tương Thiên Mạc Hoa Diễm [Tam]

“Diễm, ngươi vì cái gì lại biến thành như vậy?” Cảnh lay lay bả vai ta lớn tiếng chất vấn.

Ta nhìn thấy gương mặt cười đến giống như yêu nghiệt phản chiếu trong mắt hắc, người cao ngạo quật cường lúc trước nay đã thành nam kỹ mị nhan xảo tiểu! Cảnh, ta nhiễm một thân tanh hôi không thể tẩy đi, ngươi vẫn sẽ giống lúc trước đem ta ôm vào trong ngực nhẹ giọng trấn an?

Ta nhìn thấy đau lòng trong mắt ngươi, ta cảm nhận được ngươi đối với ta đang chuyển biến thành bài xích, nhưng là, sự tình đã không thể ngừng lại, ta phải đem hận thù của ta tiếp tục bước đi!

Cuối cùng ta thành công! Thành công cầm lấy bảo kiếm dính đầy máu tươi đập trước thi thể cừu nhân đi lên đỉnh cao quyền lợi!

Nhưng, nhìn thân tử phủ phục tam hô vạn tuế, ta lại cảm thấy đáy lòng một mảnh trống rỗng.

Cảnh, ngươi vì cái gì phải dùng loại ánh mắt xa cách này nhìn ta? Vì cái gì phải dùng loại giọng điệu xa lạ này nói với ta? Chẳng lẽ chúng ta không bao giờ có thể trở lại như trước nữa sao?

Ta không cam lòng! Ta không cho phép!

Vì thế ta nghĩ mọi biện pháp vẫn hồi ánh mắt của ngươi, nghĩ mọi biện pháp đoạt lại ôn nhu của ngươi.

Nhưng mà, y xuất hiện, tên Bắc Linh chất tử An Cẩn Du đáng hận! Y một lần lại một lần cướp đi chú ý của Cảnh, làm cho Cảnh vì y tự tiện sửa đổi kế hoạch lúc ban đầu của chúng ta, không muốn nhốt y!

Thám tử phái ra còn hồi báo nói Cảnh đối với y đúng là quan tâm đầy đủ, một chút liền chạy về phủ tiếp khách, nguyên nhân là sợ y buồn chán! Điều này làm cho ta lại khó có thể chịu được, vì thế ta sai người tuyên Cảnh vào cung, sau đó lại phái người đem kẻ đáng hận kia bắt đến mật thất của ta.

Thừa dịp y còn đang hôn mê bất tỉnh, ta cẩn thận quan sát mặt y, trừ bỏ thanh tú ra, ta thật sự tìm không ra có chỗ nào đặc biệt hấp dẫn người! Phát hiện này làm cho ta lại khó có thể chịu được, chỉ là một kẻ bình thường như vậy cư nhiên có thể cướp đi Cảnh của ta! Quả thực là không thể tha thứ!

An Cẩn Du mất tích ba ngày, Cảnh cáo bệnh ở trong phủ tỉnh dưỡng ba ngày. Ta biết hắc đang phái người chung quanh tra tìm nơi của An Cẩn Du, bộ dáng lòng nóng như lửa đốt khiến hai mắt ta đau đớn.

Cuối cùng nhìn không được, Cảnh vào cung chất vấn ta đến tột cùng đem An Cẩn Du giấu ở đâu.

Về mặt của hắc làm cho tâm của ta vừa đau vừa tức, Cảnh cư nhiên vì người này nghiêm khắc chất vấn ta?

Có lẽ là biểu tình của ta quá mức bi phẫn, Cảnh lập tức nhuệ hạ giọng điệu nói:“Diễm, ta không phải là chất vấn ngươi, ngươi có biết, ta.....”

Nhưng ta không muốn nghe, ta có chút điên cuồng vịn vịn:“Ta không biết, không biết! Chúng ta rõ ràng đã lên kế hoạch tốt, y chẳng qua là một quân cờ để chúng ta khống chế Bắc Linh, nhưng hôm nay, Mạc

Thương Cảnh, người lại tìm mọi cách cản trở, người đến tốt cùng có ý đồ gì, chẳng lẽ người đã yêu y không bỏ được?”

“Diễm, ta..... Ta không phải như thế!” Cảnh dịu bả vai ta ánh mắt nhu hòa nhìn vào mắt ta.

“Người nói dối!” Ta hung hăng trừng mắt hấn. Hốc mắt lại nhịn không được đỏ lên!

“Diễm.....” Cảnh có chút không biết làm sao thì thào.

Mà nước mắt trong mắt ta lại ngăn không được phác tốc phác tốc rơi xuống. Trong lòng rất chua xót, ta không biết nên như thế nào cho phải, không biết nên như thế nào mới có thể làm cho Cảnh đối đãi lẫn nhau như trước! Không cần đem ta là quân vương, không cần đem ta là đường đệ. Ta chỉ muốn có được tâm hấn, làm cho trong mắt hấn chỉ có ta!

“Cảnh, người không cần thích y được không? Không cần bỏ lại ta được không?” Ta nắm y tụ hấn cầu xin.

Cảnh không khỏi động dung, trên mặt chợt lóe qua ôn nhu, hấn ôm ta vỗ nhẹ phía sau lưng ta nói:“Ta như thế nào bỏ lại người a? Diễm, ta sẽ không bỏ lại người!”

Thu được hứa hẹn, ta bỗng nhiên phát hiện những khổ cực ta chịu đều là đáng giá, Cảnh của ta lại trở về bên người của ta!

Cảnh lại ôn ngôn khuyên giải an ủi một phen, cuối cùng ta quyết định nghe theo hấn an bài, đem An Cẩn Du trả lại bên người hấn, làm cho hấn lấy thân phận bằng hữu tranh thủ tín nhiệm của An Cẩn Du.

164. Q.4 - Chương 52: Xích Tương Thiên Mạc Thương Cảnh [Nhất]

Mười một tuổi năm ấy, ta gặp được một cảnh tượng khiến toàn bộ sinh mệnh của ta đều lâm vào rung động!

Tiểu nhân nhi tuyệt thế vô song, tuổi còn nhỏ đã hiển lộ ra chi tư kinh hồng, hấn là xinh đẹp như thế, nhiếp nhân tâm như thế!

Trong đại điện ồn ào náo động, hấn im lặng ngồi, thân thể nho nhỏ thẳng tắp, vẻ mặt nhất phái lão thành, mà ánh mắt lại che giấu không được thiên chân sáng ngời trong suốt của hài đồng, con người hắc bạch phân minh giống như hắc trăn châu dương ở sâu trong thanh tuyền!

Qua hỏi thăm ta mới biết được, nguyên lai hấn là Thập nhất hoàng tử, là hoàng tử do nữ tử dân gian xuất thân thấp hèn không chịu sủng sở sinh, hơn nữa chưa bao giờ ở trước mặt đại thần lộ diện! Đã năm tuổi nhưng không tiến vào Thái học viện đọc sách.

Bệ hạ là bào huynh của phụ thân ta, bệ hạ đối với chất nhi này cũng rất coi trọng, cho nên ta thừa dịp một lần cơ hội nhắc tới tiểu đường đệ đã bị quên đi từ lâu này, mà bệ hạ cũng tựa hồ mới nhớ tới còn có một nhi tử như vậy, vì thế hạ chỉ cho Thập nhất hoàng tử đã tròn năm tuổi tiến vào Thái học viện.

Ta không biết việc mình làm là đúng hay sai! Sau khi tiểu đường đệ đi vào Thái học viện liền chịu đủ khi dễ của các hoàng tử khác, lúc ấy ta là thư đồng thái tử, đối với đấu đá giữa hoàng tử ta thật sự không tiện chen chân, mỗi lần nhìn tiểu đường đệ bị các hoàng huynh hấn khi dễ đến cả người đầy vết thương, trong lòng ta tràn đầy thương tiếc! Ta vừa hổ thẹn lại vừa hối hận, nếu ta không hưởng bá phụ nhắc tới hấn, có lẽ hấn sẽ không ở trong này chịu khổ đi!

Nhẹ nhàng giúp hấn thượng dược lên miệng vết thương, ta nhìn thấy ánh mắt sáng rõ ẩn nhẫn đau đớn của hấn nhìn vào mắt ta.

“Cảnh ca ca!” hấn nhẹ nhàng kêu lên, thanh âm trẻ con trong trẻo lại mẫn cảm kích.

Ta ôm thân mình nhỏ nhắn của hấn vỗ nhẹ phía sau lưng, hài tử đáng yêu như vậy vì cái gì còn có người nhẫn tâm thương tổn?

Ta tận lực giúp hấn, dạy hấn nhất định phải che giấu phong mang cùng tính tình của mình, hấn rất trí tuệ cũng rất thanh ngoạn!

Thăng đến khi ta rời đi Thái học viện, hài tử luôn thích ở lúc không người nhẹ giọng gọi ta Cảnh ca ca đã được mười bốn tuổi!

Mười bốn tuổi hấn đẹp đến kinh tâm động phách, điều này làm cho ta lo lắng không thôi, ánh mắt người bên ngoài nhìn hấn đã dần dần thay đổi vị đạo, dung mạo giống như Thiên Sơn tuyết liên trong Dao trì có thể nào không khiến phạm phu tục tử mơ ước?

Chuyện ta lo lắng nhất vẫn là đã xảy ra, Thái tử luôn luôn lấy đại cục làm trọng cư nhiên liều lĩnh làm bần con người như hoa kia.

Khi ta kinh giác thì nhân nhi tâm tư thuần triết như liên đã trở nên xa lạ, hấn hai mắt bịt kín ý cười mỉa nhân, giơ tay nhắc chân đều là trí mạng mỉa hoặc.

Ta không thể tin được, người trước mắt này thật là nhân nhi luôn mềm mại kêu “Cảnh ca ca” sao? Hấn vì cái gì phải đổi thành cái dạng này?

Nếu nói là thái tử bắt buộc hấn, hấn có thể hướng ta cầu cứu, ta nhất định sẽ tận mọi khả năng ta có để bảo hộ hấn, hoặc là mang theo hấn xa chạy cao bay! Nhưng vì cái gì phải mỉa thái xoay xung quanh giữa các hoàng tử như vậy, vì cái gì phải xảo tiểu nhân bán đứng thân thể của chính mình?

Lòng của ta đau đến giống như bị người mạnh mẽ đào đi một khối, nhân nhi tốt đẹp như liên ngày xưa đã không còn nhìn thấy, nay hấn là một đóa anh túc không người nào có thể cưỡng lại.

Vậy ra máu tươi, ta tựa hồ thấy hấn tay cầm bảo kiếm điên cuồng cười lớn tàn sát huynh đệ của chính mình, ngay cả anh nhi còn trong cường bảo (tã lót) cũng vô pháp có được thương hại từ hấn, sau đó đạp lên trước thi thể bọn họ đi từng bước một leo lên long ỷ cao cao tại thượng.

Ta nhắm lại hai mắt không dám tiếp tục nhìn, cho dù ánh mắt hấn nhìn về phía ta ẩn hàm vô tận đau thương, ta vẫn như cũ không thể nâng lên hai tay dính đầy huyết tinh của hấn!

Vì thế ta xa xa chạy khỏi, thăng đến khi y xuất hiện, Bắc Linh chất tử An Cẩn Du!

Đôi mắt trong suốt như tuyết kia thật sâu khắc vào tâm của ta. Mục mâu tinh thuần không hề lẫn tạp chất như là một đạo ánh nắng nhu hòa sưởi ấm cõi lòng đầy tăm tối của ta.

Thiếu niên dù có tâm tư gì cũng đều biểu hiện ở trên mặt, đơn thuần như tờ giấy trắng.

Ta tạo ra vài lần không hẹn mà gặp thành công tranh thủ hảo cảm của y. Vì che giấu ánh mắt người khác, ta còn riêng dựng lên hiện trường giả y đã táng thân biển lửa, sau đó dẫn y trở lại Xích Tương.

Trong cuộc sống ở chung, tâm của ta dần dần bị y chiếm cứ, mỗi cái nhăn mày tươi cười của y đều làm cho ta hăm sâu trong đó, tình cảm trong tính kế không tự chủ được biến thành chân tình từ tâm mà phát!

Chuyển biến như vậy khiến ta cũng vừa mê mang lại vừa thấy bất an.

165. Q.4 - Chương 53: Xích Tương Thiên Mạc Thương Cảnh [nhị]

“Ta phải đi, cảm ơn Thương Cảnh huynh trong khoảng thời gian này chiếu cố!” Y mang tay nải biểu tình xa cách mà cảnh giác nhìn ta nói.

Nghe vậy, trong lòng của ta một trận vội vàng xao động, ta không biết chuyện gì làm cho thái độ y đối với ta xảy ra đại chuyển biến như thế, chẳng lẽ y đã biết ta tiếp cận y là có mục đích khác? Ta có chút sợ hãi nghĩ.

“Đi? Tử Li muốn đi nơi nào? Bên ngoài không an toàn, vẫn là ở lại trong vương phủ của ta đi! Người tới, thỉnh Tử Li công tử hồi sương phòng!” Ta giả vờ như không biết thân phận chân chính của y, hướng thị vệ hạ lệnh.

“Các người đừng tới đây.” Y quát lớn, sau đó xuất ra ám khí gì đó hướng lên đất ném xuống, ám khí vỡ tan xuất ra độc dịch làm cho hoa thảo dính phải thoáng chốc một mảnh hủ bại cháy đen. “Còn đi qua cẩn thận ta cho các người ngay cả tro cũng không còn!” Y ra vẻ hung ác nói.

Nhưng ta biết, y sẽ không, ánh mắt y nói cho ta biết y lúc này là sợ hãi cỡ nào!

Sợ hãi sao? Đúng vậy, y thuần lương như hải đồng như thế nào có thể làm ra chuyện tàn nhẫn!

Vì thế ta ôn ngôn trấn an: “Tử Li đừng náo loạn, đến, ta đưa người trở về phòng!”

Nhưng y lại oán hận trừng mắt ta rống to: “Thu hồi bộ dáng này của người đi, người tiểu nhân dê tiện giả nhân giả nghĩa!”

Dê tiện giả nhân giả nghĩa? Lời này đâm thật sâu vào tâm ta khiến nó đau đớn, y như lúc trước khi ta phát hiện Diễm chuyển biến!

Khi lấy lại tinh thần, người trước mắt đã đào tẩu trước đám người bị sắc bởi yên hồng!

Lúc trước Diễm vừa đi đã không quay về, ngay cả người cũng muốn rời đi ta sao? Ta quyết không cho phép!

Vì thế ta hạ lệnh lục soát toàn thành, nhưng lại không chút thu hoạch.

Vì cái gì, người muốn đi?

Ta cuối cùng cảm thấy y rời đi mang đi không chỉ là dương quang chiếu rọi lòng ta, mà còn là hy vọng của ta!

Tâm của ta lại trống rỗng, ta không biết chính mình đến tột cùng nên như thế nào mới có thể bỏ khuyết hư không!

Có lẽ ta chỉ cần tìm về y, tìm về một đôi mắt trong suốt của y mới có thể!

Vì thế, ta phái ra thám tử chung quanh sưu tầm tin tức của y, thám tử hồi báo nói y bị Sở Kinh vương bắt trở về cung, y lại một lần lâm vào lồng giam thật vất vả mới thoát được.

Ta lo lắng, ta sợ hãi y sẽ bị thương tổn. Nhưng lần này tin tức của thám tử lại làm cho ta rất cuộc không thể bảo trì bình tĩnh, y, cư nhiên là nam sủng của Sở Kinh vương?! Vì cái gì, người thuần khiết tựa liên như vậy lại là độc chiếm của nam nhân khác?

Bỗng nhiên nổi lên lời nói lúc trước y nói với ta, “Chỉ là muốn tìm đến một nơi không có người nhận biết ta ẩn mình trôi qua”! Trong lòng ta chợt vui vẻ, nếu là như thế thuyết minh y không phải là tự nguyện, như vậy ta có thể giúp y, ta không thể nhìn y thân hãm bần lay mà đọa lạc.

Người của Ngọc lâu quả nhiên làm việc đắc lực, bọn họ thành công đưa y từ trong tay kẻ tổn thương y là Sở Kinh vương cứu ra an trí ở trên thạch thai bí mật.

Ta kiềm chế không được tâm tình suốt đêm tiến đến, ai biết đối mặt không phải là y vui sướng vì lấy được tự do mà là phần nộ dị thường chất vấn: “Người vì cái gì phải bắt ta tới nơi này?”

Ta không biết đến tột cùng làm sao xảy ra sai lầm, y chẳng lẽ không cao hứng sao? Vì cái gì phải liều mạng kêu gào muốn về?

Ta ức chế tức giận dần dần bành trướng nơi đáy lòng, lạnh lùng nhìn y hỏi: “Trở về? Trở về nơi nào? Là về Bắc Linh hay là Sở Kinh?”

Nhưng y lại dùng ánh mắt hèn mọn nói: “Này người không cần quản, người chỉ cần thả ta là được!”

Ta không cần quản? Hận cho ta một phen khổ tâm lại bị y cho rằng xen vào việc của người khác, đáy lòng phần nộ rất cuộc ức chế bạo phát, ta sắc mặt khó coi nhìn y, “Như thế nào người không muốn đứng ở bên người ta, là muốn đứng ở bên người Sở Kinh vương Hoàn Húc đi? Ân? Chẳng lẽ người yêu hắn?”

“Đúng, ta yêu Hoàn Húc, nhưng này lại cùng người có quan hệ gì đâu?”

Cùng ta có quan hệ gì đâu?

Lời nói của y hoàn toàn làm cho ta mất lý trí, vì cái gì phải nhấn tâm hướng đến ngực ta đâm lên một dao như thế?

Thân thể không chịu nổi chế, ta chế trụ hai tay của y, hung hăng hôn lên môi y, điên cuồng mà cắn xé xâm chiếm khoang miệng mềm mại.

Không nên như vậy, kết quả mà ta muốn không phải như thế! Ta cũng không muốn thương tổn y, ta không muốn lại thương tổn y giống như Diễm.....

Sở Kinh vương đã đến thành công ngăn trở ta tiến thêm một bước tạo thành thương tổn y, ta nhìn y hấp hối mà trong lòng bách vị tạp trần.

Diễm, lúc này, ta bỗng nhiên nhớ tới Diễm, nhớ tới tình cảnh lúc ban đầu gặp Diễm, ánh mắt hắn nhìn ta, thanh âm hắn sợ hãi gọi ta “Cảnh ca ca”, Diễm của ta, không phải hắn ly khai ta, mà là ta từ bỏ hắn, chẳng qua bởi vì hắn chuyển biến liên tục từ bỏ hắn, cho dù không hề thuần khiết như liên, hắn cũng là người không thể thay thế được.

“Ha ha.....” Ta điên cuồng cười lớn, cười chính mình ngớ ngẩn cười chính mình ngu ngốc.

166. Q.4 - Chương 54: Xích Tương Thiên Mạc Thương Cảnh [tam]

Tiểu nhân đệ tiện giả nhân giả nghĩa!

Đúng rồi, ta chính là một tiểu nhân đệ tiện giả nhân giả nghĩa như vậy! Đã từ thật lâu trước kia!

Ở mặt ngoài đối với Diễm quan tâm che chở, một khi Diễm thoát ly suy nghĩ trong lòng ta liền giận đến không để ý, như vậy ta thật là một tiểu nhân đệ tiện giả nhân giả nghĩa!

Ta ích kỷ như thế thật sự không xứng có được tình yêu của Diễm.

“Cảnh ngươi yêu ta không?” Diễm ngửa đầu hỏi ta.

Trong lòng ta run rẩy dữ dội, nhìn thần tình hắn mãi hàm chờ mong, ta chỉ có thể áp chế khổ sở trong ngực ôn hòa cười nói: “Đương nhiên yêu, ngươi là tiểu đường đệ của ta, cũng là Xích Tương quốc quân của ta!”

“Chỉ là đường đệ chỉ là quốc quân sao?”

“Chẳng lẽ trừ bỏ những điều này ngươi cũng chưa từng xem ta là người khác sao?” Diễm vẫn chưa từ bỏ ý định truy vấn.

Ta chỉ có cười khổ, Diễm, ngươi làm cho ta nên như thế nào trả lời?

Bắc Linh nội chiến phân tán chú ý của chúng ta, vừa nghĩ đến người từng làm cho ta đau lòng lúc này chính bản thân đang vây hãm nơi chiến trường, tâm của ta vẫn là có chút không bỏ xuống được !

Lại có giao chiến giữa Đông Châu cùng Ngô Khởi cũng ảnh hưởng đến biên cảnh quốc gia ta, cường giả thâm sâu Sở Kinh vương lại tự mình lãnh binh giáo sát binh quân Ngô Khởi thay liên bang Đông Châu báo thù diệt quốc, việc này không khó nhìn ra Sở Kinh vương là cố ý làm cho Ngô Khởi tiêu diệt Đông Châu sau lại xuất binh thảo phạt, danh chính ngôn thuận có thể nhất tiễn song điêu tiêu diệt quốc Đông Châu cùng Ngô Khởi, nhưng làm cho ta lo lắng là đại quân của hắn đã tiếp cận đến biên cảnh Xích Tương, điều này làm cho ta không thể không nhớ tới một câu ngạn ngữ khi đó hắn bỏ xuống: “Ngươi sẽ vì sở tác sở vi hôm nay của ngươi mà trả giá đại giới !”

Tiếp theo Sở Kinh vương có thể là phái quân xâm chiếm thảo phạt Xích Tương quốc của ta hay không?

Trong lòng bất an, vì thế ta thỉnh nguyện đến biên cảnh tọa trấn xem xét quân đội Sở Kinh vương.

Diễm đáp ứng, ta đi đến biên cảnh, phát hiện quân đội Sở Kinh mới bắt quá chỉ ba vạn người, xem số lượng hẳn là sẽ không tiến binh quốc gia của ta.

Ở biên cảnh mười ngày sau, trong kinh bỗng nhiên có người đến báo, cứ nhiên có quân đội Sở Kinh xâm chiếm. Mục đích quả nhiên là Xích Tương quốc của ta, may mắn trong kinh có ba mươi vạn đại quân tọa trấn đối phương hẳn là không chiếm ưu thế trước.

Nhưng phong mật hàm tiếp theo lại làm cho ta chần động, Diễm không hề ở trong cung, ba mươi vạn tinh binh cứ nhiên bị hấn bí mật điều hướng kinh thành Bắc Linh!

Trong lòng ta khẩn trương, đang muốn quay về thì quân Sở Kinh nơi biên cảnh bỗng nhiên phát động công kích ngăn trở bước chân quân ta.

Tâm lực lao quá độ cùng Sở Kinh giao chiến, trong kinh thành liên tiếp thông mật hàm báo nguy làm cho ta lại lòng nóng như lửa đốt, mà để cho ta hoảng sợ chính là cứ nhiên không liên lạc được với Diễm, thám tử phái ra tựa như đá chìm đáy biển không có chút kết quả.

Thẳng đến khi ta nhận được tin tức Diễm thân chịu trọng thương, hôn mê bất tỉnh!

Lúc ấy quân đội Sở Kinh đã công chiếm hai mươi ba tòa thành của ta, cho dù đại quân quay về cũng không thể cứu vãn, đại quân cùng bọn họ gắng gượng chống đỡ hai tháng, tử thương vô số, Diễm lại trọng thương chưa lành, cuối cùng, ta không thể không tống một phong hàng thư, lấy đáp ứng cắt nhường hai mươi ba thành, cũng hàng năm hướng Sở Kinh tiến cống mà chấm dứt chiến tranh!”

Mặt đất xoay chuyển, lao tâm lao lực quá độ, ta cảm thấy chính mình sắp duy trì không được mà ngã xuống, nhưng nhìn gương mặt Diễm tái nhợt gầy yếu, ta tự nói cho chính mình nhất định phải tiếp tục chống đỡ!

Bởi vì hết thảy đều là ta sai, ta phải hướng tới quốc gia bởi vì sai lầm của ta mới đưa đến kết quả phá thành từng mảnh này giải thích, hướng tới quân chủ quốc gia bởi vì ta mà bị thương giải thích.

“Diễm, xin người nhất định phải hảo lên!” Ta ôm Diễm khẩn cầu.

Hắn suy yếu nâng lên lông mi thật dài, trong mắt trong trẻo không ngờ tràn đầy lệ quang, “Cảnh, người nói cho ta biết, người yêu ta không?”

“..... Yêu!” Lòng của ta đau đến lợi hại. Lúc này ta rõ ràng biết, người ta yêu vẫn luôn là người a, Diễm!

“Cảnh, ta cũng yêu người, thực yêu! Yêu đến sắp phát cuồng!” Diễm vỗ về mặt của ta khẽ cười nói, “Vì người, ta nhất định sẽ hảo lên!”

Ta gắt gao ôm người trong lòng, không bao giờ buông tay nữa.....

167. Q.4 - Chương 55: Ngoại Truyện Thiên Hoàn Khánh

Hoàn khánh gắt gao siết chặt thư tín trong tay, biểu tình luôn luôn nhàn tản trên mặt đã không còn sót lại chút gì, có chăng chỉ là một bộ âm trầm hậm hực.

Ám vệ cúi đầu quỳ xuống đất hai tay dâng lên một hộp gấm nói: “Chủ thượng mệnh thuộc hạ đem vật ấy giao cho Vương gia, cũng cho thuộc hạ truyền lời, chủ thượng tài cán vì Vương gia ngài làm chỉ có thể này, con đường sau này phải dựa vào Vương gia tự mình đi!”

Ám vệ yên lặng đợi, cách thật lâu sau người phía trên cũng không hề có động tĩnh.

Hoàn Khánh hung tợn theo dõi hộp gấm trong tay hắn, trong lòng giống như khổ giống như xót, nhưng lại không có một tia vui sướng sau khi đạt thành nguyện vọng, ngược lại giống như trăm phương nghìn kế cướp được bánh bao ở một khắc vào miệng mới phát hiện nó đã hoàn toàn biến vị.

“Vương gia.....” Ám vệ không thể không nhắc nhở.

“..... Lui ra.” Hoàn Khánh giọng điệu cứng nhắc mệnh lệnh.

Ám vệ đem hộp gấm đặt lên án theo lời biến mất bóng dáng.

“Người tới, chuẩn bị ngựa.”

.....

Tiết trời lạc hoa, cho dù là Bắc Linh kinh thành bốn mùa như xuân, lúc này cũng bởi vì hoa bay đầy trời mà nhiễm lên mấy phần thương xuân phiền muộn!

“Hoành Húc –” Hoành Khánh dắt cổ họng hướng bóng dáng phía trước rống to.

Nam nhân đang luyện kiếm thu hồi kiếm thế, quay đầu thấy Hoành Khánh đang vẻ mặt hỗn hển, biểu tình thần nhiên nói: “Sao người lại tới đây?”

Trong lồng ngực Hoành Khánh nghẹn một hơi mã bất đình đề tới đây vì muốn có được một lời giải thích của hắn, nhưng thái độ không cho là đúng của người trước mắt này làm cho y có cảm giác giống như một quyền đánh vào trên bông, càng thêm nghẹn khuất!

“Hoành Húc, người đây là ý gì? Người nói, người làm như vậy đến tột cùng là có ý gì?” Hoành Khánh không thể nhịn được nữa đi lên trước nắm lấy cổ áo đối phương quát.

“Đây chẳng phải là người muốn sao?” Nam nhân nhìn y một hồi, sau đó khẽ thở dài.

“Cái gì là ta muốn? Người có biết ta muốn cái gì? Người căn bản là không rõ!” Đối phương thần sắc bắt đầu giống như y là một tiểu thí hài cổ tình gây sự, phát hiện này làm cho Hoành Khánh càng phát cơn giận dữ.

“Đừng náo loạn,” Nam nhân trầm giọng nói, “Hiện tại Sở Kinh còn có một đồng lớn sự vụ chờ người đi xử lý, người là quân của bọn họ, làm việc phải lo lắng hậu quả một chút!”

“Câm miệng! Người có tư cách gì giáo huấn ta, người làm ra quyết định như vậy chẳng lẽ đã lo lắng hậu quả sao?” Hoành Khánh vẫn đang nắm cổ áo nam nhân không buông, “Người luôn như vậy, luôn tự định đoạt nhân sinh của ta! Người chưa từng hỏi qua ý kiến của ta, sự tình gì đều là chiếu theo ý tứ của người đi làm, người chưa từng nghĩ tới ta có nguyện ý hay không! Mới trước đây là thế, hiện tại cũng vậy, người thật sự là khôn khéo đáng giận –”

“Nguyên lai bảo hộ của ta cho người lại đúng là gánh nặng trầm trọng.....” Nam nhân đối với Hoành Khánh đã có chút điên cuồng nhún mày.

Hoành Khánh nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta không cần bảo hộ của người, người cho là chính mình thực rất giỏi còn ta thực vô dụng sao? Hoành Húc, ta nói cho người biết, ta so với người càng cường đại, cho dù là ngôi vị hoàng đế này ta vẫn như cũ có thể từ trong tay người đoạt được, không cần phải được người nhường ngôi!”

Nam nhân thần sắc phức tạp, nhìn chăm chú Hoành Khánh thật lâu sau, bỗng nhiên xoay người không nói được một lời đi về phía trước.

“Đứng lại –” Hoành Khánh phần uất quát.

Nam nhân dừng lại cước bộ, dùng thanh âm không thể nghe thấy than nhẹ một tiếng, “Giành thiên hạ dễ thủ giang sơn khó, cho dù người có thể từ trong tay ta đoạt được ngôi vị hoàng đế cũng không nói lên được gì, muốn chứng minh người so với ta cường hơn, vậy làm cho ta hảo hảo nhìn xem năng lực người tại vị, nếu không ở trong mắt ta, người vĩnh viễn chính là hài tử cần ta đến bảo hộ, vĩnh viễn cũng không trưởng thành!”

Hoành Khánh lẳng lẳng nhìn nam nhân dần dần đi xa, phục hồi tinh thần lại lập tức dắt cổ họng hô: “Người hãy chờ xem đi, Hoành Khánh ta nhất định so với người cường hơn –”

168. Q.4 - Chương 56: Cực Khanh Thiên

Thiên không phiêu tế vũ (mưa phùn), lương phong nương theo tế vũ hạ xuống đại địa, ngõ nhỏ đầy hồ nước băng băng lãnh lãnh tích góp từng chút một vô số thoát phá.

Thiếu niên vẫn không nhúc nhích nằm ở trên mặt đất băng lãnh ẩm ướt, tùy ý mưa rơi thấm ướt toàn thân y, trước vạt áo tràn ra vết máu theo dòng nước nhiễm đỏ lớp nước dưới thân.

Một chương này, chẳng những làm bị thương thân y, mà càng làm bị thương tâm y!

Nhớ tới sắc hồng cả sảnh đường chói mắt, nhớ tới đôi mắt của người mới đối nhau, tâm thiếu niên lại một lần nữa tràn huyết đốt cháy người.

Rõ ràng nói qua yêu ta, nhưng vì cái gì lại dễ dàng chặt đứt ràng buộc giữa chúng ta?

Ngụy Thần, tình yêu của người đối với ta lại yếu ớt đến mức chịu không nổi một tia khảo nghiệm!

Nước mắt hòa vào mưa đang hạ xuống, thiếu niên không biết chính mình ở trong này nằm bao lâu, chỉ biết là thân thể y đã dần dần lạnh lẽo, tầm mắt dần dần mờ hồ, trước khi lâm vào hắc ám, y tựa hồ nhìn thấy một đôi mắt mãn hàm thương hại.

Hỗn loạn trong mơ tràn ngập vô số hình ảnh phá thành mảnh nhỏ, y không thể động đậy hăm sâu vào trong vũng bùn hắc ám, một nửa là hỏa một nửa là băng, gắt gao bao vây lấy y.

Một mối hé ra mí mắt trầm trọng, lọt vào trong tầm mắt là ốc lương xưa cũ cùng với gương mặt lão giả hiên lành.

“Người trẻ tuổi, người vẫn còn mệnh không nên tuyệt, thế gian nhân quả đều do thiên định, vốn thay đổi không được thì hà tất gì phải chấp mê bất ngộ? Phàm sự đều nhìn thoáng một chút đi!” Lão giả vuốt vuốt chòm râu ngắn hí mắt nói.

“Người là hòa thượng?” Thiếu niên ách thanh hỏi.

Lão giả lắc đầu.

“Đạo sĩ?”

Lão giả lại lắc đầu.

“Bất quá, mặc kệ người là ai, mang ta rời đi.” Thiếu niên ánh mắt trầm tĩnh.

Lão giả mỉm cười vuốt vuốt chòm râu, “Hảo, lão phu vừa lúc thiếu một đồ đệ có thể kế thừa y bát, một khi đã như vậy, người hãy theo lão phu đi thôi!”

Thiếu niên vừa đi, chính là đi hai mươi mốt năm.

Hai mươi mốt năm thời gian cũng đủ phai nhạt rất nhiều sự tình, nhưng vì cái gì cố tình một câu vô nghĩa của nam nhân lại có thể dễ dàng kéo ra trí nhớ sớm đã xa xôi như thế ?

“Cực Khanh!” Thần sắc nam nhân vô hạn hi vọng lại khó có thể tin làm cho y hoảng hốt đến mê mang, “Ta nghĩ rằng kiếp này sẽ không thể gặp lại!”

Nam nhân đưa y gắt gao khóa vào trong ngực, tựa hồ sợ y lại một lần nữa vô thanh vô tức biến mất không thấy.

“Cực khanh, ta sai rồi, người có thể tha thứ ta không? Chúng ta một lần nữa bắt đầu, chúng ta bắt đầu lại.” Nam nhân nói.

Y mê mang, bắt đầu lại? Thật sự có thể bắt đầu lại sao? A, nếu là có thể bắt đầu lại, vậy y vì sao phải đau khổ trốn tránh hai mươi mốt năm? Nhân sinh của y đã không còn bao nhiêu cái hai mươi mốt năm để có thể hoang phí nữa!

Vì thế y lạnh lùng đánh gãy lời nam nhân: “Bắt đầu lại? Người cho rằng thời gian có thể quay lại sao?”

Nam nhân ngậm ngẫn cả người, nhưng vẫn như trước đây đưa, so với thanh niên ngay thẳng hàm hậu thanh cao ngu trung hai mươi mốt năm trước, người trước mắt lại hành động bất quản bất cố cầu xin.

“Cực khanh.....”

“Cực khanh.....”

“Cực khanh.....”

.....

Nam nhân không chán phiền nhiễu ở chung quanh, tận dụng mọi thứ lấy lòng.

Y sẽ không dễ dàng tha thứ hấn như vậy, y ở trong lòng chắc chắn hạ quyết tâm. Nhưng mà, khi nhìn thấy thích khách hướng hấn phóng ám khí, y cái gì cũng không nghĩ liền phi người lên trước đem nam nhân đổ lên đất, nam nhân kinh hoảng không ngừng tra hỏi hấn bị thương ở đâu, y nghiêng đầu nhìn tam căn ngân châm mảnh như ngư mao khảm nhập trong cánh tay trái của mình, lấy tay rút ra, đầu châm hơi hơi phiếm lam.

“Đoạn hồn”!

Trong lòng y chợt lạnh, độc được kiến huyết phong hầu, nhưng bởi vì y không ngừng dùng đủ loại dược sư phó cấp mà thân thể khác hẳn với thường nhân mới không lập tức độc phát thân vong, lúc này y thực may mắn, may mắn trúng chiêu là y mà không phải người bên cạnh này!

“Đoạn hồn” tuy rằng là kịch độc, nhưng không phải là không được có thể giải, chẳng qua chế giải được ít nhất phải trải qua bốn mùa mới có thể luyện thành, mà y, không thể đợi đến một khắc kia!

Khi nháy mắt ý thức mất đi, y bỗng nhiên thỏa mãn nở nụ cười, bởi vì ở giờ khắc y rời đi, nam nhân này vẫn là bồi ở bên người mình!

Chỉ là, tiếc nuối.....

169. Q.4 - Chương 57: Ngụy Thần Thiên

Nhật bạc tây sơn, bách điều quy sào.(Mặt trời sắp lặn, bách điều tụ hội)

Sắc trời đã dần tối, nếu không thể thừa dịp trước khi trời tối đi qua ngọn núi này, bọn họ sẽ phải tá túc nơi dã ngoại . Lộ tức dã ngoại hấn thật ra không sợ, nhưng chỉ sợ ủy khuất người trong xe!

Sơn đạo từng hồi khúc chiết, mặt đường đầy những hố oa, bánh xe nghiền ở trên xóc nảy đến thùng xe tả lay hữu lắc. Hấn tử đánh xe không thể không phóng hoàn tốc độ, cẩn thận quát ngựa.

Đến khi sắc trời đã hoàn toàn tối đen , bọn họ mới chật vật đi tới chân núi, nơi này cách tiểu trấn kế tiếp còn có một đoạn đường, cảnh tối lửa tắt đèn không nên tiếp tục đi.

Hấn tử than nhẹ một tiếng, bất quá lại may mắn vì phía trước có một tòa miếu hoang, tuy rằng cửa sổ rách nát, nhưng so với màn trời chiếu đất thì tốt hơn.

Đem xe ngựa đuổi tới trước miếu đổ, hấn tử vào trong miếu dạo qua một vòng trước, không có chỗ nào khác thường, bên trên còn có một đồng tro tàn của sài lương, hấn là của người qua đường trước đó lưu lại . Hấn tử đem mặt đất đơn giản quét tước một lần, ôm lấy đồng cỏ khô ở góc tường trải lên một tầng, lại đốt lửa, lúc này mới đi ra vén liềm thùng xe, trong xe so với bên ngoài ấm áp hơn rất nhiều, hấn tử tiến vào thật cẩn thận đem người bên trong lần chăn ôm vào trong miếu.

Đồng lửa đã cháy lớn, hấn tử ôm người trong lòng ngồi ở trên đồng cỏ khô. Người nọ trong chăn sắc mặt tái nhợt, hình dung gầy yếu, nếu không sót lại vài phần hơi thở mỏng manh, dưới mắt thỉnh thoảng chớp động, còn tưởng rằng y đã là một khối thi thể.

Hấn tử từ vạt áo lấy ra một cái bình nhỏ, rút nắp bình đổ ra một viên dược uy vào trong miệng y.

“Cực Khanh, thiên hạ to lớn, ta tin tưởng nhất định sẽ có thần y có thể chữa khỏi cho người!” Hấn tử nhẹ vỗ về má y lắm bầm nói.

Hấn tử này đúng là Ngụy thần! Hấn đã mang theo Cực Khanh rời đi Bắc Linh, nay đã qua hơn nửa năm, hơn nửa năm thời gian, hấn thăm viếng vô số thiên hạ danh y, nhưng đối mặt với Cực Khanh hôn mê bất

tỉnh, bọn họ đều là thúc thủ vô sách. Điều này làm cho Ngụy thần vừa lo lắng vừa tức giận, hẩn lo lắng tình huống của Cực Khanh, hẩn tức giận thiên hạ to lớn vì sao không có một người có thể trị liệu!

“Ngày mai chúng ta đi Tây vực đi, nghe nói nơi đó có một thần y được đến bệnh trừ, Cực Khanh, người đừng sợ, ta nhất định sẽ làm ngươi tốt lên!” Người ngủ yên lúc này dụ ngoạn đến cực điểm, dĩ vãng chanh chua sắc bén đã không còn sót lại chút gì, nhưng Ngụy Thần nhìn thấy lại là một trận lo lắng. Hẩn gắt gao ôm người trong lòng, làm cho đau khổ nơi đáy lòng hung hăng đốt cháy toàn thân hẩn. Cuộc sống bốn ba rong ruổi đưa hẩn biến thành tiêu tụy không chịu nổi, râu mọc dài, không có thời gian cạo, tóc rối loạn, tùy ý buộc thành một đoàn, thân hình khô ngô cũng sắp bị lần lượt thất vọng đánh cong hình dạng, nếu không phải trong lòng có một ý niệm duy trì, hẩn cảm thấy chính mình ngay sau đó liền phải ngã xuống.

Sài hỏa (củ lửa) tích tích bập bùng, ngọn lửa nhảy lên đem hai bóng người gắt gao dán chặt vào nhau phóng lên mặt tường phía sau bọn họ.

Nửa đêm, Ngụy Thần bỗng nhiên tỉnh ngủ, hẩn đem Cực Khanh cẩn thận hộ trong ngực sau đó nhẹ nhàng cầm lên kiểm ở bên cạnh.

Bên ngoài không biết khi nào thì nổi lên tí tách tiểu vũ, bầu trời dày đặc mây đen, nửa điểm tinh quang cũng không có, Ngụy Thần cảnh giác nhìn chăm chăm phía cửa, hơi thở xa lạ dần dần tới gần.

“Người tới là người nào!” Ngụy Thần trầm giọng hỏi.

“Người qua đường.” Ngoài cửa truyền đến một hồi thanh âm của lão giả.

Nhận thấy được đối phương cũng không ác ý, Ngụy Thần thoáng thả lỏng cảnh giác. Tiếp theo, cửa xuất hiện một người mặc thoa y (áo tơi) đội đầu bông, người tới đi đến đồng lửa cởi xuống y vật trên người hướng tới Ngụy Thần hòa khí cười, nói:“Đang vội vàng đi trên đường, ai ngờ ông trời lại nổi mưa, thế nên phải tạm thời tới chỗ này tránh, làm phiền!”

“Không dám, tiền bối thỉnh!” Ngụy Thần vội vàng hướng vị lão giả tóc hoa râm nhưng ánh mắt sáng ngời này nhường chỗ.

Lão giả cười ngồi xuống, từ bên hông tháo xuống hồ lô tửu lập tức uống lên mấy khẩu, sau đó nhìn Cực Khanh trong lòng Ngụy Thần cười mỉ mỉ hỏi:“Vị trẻ tuổi này là huynh đệ người?”

“Không, hẩn là người ta tâm ái!” Ngụy Thần không chút do dự nói.

“Nga!” Lão giả liếc mắt hẩn một cái, hiểu rõ gật đầu, lập tức lại lắc lắc đầu thở dài nói,“Đáng tiếc a, đáng tiếc, đáng tiếc mệnh y không kéo dài!”

Ngụy Thần nghe vậy chấn động,“Tiền bối lời này là ý gì? Chẳng lẽ ngài biết nên như thế nào cứu y?”

Lão giả chỉ cười không nói.

Ngụy Thần thấy lão nửa ngày không đáp lời, nghĩ mới vừa rồi hẩn là thuận miệng hồ ngôn , cho nên có chút cường ngạnh nói:“Cực Khanh tuy rằng trước mắt ngủ say bất tỉnh, nhưng vẫn bối nhất định sẽ tìm được thần y chữa khỏi cho y!”

“Ha ha, người có phần tâm này tất nhiên là tốt, nhưng thiên mệnh không thể trái, người chung quy vẫn là cứu không được y!” Lão giả vuốt vuốt chòm râu hí hất nói.

“Cực Khanh nhất định sẽ không có việc gì, người chớ có ở trong này nói bậy.” Ngụy Thần thập phần không vui nhìn lão giả, nhưng đáy lòng lại bối vì lời nói của đối phương mà hơi hơi phát run.

Lão giả nghe hẩn lớn tiếng cũng không giận, vẫn là cười đến vẻ mặt hiền lành.

Ngụy Thần cảm thấy chính mình quá phận , không nên đối với lão giả vô lễ như vậy, nhưng lời đối phương nói thật sự là điều hẩn không muốn nghe thấy , cho nên dù cảm thấy bản khoắn, hẩn cũng không muốn xin lỗi, mà là xoay mặt qua ôm Cực Khanh không hề để ý tới lão.

Lão giả ha ha cười nói:“Nam tử hán đại trượng phu, cầm lên được thì cũng buông xuống được, nhưng người sao lại hẹp hòi như thế? Hảo hảo hảo, đến, uống khẩu rượu, coi như lão nhân là nói bậy, hiện tại hướng người chịu tội.”

Ngụy Thần nhìn lão không nói.

“Ân, được rồi, không uống thì không uống, bảo bối rất tốt a, cố tình có người không nhìn ra, không uống? Thật sự không uống?” Lão giả chặc lưỡi hỏi.

Ngụy Thần kiên quyết lắc đầu.

“Ai nha, ngoài cửa đó là cái gì?” Lão giả bỗng nhiên chỉ vào cửa hoảng sợ kêu lên.

Ngụy Thần vội vàng cầm kiếm hướng tới đại môn, trừ bỏ một mảnh hắc thì ngoài cửa cái gì cũng không có. Ngụy Thần quay đầu mới phát hiện chính mình bị lừa giỡn, hắn im lặng nhìn lão giả đang cười mỉa.

“Tốt lắm tốt lắm, không lừa ngươi, lão nhân ta muốn ngủ!” Nói xong thân mình nằm xuống liền chiếm hơn phân nửa lớp cỏ khô.

Ngụy Thần chỉ có thể xê dịch thân mình, lại thêm củi cho lửa cháy lớn, sau đó cũng ôm Cực Khanh ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, mưa đã tạnh, lão giả cũng không có bóng dáng. Ngụy Thần đem đồng lửa tiêu hủy, sau đó thu thập một chút, ăn chút lương khô, lại uy Cực Khanh nuốt một viên dược mới chuẩn bị ra đi.

Huy mã tiên, Ngụy Thần bỗng nhiên cảm thấy tâm thần không yên, hắn vội vàng kéo trụ ngựa, có chút khủng hoảng mở ra thùng xe, Cực Khanh an tĩnh nằm ở chỗ chặn. Ngụy Thần chậm rãi đi qua, hơi hơi run rẩy vươn tay tham dò dưới mũi.

Không, không!

Cực Khanh!

Ngụy Thần động tác cứng ngắc ôm lấy người đã không còn hơi thở, sắc mặt một mảnh tro tàn.

Mới vừa rồi rõ ràng còn hảo hảo, vì cái gì, vì cái gì.....

“Cực Khanh –” Ngụy Thần dùng sức ôm người trong lòng, hận không thể mang cả huyết nhục của y cùng nhau hóa đến thân thể của chính mình. Huy huyết sa trường đầy ngập vô vị, nam tử trượng phu tranh tranh thiết cốt, lúc này cũng lay dấn vô hạn bị thương, ngưng hóa một vầng mắt huyết lệ, khổ hình giáo sát cũng không đau bằng giờ phút này chính mắt thấy người chí ái rời đi!

Bọn họ vướng mắc nửa đời, lại đem một khắc tương kiến cường ngạnh kéo bỏ, từ nay về sau âm dương tương cách, hắn có thể nào không đau, có thể nào không hận! Nhưng nên hận ai? Là chính mình vô năng hay là hận người vì hắn mà đi?

Ngụy Thần không tiếng động rơi lệ, tĩnh lặng trầm mặc lại càng giống một phen phủ đầu nặng nề, từng chút từng chút, ẩn ẩn, bén nhọn, hung hăng khảm vào lòng người.

“Hai mươi mốt năm trước ta làm bị thương ngươi, ngươi liền lấy tư thái quyết tuyệt rời xa, Cực Khanh, ngươi là người nhẫn tâm, ta sớm nên biết, nay ngươi lại muốn giận ta không để ý, ngươi nói ta còn như trước kia dễ dàng buông tay sao? Sẽ không, lần này ta cùng ngươi đi, ta không bao giờ cho ngươi rời đi nữa.”

Ngụy Thần rút ra chủy thủ hung hăng ở trên hai cổ tay của mình vẽ ra hai đao, huyết đỏ tươi giống như hồng thủy vỡ đê ồ ồ trào ra bên ngoài, Ngụy Thần ôm Cực Khanh đi vào rừng, tìm một nơi tú lẹ liền động thủ đào hố.

“Ta với ngươi đồng táng chỗ này được không? Tuy rằng nơi này phong cảnh không đủ mỹ, nhưng là thực tĩnh lặng, Cực Khanh, chúng ta ở tại nơi thanh tĩnh này trường miên (ngủ dài) không bao giờ để ý thế sự nữa!”

Huyết hòa trộn bùn đất, dần dần nhiễm thấu phiến thổ địa, Ngụy Thần cảm thấy tầm mắt dần dần mờ hồ, hắn cố hết sức đi qua ôm lấy Cực Khanh, dưới chân lão đảo một trận liền ngã vào vũng bùn.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận ngâm, Ngụy Thần thập phần kinh ngạc quay đầu nhìn chằm chằm Cực Khanh đang nhũn nhũn rên rỉ.

“Cực Khanh?” Thật cẩn thận kêu lên.

Cực Khanh lại là một tiếng thân ngâm, tiếp theo nâng tay phủ lên trán chậm rãi mở to mắt, sau đó liền thấy chính mình đang ngủ ở trong hố cho người chết, bên cạnh còn có một nam nhân đang trợn mắt há hốc mồm.

“Ân? Ta như thế nào lại ở chỗ này? Người đang làm cái gì?” Cực Khanh ngồi xuống trừng mắt Ngụy thần đang choáng váng hỏi, “Tay người sao lại thế này? Đang cắt cổ tay tự sát sao? Muốn chết cũng không phải lựa chọn loại kiểu chết ẻo lả này! Trừng mắt ta làm cái gì, cầm máu a, muốn biến thành thây khô sao?” (=|||)

“Cực Khanh, thật là người? Người, người không phải đã.....” Ngụy Thần vẻ mặt kích động bắt đầu nói năng lộn xộn.

Cực Khanh lấy mắt liếc hẩn, trước giúp hẩn điểm huyết cầm máu, sau đó mới chậm rãi nói: “Đã chết có phải hay không? Nếu không phải gặp được sư phó, hiện tại chỉ sợ thật là thành thây lạnh. Người này đầu gối, tối hôm qua sư phó ở lúc người không chú ý uy ta ăn giải được, kỳ thật ta sớm đã khôi phục tri giác, chính là thân thể không động đậy, vừa rồi chẳng qua là giả chết, ai biết người không đầu óc đã muốn đem ta chôn, hừ!”

“A? Lão giả kia là sư phụ người?” Ngụy Thần ngây ngốc hỏi.

“Không phải sư phụ ta chẳng lẽ là sư phụ người, chẳng qua lão vẫn thích vân du tứ phương, ta cũng đã lâu không có thấy lão, lão nhân kia cư nhiên không đợi ta tỉnh đã đi!” Cực Khanh bất mãn nói thầm.

Ngụy thần một tay ôm lấy y hung hăng siết chặt, thanh âm run run nói: “May mắn người không có việc gì, nếu không ta thật sự là không muốn sống!”

“Thật sự là tên đại ngốc.....”

Cực Khanh ôm trả, hai người chặt chẽ tương ứng.....

170. Q.4 - Chương 58: Ngoại Truyện Tử Li Thiên

Đêm dài nhân tĩnh, trăng tròn như bạch ngọc cao cao giắt tại không trung.

Tầng tầng cung điện, chỉ có nơi ngự thư phòng đăng hỏa vẫn sáng như trước.

Tử Li ngồi ngay ngắn ở sau án thư, hàng mi thanh tú nhú thành một đoàn thập phần thống khổ lật xem tấu chương chất thành núi nhỏ trước mặt. Cả đời dù là thi đại học y cũng chưa từng tích cực qua như vậy, nhưng từ sau khi ngồi lên vị trí này, ngày trời còn chưa sáng liền đứng lên vào triều không nói, buổi tối đến khi lên đèn thì dạ chiến cơ hồ đã thành cơm bữa của y! Huống hồ, nói đến trị quốc, y thật là một cái đầu hai cái thể hệ! Hành quân đánh giặc còn có thể xuất ra một chút mưu hoa một chút sách lược, nhưng muốn y ngồi ở trên hoàng vị đối với một quốc gia trừ tính quy hoạch, thực khăng định nói cho người biết, y thật sự không có chút đầu não chính trị.

Bình thường ỷ vào Hoàn Húc hỗ trợ y còn có thể dễ dàng, nhưng hiện tại Hoàn Húc bỏ lại một câu “Có việc ra ngoài một trận” liền không có bóng dáng, bảo y một người tiền bất thôn hậu bất điểm (=>ko có chỗ dựa) hơn nữa không có nhiều mưu trí lỗ măng đối mặt một đồng tấu chương liên quan đến tồn vong của quốc gia sinh tử của dân chúng, này không phải là muốn hồ lô kết thành bí đồ sao!

Về mặt đau khổ tiếp tục mở ra một phần tấu chương, hoàn hảo, không phải vấn đề quốc gia dân chúng khó giải quyết gì, chẳng qua vấn đề này càng làm cho Tử Li nhức đầu, tuyển tú?! Lại nhìn kí tên, Nương Tích, lại là gốc đầu lễ bộ thị lang này! Người nói cứ hảo hảo đi quản lễ bộ của người không phải được rồi, vì cái gì cứ phải buộc ta thú lão bà!

Tử Li nằm úp sấp ngã vào núi tấu chương, buồn bực đến cực điểm cào cào đầu phát tiết: “Đáng giận a, ta không cần làm hoàng đế, tử nhân Hoàn Húc người chạy đi nơi đâu, nếu không trở về ta sẽ mất mạng.....”

Đêm càng thâm, nguyệt rời tây!

Một đạo bóng dáng nhanh như chớp sau vài cái phập phồng liền hạ xuống nóc ngự thư phòng. Không muốn kinh động thị vệ lưu thủ, người tới đỡ người ôm lấy xà ngang, nhẹ nhàng đẩy ra cửa sổ xoay người lách vào.

Bên trong không có cung thị hầu hạ, ánh nến lay lắt, tấu chương như núi trên án thư, người tâm tâm niệm niệm lúc này đang không hề có hình tượng tựa vào bên trên ngủ đến nước miếng thành sông! (nhục chưa =)

Hoành Húc vừa tức giận vừa buồn cười đi qua đem người luôn không nghe hần quản giáo ôm lấy, “Đêm hàn phong rất nặng, sao lại ngay ở nơi này nằm úp sấp mà ngủ? Nếu bị cảm lạnh lại phải uống khổ dược! Nói bao nhiêu lần, mặc kệ ở nơi nào đều phải lưu một hai người hầu hạ, nếu có chuyện gì cũng có thể lập tức vang báo động, nếu không thì cũng hảo chiếu cố!”

Tử Li lẩm bẩm một tiếng, dùng mặt cọ cọ lồng ngực ấm áp của hần.

Hoành Húc bất đắc dĩ thầm than một tiếng, ôm y đi ra cửa. Thị vệ ngoài cửa bị Hoành Húc bỗng nhiên xuất hiện hù cho瑟瑟.

Hoành Húc lãnh thanh nói: “Các người không cần đi theo.”

“Vâng.” Bọn thị vệ vội vàng đáp. Không hề nghi ngờ, khí thế người này so với bệ hạ bọn hần tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều, thậm chí không cần nhiều lời, chỉ cần đứng tại chỗ liền làm cho người ta nín thở ngưng thần không dám không theo. Cũng không hiểu được thân phận chân chính của hần là gì, tuy nói hần là nam sủng của bệ hạ, nhưng có thể có khí thế như vậy thân phận nhất định không đơn giản! Thậm chí có đồn đãi nói người này chính là Sở Kinh vương Hoành Húc sau khi truyền ngôi cho đệ đệ liền mai danh ẩn tích [Chú: Lúc này Hoành Húc là dịch dung, trừ bỏ vài người hiểu rõ ra, những người khác cũng không biết được thân phận chân chính của hần].

Ôm Tử Li vô nghệ cao cường quay về tẩm cung, vậy lui đám người Minh Nguyệt Xuân Lam, Hoành Húc mang Tử Li phóng tới trên giường, nhẹ nhàng mà hôn hôn người đã phân tách nửa tháng lại thực tưởng niệm muốn chết, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn ôm y ngủ.

Ngoài cửa sổ mới hơi hơi phỉm ra sắc xanh, Tử Li liền mơ mơ màng màng tỉnh lại, hé ra mí mắt bỗng nhiên chống lại gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, gần đến mức hơi thở rõ ràng có thể nghe thấy, chớp chớp mắt, đột nhiên thanh tỉnh, lăn lông lốc ngồi xuống, sau đó một phen bổ nhào vào trên thân người nào đó ôm lấy, “Hoành Húc, người rốt cục đã trở lại! Người đi đâu? Cư nhiên vừa đi chính là nửa tháng đem ta để tại nơi này! Đáng giận a!”

Hoành Húc nhắm mắt lại thuận tay nắm cả thắt lưng y lăn một vòng, đặt Tử Li ở dưới thân, sau đó đem mặt chôn ở cổ y cọ cọ, “Bảo bối nhi, ta lần này đi ra ngoài là vì tương lai chúng ta mà làm chuẩn bị, hiện tại cho ta ôm một cái!”

Tử Li nghe vậy trong lòng ấm áp, nâng tay cũng ôm lấy cổ hần không thềm nhắc lại, thẳng đến khi Minh Nguyệt đến gõ cửa nhắc nhở nên vào triều mới nhẹ nhàng đẩy ra Hoành Húc đi xuống giường.

Hạ triều, Tử Li chạy về tẩm cung phát hiện Hoành Húc đã không ở đó, hỏi Minh Nguyệt mới biết được hần cứ nhiên lại ra cung. Đợi cho giữa trưa Hoành Húc mới trở về, chẳng qua phía sau còn đi theo một nam hài tuổi chừng mười một mười hai, một bộ dáng nghiêm mặt lão thành.

“Ai vậy?” Tử Li hỏi.

“Đệ đệ người!” Hoành Húc đi qua cũng không để ý tới còn có người ở đây liền ôm lấy thắt lưng y trao một nụ hôn dài.

“Ngạch? Đệ ta.....” Nói còn chưa xong liền bị Hoành Húc ngăn chặn miệng, Tử Li đỏ mặt, khóe mắt phiêu đi phát hiện tiểu hài vẫn mặt nghiêm túc lúc này rốt cục đã bị phá công, miệng giương mắt trừng vừa là xấu hổ lại là tò mò nhìn bọn họ.

Hoành Húc thỏa mãn liếm liếm môi Tử Li, sau đó mới buông lỏng tay.

Tử Li có chút xấu hổ trừng mắt nhìn hần một cái.

Hoành Húc ha ha cười nhẹ một tiếng, sau đó giải thích: “Hần là nhi tử thứ mười của phụ vương người, bởi vì sinh mẫu là một cung nữ không được thụ phong, cũng không có bao nhiêu người biết được tồn tại của hần, thậm chí là phụ vương người!”

“Vậy người lại như thế nào biết được tồn tại của hắc tử?” Tử Li nghi hoặc.

Hoàn Húc tà tà nhướng mi nói: “Bảo bối nhi, đó là bởi vì phu quân của người bản lĩnh rất cao!” (mặt dày hơn mo cau)

Tử Li nheo mắt nhìn hắc tử, đang muốn nói vài câu đả kích, nhưng bị tiểu hài nhi đứng ở một bên nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình cũng không ổn, chỉ thấy tiểu thí hài già dặn khụ khụ, sau đó nghiêm túc nhìn Tử Li.

Tử Li vội vàng kéo xuống hàm trư thủ của người nào đó đang dán ở trên hồng nhĩ của y, hướng tới tiểu hài nhi nghiêm trang nói: “Người tên gì? Năm nay mấy tuổi?”

“Hồi bẩm hạ, thần đệ năm nay mười hai tuổi, thần đệ không có danh tự, mẫu thân chỉ gọi ta tiểu Hạo.” Tiểu hài nhi quy củ trả lời.

“Như vậy a, không bằng, người kêu là An Cẩn Hạo, được không?” Tử Li nhìn hắc tử hỏi.

“Tạ bẩm hạ ban danh.” Tiểu hài nhi ánh mắt sáng ngời, tiếp theo liếm hạ lông mi cúi người nói.

“Minh Nguyệt?”

“Có, bẩm hạ có gì phân phó?”

“Người trước mang Cẩn Hạo đi xuống, thu thập nơi cho hắc tử trụ!”

“Vâng.” Minh Nguyệt đáp lời, đi tới dắt tay Cẩn Hạo lui ra.

“Tốt lắm, hiện tại cùng ta nói chân tướng sự tình đi!” Tử Li bắt lấy bàn tay không an phận của mỡ nào đó nghiêm mặt nói.

Hoàn Húc một tay ôm y vào trong ngực, sau đó ở một bên ghế ngồi xuống, cảm có chút râu ma sát hai má y. Tử Li bị hắc tử biến thành ngựa, cái mặt cố ý nghiêm nghị đã sắp duy trì không nổi nữa, hí mắt ôm lấy mặt mỡ nam nhân nói: “Nói a, ta muốn biết!”

“Được rồi, ngồi yên.”

“Àn!”

“Lúc trước khi An Cẩn Du, cũng chính là nguyên chủ nhân thân thể này của người ở Sở Kinh làm chết, ta cố ý đưa hắc tử dưỡng thành một người ham hưởng lạc không có chí lớn, để ngày sau ở Bắc Linh thành lập chính quyền bù nhìn. Bắc Linh vương tuy rằng là quân chủ không tồi, nhưng vì thân thể nên thường xuyên nằm trên giường dưỡng bệnh, cũng bởi vậy làm cho An Cẩn Lạc thừa cơ dần dần thu tóm quyền lực của hắc tử, ta thừa dịp đó ở triều đình Bắc Linh xếp vào không ít cơ sở ngầm, đối với chuyện Bắc Linh đương nhiên sẽ rõ ràng, ta là trong lúc vô tình mới biết được còn có một hoàng tử như vậy tồn tại, cảm thấy người này ngày sau có thể có chỗ hữu dụng, cho nên liền đem mẫu tử bọn họ ra an trí ở một chỗ ngoài cung theo dõi. So với cuộc sống chịu khi dễ ở trong hoàng cung, bọn họ thậm chí càng thích ở trong tay địch nhân là ta.”

“Như vậy người hiện tại là có tính toán gì?” Tử Li đại khái cũng có thể đoán được mục đích của hắc tử, nhưng vẫn là chờ hắc tử xác nhận.

“Đương nhiên là vì thay người tìm người thừa kế. Bảo bối nhi, ta đã không cần giang sơn chỉ muốn mỹ nhân, ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này làm nam sủng của người, lần này, người là không phải cũng nên đến lúc lựa chọn anh hùng bỏ qua giang sơn đi!” Hoàn Húc nâng cằm y, bộ dáng bá đạo tà nịnh.

Tử Li tiến lên cản bờ môi của hắc tử liếc mắt hàm hồ nói: “Giang sơn này vốn không phải của ta, có chánh chủ tiếp nhận ta thực ước gì đâu! Như thế nào sẽ nửa chết nửa sống khiêng gánh nặng này tự tìm tội?”

Hoàn Húc đảo khách thành chủ bắt lấy hai phiến môi y chà đạp, thẳng đến đầu lưỡi vờ chút mùi máu tươi mới lưu luyến không rời buông ra.

Tử Li vòng lên cổ hắc tử, trán chạm trán, đôi mắt đen bóng nhìn vào mục mâu sâu thẳm của hắc tử nhẹ giọng nói: “Ta cái gì cũng không muốn, ta chỉ muốn người! Hoàn Húc, chúng ta đến thảo nguyên đi, chúng ta ở nơi đó dựng một cái trại, dưỡng mấy con dê nhỏ, ban ngày cùng nhau cưỡi ngựa đi chăn thả, buổi tối liền nằm ở trên cỏ ngắm sao.....”

Hoàn Húc lại hôn lên môi y, nhẹ nhàng day day, trác trác một hồi mới rời khỏi.

Hai người chạm chóp mũi nhìn nhau cười.....

171. Q.4 - Chương 59: Ngoại Truyện Thiên Cuộc Sống Hạnh Phúc

Thụy Tuyên năm thứ ba, Bắc Linh đã xảy ra một sự kiện chấn kinh triều dã — quân vương bọn họ vừa đăng cơ ba năm cư nhiên tại triều đối diện văn võ bá quan thoái vị nhượng hiền, lập đệ thập hoàng tử An Cẩn Hạo vi đế, cũng mệnh tả thừa tướng Ngụy Trọng Sở và hữu thừa tướng Tào Thạch Nghĩa đồng Nhiếp chính vương, phụ trợ ấu quân.

Chiếu này vừa ra, thiên hạ ồ lên. Ai cũng nghĩ không rõ vị tân quân thiên tân vạn khổ mới đoạt được đế vị vì sao lại bỗng nhiên thoái vị biến mất! Có đồn đãi y là thiên quân hạ phạm cố ý đến cứu vớt Bắc Linh nay phải trở lại Thiên Đình phục mệnh; Có đồn đãi y cùng với Sở Kinh vương Hoàn Húc mai danh ẩn tích tình thâm ý nùng, hai quốc quân chủ song song bỏ qua giang sơn ẩn cư sơn dã; Có đồn đãi y cùng một phụ nhân có phu bỏ trốn ; Có đồn đãi y bỗng nhiên xuất gia khám phá hồng trần..... Tóm lại mọi giả thuyết xôn xao, cũng không hiểu được chân tướng đến tột cùng là cái nào!

Nhân vật chính trong miệng nghị luận của thiên hạ, lúc này đang ở chỗ nào a?

.....

“Tiểu kê dục, ta vừa ái vừa thực [Cánh gà nướng, món ta thích ăn (ghi chú: đang hát - -)].....” Tử Li một tay xoay xoay một cái cánh gà lớn một tay cầm tiểu xoát (bàn chải nhỏ), ở trên cánh gà nướng đến vàng óng ánh thơm hương đồ lên một tầng mật ong dày.

“Tư tư” Hương thịt bốc lên dẫn tới y thêm nhỏ dải ba thước, trộm liếc mắt nhìn Hoàn Húc đang đưa lưng về phía mình bận việc ở bên hồ, Tử Li thừa dịp này vội vàng nâng lên cánh gà tùy tiện thổi thổi liên hưng hăng cắn một ngụm.

Bất quá y đã xem nhẹ trình độ tỏa nhiệt của cánh gà, đặc biệt là sau khi bỏ thêm một tầng mật ong, đầu lưỡi bị nóng đến một thanh âm “Tư” vang lên, một miếng thịt hàm ở miệng nuốt cũng không được phun lại không đành, Tử Li nóng đến vẻ mặt đỏ bừng mở lớn miệng phe phẩy bàn tay mảnh liệt quạt.

Hoàn Húc đem ngư đã rửa sạch dùng mộc xiên cố định hảo, xoay người lại phát hiện Tử Li đang vươn đầu lưỡi “Tê tê” hấp nước miếng, không cần hỏi cũng khẳng định là ăn vụng bất thành mà nóng miệng.

“Mau nhổ ra.”

Tử Li do dự một giây lưu luyến đem khối thịt đã đến miệng phun ra.

Hoàn Húc vừa buồn cười lại đau lòng đi tới nâng lên cầm Tử Li, nhúu mày nhìn đầu lưỡi y bị nóng đến đỏ bừng, “Lại ăn vụng, xem, lần này bị nóng chết đi! Nói cánh gà phải để nguội chút mới ăn, nếu không người lại bị nóng đến đau yết hầu.”

Tử Li hai mắt đầm lệ lưng tròng mở lớn miệng vươn đầu lưỡi nói: “Khưng [nhưng] có [cánh] phải diếp [phải thừa dịp] nóng mới ăn ngon [ăn ngon]!”

“Còn tranh luận?” Hoàn Húc hí mắt.

“Đau.....” Tử Li đáng thương hề hề nhìn hấn.

“Cho ta thổi thổi!” Hoàn Húc cúi đầu hướng cái lưỡi của y thổi thổi, đầu lưỡi đỏ tươi như là đóa hoa dính sương sớm, dụ dỗ người hái. Mục quang Hoàn Húc căng thẳng, đôi môi đã hàm lên đầu lưỡi kia mà mút vào.

Đầu lưỡi Tử Li bị hấn liếm biến thành có chút đau đớn tê dại, hai người hơi thở không xong ngả nhào ở trên cỏ. Một bên dây dưa một bên vươn tay cởi ra y phục đối phương, thẳng đến khi lẫn nhau không còn y vật vướng bận, Tử Li mới phát hiện mình đã ở trên vai Hoàn Húc để lại vài đạo trảo ngân.

Hoàn Húc nhìn gương mặt xấu hổ quẩn bách của y thấp giọng trêu đùa: “Bảo bối khi nào thì trở nên so với ta còn gấp gáp hơn vậy?”

Nghe vậy, mặt Tử Li lại xấu hổ dâng thêm một tầng bạc hồng. Hoành Húc cười nhẹ lại hôn lên môi y, ngón tay hoạt đến hạ thân vồ về chơi đùa tiểu huynh đệ giữa hai chân.

Tử Li hơi hơi thở dốc hưởng thụ thủ kĩ thành thạo của hắn, Hoành Húc yêu nhất bộ dáng động tình lúc này của y, tham luyến nhìn gương mặt y, dưới tay lại tiếp tục ra sức, thẳng đến khi thân mình trong lòng nhẹ nhàng run lên rất cực kiên trì không được phóng thích ở trong tay hắn. Lại làm một trận tiền diễn, Hoành Húc mới chậm rãi tiến vào.....

Phía trên là thiên không lam đến thấu triệt, phía dưới là thảo nguyên mênh mông bát ngát, bọn họ tựa như lục bình tương y tương bàng (cận kề gần bó), trong biển nước chìm chìm nổi nổi, một đời dây dưa, chỉ chết đi mới có thể chia lìa.....

>>Toàn Văn Hoàn<>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chat-tu-dien-ha>